

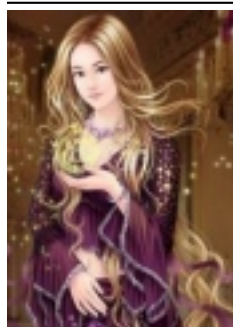
Tôi Là Cửu Vĩ Hồ Ly

Contents

Tôi Là Cửu Vĩ Hồ Ly	2
1. Chương 1: Đêm Định Mệnh	2
2. Chương 2: Dị Biến Xảy Ra	4
3. Chương 3: Bị Bắt Nạt	5
4. Chương 4: Tóc Bạch Kim	6
5. Chương 5: À Anh Hiểu Rồi Hai Đứa Cứ Đi Ăn Tự Nhiên	8
6. Chương 6: Lại Còn Chối Nữa Ah. À Mà Khoan Đã	10
7. Chương 7: Gấu Chó Lộ Mặt	12
8. Chương 8: Bị Đâm Lén	15
9. Chương 9: Định Mệnh Nào Đó Chẳng	18
10. Chương 10: Tạm Biệt Em Nhanh Thôi Chúng Ta Sẽ Gặp Lại	21
11. Chương 11: Tính Kế Tấn Gái	23
12. Chương 12: Hiểu Biết Đầu Tiên Về Cơ Thể	27
13. Chương 13: Kẻ Thứ Ba	28
14. Chương 14: Người Chị Của Mỹ Hương	33
15. Chương 15: Sự Lựa Chọn Của Những Người Bạn	38
16. Chương 16: Cảnh Này Hình Như Quen Quen	43
17. Chương 17: Yên Bình Trước Con Bão	47
18. Chương 18: Phong Ba Bắt Đầu	53
19. Chương 19: Thế Giới Thần Thoại	58
20. Chương 20: Lần Đầu Tu Luyện	62
21. Chương 21: Hình Tượng Trừ Gian Diệt Bạo	65
22. Chương 22: Cảm Nhận Về Gió	70
23. Chương 23: Người Bạn Mới	76
24. Chương 24: Kẻ Trộm Và Lão Đại Thần Bí	81
25. Chương 25: Tuyết Trang Bị Bắt Cóc	85
26. Chương 26: Tao Dám...	90
27. Chương 27: Có Duyên Sẽ Gặp Lại	96
28. Chương 28: Ý Tưởng Cho Tương Lai	100
29. Chương 29: Ngoại Truyện: Bước Chân Trên Con Đường Tương Lai	104
30. Chương 30: Ý Tưởng Cho Tương Lai	106
31. Chương 31: Gặp Lão Đại	110
32. Chương 32: Lưỡng Bại Câu Thương, Thế Giới Rộng Lớn	116
33. Chương 33: Ma Băng Quyết	120
34. Chương 34: Gặp Lại Thằng Bạn Thân	124
35. Chương 35: Lời Đề Nghị Của Lão Đại	128
36. Chương 36: Duyên Là Có Thật Sao?	133
37. Chương 37: Cô Gái Thông Minh Và Yếu Đuối	138
38. Chương 38: Vấn Đề Cuối Cùng	143
39. Chương 39: Có Duyên Gặp Lại?	149
40. Chương 40: Lộ Mặt Sở Khanh	155
41. Chương 41: Hóa Điện	160

42. Chương 40: Lão Già Biến Thái	164
43. Chương 41: Cục Đá Và Cây Sáo Kỳ Lạ	170
44. Chương 42: Tình Đầu Mộng Mơ	175
45. Chương 43: Ca Sĩ “đạo Tặc”	182
46. Chương 44: Bí Ẩn Con Đường Tối Vô Lâm Cảnh	186
47. Chương 45: Công Việc Tắt Bật	191
48. Chương 46: Ba Lên Thăm Và Căn Bệnh Của Mỹ Hương.	196
49. Chương 47: Gia Đình	201
50. Chương 48: Xấu Hổ Chết Người	206
51. Chương 49: Hương Diễm Truyền Công	211
52. Chương 50: Thanh Niên Áo Đen	216
53. Chương 51: Cuộc Đời Hư Không Chủ	220
54. Chương 52: Chờ Anh Ngàn Năm(end)	225

Tôi Là Cử Vĩ Hồ Ly

Giới thiệu

kể về 1 thanh niên 17 tuổi học lớp 12, sở hữu mọi thứ đều là đứng ở hàng cuối cuối ở xã hội, chỉ có 1

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/toi-la-cuu-vi-ho-ly>

1. Chương 1: Đêm Định Mệnh

Tôi tên là Phạm Lam Vũ. Xấu trai, học kém(cũng tại lười học), sống hơi tự kỷ, ít bạn bè, hơi thẳng tính nên ít được lòng người khác! Sẽ chẳng có đặc sắc về cuộc đời của tôi nếu như chuyện ngày đó không xảy ra. Trong cơ thể tôi chứa đựng thêm 1 linh hồn khác(tôi không biết gọi là gì cho thỏa đáng vì nó cũng chẳng có ý thức gì cả nhưng nó đã thay đổi tôi 100%).

Năm đó 2014, tôi là một thằng thanh niên 17 tuổi, học tại trường THPT Cumgar! Hơi biệt lập với bạn bè, tôi chỉ có vài đứa bạn thôi, chắc cũng vì đam mê máy tính, nên ít tiếp xúc với mọi thứ xung quanh!

Nhà tôi có 4 người: Bố, mẹ, tôi và con em thua tôi 3 tuổi. Tối hôm ấy là ngày rằm trời mưa, sấm giập, còn có tiếng rền nghe thật to, đến nỗi tôi đang chơi lol cũng bị disconnect, đèn phòng thì nhấp nháy. Tôi sợ quá, tắt máy tắt đèn luôn, mỗi tội

Tạnh mưa xong lúc ấy 9h, tôi ra ngoài hóng gió (chả là tôi có thói quen mỗi khi mưa xong là ra ngoài trời hít không khí với tận hưởng gió mát , cảm giác rất đã) không ngờ lại cúp điện ngay lúc này, bất quá chính vì điều này đã để lộ 1 khoảng vàng trắng cực sáng, có thể nói là chiếu rọi nhân gian cũng không sai (đúng là đêm khuya thanh vắng, gió mát, trăng sáng chiếu thể gian mà, cảnh này đẹp lắm, có bạn nào có cơ hội thì sẽ thấy mình nói không sai đâu). Nhưng bầu không khí có hơi kỳ lạ, nhưng tôi cũng không để ý lắm, rồi cũng vào nhà lên giường ngủ!

Việc kỳ lạ xảy ra ngay lúc nửa đêm, tôi đang ngủ thì chợt cảm giác huyền ảo khó hiểu mở mắt ra, tôi cảm giác rằng mình rất khó cử động, rồi đứng dậy tính đi xả nỗi buồn(xả cái gì thì mấy bạn chắc biết). Nhưng tôi vừa đứng dậy mí mắt xụp xuống, mở ra tôi vẫn thấy mình vẫn đang nằm trong tư thế cũ của lần mở mắt lúc tỉnh dậy, cố vài lần nhưng lúc nào mở mắt vẫn là nằm ở tư thế cũ.

Tôi hơi cảm thấy sợ, rồi tôi cảm thấy mình như tự cử động hay gì gì đấy! Cảm giác rất khó hiểu nhưng lúc đó tự nhiên trong đầu tôi hiện lên hình ảnh một con cáo, tôi hơi thấy kinh sợ, sẽ bình thường nếu như đây chỉ là một con cáo, thế nhưng con cáo này... lại có chín cái đuôi! Sau đó tự nhiên tôi lại thấy buồn ngủ và thiếp đi.

Sáng hôm sau, tỉnh dậy tôi thấy mọi thứ vẫn bình thường, chắc lại gặp ác mộng, ôi thật đáng sợ! Chợt nghe tiếng gọi từ trên phòng khách:

- Vũ ơi, dậy ăn sáng rồi lên trường nhận lớp con ơi!- Tiếng mẹ tôi đấy, bà là một người buôn bán ở chợ gần nhà thôi, vả lại hôm nay là ngày tôi lên nhận lớp, trường tôi là cứ một năm trộn lớp 1 lần nên tôi chẳng học cùng lớp với mấy đứa bạn cũ nữa!

Dậy vệ sinh cá nhân, xong tôi từ từ bước lên ăn ổ bánh mỳ mẹ làm sẵn, tôi cũng chả có gì vội vì hôm nay lên lớp tôi cũng sẽ gặp những người bạn mới không quen mà thôi, mà có quen thì chắc cũng không phải bạn tôi vì tôi rất ít bạn, nhìn hơi yếu các bạn ạ. Còn hay bị ăn hiếp nữa, mọi người hay gọi tôi là một máy tính.

Ăn xong tôi lại đi bộ lên trường, hôm nay là ngày nhận lớp(15-8 hằng năm đấy) trường hơi đông người, các nhóm học sinh quen đều tụ nhau dưới các gốc cây để nói chuyện tán gẫu! Tôi không biết mình nên đứng chờ ở đâu cho tới lúc nhận lớp thì phía sau tôi có tiếng gọi:

- Ê Vũ, lại đây! 3 tháng hè không gặp mày cao hơn rồi đấy! - Giọng thằng cờ hó Cường, bạn tôi, 2 đứa chơi cũng khá thân, nó là 1 trong số ít ít bạn mà tôi công nhận cũng như là có, ở bên nó còn có thằng Trung, thằng Hiếu, con Dung, con Trâm(mấy đứa bạn thân của tôi từ lúc học cấp 3 tới giờ)

- Ờ tao lại đây! Tụi mày biết học lớp nào chưa.

- Tao a12 , thằng Trung a3, con Dung a13, con Trâm a6, thằng Hiếu a9! Còn mày a mấy ?

- Tao chưa biết để tao ra bảng thông báo coi đã!- Nói xong tôi không nhìn tụi nó chạy thẳng qua bảng thông báo của trường.Chen 15 phút mới tìm ra tên mình, Phạm Lam Vũ A12! Vậy là học chung với thằng Cường. Tôi chạy lại tìm tụi nó.

- Tao a12 với thằng cường tụi mày ạ! Cũng hên.

- Ôi dm, vậy là có mình tao a3 à!

- hihi, mày gần lớp tao á Vũ! - Con Dung nhanh nhẩu nói.

- ờ, gần lớp mày! Rồi làm sao - tôi lè lưỡi.

- Êo, thôi kệ năm cuối cấp rồi, tụi mình tuy học khác lớp nhưng học xong đi chơi với nhau cũng được mà phải không mấy ông bà. - giọng con Trâm.

- Ờ, lo gì học xong cấp 3 tụi mình lên Sài Gòn học chung với nhau tiếp, chỉ cần tụi mày sau này giàu sang đừng quên anh mày được rồi hahahah. - thằng hiếu năng động cười ha hả.

Tôi đợi tầm nửa tiếng thì tiếng trống trường đầu tiên của năm cũng vang lên và tôi cũng nên đi vào lớp a12 để gặp thầy chủ nhiệm mới bạn mới, phân chức vụ các loại.

Hồi ức trên là những năm tháng đẹp nhất trong đời của tôi, nơi tình bạn chân thành không có tính toán, vụ lợi, cũng như là cuộc sống không mấy ưu tư, lo nghĩ.

2. Chương 2: Dị Biến Xảy Ra

Như tường lệ của mọi buổi sáng không phải là ngày chủ nhật và ngày hè, tôi dậy làm chuyện mà ai cũng phải làm rồi đi ăn sáng, vừa lên bàn ăn đã có tiếng nhắc nhở của bố mẹ:

- Năm nay là năm cuối cấp nghe con, mày ráng học đàng hoàng bỏ chơi game đi có biết chưa! Dồn hết tâm trí cố gắng đậu đại học cho bố mẹ nhờ, bố mẹ vui, còn vì tương lai của mày nữa! Thế mày có thích làm rầy không, tao để ày 2 sao? - Ba tôi lại bắt đầu giảng đạo nghĩa sống, ông lúc nào cũng lo cho tương lai của tôi mà không bao giờ nghĩ hiện tại tôi đang nghĩ cái gì, hơi gia trưởng.
- Dạ, con sẽ cố gắng, yên tâm đi mà! Con không thích làm rầy đâu.
- Ừm, biết vậy thì tốt! Lớn rồi, biết suy nghĩ cho chừng chạc ba má đỡ lo bớt.- Má tôi tiếp lời luôn.

Hôm nay lại là ngày đầu tiên đi học(20-8), mấy ngày hôm nay tự nhiên năng động lạ thường, tôi cũng chẳng để ý, một mạch chạy bộ đến trường cách nhà 1,5km. Lên tới lớp, tôi cũng chẳng có gì để làm quen với mấy bạn mới cả, tính cách khá tự kỷ, thằng cờ hó Cường thì chưa đi học, lớp thì lại chỉ có vài đứa dễ thương thôi chẳng có đứa nào xinh, tôi lại úp mặt xuống bàn chờ vào tiết học.

Lại nói tiết đầu là tiết hóa, đúng cái môn mà tôi ghét nhất, cũng là dốt nhất luôn. Đang tính làm thế nào ngủ luôn tiết này, thế éo nào thầy cô bộ môn lại là bà cô Hương, năm lớp 10 đuổi mình ra khỏi lớp, nổi tiếng hơi nghiêm, thế thôi ráng căng mắt ra nghe đàn gảy tai trâu vậy.

Chuyện lạ đầu tiên xảy ra trong cuộc đời tôi từ sau cái đêm ấy đã xảy ra, suốt 1 tiết học tôi lật sách trang nào là tôi như là một ông bác học vậy, lật trang nào là y như rằng thuộc luôn trang đó cộng hiểu hết vấn đề căn bản, trong đầu lại suy diễn mấy cái thí nghiệm nào đó, khẳng định một điều là tôi chưa bao giờ đi học thêm hóa trước kia cả, mà giờ suy diễn một tiết là gần hết mẹ nữa cuốn sách, mấy cái bà cô giảng trên bảng éo gì mình cũng vừa mới biết mà còn biết nhiều hơn ấy.

Hết tiết, tôi vẫn không thể nào tin nổi đầu óc tôi hôm nay sao như một cái máy, nhập vào 1 là suy ra 10, trước giờ tôi là một cái thằng game thủ thì học hành có bao nhiêu. Chợt thằng Cường nó lại vỗ vai tôi:

- Ra chơi ra cần tin ăn hàng cu, tụi nó chờ ở dưới rồi kìa! Sao mày thất thần thế, lại bị em nào hút hồn à! Cái dm, đi theo anh ngắm mấy em gái lớp 10 mới vào nào kakaka!- Ặc, lại cái giọng cười dâm vô đối của nó, bố con nào vô phước mới bị nó dặt.
- Ờ, đi thi đi. Đang muốn xem mấy babie lớp 10 năm nay có ngon bằng năm ngoái không!- khoác vai nó đi ra khỏi lớp, cơ mà chém cho vui vậy chứ tôi với nó vẫn là FA.
- Đi ngang qua dãy C lớp 10 để ngắm gái, ôi chao gái năm nay cũng có nhiều em khá dễ thương, cơ mà vẫn như mọi năm chẳng em nào thuộc dạng hot gơn cả, mặt ngon thì chân ngắn body lép, mặt xấu thì chân dài body ngọt... Thôi lướt luôn về phía cần tin luôn.
- Ăn hàng kêu gọi tán gẫu chém gió, gọi bão các loại tầm 15p rồi nghe tiếng trống vào lớp, chúng tôi cũng phải về lớp của mình. Đi ngang qua dãy C thì thấy một bé gái, ôi phải tả như nào nhỉ, mắt to long lanh, xinh đẹp, body thon nha, không to lắm nhưng cho người ta cảm giác dễ nhìn... Quay lại hỏi thằng cờ hó:
- ề Cường, mày nhìn bên kia đi - tôi chỉ tay về phía con bé - mày thấy con bé kia không? mày biết tên nó là gì học lớp mấy không?
- Ờ, xinh vl! hình như lớp 10 mày ạ!
- Cái dm mày, thằng đeo nào chẳng biết nó học lớp 10! A mấy kìa thằng ngu này.
- Cái này tao cũng éo biết mày ạ.. để điều tra thêm!
- Vc, thôi vào lớp dm ! trễ rồi.

Vào lớp học và cứ thế cho đến hết ngày việc lạ kia cứ xảy ra! Tôi học môn nào là cứ vô hết vào đầu, hơi mừng cũng hơi sợ. Nói ra sợ không ai tin nên tôi cũng chẳng kể với ai, mất công họ nói tôi là bị điên, cũng vì trước giờ sống hơi biệt lập nên người ta đôi khi vẫn gọi tôi là Vũ “điên”.

Và đi học thì các bạn cũng biết, ngày nào cũng như ngày nào. Hôm nay có lẽ chắc đã điều tra tới gia phả 1 tỷ đời bé gái kia rồi! Là 1 thằng thanh niên máu gái, không gì mong chờ hơn hôm nay:

- Ờ Cờ hó, lai lịch em thế nào rồi, ra chưa! - tôi hất cằm hỏi thằng Cường.

- Ra rồi cu! Gì chứ gái anh nhất ở cái trường này mẹ rồi! Em tên là Trần Nguyễn Mỹ Hương, học 10a1, học giỏi, lớp trưởng 10a1, xinh đẹp, hiền lành, ít tiếp xúc với con trai, mấy thằng đuôi sam hay bảo là em chảnh, đi học xong là về nhà không ra đường, nhà hơi giàu, bố mẹ làm...!

- Khoan! dừng lại, cái vụ bố mẹ em thì liên quan gì hả? Thế được rồi! có FB không?

- Có tí về tao send cho.

- Ờ ờ, lẹ nha mày!

Rồi lại vào lớp học, tôi rất là máu gái, mỗi tội là do xấu trai nên ẽo có dám tán đứa nào cả! Chỉ sưu tầm gái đẹp để ngắm thôi! Mà để em này trong tầm ngắm rồi. Người ta thường nói muốn có gái xinh thì không đẹp trai thì phải giàu hoặc giỏi, mà tôi không giàu không giỏi nhưng giờ tôi đã có khả năng kỳ lạ kia tôi tin rằng một ngày nào đó tôi sẽ tỏa sáng và đủ tiêu chuẩn để چرا em ấy!

3. Chương 3: Bị Bắt Nạt

Hai tháng tiếp theo đó cuộc sống của tôi vẫn không có gì khác biệt cả! Ngoài việc kiến thức trong sách tôi đã biết hết rồi thôi! Tự tin vì thế là tôi không học bài nữa, cứ ra quán nét chơi lol với lũ bạn! Đạo này từ sau ngày hôm đó tui đánh lol cũng tư duy nhanh hơn, leo hạng có chút thần tốc, 1 tháng đã lên từ đồng 3 lên bạch kim 2! Đếch hiểu sao cầm con gì cũng ngon mà chơi ahri tự đạo ấy đến giờ không chết 1 mạng nào.

Rồi cũng tới đợt kiểm tra 1 tiết! Và lần đầu tôi được 1 dãy con 10 thật oách! Bố mẹ mừng hân! Mấy câu 10 điểm tôi chưa gặp bao giờ nhưng chắc là chỉ dạng 1 tiết nên tư duy rất nhanh! Đến chính tôi còn không tin vào được chuyện này thì hướng chỉ bạn bè thầy cô! Thế là đạo đấy mấy thầy cô không tin, cũng vì mình trước kia học ngu ực lắm! Thế là bắt thi lại, có giám thị coi luôn! Rất tiếc nhé, vẫn một rở con 10! haha, làm mình đắc ý mấy ngày liền! Bạn bè nó nhìn mình lại bằng ánh mắt khác.

Mình là một thanh niên sống ảo! Mọi người hỏi tôi sao bữa nay thông minh vậy:

- Sao mấy năm trước mày học ngu lắm mà, sao dạo này giỏi vì vậy?

- Hay mày bị con gì cắn nên thay đổi luôn!

- Hay là mày bị thánh nào nhập vào! Khai ra mau mày là ai? - Một thánh nghiện tiên hiệp chất vấn.

Tôi suýt nữa phun ra ngụm nước mới uống. Thánh tiên tri à, lẽ nào phải bảo ừ, có lẽ tao bị một con cáo chín đuôi nhập vào, tôi nhắm mắt lại, miệng cười, tư diệu như một vị thiên tài:

- Thực ra tao học cày từ ngày xưa rồi! Mà không thể hiện ra thôi, tao thích vậy để dễ phân biệt bạn á mà!

- Dương dương tự đắc.

Hôm ấy về nhà bố mẹ làm hân một nồi bún riêu tôi thích dãi luôn! tadaaaaaaaa, quá đã! Tuy gia cảnh không có gì khá giả, tôi cũng chả bao giờ có tiền mà tiêu sài cả, nhưng tôi lại được một gia đình yêu thương tôi hết mực! Mặc dù vậy giờ tôi mới nhận ra điều đó, trước kia tôi chỉ là thằng nghiện game, đã để ba má lo quá nhiều. Nói chung giai đoạn này của tôi cũng chẳng có quá nhiều để kể ọi người nghe.

Hôm nay là một ngày định mệnh khốn nạn về đời học sinh các bạn, mấy bạn nào hay bị bắt nạt thường sẽ trải qua! Vào giờ học tiết 2 tôi xin giáo viên ra ngoài vệ sinh(chả là chán quá do biết rồi nên xin ra ngoài hít thở thôi) đi ra tới phòng vệ sinh là gặp ngay lũ du côn trong trường thích bắt nạt người khác.

Thằng cầm đầu là thằng Hùng, tên nó vậy mà cả trường đứa nào cũng gọi nó là tèo(trừ giáo viên), nó với đồng bọn đang hút thuốc phì phèo, dm, số nhỏ vc, đi hít không khí lại ra đây hít phải khói lũ trẻ trâu này, định quay đầu đi về lớp. Thấy tôi, nó ngoắc ngoắc cái tay lại:

- Ê Vũ, thấy tao sao lại về, lại đây làm điều thuốc coi. - Đm nó, tôi có hút hít gì đâu, thuốc mùi dễ ho bm.
- Tao về lớp làm bài, éo rãnh, vả lại tao hút thuốc éo được. - Quảng lại một câu tôi chạy lên lớp luôn.
- DM, đứng lại đó, mày mà chạy là tí đường về nhà xa hơn đó.
- Dm, mày có đứng lại không? Hay là tí nữa tụi tao qua lớp hỏi thăm mày... - 1 thằng trẩu tóc vàng hình như tên Sơn phụ họa theo thằng cầm đầu.

Tôi không muốn nghe, cũng không muốn dây bọn này thêm 1 giây nào nữa, lờ rồi chạy luôn lên lớp, quả này chắc trưa nay khó về rồi. Vào lớp học mà tâm trạng không có một tí nào, tôi cứ suy nghĩ về trưa nay, ôiiiiiii. Cuối cùng cũng hết giờ học, cả trường ra về, tôi thì vẫn chưa dám ra khỏi lớp, tầm 15 phút cả trường vắng teo, tôi ló đầu ra khỏi lớp và đi từ từ ra cổng trường, hi vọng tụi nó chờ lâu quá về luôn. Ra tới cổng thì bỗng cảm thấy hết thật rồi, nguyên 1 đám trong phòng vệ sinh ấy vẫn còn ngồi đó, nhìn thấy tôi ra tụi nó cười ầm lên:

- Sao mày không núp trong trường nữa đi, ở trong đó thì yên tâm lắm haha, tụi tao sợ bảo vệ không vào đâu, giờ thì mày lại đây. - Giọng thằng Hùng trẩu tre.
- Bước lại đây. - một thằng trẩu khác hung hăng hét về phía tôi.

Tôi cũng chẳng biết làm gì bọn này, nghĩ có lẽ sắp nó con mẹ nó đòn rồi, cứ từ từ bước tới, trong lòng hơi run.

- DM, mày làm cái đéo gì lúc ở trong phòng vệ sinh tao có lòng rủ mày lại làm điều thuốc mày đéo chịu lại, khinh tụi tao à. - thằng Hùng nó gần rồi lại đâm tôi 1 cái giữa mặt khiến tôi té xuống.
- DM, tránh nè, khinh nè, dm, anh em đập nó cho nó lần sau đéo dám khinh anh em mình nữa coi, dm đập chết mẹ nó. - Nó hét lên cho cả 1 bọn vào tấn tôi.

Thế là cả bọn lao vào đâm đá gồm 5 thằng, tôi định ôm đầu để im tụi nó đập cho xong chuyện, chỉ trách mình số xui mà thôi. Tự nhiên lúc đó trong lòng tôi xuất hiện 1 cảm xúc tức giận phần nộ, gào thét sắp bùng lên những câu ngắn gọn nhưng ghê rợn “giết”, “giết hết”, “giết hết”. Cùng lúc đó, đến tôi cũng hoảng sợ, tôi nhìn thấy mọi vật dường như hơi chậm lại, dị biến là móng tay của tôi hình như vừa dài thêm 3-5 cm và hình như nó còn hơi nhọn...

Không biết dùng khí ở đâu ra, dùng sự phần nộ vô danh từ trong tim phát ra điều khiển cơ thể tôi gồng mình hất bọn kia bật ra, tôi cố gắng đứng dậy, ánh máy đặt lên bàn tay mình, đúng như tôi cảm nhận nó dài hơn và hơi nhọn, bọn nó lại lao vào không cho tôi 1 giây để suy nghĩ. Gần như bản năng hay gì đó trong cơ thể tôi vô ý thức hành động trong khi ánh mắt vẫn nhìn đôi bàn tay thì tay phải tung ra một quả đấm về phía trước ngay mặt thằng Sơn tóc vàng. Liệu chuyện gì đang xảy ra vậy?.

4. Chương 4: Tóc Bạch Kim

Đm, mày còn dám phản kháng à, anh em đâu hôm nay phải dần chết thằng này cho tao. -thằng Hùng hét lên có vẻ giận dữ nhìn thằng sơn chảy máu mũi.

Tôi cũng không biết được cái gì đang xảy ra, cũng đang sợ hãi, vội vàng giải thích:

- Khoan đã, tao không cố ý, không phải tao đâm thằng sơn, không phải hành động của taooooo..
- DM, mày lại khinh tụi tao mất mù chứ gì, tưởng không thấy mày đâm nó à. DM, đánh nó, đéo nói nhiều nữa.- nó hét lên rồi lao vào .

Tôi cũng thăm chửi bọn này, trẻ trâu háo thắng mù mắt, éo biết 1 tí nữa có chuyện gì xảy ra không nữa. Thôi kệ cứ trông chờ vào dị biến xảy ra khi này cứ xông vào đã rồi tính. Chuyện không ngờ là tuy vẫn bị đánh bầm dập như cũ nhưng cảm giác của tôi chỉ là hơi ê ẩm thôi, không thấm như lần trước bị bắt nạt, tụi nó vẫn bị tôi đấm đá lại vài phát, tuy ít trúng nhưng mỗi lần trúng là có thằng ngã ra, dường như tôi đang cảm thấy hưng phấn vì sức mạnh này, tôi là một thằng game thủ ngày ngày cày game, đối với tôi chưa bao giờ trong từ điển có từ luyện tập thể dục thể thao nên cơ thể hơi gầy yếu, trối gà không chặt vậy mà hôm nay lại linh hoạt và có lực như vậy.

Đánh đấm một hồi tuy là tôi trúng 5 6 đấm mới đấm lại được 1 đấm vì tôi chưa quen, cũng như chưa bao giờ trải qua đánh nhau nên có không thích hợp và dứt khoát. Đấm đá lẩn lộn quần áo một hồi tụi nó nằm la liệt ở dưới mặt dù mặt tôi cũng sưng lên và chảy máu mũi và môi hơi hình như bị chảy máu, nhưng tôi vẫn chưa thể tin vào việc này. Một thằng thư sinh liệu có thể nào làm được chuyện này, vả lại móng tay của tôi hình như cũng rất sắc, đã sượt qua 1 đường nhẹ trên tay thằng hùng tạo ra 1 đường máu hơi nhỏ nhưng cứ giống như dao lam vậy. Không tự nhiên lắm, cũng hơi khó hiểu nhưng trong lòng tôi dâng lên một cảm giác hả hê, vui sướng như là một chiến binh mới thắng trận vậy. Tâm lý đó đáng lẽ ra không nên xuất hiện ở thế kỷ 21 này chứ đừng nói là xuất hiện trong lòng một thằng trối gà không chặt như tôi.

Thở hổn hển nhưng trên khuôn mặt tôi vẫn còn in một nụ cười khó tả, bộ não vẫn đang hưởng thụ cảm giác chiến thắng khoái cảm, thật tuyệt vời, thứ cảm giác này tôi chưa bao giờ trải qua. Nếu có một fan phim batman ở đây họ có lẽ nhìn ra biểu cảm của tôi như là joker vậy. Nụ cười nguy hiểm này tôi hiện không kiểm soát được nó, tôi không dừng được. “Bốp” một vật gì đó đập mạnh vào đầu tôi:

- DMM, hôm nay mày giỏi, kháng cự à, giỏi, DMM, DM, mày hôm nay ngon rồi, ày giỏi, ày ngon, đánh tao à, đánh nữa đi, vui lắm sao, cười nữa đi, DMM, sao không đánh nữa, đánh nữa đi, nữa đi, hahaha, mạnh lắm mà, giờ tao mới biết mày còn một mặt như vậy, sao không tiếp đi, ha hah ha hahahaha. - Thằng trấu Hùng nó cầm ống tuýp, nó được làm bằng ống nước nhựa trộn xi măng vô cho nó cứng bịt 2 đầu, nó đập liên tục vào đầu tôi. Tôi cảm giác gần như tê dại, gần như sắp ngất, rồi tôi cũng nhắm mắt, không biết gì nữa.

- Anh Hùng ơi, dừng lại đi, đánh nữa nó chết đó, đừng đánh nữa, nó mà chết anh em mình đi tù.- tụi đàn em lao nhao lại can ngăn, lôi thằng Hùng lại, đầu tôi đã nằm trong một vũng máu.

Thằng Hùng nó dần dần lấy lại lí trí, nó cũng hoảng sợ bản thân hét lên:

- Tao lỡ giết người rồi làm sao bây giờ, tao đã giết người, giết người rồi, làm sao đây, làm sao bây giờ? Tụi mày nói xem tao làm gì bây giờ, ai bảo nó dám đánh tao, nó chỉ là một thằng yếu đuối, một thằng để tao giải trí khi chán mà thôi, sao nó dám đánh tao. - Thằng này tự hỏi tự trả lời một cách vô thức, đang hoảng sợ cực độ.

- Tụi mình giết người rồi sao, không!!!!!! không!!!!!! sao lại thế được, anh Hùng chỉ bảo chặn nó dần mặt cho nó biết lẽ thôi mà, sao lại thành giết người được, ba má tao mà biết chắc ổng bả giết tao mất, tao vừa làm chuyện gì vậy.- thằng Tí, một thằng trấu ăn chơi trong nhóm thêu thào.

- Hay là tụi mình gọi cấp cứu đi, cứu được nó bị tội hành hung còn hơn là giết người, tao nghe nói tội này có thể tử hình đó, tao không muốn chết đâu...- nói nhưng rằng thằng tóc đỏ này vẫn run cầm cập.

Tụi nó lao nhao, hoảng sợ, rồi nói gì đó rồi cuối cùng thằng Hùng nói:

- Không thể được, chuyện này không thể để người nhà tao biết được, tụi mày có hay coi phim hành động không! Kéo nó ra cầu Thuế Vụ ném xuống đó đi, nhớ đừng cho ai thấy, bỏ vào bao ấy, nhớ cẩn thận vào. - thằng này ở nhà vẫn hay coi phim giang hồ xử nhau của trung quốc nên cũng hành động có chút nhiệm nhiệm - Chuyện hôm nay thằng nào khai ra thì đi tù cả lũ, thằng đó cũng đeo thoát được đâu nghe chưa, cũng đeo yên với tao đâu, nên nhớ tao vừa giết người, lỡ rồi không ngại thêm một thằng nữa đâu. - Cuộc đời của một thằng học sinh trẻ trâu như nó có lẽ từ hôm nay sẽ trở thành một thằng anh chị máu lạnh thực sự.

Tụi nó lao nhao chia ra canh gác khu đất trước trường ! Dù sao thì quy định của nhà nước thì trường học không được xây dựng ở mặt tiền, đường lớn, mà chỉ được xây dựng trong khu đất rộng ít người qua lại để tránh học sinh tan trường rồi tắc nghẽn giao thông. lúc này đã 12h trưa, chẳng còn ai ngoài ông bảo vệ

trường ở cái khu này cả. Tụi nó phân công thằng sơn đi tìm một chiếc bao. Thằng Sơn vừa đi thì có một giọng nói hơi trong trẻo xuất hiện sau lưng tụi nó:

- Tụi nhóc, có biết chuyện gì đang xảy hay không hả, cho ta biết tại sao ta lại nằm trên vũng máu thế này, là ai đã gây ra thương tích này? Có phải các người là người của Hổ yêu Kimura không?! - Giọng nói rất trong trẻo, trong như một cô gái nhưng lại có sự âm trầm, ấm áp, không éo lả như con gái.

Tụi thằng Hùng run cầm cập, chẳng lẽ lại bị người thấy, cái gì mà Hổ yêu, kiki cái gì, người người ta ta cái gì chứ, đây cũng không phải phim trung quốc, thế kỷ 21 rồi đó, không thấy người chết hay sao. Khoan đã, cái gì, nằm trên vũng máu, ai nằm.. chẳng lẽ... Tụi nó chảy mồ hôi, run lại càng run, từ từ quay đầu lại. Bọn hần thấy tụi đang đứng dậy, mỉm cười nhìn tụi nó, nhưng đây nào có phải là tụi, tụi đã không còn tỉnh nữa. Y hệt tụi, nhưng chỉ khác là da trắng hơn, tóc đã chuyển sang màu trắng bạch kim, nhìn không có gì nhưng cứ có cảm giác rất đẹp trai, y như diễn viên hàn quốc vậy.

- Sợ cái gì, không trả lời sao, hay để ta cạy miệng các người. - Nói xong “Tụi” bước từ từ từng bước tới.

- DM, mày còn chưa chết à, biết điều thì cút đi, đừng để tao phải ra tay lần nữa, đừng tưởng sệt sơn lên tóc xong đứng dậy thì hù được tụi tao.- thằng Hùng mặc dù vẫn sợ nhưng dù sao đã là đại ca, vẫn hung hăng đe dọa

- haha, thì ra là người, người là kẻ gây thương tích cho ta sao, vậy thì các người yên tâm ra đi nhé. *mỉm cười nhẹ nhàng*, tuy rằng đã ngắt nhưng mà vẫn còn 1 chút ý thức, cố gắng gào lên, không được giết người, nhưng cố gắng cách mấy tụi cứ có cảm giác yếu ớt khó tả, cố gắng nhưng tại sao miệng vẫn không mở ra được.

- haha, không muốn giết người sao, vậy cũng được, nhưng mà cũng phải trả giá cho những gì mình làm chứ phải không, lũ tiểu tử. - Thế là “tụi” mỉm cười lao thật nhanh về phía trước hai tay vẫn để sau lưng.

- Mày bị điên rồi hả, còn nói trả giá à, chưa sợ cây tuýp này sao, lên tụi mày, cho nó biết sợ là gì đi, tưởng hôm nay biết đánh đấm thì có thể làm trùm ở đây à. - tụi nó cũng lao lên...

Tới lúc đó tụi mất hẳn ý thức, không còn biết gì nữa. Tỉnh dậy thì đã thấy nằm trong bệnh viện, bó bột quả đầu. Cố ngồi dậy thì thấy đầu hơi đau, nhìn xung quanh thấy giường xung quanh mình là tụi thằng Hùng, có chuyện gì xảy ra vậy.. là ai đã đánh tụi nó, hình như tụi đã quên mất cái gì quan trọng rồi thì phải, chỉ còn nhớ mấy từ cái gì mà tóc bạch kim..

5. Chương 5: À Anh Hiểu Rồi Hai Đứa Cứ Đi Ăn Tự Nhiên

Đang cố suy nghĩ thì cửa phòng mở ra, ba má tụi đi vào.. Ôi, chắc lại sắp giảng bài siêu kinh điển, má tụi bắt chuyện trước:

- Con có sao không? Đầu có đau nữa không vậy? Ăn gì không má mua cho? - Má tụi rất lo lắng hỏi tụi

- Con không sao đâu mà, ahaha, tí nữa xin cho con xuất viện được rồi đó má ơi, con không còn đau hay gì nữa.

- Mày còn dám nói, bác sĩ bảo mày bị vật cứng đánh vào đầu đến ngắt, ít nhất cũng có chấn thương nhẹ ảnh hưởng tới não, giờ lớn rồi đủ lông đủ cánh nên bắt đầu hư rồi đúng không, còn chơi với bọn du côn nữa hả? - Ba tụi thì khác, ông lúc nào cũng là người nghiêm khắc ngoài cứng trong mềm, giọng của ông mang vẻ tức giận.

- Con không có gì thật mà, khỏe như trâu, đẩy đẩy - đập vào đầu mình mấy phát, đương nhiên là tụi không có cảm giác gì cả, cứ như bình thường, chả hiểu sao nữa. - Tí cho con xuất viện cho rồi, nằm trong này chán quá, mà tụi nó chặn đầu con đánh con cũng không biết tại sao nữa và giờ con thấy bình thường mà.

- Bác sĩ nói con phải nằm trong này ít nhất 1 tháng nữa để theo dõi tình hình để đánh giá, con ráng ở trong đó đi má mua đồ ăn ngon cho, lần sau thấy tụi nó thì lo tránh đi nghe chưa, gọi ba má tới đón nghe chưa, ba má lo lắm có biết chưa?

- Mà phải làm gì tụi nó mới đánh mày chớ, làm gì có dụ thích thì đánh, khai ra đi, tại sao?

- Ông nói nhẹ thôi, con nó đang đau mà, để nó nghỉ ngơi? - má tôi cũng gắt lại với ba tôi, 1 phần cũng để giải vây cho tôi, má tôi thương tôi lắm.

- Dạ, chỉ là hôm đó đi học con xin cô ra ngoài vệ sinh thì gặp bọn nó đang hút thuốc, bọn nó bắt con lại hút 1 điếu, con không chịu, bỏ chạy lên lớp luôn, cái ra về tụi nó chặn đầu đánh vậy á.

- Vậy à! vậy thì lần này coi như tạm tha ày. Bọn kia là bọn nào, để tao nói chuyện với nhà trường và công an chứ thể này mãi sao mà học được. - Có vẻ là do gần đây tôi kiểm tra 1 tiết toàn 10 nên tính tình ông dịu hơn, chứ ngày xưa là tôi ăn chửi té tát, về nhà là kiểu gì cũng có trừng phạt.

- Tụi nó... tụi nó chắc ba không cần kiểm đâu... - Ba ngắt lời tôi - Mày sợ gì, con trai mà sợ sệt gì, ngày xưa ba mày 11 tuổi đã lên vùng đất tây nguyên này tự lập 1 mình, có thằng nào dám bắt nạt tao đâu, chiều nay tao phải lên trường làm việc mới được.

- Dạ không phải đâu ba, không phải con sợ mà ba nhìn xung quanh đi, tụi nó cũng ngắt nằm la liệt đấy thôi ! Cả cái phòng này trừ con ra thì là tụi đánh con đấy, sợ là tụi nó còn bị đập còn nặng hơn con.

- Sao tụi nó lại nằm đây? Thằng nào đập tụi nó à?

- Con cũng không biết nữa, mà thôi ba cho qua đi, tụi này bị một vỏ này không biết mấy tuần nữa mới xuất viện, mình cần gì so đo với lũ này.

- Nói đi, có phải mày chơi với 1 nhóm nào nữa đúng không? tụi nó báo thù ày hả?

- Làm gì có, ba biết con rồi chỉ chơi máy tính là giỏi thôi chứ làm gì có bạn mà chơi. Mà giờ con quả thật là không có bị gì hết mà, không tin ba gọi bác sĩ lên khám lại một lần nữa đi là biết á.

- Mới khám hôm kia, bác sĩ bảo 1 tuần nữa khám lại, mày cứ yên tâm nằm đó nghỉ đi - ba tôi nói xong má tôi tiếp lời - Con cứ nằm đó nghỉ đi, ngày nào ba má cũng qua thăm con.

- Thì ba má cứ kêu đi, con đã nói không có gì mà, giờ khỏe như trâu. - Nói xong nhảy xuống giường, chạy một vòng quanh phòng.

Thấy tôi như vậy ba má cũng hơi lo, sợ tôi có vấn đề về thần kinh, cũng gọi bác sĩ tới kiểm tra, mặc dù hiểu lắm nhưng kết quả vẫn không khác với tôi mong đợi, bác sĩ tới là được rồi. Đến rồi kiểm tra xong, ông bác sĩ cũng há hốc mồm ra, kiểm tra chụp phim các loại mấy lần luôn. Ông im lặng nhìn đi nhìn lại kết quả kiểm tra, rồi ông thở ra một hơi, quay lại nói với bố mẹ tôi:

- Tôi cũng không hiểu có chuyện gì đang xảy ra cả, nhưng thể trạng của cháu nó... - Là bị sao vậy bác sĩ, con tôi có bị gì không(mẹ tôi hơi sốt ruột) - à không, cháu nó hoàn toàn bình thường thưa chị, tôi chỉ thắc mắc là làm sao một người bị chấn thương lại bình phục trong vòng vài ngày như vậy ! Ngành y học chưa bao giờ có chuyện này xảy ra! Thật ra 2 ngày trước tôi có định nói với anh chị là cháu nó có khả năng tổn thương não trái, dần sẽ ảnh hưởng đến thị lực và thần kinh, nhưng lúc đó chúng tôi cần phải kiểm tra thêm để cho chắc chắn! Vậy mà hôm nay đã hoàn toàn bình thường trở lại... Tôi không hiểu! Nhưng.. chúc mừng anh chị, cháu nó có thể xuất viện rồi!

Ông bà với bác sĩ nói thêm vài câu nữa cuối cùng cũng làm xong thủ tục cho tôi ra viện. Hôm sau tôi ra viện, đi ba hoa cùng đứa bạn nghe thằng cường nó khoe con gấu mới của nó:

- ahaha, mày còn FA chứ gì, tao mới của con hot gơn 11 xong ! Thấy tao kinh không, đã ra tay là có em chết ngay! Đi để tí ra chơi tao dắt nó ra gặp mày ! ahaha ! chú mày cũng tìm 1 em đi chớ, bắt tài vl !- Nó đắc chí cười ha hả, làm tôi đen cả mặt, đậu xanh, đậu phải tôi không muốn đâu!

Giờ ra chơi nó dẫn tôi qua dãy B lớp 11, nó bảo tôi đứng đợi ở gốc cây gần dãy để nó vô rủ ẻm ra. Tí nó lôi ra 1 em gái, đm, da trắng, mặt cũng cute, body trông cũng được, vòng 1 cũng phát triển đấy, mỗi tội vòng 3 hơi lép, nhưng nhìn chung là em này cũng xinh xắn, số thằng này hên vl, đúng là hoa nhài cấm bãi cứt

trâu, mà công nhận thằng Cường tuy hơi đen 1 xú, da nâu nâu nhưng được cái đẹp mã, răng trắng! Nó dắt con bé lại chỗ tôi:

- Chào anh Vũ đi em, thằng này là bạn thân anh đấy! - nó chỉ vào tôi

Con bé này nhìn tôi rồi suy nghĩ gì gì đó rồi nhếch miệng lên cười:

- Thì ra là anh Vũ nổi tiếng của khối 12 đó hả! em chào anh! - Nó nói chuyện lãnh đạm vc, nhìn cái biểu cảm này chắc là khinh tôi rồi.

- Anh có nổi tiếng gì đâu em, chào em! Em là người yêu thằng Cường à! - Tôi vừa thấy thái độ đã không thích rồi, mà thôi cũng kệ, chả phải gấu mình, chả quan tâm, bắt chuyện cho có.

- Vâng! - Nói thêm vài câu gì đó, rồi nó quay qua nói với thằng Cường:

- Mình ra căng tin ăn đi anh. Anh Vũ có đi luôn không? - nhìn sang tôi và nháy mắt.

Dm, à bảo tao ở đó đi, đừng phá tụi mày chứ gì, được thôi, tao chả quan tâm:

- Ahaha, em với thằng Cường cứ ăn đi, anh mới ăn lúc sáng rồi chưa đói, anh lên lớp làm cái này đã. - Quay qua thằng Cường tôi cười cười - Mày đi với nó đi, tao có việc rồi. Thấy gấu mày là ok rồi.

6. Chương 6: Lại Còn Chối Nữa Ah. À Mà Khoan Đã

Bỏ mặc tụi nó đi ăn, tôi lại trở về lớp học, lấy điện thoại ra mà đọc truyện. Cuộc sống khá nhàn hạ, ngày qua ngày chỉ có ăn, đến lớp ngồi chơi, ra quán cắm lol, lâu lâu nói chuyện với bọn bạn thân cho ra gió, nhưng bây giờ còn thêm cái vụ bày bài nữa! Tôi cũng không thích thú gì lắm nhưng người ta hỏi thì mình bày thôi, tôi ít bạn, cũng không thích chơi với nhiều người nhưng không có nghĩa là tôi tự cô lập mình. Đạo này thằng Cường nó ít giao tiếp với tôi, nó ngày nào cũng thấy xấp xấp với con bé kia, người yêu của nó thì tôi cũng chả để ý làm gì nhưng mà lúc tôi gọi đi rank nó cứ viện cớ bận này nọ.

Rồi tụi du côn các ké nó cũng xuất viện, ngày đầu tiên về trường đã rầm rộ như ngày xưa, đi lúc nào cũng 5 6 thằng 1 chỗ! Tôi cũng đi ngang qua tụi nó 1 cách rất tự tin, từ ngày hôm ấy tôi đã không còn sợ tụi nó nữa, miệng cứ mỉm cười đi ngang qua, có liếc nhìn tụi nó, tụi nó nhìn thấy cũng nhăn mặt rồi quay đầu bỏ đi, tôi cũng hả hê lắm. Vô lớp tôi thấy thằng Cường, mấy bữa nay tôi đã thấy nó có vẻ khó hiểu rồi, không giống bản bựa như lúc trước:

- Ê con chó, sao dạo này mày tránh tao vậy, ngáo chó à? - Tôi gầm gầm hỏi.

Thằng Cường nó thở dài, haizzzzzz, 1 hơi rồi từ từ nói với tôi:

- Không phải tao tránh gì mày mà tao có nỗi khổ riêng, mày cũng biết tao có người yêu mà, ban đầu là thấy nó đẹp tán cho vui thôi, giờ tao yêu nó thật rồi, xa nó một ngày tao cũng nhớ nó nữa, nó cũng yêu tao, mong mày hiểu cho tao, tao với mày liệu còn làm bạn được khôngggg? - Nói rồi lại thở dài, nó quay mặt bỏ đi.

Tôi cũng định nói gì đó mà rồi cũng lại im lặng, không hiểu lời nó nói có ý nghĩa gì, nó yêu con bé kia thì liên quan gì đến tôi. Chạy theo nó định hỏi cho chắc bồng nghĩ tới ngày đầu tiên tôi gặp con bé ấy, biểu cảm của nó cũng giống những đứa khác trong trường này, tôi cũng có được đáp án của mình, lòng tôi hơi nhói, chắc không phải đâu, có lẽ nào... Thế là ra về tôi gọi thằng Hiếu con dung ra hỏi chuyện, mặc dù học khác lớp nhưng tối nào tụi tôi vẫn chat fb bình thường, cuối tuần vẫn hay đi uống nước:

- Ê dung, mày biết sao thằng Cường dạo này nó là lạ không?

- Là lạ thế nào? Tao có thấy gì đâu? - Nó chu cái mỏ ra.

- Tao cũng có thấy gì đâu, hôm qua tao mới kéo nó lên bạch kim 5 xong, còn chém gió vui lắm mà, khoe gấu nó miết tao muốn đau đầu, hahaha. - Thằng Hiếu cũng cười nói.

Tôi nghe vậy là biết đại khái chuyện gì đã xảy ra rồi, chắc con bé ấy đã tác động vào tình anh em của tôi và thằng Cường. Im lặng nửa phút, rồi tôi cuối đầu xuống mỉm cười :

- Thôi, tao có phải về nhà đây tụi mày cũng về đi, bye.

Lết các xác cam lặng về tới nhà tôi cũng chả biết nói gì, giận cũng không thể giận, nó cũng đã nói mong mình thông cảm rồi. Vậy là tất cả do con bé kia, tôi nghĩ rằng chuyện tình yêu này của thằng Cường sớm muộn gì cũng tan vỡ thôi, rồi nó cũng lụi, làm gì có tình yêu nào bền mà nghiêng về phía chủ động của 1 bên chứ, đúng rồi rõ ràng con bé ấy nắm hoàn toàn quyền chủ động, như vậy làm sao mà yêu. Tâm trạng của tôi lúc này hơi chán bạn bè 7 năm trời không bằng 1 đứa con gái hay sao? Bật máy lên mở bài “3 thằng bạn” của Karik nghe đúng chất, bạn nào chưa nghe thì gặp trường hợp như tôi hoặc tương tự về tình bạn thì bật lên nghe nhé, feel lắm. Tuy rằng tôi không nghĩ xấu như trong lyrics của Karik nhưng đại khái rằng tôi cũng thấy an ủi. Tôi cứ ngân nga câu “Ngày xưa cứ tưởng rằng tao và mày sẽ là bạn thân...cùng nhau sống chết ở mọi tình huống bất kể treo trên ngàn cân nhưng...bây giờ có lẽ mọi chuyện đã đổi thay từ khi tao thấy cách sống của mày đang biến chất theo từng ngày”.

Chán nhưng không tàn, tôi vẫn cứ cảm lol như hằng ngày, còn cảm hăng hơn cho đỡ chán, lâu lâu rủ thằng hiếu dual vài ván. Một tháng liền, tôi cày từ vàng 2 lên hắc kim cương 4*, ngày nào cũng ra nét cảm đến 9h tối mới về nhà, tôi nói với ba má rằng đi học thêm, cộng với kết quả học tập của tôi lúc nào cũng tốt nên ba má cũng tin. Hôm nay là ngày đám giỗ cô Ba tôi, họ hàng ở quê tôi lặn lội trên xe khách lên tây nguyên này để làm giỗ cho cô, tôi cũng đã 5 năm rồi chưa về quê chơi từ cái ngày tôi nghiện game. Tôi có nhiệm vụ là lái xe máy ra nhà xe Tịnh Lộc để chở người về nhà tôi, tất nhiên là ba tôi và ông cậu cũng đi chung vì 1 xe chở sao đủ. Ra tới nhà xe, tôi thấy cảnh tấp nập mọi người đang thu dọn hành lý, cảnh mấy anh lái xe hô hào, không hiểu tại sao lúc tâm tôi lại cảm thấy thật yên bình. Ba tôi lên tiếng :

- Ê Vũ, mày đi qua phụ cậu hai với dì ba khiêng đồ ra xe cho ba.

- Dạ. - Tôi chạy lên xe

- Con chào cậu hai, dì ba. - Chào ông cậu với bà dì.

- A, Giang cũng lên chơi à? Lại đây bồng cái coi, à mà thôi, lớn thế này rồi. - cu Giang là một thằng nhóc nhé, năm nay chắc lớp 4, tại mẹ nó là dì ba, lớn hơn má tôi là thứ 4 nên đáng ra tôi nên gọi nó là anh, nhưng tôi lại không thích, thế là gọi tên cho nó thân vậy, lần cuối tôi về quê, cu nó mới mẫu giáo, cute lắm, giờ cũng còn cute nhưng chắc đỡ rồi.

- Ai cha, chị hai ơi, có Vũ ra đón mình nè! - cu Giang nó nhảy cẫng lên, lòi ra chị 2 của nó đang lòi cái giỏ xách đồ ra, bà chị hai của nó tên Nhi, hơn tôi 2 tuổi, đang học đại học ở Đà Nẵng, phải gọi là rất xinh, mỗi tội là da bánh mật, với lại khá đơn điệu, không ăn diện, điệu đà nên trông cũng dễ thương thôi, nếu không phải năm ngoái đám cưới cậu bảy, tôi thấy bà chụp hình up lên facebook, có trang điểm nhẹ, với mặc váy thì cũng chả biết bà xinh đẹp đâu.

- A, Ai ri ta, đứa mô đẹp trai ri, Vũ hả, sao bữa ni da trắng hơn ngày xưa nha! hihi. - Bà nói vậy cũng khiến tôi bất ngờ, nhìn lại tay mình, ôi không ngờ trắng hơn ngày xưa thật, giờ trắng vàng rồi, ngày xưa da nâu mà, mà đẹp trai thì tí về soi gương đã, tại tôi là một người rất đơn điệu, chả bao giờ để ý đến ngoại hình của mình, cũng chưa bao giờ chải đầu, tóc thì đến lúc dài thì cắt ngắn đi thôi, cũng chả để ý lắm.

- Em Vũ đây chứ đâu, thôi nhìn bà chị mảnh mai như vậy xách túi đồ thiệt bự, ai nữ nhìn, để em mang cho. - tôi cười nịnh tí.

Vác đồ ra xe rồi tôi chở 2 chị em về nhà tôi, trên đường bà hỏi:

- Đẹp trai ri, mà nghe chú dì kể em cũng học giỏi lắm đúng không? Có người yêu chưa, đưa chị coi mô? - Trời, chắc phụ huynh lại mừng quá khoe tôi học lên cơ đây mà.

- Dạ, làm gì có đâu, chị khen quá à, vẫn FA đây nè, em như ri ai yêu.

- Hihi, xạo. - Bà cũng ít nhí nhảnh thiệt.

- Thôi chị, tí về nói, để em lái xe, 3 đứa lên bảng đếm số bây giờ*.

- Lên bảng đếm số là gì vậy?

- à, không có gì đâu, thôi để em lái. - Tôi cũng lười đi giải thích với bà, vụ game giếc.

Chở 2 chị em về nhà, tôi nói chuyện vu vơ mấy câu rồi rồi tôi lết ra quán nét lại cắm tiếp. Chiều chiều lại chở bà ra phố chơi cho biết đó biết đây, lần đầu bà lên tây nguyên mà. Hôm sau là nhà tôi làm đám giỗ, tôi chỉ hứng thú duy nhất với việc là ăn đám giỗ thôi, còn nghi thức gì thì tôi cũng chẳng quan tâm vì cô Ba mất lúc tôi còn chưa ra đời, ăn xong mọi người lại nhậu nhẹt, còn tôi thì đi tắm rửa, chuẩn bị đi chinh chiến, ahaha, nhớ tới chuyện lúc sáng hôm qua, tôi vô phòng tắm cố ý liếc nhìn vào gương, OMG, kết cấu khuôn mặt đã dần dần khác đi 1 tí, đúng là khá ngon zai, so với tôi của năm ngoái thì ngon hơn nhiều, tuy không phải là rất đẹp trai như bà chị nói nhưng mà tôi cũng không hiểu tại sao, có lẽ là do liên quan đến dị biến gần đây, cái này cũng khiến tôi tự tin hơn phần nào. Tắm xong, đám giỗ vẫn còn, tôi chỉ chờ có thể, năm nào tôi cũng chờ đồ ăn dọn lên rồi ăn lẹ, ra quán nét cắm, lúc này không ai rảnh mà quán tôi cả. Ra quán cầm Yasuo, đánh rank 2 vắn liền thắng luôn, dạo này tư duy của tôi tăng lên, đánh cũng lên tay giữ lăm, lấu lấu lại có vài quả highlight, vừa vắn lên dây chuỗi luôn, 9h tối rồi, mà hôm nay đám giỗ nên 10h về cũng không sao, trận chuỗi thôi thì tôi để mai đánh áu, giờ ra quảng trường dạo vài vòng át, tôi cũng là 1 người có tinh thần phong phú lắm.

Đi dạo dưới ánh đèn vàng, trăng khuyết, sao sáng đầy trời thật là khoảnh khắc đẹp, và thơ mộng. Tôi hít thở không khí là cảm nhận làn gió mát thoảng qua, mỉm cười nghĩ lại những việc xảy ra gần đây, với những biến dị ấy, liệu tôi có còn là một con người bình thường, cảm giác một mình giữa 1 nơi rộng lớn(giờ 9h30 rồi nên ở quảng trường ngoài quán nước ở ngoài cổng ra thì cũng chẳng có ai đi nữa) gió mát, tôi nghĩ rằng cô đơn cũng không phải là một thứ gì đó ghê gớm lắm, nó cũng thú vị đấy chứ, được một mình suy tư, thật sáng khoái, có lẽ sau này tôi sẽ cô độc trên đường đời này. Lang thang đi vài vòng quanh quảng trường, tới 10h, tôi bước đi ra cổng rồi về nhà. Ra gần tới cổng tôi chợt thấy, phía trước có bóng dáng quen quen đang hôn nhau ở góc tường, à thì ra là con gấu thẳng Cường, thầm cười nghĩ:“DM, tội mài yêu nhau có cần phải trêu tao không, giờ này còn hôn nhau ngoài đây nữa, dm hạnh phúc thế, mà con gấu nó khinh mình.. ôi, mà tội nó yêu nhau thế thẳng cường nó chọn từ bỏ mình cũng đúng thôi, con bé ấy cũng xinh mà”. Thở dài, rồi lại bước đi ngang qua luôn, về tới nhà, nghĩ cũng nên thông cảm cho thẳng Cường cho nó đỡ áy náy, tôi làm bạn với nó 7 năm, cãi lộn cũng nhiều nên cũng hiểu nó không đành lòng chơi vậy với mình. Gọi điện cho nó:

- Alo, cường hả cu, tao thông cảm ày rồi đó, hạnh phúc nhỉ, ở quảng trường gió mát lãng mạn thật, có lẽ khi nào tao có gấu tao cũng dẫn nó ra đây lúc giờ này, hi vọng tương lai anh em mình còn gặp lại. - nói xong định cúp máy thì nó quát lại.

- DMM, mày bị gì vậy, tao đang ở nhà coi phim, clgt quảng trường gì, mày có nhìn lộn không đấy.

Ôi dm, vậy là sao:

- dmm, mày vì gấu từ anh em tao đã éo nói rồi, chối làm cc, gì. Tao biết thì có ảnh hưởng đến bố con nhà mày à, DMM.

- Á cdmm, mày bị loạn thị à, bố mày đang ở nhà, dối làm cc gì, không tin thì qua đây, bố thề, đang xem JAV đây này.

- DMM, lại còn... à mà khoan, mày nói cái gì, đang ở nhà à... vậy vậy cái thẳng đéo nào đang hôn gấu mày ngoài quảng trường kia.

7. Chương 7: Gấu Chó Lộ Mặt

Hừ, mày tính phá hoại hạnh phúc của tao à? Thôi cúp máy đi, đừng làm trò đó lần nữa, biết ngay mà, cũng may Loan đã nhắc tao, không ngờ mày lại là người như thế! - nó nộ rầm rầm rồi cúp máy.

- Khoan đã, alo, alo, dẹt, nó cúp máy luôn rồi. - Mà dm, con gấu chó của nó nói xấu gì về mình vậy éo biết. Mà thôi cũng kệ, tao cũng tận nghĩa rồi, không tin kệ mày.

Thở dài rồi tôi cũng đi ngủ, nó đã không muốn thì tôi cũng chẳng thêm quan tâm vào chuyện của nó làm gì, đây có lẽ là bài học cho tương lai của nó. Đang định lên giường thì chị Nhi gọi tôi ra trước sân, ra ngoài thấy bà đang nhìn lên trời ngắm sao và trăng, ôi bà này lãng mạn thế :

- Gọi em ra làm gì vậy? 10h rồi đi ngủ đi bà chị, kéo thức khuya nổi mụn xấu thì chết đó nghe, ahaha.

- Thằng này, muốn chết hả, mai chị mà mọc mụn thì em chết với chị nghe chưa, chưa tới lượt chị chết đâu.

- ahahaha, sẽ mọc mụn đó. - Tôi cũng không nhịn được cười, bà trẻ con phết, cũng khuây khỏa 1 ít trong lòng. Bà nhéo lỗ tai tôi kéo lên - á, nhẹ thôi, đau.. đau...

- Em mới bị thất tình à, sao đi chơi về mà tướng thất thế vô thần vậy? Có gì nói đi, chị chia sẻ cho nè, hihi. - Đồ vô tâm, mới nhéo người ta mà bày đặt nghiêm túc, làm như lớn lắm ấy.

- Làm gì có bà nội, em làm gì biết yêu mà thất tình, ahaha, vui tính quá vai!! - Tôi cũng cười to, bộ dạng của bà lúc này cũng thật cute nha, tôi cũng tiếc bà là chị tôi.

- Ạooooooo! Làm như chị mày không biết không bằng! Ngày xưa chị mày cũng giống vậy á. Yên tâm đi chị không nói cho chú đi đâu. - Bộ mặt khăng định nữa kia, ôi thiệt là đau đầu, nghiêm trọng quá vậy.

- Xạo làm gì trời, em thật sự chưa biết yêu là gì đó. Hồi này mới cãi lộn với thằng bạn thân thôi, không có gì hot đâu, mà nè cho hỏi, cảm giác yêu là như thế nào vậy? - Cũng 1 phần tò mò thêm vào đó là tôi muốn đánh trống lãng.

- Yêu là gì á! Chưa biết thật không đó ông tướng, nghi ngờ, nghi ngờ quá. Thôi kệ, yêu là gì thì không giải thích được rõ ràng đâu, mỗi người mỗi khác, hihi khi nào yêu rồi biết nhé! hihi.

- Thôi được rồi, em biết rồi, chị ngủ đi, em buồn ngủ rồi. - Tôi nói xong chạy luôn, nói chuyện với bà như bị lầy á.

Thời cấp 3 của tôi ngoài, mấy chuyện lạ xảy ra và tình bạn thì cũng chẳng có gì đáng nói, vài ngày sau họ hàng ở quê cũng về, tôi cũng hứa với bà chị rằng học xong 12 sẽ về quê chơi. Tôi thì có một vài sự kiện, đăng ký đi thi học sinh giỏi trường và huyện vừa rồi, lại 10, tôi dần dần trở nên tự đắc, tôi đang dần thay đổi, ngày xưa nhút nhác, chỉ dán mắt vào máy tính bây giờ đã trở nên cực kỳ tự tin. Giờ lâu lâu tôi rủ bọn bạn thân ra uống nước chém gió thì cũng cày game với đọc truyện thôi. Lúc nào cũng kè kè cái điện thoại, cứ ra chơi là cầm lên đọc, ở trong tiết học cũng đôi khi lòi ra học. Mới đó mà đã hết học kỳ 1 của lớp 12 rồi, thật là nhanh.

Tết đến, ôi, tôi chẳng trông mong gì ngoài tiền lì xì cả. Tui cũng hay đi chơi với bọn cờ hó, vô nhà con Dung ở Eakiet chơi, nấu ăn trong đó. Có thằng Cường đi theo nữa nhưng thái độ của nó đối với tôi ngày càng xa, không còn hay nói như lúc đầu nữa. Tết rồi cũng qua, tôi thì sắp phải thi học sinh giỏi tỉnh(cái này phụ huynh khuyến khích cho đi, tôi thì cũng đi cho ba má vui chứ cũng chẳng ham gì) mà nhờ vậy nên ba má tin con hết mực, ôi lại có thời gian cầm lơ, lên hẳn kim cương 1 rồi. Gần thi rồi, mà tôi lúc đó chắc do quá tự tin vào bản thân mình nên cũng chẳng lo ôn tập gì cả, học thêm thì cũng chẳng đi, tiền thì ba má cho đóng cũng đóng nét. Sáng hôm nay đi, học thấy thằng Cường nó hơi bồn bồn, lâu lâu nhìn vu vơ đâu đó ngoài cửa sổ, mà thôi hơi đâu mà để ý. Đang giờ ra chơi, tôi lấy điện thoại ra cuối đầu xuống bàn đọc truyện được 5 phút thì thấy bên ngoài ồn ào, dân tình chạy ngược chạy xuôi, chắc là đánh lộn chứ gì. Lại chẳng quen quá còn gì, chắc tụi thằng Hùng với tụi nào đấy.

Lại định cuối đầu đọc tiếp thì thằng Hiếu chạy vào:

- Ê mày, thằng Cường bị.. bị... bị bọn thằng Hùng đập ngoài kia kìa ! - Nó nói nhanh quá, nên hơi vấp rồi chạy ra ngoài.

Tôi nhú mày, thằng này làm vẹo gì để bọn thằng Hùng thông ngoài kia nhỉ, mà thôi cứ ra coi sao, chạy theo thằng Hiếu ra tới đám đông ở đây A khối 12, đông quá không chen được, đứng cách 20m chỉ thấy thấy bọn thằng Hùng đang vây thằng Cường lại, còn thằng Cường thì đổ mắt ở giữa nói cái gì đó với thái độ rất không cam lòng, lâu lâu còn lao vào đánh thằng Hùng và tất nhiên là nó bị đá cho bay ngược lại, bọn đàn em còn kịp hơi vài phút. Đang định hỏi thằng Hiếu thì tôi thấy con bồ thằng Cường nó yêu đang nắm tay đứng bên cạnh thằng Hùng, vậy là tôi biết lý do rồi. Hèn gì ngày thường thằng Cường nó cũng nhát lắm, làm gì có dụ đám lao vào đánh thằng du côn bao giờ mà nó yêu con này đến tôi còn dám bỏ. Chậc lười, mà

đây cũng là cơ hội để tôi cứu lấy tình bạn lẫn người bạn này, tôi định đi qua can ngăn, dù sao thì con bé đó nó cũng có xứng với thằng Cường đâu, vừa cất bước thì con Dung nín tay tôi lại nói:

- Mà qua đó coi à, bọn thằng Hùng đó, mà hay bị tụi nó bắt nạt nữa, đừng lại gần mắt công bị lấy, thằng Cường do bị thằng Hùng giật bồ nên nó bắt chấp vậy thôi.

- Con Dung nói đúng đó mà, đừng lại gần, đứng đây coi cũng đủ rồi, mắt công tụi nó cho là nhiều chuyện tấn mà theo thằng Cường giờ, mà tụi tao có lòng giúp cũng không giúp được gì. Haizzz, tụi tao đâu có biết đánh lộn, mà tụi ngu học kia thì cũng đâu biết nói đạo lý. - Thằng Hiếu thở dài khuyên can.

- Hì, không sao đâu, tao cũng không phải lại coi, lại kéo thằng Cường vô đây thôi. Tụi nó giật bồ rồi thì đánh người có ý nghĩa gì đâu, tại thằng Cường hổ báo thôi, để tao ra lôi nó vô. Tụi mày đứng đó chờ đi. - Tôi vỗ vai thằng Hiếu và ra bộ không sao đâu.

- Đừng có tỏ ra anh hùng nữa, mà lại có khi mày cũng bị đánh mà thằng Cường bị đập nặng hơn đó, vì dù sao trước giờ tụi thằng Hùng vẫn hay thích đánh mày.

Tôi không nói gì nhiều nữa, bước đi luôn vô đám đông đang reo hò luôn. Chen mãi nghệt thở mới chui được vô cái vòng tròn được bao vây bởi các “khán giả”, bước từ từ tới chỗ thằng Cường, tất nhiên đang đánh nhau mà tự nhiên có 1 thằng không liên quan đi vào thì sẽ gây chú ý, tôi chỉ nghe xunh quanh có những tiếng bàn tán :

- Thằng nào đây, điên à? Người ta đang đánh nhau, muốn coi thì đứng ở ngoài, vô đó cho bị đập à! Ngu vc.

- À, thằng này tao biết nè, nó lúc nào cũng ngồi 1 mình hết, ra chơi cũng ngồi 1 mình, người ta gọi nó là Vũ “điên” đó.

- À thì ra là 1 thằng điên thật, hèn gì.

- Nghe nói nó không có bạn đâu, chỉ có chơi với thằng bị đập trong đó thôi, nó vì bạn mà lao vào như vậy mặc dù hơi ngu nhưng mà cũng là 1 đứa bạn tốt còn gì.

- Ồ, chắc gì lúc tao gặp nạn có đứa nào vào chịu chung đâu.

Mặc kệ mấy lời dư luận đó, dù thế nào thì bọn họ cũng chẳng liên quan đến tôi nên tôi chả bận tâm. Mỉm cười bước tới chỗ thằng Cường đang nằm, định kéo nó lên thì nghe tiếng con gái vang lên :

- Ai vậy nè? À, anh Vũ hả anh, sao anh lại ở đây, anh không sợ chồng em đánh anh sao, anh chưa sợ bị đánh hả? ahìhì.

Cười khê, kéo tay thằng Cường dậy :

- Mà có sao không con chó? Tin lời tao chưa, tao đâu có lừa mày, anh em mà, phải tin tưởng nhau chứ, gái gì chỉ là những thứ đứng phía sau thôi. - Nó chỉ im lặng nhìn tôi, trong mắt chứa sự hối hận.

Rồi quay nhìn con bé “bồ” thằng Cường mỉm cười :

- Anh đây, anh tưởng em là người yêu thằng Cường chứ? Làm sao thằng Hùng lại là chồng em được! Mà Hùng nè, khoan hãy nói gì, chuyện này cho quá đi nhé, nó là bạn tao ! Chắc mày không muốn vô đó 1 lần nữa chứ gì. - Tôi không biết tại sao tụi nó cũng vào viện cùng với tôi nhưng chắc chắn là liên quan tới tôi, hù nó để dừng lại thể thôi, tôi chuẩn bị để đánh nhau rồi, dù sao thì tôi cũng không sợ bị đánh.

- Chồng ơi, đập cho nó sáng mắt ra đi, cho nó biết đang nói chuyện với ai? - Con bé chu mỏ lên nói.

- Vợ.. im đi! Mà chắc là sẽ sen vào chuyện này chứ, nếu nó là bạn của mày, hehe, tao sẽ tha. - Chồngggg !

- Em... nín đi! - Con bé xanh mặt cuối đầu xuống luôn. - Nhưng mà chắc cũng thấy, này giờ nó đòi đánh tao đấy, mặc dù chưa đánh được nhưng cũng làm mất danh dự của tao, bồi thường đi ! Tiên, hoặc là cái gì đó có giá trị!

- Được! Bồi thường rồi đó, đi thôi. - Tôi kéo tay thằng đang thần thờ đi về lớp, chắc có lẽ nó sốc khi nghe con bé gọi thằng Hùng là Chồng. Thấy đã kéo mà còn khó đi, tôi hét :

- Dm, nó khác gì con cave, xứng với mày đéo đâu, mà bày đặt tiếc. - Nó nhìn tôi chẳng nói gì rồi bước đi lên lớp, đám đông tự nhiên tránh ra để đường cho nó đi chột nghe tiếng hét giận dữ ở phía sau:

- DM, đứng lại ,mày đã bồi thường gì đâu, mày chơi tao à. Mày đừng tưởng tao sợ mày. - Nó nổi cáu lên.

Tôi quay lại mỉm cười nhìn nó:

- Ahahaha, tao đã đền bù ày rồi còn gì, còn hơn cả đồng tiền, con người yêu của thằng Cường đó, tặng mày luôn đó chi, trông nó ngon thế và lại còn tem, chắc hơn 10 triệu chứ? ahaha. - Tôi quay đi cười lớn, bước lên lớp.

- DMM, giỡn mặt với tao à, mày cứ đi đi, nói ày biết trưa nay tụi tao chờ mày ở cổng trường, không chỉ túp nữa đâu, lần này còn có vật nhon nữa đó, mày bước đi tao xem. - Nó gần từng chữ, bộ dạng thật sự tức giận, chắc nó sắp nổi điên, thằng này thì nổi điên thì làm việc không kiểm soát được.

Mẹ ơi, vật nhon! Con tuy rằng dạo này trâu bò hơn nhưng ... ! Nuốt nước bọt nhưng vẫn cứ cho là nó đang chém gió. Cố gắng trấn tĩnh cười lên :

- Ahaha, được thôi! Cố gắng đi, tao đợi mày! - Rồi ung dung bỏ lên lớp để lại thằng Hùng với đàn em ở phía sau với ánh mắt hình viên đạn

8. Chương 8: Bị Đâm Lén

Nói vậy nhưng trong lòng tôi vẫn rất hồi hộp, ráng giữ phong thái đi về lớp. Ngoài kia vẫn có rất nhiều tiếng ồn:

- Sao hôm nay thằng Hùng nó hiền thế nhỉ? Mọi hôm thằng nào bắt là nó dằn ẽm xương luôn mà, bị kỷ luật cả chục lần rồi chứ có ít đâu, chẳng lẽ hôm nay là ăn chay.

- Làm gì có dụ nó ăn chay, thằng này không cầm túp đập người ta là may lắm rồi, chuyện này có gì đó khó hiểu.

- Tao nghi thằng Vũ này có cơ tụi mày ạ! Tụi mày đã thấy băng thằng Hùng chịu đựng đứa nào bao giờ chưa. Kiểu này chắc cũng không thua gì cơ của thằng Hùng đâu.

- Thằng này nhìn nó tự kỷ vậy mà ghê thiệt! Cũng may tao chưa bao giờ chọc nó.

- Chết, tao hay nói xấu sau lưng nó làm sao giờ.

- Tụi mày yên tâm đi! Thằng này nó hiền mà, trước giờ tao học cùng trường với nó 7 năm mà có thấy cái gì xảy ra đâu, nó toàn bị ăn hiếp, chắc chịu không nổi mới gọi cơ thôi!

.....bla bla.....

Vừa lên tới cầu thang, thằng Hiếu chạy sòng sọc tới hỏi:

- Ê Vũ, mày có cơ à, ghê mày, nhìn thằng Hùng nó tức như vậy mà không dám làm gì mày, oai ghê.

- Tao làm gì có cơ nào, tao chỉ có 1 mình thôi. - Mỉm cười nhìn nó.

- Xạo ke, mày mà không có cơ giờ mày hoảng gần chết rồi ấy chứ, mày mà không có cơ thằng Hùng nó ày lên băng hồi nãy rồi. Ê Cường, mày nói xem nó có cơ không?

Thằng Cường vô hồn ngẩng đầu lên, nhìn thằng Hiếu rồi lại cúi đầu xuống bước đi tiếp. Tôi nhìn nó cũng thờ dài rồi bước đi theo, để lại lời nói:

- Không tin thì ra về biết, hỏi làm gì.

Chuyện này làm xôn xao cả trường, tôi phút chốc trở nên nổi tiếng, và một khi đã nổi tiếng thì chuyện tôi thi liên tục được 10, với thi học sinh giỏi trường và huyện đều được mấy đứa tọc mạch trong lớp nói ra. Thầm lắc đầu, tụi mày suy diễn nhiều quá rồi đấy, tao làm gì có cơ, mà có hay không có cần tụi mày đồn lên không, haizz. Mà cũng tội thằng Cường thật, tôi chưa yêu ai bao giờ nên cũng không hiểu nó cảm thấy

như thế nào, chắc sau này tôi yêu ai thì phải tìm hiểu kỹ mới được, đội sừng thế này thì chết. Dù sao thì cũng phải chuẩn bị tinh thần tí nữa choảng nhau rồi.

Giờ tan trường cũng đã đến, tôi vẫn như cũ chờ tầm 15 phút để trường về hết rồi sẽ kéo thằng Cường về. Giờ thằng Cường nó mới mở cái miệng nó ra:

- Mày leo cửa sau về đi, chuyện này không liên quan tới mày. - Thằng Cường chơi với tôi từ năm lớp 6 hai đứa học chung lớp đến giờ khác với bọn thằng Hiếu mới quen năm lớp 10 nên nó cũng biết tôi làm gì có cơ nào.

- Sao phải leo, mày cứ yên tâm, đi với tao ra đó, chẳng có việc gì đâu, tao tin rằng thằng Hùng cũng không dám làm gì quá đáng, đi. - Mỉm cười nhìn nó, tôi không hiểu rằng tại sao dọa này mình hay mỉm cười lắm, trước đây hiếm mà dạo này nụ cười tự tin này lúc nào cũng ở trên miệng tôi.

Hít một hơi thật sâu rồi tôi bước đi ra khỏi lớp rồi ra cổng trường, thằng Cường cũng đi theo. Sân trường có vẻ vắng, không ngờ học sinh về nhanh đến vậy, tới đây thì tôi tạm yên tâm vì càng ít người càng tốt, không khéo đánh nhau bị báo là bị kỷ luật, với thằng Hùng điều đó không có nghĩa gì nhưng với tôi, tôi không đáng bị kỷ luật. Ra ngoài cổng trường thì OMG, bên bãi đất trống đối diện trường học sinh bu đông như kiến, mà bọn thằng Hùng đang cầm tuýp đứng đó, còn có thêm 5 thằng choai choai nữa, ệt... Mà thôi cũng lờ rồi, bước qua bên đó chào hỏi thằng Hùng:

- Xin chào, có mình tao mày có cần làm quá lên như vậy không, hơi đông đó. - Mỉm cười nhìn thằng Hùng.

Đám đông “khán giả” ở xung quanh ngạc nhiên, cơ chưa tới mà ăn nói hỏ báo vậy không sợ bị tấn hay sao, hay thằng này điên rồi.

- DMM, đừng có đứng đó nói nhảm, giờ tao hỏi lại lần nữa, mày bồi thường cho tao hoặc không xen vào chuyện này thì hôm nay ta tao thả mày ra về, ok? - Thằng Hùng nghiêm giọng hỏi.

Tiếng “ồ” vang lên giữa đám đông, bọn chúng tưởng thằng Hùng nghe vậy sẽ lao vào sốt luôn, không ngờ lại nói như vậy, chẳng lẽ cơ của thằng Vũ này cũng cứng.

- Nói nhiều làm gì, làm gì làm mẹ đi, không thì tao về, ok? Tao chẳng phải đã bảo bồi thường ày rồi sao.

- Thằng kia, mày không biết mày đang ở trường hợp nào sao, còn mạnh miệng? Chồng ơi, đánh nó đi, nó nói xấu em kia!! - À thì ra con nhỏ đó cũng ở đây, lay lay tay thằng Hùng.

- Cô có im đi không! - Thằng Hùng cau lên. - Được lắm, mày đã chọn thì hôm nay mày phải chết ở đây, tụi bây ... đập nó! - nó cầm cây tuýp chỉ vào tôi, ôi ệt mợ, thằng này tính chơi thật à.

Thế là cả 1 lũ đầu xanh, đầu đỏ cầm tuýp lao lên và tất nhiên tôi bị tấp nhưng càng bị đánh tôi càng cảm thấy độ đau giảm bớt đi, như 1 bản năng tôi tránh né được vài phát rồi đâm lại, tất nhiên cũng chỉ được vài phát, trong lúc đánh nhau móng tay của tôi lại dài ra 1 ít, đập nhau loạn xạ một hồi cũng có một hai thằng lăn ra khỏi vòng chiến, bị đâm đau quá. Từ sau vụ bị thằng Hùng đập liên tiếp vào đầu cơ thể của tôi dần trở thành 1 thằng tanker*, mặc dù đập vẫn còn đau lắm nhưng không bầm tím, cũng như không làm tôi yếu đi, chỉ chảy máu vài chỗ, kể cũng lạ.

Thằng Hùng thấy vậy cũng cầm tuýp lao vào, tôi càng đánh lại càng hăng, không hiểu vì sao mặc dù tôi bị đánh nhiều hơn là đánh lại người ta, thế nhưng không biết bị kích thích bằng cái gì nhưng tôi cảm thấy rất hưng phấn:

- Lại đi, vào hết đây ahahaha, lại đây.

Bọn “khán giả” bên ngoài thì trợn mắt lên, không tin nổi vào mắt mình, làm sao có thể 1 mình đánh nhau với nhiều thằng như vậy được, học võ cao siêu cũng không thể làm được. Điều này đúng, học võ ấy cũng không thể đánh lại từng này đứa cầm tuýp được, bởi vì bọn học võ đánh thì mạnh, né cũng giỏi nhưng tụi nó rồi cũng kiệt sức, vả lại tụi nó bị đánh trúng là sẽ bị ảnh hưởng đến sức mạnh, bị gãy xương... bla bla, nói chung là tụi nó chịu đòn không được, tôi thì khác, đơn thuần là chịu đòn rồi đập lại mà thôi, đâu có né gì đâu. Đánh nhau thì ra có cảm giác khoái cảm như thế này, tôi đâm ngày càng mạnh, có khi 1 đâm giữa mặt là đã loại ra được một thằng. Liệu nữa tiếng đồng hồ quần nhau, bị đập rất nhiều, đầu cũng chảy máu nhưng tôi rất hưng phấn, nắm chặt nắm đấm.

Bị thằng Sơn cầm cây tuýp đập vào đầu, đầu điên nhưng tôi cũng không bị choáng váng, quay đập cho nó 1 phát ngay bụng, nó lăn mấy vòng ra ngoài, giờ tôi đã có 1 ít kinh nghiệm trong chuyện đánh nhau rồi. Đập nhau thêm 15 phút nữa thì 10 thằng hết 8 thằng ôm mặt ôm bụng nằm dưới đất, tôi cung máu me khắp người, còn mình thằng Hùng bị bầm tím bên má do bị tôi đấm 1 cái, với thằng tóc đỏ tôi không biết tên kia cũng đang thở hồng hộc, nó nhìn tôi lườm lườm và cầm tuýp lao lên, đập vào đầu tôi. Nhìn thấy điều đó, tuy có hơi bất ngờ tưởng tụi nó sẽ dừng nhưng tôi cũng dơ tay lên đỡ, sút cho nó một phát ngay thắt lưng, nó lăn 2 mét xụi lơ luôn. Tuy nói là không sao nhưng giờ cũng hơi chóng mặt, chắc do mất máu, tay cũng chảy, đầu cũng chảy. Quay lại nhìn thằng Hùng, tôi mỉm cười:

- Được chưa, giờ dừng lại nhé. Tao cũng mệt rồi, mày và đàn em chắc cũng cần nghỉ ngơi đấy. - Thở ra một hơi, tôi quay đầu bỏ đi, thằng Cường chạy lại chỗ tôi, nó thở gấp, cảm xúc có vẻ hưng phấn, định hỏi gì đó. Bọn “khán giả” bên ngoài thì rầm rì, ngạc nhiên, có đứa khen dũng mãnh, nam tính, đứa thì xoa mắt, kinh ngạc, tất cả đều đang bàn tán gì gì đó.

- Đứng lại. - Thằng Hùng quát, tôi quay lại thấy nó đang run run, nhưng ánh mắt đó tôi lại thấy quen quen. Nó nổi điên rồi!

- Gì nữa, giờ mày tính làm trận nữa hay sao, lại đây làm lệ đi. - Tôi hơi mất kiên nhẫn, nhưng cũng không thích đánh nhau, hù nó thôi.

Nó thở ra 2 cái, hết run, đứng ngẩng đầu lên đưa 2 tay ra phái sau lưng bước lại, cười nói:

- Chỉ vì 1 đứa con gái thôi, tao với mày đánh lộn làm gì, làm hòa nhé, bắt tay, từ nay tao không gây sự với mày nữa. - Nó cười nói rồi từ từ bước lại đưa tay trái ra phía trước, con bé “vợ” nó thì mặt hơi tái, run run rồi. Tôi cũng kỳ lạ, chẳng lẽ thằng này thuận tay trái.

- Được thôi, tao cũng không thích trò vô bổ này, nhưng mày phải xin lỗi thằng Cường bạn tao, mày yên tâm, gấu mày tụi tao không đòi lại đâu.

Nó nhìn xung quanh 1 lúc rồi nói:

- Được thôi, đợi tao tao tí, tụi bây lại đây. - Nó ừ rồi gọi đàn em tập hợp lại. Nó quay mặt lại hằm hằm cái mặt nói:

- DM tụi mày, đéo có coi cc gì hết, cút hết cho tao, biến, 5 phút nữa còn thằng nào ở đây thì sau này nó đéo yên với tao đâu, bắt kể tụi mày có cơ gì hay không, cút hết, tụi bây đâu, đếm 5 phút cho tao, thằng nào không đi thì đập.

Tụi học sinh đang bàn luận hăng say thì nghe dọa vậy sợ hết hồn, từng đám từng đám giải tán. Năm phút sau cũng có vài thằng cứng cựa ở lại xem, đều bị thằng Hùng cùng đàn em đập vài cái chạy luôn. Tôi cũng thấy không có gì hay khi nhiều người xem, nên cũng để cho nó đuổi hết bọn kia đi, nó quay đầu lại cười cười nhìn thằng Cường nói:

- Tao xin lỗi mày nhé, có sao không? Mày cần con bé kia thì ày lấy lại ấy, được không?

- Tao không cần, giờ nó không là gì của tao nữa, mày cứ giữ đi. - Thằng Cường giờ mới mở miệng hơi kiêu kỳ định.

- Được thôi! Tụi mình xong nhé. - Nó cười cười nhìn tôi.

- Được rồi, tao mệt rồi, về đây. - Tôi nhìn nó rồi định đi về.

- Khoan!

- Cái gì nữa, thích sao!

- Không không, bắt tay cái làm hòa.

- Rườm rà vc, làm lệ coi. - Thằng này bị gì mà coi trong cái nghi thức này nhĩ.

Nó đi lại xòe tay trái ra, tôi cũng phải đưa tay trái ra vậy. Vừa bắt cái tay nó thì thằng này trợn mắt cười to:

- Hahahahaha, để coi sau này mày còn lão với tao nữa không? ahahahaha. - Nó cười to, tôi giật mình lùi lại nhưng không kịp, tay phải nó sau lưng rút con dao ra đâm vào bụng tôi một cái.

(*): là cách gọi của tướng đỡ đòn trong game lol, nghĩa là rất là trâu, chuyên về nhận sát thương, hay gọi cách khác là cứng.

9. Chương 9: Định Mệnh Nào Đó Chẳng

Tôi cố gắng dầm nó ra, thằng Cường thấy vậy cũng hết hồn, lao vào đẩy nó xuống đất, bọn đàn em của thằng Hùng cũng bắn lên lao vào can ngăn giữ thằng Hùng lại, nếu không có án mạng thì tụi nó cũng bị liên can, con bé “vợ” nó thấy vậy hoảng sợ quá quay đầu bỏ chạy luôn. Ôi mẹ ơi, đau quá, tê nữa, rút con dao ra quăng xuống đất tôi. Chẳng lẽ đời mình tới đây là hết rồi sao, còn bao nhiêu ước mơ chưa thực hiện, sự nghiệp, tình yêu cái gì cũng chưa có, còn chưa đền đáp ba má nữa. Tôi hình như đang dần dần mất ý thức, nhưng tôi sợ rằng mình mà nhắm mắt lại là sẽ không tỉnh nữa, đau buốt, máu chảy càng nhiều, cổ gồng mở mắt, dầm thật mạnh vào tay trái của mình. Tôi gọi thằng Cường:

- Mày chạy đi Cường, kêu cấp cứu đến đây. Đừng cho ba má tao biết nghe chưa, lẹ lên. Chạy đi, thằng Hùng nổi điên rồi, nhớ không được gọi cảnh sát, gọi cấp cứu thôi. - Tôi hét lớn, không thể gọi cảnh sát được, như thế thì ba má cũng biết tôi tham gia vào vụ này, cũng như biết tôi bị thương, tôi không muốn ba má tôi phải lo lắng.

Giờ tôi đang dần kiệt sức, cố gắng lùi dần dần ra xa tụi thằng Hùng, nhưng tốc độ thật chậm. Tụi đàn em thằng Cường cố gắng giữ nó lại, có vài thằng đã bị nó đâm chảy máu mũi:

- Tránh ra, đừng thằng nào cản tao. Nó đã làm tao nhục trước toàn trường, không giết nó tao không làm người... Tránh ra, DM tụi mày muốn chết không? Còn cản nữa thì từ nay về sau đừng hòng yên ổn với tao.

- Anh Hùng ơi, bình tĩnh lại. Anh mà còn dầm nó nữa thì có án mạng xảy ra đó, tụi mình sẽ phải đi tù đó anh ơi.

- DM, tránh ra, không được cản tao, không thì tao còn mặt mũi nào nữa, sao còn làm giang hồ được nữa. Tránh ra, DM, có tránh r.... - Đang phần nộ thằng Hùng bỗng nhiên trở mặt ra nhìn về phía tôi.

- Anh bình tĩnh lại đã, anh nhìn gì đ.... - Bọn đàn em của nó cũng nhìn theo, thằng nào thằng nấy cứng đờ.

Đang dần tuyệt vọng thì bỗng dưng móng tay của tôi lại dài ra thêm 4cm, tóc hình như cũng dài ra hay sao ấy, tôi cảm nhận được tóc đã chạm vai, trong khi tóc tôi lúc nào cũng để ngắn tới tai thôi. Tóc chuyển dần sang màu bạch kim, cảm giác đau buốt cũng đã giảm bớt, nhưng máu vẫn chảy và cơ thể đã bớt mệt mỏi, da dần chuyển sang màu trắng nõn, đột đây là da con gái mà, cơ bắp cũng nổi lên 1 chút. Thằng Sơn trong tụi du côn lại hét lên:

- Là hấn, chính là hấn, thì ra không phải là xịt sơn vào tóc. - Nó hoảng sợ - Đừng đánh tao, tất cả là do thằng Hùng bày ra, mày đừng đánh tao. - Có lẽ nó bị ám ảnh với cái gì đó.

- Không thể nào, con người là sao có thể tự biến đổi được, móng tay nó cũng nhọn và dài ra kìa, không thể nào đâu, nó ... nó ... nó không phải là người. - Thằng Hùng cũng run run, không tin vào mắt mình, nó quay đầu định bỏ chạy, tụi đàn em thấy vậy cũng nhao nhao bỏ chạy.

Tôi không hiểu sao tụi nó bỏ chạy là tốt nhưng trực giác lại mách bảo, là giết hết bọn chúng. Tôi bắt đầu chạy theo, mặc dù có vết thương nhưng tôi chạy cũng phải nhanh hơn lúc chưa bị thương gấp đôi, chạy được 50 m thì tôi đã đuổi kịp tụi và nắm được áo 1 thằng đầu vàng lại dơ tay lên định đâm móng tay vào đầu nó, nhưng tôi chợt lấy lại ý thức, không thể giết người được. Nó đang hoảng sợ nhìn móng tay tôi:

- Tha cho tao, tha cho tao đi, tao sẽ không nói ra chuyện này đâu, đừng giết tao mà. - Nó hoảng sợ, ôi, thằng này lại nghĩ tôi giết người diệt khẩu à. Tính đâm cho nó 1 phát xịt máu mũi rồi, ai ngờ đâm 1 phát nó xịt cả máu mồm bay ra ngoài 1 đoạn tầm 0,8 luôn, ôi mạnh vãi lều, giờ thì biết hôm trước tụi nó gặp

- Chào anh, anh khỏe chưa ạ? - Ôi vl cả giọng, ngọt sớt.
- Anh không sao, mà em đưa anh tới bệnh viện hả?
- Dạ, thấy anh chảy máu nhiều quá, lại ngất giữa đường nên em gọi cấp cứu, nghe nói anh bị thủng ruột do dao đâm hả?
- Ồ, hehe, cũng vô tình bị thôi em. Mà em có thể kiếm giúp anh 1 bộ đồ không, sau này anh sẽ trả cho?
- À nhắc đồ mới nhớ, anh mang đồng phục trường em, vậy anh là học sinh trường em hả?
- Ồ, ừm... Anh học trường Cưnggar, có gì không em?
- Anh học lớp nào tên gì vậy, tại sao học sinh mà lại có thể bị đâm như vậy, anh dính vào giang hồ thanh toán à?
- Em con gái mà hỏi nhiều thế? - tôi nhăn mặt. - Còn anh là ai học lớp nào? thì có thể sau này em sẽ biết thôi mà! Anh thích sự bí ẩn! OK! - tay phải đưa lên ngón cái và ngón trỏ vòng hình chữ O.
- Hừ, không thích nói thì thôi, đừng tưởng em tìm không ra, con trai mà da trắng hơn cả em như anh thì không khó để tìm đâu! - Nó thè cái lưỡi, ôi vãi cả cute.
- Mà nè sao em lại cứu anh thế, không sợ anh là người xấu à?
- Em không biết, mẹ em dạy là thấy người gặp nạn phải giúp đỡ, để tích đức. Với lại em nhìn thấy anh không giống kẻ xấu. - Ôi con bé này ngây thơ vl, sau này dễ dụ đấy, tôi thích rồi đấy nhưng mà thôi, cơ thể tôi không biết khi nào sẽ trở lại bình thường, tôi không muốn bị mọi người coi là yêu quái, hìn hthasi này càng ít người biết càng tốt.
- Thế giúp thì giúp cho trót nha, giúp anh 1 bộ quần áo, sẽ trả mà, hehe. Cảm ơn em vì đã cứu anh 1 mạng, em sẽ không hối hận vì đã cứu anh. - Mỉm cười nhìn nó.
- Được rồi, nhưng mà anh còn 2 tháng mới được xuất viện, lấy đồ để làm gì.
- Lấy đại đi, sẽ trả lại tiền mà, à mà tiền viện phí bao nhiêu vậy.
- Em không biết, cái đó ba em trả.
- Thôi được rồi, giúp anh bộ đồ nhé, cả cái mũ lưỡi trai càng tốt, mái tóc này nổi quá.
- A tóc hơi dài, để em giúp anh. - Nó lấy trong túi quần ra 1 cọng dây thun(ôi vl, dây buộc tóc), để im. - Nó ra phía sau lưng tôi, túm tóc tôi lại, kéo lên cao rồi buộc lại.
- Rồi đấy.. Nói xong nó ngơ ngác nhìn tôi, đeo mặt tôi có nhỏ à.
- Mặt anh có nhỏ à? - tôi nhăn mặt.
- À, à không có gì, em chỉ ngạc nhiên thôi. Thôi em đi về đây. - Nó đỏ mặt.
- Ồ, em về đi. À mà điện thoại của anh đâu?
- Hồi y tá ấy, em đi đây.

Nó đi về rồi tôi suy nghĩ lại thấy kỳ lạ, thằng Cường điều tra thấy con bé này nó ít giao tiếp với người ngoài lắm mà, sao nó dạn thế, còn nói chuyện với người lạ, hơi bị hoạt bát, đâu có vẻ chảnh gì đâu, rất dễ gần, mà nó thế này thì ra đời rất dễ bị dụ. Mà thôi nằm xuống để vết thương mau lành mới được, tôi biết mình có khả năng đó mà. Gọi hỏi bà y tá cái điện thoại của mình rồi định sẽ gọi cho ba má để cho ba má đỡ lo. Nhưng mà 2 ngày rồi chưa về chắc ba má lo lắm, may mà điện thoại lúc tôi đâm vào mấy đứa nữ sinh té xuống thì nó tắt nguồn rồi(điện thoại cục gạch bị lỏng pin đó mấy bạn). Giờ phải nói sao đây nhỉ, à đúng rồi trường mình có ông thầy mới ra trường vô dạy được mấy tháng, nhờ ông gọi điện hộ ba má tôi rằng ở nhà ông ôn thi học sinh giỏi đổi lại tôi sẽ dưới danh nghĩa là học sinh của ông để ông ôn thi học sinh giỏi, tất nhiên là 1 sinh viên mới ra trường như ông thì cần nhất là danh tiếng để thu hút học sinh đi học thêm. Alo thương lượng với ông, mãi ông mới chịu, đưa ông số điện thoại để ông gọi điện an ủi phụ huynh, nhà ông ở phố nên không sao cùng với vụ học sinh giỏi ôn thi cũng thường không cần đi học chính nên chắc cũng được, nhắc ông là bảo điện thoại tôi hết pin không có cục sạc. Gọi xong rồi mới

yên tâm, dù sao thì tôi không thể về nhà với bộ dạng này được, đâu có giống tôi đâu, có mỗi giọng nói là giống.

10. Chương 10: Tạm Biệt Em Nhanh Thôi Chúng Ta Sẽ Gặp Lại

Em nó đi được 15 phút rồi thì mới nhớ ngắt 2 ngày rồi chưa có gì bổ bụng, ôi đói vl. Quên mợ xin em nó tô cháo, giờ thì đi lại còn chưa tiện nhưng vẫn đi được, thôi ráng ngủ cho quên đói. Sáng hôm sau thức dậy, hít thở 1 hơi thật sâu, hôm nay tôi cảm giác vết thương đã gần lành lại, chắc 2 3 ngày nữa có thể đi lại được rồi, tôi càng ngày càng kinh ngạc về cơ thể đang biến đổi của tôi, đây không phải là khả năng của 1 con người nữa, tự lành vết thương giống như mấy thánh tu tiên trong tiên hiệp tôi hay đọc, tuy là không có lành liền, phải qua 1 thời gian dài hơn gấp vạn lần trong truyện nhưng như vậy cũng rất tuyệt vời trong đời thực rồi, tôi lấy điện thoại điện thẳng Cường:

- Hello con chó, mày thế nào rồi, ổn chưa?

- Ai vậy? Mày hả Vũ, mày chưa chết hả? Làm tao ăn ngủ không ngon mấy ngày nay, hai ngày trước tao gọi bác sĩ ra tới nơi thì chỗ đó chỉ thấy bọn thằng Hùng máu me nằm la liệt trên đất, các bác sĩ vội đưa lên xe đi cấp cứu, có mấy thằng còn đang ở khoa chấn thương chỉnh hình. Tụi nó còn phải nằm 2 tháng mới ra được, chưa thằng nào tỉnh, mà ở đó không thấy mày với thằng Hùng, mà thằng Hùng nổi tiếng là điên lên thì bất chấp mọi thứ để trả thù, tao sợ mày có chuyện với nó, giờ mày đang ở đâu vậy? Sao không về nhà, ba má mày hỏi tao cả trăm lần rồi đây này.

- Nói éo gì lắm thế? Mà tao chưa thể về được, đang nằm viện dưỡng sức đây, yên tâm tao gọi cho phụ huynh rồi, tao đang đói vl, mày mua cho tao 20k cháo bên bà Mỹ gần nhà tao đi, đói quá sức 2 tô luôn. Nhớ mang tô vào nghe cu, trong bệnh viện éo có tô đâu.

- DM, bệnh viện nào, bệnh viện ở phía sau nhà mày à?

- Á dù, tao cũng chưa nghĩ đến chuyện này nữa. Ở bệnh viện phía sau nhà tao thì... chắc éo có phòng riêng ngon thế này đâu. Mà tình trạng tao lúc nhập viện thì không thể nằm trong bệnh viện huyện được, chắc bệnh viện Thiện Hạnh trên phố á.

- Dù, tận phố cơ à, tao làm éo gì có xe mà đưa lên ày?

- Éo biết mượn à, không thì đi xe bus cũng được, đói lắm rồi. - Đang đói mà thằng này còn lầy nữa, khăn trương nào.

- Thôi được rồi, mày ở phòng nào?

- Đệt, tao cũng cũng éo biết đang nằm ở phòng nào nữa, mà mày cứ lên bệnh viện Thiện Hạnh đi, lẹ lên, tao hỏi y tá phòng rồi nhắn tin ày sau, 1 tiếng nữa tao chết đói.

- Ờ, tao đi liền, cúp máy đi.

Thở phào, cuối cùng cũng giải quyết được vấn đề ăn uống. Phòng đó có 1 chiếc điện thoại bàn, dùng để gọi bác sĩ y tá, đương nhiên phòng vip mới có. Gọi bà y tá vô hỏi số phòng rồi gửi lại cho thằng Cường. Nửa tiếng sau nó thở hồng hộc đi vào:

- DMM, cái bệnh viện rộng vc, tìm được phòng của mày tao mệt muốn đứt hơi, đeo gì ở lầu 4 luôn nữa chứ, đây nè ăn đi, tao mệt rồi.

- Haha, cảm ơn mày nha con chó, sau này tao sẽ trả lại ày. - Tội rất vui khi nó không vì đường xa mà mua cháo tới cho tôi.

Nó xiù người xuống dựa lưng vào cái tủ cạnh giường tôi nằm thở phào một hơi, chợt nó bật dậy:

- DM, đây là phòng bệnh đeo gì máy lạnh điện thoại, đèn đóm đồng hồ ngon vl vậy. Phòng này nghe nói nhà đại gia mới nằm được, nằm ngoái mẹ tao mổ ruột thừa ở đây, mổ xong còn chưa được vào phòng này để nghỉ ngơi, phòng này phải 1 triệu/ ngày lận. DMM, mày phát rồi à.

- Phát cái beep bố mày, làm éo gì có tiền mà nằm phòng này, tao bị nhóm thằng hùng cầm dao đâm 2 phát vào bụng, bỏ chạy nằm ngất bên đường có người hảo tâm đưa tao vào bệnh viện chứ đâu.

- Dù, xạo ke mày, đâm 2 phát mà giờ mày còn nói chuyện tỉnh bơ vậy à, mà thằng nào tốt dữ vậy, cho hẳn vào phòng vip. Chắc nhà đại gia đúng không, sau này lấy gì trả người ta cu?

- Xạo mày làm mẹ gì, mà thôi không nói chuyện này nữa, còn trả lại cho họ thì tao tự có tính toán không cần mày xen mồm vào, để im bố ả.

Đói quá nên tôi húp cháo hơi nhanh, làm vùng bụng hơi đau tí. Ăn xong quăng tô và muống lại cho thằng Cường, định tiễn nó về luôn để yên tĩnh nghỉ ngơi, chợt nó giật mình tròn mắt ra hỏi:

- Ô dm, mày là Vũ hả? What the hội, mày là ai vậy? Mày đéo phải thằng Vũ... - nó run run lùi lại mấy bước.

- Dm, mày nào à? Tao đây chứ ai. Mày bị con gì cắn .... - Chữ “À” chưa kịp ra khỏi miệng thì tôi khựng lại, chợt nhớ tôi cơ thể tôi đã biến đổi khác với lúc trước. Giờ không biết nói sao, im lặng tầm nửa phút, tôi thở dài:

- Haizz, tao cũng không biết sao nữa, nên cũng không giải thích được, nói chung là sau khi bị đâm 2 nhát thì tao biến hình luôn, giọng nói của tao vẫn không thay đổi mà. Chắc từ từ sẽ trở lại bình thường thôi, tao trước kia cũng biến đổi vài lần rồi, nhưng lúc đó ở nhà 1 mình nên không ai thấy. - Đành phải lừa nó, mà nghe hoang đường vãi, không biết nó có tin không.

- Con người làm sao mà biến đổi được, làm sao có thể chứ? Nói thật đi mày là ai? Bạn tao đâu - Nó hoang mang.

Ặc, đập tay vào trán, nó nghĩ cái beep gì thế, nó nghĩ nó đang coi phim trinh thám à:

- Mày đừng có nghĩ nhiều làm gì ệt, coi phim Xmen chưa, người sói chưa, dị nhân đấy. Cứ coi tao là dị nhân là được... Thôi mày về đi, chắc mai mốt tao gọi mày lấy con xe lên đây chở tao về nữa, cứ yên tâm, cho dù tao có thành thể nào cũng không bỏ rơi bạn bè đâu. OK.

- Mày là dị nhân... dị nhân sao, nói như vậy bọn thằng Hùng nằm viện là tác phẩm của mày? Mày bị đâm 2 phát mà không si nhê là thật?

Đm, chẳng lẽ tao phải nói tao là yêu quái nhập vào à. Gật gù bảo nó:

- Cứ cho là vậy đi, giờ mày về nghỉ đi. Nhớ 2 ngày sau lên chở tao về, tao không thể ở thêm lâu được, hao tiền của người ta, nợ nhiều mệt lắm.

- Ờ, vậy tạm biệt mày. Tao đi về đây. - Nó ra tới cửa còn bộ dáng kinh ngạc, quay lại nhìn tôi 1 cách khó hiểu rồi cũng đi.

Phùừừ, cuối cùng cũng xong, thằng bạn đã thế này ba má mà biết chắc lại còn kinh hơn. Mà thôi, tạm thời chưa nên nghĩ đến chuyện này, giờ là nằm xuống nghỉ ngơi để cơ thể hồi phục, ài, ngủ 1 giấc, đang ngon lành thì chợt nghe tiếng động mở cửa phòng, như bản năng tôi bật dậy, thở phào 1 tiếng, thì ra là Mỹ Hương:

- Em vào phòng đột ngột thế, không gõ cửa làm anh hết hồn.

- Ồ, tự nhiên hết hồn, đây là bệnh viện mà đâu phải nhà anh đâu mà phải gõ cửa.

- Ờ thì... thói quen mà thôi.

- Anh làm gì phải giật mình, làm chuyện xấu nên thường có thói quen như vậy chứ gì. - Nó nhíu mày, hất cằm chu mỏ nói.

Ồ, đệt chẳng lẽ bảo thường ngày anh ở nhà đóng cửa phòng xem JAV nên có sợ có ai vào lúc gay cần nên phải giật mình à. Tôi đánh trống lảng:

- À ờ, em mang đồ cho anh chưa.

Nó nhoẽn miệng cười:

- Đây này ông anh, đồ em lựa cho phù hợp với anh luôn đấy.

- Ô, phiền em quá, yên tâm sau này anh sẽ trả lại hết cả lời lẫn lãi. Sắp rồi, sẽ nhanh thôi. - Gật gù bảo nó rồi thu luôn bộ quần áo.

- Thôi em về cpi đi học chiều đây, mốt bố em lên gặp anh hỏi gia đình ở đâu để liên lạc gia đình đưa anh về đây.

Ồi dột, thế phải chuẩn trước ngày mốt rồi, gọi thằng Cường mai lên luôn, để dù sao thì thân phận của cái ngoại hình này vốn không tồn tại. Âm ừ với ẻm :

- Ừ, anh biết rồi, cho anh gửi lời cảm ơn đến gia đình em, sau này anh sẽ trả lại.

- Đã bảo nhà người ta là việc tốt không cần báo đáp rồi mà, anh này...

- Ờ ờ, mà cứ nói thế là được nhé.

- Rồi, em về đây.

Ểm đi rồi tôi mới cau mày, gọi điện thằng Cường thay đổi kế hoạch(gọi là kế hoạch cho oai chứ thật ra là nó chạy xe lên đây chở tôi về mà thôi, vấn đề là tôi không muốn mọi người biết tôi là ai, đến cả thằng bạn thân còn khó chấp nhận thì người khác phải làm sao, tôi không có cách gì để giải thích cả), mà nhắc nó mang theo cái tờ giấy với cái bút ghi lại cái thư cảm ơn gia đình em nó. Chuẩn bị xong tôi nằm ngủ, vì mỗi lần tôi ngủ dậy vết thương lại tốt hơn 1 chút. Ngủ 1 mạch từ chiều đến sáng hôm sau luôn, dạo này toàn ngủ với nằm, tầm đâu 11h trưa, tôi thay đồ con bé đưa, coi lại vết thương cũng đã thay da non rồi(dm, khả năng kinh dị vl) rồi gọi thằng Cường lên, đang định lên đi ra khỏi phòng rồi chạy ra cổng bệnh viện chờ thì con bé bước vào, nó ngạc nhiên nhìn tôi chằm chằm, sau đó đỏ mặt rồi giật mình hỏi:

- Anh định đi đâu à? Chưa dưỡng bệnh xong mà?

- Anh đi về chứ đi đâu cô bé này, cảm ơn em và gia đình của em, thật là những người tốt còn sót lại trong cõi đời này, đáng được hưởng phúc, sau này anh và em sẽ gặp lại, sẽ sớm thôi, chuyện nhà anh thật sự là không thể nói ra được nên anh sẽ không đợi bố em tới mà moi thông tin đâu, anh cũng không cần người nhà đưa đón. - tôi mỉm cười vỗ đầu nó 2 cái.

Nó nhăn mặt không biết đang suy nghĩ gì, rồi lại nói:

- Anh bị thương nặng mà bỏ đi thì bệnh tình làm sao?

- Hehe, em không cần lo đâu, anh đã khỏe rồi. Nói cho em biết một bí mật nhỏ nhé, anh không phải là người thường đâu, nên không biết gì về anh sẽ tốt hơn đó cô bé. Anh đi đây. - Mở cửa phòng định bước ra thì chột nhớ quên còn lời chưa nói, tôi quay lại

- Sau này em đừng có ngây thơ như vậy nữa nhé, đời này không đẹp như em nghĩ, cũng không phải làm người tốt thì mình sẽ được đền đáp đâu. Lần sau có thấy ai gặp nạn giống như anh thì gọi cấp cứu rồi đừng quan tâm đến nữa nhé, đôi khi cứu người cũng làm cho gia đình mình lâm vào nguy hiểm đó. Chuyện của anh cũng đơn giản và anh cũng thế nên lần này là em đúng nhưng lần sau có lẽ là sai. Nên nhớ 1 điều nữa là không phải ai cũng làm quen được đâu nhé, nhất là những người tiếp cận có mục đích, em là con gái nên cẩn thận hơn trong giao tiếp, không được dễ dàng tin người khác, thế nhé cô bé, tạm biệt. - Mỉm cười nhìn nó rồi tôi quay đầu bước ra khỏi cửa, nó có vẻ suy nghĩ gì đó mà không nói nữa, hơi thất thần. Tôi thấy vậy thì tốt nhất chạy đi luôn mất công nó lại hỏi.

Chạy ra ngoài cổng bệnh viện chờ 5 phút thì thấy thằng Cường tới tôi dọt lên xe, vừa dọt lên thì thấy nó chạy ra ngoài cửa bệnh viện rồi, dục thằng Cường phóng đi luôn.

11. Chương 11: Tính Kế Tán Gái

Về tới gần nhà tôi xuống xe, chẳng biết nên làm sao, hơi mông lung 1 chút, giờ nên về nhà hay là lang thang, tại sao tôi chưa biến lại bình thường. Mượn thằng cường 50k, tôi đi ra chợ tính mua con dao với 1 cái bấm

móng tay để cắt ngắn cái bộ móng tay dài 5cm này. Ra tới chợ, thấy ai đó cũng nhìn mình là lạ, nhất là mấy đứa tuổi teen, con bé Hương cũng nhìn mình như vậy sau khi nó buộc tóc mình lên, ai đó cho tôi biết là vì sao hay không? Mà thôi chẳng quan tâm nữa, tôi vội đi mua rồi ra quảng trường lang thang, bước lên bậc sân khấu của quảng trường, tôi ngồi đó hưởng gió mát, cầm dao ra ngồi chặt móng tay, rồi lại mài dũa, miệt mài nữa tiếng mới làm cho nó trở lại như người bình thường, dẻo gò cứng vai. Lúc này đây, tôi không biết mình ruốc cuộc là thứ gì, là ai? Khi mà bất cứ ai từ tầng chót của xã hội dần dần có được tất cả những thứ ưu điểm mình không có giống như đang nghèo đói thì 1 núi vàng từ trên trời rơi xuống thì chắc họ đều sẽ vui mừng, hạnh phúc và bắt đầu suy nghĩ rằng sử dụng số vàng đó để mua gì, làm gì? Còn tôi, tôi thấy mọi thứ đang dần làm rối loạn cuộc sống của tôi.

Từ 1 thằng hai lúa chưa bao giờ trải đời, chưa có đêm nào mà không ở nhà, chưa bao giờ tôi được 1 chiếc bằng tiên tiến trong suốt 6 năm học cấp 2 và 3, một thằng đi học là mục tiêu bắt nạt của lũ côn đồ, thành 1 thứ gì đó không phải con người, có được sự suy tư cực nhanh, đánh nhau như những thằng du côn mà chính mình thậm hận bao nhiêu năm, giờ đây tôi đâu còn gì của 1 thằng cù lần của vài tháng trước, liệu rằng khi mọi người biết tôi có khả năng biến đổi kỳ dị như vậy, tôi có bị họ xa lánh, cô lập hay không? Cảm giác cô đơn giữa dòng đời cứ len lỏi vào trong tâm trí mặc dù lúc này tôi vẫn chưa bị gì, cảm giác này xuất hiện ở đâu ra, cứ như tôi đã trải qua hàng ngàn năm cô độc vậy. Tôi có cảm giác rằng mình đã từng ngồi một mình ở 1 nơi không bóng người ngược lên trời đã rất nhiều lần rồi. Bầu trời buổi chiều tà như hiểu được lòng tôi, cơn mưa rào chợt đến rồi to dần, tôi cũng không tránh, không trú, dường như có tôi đang thưởng thức cơn mưa, đưa tay lên hứng mưa, trong lòng tôi không hiểu tại sao lại coi mưa là tri kỷ, mặc dù tâm trạng tang thương nhưng tôi cũng hiểu rằng đây không phải là tâm trạng cũng như là cảm xúc của tôi, bởi vì tôi chưa bao giờ cô đơn, tôi lúc nào cũng có gia đình và mấy đứa bạn bầu bạn cùng chia sẻ.. Vậy có lẽ đây là tiếng lòng của thứ gì đó đã nhập vào tôi. Cứ ngồi bất động cho tới nửa đêm, mưa càng to, giông cũng có, sét giật ầm ầm.

Tôi vẫn ngồi trên sân khấu của quảng trường, vu vơ nhìn mãi về phía chân trời, làm sao có thể trở lại bình thường?? hoặc là cứ như thế này thì mọi thứ càng tốt hơn nhưng tôi phải sống dưới thân phận nào? Về nhà phân bua với ba má rằng con bị biến đổi bla.. bla chẳng? Còn trường lớp thì giải thích thế nào? Người ta liệu có cho tôi là yêu quái? Thật thì chúng cũng chẳng có gì phức tạp, với sự vượt trội về mọi mặt sau khi tôi bị thứ gì đó nhập vào thì cho dù có 1 mình tôi thì đi nơi nào cũng có thể tự lập được, ngon lành nữa là đẳng khác, nhưng tôi không vứt bỏ tình thân được, cũng biết chuyện của tôi không thể để lộ ra được, mấy đề tài huyền bí này mà được phát hiện thì khoa học, báo chí cả nước sấm soi, tôi và gia đình làm gì có ngày nào được yên. Tôi hét lên thật điên cuồng :” AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA” cơ thể bức bối và nóng đến cực độ, tiếng hét dần dần trở thành tiếng gào rú, tóc bạch kim mọc dài ra tới tận cuối lưng, móng tay lại dài ra, lông tay lông chân mọc ra khá dày, lại màu trắng, răng nanh cũng dài ra, sau cuối lưng có những gì đang cố mọc ra, đó là những chiếc đuôi, 9 chiếc đuôi lông màu trắng. Giờ đây tôi gần như đánh mất lý trí, gào rú điên cuồng, giờ nó gần giống như những tiếng gầm của dã thú, cơ thể tôi nhảy lên trên cột đèn cao nhất, tiếp tục gầm đưa móng vuốt lên trời cao, như là có cái gì làm nó chán ghét.

Tức thì 1 đoàn sấm sét đánh thẳng xuống chỗ tôi, trời cao như là muốn không cho thứ yêu quái này được tồn tại trên đời. Đợt sét làm gãy cột đèn, làm cả thị trấn mất điện, còn cơ thể tôi thì văng mạnh xuống đất tạo nên 1 cái hố sâu 2m, khói đen bốc nghi ngút, nhưng dường như vẫn còn chưa đủ mạnh, tuy rằng tôi cảm nhận cơ thể đang tê liệt, nhưng “nó” vẫn cử động, rồi nó bật nhảy ra khỏi hố, vừa ra tới miệng hố thì 1 đợt sét thứ 2 đánh ngay chỗ đó, làm “nó” lại rơi xuống hố, tạo nên 1 hố sâu tới 5m, rất to. Âm thanh vang rền như ngày tận thế, cứ lặp lại như thế 4 đợt sét, cơ thể đã hoàn toàn tê liệt không cử động được, ý thức hoang dã chiếm lấy cơ thể tôi dần tiêu tán, để lại cảm giác tê dại và đau đớn tột độ mà giờ tôi mới cảm giác được, tôi nghĩ rằng nó đã chết, nhưng cảm giác cho thấy rằng thứ chết đi chỉ là thứ mà nó không kiểm soát được mà thôi. Trong đầu tôi lúc đó hiện lên 1 dãy các thông tin về cứu vĩ hồ, khi nào mọc đuôi thì mới có khả năng, biến hình trở lại như cũ, trong cơn đau đớn của cơ thể mà tinh thần cũng bị 1 loạt các thông tin khổng lồ đâm vào não làm cả tinh thần lẫn thể xác đều đau nhức, đầu đến muốn gào lên, nhưng mở miệng không được, dãy dựa cũng không được. Trong đầu hiện ra 1 đồng thứ gọi là niệm chú để giải pháp trạng thái hoặc gia tăng độ bền về nguyên bản của trạng thái, ngoài ra thì chẳng còn gì nữa.

Trong phương pháp niệm chú có 11 loại trạng thái, là tôi lúc bình thường, đến trạng thái tóc bạch kim, móng vuốt có thể điều chỉnh, còn 9 trạng thái còn lại là biến dần thành yêu quái, 1 đuôi đến 9 đuôi, bây giờ tiêu chuẩn của tôi chỉ có thể biến thành trạng thái 2, cố hết sức có thể miệng cường giải khai trạng thái

3 nhưng duy trì không quá 15 phút, sau 15 phút sẽ chịu tác dụng phụ, vì cơ thể tôi quá yếu, không chịu nổi biến đổi. Nhưng nó thì khác, cái thứ không phải tôi trong cơ thể tôi, tôi đoán chắc nó không có hạn chế gì, dù sao thì cái niệm chú này cũng mô tả rằng dùng linh lực để duy trì, mà linh lực là cái gì tôi chẳng biết, chắc là 1 loại mana của yêu quái, không có linh lực thì dùng cơ thể làm đại giá để mà biến, cái này tôi chẳng ham, biến được trạng thái 2 là ngon rồi. Tầm 1 tiếng sau cơn tê liệt đã giảm bớt, tôi có thể đứng lên và đi thất thểu, tôi bắt đầu thử niệm chú giải trừ trạng thái. Thở phào, nhìn lại tay chân có hơi vàng lại, rồi dừng ở màu vàng nâu, tóc cũng thành màu đen và ngắn lại, móng tay trở về như bình thường, ôi. Giờ chắc về nhà được rồi ấy nhỉ, cơn mưa vẫn tầm tã, nhưng giông sét đã không còn, chiếc 1202 cũng nổ luôn cùng với sét đánh rồi, cũng may là quần áo cũng bị biến dạng nhẹ, hơi rách rưới 1 tí. Giờ đã gần 4 giờ sáng rồi, tôi tìm qua nhà thằng Cường(nói là nhà chứ thực chất chỉ có mình nó ở mà cũng hơi nhỏ, nhà thật của nó ở huyện khác, nhưng mà nó lên đây học năm lớp 6, vừa vận ngày xưa ba nó ở đây có xây 1 cái nhà nhỏ, nhưng sau năm 2000 làm ăn có chút khấm khá nên qua huyện khác mua đất xây 1 căn nhà khác to hơn), gõ cửa ầm ầm(đối với thằng bạn thân này tôi chẳng có điều gì kiêng kỵ cả, càng bực càng tốt):

- Con chó mở cửa coi. - tiếp tục đập cửa

Bên trong nhà có tiếng vọng ra:

- Dm, sớm tinh mơ thằng nào đập cửa om sòm, éo để con người ta ngủ hả?

- Dmm, có mở cửa cho bố mày không hả?

- Oáppp, đợi tí, dm. - Nó ngái ngủ mắt còn chưa mở hẳn bước đi ra mở cửa.

Nó mở cửa ra, giật mình lùi lại:

- Mày đó hả vũ?

- Ở tao đây, mày hỏi đéo gì kì vậy? Nào bị mưa vô nước à.

- Thế... thế còn ... còn.. - Nó lắp bắp, tôi hiểu ngay nó đang nghĩ gì luôn.

- Cũng là tao, đã bảo là dị nhân rồi mà, mày hỏi lảm thế. - Nhấn mặt.

- Ở ờ, tao còn tưởng bố thằng nào lừa tao nữa chứ, suy đi tính lại tao vẫn chưa tin lắm mày ạ. - bộ dáng lúc này của nó trông hơi ngu ngu, tôi cũng chẳng biết tả sao.

- Lừa cái đầu mày, tránh ra tao vô nhà lẹ lên, dầm mưa từ chiều qua đến giờ. - Nói xong chạy thẳng vô trong luôn.

Vô nhà nó lấy khăn lau người, lúc này mới nhớ đồ rách mướp rồi. Vô phòng lôi thằng cường vừa vô nằm ngủ lại đây:

- Ê cu, kiểm tao bộ đồ mượn đỡ coi, giờ đéo có đồ mặc nè, sáng tầm 6h30 tao về nhà thay.

Nó mắt nhắm mắt mở, thều thào nói:

- Ở trong tủ bên cạnh giường đó, mày tự kiểm đi, dm để im tao ngủ.

Lục tủ quần áo của nó lấy đại 1 bộ đồ, mặc vô rồi, ngồi lặng người trên ghế suy nghĩ 1 lúc, cuối cùng vẫn là quyết định đi học, thực hiện ước mơ làm giàu của thuở trước, trước kia chỉ là ước mơ thôi bây giờ đã có nền tảng rồi. Thế rồi sáng tôi về nhà, gặp ba má, ba má mấy ngày con chưa về cũng đã nhớ, hỏi thăm sức khỏe các loại, tôi chỉ nói rằng tôi rất khỏe, qua loa mấy câu rồi ba má cho tiền tôi đi ăn sáng, rồi lại cứ đi học như thường ngày.

Lên lớp học, thì mọi người cũng chẳng ngạc nhiên lắm, chỉ có mấy đứa sáp lại hỏi bài tập mà thôi, thì ra ông thầy Long đã lo hết mọi chuyện rồi(tên cái ông thầy tôi nhớ lúc nằm ở bệnh viện), tâm tình tôi dạo này hơi thái quá, cũng nên giúp đỡ người khác cho tâm tình của mình giống một người bình thường trở lại. Cuộc sống của 1 học sinh cuối cấp thì chỉ có học và học cho kì thi đại học thôi, tôi thì học xong lâu lâu qua lớp 10 ngắm Mỹ Hương 1 tí, rồi đọc mấy cuốn sách toán mà ông thầy Long đưa để nâng cao kiến thức, tôi chỉ đọc qua thôi nhưng cũng nhớ rõ ràng, dù sao thì ông cũng là giáo viên ôn thi trên danh nghĩa mà. Mà nghe đầu thằng Hùng từ sau khi đánh nhau với tôi trở về thì đã chuyển trường đi rồi, cũng không nghe thấy gì về yêu quái cả, tôi cũng thở phào:"May mà thằng này biết sợ".

Ngày qua ngày cứ thế trôi, sáng đi học trưa về chiều chơi lol, suốt 1 tháng liền chẳng có gì đổi mới. Rồi cũng tới lúc đi thi học sinh giỏi cấp tỉnh ở trên phố, tôi cũng đi thi, đọc đề xong não tôi suy tư, làm bài 1 mạch, nhưng có câu 7 điểm và câu 9 điểm thì tôi phải suy diễn ra từ mấy cuốn sách của ông thầy Long gửi cho, tuy là không phải dạng giống trong sách đó nhưng nó cũng liên quan và phức hợp nhiều loại khác, cuối cùng cũng làm xong nhưng lại không làm được câu cuối câu 10 điểm, thể loại này tôi chưa gặp qua bao giờ nên cũng chẳng suy diễn được, tôi cũng chẳng quan tâm lắm, chính vì suy nghĩ này đã tạo cho tôi 1 thất bại lớn làm thay đổi tôi sau này. Cuối cùng tầm vài tuần sau cũng đã có điểm, tôi được 9 điểm, tất nhiên là đạt được giải nhất, cũng nên cảm ơn ông thầy vì không có mấy cuốn sách của ông chắc tôi chỉ được 7 điểm là cùng.

Về nhà ba má lại mua gà về ăn mừng, mời bà con họ hàng sang nhậu chơi, tôi thì không thích tiệc tùng nhưng thấy ba má vui là lòng tôi cũng hưng phấn và dễ chịu lắm. Còn về tôi, lúc tiệc tùng tôi trốn đi chơi net, vì tôi không thích ăn nhậu mà cũng vì tôi là game thủ. Chào cờ đầu tuần sau, ông hiệu trưởng phát biểu diễn văn về hoạt động của tuần này và tuyên dương tôi trước toàn trường vì đã làm cho trường vinh hạnh, đề năm nay được đánh giá khó gấp 2 lần đề năm ngoái mà tôi vẫn được ngưỡng điểm 9, thế là bị gọi lên cột cờ cho cả trường tuyên dương, ôi lần thứ 2 tôi lên cột cờ sau 12 năm học, lần thứ nhất là năm lớp 8 cúp học đi ra quán nét cấm bị giáo viên bắt, bất chợt nghĩ lại về u buồn của má tôi năm đó lúc tôi cúp học, tôi thốn thức, dù sao tôi vẫn là còn người, tự hứa với mình rằng sau này sẽ không để ba má buồn nữa.

Mà giờ lên tận cột cờ tôi mới để ý bé Mỹ Hương là mc của trường, đang đứng ở bên cạnh ông hiệu trưởng. Tuyên dương xong thì cũng xong, tôi lại về chỗ dưới ánh mắt ngưỡng mộ của đám mắt kiếng lớp chuyên của khối 10-11, còn bọn 12 thì tỏ vẻ khó tin, chắc không hiểu sao một thằng du côn mới nổi như tôi lại học giỏi như vậy, tôi cũng chẳng biết nữa là.

Hết tiết chào cờ, cả trường giải tán, tôi thì nghĩ đã đến lúc mình làm quen với cô bé ngây thơ kia được rồi đấy. Chạy xuống cuối hàng nhờ bà bí thư lớp:

- Ê bà bí, sổ đầu bài tí nữa để tôi mang lên lớp cho nhá. - Ở lớp mới của tôi vui lắm, lớp có 2 bí thư 1 trưởng 1 phó, tụi trong lớp đặt biệt danh luôn 1 con “bí”, 1 con “thư”. Con bí này kiêm luôn lớp trưởng.
- Làm gì, lớp trưởng mới cần đi lấy chứ, ông đi lấy lờ có chuyện gì, tui chịu trách nhiệm à?
- Thì có việc cần mới nhờ bà nè. Giúp tui đề.
- Việc gì?
- Có cần thiết phải hỏi không?
- Cần chứ. - ôi bố biết mày nhiều chuyện mà. Thôi thì tiết lộ cho nó một hai cũng không sao.
- Nói nhỏ nè, đừng kể ai nhé(tôi cũng không hi vọng nó giữ được cái miệng) tôi thích 1 cô bé lớp trưởng khối 10, được chưa?
- Ô, ghê!!!! Bày đặt bữa nay biết yêu luôn ta, rồi được thôi, nhưng mà lờ có chuyện gì... - tôi biết ngay nó đang nghĩ gì nên ngắt lời luôn.
- Giúp bà học 1 tuần nhé. ok.
- Hihi, ok, tí nữa xuống lấy đi bảo là lớp trưởng đang bận nên nhờ lấy giúp. - Nó cười tít mắt.

Tí nữa xong 15 phút sinh hoạt đầu giờ thì tôi cũng mon men đi xuống lấy sổ đầu bài, ra gần tới phòng văn thư, thấy ngay em đang bưng đóng hồ sơ gì đấy đi ra. Ý nghĩ vừa hiện lên trong đầu tôi đi từ từ lại, giả vờ đụng em 1 cái rớt hết cả hồ sơ xuống đất, tôi giả vờ cúi xuống lượm và xin lỗi:

- Xin lỗi, xin lỗi nhé, em có sao không?

- Không sao ạ. - nó vội đáp rồi cúi xuống nhặt hồ sơ.

- Để anh giúp em. - tôi mỉm cười định cúi xuống nhặt thì nó lại nói.

- Dạ thôi, không cần đâu anh, em tự nhặt được. - rồi nó nhặt thật nhanh rồi bỏ đi luôn không nhìn tôi 1 cái. Tôi ngạc nhiên, sao con bé này bữa nay khó gần vậy nếu không phải là tôi đã tiếp xúc với nó ở bệnh viện thì đã cho là nó chảnh, kiêu rồi. Hèn gì trong cái thông tin điều tra của thằng Cường nói con bé này

chảnh lắm, sao vậy nhỉ tôi cũng hơi thối má, mà thôi không sao, thua keo này ta bày keo khác, vô phòng lấy sổ đầu bài rồi tôi chạy lên lớp.

12. Chương 12: Hiểu Biết Đầu Tiên Về Cơ Thể

Vừa về đến lớp đã thấy mụ bí nháy mắt với mình, mụ lướt qua hỏi:

- Thế nào? mần nguyện chứ? hihi. - bả cười đầy vẻ ẩn ý.
- Ôi tach luôn, làm kèo khác vậy, em này cứng quá. - tôi lắc đầu trả lời qua loa rồi về chỗ ngồi.
- Khoan, em nào đó, cần tui giúp hay tư vấn không? Hoặc là tạo cơ hội gì đó vì bí thư đoàn trường vẫn hay giao lưu với nhau lắm. Kể tui nghe em đó là ai đi? - bố cái con nhiều chuyện, nói cho bà đồn cả trường ra thì tôi mất hình tượng hết à.
- Thôi, bí mật, bí mật... Một kế hoạch tác chiến thành công thì cần sự bí mật chỉ những người hành sự được biết. - Đưa ngón trỏ lên làm bộ dáng “suyt”, mỉm cười rồi trở về chỗ ngồi.
- Gớm, không thích nói thì thôi. Làm như người ta biết được thì sẽ cướp mất không bằng? Xí... - Nó bĩu môi.
- Ờ thì tôi không thích đấy, làm sao. À mà bà mà biết được thì cả trường này biết được, ai biết con bé này có bao nhiêu fan, tụi nó có làm thật tôi không cơ chứ? Ráng ngồi hết giờ học rồi lết xác về nhà, vừa đi vừa suy tư tính kế làm sao để làm quen đây, không thể dùng biến đổi trạng thái được, chợt có đứa vỗ vai tôi, tôi quay lại. Thì ra là thằng Cường, bữa nay nó đã lấy lại được tinh thần không còn buồn vì con bé kia nữa, mà nghe nói con bé kia sau ngày đánh nhau ấy cũng chuyển trường luôn rồi, thằng Cường hỏi:
- Ê cu, tía em nào rồi đấy? Nói nghe coi anh em tư vấn cho, tao từng tán thành công... - nói tới đây tự nhiên thằng này nó ngừng, thờ dài không nói nữa.
- Sao mày biết? Tao đã kể gì đâu? - Sao thằng này nó biết nhỉ, tôi cũng thấy lạ, mới hành động sáng nay mà đã làm được gì đâu, trừ khi...
- Chuyện, tao là ai? Thông tin gì mà qua mắt được tao. - Mắt nó sáng lên, lại nổ.
- Dm, lại bảo tao không phải con bí tộc mạch với mày nữa đi. Tao thừa biết. - Bĩu môi, chỉ có trường hợp đó mà thôi.
- Sao mày biết hay thế? Nó lại hỏi tao mày thích em nào, chắc tại thấy tao với mày thân với nhau nên nó hỏi, xong tao hỏi sao nó lại hỏi vậy, chẳng lẽ nó thích mày? xong nó kể lại chuyện hồi sáng cho tao nghe.
- Ôi dm, biết ngay con này không tin tưởng được mà. Mà thôi cũng không sao nó cũng không biết được gì. Nói ày cũng không sao, nhưng đừng kể ai bẻ mách của tao nghe chưa. Con bé hôm nọ tao nhờ mày điều tra thông tin ấy, à đúng rồi, facebook của nó đâu, gửi qua cho tao, dm. Tao bảo gửi đợt trước rồi mà.
- Á dù, cỡ mày mà cũng tằm tía em đó à, không có cửa đâu cu. Em đó riêng khối 12 thì cũng có hơn chục thằng theo đuôi rồi, chưa kể 2 khối còn lại mà nó chảnh lắm, chưa thèm nói chuyện với thằng nào hết, mày mơ đi cu. - Nó xùy xùy.
- Kệ, mày cứ gửi đây. Tình yêu bắt chợt đến, biết đâu được. Chắc do tụi kia bắt tài mà thôi, xem anh mày thể hiện đây cu. - yên tâm đi cu, nếu anh đã thích thì sẽ chinh phục ày xem.
- Thôi kệ mm, về nhà anh gửi ày nản chơi.
- Té về nhà lẹ lên đừng để bố mày chờ lâu đó con chó. - Nói xong vọt luôn về nhà. Về nhà là tôi bật máy lên ngay(máy nhà tôi thuộc đời 2005, nên có thể lên mạng nhưng lại muốn chơi game của thời này thì lại k0 nổi vì thế nên tôi mới phải ra quán nét) vô facebook chờ, ăn xong bữa cơm tầm 12h thì thằng Cường gửi qua 1 cái facebook, ôi zời, “Ngày Nắng Lên” tên có vẻ yêu thiên nhiên dữ dội. Thấy là yêu luôn rồi, vô kết

bạn luôn. Cơ mà chờ cả buổi không thấy xác nhận, ôi vl. Chẳng lẽ em này chảnh thật, nhưng mà chính mình thấy không phải mà.

Chờ miết cũng mệt mà tôi thì không phải loại người yêu đến chết, nhưng tôi cũng không phải là người dễ bỏ cuộc, mà thôi kệ, để mai tính đi chơi đã. Sáng ngày hôm sau đi học, tôi thấy ngạc nhiên vì khối 12 hơi sôi động thì phải, hồi mới biết là do bọn đàn em thằng Hùng mới xuất viện trở về, nghe ngóng tụi nó bàn luận thì còn có vụ tôi gọi cơ ra xử tụi nó nằm viện mấy tháng nữa chứ, buồn cười thật, đúng là dư luận thật thú vị khi ta chẳng quan tâm đến nó đang diễn trò gì. Sự tự tin ngày càng lớn trong tôi, chuẩn bị thi học sinh giỏi quốc gia nhưng tôi vẫn không coi ra gì, coi mọi thứ đều là vật trong tầm tay, hàng loạt kiểm tra 1 tiết, 15 phút, học kì 1 đều 10 điểm tròn, chắc có lẽ kiến thức quá đơn giản để suy diễn. Còn chuyện tình cảm chắc phải đợi duyên chứ cưỡng cầu không được, ẻm đâu có chịu nói chuyện đầu mà tán, cứ theo dõi ẻm trên facebook hằng ngày vậy. Nhưng lại qua 3 tuần nữa chẳng có gì mới lạ xảy ra, tối hôm ấy đang làm trận rank lol, chuỗi kim cương 1 lên cao thủ, đang snowball thì cái loa tingggg 1 cái, bật tab ra thấy có tin nhắn mới với một thông báo ở ô kết bạn. Ôi vl đứa nào đây, bố đang rank, thế là tab lại vô lol đánh tiếp, vừa tab vô xong thấy đếm số cmn luôn, dm lũ băng trụ, ác chiến vl, mới có 15 giây.

Éo biết đứa nào nhắn tin làm mình bị mất trình, tab ra ngoài bấm vô tin nhắn, chữ nó phát, đang định bấm enter thì giật mình, fb nhắn tin là “Ngày Nắng Lên”, ôi mẹ ơi gáiiiiiiiiii nhắn kìa, để đọc coi nhắn gì đã. Á đừ, ẻm nhắn:

- Xin chào, anh làm Lam Vũ học lớp 12a12 phải không ạ.
- Ủ, đúng vậy. Có gì không em? - Phải giả vờ ngây ngô chứ,ahaha.
- À, không có gì đâu. Kết bạn thôi anh. - Chờ một lúc lâu mới thấy nó nói lại, chắc lại ngập ngừng chứ gì.
- Có gì cứ nói đi em, giúp được anh sẽ giúp :3 (biểu tượng cảm xúc luôn mấy thím ạ) không cần phải ngại đâu! hehe.
- Dạ, hihi. Chả là em thấy anh được tuyên dương trước trường vì đạt giải nhất học sinh giỏi môn toán cấp tỉnh. Anh có thể cho em hỏi cách anh học được không ạ?
- OMG, chót rồi giờ làm sao, mình có học ẻm gì đâu, chả lẽ nói ra anh đâu có học gì đâu em, tự nhiên nó giỏi đấy chứ. Giờ nói sao nhĩ à cứ nói theo mấy thằng con nhà người ta trên tv hay chiếu là được.
- Anh không tiện thì thôi ạ, hihi.
- O con bé này, có gì mà không tiện, anh đang suy nghĩ thôi, thì em cứ học hành đan xen với giải trí đầu óc, không nên học quá nhiều ảnh hưởng sức khỏe, ngoài đi học thì về tìm tòi đọc thêm các sách nâng cao, sách tham khảo, còn anh thì hay suy nghĩ thêm những cách giải mới tự nghĩ ra nữa :3 ! bí quyết chỉ có một là kiên trì và quyết tâm thôi em ! - Dm mình nói hay vl, mà mỗi tội toàn造谣.
- Wow, tự nghĩ cách giải luôn, anh giỏi thật đấy. - ôi nở cả mũi.
- Cũng không ghê gớm lắm đâu em, đứa nào làm chả được, chẳng qua không chịu kiên trì thôi :3 ! Hình như đây không phải là vấn đề em muốn hỏi thì phải, mấy cái bí quyết này đây trên mạng đứa nào chả biết.
- Dạ, hihi ^_^, em có 1 vài bài toán nâng cao, chưa tìm ra cách giải mà mốt em kiểm tra 1 tiết rồi nên cũng gấp rút muốn biết cách giải. giúp em vài bài được không?

Yeah, vậy có đường tiếp cận rồi, tưởng gì:

- Được chứ, anh lúc nào cũng rảnh và sẵn lòng hết, nhưng mà...
- Nhưng cái gì? >.

13. Chương 13: Kẻ Thứ Ba

Từ lúc tôi có khả năng điều chỉnh trạng thái, tôi cũng không cần ngủ đủ giấc nữa, chuyện đi học thì cũng bình thường chẳng có gì đáng nói. Hôm nay cố lết lên lớp thật sớm, chờ thằng Cường lên lớp khè nó, còn bọn Hiếu thì dạo này tôi có vẻ ít tiếp xúc, tụi nó cũng chả liên lạc gì, tôi cũng thối mác mà thôi cứ tạm gác

đó đã, FA đã lâu rồi giờ không phải là việc để suy nghĩ nữa. Tầm 15 phút sau mới có đứa đầu tiên lên lớp, ôi đệt 5h45 lên lớp thì đúng là quá sớm, tên đó lên thấy tôi ngồi sẵn trong đó thì bất ngờ, lúc nào nó cũng đi sớm nhất lớp mà lần này đã bị “rớt hạng” rồi, tôi và nó cũng chào hỏi xã giao thôi rồi nó làm việc của nó tôi vẫn chờ(sau này nghĩ lại thấy mình bây giờ háo hức cứ như mấy đứa trẻ chờ đồ chơi vậy).

Tầm 6h30 thằng cờ hó Cường mới lên lớp, bố cái thằng ham ngủ. Tôi định lao lên vỗ vai nó khề chơi thì nó lại chạy vào bắt chuyện trước:

- ê Cu, tí nữa ra chơi qua A9 rủ kèo solo mày, kiếm tí nước uống. Cho tụi này thấy trình kim cương 1 của mình đê.
- Ok, để anh hấp diêm tụi nó, à không.. không.. tí tao bận rồi, rủ tụi nó bữa khác đê.
- Bận cl, mày ngoài học ra thì chỉ có ăn ngủ và chơi game, bận thế đó nào, mấy đứa khác thấy mày học giỏi tưởng mày cày sách ghê lắm chứ tao biết mày chỉ cày game thôi, xạo l.
- Giờ bận thêm cái khác được chưa? Hehe - Tôi cười nham hiểm
- Bận cl gì nói anh nghe coi. Đừng có nói mày đi với gái nhá.
- Á đừ, sao mày biết con chó? Mày thánh phán à. - Giật mình, thằng này là nhà tiên tri à.
- Á đừ, thật à? Không ngờ, nói chơi thôi mà? - nó nháy mắt mấy cái ra vẻ bí ẩn - Em nào mà xấu số vậy?
- Chắc là xấu số. Con bé mà mày bảo tao không có cửa ấy. - mỉm cười đầy nham hiểm.
- Dm, trời sắp à. Bố đéo tin,
- Ahahaha, không tin kệ mày, cứ theo dõi là biết, sao phải xoắn?

Thế là nói chuyện thêm 1 lúc nữa, nhìn cái mặt thằng này là tôi thấy nó hiện lên chữ gato rồi, ahaha, thật sáng khoái. Học xong 2 tiết đầu thì cuối cùng giờ ra chơi cũng đến, tôi ra khỏi lớp đi về dãy C , ghé qua lớp ẻm, phải leo lên lầu vì ẻm học 10a1 ở tận lầu 3, lúc mình leo lên lầu thì ôi vl, hàng tỉ tỉ ánh mắt chăm chú, mấy thanh niên bu như kiến đi theo không biết làm gì, lên tới lớp ẻm nhìn qua cửa sổ thì thấy ẻm vẫn đang ngồi viết gì đấy trên bàn, chắc lại làm bài tập, chăm vl. Gõ cửa kính cóc cóc, tôi nói:

- Này cô bé, trả lương cho tôi chứ?

Vừa nói xong cả lớp nó có đứa đang làm bài, có đứa học bài, có đứa thì nghe nhạc đứa nào đứa nấy cũng ngưng làm việc cá nhân quay sang nhìn tôi. Ấc bố mày có phải người nổi tiếng đâu, mà công nhận lớp chuyên có khác, đến cả giờ ra chơi cũng có khối đứa học bài, ẻm cũng quay lại. Có vẻ hơi bất ngờ và nó đỏ mặt, chắc do không ngờ tôi lên tới đây đòi quà, đứng dậy đi ra tới bên cửa sổ nói:

- Em xin lỗi em quên mất, đã để phiền anh phải lên đây đòi lương! Giờ mình đi luôn, anh nhớ đã hứa cái gì đấy! Nghe chưa?
- Biết rồi, đã nhận lương của sếp thì phải làm việc cho sếp chứ sao. Đi thôi hehe. - Ôi zời ơi, em tưởng tôi thêm lương của em à, là tôi muốn tiếp cận em đấy, ngốc thế.

Đi song song với ẻm ra căn tin, khắp nơi xung quanh ồ lên cứ như oppa hàn quốc xuống sân bay, có 1 vài ánh mắt ngưỡng mộ nhưng cũng có khá nhiều ánh mắt các thanh niên có vẻ không vui. Chúng mày gato cái gì, cần phải xem anh đây là ai đi rồi hử gato hắc hắc. Ngược với tôi có vẻ đắc ý(tất nhiên không lộ ra mặt để khỏi bể mánh) thì bé Mỹ Hương có vẻ ngượng ngùng, xấu hổ. Tôi hỏi phát:

- Này em có sao không? Có vẻ không tự nhiên lắm thì phải?
- Không sao, không sao! Nhưng có cần thiết như vậy không anh? Chiều nào rảnh em rủ anh đi uống nước cũng được mà? Đồng người quá!

Tôi nhú mày, thừa biết mà, tí vô quán nước ngồi tôi mở miệng hỏi trước:

- Em sợ điều gì ở chốn đông người sao?

Nó nhăn mặt nhìn tôi, cứ như tôi là hung thủ vậy :

- Do anh đấy, mọi người bàn tán, em... em sợ bị mọi người nói!
- Vì thế nên em chưa bao giờ nói chuyện với đứa con trai nào muốn làm quen à? - Giờ thì tôi đã hiểu tại sao mà em ấy lại như vậy.
- Dạ, gần như thế ạ, tuy nhiên còn nhiều lý do nữa! - Em nó dè dặt nói.
- Em có biết những người nổi tiếng không? - Mỉm cười nhìn nó.
- Có chứ, mấy ca sĩ, diễn viên chứ gì!
- Đúng rồi! Họ là người nổi tiếng nên chuyện gì của họ cũng có người để ý, có người nhận xét, người khen kẻ chê, đứa quan ngại. Nếu như họ cũng như em, quan tâm những người không liên quan gì đến mình nói gì, nghĩ gì trong đầu, hay mọi người xung quanh đang bàn tán gì thì chẳng phải là mệt chết sao? Em hiểu chứ?

Mắt nó sáng lên, gật gật đầu, chu mỏ ra:

- Hiểu rồi.
- Vậy có làm được không? - Mỉm cười .
- Vẫn có chút hơi khó.

Tôi đập tay vào trán, vẫn không làm được à, vuốt tay qua mặt rồi xuống cầm. Cố gắng mỉm cười nói:

- Ngày xưa có một cô gái con nhà quyền quý, đi vào rừng cùng với hộ vệ để vui chơi, lúc đó cô gặp một con cáo đang bị thương nặng, sắp hấp hối, vì lòng nhân hậu mà cô gái mang con cáo về băng bó vết thương và rịt thuốc cho nó mỗi ngày, trong những ngày bên nhau cô gái đã cho con cáo đó là người bạn thân của mình, đến một ngày vết thương của con cáo lành hẳn, nó chợt biến thành người, một người con trai hoàn mỹ, tuyệt vời hơn tất cả con trai trên đời, cô gái đã đem lòng yêu anh ta, sau khi mọi chuyện bị phát hiện, gia đình và mọi người đã biết cô đang yêu là 1 con yêu quái. Cả xã hội và gia đình phản đối, cô gái dần tuyệt vọng, lúc đó thì chàng trai mới nói rằng nắm lấy tay anh ta, anh ta có thể đưa cô đi khắp mọi nơi trên đời này, cùng nhau ngao du thiên địa? Nếu em là cô gái thì em sẽ từ bỏ chàng trai theo ý kiến cả xã hội và gia đình hay là sẽ mặc kệ những lời đàm tiếu cùng chàng đi khắp thế gian?

Mắt nó lại sáng lên, em nó đang suy nghĩ gì đấy rồi lại hỏi:

- Liệu trên đời này có chuyện tình yêu nào vừa bi đát vừa lãng mạn như vậy hay không? Nếu là em mà có 1 tình yêu lãng mạn như vậy thì chắc có lẽ em sẽ mặc kệ lời ra tiếng vào, em sẽ chọn yêu người con trai đó.
- Chắc không vậy? - Ôi vô mách rồi.
- Sao anh hỏi kỳ vậy? Chẳng liên quan gì đến vấn đề của em hết !
- Sao không chứ? Không phải là em cũng đã mặc kệ lời đàm tiếu của mọi người để chọn yêu anh chàng kia hay sao! Đó là làm được rồi đấy. - Giật mình, điệu thấp thấp chút không thì lộ mạnh.
- Ồ nhưng sao thấy nó chẳng liên quan gì hết? Em cũng có cảm giác em đang bị anh gài cái gì đó thì phải - nó ra vẻ mặt khó hiểu. Ôi lộ mách rồi sao.
- Xùy xùy, kệ đi. Miễn sao là có cùng kết quả giống nhau là được, cuộc sống của mình quen biết bao nhiêu là người, người không quen thì càng nhiều hơn, làm sao ta có thể chiều hết được ý của bao nhiêu người chứ, làm việc gì cũng đừng bao giờ sợ lời đàm tiếu, tự tin lên, làm gì mình thích mình vui được rồi, có câu " nổi sợ là do tâm sinh ra, không để ý thì cũng không sợ nữa", em cứ thử không để ý xem, không sợ nữa đâu. - Vội vàng thêm 1 loạt câu hay hay vào để che dấu mục đích đã thành công.

Nó "A" 1 tiếng:

- Em hiểu rồi, cảm ơn anh, từ giờ em sẽ không sợ người ta nói nữa, đời mình chứ phải đời người đâu mà mình phải sống cho người chứ. - Đúng rồi, đúng rồi đấy em, hehe.
- Ủ, đúng rồi. Vậy là tốt, trong lòng mình sáng sủa sợ gì người ta thấy tối.
- Dạ, anh nói hay quá. - Chuyện, không hay thì đâu phải là anh đâu.

Bla bla thêm 1 lúc, rồi lại đáp mấy câu hỏi về học tập rồi cũng đánh trống vào lớp, haha, hôm nay là một ngày thành công đáng nhớ của tôi. Tôi tiễn em đến chân cầu thang, rồi đi về lớp, vì dù sao da mặt em cũng rất mỏng, đi chung thêm 1 đoạn nữa chắc chuyển trường luôn quá. Kể ra mình cũng trả giá không nhỏ đấy chứ, chỉ là cố tiếp cận em thôi mà gần như làm kẻ thù của thanh niên toàn trường. Về lớp cả bọn nhiều chuyện ào vô hỏi, tôi biết ngay mà, cái trường này không có chuyện gì thoát khỏi tai mắt bà tám, đương nhiên kế hoạch vẫn phải bí mật, thì bảo là chỉ ẻm vài bài toán ẻm rủ bao nước thôi. Tất nhiên là không đùa nào tin, kệ tụi mày, không tin thì thôi, nhìn mặt tôi có vẻ quan tâm? .

Thế là cuộc sống trôi qua lặng lẽ ngày qua ngày, tôi giờ có nhiệm vụ vài ngày là sẽ có “bài tập” cho tôi, vài ngày là sẽ có “lương”, thật thú vị, giờ cô bé đã dần dần bớt sợ mọi người soi mói rồi. Một tháng sau, trong trường hiện lên rất nhiều lời đồn chúng tôi yêu nhau, đồn nhảm nhưng ai cũng tin(đương nhiên là nhảm rồi, có tôi thích em chứ em ấy thì chắc chỉ có học thôi). Ngày hôm ấy, cũng là ngày tôi lãnh “lương” đương nhiên chuyện không có gì đáng kể nếu như nó giống mọi ngày, đang uống nước thì có 1 thằng lóc chóc kéo 1 đám tới, chắc lớp 11 nó hằm hằm cái mặt đi lại trước mặt tôi, cười thầm, tôi thừa biết nó gato rồi, nó lại hỏi:

- Thằng kia, mày là ai mà cố gắng làm trò tiếp cận người yêu tao. - thằng này trông cũng đẹp trai, nhìn đồ phụ kiện kèm theo thì chắc là con nhà giàu.

Tôi mỉm cười nhẹ nhàng, thấy con bé có vẻ chán ghét, tôi hỏi:

- Này, em là người yêu cậu ta à?

Nó nhú mày nói với thằng kia:

- Này anh Quân, tôi là người yêu anh lúc nào hả? Đừng có nhận bừa như vậy?

- Nhưng em cũng không nên đi yêu cái thằng nhà nghèo như thế này chứ? Anh có cái gì thua nó?

Ồi vl, thằng này sao mạnh động thế, haha càng tốt. Em nó khó chịu nói:

- Tôi làm gì hay thích ai thì kệ tôi, chẳng liên quan gì đến anh cả? Bố mẹ tôi thích anh nhưng tôi thì không. Anh hiểu chứ?

- Nhưng bố mẹ em đã từng nói là muốn anh làm con rể?

- Tôi chẳng quan tâm, liệu rằng bố mẹ sẽ chọn tôi hay là anh. Tất nhiên là chọn tôi rồi.

- Nhưng... anh yêu em mà.

- Nhưng tôi không yêu anh. Anh nghĩ lại xem mình có gì không mà đòi tán gái? Anh chỉ có mỗi tiền bố mẹ anh cho, đứ khác thích anh chứ tôi thì không.

- Vậy làm sao để anh có thể yêu em?

- Không làm sao cả. Đến cái này anh cũng không biết tự suy nghĩ thì anh thật chẳng có gì để tôi phải để ý cả?

- Hừ, để coi em có thể cưới ai ngoài anh? Đứa nào lại gần em thì anh sẽ xử thẳng đó, em chờ coi. - Nó trợn mắt lên, rồi quay qua lườm tôi.

- Tốt nhất mày nên tránh xa người yêu tao ra, không thì mày xác định đeo sống yên ổn qua ngày đâu. - Hừ dọa tôi sao, thật là không biết cách.

Tôi mỉm cười nhẹ nhàng nhìn lại thằng trẻ trâu kia:

- Này, cậu tán gái như vậy thì có con nào mà thèm yêu cậu chứ, tập biết suy nghĩ một chút đi chứ, tôi không sợ cậu đâu, mồm to thì hay gặp họa lắm đấy, đừng để mình bị thương đấy, haha.

Nó thấy hơi bất ngờ, nghe mọi người nói em nó quen tôi là nhờ tôi bày học mà, nó cũng thấy tôi được tuyên dương trên cột cờ, sao 1 thằng học giỏi lại cứng như vậy. Nó phất khí lên:

- Mày ngon, chờ đó đi, haha, một lúc nào đó đang đi trên đường bất ngờ nhập viện, chắc vui lắm nhỉ, đừng tưởng mày có cơ hay gì đó thì sẽ ngon tao cóc ngán thằng nào ở cái huyện này đâu.

- Thật tội nghiệp những đứa tự tình là đúng, tôi cũng như vậy, tôi chẳng sợ bố con thằng nào ở cái thế giới này, hehe. Tất nhiên là trừ súng đạn, cậu có thể lấy súng ra thì tôi xin đầu hàng, thế nhé, một ngày nào đó đẹp trời dẫn người đi đánh 1 người bất ngờ cả nhóm nhập viện chắc vui lắm nhỉ. hehe - Tôi mỉm cười hòa đồng nói như là đùa.

Con bé nhìn tôi với thằng kia nói chuyện nó cũng bị bất ngờ, nó nghĩ chẳng lẽ tôi là 1 thằng ất ơ giống như thằng nhóc Quân kia. Có 1 thằng ở phía sau thằng nhóc lại nói thào vào tai cái gì đó, sắc mặt nó thay đổi rồi nghiêm lại:

- Mày đợi đó, tao ghét thích nói đùa với mày. Mày đừng tưởng đẹp được đám thằng Hùng mà huênh hoang, tụi nó chẳng là gì trong mắt tao đâu, đừng hối hận. - Nói xong nso quay đầu đi luôn.

- Khoan đã. - Tôi gọi lại.

Nó quay đầu lại nói:

- Sao? Hối hận rồi hả? Muộn rồi, kiểu gì mày cũng phải chết, tưởng học giỏi thì ngon lắm sao. Haha.

Ồi thằng này, nó bị ảo tưởng à:

- Cậu đừng có ảo tưởng, tôi gọi lại là để nhắc nhở cậu nên sửa cách xưng hô và nên biết kính trọng đàn anh, bậc đi trước nghe rõ chưa. Đừng để tôi phải dạy lại những gì cậu đã học ở lớp 1. Không hay đâu, mất mặt lắm, hiểu chứ? Giờ thì đi được rồi đấy.

Nó nổi xùng lên hét:

- DMM, đừng tưởng trước mặt Hương thì tao ghét dám làm gì mày. Giở mặt tao à. - Nó xông lên đâm về phía mặt tôi, em Hương cũng hơi bất ngờ. Tôi đưa tay lên hình chiếc bao để bắt lấy cái đâm hình búa của nó(oanh tù tì đấy các bạn ạ), bất ngờ em Hương đứng dậy che trước mặt tôi. Nắm đâm thằng đó dừng lại, nó sừng cồ lên :

- Em tránh ra, anh phải cho thằng này biết thế nào là trời cao đất dày.

- Anh im đi. Một thằng thiếu suy nghĩ, lúc nào cũng dùng tiền và bạo lực giải quyết vấn đề như anh thì chẳng khi nào lọt vào mắt tôi đâu. Anh đừng làm mọi thứ rồi thêm nữa.

Nó rút tay lại, thở mạnh 1 cái rồi quăng lại 1 câu:

- Mày cứ núp sau lưng con gái miết đi, để coi mày núp được bao lâu? Không ày nằm viện mấy tháng chắc tao không làm người. - Xong lần này nó đi luôn. Haizz cậu nhóc à, không thích làm người nữa sao.

Con bé, cũng thở phào ngồi xuống, xung quanh vẫn bàn tán rất rầm rì, người đến coi ngày càng đông. Nó không để ý tụi "khán giả" nữa, đây là 1 dấu hiệu tốt mà tôi mong muốn, tôi lại mỉm cười. Con bé lườm tôi:

- Anh sao lại chọi cứng với cái thằng đấy. Nó không du côn nhưng nó có tiền nên bạn bè nó toàn du côn không à?

Mỉm cười nhìn cô bé:

- Haha, em lo cho anh sao?

- Hứ, em có mà thèm. Do tất cả vì em mà anh mới bị liên lụy nên em cảm thấy áy náy thôi. Thằng này có thằng anh ruột nằm trong nhóm du côn ăn chơi nhất huyện này, chị em cũng nằm trong nhóm đó nên em biết nhóm đó, từng có nhiều tiền án rồi, đánh người hành hung đi cấp cứu cũng có. Mà anh rất giống một người mà em đã gặp trước đây.

- Giống á? Anh làm gì có anh em sinh đôi mà giống? Em có lầm không?. - Đệt, lại có đứa nào giống mình đây.

- À không, ngoại hình không giống gì cả. Chỉ là phong thái thôi, anh ấy lúc nào cũng mỉm cười, dù đang bị thương nặng cũng mỉm cười, phong thái lúc nào cũng tự tin cực độ. Anh cũng như vậy, không biết 2 người có quen nhau không?

Tôi thấy hơi quen quen nhưng cứ hỏi tiếp:

- Ai vậy nhỉ? Bao nhiêu tuổi? Ở đâu, làm sao mà anh quen được?
- Hình như học trường mình, lớp 12 hay sao ấy. Anh có biết anh nào mà tóc trắng không? Mới nhìn vô thì thấy cũng giống dạng ăn chơi, quậy phá nhưng ăn mặc gọn gàng lên thì rất là đẹp trai. - Ồ, mình đây mà, thì ra lúc trước mình chưa buộc tóc gọn gàng lên thì nhìn rất giống thằng ắt ơ sao.
- Không, khối anh làm gì có ai như em tả? Hoặc có thể mà anh không biết, vì anh có rất ít bạn và anh ít giao lưu với bên ngoài lắm. À mà chị em cùng bọn với nhóm quậy phá như vậy bố mẹ em không ngăn cản à.
- Thôi anh đừng nhắc tới nữa, chị ấy rất thương em, em cũng thương chị ấy nhưng không hiểu sao chị ấy lại thích đi chơi với đám kia, còn hay xin rất nhiều tiền bố mẹ, có lúc ăn cắp nữa để đi chơi với bọn nó, bố mẹ em ngăn cản, đánh đòn, nhốt trong nhà miết mà chị ấy vẫn có cách trốn ra, còn chốt phòng thì chị ấy tuyệt thực, không có cách gì để quản hết nên buông tha, chỉ biết trách trời thôi và đợi nhóm bụi đời kia bị bắt rồi cứu chị ấy ra thôi chứ sao. Mà cũng không khả quan lắm, trong nhóm toàn con nhà đại gia, có việc gì mà không giải quyết bằng tiền được cơ chứ. Haizz.
- Ủ, kể cũng khó xử. Thôi được rồi, có gì sau này có cơ hội anh sẽ giúp em việc này.
- Xùy, anh nỏ hơi nhiều nha. Chuyện này bố mẹ em còn bó tay anh thì làm được gì. - Ồ, không tin à, anh xử đẹp bọn ắt ơ kia là chị em không còn bạn để chơi nữa là xong chứ gì.
- Hehe, bí mật. Sau này, có cơ hội em sẽ biết. - Mỉm cười lấy ngón trỏ che miệng.

Tùng ,tùng ,tùng. Trống đánh vào lớp chúng tôi cũng phải về lớp, tôi cũng chuẩn bị cho nhóm thằng kia 1 trận cho biết tay, nhưng trạng thái này thì không đủ sức, chỉ biết nhóm thằng Hùng nó coi không ra gì thì trạng thái này tôi đánh cũng chỉ ngang ngang, mà còn bị thương nặng. Thế nên, phải chuẩn bị tinh thần thấy tụi nó là phải biến đổi để dạy cho nó 1 bài học về kính trọng đàn anh như đã hứa

14. Chương 14: Người Chị Của Mỹ Hương

Lên lớp thì gặp ngay lũ hóng hớt, bơ luôn. Thằng Cường thì nhìn tôi nháy mắt mấy phát, không hiểu ý nó là gì. Kế tiếp là tan trường, thằng Cường chờ sẵn tôi ngoài cửa võ vai:

- Mày dạo này ghê thật! Bật cả thằng con ông cháu cha trong trường luôn cơ à! Thằng đó không phải dạng vừa đâu nghe cu. Cơ toàn dân có vũ khí đấy, nghe nói là từng có người bị chém cấp cứu luôn, giờ mày tính sao?
- Sao là sao? Tối thì chơi, sao phải ngại. Bỏ lại làm phát gạo bạc biến hình thì chém hết lũ người xấu đấy luôn. Còn mày thì sao, đang hóng hớt à? Sợ thì tránh xa bố ra không tụi nó đưa vào đối tượng trả thù bây giờ.
- Oầy, tao bảo sợ lúc nào? Tao hỏi mày tính gì chưa thôi.
- Bố chả rành tính mày quá con chó ạ, nếu mày gặp chuyện này thì lại sợ tìm chỗ nào núp rồi, không thì cũng xin ba má về quê chơi rồi. - Bìu môi nhìn nó, thằng này chơi thì được nhưng sợ nhất chính là giang hồ.
- Ủ thì cứ cho là như vậy đi, vậy mày tính 1 mình chơi hết cả đám như hôm bữa à.
- Chắc vậy, mà không sao đâu, cái này sau này tới lúc đó rồi hãy nói, giờ về mày tao đói rồi, chiều làm kèo rank nha cu.

Tôi cũng không nói nhiều với nó, căn bản là tôi không có gì để nói. Về nhà, ăn rồi lên facebook lướt, xem highlight faker các loại, tóm lại là tôi cũng vô tư lắm. Tối đến chuẩn bị sách vở tôi mang theo chiếc áo khoát có mũ hôm nọ mang đi chơi đêm bỏ vào cặp, ít ra thì cũng không thể mặc áo khoát giống với trạng thái 1 được, đương nhiên khác ngoại hình thì chả ai nghi nhưng mà khu này toàn dân tiên hiệp với fan marvel*, tôi chả thể không đề phòng được. Chiều thì ra kéo rank cho thằng cường, cuối cùng cũng lên lại chuỗi, thành cao thủ. Thật nhảm chán, không hiểu vì điều gì mà quan niệm của tôi cứ đang thay đổi theo từng ngày, tôi

có cảm giác cuộc sống này của tôi quá yên bình, tôi muốn đi xa hơn nữa, đi đến những nơi bão tố phong ba, như thế tôi không sống một cách thụ thái được. Tối thì ăn cơm rồi lên facebook chat với bé Hương, hehe, tiết mục đặc sắc nhất trong ngày.

Bật facebook thì thấy 1 dãy tin nhắn từ con bé, đại loại là xin lỗi vì đã gây phiền phức bla bla... rồi giờ đừng qua lại bla bla... Coi như không quen bla bla. Ôi không ngờ nó suy nghĩ nhiều đến như vậy, cũng phải rep lại:

- Này, em nói gì nhiều thế cô bé, em sợ gì sao? Yên tâm đi, chưa bao giờ em liên lụy anh cả. - ẻm offline rồi.

- Anh không phải giống như em nghĩ đâu? Anh không gây sự với ai bao giờ nhưng anh cũng không sợ ai gây sự cả, nếu coi anh là bạn của em thì đừng làm như thế, anh không giải thích điều gì cả.

- hehe, anh là người đặc biệt nhất thế gian này.

Rồi bật nhạc nghe, tôi đặc biệt thích nghe nhạc Karik rap, nó có rất nhiều triết lý thực tế, tôi lúc đó chỉ muốn nhắm mắt lại mà tận hưởng âm nhạc, tôi càng ngày càng ghét bọn du côn đường phố hoặc là ghét cả 1 thế giới ngầm, chắc do ngày xưa thường xuyên là nạn nhân của chúng, lần này chúng còn phá cả chuyện của tôi và sau khi biến đổi, tôi đã có sức để bật lại tụi con đồ thì tôi ngày càng lún sâu vào chúng nó, ngày càng ngày tôi gặp càng nhiều. Đây là lí do nhiều người trở thành du côn sao, dù mục đích ra sao thì một là bị bắt nạt luôn, hai là đứng lên chống lại, mà chống lại thì đánh được bọn này sẽ đi ra bọn khác, bọn nó vì muốn có sức để chống lại bọn mạnh hơn thì phải tìm inh những đồng bọn rồi có sức mạnh trong giới giang hồ rồi thì tụi nó cũng biến chất lại trở thành những thằng du côn đi bắt nạt người khác. Nhờ chúng nó ngày càng đông mà những thằng như tôi ngày xưa muốn làm gì cũng phải theo ý tụi nó, bị trấn lột cũng không dám nói gì, nếu như tôi không biến đổi kiểu gì ngày ấy tôi cũng xong với bọn thằng Hùng, tôi cũng không có can đảm để thích em, nếu đã nắm giữ được định mệnh này, tôi sẽ không cho nó bị mai một, phải cho cả thế giới này biết. Đang suy nghĩ vu vơ theo dòng nhạc thì con bé cũng trả lời lại:

- Em xin lỗi anh, nhưng mà tụi này nó con đồ lắm, có báo công an cũng không giải quyết được gì đâu, tụi nó toàn con nhà đại gia với chức lớn ở cái tỉnh này. Tất cả là tại em, :(.

- O, sao em lại phải xin lỗi anh, thằng nhóc hôm nọ phải xin lỗi mới đúng chứ.

- Anh.... không sợ thật sao.

- ahaha, em nghĩ nhiều quá rồi, anh sợ lúc nào cơ chứ.

- Em không tin, anh là 1 người thông minh vậy anh lấy gì để bảo vệ mình trước tụi con đồ đó? Anh không cần phải tỏ ra cứng rắn.

- haizz, tin anh đi, nãy anh nói rồi, anh không thích gây sự với ai cả, nhưng anh không sợ người ta gây sự đâu. Tối thằng nào thì hối hận thằng đó, đó là nguyên tắc của anh.

- Em nghe Quân nói anh có chuyện gì với bọn du côn khối 12 do ông Hùng cầm đầu và đã thắng tụi nó, vậy anh cũng gọi người à?

- Sao em lại nghĩ như vậy?

- Anh cũng là người giống thằng Quân sao... Em tưởng anh là người hiền lành có thể tin được chứ....

- Em thấy anh có hiền không? Có chứ, anh không chủ động gây sự với ai bao giờ. Nhưng anh không lành mà bỏ qua cho kẻ đã xâm phạm anh.

- Anh cũng không khác gì tụi nó cả... Vậy em giờ phải làm sao.

- Ai nói em là anh giống tụi nó vậy, anh không gọi người, anh cũng không nhờ ai, không dựa vào bất cứ thứ gì cả, anh chỉ có một mình và anh là người có thể cân cả thế giới này, mọi thứ anh làm đều chỉ cần một mình anh.

- Anh nói gì em không hiểu? Anh có thể nói rõ hơn, không ầm ý hay không?

- Hoàn toàn nghĩa đen nhé, không có 1 chút ầm ý, em nghe sao thì nghĩa nó sẽ như vậy. Hehe.

- Nhưng làm sao một người có thể chống lại nhiều người được. Em không tin.

- Em không tin, ai nghe anh nói vậy cũng không tin cho tới khi họ nhìn thấy được tận mắt, ehehe.
- Được, em sẽ coi anh làm thế nào?
- Hehe, sau này em sẽ thấy được anh là danh nhân của thế giới này hoặc là 1 huyền thoại thế giới ngầm, hehe.
- Này anh, em đang nghĩ rằng liệu có phải anh coi phim đọc truyện nhiều quá lạm không? Em buồn cười quá hihi.
- Hehe, nếu là trước kia anh cũng nghĩ thế nhưng bây giờ thì khác, anh không cần giải thích với ai bất kỳ điều gì, thực tế chứng minh tất cả. Cơ mà tụi nó chắc không đụng được tới anh đâu. Vì có lẽ còn có người sẽ xử lý tụi nó trước khi gặp được anh rồi.
- Ai cơ? Anh nói chuyện huyền bí quá.
- Một siêu anh hùng thích trừ gian diệt bạo, hehe. Cậu ta có khát vọng làm sạch sẽ thế giới này, cậu ta dùng súng để bắn súng.
- Anh nhiễm phim rồi đó, Vũ ạ.
- Chờ đi hehe, sẽ nhanh thôi, em sẽ thấy mà, chắc em cũng bất ngờ lắm.
- Hứ, không thèm nói chuyện với anh nữa, nếu có gì không được thì anh đừng gặp em nữa, mất công liên lụy tới anh.
- Bye nhé, anh sẽ chờ em chủ động liên lạc trở lại :3. - Rồi em cũng sẽ chủ động thôi.
- Xí, người ta mới không thèm, để rồi coi.

Tôi cười haha, leo lên giường ngủ luôn mặc dù giờ còn sớm. Nói chuyện với gái lúc nào cũng thú vị, ngủ thẳng căng luôn. Mấy ngày liên tiếp có đi chơi với học cùng thằng Cường chứ ẻm thì cũng chả liên lạc với tôi, tôi thì cũng vậy, thắc mắc sao bọn này nó muốn dẫn mặt mà sao lâu tới thế nhỉ, làm tôi chờ dài cả cổ. Hôm nay đi học trên đường về, thì có 1 chiếc moto do 1 đứa con gái phóng ngang qua tí nữa thì đâm trúng tôi, nó cua lại quá:

- Dm thằng kia, đi không có mắt nhìn đường à. - Đanh đá value.

Tôi mỉm cười lắc đầu:

- Này bà chị à, đi xe đường hẹp như thế này với vận tốc đó thì có ngày đi cấp cứu đấy, có việc gì bận đi nữa thì đường này đi tầm tối đa là 40 thôi, nguy hiểm có biết không? Tiên trách kỷ hậu trách nhân.

Bà đang hằm hằm tự nhiên giật mình, bỏ mũ bảo hiểm ra nhìn kỹ tôi, nhìn đi nhìn lại vài lần rồi lại lắc đầu quay đầu xe phóng đi tiếp hình như hướng trường tôi thì phải, mà trông bà chị này cũng xinh phết, tóc đen dài, mắt to, mặt dễ thương, mặc bộ đồ da bó sát gợi cảm value ôi... Mà tôi cứ có cảm giác gặp ở đâu rồi đấy, mà không nhớ, với trí tuệ của tôi bây giờ mà còn không nhớ thì chắc người đó gặp không lâu mà chỉ lướt qua thôi, không để lại ấn tượng gì lắm. Tiếp tục đi về thôi, về nhà lần này muốn biểu diễn cho đẹp mắt nên tôi ra tiệm sách mua vài cuốn sách võ thuật về đọc và tập.

Kể lại lúc thời gian tôi suýt đi đâm xe thì con bé Hương đang đứng trước cổng trường chờ phụ huynh tới chở, thì chiếc motor phân khối lớn lúc này tí đâm tôi phóng tới chỗ ẻm rồi dừng cái kít nghe rất chói tai, em Hương cũng bị gây chú ý nhìn sang. Bỏ mũ bảo hiểm xuống, bà chị ấy hất mái tóc qua 1 bên, nhìn em Mỹ Hương đang ngạc nhiên, không biết đang nghĩ gì thì bà lên tiếng:

- Bé ba giờ quên chị rồi sao?
- Ah, chị hai, giờ chị nhìn khác xưa quá em nhận không ra? - Con bé nó mừng ra mặt.
- Giờ nhìn già hơn ngày xưa phải không? hihi.
- Không giờ chị thật là xinh đẹp đó, ngày xưa chị ăn mặc lắm các kiểu màu mè nhìn không phải xấu nhưng cũng không thể thoát hết vẻ đẹp của chị, giờ chị hai đúng là rất xinh đẹp, em mà là anh chàng nào đó là em yêu chị luôn rồi,hihi.

- Thôi đừng nịnh chị nữa bé con.
  - Người ta nói thật mà, giờ chị trông nữ tính và hiền lắm. - Nó chu cái mồm lên.
  - Thôi được rồi, chị biết rồi, em gái chị cũng xinh đẹp lắm chứ đâu có đâu, biết bao chàng nguyên tranh nhau đến chết vì em đó chứ, hihi.
  - Làm gì có, người ta không có thích ai hết.
  - Ồ hay, chị đã hỏi em thích ai đâu? Có tạt giạt mình nha hihi, hahaha. - Bả ôm bụng cười.
- Con bé đỏ mặt lên, giọng dỗi dỗi mà yêu chết đi được:
- Chị hai toàn chọc em thôi, không biết đâu, về em méc mẹ. - Nó cuối đầu xuống.
  - Thôi được rồi, chị xin lỗi, được chưa. Mà giờ lên xe đi hai đứa em đi ăn. - Nói xong đưa mũ bảo hiểm cho con bé rồi nó leo lên xe, bà này lại phóng đi, này đi cho cẩn thận chứ, người yêu tôi xác định rồi đấy.
- Hai người chạy ra lên phố với vận tốc điên cuồng của bả (100km/h) làm con bé sợ quá hét tùm lum hết, tầm đấy thì đi 10 phút là lên phố, rồi 2 người vô 1 nhà hàng đắt tiền ăn trưa. Đang ăn bả hỏi:
- Này bé ba, chị nghe nói trường em có 2 đứa vì em mà đánh nhau chí chóe phải không?
  - Hai nghe ở đâu ra hay vậy? Đã đánh nhau gì đâu, chỉ mới hù dọa nhau thôi?
  - Ghê vậy ta? - Bả cười đều nhìn cô bé. - Sức quyến rũ của bé ba ghê thật, mà hai đứa này nghe nói một đứa là thằng Quân con ông phó chủ tịch tỉnh mình phải không. Thằng này cũng si tình lắm chứ, năm lớp 8 gặp em, lại được bố mẹ 2 nhà nói bóng gió qua lại thế là yêu luôn, không lên phố học trường chuyên mà về đây học cho gần em đó.
  - Si tình cái gì chứ? Em không thích hần, người gì đâu mà cái gì cũng giải quyết bằng tiền bố mẹ cho và bạo lực. Thật là chẳng có tí bản lĩnh gì cả?
  - Hehe, anh chàng còn lại thì thế nào, có phải là thiếu gia nhà nào hay không? Đến nỗi thằng Quân phải nhờ anh nó ở nhóm chị gọi cả nhóm qua xử thằng kia thì cũng biết thằng kia không phải dạng vừa rồi. Nói cho bé ba biết, dù em thích đứa nào thì chị cũng không đồng ý cho em quen đâu, bố mẹ chắc cũng không. Mấy đứa lông bông như thế này thì tương lai sẽ đi về đâu, em gái chị phải cưới 1 người có bản lĩnh, tự tay gây dựng sự nghiệp nó mới xứng.
  - Không phải thiếu gia nào cả, Anh ấy tên Vũ học lớp 12a12 trường em, anh ấy gia cảnh cũng thuộc dạng nghèo cơ(đúng rồi, điều kiện nhà tôi so với mấy nhà biệt thự bể bơi thế này thì đúng là kiết xác thật, làm một tháng không bằng họ tiêu sài một ngày), nhưng anh ấy học rất giỏi, cực kỳ thông minh cơ, đa số anh ấy bày em học thì toàn dùng những phương pháp em chưa thấy bao giờ, áp dụng thì đến cả thầy cô cũng phải trầm trồ, anh ấy cũng có 1 sự tự tin rất khó nói, em không hiểu là tự tin đến mức độ nào nữa, lúc nào cũng mỉm cười, anh ấy trông không đẹp trai lắm nhưng mà mỉm cười rất đẹp. Nhưng em nghe anh ấy nói tương lai anh ấy sẽ là một danh nhân thế giới hoặc là huyền thoại thế giới ngầm. Em chả hiểu mà cũng kệ, em cũng không biết anh ấy có lông bông không nhưng chắc một điều rằng anh ấy lúc nào cũng rất tự tin.
  - Không thế nào, một người như em kể mà nhà lại nghèo nữa thì làm sao có thứ gì để bọn công tử nhà giàu như thằng Quân phải gọi nhóm ác quỷ kia ra đây để dằn mặt, nếu chỉ như thế thì bọn nó chỉ cần bỏ ra ít tiền không ít thằng ở khu này trường này xử đẹp thằng thư sinh đó rồi.
  - Em cũng không biết nữa, nhưng em có nghe anh ấy nói anh ấy không thích gây sự với ai cả, nhưng cũng chả sợ một ai, cũng không tha thứ cho những kẻ xúc phạm mình. Còn nói với thằng Quân là nếu không xin lỗi thì sẽ cho nó cùng cả bọn nó gọi tới phải hối hận. Còn 1 câu nữa em thấy hình như hơi khoác lác nhưng lại có cảm giác rằng đó là sự thật, anh ấy nói anh ấy không sợ bất cứ ai trên thế giới này. Có quá nhiều thứ em không thể biết được, bọn thằng Quân chắc cũng vậy nên mới cẩn thận.
  - Không sợ ai trên thế giới này? ahahaha, một kẻ kiêu ngạo. Một đứa như thế, lại học giỏi, thông minh, chí hướng cao ngất trời, chị đang nghi ngờ lời nói của em đấy bé ba. Chị sợ em bị lừa thôi, em vẫn còn ngây thơ quá, ai nói gì cũng tin. À về phần tự tin ngất trời thì chị cũng đã gặp qua 1 người, cậu này cũng rất hay mỉm cười, tuy chỉ gặp có mười mấy phút nhưng cũng khiến chị ngất ngây, chị mà trẻ lại thêm 5 tuổi thì

kiểu gì cũng yêu cậu ta mất, đẹp trai thật, thật có bản lĩnh.- trời ơi, bả đưa tay lên nhắm mắt lại mà vuốt má, e thẹn cơ, ọc ọc.

- hihi, chị hai cũng biết thích một người sao? Giờ chị cũng đang tuổi xuân, trẻ đẹp nữa, thì sợ cái gì chứ? Em ủng hộ tới luôn đi, coi anh rể tương lai như thế nào? hihi

- Con bé này, có tin chị kể chuyện mấy thằng đánh nhau vì em cho bố mẹ nghe không?!!! Hừ, đã bảo là chị nếu trẻ lại 5 tuổi thì cũng yêu rồi, tiếc cậu ta còn quá trẻ, còn chị cũng hơn cậu ta đoán tầm cũng phải 5 6 tuổi.

- Hihi, em cũng gặp một người có sự tự tin giống như anh Vũ, cũng rất đẹp trai. Cười đẹp lắm chị, lúc nào cũng mỉm cười nữa. Hồi đó anh bị dao đâm bị thương nát ngoài đường, thì gặp em, em gọi cấp cứu rồi bố mẹ thì lúc nào cũng muốn giúp người gặp nạn nên cho vô phòng vip nằm luôn, nói chuyện được vài bữa, anh bảo sau này chắc chắn sẽ gặp lại rồi chạy đi mất luôn, không chờ bố ra hỏi chuyện gia đình để đưa về nhà.

- À, vụ em cứu một người hôm nọ mà mẹ khen em hiền lành biết thương người tích đức, dùng nó để mắng chị đấy à. Bộ em không hỏi nhà ở đâu tên gì à?

- Em có hỏi mà anh đấy không trả lời, chị bảo là nếu có duyên thì em sẽ biết thôi, không biết được gì hết.

- Nghe em kể về cậu tên Vũ nghe khá thú vị, chị muốn gặp người em thích coi như thế nào, có được không?

- Đã bảo là anh chỉ giúp em học thôi mà, em còn trả lương cho anh nên không phải thích thích gì ở đây cả?

- Trả lương à? Vậy thì có thể cũng không phải là thích em, cậu ta nhà nghèo cần tiền đi học cũng đúng, nhưng tại sao lại vì em mà đối chọi với bọn thằng Quân? Em trả bao nhiêu tiền 1 tháng vậy.

- Không có trả tiền ... - Nó bủi môi.

- Vậy chứ trả gì, trả tình à? hahaha. - Bả cười đều.

- Không, anh chỉ bảo là vài ngày dẫn anh đi uống nước là được rồi, điều kiện là em bao tiền nước.

- À à, chị hiểu rồi, bé ba ngây thơ thật. Người ta thích em rồi đó, chỉ có em là vẫn tưởng cậu ta giúp em vì mấy chai nước thôi sao, đâu có ai rảnh vậy. Thôi chị muốn nói chuyện với cậu ta 1 chút được chứ, không liên quan tới em.

- Nhưng.. nhưng mà...

- Không nhưng gì hết, chị chỉ muốn hỏi cậu ta làm thế nào để chống lại đám du côn kia thôi, dù sao thì chị cũng từng chơi nhóm đó mà.

- “Tùng”, aha chị hai không qua lại với đám người đó nữa hả? Em mừng cho chị quá.

- Rồi rồi được rồi cô bé, gọi điện đi. Có gì chị sẽ giúp bạn em.

- dạ dạ, để em gọi. - Nói xong nó rút cái táo 6 ra gọi cho tôi.

Tôi thì lúc đó đang ăn cơm ở nhà, cũng chả biết chuyện gì đang xảy ra, thấy nó gọi, tôi cũng bất ngờ. Không ngờ là gọi sớm hơn dự định của tôi, tính ra thì phải sau khi đẹp bọn kia nó mới liên lạc cơ.

——— Chú thích ———

Dân tiên hiệp: Mấy thánh cuồng truyện tiên hiệp, trong đầu luôn có khái niệm huyền ảo, nói chung là tụi nó hay suy luận rất ảo, nhân vật nào trong tiên hiệp cũng có khả năng biến hóa, biến ảo ngoại hình.

Fan Marvel: Các bạn có biết người nhện, siêu nhân sịp đỏ, iron men, x men...v.v.v Đó là tựa serie siêu anh hùng của hãng Marvel, nói chung là toàn thanh niên 2 thân phận, 1 thường, 1 siêu nhân

15. Chương 15: Sự Lựa Chọn Của Những Người Bạn

- Alo, gì đây cô bé? Liên lạc sớm vậy? hehe.
- Anh còn cười đó sao, đang làm gì đấy? Rảnh không ă?
- Đang học. Có gì không em? - Xạo tí cho hình tượng thêm sáng.
- Đi ăn với em được không?
- Giờ này á? Đi ăn, em có lộn không vậy? 2h chiều rồi đấy. - Nói thế chứ tim đập thành thịch.
- Ủ! Không lộn đâu, tóm lại có đi không để em chờ? - Ờ đi chứ, ngu sao không đi, cho dù ở đó có bọn thằng Quân úp sọt anh cũng đi.
- Ủm, nếu em đã có thiện chí vậy thì được thôi, ở chỗ nào để anh chạy tới?
- Thôi khỏi chạy, em ở trên phố rồi, anh đang ở đâu em gọi taxi chở tới.
- Gì mà ở tí trên đó ghê vậy bé?
- Thì đang ở đâu? Em trả có phải anh trả tiền đâu mà hỏi lảm thế? - Ui, nó gắt rồi, thôi không lầy nữa, không thì nó hự thì thốn.

Đọc số nhà xong tôi vào chuẩn bị, nhà đồ ngon nhất có mấy bộ quần áo tét, lần này lấy ra mặt luôn. Ba má thấy đi đâu ăn mặc bảnh thế(tại trước giờ tôi chưa bao giờ ăn diện cả) cũng hỏi, thì tôi cứ trả lời đi chơi qua loa, hehe đối phó xong ra trước cửa đợi, tầm 10 phút sau thì taxi đến, tôi để ý xem Mai Linh Group, để ý luôn số điện thoại gọi để sau này có việc cần, ôi đúng là phong cách nhà giàu.

Lúc đó ở nhà hàng, con bé nó khó hiểu hỏi chị nó:

- Chị hai, sao chị bảo em phải nói với anh như thế, cứ như em gọi đi hẹn hò vậy, anh hiểu lắm thì làm sao?
- Hahaha, chắc chắn sẽ hiểu lắm, em chờ xem.
- Cái chị này, tí nữa chị giải thích đi. Chị muốn gặp thì em nói chị muốn gặp, sao cứ phải vòng vèo làm gì.
- Đáp lại bà chỉ cười hihi.

Lần đầu tiên đi taxi, tôi cảm giác nó đúng là thoải mái hơn đi xe khách nhiều, mà đi cũng êm, không nghe ầm ầm như xe khách. Tầm 15 phút thì ra tới phố, tôi không biết taxi nó chạy tới đâu thì dừng, mà cũng mặc kệ, nhắm mắt tĩnh tâm cái đã. Chiếc taxi mai linh dừng ở trước khách sạn Ban Mê, ôi đệt mợ sao lại vào khách sạn, nay này anh taxi, anh có lộn chỗ không vậy, tôi quay lại hỏi anh taxi:

- Anh ơi, có đúng chỗ không vậy?
- Đúng rồi đó em, này có giọng nữ gọi tụi anh chở em tới đây. Này hai cô cậu ghê gớm phết đấy. Trông thì đang học phổ thông mà sướng nhỉ, đúng là con nhà giàu chả bù cho tôi ngày xưa. - Lão nháy nhìn tôi như có vẻ là anh hiểu ý chứ mà rồi, ôi vl.

Tôi cũng đỏ mặt, lẽ nào... À mà thôi tiễn anh taxi, rồi tôi đi vô trong khách sạn, cố giữ vẻ lạnh lùng. Đi vô được 1 đoạn tới gần cửa vào thì, có tiếng gọi từ bên trái:

- Anh Vũ, anh đi đâu đấy, bên này cơ mà. - Con bé đang ngồi tòa nhà bên trái tôi vậy tay, cửa kính nên tôi vẫn thấy, omg “Nhà Hàng Ban Mê”, thì ra cái nhà hàng này thuộc khách sạn ban mê, thế này tôi định bước vô khách sạn ở tòa chính giữa là dính phốt rồi.
  - À ờ, anh qua đây. - Đệt, éo nó rõ chỗ nào làm mình hiểu lắm, lại bước vào trong đó thì khó giải thích với em về cái ý nghĩ trong đầu.
  - Này, sao hồi này anh bước vô khách sạn làm gì thế, nghĩ bậy đúng không? - Nó nhíu mày.
- Tôi chả biết sao, thôi thì trả lời đại, mỉm cười gãi đầu:

- Ý nghĩ gì, anh lần đầu tiên đi vô chỗ này, với lại này hỏi ông taxi ổng bảo em gọi ổng tới đây, anh hỏi đi đâu tiếp ổng cười cười chỉ vô trong đây thì anh vô thôi, lão còn kêu anh có phúc nữa. - Giả nai lv max, cơ mà cũng đúng, mình có biết đi đâu đâu và ý ông taxi cũng đúng là như thế.

- Thật không đấy?

- Thật, mà ý nghĩ bây là nghĩ gì thế?

- À thôi, vô trong ngồi đi, em có đặt chỗ rồi.

- Ờ, em đi trước dẫn đường đi. - éo gì cái nhà hàng to như cái sân vận động, biết chỗ nào mà ngồi, căn bản là tôi chưa bao giờ bước vô những nơi sang trọng bao giờ.

Đi theo sau ẻm tới chỗ có 1 người ngồi sẵn, tôi cũng thắc mắc, chẳng lẽ người quen lại chào hỏi à, dù sao thì con cái nhà giàu thường hay có thói quen như vậy. Nó lại khu bàn ấy nó ngồi xuống luôn, tôi thì vẫn đứng, nó thấy vậy dục:

- Anh ngồi xuống đi, bàn này em đặt rồi. Giới thiệu với anh đây là chị hai của em, hôm nay là do chị ấy muốn gặp anh nên em mới gọi điện. - À thì ra là do bà này tác động, tưởng thế nào, làm tôi atsm 1 tí.

- Chào chị. - Tôi mỉm cười chào phát lấy thiện cảm. Bả đang nhìn ngoài cửa sổ xong quay vô, omg giật mình, thì ra là bà diên chạy xe lúc sáng.

- A, là cậu à.

- Tôi cũng thật bất ngờ, Mỹ Hương lại có người chị trái tính nết như vậy. - Bất ngờ thật.

- Hai người biết nhau à? - Con bé tròn mắt.

- Cậu biết tôi à? - Bà chị nó cũng bất ngờ hỏi.

- Không, tất nhiên tôi đâu có biết chị, chỉ là lúc sáng chị phóng nhanh tí nữa tông tôi nên tôi có ấn tượng, lúc đó chị quay xe lại hét còn gì. Ấn tượng lắm. - Tôi mỉm cười.

Bà chị chợt giật mình, vẻ mặt như không thể tin nổi, bả hỏi:

- Thế cậu có bị gì không?

- Không, tôi đã né được rồi, chị sao vậy, có vẻ không được khỏe thì phải?

- Không thể nào, tại sao lại giống như vậy? - Bả bắt đầu hoang mang, không tin nổi, kinh ngạc.

- Chị hai, chị sao thế? Có sao không? Đừng làm em lo! - Ôi con bé lo lắng cho chị mà giọng nói dễ thương vl.

Bả từ từ không nhìn tôi nữa, lấy lại bình tĩnh:

- Không có gì đâu bé ba, chỉ là có chút quen quen thôi! - Bả lại nhìn tôi thật kỹ từ trên xuống dưới 1 lần nữa rồi lắc đầu. Tôi thấy cũng lạ, chẳng lẽ ngày xưa người yêu bả giống mình à?

Tôi cũng ngồi xuống ghế, em nó bảo gọi đồ ăn. Tôi đương nhiên không khách khí gọi vài món ngon ngon, dù sao thì mình cũng không mất tiền. Bà chị của con bé cũng mở miệng nói:

- Này cậu kia, giờ cậu định tính sao?

Đang nhai thịt gà thì bả hỏi, cổ nuốt nhanh vào bụng, rồi trả lời:

- Chuẩn bị gì cơ?

Bả vuốt vuốt trán như kiểu nản với thằng này :

- Thì chuyện thằng Quân sắp gọi cơ tới đập cậu chứ gì, cậu có bình thường không đấy?

- Thì ra là chuyện đó, chuyện nhỏ thôi mà, giờ mình vừa ăn vừa tâm sự để tăng thiện chí không hay sao, nói gì cái đấy. hehe. - Cười khá gian.

- Tôi đang nghiêm túc. - Bả nhăn mặt.

Tôi cũng không cười nữa, nghiêm nghị nhìn bà rồi mỉm cười:

- Tôi cũng vậy! Chị đã thấy một người đánh hạ nhiều người bao giờ chưa? Tôi nghĩ chắc là chưa, nhưng chị sẽ sắp thấy đấy.

- Tôi thấy rồi, nhưng tôi chưa thấy cậu như vậy. Nếu cậu đã tự tin như vậy thì thôi, chắc cũng không cần tôi giúp gì nữa. Vậy hôm đó tôi sẽ có mặt để nhìn cậu giải quyết hết tụi nó. - Bà đứng dậy đi luôn về phía cửa còn quãng thêm 1 câu: " Một mình cậu .... " Rồi còn bé nhìn tôi:

- Sao anh ngốc vậy? Cứng rắn làm gì, chị ấy có thể giúp anh, giờ thì chị ấy giận bỏ đi rồi đó. - Rồi nó cũng đi theo luôn.

Tôi ngơ ngác nhìn theo, con gái thật khó hiểu! Hai chị em họ vọt lên taxi phóng đi luôn giờ còn mình tôi với đống đồ ăn mới gọi lên chưa ai ăn... Haizz . Khoan đã, còn mình tôi và đồ ăn mới gọi... vậy.. vậy ai trả tiền. Tôi làm gì có mang tiền, ở lại rửa chén trừ nợ thì bỏ beep. Gọi anh phục vụ lại hỏi thì mới thở phào, ẻm trả tiền trước rồi, còn trả dư nữa. Thôi thì ăn xong rồi gói mấy món bánh về nhà cho thằng em tôi. Dù sao thì giờ tôi cũng đang sống trong gia đình, cứ vui vẻ vô tư cái đã.

Gói xong thì đập tay vào trán, thôi đành đi xe bus về nhà. Ôi mệt vl, về tới nhà thì đưa cho thằng em với bố mẹ mấy cái bánh nhà hàng, công nhận ngon phết. Tôi nay tôi lên facebook coi ẻm có chat gì không nhưng cũng chẳng thấy gì, tôi cũng tắt luôn, lấy sách võ tiết quyền đạo và taekwondo ra tập dợt, cũng nhanh nhẹn linh hoạt phết. *Ting* *ting* có tin nhắn tới, tôi cầm điện thoại lên, cô bé nhắn là một tụi nó tập trung lên trường, bảo tôi chuẩn bị, có gì nếu lúc đó không ổn thì gọi cho nó, nó nhờ chị nó can ngăn cho. Tôi cũng nhắn tin lại cảm ơn bà chị nó. Ngày hôm sau tôi rủ bọn thằng Hiếu, Cường ra uống nước nói chuyện cho vui, ngoài thằng Cường ra thì lâu rồi tôi chưa tiếp xúc bọn nó, tôi cũng nhớ. Giờ tôi cũng nổi tiếng nhất cái trường này rồi, bao nhiêu thị phi gì cũng vô đầu tôi hết, đi đâu cũng có người để ý, được 1 cái hay hay là tôi vô căn tin ngồi chỗ nào thì mấy bàn xung quanh tự động giải tán như tránh tà, giống như tôi là hung thần, đụng là đập không bằng, xung quanh tôi vắng vẻ, đỡ ồn ào. Thằng Trung dè dặt hỏi:

- Mày có phải là Vũ không vậy? Sao tao cảm giác gì đó rất lạ.

- Đương nhiên là phải rồi Cường nhỉ?

- Uống gì kêu đi, hôm nay tao bao. - Nháy mắt với tụi nó tôi mỉm cười.

- Cô ơi cho 6 chai pepsi. - Thằng Cường lúc nào cũng thế, không ngại ngần gì hết, bọn bạn thân tôi trước cũng thế mà sao giờ tụi nó có vẻ gì đó là lạ.

- Tụi mày sao vậy? Có vẻ không được tự nhiên lắm, có gì thắc mắc thì cứ hỏi, ae 3 năm trời mà sao có vẻ xa cách thế?

Tụi nó cũng đắn đo rồi, thằng Hiếu mở miệng trước:

- Tụi tao thấy mày đã thay đổi, không giống như ngày xưa nữa. Giờ cả trường coi mày là du côn cộm cán, không đứa nào dám lại gần cả. Tụi tao phải coi mày là ai đây? Một thằng hiền lành thích chém gió hay 1 thằng giang hồ hay là 1 thằng học sinh giỏi bất ngờ?

Tôi nhú mày, rồi đập tay vào trán thở dài 1 hơi:

- Tụi mày có coi tao là bạn hay không? Nếu đã là bạn thì quan tâm nhiều như vậy làm gì, anh em đối xử tốt với nhau, tình nghĩa không đổi thì cho dù tao đối xử với người khác có như thế nào đi chăng nữa cũng chẳng liên quan gì đến tình bạn của tụi mình hết.

- Nhưng tụi tao không thích cuộc sống phải đánh lộn xuống ngày, có ngày tụi tao bị úp sọt thì sao, tụi tao chỉ thích có 1 thằng bạn thân thích chém gió, hiền lành, cuộc sống yên bình. - Nó giải bày.

- Thằng nào dám úp sọt tụi mày, cho dù bây giờ có thì sau này cũng sẽ không ai dám hết. Thằng nào đụng vào bạn tao thì xác định nó với tao, một mình tao có thể vì người thân mà cân cả thế giới này. - Hơi hào hùng phong ba gió bão tí.

Xong tôi liếc thằng Cường mỉm cười:

- Đúng không mày?

- Ủ, tụi mày cứ bình tĩnh đi, Vũ nó nói đúng, nó không thích gây sự với ai cả, nhưng cũng đừng ai nên gây sự với nó. Tụi mày sẽ không hối hận đâu, thật đấy, tao có bao giờ nói xạo tụi mày chưa.

- Mày cũng kỳ lạ Cường ạ, nó như vậy sao mày không can nó, mày trước kia tuy nổ kinh nhưng mà cũng biết suy nghĩ chứ, dính vào bọn giang hồ thì khi nào tụi mày mới rút ra được. - Thăng Trung nó phản bác.

- Tao biết tụi mày có suy nghĩ hơi sai lệch về tao nhưng không sao, tao cho tụi mày suy nghĩ nên tiếp tục làm bạn với tao hay không, tao rất không nỡ, vì trong tim tao tụi mày lúc nào cũng là bạn của tao. Tao cũng biết cuộc đời của tao không phải là bình thường nên tao sẽ cho tụi bây quyền được chọn, ai thích 1 cuộc sống tuổi trẻ đây sôi động, phong ba thì ra về trưa mai gặp tao ở lớp tao, lúc đó chúng ta sẽ là bạn thân, cũng là lúc tao cho tụi mày hiểu tao, giờ thì uống hết nước đi rồi về hehe. Tao bao, thích thì gọi thêm đi. - Tôi cho tụi nó lựa chọn vì nếu là tôi lúc trước kia thì cũng không dám chơi với mấy thằng du côn đâu, tôi cũng hiểu và không trách gì cả, mặc dù bây giờ tôi không phải du côn nhưng trong mắt người khác tôi cũng không khác gì.

Tụi nó cũng ầm ừ, uống hết nước, đứa nào đứa nấy cũng do dự rồi về. Còn mình tôi với thằng Cường, nó hỏi:

- Sao mày không nói cho tụi nó biết? Tụi nó mà biết chắc cũng không sợ bọn giang hồ con con ấy nữa? Tụi nó cũng hiểu ày, tao tin là như vậy.

- Tao cũng biết thế nhưng họ không giống tao 1 tí nào, cuối cùng cũng là do họ quyết định thôi. Nếu trong trường hợp mà không có cơ hội phản kháng, tụi nó vẫn đứng về phía tao thì tao xin thề sẽ không để tụi nó thất vọng, tình bạn là nên đi con đường dài mày ạ.

Ngày hôm ấy cũng trôi qua, không hiểu sao từ lúc biến dị tôi cứ có cảm giác thời gian trôi qua thật nhàm chán, lúc nào cũng hưng phấn muốn lao vào 1 thử thách nào đó, tâm trí muốn sống trong 1 cuộc sống khó khăn chứ không phải nhàn tản như bây giờ, thật khó chịu. Nhưng cũng có cảm giác thời gian trôi qua rất nhanh, cứ như là 1 năm trôi qua không = 10 ngày vậy ! Sáng ngày hôm nay cũng giống như sáng của ngày hôm qua, ăn sáng rồi cắp theo quả cặp sau lưng, trong đó có cái áo khoát trùm mũ. Lúc đó tôi cũng định niệm chú để biến đổi giọng nói sang giọng của cừu vĩ hồ, vì tôi không muốn có bất kỳ 1 sự liên quan nào cả giữa tôi và trạng thái 2. Giờ ra chơi có tin nhắn bay tới, là của bé Hương, hỏi tôi có cần sự trợ giúp gì không? ! Tôi trả lời lại là không cần, bởi vì tụi nó không chạm được tới tôi, mà tôi cũng không cần động tay chân. Chưa gì 10h sáng ngồi trong lớp học nghe thầy cô giảng bài đã nghe tiếng xe motor phân khối rồ ga bên ngoài cổng trường, tôi cảm thấy hưng phấn ra hân, mấy động tác võ chưa được thực chiến. Hôm nay chỉ có 4 tiết nên 10h30 mà là về rồi, tôi vẫn ở trong lớp chờ tụi nó với thằng Cường, cũng hiểu kỳ nên 2 đứa bước ra trước cửa lớp xem thế nào(vì tôi học ở lầu 2 nên nhìn ra cổng trường cũng rất thoáng). OMG, 1 bầy xe motor người người cầm gậy gộc đầu xanh đỏ tím vàng các loại đồng như kiến ở bãi đất trống, ôi Yakuya nhật bản* à! Máu tôi nóng lên, cảm giác hưng phấn cũng nổi lên, tôi kìm chế lại rồi quay vào lớp chờ 15 phút nữa không có đứa nào tới thì tôi sẽ đi ra! Thằng Cường cũng hơi nghiêm trọng hỏi:

- Mình mày cần hết tụi nó không? Có cần tao giúp gì không?

- Không biết nhưng tao không sợ, mày biết tao có khả năng hồi phục rất nhanh, đề phòng tụi nó chơi dao hay súng thì mày cứ me gọi cấp cứu là được hehe. Mà cũng đề phòng tao không khống chế được mình biến thân hoàn toàn thì xác định tụi nó, khi đó tao sẽ mọc đuôi đấy, hehe, yêu quái mất rồi.

- Hả mày là yêu quái à? - Nó lùi lại mấy bước.

- Thì phương đông gọi là vậy? Phương tây người ta gọi là dị nhân. Tao chắc giống người sói, nếu tao đã có thể thì có thể ở đâu đó trên thế giới này nhất định có người sói, có dị nhân, yêu quái có lẽ... cũng có, nhưng mà không biết vì lý do gì đó mà họ không xuất hiện trên đời này thôi.

- Ủ, vậy cũng được. - Nó thở phào, dù sao nó cũng tin tôi nhất.

Đợi tầm 10 phút thì có mỗi con Dung qua đây. Tôi vừa thấy vui mừng vừa mất mát, mà thôi cũng kệ, mỗi người đều thích 1 cuộc sống riêng mà. Tôi lại chào nó:

- Tao rất mừng vì mày còn coi tao là bạn. Tao sẽ không để mày thất vọng về ngày hôm nay! - Mím cười vỗ vai nó.

- Ừm, tao tin mày vì học cùng nhau 2 năm rồi, tao cũng tin thằng cường không ngu đại gì. Vả lại lúc cái ngày tao với mày làm bạn tao cũng hứa với mày trừ khi mày chơi đểu tao thì lúc nào mày cũng là bạn tốt nhất của tao.

—— Quá khứ của 2 năm trước ——

Nói về chuyện này cũng lâu lắm các bạn ạ, hồi năm lớp 10 tôi vô học cùng lớp với nó thì thấy nó cũng ăn chơi đua đòi, không chịu học hành, có vẻ nát. Thường xuyên hay nghỉ học bị gọi phụ huynh, nó cũng chơi với mấy thành phần nữ quái trong trường nên tôi cực kỳ ghét nó, tránh nó như tránh tà. Sang năm 11 thì tôi tôi tưởng nó ở lại lớp như bọn kia rồi thì mừng nhưng ai ngờ nó cố thi phúc khảo cho lên lớp, toán nó tổng kết năm lớp 10 có 3,4 là các bạn hiểu lúc đó nó học kiểu gì rồi chứ, mà từ dạo ấy nó cũng thay đổi, không chơi với tụi kia nữa(lúc đó cứ cho là do bọn kia ở lại lớp hết rồi có mình nó lên lớp nên vậy), lo đi học, tới giữa học kỳ 1 thì nó điểm toán cao nhất lớp tôi(OMG, tôi thấy cũng kinh ngạc, tuy tổng kết kì 1 nó chỉ được 8,1 nhưng với lớp tôi lúc đó tôi học A15 lận là cao nhất rồi). Lúc thời gian đó, tôi cũng thích 1 con bé trong lớp, mà lần đầu thích thì cũng chả biết làm sao để thưa nữa, đành phải tìm người tư vấn, cuối cùng thì cả tháng thưa cảm vẫn là bị thất bại, còn bị con kia chặn nick facebook luôn, tôi buồn quá. Tình thần suy sụp(có lẽ lụy), tôi không biết phải làm gì cả nhưng nó đã pm facebook tôi, nó hỏi han tôi(có lẽ vì lúc đó tôi cũng giống nó lúc cuối năm lớp 10, thất vọng về bản thân mình), nó an ủi tôi, tôi cũng có chỗ tâm sự cho quên đi, cuối cùng thì cũng qua. Tôi với nó làm bạn từ lúc đấy, nhưng cũng chưa thân lắm, lâu lâu có gì hay tôi vẫn hay kể với nó, nó cũng vậy. Đến cuối năm 11 thì nó có thích 1 thằng bạn trong lớp, nhờ tôi tư vấn(ời ời lộn người rồi) tôi cũng chả biết tư vấn gì cả, thì cứ nói qua loa, tôi cũng tò mò nên hỏi nó thích thằng nào, hỏi miết thì nó mới nói:

- Tao tin tưởng mày đó nha, đừng kể với ai đó, không thì tao hận mày đến hết đời. - Tôi cũng ok, ô kìa, các kiểu, tôi cũng giật mình khi biết thằng nó thích, thằng Hiền, cái thằng đúng chất hiền nhất lớp tôi, nhưng được cái là học tốt khá, với khá trầm tính. Rồi tôi cũng tính giúp nó cái gì đó, pm hỏi thăm bên thằng Hiền thì mới biết thằng này cũng thích nó, thế là tôi tác hợp luôn. Nó cảm ơn tôi rồi rít, và nói rằng sẽ coi tôi là bạn thân tốt nhất. Chuyện đương nhiên không chỉ có thế, nếu chỉ có thế thì tình bạn này cũng không đi được bao xa qua năm tháng, tới sau khi thi xong học kỳ thì không biết ở đâu lộ ra tin tụi nó yêu nhau trong lớp, thế là tụi nó bị mấy đứa kia soi mói quá cuối cùng cũng không chịu được mà chia tay, cũng vì da mặt mỏng. Rồi nó nhắn tin trách tôi, tôi cũng không hiểu được chuyện gì đang xảy ra, tôi đã cố giải thích nhưng nó vẫn không tin, nó cho tôi là người để lộ tin này, vì nó chỉ tin và kể ối mình tôi, làm vỡ tình đầu của nó. Nó nói 1 câu:

- Tao tin tưởng lầm mày, tao không trách mày nhưng sau này đừng làm bạn với tao nữa. - Rồi nó khóc chạy đi luôn. Tôi lúc đó cũng sững sờ, khóe mắt cũng đỏ lên, đây là lần đầu tiên tôi khóc cho 1 người bạn, tôi không biết nên giải thích như thế nào. Cũng vì đây là người bạn thân thứ 2 của tôi sau thằng Cường, tôi đã tưởng rằng nó sẽ rất đẹp. Sau đó về nhà tôi đã suy nghĩ rất nhiều, rất nhiều.. rồi nhắn cho nó 1 tin cuối cùng rằng tôi không phải là kẻ tung tin, tôi không biết gì cả, nhưng tôi tiếc lắm, tiếc vì đã mất 1 người bạn như nó, tôi cũng nói rằng nếu nó cho tôi một cơ hội để tôi chứng minh rằng tôi là một người chưa bao giờ chơi xấu bạn mình, cũng 1 cơ hội để làm một người bạn tốt của nó, vì tôi là 1 đứa tự kỷ bên máy tính, bạn tôi dường như lác đác vài đứa, tôi không dám để mất ai cả. Cuối cùng sau đó nó cũng chịu nhắn tin trở lại:

- Tao ày một cơ hội cuối cùng, tao không cần mày giải thích về chuyện kia nữa, dù sao tao với Hiền cũng đã không còn gì nữa. Tao cũng không muốn mất bạn, chỉ cần sau này mày không chơi xấu tao thì tao sẽ mãi là bạn tốt của mày. - Từ lúc đó chúng tôi mới chính thức là bạn thân, tôi cũng trân trọng nó nhất trong đám bạn(chắc có lẽ vì đã mất 1 lần).

Giờ đây tôi không muốn dấu nó cái gì, nếu nó đã tin tôi như vậy:

- Giờ tao sẽ chia sẻ với mày bí mật của tao, đừng để lộ nhé. Đứng im đây xem thôi.

- Mày tính ra đó thật à, hay để tao gọi công an cho. - Nó có vẻ lơ lửng cho tôi.

- Công an không làm gì được tụi nó đâu. Chờ 1 tí. - Tôi vô lực cặp lấy ra cái áo khoác rồi mang vào, vút cái cặp cho thằng Cường. - Cảm coi.

Mang áo vào thì tôi lấy trong túi quần ra 1 cuộn dây thun, niệm chú biến đổi trạng thái 2. Tóc dài ra và đổi màu, da cũng trắng đi, khuôn mặt cũng có chút khác. Con Dung nó nhìn xong nó cũng giật mình, hơi đỏ mặt xong lại có vẻ sờ sờ định bỏ chạy, thì thằng Cường giữ lại:

- Mày sao vậy? Sợ cái gì, nó là dị nhân, đó là khả năng biến đổi thôi, nó không phải ma quỷ gì đâu? Dị nhân có thật đấy.

Nó có vẻ không tin lắm cầm cây thánh giá trên dây chuyền của nó lên đưa đưa vào mặt tôi, còn niệm cái gì gì đó. Tôi buồn cười quá đi mất, lại gần vỗ vào đầu nó:

- Haha, đừng làm trò nữa, tao có phải ma quỷ đâu. Tao là bạn mày, hãy nhớ điều đó, tao sẽ vĩnh viễn che chở cho bạn mình. - Nó bỏ cây thánh giá xuống rồi cũng bớt run, rồi nhìn tôi không nói gì.

- ahaha, đừng sợ, thấy tao có chỗ nào không giống người không. Thôi tao ra ngoài kia đây, Cường mày ở đây giải thích giùm tao nhé. - Nói xong nhảy từ trên lầu xuống luôn, trùm mũ lại đi ra cổng.

16. Chương 16: Cảnh Này Hình Như Quen Quen

Đi từ từ ra cổng với tinh thần hưng phấn đang bùng cháy, có thể sắp tới sẽ phải ác chiến rồi đây, dù sao thì đã hứa với em ấy thì đẹp đẹp cái bằng này cho bà chị nó khỏi a dua vào, tôi niệm chú biến đổi giọng nói thành giọng trong trẻo ấm áp của trạng thái 2. Trong lúc đó thì ngoài khu đất trống, thằng Quân đang đứng với anh nó ở gốc cây cùng bọn bảy sắc, thằng anh nó hỏi:

- Mày có chắc là nó chưa bỏ trốn trước khi bọn anh đến chưa hả Tí? (Tên thằng Quân ở nhà)

- Chắc mà anh hai, em có ấy thằng em coi cửa sau rồi, từ lúc sáng giờ không có đứa nào ra hết? Mà sao anh bị thiếu mất 2 cái răng vậy?

- Mày hỏi nhiều làm gì, tao đập bây giờ? Vào vấn đề chính vậy hôm nay nó có đi học không đấy?

- Có mà, sáng nay thằng bạn em có đi ngang qua lớp nó thấy nó đang chém gió vui cười trong lớp, còn bày bài cho gái nữa mà. Em chắc chắn.

- Sao giờ này trường mày về hết trơn rồi mà có thấy ma nào vô đâu?

- Hay là nó núp trong đó, anh và mấy bạn xông vô luôn coi nó núp chỗ nào? - Thằng Quân nó nham hiểm nói.

“Bốp” 1 cái, thằng anh gõ đầu nó:

- Mày điên à, 2 ông bảo vệ trường này ngày xưa làm bộ đội kháng chiến, đánh ghê đéo nói, nghe nói dân bộ đội ngày xưa chiến hữu nhiều lắm, đây vào thì tèo à, mày nghĩ tụi tao đánh lại bộ đội chắc. - anh nó quát nó.

- Hoàng ơi, chắc cái thằng em mày muốn xử nó trốn từ lúc nào mà em mày không biết đấy thôi, nãy cũng đông đứa ào ra về, sót cũng phải, thôi mình về đi, tao có cái này hay lắm, hút đảm bảo phê. - 1 thằng bên cạnh nói.

- Chạy là đúng rồi, ở cái huyện này có đứa nào mà không sợ anh em mình, hahaha. Chắc giờ nó đang ở nhà ôm mền, đắp chăn run cầm cập ấy chứ, ahahaha. - 1 thằng ngáo đá đầu xanh cười đắc ý.

- Hừ, có thể lắm, giờ về đi, đưa tao địa chỉ nhà nó, mai sáng sớm tao cho người theo dõi nó ra thì úp sọt, đụng vào em của tao thì đừng hòng yên thân. - Thằng Hoàng quyết định

- Đừng anh, chờ thêm 15 phút nữa đi, em đảm bảo mà, nó chưa đi đâu, thật luôn. Đi mà... - Thằng Quân năn nỉ anh nó.

Cùng lúc đó thì ở gốc cây phía xa 100m, có 2 chị em nhà Mỹ Hương đang đứng, con bé thì có vẻ mặt lo lắng, còn bà chị thì cười có vẻ khinh thường:

- Haha, có vẻ bạn trai của em sợ quá không dám ra khỏi trường rồi? Gọi điện hỏi xem nó cần giúp không? Haha.

- Cái chị này, em giận chị bây giờ, người ta đã nói không phải bạn trai mà, hứ. - Nó dối.

- Thì gọi điện đi hỏi xem.

- Thôi, em không gọi nữa đâu, nói bao nhiêu lần rồi. Chờ 5 phút nữa mà không có thì hãy gọi, em đâu phải vợ trẻ nhà người ta đâu mà gọi hỏi thăm quai vậy, mất giá hết. - Nó chu mỏ lên, ôi chu choa dễ thương.

- Ủ hahaha, thôi thì chờ xíu nữa, nhìn bộ dạng lo lắng của em bây giờ cũng giống vợ trẻ nhà người ta lắm chứ haha. - Bả cười cười châm chọc, xong 2 chị em đi chạy quanh gốc cây.

Nói có vẻ dài và lâu chứ cuộc hội thoại diễn ra cùng lúc và cùng thời điểm tôi đi ra cổng, vừa tới cổng thì thấy rõ tụi nó rồi, cũng đông phết, ủa mà hình như là bọn đêm hôm trước bị tôi đập đây mà. A haha, hiểu rồi thì ra bà chị mà mình thả hôm bữa là chị của con bé, hèn gì thấy quen quen mà không nhớ ai. Cũng tại bả, ai biểu nhuộm lại tóc đen, trang điểm không lòe loẹt như trước nữa ai mà nhận ra(lúc đó đến cả em bả cũng suýt nhận không ra nữa ấy chứ). Nếu là bọn này thì dễ ăn rồi, tôi đi ra tới cổng trường, thì nghe tiếng gọi:

- Ê thằng kia lại đây biểu coi? - Thằng anh thằng Quân đang dần mất kiên nhẫn thì có đứa đi ra khỏi cổng trường, mang áo khoác mũ trùm khá kín, gọi lại hỏi cộng cho là đối tượng mình cần giải quyết.

- Mà gọi tao à? - tôi chỉ vào mình.

- Ủ, Dm mà, anh tao bảo mà bước lại đây có nghe không? Bước lại đây. - Thằng Quân trợ uy cho anh nó. Tôi cười ha hả trong lòng, thì ra cái thằng bị mình đâm nặng nhất hôm nọ là anh thằng Quân, thế này thì cũng không thấy ức chế khi bị thằng Quân nó gây sự trước nữa, haha. Dù sao thì mình cũng là thằng gây sự trước.

- Bước thì bước. - Mỉm cười nhẹ nhàng bước tới.

Có mấy thằng trong nhóm đó xôn xao:

- Tao thấy cảnh này hình như hơi quen thì phải.

- Ủ, tao cũng thấy hơi quen, tao có cảm giác chuyện không ổn.

- Tao nhớ rồi, y đúc hôm bữa thằng Hoàng gọi một thằng nhóc lúc nửa đêm tụi mày có nhớ không, cũng vài tuần rồi.

- Chết mẹ, hình như nó cũng mang áo khoác trùm kín thì phải. Có khi nào gọi đúng thằng đấy không? Bữa tao cầm dao đâm nó mà không biết đâm trúng cái gì không xuyên qua được.

- Tao cũng nghi quá... - Lần này ngoài tụi đêm hôm nọ còn hơn hai chục thằng khác, ngu ngơ không hiểu tụi nó đang nói cái gì, chẳng lẽ đông như vậy mà còn sợ một người sao.

Tụi đang sau đang thì thầm thì tôi bước tới, mỉm cười nhìn tụi nó, thằng Quân nó hét:

- Dm, mà thào mũ ra, bố lão tao đập chết cmm giờ.

Tôi hất mũ ra phía sau, mỉm cười nói:

- Tụi mày hôm nay tìm tao trả thù à, có vẻ còn chưa sợ. - tôi nháy mắt với thằng Hoàng. - Giờ sao, còn nhiều răng quá phải không?

Thằng Quân nó bị ngây dại nhìn thằng anh nó đang kinh ngạc, hơi run run có lẽ vì sao hôm nay nghe giọng tôi rất khác với ngày hôm đó. Rồi thằng Hoàng cũng mở miệng:

- Mà không liên quan gì đến chuyện hôm nay hết, có thằng ở trường này đánh em tao, tao qua chỉ để dạy cho nó một bài học thôi. Mà đi chỗ khác chơi.

Bọn bên kia thì sau khi tôi tháo mũ thì cả lũ trở nên tức giận vừa sợ. Còn 2 cô gái đang giỡn nhau thấy động tĩnh thì cũng nhìn theo, hai người cũng hô:

- Là anh ấy? (là cậu ta?). - Xong bà ngạc nhiên nhìn em gái, cô bé cũng ngạc nhiên nhìn bà, bà cũng không nhìn nữa mà chạy lại chỗ đánh nhau, con bé thấy vậy cũng vừa chạy theo vừa nói: - Chị ơi, đừng lại gần nguy hiểm lắm, chị không còn chung bọn với tụi nó nữa mà?.

- Không sao, có thể sẽ không có đánh nhau đâu? Mà có đánh nhau thì cũng chỉ có bọn thằng Quân thăm mà thôi.

Vừa nghe thằng Hoàng nói, tôi thầm cười khinh thường, bắt nạt kẻ yếu sợ hãi kẻ mạnh sao. Rất tiếc, nếu tôi chỉ vô tình đi ngang qua thì qua thì có lẽ tôi cũng chẳng quan chuyện này, cái này tụi nó qua xử tôi mà, vả lại tôi cũng có lời hứa rồi. Tôi mỉm cười:

- Lên đi, tao không muốn nói nhiều. Hôm nay, dù chuyện gì đi chăng nữa tao cũng sẽ đẹp đẹp bằng tụi mày, để cho đám du côn các kẻ tụi mày bắt nạt người khác.

- Mày đừng có được nước làm tới, tưởng tụi tao sợ mày sao. Lần này tụi tao đông hơn trước gấp đôi, mày nhắm có chơi lại không. Đừng vì nghĩa hiệp mà chịu nguy hiểm chứ... - Rồi nó quay ra phía sau hét - Anh em đâu, rút hàng ra.

Tức thì tụi nó tập hợp đứng bên cạnh thằng Hoàng, thằng nào thằng nấy cầm tuýp, không cầm tuýp cũng cầm dao, đứng múa may quay cuồng ở đây với cây hàng trên tay. Rồi thằng Hoàng nhìn tôi:

- Giờ mày thấy sao, bỏ đi hay là thích nhập viện. - Giờ nó cũng muốn báo thù hôm nọ lắm ấy chứ, nhưng mà sợ đối tượng tụi nó hôm nay qua dần mặt có cơ nên cũng không muốn đối mặt 2 bên 1 lúc, nên đành gác lại.

Tôi nghiêm lại rồi lại mỉm cười:

- Tao không sợ bất cứ một ai trên đời này cả. Hiểu rồi chứ, lên đi. - Cơ bắp đang nóng cũng nổi lên 1 chút, tuy nhiên bên ngoài nếu không chú ý thì cũng không nhận ra, tôi cũng hiểu biến đổi trạng thái do niệm chú so với bị thương tự động biến đổi thì sức mạnh cũng khác nhau, niệm chú biến sẽ yếu hơn nhưng không yếu hơn nhiều lắm. Tôi đang định mở màn thì có tiếng con gái vang lên:

- Dừng lại đi. - 2 bên quay lại, thấy bà chị con bé lên tiếng, con bé cũng núp núp ở sau lưng. Tôi mỉm cười đưa ngón cái lên(nút like facebook) nói:

- Chào bà chị, có lẽ lời nói của tôi có trọng lượng đấy, tôi thấy rất vui vì điều đó.

- Chào cậu, tại sao hôm nay giọng nói của cậu... giọng của cậu trông có vẻ khác thế? Khác quá so với ngày trước tôi nghe được. - Con bé núp sau lưng cũng gật đầu định nói gì đó nhưng lại thôi.

- À hôm đó bị khản giọng ấy mà. Phiên bà chị tránh xa chỗ này 1 chút, tôi xử cái đám lông bông này đã.

- Mày cút xa ra Uyên, cái đồ mê trai. Bạn bè bao nhiêu năm không bằng trai đẹp gặp một ngày, giờ mày đứng im đấy, tao xử thằng này ày coi. Từ khi mày từ bỏ bọn này thì mày cũng không phải là bạn của bọn này nữa, ngày sau mày và con em mày không yên với tụi tao đâu.

- Bà chị thấy quyết định của mình là đúng chưa? À chào cô bé, anh đã bảo là sẽ gặp lại em. Tí nữa mình nói chuyện nhé, anh còn chưa có gì để cảm ơn em chuyện hôm đó, lời chị em ra 1 góc cho anh, anh không muốn giữa nhiều người thế này mà tâm sự đâu, đợi 1 tí. - Tôi gạt họ ra, không cho họ tiếp tục nói, quay lại nhìn bọn thằng Hoàng, cười gằn nói:

- Nào, let's fight. - Đưa tay lên vẫy vẫy như kiểu lên đây.

- Dmm, anh em tao nhường là tưởng tụi tao sợ mày à. anh em cứ lên hết cho tao, không cần phải luân phiên từng thằng, thằng này nó lý đòn lắm. - hơn hai chục thằng mới vào nghe vậy thì hưng phấn hét to lao lên trước, còn bọn lần trước thì cũng hơi do dự rồi cũng lao lên.

Lần này tôi có coi qua mấy cuốn sách võ, đặc biệt tôi rất tâm đắc tiết quyền đạo, đợi đối thủ ra đòn rồi dùng lực phá giải sau đó dồn 1 phát tấn công chí mạng. Vẫn còn trúng đòn do tôi không có kinh nghiệm gì cả nhưng những thế võ cũng mang lại cho tôi rất nhiều ích lợi, né đòn, gây đòn chí mạng mà không tốn nhiều sức như đâm chạy nữa, trúng đòn, né rồi đâm đá, đòn ẩn tượng nhất tôi làm được lúc này là cú đá liên hoàn 3 phát trên không trong 1 cuốn sách võ thuật, dựa rất nhiều vào cách giữ thăng bằng khi ở trên

không, yêu cầu độ chính xác và sức mạnh khá nhiều để thực hiện. Tha hồ mà thể hiện những thứ mình đang nghiên cứu, đánh đấm không biết trời đất thế nào, lực có vẻ đang tăng dần. Hưng phấn thật, có cảm giác gió cái gì đấy bay đến sau lưng tôi quay cùi chỏ thật nhanh ra phía sau, rắc một phát gãy đôi cây tuýp, tôi như phê thuốc:

- Hahaha, lên đây, lên hết đây, tao còn chưa đã. - Nói xong xông lên thẳng phía trước mặt, đến mãi mấy năm sau tôi cũng không hiểu tại sao mình lại háo thắng đến như vậy.

Bọn nằm dưới đất lẩn lộn ngày càng đông, đến một hồi không thấy ai xông vào nữa tôi mấy lần bình tĩnh sau cơn hưng phấn, miệng thở hồng hộc nhưng vẫn còn cười. Lần này bị tuýp gõ hơn nhiều nên đầu có chảy chút máu, còn tay chân thì không, tụi nó toàn giã vào đầu thế này bảo sao ai cũng sợ bọn nó, bị tụi nó giã chả đi viện cấp cứu cũng phí, bị đập như tôi thì coi như lực sĩ cũng hấp hối trong bệnh viện rồi, chỉ là tôi hơi trâu 1 tí, đau điếng nhưng vẫn không ảnh hưởng lắm tới sức khỏe. Nhìn lại thì còn tầm 10 thằng cầm dao đang đi vòng tròn quanh tôi, mặt tụi nó cũng có vẻ khó tin cộng hơi sợ sợ nhưng lại bị vẻ hung ác che lấp, chuẩn bị lao vào một cuộc đâm chém, nhưng không thằng nào dám vào trước mà chỉ quay vòng vòng, mắt tụi nó đang đổ dần nhìn như nứt ra, có lẽ vì quá tức giận nhưng lại sợ, mẩu thuẫn tâm lý, một nửa muốn lao vào chém cái thằng bỏ láo này ra, một nửa thì lại muốn bỏ chạy, có lẽ giờ chỉ cần một thằng động thì 9 thằng còn lại nhất định sẽ điên cuồng lao vào, trạng thái phát điên này của tụi tui rằng rất nguy hiểm nhưng mà đây cũng là hiệu quả mà tôi muốn, khi không còn lý trí thì tụi nó cũng chỉ như những đứa trẻ cầm dao mà thôi, hành động rất dễ đoán, dễ né hơn. Dao thì dao, tụi mày 10 thằng tao cũng có 10 móng tay, niệm chú óng tay dài ra thêm 5 cm, vẫn còn chưa đã tôi tính mở màn thì có tiếng vang lại từ phía sau:

- Anh ơi, chạy đi, tụi nó có dao đó nguy hiểm lắm. - Ôi đệt, con bé chạy tới đây làm gì, đang đánh nhau mà, bọn kia mất đồ rồi, chắc đang bị điên do ức chế tâm lý, ngu vừa thôi chứ. Tôi tức giận hét lên:

- Em có điên không, đi ra chỗ khác chơi mau. Biến ra.

Mấy thằng kia hằm hằm nãy giờ mà không dám lên đã ức chế lắm rồi(có lẽ do vừa sợ nhưng lại vừa giận mà muốn xông lên nhưng không thằng nào dám lên trước) thấy đứa nào đang chạy tới thì có 2 thằng hét lên cầm dao xông tới chỗ con bé. Đệt, tôi chả nghĩ nhiều nữa, cầm hết tốc lực bay về hướng đó, mấy thằng ở hướng bên kia thấy bên này đã có động tĩnh, mà tôi cũng chạy qua bên đó thì cầm dao chạy theo. Con bé thấy thế sợ quá hét toáng lên, quay đầu bỏ chạy, chị nó ở đằng kia cũng hét lên:

- Tụi mày dừng lại, dừng lại mau, nếu em tao có chuyện gì tụi mày đi tù mục xương cả lũ. Dừng lại..... - Bà chị uyên hét lên rất to vừa hét vừa chạy về phía em nhưng tụi kia nó mất lý trí rồi, đâu có nghe.

Tôi thì đang cố hết sức mà chạy như bay tới, tôi cũng không ngờ lần đầu tiên tôi chạy hết sức lại nhanh đến như vậy, tốc độ cỡ 1 chiếc oto tôi đoán tầm 70km/h, như thế thì sau này có gặp nguy hiểm gì thì bỏ chạy chắc phê. Lao như bay, gần tới nơi thì thấy 2 thằng kia đã tiếp cận cô bé, nó đưa dao lên cao rồi đâm xuống, có bé hét toáng lên lại khóc to, chắc sợ lắm, còn bà chị ngoài kia thì gào lên “khônggggggggg” tôi đành phải dùng hết sức dậm chân xuống đất bật lên bay về phía cô bé, ôm nó lẳng một vòng rồi đứng dậy đập thằng kia một cái văng 5m, bất tỉnh luôn(kể thì lâu chứ từ lúc bật đến đứng dậy thì có 1 giây thôi, không biết sức mạnh ở đâu thêm vào) vừa đập thằng kia ra thì tôi quay lại ôm cô bé, tôi hỏi han:

- Em có sao không, đừng sợ. Hết rồi, có anh ở đây rồi? Đừng sợ nữa. Không sao mà. - Ôm cô bé đang khóc thật tội nghiệp tôi vỗ vai an ủi, chắc sợ lắm đây, bỗng phía sau lưng chợt đau nhói. Đệt, lại bị thằng còn lại đâm lên, tôi gần như điên lên, quay lại lấy tay chọt thằng vào bụng thằng kia rồi rút ra, máu phun trào, đâm cho nó 1 phát nữa ngất luôn. Bọn kia thấy máu me vậy cũng tỉnh lại, quay đầu bỏ chạy hết, tôi cũng thở phào, với tình trạng bình thường có thể cân hết chứ giờ thì linh hoạt cũng giảm đi nhiều rồi. Em thấy sau lưng tôi có một con dao đang cắm vào, máu vẫn đang chảy ra, em ấy càng hoảng loạn liên tục kêu:

- Em xin lỗi, em xin lỗi anh, em không cố ý đâu, em xin lỗi mà, huhu.... - Có vẻ trưa nắng cộng đang hoảng sợ, cô bé đang dần trở nên hoang mang cực độ, tôi cũng thấy thương, do mình hết mà nó bị như thế, nếu tôi giải quyết nhanh gọn không chờ bọn này nổi điên thì đã đâu đến nỗi, bà chị nó chạy tới nhìn thấy tôi như vậy cũng khóc chả nói gì hết, im lặng nhìn đứa em. Tôi rút mạnh con dao sau lưng ra, máu chảy khá nhiều, cơ thể cũng đang dần mệt đi, giờ máu chảy trên đầu xuống cộng trên lưng loang lổ thì có vẻ nhìn như trọng thương ghê lắm, nhưng đối với tôi thì không có gì là to tát cả, chỉ là vết thương hơi đau mà thôi, nguy hiểm thì không có, hơi phiền là phải duy trì trạng thái này, 2 3 ngày gì đó để cho vết thương lành lại

rồi mới dám về nhà, nhìn nó rồi cười lên an ủi nó cho nó dịu đi:

- Không sao đâu cô bé, anh đâu có sao đâu nè? Em bình tĩnh lại, nhìn anh này. - lắc vai nó mấy phát. - Anh đang rất khỏe có phải không? Lần trước anh bị nặng hơn nữa có sao đâu? là do anh nữa, đâu phải do em đâu. - Quay qua nhìn bà chị nó - Phiền chị giúp tôi gọi cấp cứu ấy thằng nằm đây, tôi không muốn mang tội giết người đâu.

Bà cũng lắp bắp trả lời vô thức:

- Được được. - Rồi rút điện thoại ra gọi.

Con bé cũng bình tĩnh lại, nó nhìn tôi kỹ 1 vòng rồi lại hỏi, nước mắt vẫn còn trên má đáng yêu quá, :

- Anh không sao chứ? Em xin lỗi, để em gọi cấp cứu cho. Nếu em không chạy lại thì đã không đến nỗi rồi, huhu. - Nói xong ẻm rút điện thoại ra gọi, tôi giữ tay ẻm lại, nhìn ẻm mỉm cười nói:

- Không cần đâu, anh sẽ sớm gặp lại em thôi, lo ình đi nhé, đừng để anh thấy em buồn, anh sẽ không vui đâu. - Cô bé hơi đỏ mặt, rồi chợt nhận ra cái gì đó.

- Anh giờ định đi đâu, để em đưa vô bệnh viện, để lâu mất máu nguy hiểm lắm.

- Không cần thiết, chúng ta sẽ gặp lại nhanh thôi. Đừng để anh thấy em gầy đi nhé, coi như lần này anh trả nợ em lần trước thôi. - Quay sang chào bà chị - Chào bà chị, thật bất ngờ chị là chị của cô bé đã cứu tôi, cũng may đêm đó tôi không làm gì chị, hehe. - Bả đỏ mặt, ơ, gì mà đỏ mặt trời, người ta hiểu lầm tôi làm sao, tôi ho khan 2 tiếng rồi quay đầu đi luôn, để 2 chị em đứng ở đó nhìn.

Đi được một đoạn thì tôi thấy vết thương đang đau nhói, có lẽ nên ít hoạt động tìm một chỗ nằm nghỉ ngơi thì tốt hơn, đang định gọi cho thằng Cường mà quên mất cái điện thoại để trong cặp, thằng Cường giữ mất rồi. Đang nản định quay lại trường thì thấy thằng Cường với con Dung chạy lại:

- Mày có sao không Vũ? Đừng làm tao lo nghen. - con Dung chạy tới, mắt nó cũng hơi đỏ, và cũng có chút gì không đúng, có lẽ là cho rằng sai lầm khi để tôi tự đi ra đó.

- Không sao, Cường cho tao qua nhà mày ở vài hôm đê. Đi về nhà thằng Cường rồi nói tiếp, tao mệt quá, muốn ngủ.

- Đừng ngủ, đợi tí tao gọi cấp cứu cho. Ráng nha mày. - Lại con này nữa, tưởng bố gần chết à, gõ đầu nó 1 cái. - A đau , sao mày đánh tao.

- Đừng làm rộn chuyện nữa, im tao nghỉ ngơi coi. Đi cường ơ, tao không có gì đâu, vết thương nhỏ như này 2 ngày là lành da non luôn, tao không phải là người thường mà.

Nó cũng gật gù bảo tạm tin tôi, nếu có gì thì phải báo để nó gọi bác sĩ, tôi cũng ầm ờ cho qua chuyện rồi lên xe của con Dung để thằng Cường chở về nhà nó, chất thêm con Dung phía sau là 3 đứa luôn, đi sợ công an vl. Đang bị thương mà bị nó tóm nữa thì chót, kiểu gì cũng lên đồn trình bày. Cuối cùng cũng tới nơi, tôi vừa vô nhà nó là cởi áo ra, nhảy thẳng lên giường thằng Cường nằm ngủ không biết trời trăng gì luôn, trước khi ngủ dặn thằng Cường gọi ông thầy Long xin ba má tôi mấy ngày lấy cố ôn thi quốc gia.

17. Chương 17: Yên Bình Trước CƠ Bão

Khi tôi ngủ ở nhà thằng Cường thì, Mỹ Hương và chị cũng về tới nhà. Lên tới phòng con bé mới mở miệng hỏi:

- Chị ơi, nói chuyện với em một chút được không? Em... emm.. - Nó ngập ngừng...

- Được rồi, vô phòng thay đồ tắm rửa trước đi nửa tiếng nữa chị qua phòng em, đồ dính máu kìa, bố mẹ thấy là không hay đâu. - Bả ngắt lời vỗ đầu cô bé.

- Dạ. - Nó gật đầu rồi đi vô phòng.

Nửa tiếng sau bà chị gõ cửa vô phòng, bả lại gần nhìn cô em gái vừa mới suýt đi qua cái chết đang vẫn còn chưa hết hoảng sợ, rồi nhẹ nhàng bảo:

- Em muốn nói gì? Nói đi, chị sẽ lắng nghe.

- Em.. em lúc này có nghe chị nói giọng của anh ấy rất khác sau với lần đầu tiên chị gặp là sao ạ?

- À, giọng cậu tóc trắng kia á. Thì không có gì, cậu ta chả bảo là cậu ta bị khàn giọng sao, đúng là lúc đó khác thật. Mà sao em hỏi vậy?

Nó rụt rè, cuối đầu xuống:

- Vì em cũng thấy giọng anh ấy lúc mới lần đầu gặp so với hôm nay khác quá xa. Em cảm thấy... cảm thấy nó..

- Giống với một người khác đúng không? - Bả lại ngắt lời.

- Chị cũng nhận ra.

- Ủm, chị thấy giọng ban đầu của cậu ta giống y hệt cậu bạn trai của em. Nhưng lần thứ 2 gặp lại thì lại là một giọng khác, chị cũng thật khó hiểu, làm sao con người có thể thay đổi giọng nói của mình được chứ.

- Em cũng thấy giọng anh ấy lúc đầu rất giống với anh Vũ, nhưng hai người quá khác nhau. Em cũng không tin lúc đó anh ấy bị khàn đâu. À, đừng nói là người chị nói thích hôm bữa là anh tóc trắng nhé?

- Ủ thì sao? Em ghen à. - Bả bóp mũi cô bé. - Đã bảo chị già quá rồi thì thích được gì chứ, con bé ngốc.

- Hứ, mắc gì phải ghen, nếu chị đã có người thích em phải chúc mừng chị chứ, giờ này không biết anh ấy ở đâu? Có sao không nữa?

- Ủm, chị cũng thấy lo lắng, bị dao đâm lút cán như vậy mà không đi bệnh viện thì đi đâu. Em có điện thoại hay gì không liên lạc đi.

- Làm gì mà có chị hai, ảnh lúc nào đi là đi đến là đến, ai biết thế nào? Hỏi cũng không trả lời, một người không có bất cứ thông tin gì hết cứ như ảo ảnh không tồn tại trên đời vậy.

- Vậy là không có cách nào để biết sao?

- Dạ, em cũng chịu. - Nó lắc đầu.

- Không biết ai quen cậu ta sao? Bạn cũng được. À hay liên lạc cậu Vũ đi, chị thấy có nhiều khả năng có liên quan tới nhau vì lúc cậu Vũ bị đánh thì có cậu ta xuất hiện. Em thử hỏi xem.

- A, chắc chắn là quen biết nhau rồi không phải là có thể, mà là chắc chắn, sao giờ em mới nghĩ tới điều đó nhỉ.

- Chuyện gì thế?

- Không có gì để em gọi điện phát.

Nó lấy điện thoại ra gọi cho tôi, tất nhiên là không có ai bắt máy rồi vì lúc này tôi đang ngủ, gọi một hồi không được nó cũng không gọi nữa, tỉnh tâm lại ngồi lên bàn học học bài(đúng là con gái học giỏi có khác, siêng ư). Tôi ngủ một mạch tới sáng mai mới tỉnh dậy, vết thương đã không chảy máu nữa, khá tốt, trong lúc tôi ngủ thì con Dung có mang trái cây sang, để tôi bồi bổ... nhưng thằng Cường... ăn hết rồi, hỏi thì nó kêu lấy tiền trợ, công nhận bạn tốt vl. Cầm điện thoại lên thì thấy 15 cuộc gọi nhỡ của con bé, không biết có chuyện gì đây, tôi gọi lại cho nó:

- Alo, gọi anh có gì không cô bé?

- Anh làm gì mà giờ mới gọi lại cho em?

- À, anh để điện thoại ở nhà, đi chơi với thằng bạn á mà.

- Anh nói xạo, đi chơi gì giờ mới về nhà. - Thôi chết lấy lý do ngu vl.

- À thì anh qua nhà thằng Cường ngủ luôn ở đó mà em.

- Không có gì, em có chuyện muốn hỏi anh, ra quán trà sữa nào đi.
- Ừm, cũng được nhưng mai đi em, giờ anh có việc rồi, quán Doraemon nhé.
- Giờ luôn có được không? Em đang cần gấp mà.
- Không, anh bận không thể đi được . - Liệt giường rồi em ơi, mai nó lành thêm 1 tí rồi đi.
- Vậy hả, anh bận rồi thì thôi, chiều mai 1h em chờ anh ở Doraemon đó, không tới chết với em, nghe rõ chưa.
- Rõ rồi bà cô của tôi, yêu em! Anh sẽ tới mà.
- Ô kê luôn ba bê, mai nhé. Anh cúp máy đây.

Không chờ cho em nói tiếp tôi cúp máy luôn, nói nữa thì lộ nhiều thứ nữa mất công lắm. Ra lấy gói mì tôm trên kệ chế ăn tạm cho đỡ đói rồi tôi ngủ tiếp(tại giờ này tụi nó đi học hết rồi nên không có ai ở nhà). Tối mới mở mắt ra, thấy xung quanh lại khá tối, chắc cũng nửa đêm rồi, vết thương đã kéo da non rồi, có lẽ ngày mai sẽ khỏi, tôi tính đi xung quanh kiếm cái gì ăn để cho nó hồi phục lẹ hơn thì toàn thấy vỏ cam quýt với tô phở còn nước để trên bàn, còn thằng Cường ngủ bà trên ghế rồi... Chắc nó lại ăn hàng của mình, ôi vl, đoán chừng chắc nó đang muốn mình bị vậy mãi được ăn miễn phí tiếp. Thôi thì không có, đành lại đi ngủ. Sáng hôm sau tôi mở mắt ra, bây giờ có lẽ đã 9h, vết thương đã kéo da non, có lẽ đã ổn tôi nên trở về nhà, lúc này lại đúng lúc tụi nó đi học, chẳng có ai ở nhà, cầm luôn chìa khóa nhà thằng Cường tôi thay một bộ đồ của thằng Cường, giải chú trạng thái rồi về nhà luôn. Tối nhà chào ba má một phát, con chuẩn bị thi quốc gia nên có gì ở qua đêm nhà thầy luôn bla bla... Má tôi đúng là rất thương tôi, tôi vừa về nhà là má đi chợ mua đồ về trưa làm bún riêu cho tôi ăn luôn(tôi thích nhất món đó). Tắm rửa thay một bộ đồ tề, chải chuốt tí, trông cũng bánh phết. Hôm nay đi chơi với gái mà lì, rớt cuộc cũng 1h chiều(mỗi lúc chờ đợi cái gì đó là nó hơi lâu hơn bình thường các bạn ạ), cuộc bộ lên quán Doraemon cách nhà tầm 1km, giờ tôi chạy thì tầm 5 phút là tới. Vừa tới cửa quán đã thấy em ngồi trong đó sẵn rồi, sao em có vẻ vội thế nhỉ, tôi hơi thắc mắc, mở cửa ra bước vào mỉm cười chào:

- Chào em, đợi lâu chưa?
  - Chưa anh. Em mới lên 5 phút à, anh ngồi xuống đi. - Nó trông đúng thật là rất vội, không giống đi chơi tí nào.
  - Hôm qua em gọi anh là có chuyện cần nói, chuyện gì vậy nhỉ?
  - Dạ, anh cứ gọi nước đi, uống rồi nói. - Nó cũng biết phép lịch sự đấy chứ.
  - Ừm. - Quay qua gọi anh chủ quán. - Anh ơi cho ly trà sữa cà phê ạ. - Có ngayyyy! Đợi tí.
- Đợi tầm 1 phút thì ông anh mang ly trà sữa ra liền, nhanh nhẹn thật. Vừa cầm ly lên hút 1 phát thì em hỏi:
- Anh Vũ, sao hôm nọ anh biết sẽ có người thay anh xử lý bọn thằng Quân vậy. - Hỏi gì mà hóc búa vậy, để coi.
  - À à, thì thì... anh chỉ đoán vậy thôi.
  - Vậy nếu anh ấy không đến thì anh sẽ làm thế nào? - ôi, gái thông minh hỏi hóc búa vl ra, các bạn sau này tán gái cẩn thận chọn gái, thông minh quá thì mình dễ bị lộ tẩy lắm.
  - Thì anh sẽ .. sẽ.. à sẽ báo công an, cho công an còng đầu hết tụi du côn phá làng phá xóm tụi nó đi, hehehe. - tìm ngay được lý do tôi chém luôn.
  - Hừ, anh chắc cũng thừa biết công an cũng chẳng dám làm gì tụi này, tụi nó có hậu trường mạnh mà, đừng chối nữa, anh có biết anh tóc trắng đúng không? - Nó nghiêm nghị nhìn tôi.
  - Đâu... - Chưa kịp nói chữ thứ 2 con bé đã ngắt lời.
  - Thôi anh không cần chối, anh với anh ấy là bạn tốt của nhau đúng không, em thấy anh bạn đen đen hay đi chơi cùng anh chính là người hôm nọ chở anh tóc trắng từ bệnh viện về, anh không cần phải chối? Có việc gì mà phải chối, có phải anh ấy bảo anh như vậy không? Chẳng lẽ người ta đáng ghét quá không muốn

gặp hay sao. - Ẽm đỏ mắt rồi, omg anh đâu có nghĩ như vậy đâu bé, nhưng anh tóc trắng em nói đâu có tồn tại.

- Không, không phải thế, em đừng hiểu lầm, đúng là anh ấy và bạn anh nhưng ... có lẽ do nó thích bí hiểm vậy thôi, đến cả anh còn không biết nó giờ đang ở đâu mà. Nó cứ đi đâu đó suốt ngày chả bao giờ thấy mặt hết.

- Thật không? - ôi nước mắt con gái chỉ mạng thật các bạn ạ, nguy hiểm quá.

- Thật mà, tin anh đi.

- Vậy thì cho em gặp ảnh một lần đi.

- Chuyện này...

- Hixx, thì ra là anh nói dối người ta.. - Ẽm có vẻ ủy khuất, còn anh chủ quán thì đang nhìn tôi chăm chăm, cho là tôi chọc gái nhà lành hay dâm tặc gì đấy.

- À thôi được rồi, được rồi, em chọn ngày giờ đi để an giúp cho, mệt quá.

- Cảm ơn anh nhé, anh tốt với em quá. - Nó chạy sang ôm tôi 1 cái, ôi phê vl.

- Chiều nay 5h nhé anh, ở đâu thì nhắn em, cảm ơn anh ạ, hihi. Em trả tiền bánh nước luôn rồi, anh ở lại ăn đi em về có việc tí.

Lại cái kiểu này nữa, gọi tôi đi ăn xong vừa mới gọi đồ ăn là đi luôn, tôi lúc nào cũng ăn uống một mình như 1 thằng tự kỷ vậy, ai vô quán cũng nhìn với anh mắt khác lạ. 5h á, nghĩ xem.. uhmmm... à thôi tối thì rủ nó lên phố chơi. Ăn xong cái đồng này rồi cuốc bộ về nhà, thay bộ quần áo khác, xin ba má 15k đi xe bus(dù sao muốn mua hay ăn gì chắc con bé cũng có tiền trả, tôi có lẽ không cần mang, mà tôi cũng ngại xin ba má tiền lắm, mà có xin chắc cũng không nhét vào kẻ răng con bé được nên thôi), mang theo 1 cọng dây thun buộc tóc, mang theo 1 cái balo(làm cảnh), mang theo cái 1 cái áo khoát khác có mũ trùm kín 1 tí, rồi xin ba má qua nhà ông thầy học(nói xạo vl), ra khỏi nhà tầm 100m thì niệm chú biến đổi trạng thái và giọng nói luôn. Lúc xong thì cũng 4h rồi, ra chờ xe bus ra tới phố tầm 4h20, nhắn tin với ẽm:

- Được rồi nhé, nó bảo giờ nó đang ở ngã sáu chờ em, lên luôn đi. (dành cho bạn nào không biết ngã sáu thì cứ google : ngã sáu buôn ma thuột nhé, đẹp lắm đấy).

- Dạ, cảm ơn anh, hihi.

Tôi ra ngã sáu đứng hóng gió, về cuối ngày, xung quanh xe chạy càng nhộn nhịp, tôi không quen không khí ở đây, theo tôi cảm nhận thì có lẽ tôi thích cảm giác ở một mình tại 1 nơi không người, gió lồng lộng. Không khí xe cộ xung quanh khiến tôi không thoát mái lăm, chờ tầm nửa tiếng thì cũng thấy bóng dáng con bé đang đi vòng quanh ngã sáu, chắc là đang đi kiếm tôi. Tôi mỉm cười, đi từ từ lại gần bịt mắt nó từ phía sau:

- Tìm ai đó cô bé?

- A, tìm anh chứ ai! - Nó hô lên.

- Chào cô bé, hẹn anh có gì nói không?

- Thì để cảm ơn anh hôm bữa, anh cứu em, giờ vết thương sao rồi, có đau không?

- Không sao mà, không có gì nữa rồi. Cảm ơn gì chứ, lúc trước em cũng đã cứu anh một lần rồi còn gì.

- Không, cái đó em chỉ là làm việc tốt thôi mà, còn có bố mẹ em nữa. Giờ mình đi chơi đi, để em đưa anh đi dạo phố. - Nó nắm lấy tay tôi kéo chạy đi.

Chúng tôi bắt đầu chạy lông bông trên các con đường, thấy gì ngon là nó lại mua, thấy gì đẹp lại mua(tất nhiên là không phải tiền của tôi (=.=')-) ăn nói cười đùa cũng vui lắm, tất nhiên tôi cũng rất hạnh phúc, tôi đã thích cô bé ngay cái ngày mà nó vào lớp 10. Một tí ngang qua siêu thị art, vô khu trò chơi thì đưa xe các loại, xem phim. Cuối cùng thì đã 9h tối, chúng tôi tới quảng trường 10-3 hóng gió, trò chuyện vui vớ.

- Hôm nay em rất vui, cảm ơn anh.

- Không có gì, anh cũng vui mà. - Tôi mỉm cười.

- À em có nhiều thứ muốn hỏi anh.

- Hỏi gì hỏi đi. - tôi bóp mũi nó, rồi cười haha.

- Anh này. - Nó hứ, trông mặt đáng yêu quá, tôi đã yêu cô ấy thật rồi. - Anh tên gì, đến giờ em vẫn chưa biết?

- Anh tên vu.... à, à không. - Tôi đưa tay lên quơ quơ. Rồi lại đưa lên cầm, nghĩ thầm:” Tí nữa thì chết, lộ cmn tấy, giờ tên gì ta”

- Sao thế? Em không xứng biết tên anh à? - Nó xụ mặt lại.

- Không, không.. Anh tên... tên... à đúng rồi anh tên Vĩ. - Vừa nghĩ ra cái tên luôn.

- Có xạo không đó? Người ta hỏi tên thôi mà ấp úng, ấp úng, nghi quá... - Nó nhìn tôi có vẻ nghi ngờ.

- Làm gì có, tại tên anh có vẻ là lạ nên anh ngại nói thôi.

- Tên Vĩ có gì lạ. Anh nói xạo đúng không? - nó nghiêm mặt.

- Làm gì có tại .. tại.. à tại em mới nghe cái tên thôi nên chưa thấy lạ, nghe hết mới thấy lạ đó?

- Tên gì mà lạ anh? Nói em nghe đầy đủ coi có lạ như anh nói không? - Liếc đều tôi.

Tôi suy nghĩ 5 giây rồi cũng nghĩ ra 1 cái tên đảm bảo lạ:

- Không cười nhé! Cười anh đảm phát chết luôn đấy.

- Anh dám đảm không? Em cho đảm nè.

- Được rồi, em đáng yêu vậy ai dám đánh chứ.

- Nói nghe coi? - Chu mỏ lên.

- Cửu Vĩ, Hạ Cửu Vĩ, lạ không? - Bạn nào thắc mắc thì tôi cũng trả lời luôn là vì sự kiện thay đổi đời tôi diễn ra vào cuối mùa hè nên tôi lấy họ Hạ luôn.

- Tên Cửu Vĩ, họ Hạ, đúng là lạ thật? Nhưng mà đâu có buồn cười đâu, rất đẹp đó nha. Không ngờ tên anh đẹp như vậy, Cửu Vĩ, Cửu Vĩ hihihi.

- Đẹp thật sao? - Mới nghĩ ra thôi mà hehe.

- Thật mà? Mà sao lại họ Hạ nhỉ, ở Việt Nam hình như không có họ này? Đây anh là người trung quốc hả?

- Anh là người Việt Nam 100% nhé, ông bà ở đây cũng phải ít nhất nghìn năm rồi nhé, mà em không biết chứ đâu phải không có.

- Vậy nhà anh ở đâu vậy? Gia đình có mấy người.

- Cái này anh cho không nói có được không? - Mỉm cười bẹo má nó.

- Anh... anh không tin tưởng em sao? - đang ủy khuất ai nhìn cũng muốn thương.

- Không phải anh không tin mà là anh không thể nói, sau này có cơ hội em sẽ biết, em nên biết là cả thể giới này ngoài anh ra chỉ có mình em biết tên anh thôi đấy, em thấy anh tin tưởng em chưa? - Đây cung là sự thật.

- Thật không đó, cái này nghe khó tin quá, ai sống trên đời này mà không ai biết tên mình chứ? - Bộ dạng không tin tưởng.

- Hoàn toàn thật! Anh không phải là người bình thường, sau này có thể em sẽ biết, lo làm gì hehe. Giờ em chuẩn bị về chưa, 9h tối rồi đấy.

- Hứ! Tin anh một lần thôi đấy. Hihi, giờ mình đi dạo 5 phút rồi em gọi taxi về.

Đi dạo lòng vòng quanh quảng trường, nói chuyện phiếm, chợt phía sau có tiếng người gọi:

- Có phải Mỹ Hương đấy không? - Tôi và em quay lại thì thấy 1 đám con gái đeo khẩu trang đang ngồi trên xe máy, chắc người quen của em ấy.

- Ủ, tuôi đây mấy bòa, có chi không vậy?

- Ghê nha, ở trường cả đồng anh theo không chịu anh nào thì ra là có người yêu đẹp trai thế này, không giới thiệu bọn tui à.

Nó nhìn tôi, xong rồi nhìn tụi nó đỏ mặt nói:

- Không phải đâu, đây là anh họ tui thôi, người yêu gì đâu.

- Xạo xạo quen nè, từ lúc nào bà lớp trưởng hiền lành biết nói xạo vậy ta, nếu không phải thì cho phép bọn tui làm quen với anh nha. - Một con đeo khẩu trang đội mũ bảo hiểm.

- Hừ, thích thì cứ làm quen đi, tui không cần đâu, anh nhỉ. - Nó nhìn tôi.

Tôi cũng cười khỏ, đưa anh mày cho bọn nó hấp diêm à. Mỉm cười nhìn nó:

- Em cũng rãnh lắm đó, đưa anh vào tròng thế này? - Nó thề lười, tôi nhìn bọn kia. - Mấy cô bé đêm rồi còn đứng ở đây làm gì vậy, về nhà đi phụ huynh lo lắm.

- Chào anh, anh là người yêu của con Hương đúng không ạ? - Sao mà hỏi ác thế, tôi cũng muốn nói thế lắm nhưng mà sợ con bé nó giận, ôi đúng là lúc đó tôi là thanh niên niên không có kinh nghiệm gì trong chuyện này hết mặc dù bên ngoài rất tự tin nhưng bên trong lại sợ làm cái gì đó mà em ấy không thích.

Tôi nhìn em ấy, thôi thì cứ trả lời theo ý em ấy lúc này vậy:

- Không phải, anh chỉ là anh họ của nó thôi, lâu lâu về đây chơi dẫn nó đi dạo phố đó mà. - Quay lại nhìn nó cũng không thấy nó có gì khác tôi cũng yên tâm.

- Anh tên gì vậy, ở đâu cho tui em làm quen đi. - Bỏ mấy đứa con gái đi đêm, thấy trai là máu à.

Tôi đưa tay lên miệng “suyt” một cái rồi mỉm cười:

- Bí mật, chuyện này chỉ có một người được biết trên thế gian mà thôi. Hehe.

Nói chuyện dây dưa một hồi thì taxi cũng đến, ẻm kéo tôi lên xe luôn, để bọn nó ở lại nhìn. Nó nhìn tôi có vẻ đều đều nói:

- Anh cũng biết nói dối giỏi nhỉ, có khi nào là anh lừa em vụ tên và địa chỉ nhà không.

- Không hề, anh chỉ nói theo lời của em thôi mà. Cho taxi chở anh về Quảng Phú nhé, hẹn ngày sau gặp lại, không biết bao giờ anh sẽ quay trở lại đây, hi vọng em học thật giỏi, chúng ta có lẽ gặp nhau ở Sài Gòn.

- Sao thế? Anh không ở đây nữa ă?

- Không phải không ở đây nữa mà anh có việc phải đi, anh không phải là người ở đây. - Ờ, anh chuẩn bị thi học sinh giỏi quốc gia đó em, không tiện biến hình đâu, vả lại anh chỉ là một thân phận giả, có tồn tại trên đời đâu em, hắc hắc.

- Vậy khi nào anh về?

- Không biết, tùy hứng, có thể mai mốt hoặc vài năm nữa. Thôi đừng nói nữa, tối nhà em rồi kìa.

Dường như nó cũng hiểu ý tôi muốn đánh trống lảng, nó tạm biệt rồi đi vào nhà. Taxi tiếp tục chạy cho tới thị trấn thì tôi bảo dừng, xuống xe, đi về nhà thẳng Cường ngủ. Tôi bây giờ muốn mình được như lời nói đã nói với em ấy, là một danh nhân hoặc là 1 huyền thoại, tôi sẽ làm và sẽ làm được trong tương lai, có lẽ cũng sắp thi học sinh giỏi quốc gia rồi, nhưng tôi tự tin mình có thể làm được nên cũng không lo lắng mấy. Khung cảnh yên bình trước cơn bão.....

18. Chương 18: Phong Ba Bắt Đầu

Sáng hôm sau, mắt còn ngái ngủ thì thằng cờ hó Cường gọi dậy hỏi có đi học không? Đi thì đi, cứ đi học như bình thường. Giờ ra chơi thì cũng nhớ nhớ ỉm, qua lớp nó rủ đi uống nước, xung quanh đứa nào cũng ồ lên, vô lớp rủ ỉm ra thì chỉ thấy mấy con tối hôm qua cười cười nhìn mình, chắc lại nói xấu gì mình đây. Gọi:

- Hey cô bé. - Gọi nó phát, nó vẫn đang ngồi đeo tai nghe và nhìn chăm chăm vào trong vở.

Nó quay lại:

- A anh Vũ, sao anh mấy bữa nay không on facebook vậy, em có mấy bài muốn hỏi anh đây này, hihi. - Nó cầm cuốn vở lên rồi đi về phía tôi.

- Đi uống nước nói chuyện chơi rồi nói tiếp. - đưa ngón cái, hất đầu về phía căn tin rồi tôi đi trước, nó đi theo sau.

Vô căn tin gọi 2 chai pepsi, tôi mở miệng hỏi:

- Thế nào hôm qua đi chơi vui chứ?

- Vui, mà em hỏi này?

- Hỏi gì vậy?

- Em có hỏi anh tóc trắng tên với nhà ở đâu ảnh không có nói, còn kêu là bí mật, nói là chỉ anh biết, thích thì qua đó hỏi, tính tình kỳ cục thiệt? - “Cậu làm gì thế” gài anh mày à, hôm qua anh nói tên rồi nhá. À à hiểu rồi chừng thực cái câu chỉ có mình nó biết trên thế giới chứ gì, anh diễn trọn vai luôn nhé.

- Anh làm gì biết, anh quen nó hồi nhỏ xú, gặp trên đường thấy nó là lạ, con cái nhà ai mà tóc bạc hết cả thế kia? Hiếu kỳ nên hỏi, chơi hồi là quen à. Còn tên thì nó chưa bao giờ nói với anh cả, địa chỉ nó ở đâu cũng không biết, rất bí ẩn, lúc cần thì không có mà lúc không cần cũng không có, tự nhiên nó xuất hiện vậy đó. - Nhập tâm vl luôn.

- Anh nói xạoooo.. - Nó lè lưỡi ra, chỉ muốn cắn 1 phát. Chẳng lẽ lời nói có sơ hở sao, phải xem lại.

- Ảnh kêu là nói cho anh biết rồi mà, anh chơi kỳ vậy, dẫu em làm gì? Hay là 2 anh thông đồng với nhau. - Về mặt có phần đáng thương. Em là diễn viên gạo cội à?

- Thật mà, anh không biết, chắc nó lèo em để đánh trống lảng đây. Đến bạn từ nhỏ như anh nó còn chưa nói thì chắc nó cũng không muốn nói với em đâu, thông cảm tính nó vậy chứ nó không xấu đâu, chưa bao giờ bỏ rơi bạn bè. - Diễn max hay luôn. Biểu cảm giống như đang kể chuyện xưa.

- Vậy là anh ấy lừa em rồi. Mà thôi kệ giờ uống nước đi anh, rồi bày em bài này. - Xong rồi nhé, ai bảo em mở màn trước, anh không cố ý đâu.

Bày bài xong, uống nước, trò chuyện 1 tí rồi lại vào lớp, đi gần tới cầu thang dãy A khối 12 thì có một con bé gọi tôi lại, tôi quay đầu thì thấy thì ra là con tối hôm qua đây mà:

- Chào anh Vũ, anh là người yêu của con Hương hả?

- Sao em hỏi thế? - Mím cười hỏi.

- Thì em thấy anh với con Hương hay đi chơi với nhau nên thắc mắc, có phải không?

- Không phải, ít nhất hiện tại là thế. Có gì không em?

- Thì em thấy anh hiền lành mà học giỏi, nên có ý định nhắc nhở anh một chút thôi.

- Nhắc nhở gì?

- Anh liệu có quan tâm chuyện con Hương có người yêu rồi hay không?

- Em cứ nói thẳng đi, khỏi cần lòng vòng hỏi han làm gì, thầy cô sắp lên lớp rồi kìa.

- Thì anh nên cẩn thận, con Hương nó lừa anh đó, nó nhìn vậy chứ không hiền như bề ngoài đâu.

Tôi híp mắt lại, giọng nghiêm hơn:

- Nói tiếp đi.

- Hôm qua, em thấy nó đi chơi với thằng nào ở quảng trường 10-3 ấy. Nó đẹp trai lắm, còn da trắng nữa, chắc thiếu gia nhà nào đó, anh không so sánh được đâu. Lúc đó cũng 9h tối rồi, em thấy 2 người nắm tay rồi hôn nhau nữa đó.

- Thật không? - Ánh mắt hình viên đạn nhìn nó.

- Thật đó, em thề luôn, anh nên cẩn thận bị nó lừa tình. Em chơi với nó mấy năm cấp 2 rồi cũng không ngờ được nó là người như vậy.

- Ừm, anh biết rồi, về lớp đi. Phải vào lớp thôi. - cảm giác chán ghét lên tới tận cổ, không ngờ người như con bé cũng có loại bạn như thế này, tôi không biết mục đích nó làm gì nhưng nếu là người khác lẽ sẽ tin 1 2 nhưng... tôi chính là cái thằng hôm qua mà, nắm tay kéo đi thì có chứ đã hôn hít gì đâu, nói chuyện cũng không thấy dính gì tới yêu đương hết. Bạn từ cấp 2 sao, có vẻ tốt thật. Chạy thẳng lên lầu luôn, sau khi tôi lên lầu con nhỏ đó đứng ở dưới cười khềnh khềnh, rồi cũng chạy về lớp.

Cùng lúc đó ở một nơi nào đó ở trên phố, có một cuộc điện thoại diễn ra mà tôi không hề hay biết, mở giọng là một người đàn ông trung niên quát to:

- Tụi mày làm ăn kiểu gì thế, tiền tao nuôi tụi mày là để tụi mày làm việc như vậy à? Bất lực, khó khăn, đừng kể những từ đó với tao, 1 thằng nhóc 17 18 tuổi thôi mà mấy chục thằng lật tung cả cái huyện này vẫn không ra à.

- Xin lỗi ông chủ, nhưng quả thật chúng tôi không tìm được thằng nhóc nào tóc trắng đã hành hung 2 cậu chủ cả? Chúng tôi sẽ tiếp tục tìm kiếm xin ông yên tâm, chúng tôi đã bỏ tiền ra mua tai mắt ở bên bộ phận an ninh rồi, nếu như trong huyện này nó mà xuất hiện trong camera bên đường thì chúng tôi sẽ được thông báo ngay thưa ông.

- Tao cho tụi mày tới tháng 6, tìm được nó thì bắt sống nó về đây. Con tao đến cả công an còn không dám đụng, tao còn chưa nổi đánh tụi nó mà nó dám đánh à. Không cần nguyên vẹn, chỉ cần còn sống là được, thể giới ngầm ở tỉnh này tao chưa sợ thằng nào cả.

- Dạ, chúng tôi sẽ không làm ông thất vọng đâu. - Nói tới đó thì bên người đàn ông cúp máy.

Từ hôm ấy, tối nào tôi cũng chat với con bé, giải bài, bày học, rồi vài ngày lại rủ đi chơi, thời gian trôi qua thật nhanh, trong tim tôi đã coi cô ấy là 1 nửa của đời mình. Tôi cũng thỉnh thoảng nhắc nhở con bé là coi chừng lũ bạn xung quanh nó(tôi không thể chỉ đích danh vì trên danh nghĩa thì tối hôm đó tôi không có đi với nó), lâu lâu tự làm cho nó một món quà nho nhỏ, nó rất thích và luôn miệng cảm ơn tôi. Đúng là như mọi người nói về tình yêu, lúc mà tình yêu đẹp nhất chính là lúc yêu thầm. Còn cái con nhỏ mà hôm nọ đã chơi xấu sau lưng bé Hương, nó cũng vài lần gặp tôi và lại kể xấu, tôi chẳng tin mà cũng không muốn rón chuyện với những loại người chuyên đâm lén sau lưng thế này nên cũng âm ờ rồi cho qua. Được một thời gian đầu đầu khoảng tháng 3, trong trường đồn lên là tôi yêu con bé tới phát cuồng rồi, không để ý gì đến xung quanh, con bé sáng chơi với tôi tối thì đi với thằng khác mà tôi không biết. Nghe tin đó tôi đã biết không ổn rồi(tất nhiên với tôi thì không vấn đề gì vì tôi đã biết thủ phạm cũng như là rõ ràng nên cũng không nghĩ gì xa lắm), con bé là đứa da mặt mỏng nên chắc chắn giờ có lẽ đang sốc lắm. Chạy thẳng qua lớp nó, thấy nó úp mặt xuống bàn, mấy đứa đứng ngoài cười, trong lớp cũng có mấy đứa nhìn tôi cười, tôi biết giờ giữa lúc đông người không phải lúc để nói, nhìn vào đám gái gặp đêm hôm nọ, tôi lườm tụi nó, rồi quay mặt bỏ về lớp. Giờ thật là phiền phức, đây là phiền toái đầu tiên mà khiến tôi phải đau đầu từ lúc mới biến dị đến giờ, tôi không biết cách nào để dập tắt chuyện này, tôi cũng không muốn đánh con gái, sức tôi mà gõ bọn nó có mà gãy xương mất. Đến chiều tối tôi vẫn không an tâm lắm về cô bé, tôi nhấn bảo:

- Rãnh không Hương? Đi dạo tâm sự với anh đi, ở quảng trường thị trấn nhé, anh chờ em ở đó. - Quảng trường sau vụ tôi phá tan nát thì cũng có cán bộ đầu tư làm lại, lý do thì ai cũng cho là sét đánh, cơ mà vụ đó làm cái chợ gần nhà tôi bàn tán 1 đoạn thời gian khá là gay gắt.

Chờ mãi không thấy cô bé trả lời, nhưng tôi cũng rãnh cứ ra quảng trường ngồi một mình vậy vả lại tôi cũng rất thích cảm giác ở một mình ở 1 nơi vắng vẻ mà(quảng trường từ sau vụ sấm sét ấy về tối ít ai dám

ra đi dạo nữa), cũng may hôm nay trời không có mưa... à không biết tôi đang nghĩ gì nữa. Chờ tới 7h tối thì mới thấy có người tới, thì ra là con bé, tôi nhảy từ sân khấu xuống, chạy ra cổng chào:

- Trông em xuống sắc lắm đấy, bây giờ em làm sao rồi? - Kéo ẻm vừa đi vừa hỏi, lên trên sân khấu ngồi át.

- Em không biết giờ sao nữa? Giờ... giờ ai ai trong trường cũng nói xấu em... Họ... họ còn nói em lẳng lơ, còn nói... - Tôi che miệng cô bé lại, mỉm cười vỗ vỗ đầu bảo.

- Đừng nói nữa.. - Tôi kéo ẻm lên sân khấu rồi ngồi xuống, không nói gì cả, im lặng 1 lúc.

- Chẳng phải anh đã nói là đừng bao giờ sợ lời nói của người ngoài sao. Con người ta có 1 cái đặc tính hay lắm nhé, chuyện của mình thì không biết phải làm như thế nào, nhưng chuyện của người khác thì lúc nào cũng nhanh nhẩu và năng động lắm, còn sôi nổi nữa cơ, vì vậy em đừng quan tâm là được.

- Em cũng biết nhưng em không thể... không thể ngày nào cũng nghe những lời đó, sao em có thể học được.

- Lời người khác nói em cứ nên tập bỏ ngoài tai, tất nhiên là những lời đồn đại ấy, nghe hay không nghe cũng không ảnh hưởng tới tới mình cả, có điều em tự làm khổ em thôi nên tốt nhất là không nghe, em còn nhớ câu chuyện anh kể lúc trước chứ?

- Câu chuyện nào? câu chuyện cô gái nhà quyền quý ạ?

- Ừm, em vẫn chưa nhận ra sao, mọi thứ đôi khi không như ý muốn của mình, sống phải làm cho tâm mình được vui, được thỏa mãn, tại sao phải quan tâm người khác nghĩ gì về mình, liệu điều đó có quan trọng sao? Họ ỉn tiền ăn mặc sao, ngoài gia đình ra thì em không nên nghe bất cứ điều bàn tán nào từ ai cả, bởi vì...

- Vì sao? - nó tròn mắt lên

- Vì nó sai sự thật, đơn giản mà. - Mỉm cười nhìn nó, rồi nói tiếp.

- Em là người trong cuộc em hiểu mình hơn bất kỳ ai hết, đến cả anh không phải em anh cũng hiểu em mà, bạn anh nó cũng hiểu cho em, chị em và gia đình em chắc cũng hiểu em vậy em cần chứng minh điều gì nữa, sự thật chỉ cần lòng mình và người mình quan tâm biết và hiểu là được rồi, người ngoài thì có biết hay không thì làm được gì mình chứ? Câu chuyện anh kể cho em cũng vậy, nếu hạnh phúc ở trước mắt mà đối mặt với dư luận liệu em có dám tiến tới?

- Em... - Tôi lại ngắt lời.

- Em đừng nói gì cả, im lặng suy nghĩ đi, anh sẽ chờ câu trả lời cuối cùng... Ngồi ở đây hóng gió cũng mát lắm, hehe. - Mỉm cười vỗ đầu ẻm mấy phát.

Ẳm gật đầu, rồi ngồi nhìn lên sao sáng trên trời, không biết là đang nghĩ gì nữa. Một lúc lâu nó nói hơi thất thần:

- Em hiểu rồi, có lẽ từ nay về sau em nên cố sống giống như anh nói, không để mình tổn thương trước những lời đồn của thiên hạ.

- Được rồi, vui vẻ lên cô bé, đừng bao giờ để mình tự tổn thương nhé, cho dù trời sập cũng có anh chống. - Vỗ đầu nó, chợt nó dựa đầu vào vai mình, tôi ngạc nhiên định nói gì đó thì nó nói trước.

- Để em yên bình 1 chút nhé, gió ở đây thật mát, khung cảnh thật yên tĩnh, hôm nay trời cũng nhiều sao nữa... - Nó cũng im lặng, tôi cũng không cử động gì cả mà nhìn lên trời.

Một lúc sau rồi, nó ngẩng đầu dậy, nhìn xa xăm một chút rồi cũng nhoẽn miệng cười nhìn tôi:

- Cảm ơn anh nhé, giờ em phải về rồi, hôm nay cảm ơn anh nhiều.

- Gì mà cảm ơn lắm thế cô bé. - mỉm cười.

- Đáng mà, anh nhớ lời anh nói đó nghe chưa?

Định hỏi lời nào mà chợt nhớ ra:

- Ừ, nhớ mà, cho dù sau này ra sau đi nữa thì trời sập cũng có anh chống cho em.

- Hừ, dẻo mồm dẻo miệng. Hihi, tạm biệt anh, taxi tới rồi. - Nó chạy ra cổng, tôi vẫn cứ ngồi đó nhìn.

Một tí rồi cũng về nhà, tháng ngày lại trôi qua rất êm, được một thời gian rồi mà tin đồn vẫn không làm chính chủ nao núng thì nó cũng dần mất đi sự thú vị rồi cũng dần lắng xuống, tôi càng đi chơi với em nhiều hơn, tối bày bài, lâu lâu thì lại đi lên phố chơi, khoảng thời gian khá là yên bình ngoài bày học và chơi thì cũng chả có gì khác, tôi dành thời gian cho cô ấy khá nhiều.

Rồi cũng tới lúc đi thi học sinh giỏi quốc gia, tôi theo đoàn trường lên sài gòn để thi cử, tưởng lần này cũng chả có gì hot nên bất ngờ quá, lúc làm bài thi tôi mới ngỡ ngàng, tôi không suy diễn được một bài nào hết, bất lực, nộp giấy trắng, tôi không thể tin nổi vào sự thật này, bao nhiêu hoài bão vẫn còn nhưng chẳng lẽ dừng ở đây sao, cuối cùng cũng thi xong, ra khỏi phòng thi ai hỏi gì thì tôi cũng không trả lời, kể cả ông hiệu trưởng, sự thật bất ngờ giáng xuống khiến tôi chưa chuẩn bị tinh thần gì cả, cứ đinh ninh rằng tôi đã đạt giải nhất mới ghê, thi quốc gia không giống như thi tỉnh, mọi thứ ở 1 tầng cao hơn.... Có lẽ rằng nếu tôi không quá đặc ý vào chính mình, mà chịu đầu tư thời gian hơn, chỉ 1 tháng thôi cũng được, 1 tháng đi tìm tôi đọc qua những cuốn sách ở tầm cao hơn thì có lẽ lúc này tôi đã suy diễn ra được những bài giải rồi. Cũng như thi đấu võ thuật từ đầu đến trận chung kết bạn bất bại, không có đối thủ nào đỡ được của bạn quá 1 chiêu và khán giả lẫn bạn ai cũng đinh ninh rằng bạn sẽ dành được chức vô địch thì dùng 1 cái vào chung kết đối thủ của bạn giải quyết bạn trong vòng 1 giây, một cú sốc khó mà chấp nhận. Về tới tỉnh nhà, cô bé là người đầu tiên nhắ hỏi tôi, tôi cũng chả biết nói gì, tôi sợ làm mất hình tượng trong lòng nó nhưng sự thật này phải đối mặt làm sao? Tôi chỉ lắc đầu nhắ tin lại:

- Anh không làm được bài, không 1 bài nào cả, tệ lắm có phải không?

- Anh bị sao vậy? Ra chỗ tối hôm nọ đi. Em chờ anh...

Tâm trạng tôi đang rất không tốt, nó tệ đi dần, căn bản lúc đó tín niệm bất bại của tôi đang lung lay, còn nói sau này làm cái gì danh nhân thế giới với chả huyền thoại. Nghĩ đi nghĩ lại mình còn con bé mà, không biết nó đi nói gì nhưng thôi cứ ra nghe coi nó nói gì, dù gì nó cũng là người con gái mà tôi chọn, tôi đi bộ ra đó thấy nó đã ở trên cái chỗ hôm nọ 2 đứa ngồi với nhau. Tôi từ từ đi lại, cũng không có mở miệng nói trước, tối và ngồi bên cạnh nó, nó thấy nhưng cũng chưa nói gì, chỉ nhìn tôi, rồi nó nói:

- Sao bữa nay em thấy anh khác lạ vậy? Anh có sao không? Không giống anh Vũ ngày thường tí nào.

- Anh đang rất thất vọng về mình em à! Thi tỉnh được giải nhất mà thi quốc gia được 0 điểm chắc cả thế giới này chỉ có mình anh.

- Thật không, anh đừng nói dối em?

Tôi không nói gì chỉ cúi đầu xuống. Nó nói tiếp:

- Sao anh lại tự ti như vậy, sự tự tin tuyệt đối của anh rồi? Đây không phải anh Vũ mà em quen? Sao lại yếu như vậy?

- Đúng là anh, nhưng ... đừng nói gì nữa.. Anh muốn được yên tĩnh, chắc cũng vì anh quá tự tin dẫn đến tự kiêu nên mới như vậy... - Nói xong tôi nhảy xuống rồi định ra cổng để về, tôi không có tâm trạng để đòi co nữa, đủ biết thất bại quá đột ngột như thế này tôi không thể nào tin nổi.

- Anh đứng lại! Anh mà đi hôm nay thì về sau đừng gặp mặt em nữa...- Nó hét lên.

Tôi nghĩ thôi kệ đi, không gặp thì không gặp, giờ mình như vậy thì gặp ai, tôi lại đi tiếp. Lại có tiếng hét phía sau:

- Anh..... Chẳng lẽ con người anh không chịu nổi thất bại như vậy sao? Vậy còn nói cái gì mà danh nhân với che chở, chống trời cho em, chẳng lẽ anh tính nói xông ả. Vậy mà em cứ tin tưởng anh như vậy?

Tôi cũng không nhịn được quay lại quát:

- Em im đi!!!!!! Một như em sao có thể hiểu được cảm giác của anh bây giờ. Ngay cả thi học sinh giỏi quốc gia thôi cũng không làm được thì anh còn nói gì đến danh nhân thế giới chứ... Anh chẳng qua... - Tôi dịu giọng lại - là một kẻ coi trời bằng vung mà thôi.

Nó chưa bao giờ bị tôi quát 1 tiếng to như vậy, nó òa lên khóc:

- Oaaaaaa, huhu..... Là em, oa..oa. Tất cả là tại em, huhuhu... Nếu em không... oaa oaaa, không... không bảo anh bày em học... oaa, rủ anh đi chơi oaoaaa. thì ... huhu... anh đã có... có thời gian để học rồi... giờ anh cũng không trở nên như thế này... huhu tại em, tại em mà... - Con bé tự đánh vào ngực mình, tôi bỗng đứng toát lên một loại cảm giác đau lòng, chẳng lẽ tôi sai rồi sao, vội chạy lại, ôm lấy nó.

- Là anh sai rồi, em đừng khóc nữa, anh sai rồi mà.

- Không!! huhu !! anh thả em ra, anh đi đi. - Nó khóc to hơn.

- Được rồi, xin lỗi em, anh đã sai, cho dù là danh nhân thế giới thì cũng từng thất bại qua hàng nghìn lần trước khi thành công. Anh không nên như vậy, anh xin lỗi, là lỗi của anh đã để cho em thất vọng, đừng khóc nữa có được không, sau này dù thế nào đi nữa anh vẫn sẽ che chở cho em. Anh sẽ cố gắng mọi thứ...

Nó cuối cùng cũng nhìn tôi rồi nín khóc, cũng mỉm cười lên, tôi cũng mỉm cười nhìn nó, đúng vậy con người ai chả có lúc thất bại chứ, chỉ xem ở chỗ người đó có thể đứng lên nữa hay không là đủ biết thất bại hay thành công ngày mai. Tôi mỉm cười nhìn em:

- Cảm ơn em, giờ được rồi chứ, anh có thể không phải là người luôn thành công nhưng nhất định sẽ không bao giờ đầu hàng thất bại.

- Hi hi, đây mới là anh của em chứ. - Nó cười dễ thương quá cộng thêm nước mắt đang còn trên má tôi lại thấy tâm hồn mình dần sống lại. Cô bé có lẽ là phần còn lại của trái tim tôi, hôm nay tôi quyết định sẽ nói ra tình yêu của mình.

Hai người ngồi im lặng 1 lúc rồi tôi ngập ngừng mở chuyện:

- Anh có chuyện này muốn nói với em..

Nó nhìn tôi mỉm cười(chắc lấy bệnh của tôi):

- Chuyện gì mà có vẻ nghiêm trọng thế?

- Em.. em... - Hơi hồi hộp mấy bạn ạ.

- Gì mà ngập ngừng thế, anh tự tin đầu rồi, chuyện gì nữa.

- Em làm bạn gái anh nhé, anh thích em. - Đúng, nói toạc ra cho rồi.

Nó sững sờ, rồi lại lùi ra 1 ít, như có vẻ không tin được, rồi cười cười nói:

- Anh đùa vui quá, hahaha. Nhưng em không thích thế đâu.

Tim đập ngày càng nhanh, đành phải gồng lên ráng nói thêm:

- Anh không đùa đâu, làm bạn gái anh nhé? - Đưa bàn tay về phía nó.

Nó có vẻ khá khó xử, thôi xong tình hình có vẻ không tốt. Rồi nó nói với vẻ có lỗi:

- Em... em cũng thích anh. Nhưng... nhưng em yêu người khác rồi. Em xin lỗi...

Tôi mất hẳn niềm tin nhưng chợt tôi nghĩ ra được một cái trường hợp nào đó, vẫn mỉm cười:

- Ai mà có phúc vậy? Có thể nói cho anh biết hay không?.

Nó nhìn tôi, rồi lại nhìn lên bầu trời, định mở miệng nhưng lại nghĩ tới điều gì đó, xong lại từ từ nói:

- Anh không cần biết đâu. Người đó anh cũng không quen.

Không quen!! không quen sao, tôi triệt để mất hẳn hi vọng. Sau bao nhiêu thứ lại đổ dồn vào 1 lúc thế này, tâm trạng mới tốt lên lại đang dần dần tệ lại, tôi như chán đời, thất vọng đến tận cùng. Cơ thể bỗng dưng nóng lên, nó đang nói lên, từ lúc biến dị đến giờ cho dù bị thương nặng tôi cũng chưa từng bị bệnh qua cơ mà, cái này chỉ có một khả năng mà thôi, tôi sợ lúc đó sẽ liên lụy đến cô bé. Đành phải đi tìm chỗ không người thôi, mỗi lần tâm trạng tôi kích động là dường như sẽ có chuyện xảy ra, hi vọng lúc đó không có ai bên cạnh nếu không họ sẽ gặp nguy hiểm:

- Vậy chúc em hạnh phúc nhé! Anh vẫn lúc nào cũng giữ câu nói sẽ che chở cho em. Sau này... có lẽ chúng ta sẽ gặp nhau ở những nơi lớn hơn chứ không phải nhỏ như cái thị trấn hay cái tỉnh này, anh về đây. - Cố nặn ra một nụ cười, tôi thất thế bước xuống, trái tim như tan nát cộng với tâm trạng thất bại chán đời của kỳ thi vừa rồi khiến cảm xúc của tôi không ngừng tệ đi, cơ thể ngày càng nóng, tôi nghĩ mình không chịu được lâu nữa liền cầm đầu tăng hết tốc lực chạy đi.

Em nó cũng sững sờ nhìn tôi, sau khi từ chối tôi trong tim nó chợt có cảm giác đau nhói, nó không hiểu tại sao, nó càng thấy buồn hơn như đã đánh mất một cái gì đó rất quan trọng, nó cố trấn an rằng chính mình yêu một người khác cơ mà, nhưng có một vài lí do không thể nói cho tôi biết. Nó khóc, nước mắt lại chảy nhưng lại không lên tiếng, nó không biết giờ chính mình đang suy nghĩ cái gì nữa, rồi nó gọi taxi.... Chạy được 500 m thì tôi không giữ được nữa, cơ thể lại biến đổi mà không cần niệm chú, tóc trắng đi và dài ra, mọi thứ cũng biến đổi nhưng nó vẫn chưa dừng lại, cơ thể vẫn còn rất nóng và vẫn tăng theo thời gian. Tôi chạy qua cột đèn xanh đèn đỏ rồi cầm mặt chạy thẳng lên đồi Cưnggar, đúng lúc tôi chạy qua đèn xanh đèn đỏ thì ở một nơi không xa trên 1 chiếc màn hình camera có hình ảnh của tôi chạy ngang qua thì người coi gác giật mình, lấy điện thoại ra:

- Thưa anh, người mà anh tìm đã xuất hiện ở khu vực gần đồi Cưnggar.

- Tốt lắm, vụ này coi như xong, chúng tôi sẽ cảm ơn phòng an ninh giao thông cái anh sau. - Rồi người kia quay đầu lại cầm điện thoại lên. - Gọi tập hợp anh em lại, mục tiêu đã xuất hiện, lần này không thể để ông chủ thất vọng

19. Chương 19: Thế Giới Thần Thoại

** Lời nói đầu ***

Xin lỗi các bạn vì hôm nay tôi quyết định sẽ đổi ngôi kể từ thứ 3 sang ngôi thứ nhất để kể chuyện cho nó khách quan hơn như nhiều ý kiến đã cho. Ngôi thứ 3 chỉ thường dùng cho hồi ký và tự truyện chứ không phải dùng cho viễn tưởng và tiên hiệp nên tôi sẽ thử nghiệm nếu có gì mong mọi người cứ góp ý nhiệt tình, xin cảm ơn và chân thành xin lỗi nếu như có chút không hợp.

Tôi sẽ gọi nhân vật chính là Lam Vũ và sẽ xưng hán cho nhiều trường hợp, sẽ không còn gọi là “tôi” nữa, có thể nhiều phần tự suy nghĩ hơi bựa sẽ mất đi, giờ cuộc đời “hán” sẽ do một người bạn kể lại.

Trong tình trạng cơ thể đang cuồng bạo lên, Lam Vũ chỉ biết chạy thẳng, chạy mãi cho đến nơi không có người, chỉ có những nơi như vậy thì mới không có ai chịu tổn thương khi có biến xảy ra. Vô tình chạy lên đồi Cưnggar, nơi đây cũng là một khu vực vắng vẻ bởi vì dưới chân đồi được bao vây bởi một vòng tròn toàn là bia mộ nên ít ai dám lãng vãng gần đây, cũng một phần là do ngày xưa mỹ oanh tạc bom đạn ở đây nên trên đồi có rất nhiều bom ngấm không biết được.

Hán cảm giác được sự tang thương, sự cô độc cũng như sự bá đạo đang dần trở dậy với tốc độ đang tăng lên kinh khủng chẳng mấy chốc Lam Vũ tới được đỉnh đồi, chạy lên tới nơi hán thả lỏng thân mình để lực quán tính khiến hán bay thẳng đập vào một gốc cây làm đổ cả cái cây xuống. Giờ cảm giác bắt lực như bị kiềm nén sắp bùng ra, sẽ nổ rất to, hán nghĩ về lúc hán với Mỹ Hương, tìm hán cảm thấy đau, chẳng lẽ hán sau khi dị biến vẫn không thể có được bạn gái hay sao chứ.

Không, không phải là như thế, chắc chắn cô bé đã có người trong lòng rồi nên mới không thể chấp nhận hán. Không, chắc chắn là hiện tại hán không có gì nên chưa thể đánh động được ai, còn vụ thi cử thì sao, do chính hán bất tài ư, không phải, hán biết khả năng trí tuệ của mình hiện giờ trên thế giới muốn tìm người thứ 2 cũng khó, vậy tại sao.... Lam Vũ cứ ôm đầu với một đồng suy nghĩ luẩn quẩn, hán hét lên vang vọng cả khu đồi:

- AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA. - Cây lá cũng xào xạc đi. Tóc cũng dài ra, một màu trắng tuyền tung bay trong gió, trắng tròn tỏa vàng vạc không trung.

Đúng lúc đó dưới chân đồi có 10 chiếc ô tô vừa dừng dưới chân đồi, tầm 4 chục thằng áo đen có mang theo súng đeo mắt kính đen vừa bước ra khỏi xe thì nghe tiếng gào thét ở trên đồi. Tên cầm đầu nghiêm giọng:

- Lần này nhiệm vụ không thể thất bại, nếu không thì tao cũng không ăn nói được với ông chủ, tội mày hiểu chứ?

- Dạ hiểu - Cả 1 đám đồng thanh.

Tốt, vừa rồi có lẽ là tiếng thét của mục tiêu, đồi tuy rằng cao chỉ 500m nhưng cũng khá rộng, không thể đi lẻ, chia là 8 nhóm, mỗi nhóm 5 đứa đi từ mọi hướng lên, nhóm nào thấy mục tiêu thì phát tín hiệu vào bộ đàm, không cần nói gì hết để cho tên kia khỏi nghi ngờ! Được rồi, xuất phát.

Rất nhanh 40 thằng đã được chia nhóm và hành động rất mau lẹ và chuyên nghiệp, trong lúc đó thì Lam Vũ vẫn ở trên đỉnh đồi với suy nghĩ đang dần bá đạo lên, khuôn mặt đẹp trai có chút đanh ác hiện ra. Sau một hồi hẩn tự thì thầm:

- Phải rồi, phải rồi, chỉ cần nắm giữ tiền quyền trong tay thì còn có chuyện gì mà không làm được chứ.

Mọi cảm xúc, tính cách, tiêu cực trong Lam Vũ đã làm chủ cơ thể này. Hẩn chỉ thở hồng hộc, hẩn chờ, chờ phút chốc nữa cơ thể sẽ biến dị, các giác quan ngày càng trở nên mẫn cảm, hẩn nghe được có tiếng bước chân người cách đây 50m, còn nghe thấy tiếng thì thầm gì đó thì không rõ.

Lam Vũ hi vọng lúc này không có ai lại gần hẩn, nhưng rõ ràng bọn người kia còn đang cố tiếp cận mình, hẩn thở dài. Tức thì hẩn cảm nhận người trong cả ngọn đồi đang dần dần duy chuyển về phía mình, lúc đó trong đầu dường như lại có 1 đồng ký ức đang truyền tải trong đầu, hẩn không biết mình sắp phải trải qua cái dạng biến đổi gì nữa. Bốn chục thằng tập hợp rất nhanh, tạo thành một vòng tròn, súng ống đã rút ra chĩa về phía Lam Vũ, tên cầm đầu bước ra phía trước, hẩn có vẻ khá bất ngờ lắm bầm:

- Hình như mục tiêu được miêu tả là mái tóc trắng dài ngang vai buộc lên đầu mà? Sao bây giờ lại dài như tóc con gái như vậy?

- En cũng không rõ nhưng khuôn mặt và màu tóc thì đúng vậy! - tên đàn em phía sau lên tiếng.

- Mặc kệ đúng sai! Lần này không thể để ông chủ thất vọng. - Nói xong hẩn bước lên 5 bước nhìn Lam Vũ còn đang thống khổ chịu đựng, hẩn còn cho là Lam Vũ đang tuyệt vọng:

- Này cậu trai trẻ, cậu rất có bản lĩnh, ngày xưa bằng tuổi cậu tôi cũng chỉ là một thằng giang hồ hẻm mà thôi, tương lai cậu sẽ còn tiến xa hơn. Bất quá, cậu không nên đắc tội người không nên đắc tội, giờ hối hận đã muộn. Cậu muốn theo chúng tôi về hay là để chúng tôi phải hành động? - Hẩn tỏ ra như một người cao thượng, tôn trọng ý kiến của người khác.

Lam Vũ dường như biết được giây phút đó đã gần đến, trong đầu lúc nào cũng vỡ ra 1 loạt thông tin thần bí, dường như chỉ là ảo tưởng, hẩn biết những thông tin đó là sự thật nhưng lại khó tin vì thông tin ký ức đó không chỉ về trái đất này, trái đất căn bản không có những địa danh và những sự kỳ lạ kia, hẩn thấy chớp lưng mình đang nóng lên và có cái gì đang cựa quậy. Hẩn hét lên:

- Cút, cút hết mau! Nhanh lên, trước khi tao giết sạch chúng mày. - Hẩn cũng kinh ngạc về thứ mình vừa nói, là “giết” sao, còn “giết sạch” nữa, tại sao vừa rồi mình lại thốt ra những lời như vậy, hẩn còn cảm giác rằng giết người đối với mình cũng chẳng có gì là ghê gớm, hẩn từng giết rất rất nhiều người. “Xoạt” 1 tiếng sau lưng hẩn mọc ra một chiếc đuôi trắng toát, giống như là bông vậy, nhìn rất xinh đẹp và mềm mại, Lam Vũ lại ôm đầu chịu những cơn đau do ký ức tự nhiên xuất hiện.

- Hahaha, anh em coi thằng này có phải bị điên không, không biết tình huống của mình bây giờ hay sao? Hahaha, bắn chân nó cho tao. - Hẩn chỉ vào 2 thằng đàn em ở bên cạnh, 2 tên này như chỉ chờ lệnh rút súng lục trong túi ra ngắm vài giây vào chân Lam Vũ rồi “Đoàng, đoàng” 2 phát súng vang lên.

Lam Vũ còn đang thống khổ chịu đựng cơn đau đầu thì làm gì có thời gian phân tâm ra mà để ý xung quanh, trúng 2 phát đạn vào chân, hẩn bị khụy xuống, cơn đau trên đầu chưa dứt thì giờ lại thêm đau chân. Bọn áo đen thì cười hắc hắc, tên thủ lĩnh còn vỗ vai 2 thằng vừa để tuyên dương, giờ mục tiêu đã như chim

trong lòng rồi, vừa mới bảo đàn em lên thu chiến lợi phẩm thì bất ngờ mục tiêu gào lên điên cuồng bật dậy, mọi người xung quanh như chết lặng, bọn hắn hình như vừa thấy cái gì không đúng, quả thật là không bình thường, cái đuôi ngoe nguẩy đã kỳ lạ rồi, đằng này móng tay cứ dài và nhọn ra như móng vuốt.

Vào giang hồ chém giết đã lâu, còn có ai mê tín, còn có ai tin vào yêu quái quỷ thần nữa chứ, vậy mà chuyện trước mắt bọn hắn không biết lấy cơ sở khoa học nào để giải thích cả.

Chưa kịp hết ngẩn ngơ thì mùi máu tanh xông vào mũi khiến bọn chúng khiến chúng sợ hãi, một màn kinh dị quá đỗi, tên đàn em mới được sai lại thu hoạch mục tiêu đã mất đầu, máu phụt cao hơn 2m.

Tên thủ lĩnh dù hoảng sợ nhưng cũng là một người có kinh nghiệm, hắn nhìn thấy người thanh niên tóc trắng đang tung bay dưới ánh trăng sáng, sau lưng còn có 1 chiếc đuôi, hắn đã hiểu đây không phải là con người nữa rồi, hắn quát:

- Anh em đừng hoảng loạn, rút súng ra bắn chết nó cho tao, để coi nó đỡ được bao nhiêu viên, đây không còn là con người nữa rồi.

Đám đàn em đang hoảng sợ nhưng cũng biết bây giờ nên làm cái gì, có thằng rút súng lục, có thằng lấy súng thực, à, tất cả đều nhắm vào Lam Vũ mà nã. Sau khi đã nhận được đoạn ký ức thì tính cách của Lam Vũ đã có chút thay đổi, tuy giờ hắn không hoàn toàn tỉnh táo, nhưng mà hắn càng điên cuồng và nguy hiểm hơn. Loạt đạn đầu tiên vừa xuất thì Lam Vũ đã nhảy lên cao 4m, bật đôi chân vào 1 thân cây lao như tên đến tên gần nhất 5 vuốt đâm thẳng vào bụng tên kia rồi rút ra, tên kia đến chết cũng không hiểu vì sao mới đó mà mình đã bị đâm.

Vừa rút ra xong thì Lam Vũ nhảy lên trên một cái cây to, vì hắn cắm vuốt sắt vào thân cây lấy đó là điểm tựa, hắn nhảy từ cây này sang cây khác linh hoạt như là khỉ vậy, mặc cho súng vẫn nổ ầm ầm, tuy vẫn trúng khiến cho Lam Vũ bị thương nhưng viên đạn rất nhanh bị đẩy bay ra ngoài, máu cũng ngừng chảy.

Chỉ trong chốc lát đã có 8 người chết, máu me rất kinh khủng, đây là lần đầu tiên trong đời đâm thuê chém mướn của chúng thấy được cảnh tượng kinh dị này, có kẻ bị lòi ruột, có thằng đứt đầu, bọn chúng bắt đầu hỗn loạn.

Tuy vẫn còn đang bắn súng nhưng tên thủ lĩnh làm sao mà không nhận ra thứ mình đang đối mặt là cái gì, giờ chỉ muốn mắng chửi tên thuê chém mướn này, giờ đây hắn chỉ muốn thoát khỏi ngọn đồi đầy ác mộng này mà thôi, cái gì mà tiền thù lao khi làm xong hắn cũng không cần nữa, hắn hét lên:

- Mọi người chạy mau, phân tán ra, ai chạy được thì chạy, chúng ta đã đụng phải thứ quái vật rồi, nó không phải người. Súng đạn vô ích. - Chưa đợi hắn nói hết câu đàn em đã bỏ chạy tứ phía, hắn nói xong cũng bỏ chạy, bây giờ hắn cũng đã tin mục tiêu có thể giết hết tất cả bọn hắn rồi.

Lam Vũ dường như chưa hết điên, như rừng rậm chính là địa hình chiến đấu của hắn vậy, nhảy từ cây này sang cây khác, số người chết ngày càng nhiều, nhưng ngọn đồi cũng cao 500m, muốn chạy xuống cũng phải mất 15-20 phút. Nhưng với tốc độ của Lam Vũ hiện giờ bọn chúng đã không còn cơ hội, tên nào cũng đang dần tuyệt vọng khi nghe tiếng hét của đồng bọn nhưng lại không thấy được gì, chúng hối hận, nếu có cơ hội làm lại chúng sẽ nghe lời người thanh niên rút về sớm hoặc sẽ ở nhà đi làm thêm như những thằng công nhân cũng không muốn quay trở lại giang hồ này, nhưng... trên đời không có thuốc hồi hận.

Sau nửa tiếng thì bọn nó đã chết hết, Lam Vũ giương như vẫn chưa hết điên, hắn gào thét như 1 con thú, cơ thể lại nóng lên, tóc lại dài đến chân, lông trắng mọc khắp người, cái đuôi thứ 2 đang có dấu hiệu mọc ra. Tức thì trên trời xuất hiện giông sét, một đạo sấm sét đánh xuống giữa người hắn, khiến cả thân mình hắn chôn vùi dưới dưới sâu 5m, lông bạc và tóc dài cũng biến mất, trở lại trạng thái 2, hắn thở hồng hộc, không khí xung quanh cũng nóng lên.

Cả 1 khu đồi bốc cháy sáng rực một bầu trời, vì tiếng sét quá to nên đánh thức cả thị trấn, rất nhanh có người dân có ý thức mang nước lên đồi mà xối, cứu hỏa cũng tới, hú inh ỏi. Một tiếng sau khi sét đánh xuống thì Lam Vũ cũng đã tỉnh lại, dưới đáy hố hắn cứ nằm im nhìn lên vầng trăng vằng vặc trên bầu trời rồi lại nhắm mắt lại, hắn suy nghĩ về chuyện vừa xảy ra vừa qua, giờ trông hắn khá thâm trầm, khóe mắt nghệt. Tự trách mình quá chủ quan và kiêu ngạo, tính cách cũng quá non nớt, muốn thành đại nghiệp thì cần phải quyết đoán hơn, cần bỏ nhiều thời gian và công sức hơn, Lam Vũ thì thâm:

- Đúng, ta phải làm lại từ đầu, ta phải thay đổi tất cả, từ nay ta là con người mới. - Hấn mở mắt ra. - Ta là Hạ Cửu Vĩ. - nói xong hấn bật dậy, leo lên miệng hố, nhìn thấy xung quanh đang cháy hừng hực, người dân kêu gào dập lửa, hấn vẫn thờ ơ, từ từ đi xuống chân đồi.

Lam Vũ hấn vẫn giữ nguyên trạng thái 2 cho đỡ bị tê liệt, không về nhà mà về nhà thằng Cường đập cửa, lại đưa của nó một bộ quần áo rồi tắm rửa. Nằm lên giường nhưng hấn vẫn chưa thể ngủ được, hấn suy nghĩ về những ký ức mới chen vào đầu mình, à mà nên gọi là tri thức thì đúng hơn, bởi vì nó chẳng có chút trí nhớ về bất cứ ai cả, về sinh vật thì chỉ toàn kiến thức và đặc điểm, chỉ duy nhất có nhận biết rằng hiện nay ở Nhật Bản có một thứ tồn tại giống như hấn, là một con hổ. Còn có tri thức về 1 nơi xa lạ, rộng lớn gấp trăm nghìn lần trái đất, ở đó người ta không có khoa học kỹ thuật tiên tiến như trái đất, nhưng ở đó có những thứ được miêu tả giống như thần thoại vậy, yêu ma quỷ thần gì gì cũng có. Ở đó, thường được chia làm 2 trường phái: thuật sĩ và chiến sĩ. Đích đến cuối cùng của 2 trường phái được gọi là thần và tiên.

Thần thì có lực bạt thiên, võ nghệ hung bạo, cận chiến vô song, thần thể bất hoại. Còn tiên thì pháp lực vô biên, biến hóa ngàn vạn, từ xa vạn dặm giết địch. Tuy rằng yêu thú thì không phân chia như vậy nhưng đại khái cũng phân theo 2 trường phái tương tự: Cận chiến và đánh xa, còn về hấn thì là cửu vĩ hồ, tu luyện càng thâm sâu thì đuôi càng nhiều, ở đó cửu vĩ hồ sinh ra đã là một đuôi, đến 9 đuôi thì có thể xưng bá rồi, nhưng trong truyền thuyết của tộc cửu vĩ vẫn còn cảnh giới ở phía trên gọi là Cửu, không ai biết đến khi đó sẽ thế nào.

Hấn thấy thế giới này có chút giống với trong truyện tiên hiệp hay thường đọc, người thú bay lượn đầy bầu trời, nhưng mà lại không phân chia nhiều thứ như tiên hiệp. Càng nghĩ hấn càng khó tin, liệu đây có phải là một trò lừa gạt cây ghép ký ức vào não bộ bằng một khoa học nào đó ngoài hành tinh chẳng? Liệu rằng có một nơi như thế? Có thần tiên, có yêu ma, có bất tử trường sinh, người chết có thể sống dậy?

Bằng qươ một hồi Lam Vũ ngủ quên lúc nào không biết. Sáng tỉnh dậy hấn vẫn mở mắt nhưng không cử động, hấn vẫn suy nghĩ về chuyện tối hôm qua, hấn đã giết người, giết rất nhiều người, còn vụ ký ức được cấy vào thì hấn vẫn đang chú ý mấy cái thuật pháp tu luyện của nhân loại ở thế giới đó, có nhiều loại, có loại điều khiển các nguyên tố tự nhiên, có loại làm rắn chắc cơ thể, rất kỳ diệu. Không tin tưởng lắm nhưng mà hấn lựa chọn một hồi vẫn chọn một pháp thuật hệ mộc, có thể điều khiển cây cỏ xung quanh, nhưng mà tác dụng chủ yếu hấn thấy coi trọng chính là khả năng hồi phục và chữa bệnh cho người khác, như trong mô tả thì nó chỉ là thuật pháp cấp thấp của thế giới kia thôi, nhưng mà có thể chữa được vài loại độc của giới tu luyện và giải được tất cả bệnh tật của người phàm(tất nhiên thế giới có bao nhiêu rộng nhưng không phải ai cũng có thể bước lên con đường thần tiên này).

Bộ này có tên là Vạn Mộc Thiên Xuân, hấn nhìn sơ qua rồi cũng chẳng quan tâm cái tên, chỉ mong nó được như quảng cáo là hạnh phúc rồi. Muốn tu luyện thuật pháp này cần phải ở bên cạnh linh vật mộc thuộc tính, hấn lầm bầm:

- Linh vật mộc thuộc tính là cái gì chứ? Chẳng lẽ cây cỏ à? Thôi thì khi nào rảnh thử phát là biết, giờ thì có lẽ nên bắt đầu được rồi. - Nói xong hấn lấy điện thoại của mình ra, thấy 5 cuộc gọi nhỡ của con bé, hấn hơi xúc động 1 tí rồi lại lắc đầu, lấy sim ra bỏ đôi rồi quăng vào sọt rác. Sau chuyện này tính tình của Lam Vũ lạnh lùng hơn rất nhiều.

- Không nên ở đây nữa rồi. Mà lúc trước có hứa với bà chị thì thôi giờ nên chuyển trường về quê, làm lại mọi thứ, Hạ Cửu Vĩ này sẽ là 1 huyền thoại thế giới ngầm còn Phạm Lam Vũ sẽ là danh nhân số 1 thế giới...
- Nắm chặt tay rồi hấn giải trạng thái để về nhà.

Về nhà Lam Vũ xin ba má hấn chuyển trường về quê ở Quảng Nam(hấn nghĩ dù sao đó cũng là nông thôn, cây cỏ chắc nhiều nên để tập luyện thuật pháp cũng được), để tĩnh và chuyên tâm học hành quyết ôn thi vào đại học, đại thủ khoa. Ba má hấn cũng không định cho con đi nhưng nghe nói là để tập trung ôn thi đại học hơn thì cũng đồng ý(dù sao thì bố mẹ ai cũng muốn con cái thành công cả). Thay đổi luôn tất cả mọi thứ, cách ăn mặc cũng giản dị hơn, tóc đen cắt ngắn để kiểu undercut, trông cũng khá bảnh.

Sau hai ngày nhờ ba má làm thủ tục chuyển trường, Lam Vũ chuyển trường về quê ở Đại Lộc, Quảng Nam cũng vừa dịp chuẩn bị đám cưới cậu bảy của hấn. Chuẩn bị bắt đầu ột cuộc sống mới

20. Chương 20: Lần Đầu Tu Luyện.

——** Lời xin lỗi **——

Có vẻ như lần thử nghiệm viết bằng ngòi thứ nhất của tôi không thành công lắm, bạn đọc cũng không quen, mà thì cũng lúng túng không tự nhiên, viết lâu hơn. Tôi xin chân thành xin lỗi các bạn.

Lam Vũ:” Tôi có nhờ anh bạn kể giùm tôi nhưng có vẻ anh ta không thích lắm anh ta đã bỏ việc và tôi có lẽ sẽ trở lại vị trí của mình, ôi thật là mệt”

Trước khi đi, tôi đã xóa hết mọi thứ trước đây, để thể hiện quyết tâm tạo dựng một con người mới. Sim, facebook..v.v mọi thứ mà đáng lẽ độ tuổi teen này của tôi đang chuộng. Ngồi trên xe khách, bất chợt tôi nghĩ về Mỹ Hương, cô gái mà tôi đã yêu nhưng ... liền dập tắt suy nghĩ đó, nhắm mắt lại ngủ.

Đêm tôi lên xe, cô bé Mỹ Hương vẫn gọi điện nhưng chỉ nhận lại được chỉ là những tiếng ò ỹ e, nó cố nhắn tin nhưng cũng trả lại chỉ là những thông báo fail của nhà mạng, lên facebook thì trang không tồn tại. Nó đỏ mắt:

- Tại sao anh tắt máy, anh không thể chờ một vài ngày sao? huhu... Anh cũng chẳng khác gì bọn nó, híc híc, anh.. anh tỏ tình không được thì anh lại tránh em... Anh là đồ tồi. Em ghét anh... huhu. - Cô bé lại khóc, nó ngồi trong góc phòng một mình.

Vừa khóc vừa suy nghĩ nó lại càng đau buồn hơn, nó khóc tới nửa đêm, nó liên tục thì thào:

- Liệu có phải là em đã sai? Anh nhắn tin lại đi? Đi mà huhu. Em có phải đã quá ngu hay không? oa oa, Chờ đợi 1 tình yêu từ một người không biết gì ngoài cái tên mà từ chối người yêu mình có phải là ngu không? Huhuhu, em yêu anh. - Rồi càng nghĩ về những chuyện ngày trước nó càng khóc nức nở. Nó mệt quá ngủ thiếp đi, vẫn quyết định ngày mai sang nhà Lam Vũ hỏi.

Ngay lúc tôi vừa đến Đà Nẵng thì Mỹ Hương đi taxi đến nhà hắn, cô bé bước xuống xe, vì nó quá xinh xắn nên gây sự chú ý của hàng xóm, nó ngập ngừng một chút, lấy điện thoại ra gọi vài lần vẫn không được rồi mới mím môi bước vào nhà tôi. Ba tôi đang sửa xe trước nhà tự nhiên thấy có 1 cô bé ăn mặc sang trọng bước vô nhà mình cũng ngạc nhiên. Cô bé thấy có người lớn ở trước nhà, cho là phụ huynh của anh Vũ nên chào hỏi:

- Cháu chào bác.

- Chào cháu, cháu tìm ai à? - Ông đứng dậy phui quần áo hỏi.

- Dạ... cho cháu hỏi đây có phải nhà của anh Vũ không ạ? - Nó hơi ngại, đỏ cả mặt lên.

- Đúng rồi, cháu tìm thằng Vũ à.

- Dạ, anh Vũ có nhà không bác?

- À thằng Vũ nó mới lên xe chuyển trường về quê học tới hôm qua, còn nói là làm lại từ đầu, ở dưới đó yên tĩnh mà ôn thi đại học. Có gì không cháu? - Ba tôi cũng khá ngạc nhiên, một cô bé xinh xắn ăn mặc sang trọng đi taxi thì tìm tôi làm gì, ông nghĩ thằng cù lần như tôi mà cũng có bạn gái sao(tư tưởng cũ).

Con bé nghe tới đó thì làm rơi chiếc điện thoại, mắt nó hơi đỏ rồi, nó chợt nhận ra hình như đang ở chỗ đông người. Nó cúi xuống lượm chiếc điện thoại đã vỡ màn hình, rồi quay lên nhìn ba tôi:

- Cháu xin lỗi vì đã hơi thất thố, cháu xin phép về ạ. - Khóe mắt nó hơi cay, vội chạy vào taxi. Vừa vào taxi nó òa lên khóc, giờ nó mới biết yêu là gì, thì ra là đau lòng như vậy, nó tự hứa với lòng mình sẽ chẳng yêu nữa, vừa khóc vừa bảo taxi chạy về.

Ba tôi đứng ngẩn ngơ, ông làm sao mà không nhận ra con bé đang bị gì, ông cũng từng trải mà., lắc đầu rồi lại ngồi xuống sửa tiếp. Trong khi đó thì ở một căn phòng sang trọng, có 1 người đàn ông đang tức giận đập bàn:

- Một lũ ăn hại, không ngờ có một thằng nhóc mà huy động cả 1 băng, đã vậy mà giờ vẫn chưa liên lạc. Tụi mày muốn trốn việc sao. - Gã hầm hầm nhắc chiếc điện thoại bàn lên: - Alo, anh cho người tìm bọn 14 ngay, bắt về đây cho tôi, rõ chưa. - rồi hấn cúp máy.

Tên này là cha của tên Quân và Hoàng đã làm mưa làm gió, gã đang rất tức giận vì bọn đàn em tối hôm qua đi làm nhiệm vụ mà tới giờ vẫn không liên lạc, gã có gọi điện nhưng lại chỉ ờ ớ ý e, gã còn đang nghĩ đợi bắt được thằng đàn em về thì sẽ trị tội làm không đúng nhiệm vụ là như thế nào, nhưng... gã cũng không thể ngờ là đàn em của gã đã được hỏa táng trên đồi Cựmgar rồi.

Vừa bước xuống xe khách, thì tôi ngay lập tức gọi cậu tôi đến đón, chở về Quảng Nam, lâu quá rồi tôi chưa về quê. Khung cảnh này thật yên bình, đúng là vùng nông thôn mà, cái đồng lúa bát ngát, cuối cùng cũng về nhà ngoại tôi, tôi cũng đi chào hỏi họ hàng, họ cũng thấy tôi thay đổi nhiều nên hỏi han cũng nhiều. Tôi sau một hồi chào hỏi thì vào căn phòng còn dư mà ông bà cho tôi ở(thật ra ở quê chỉ thiếu mỗi tiện nghi đèn đóm các kiểu thôi chứ đất và nhà thì dư giả). Nhắm mắt lại suy tưởng về bộ thuật phát Vạn Mộc Thiên Xuân, đọc vài lần các câu khẩu quyết, rồi tôi quyết định ra phía sau vườn trái cây thử nghiệm, cố vận hành theo thuật pháp, tôi thấy tôi cảm thấy dần thoải mái hơn, cũng cảm nhận được những chuyển động của cây cỏ xung quanh, nhưng mà sao tốc độ cảm nhận lại chậm hơn miêu tả nhỉ... chẳng lẽ do mình là phế vật như trong truyện tiên hiệp ư? Đương nhiên là không tin rồi, chắc có lẽ do cây cỏ ở đây kém một chút khí mà thôi.

Nghĩ là làm, tôi tìm cây cỏ thụ trước nhà ngoại để thử nghiệm, cây này tuy tôi gọi là cỏ thụ vì nó cũng cao to lắm, tầm 30m, nó là một cây trướng cá, nghe nói là ông cố của tôi trồng hơn 1 thế kỷ trước. Không ngờ tốc độ lại có nhanh hơn một chút nhưng lại không bằng trong miêu tả, có lẽ do trái đất này không có những cây cỏ thụ cao cả ngàn mét như trong ký ức. Ngồi ở gần gốc cây này mà nhắm mắt niệm khẩu quyết được tầm 5 tiếng đồng hồ thì cảm giác được sinh lực đang ngày càng nhiều, lực đạo cũng mạnh hơn không ít. Đang hưởng thụ thoải mái thì có tiếng gọi:

- Ê Vũ, con làm gì mà ngồi đây hoài vậy, còn cười nữa chứ, có phải nghĩ tới con gái nhà nào không? - Thì ra là ông cậu 6.

- Dạ không, con thấy trời trưa thì nắng nóng(ở gần hè mà) dưới gốc cây to mát quá nên con thích ngồi hóng gió á mà, đang nóng mà có gió phà qua là thấy đã rồi hehe.(ở quê tôi cả xóm có vài cái quạt thôi)

- Ồ vậy hả, cũng nóng thiệt chứ, con thích thì vô nhà lấy cái võng ra bắt mà nằm ngủ đi. Giờ cậu phải ra Đà Nẵng đã.

- Dạ, con biết rồi. - Ồ nhỉ, sao mình không lấy võng ra bắt 2 bên rồi nằm có phải là đỡ bị chú ý hơn không.

Vô trong nhà lấy võng ra nằm, tất nhiên nằm chỉ là cái cố, lúc nào tôi cũng vận thuật pháp cả, vừa thoải mái mà vừa tăng sức mạnh ỉn, cảm giác rất thư thái đầu có gì khổ luyện bề quan như trong tiên hiệp đâu nhỉ(à đó là do cậu chưa trải qua thôi). Thế là ngày nào tôi cũng ở bên cạnh cái gốc cây đó để mà thư giãn vừa tu luyện nữa, được vài ngày thì bất giác tôi hình như cảm nhận được trong cơ thể tôi ngay vị trí rốn có một đoàn khí màu xanh khá nhạt. Cái này trong ký ức gọi là Mộc Thiên khí, dùng tâm trí điều khiển nó lưu hành mọi nơi trên cơ thể có thể giảm mệt mỏi, khi bị thương thì tiêu hao Mộc Thiên khí điều nó đến vị trí bị thương thì sẽ làm lành lại vết thương, có thể truyền cho người khác để chữa thương bệnh các loại, cũng có thể truyền vào vật mộc thuộc tính để điều khiển hoặc tăng trưởng phát triển, hoặc có thể dùng lưu chuyển lên bộ phận nào đó trên cơ thể để phát ra lực sát thương rất lớn. Trong thuật pháp cũng có nói, tu được càng nhiều Mộc Thiên khí thì mức Mộc Thiên khí sẽ tăng lên đó, lỡ có sai tiêu hao hết thì hồi phục lại mức đó rất nhanh, không cần phải đi tu luyện lại từ đầu.

Mấy tháng cuối cùng của thời học sinh trôi qua khá lặng lẽ, với người khác thì giờ đang có lo buồn vì chia tay trường lớp, còn tôi chỉ trôi qua bên gốc cây. Sáng đi học cho có, trưa về là ra gốc cây nằm lì, đương nhiên để thực hiện lý tưởng tôi phải cố gắng nhiều hơn, nhiều hơn nữa, nên ngoài niệm khẩu quyết tôi còn mua các loại sách nâng cao, tham khảo, kể cả bậc đại học, điều tôi cần không phải là chăm chỉ làm bài tập như người ta mà chỉ là đọc qua các bài toán cực khó và cách giải để mà suy diễn thôi, bất cứ môn nào tôi cũng cứ đọc qua thôi nhưng đọc rất nhiều. Một tuần thì 3 ngày ngồi luyện thuật pháp, 4 ngày đọc sách

nhưng vẫn ngồi dưới gốc cây, Mộc Thiên khí càng nhiều thì tự vận chuyển thuật pháp càng nhanh, rất tiếc với một nhúm này thì còn lâu mới nhanh bằng tự vận niệm. Mấy anh chị em của tôi thì học ở Đà Nẵng rồi nên ở quê cũng chỉ có người lớn, đáng lẽ họ cũng bảo tôi nên ra Đà Nẵng học cho nó chất lượng vì quê tôi đi ra Đà Nẵng chỉ mất có tầm 1 tiếng thôi, nhưng mà tôi đang yêu cái cây này chết đi được, lên thành phố ôm nhà cao tầng mà luyện chắc. Tôi cứ một tuần là ra Đà Nẵng mua sách 1 lần, tôi quyết cày cho top cái đất nước này thì lý tưởng mới thực hiện được. Còn một tháng cuối cùng tôi không đọc sách nữa, giờ sách mua về cũng chật phòng rồi, tốn tầm vài triệu, dành thời gian cho niệm thuật, tu cho tới khi thuật pháp tự vận hành hút mộc khí xung quanh thì thôi(cũng là do khi Mộc Khí tăng tôi lại cảm thấy rất là hưng phấn nên cũng không thấy mất thời gian hay nhàm chán gì cả), cứ thế ngày qua ngày cho đến cuối tháng 6.

Ngày thi đại học đã gần đến, tại năm nay bộ giáo dục làm khác hẳn so với mọi năm nên chỉ cần thi ở địa phương là được rồi, sau đó nộp hồ sơ. Ba ngày cuối cùng thì tôi cũng bảo với mọi người là tôi muốn thuê trọ ở trên Đà Nẵng ở tầm 1 tuần để thi cử, không muốn ai ở cùng hết, để tiện tĩnh tâm mà thi, đương nhiên là họ không như mà tôi nài nỉ nhiệt tình quá nên cuối cùng cũng là được.

Năm nay tôi chưa biết chọn ngành nào nên đề đầu ra ôn hết các môn của các khối từ A cho đến D(cơ bản là không biết nên lập nghiệp từ ngành nào cả). Ngày đầu tiên thuê trọ thì mọi người cũng thường hay qua thăm nhưng tôi đã bảo là để tôi yên mấy ngày, nên đuổi hoài cũng mới chịu yên giờ tôi đi ra đường thì thuật pháp cũng đã tự vận hành hấp thụ mộc khí, tuy chỉ bằng 1/3 lúc niệm nhưng tôi cũng đã hài lòng rồi, tôi ở trọ cầm sách đọc mong chờ tới đến. Biến đổi sang trạng thái 2, ăn mặc chỉnh tề lại tôi muốn đi dạo phố Đà Nẵng, từ lúc nhỏ tôi đã rất thích ra cầu sông Hàn vào ban đêm hóng gió, bạn nào chưa đi thì cứ đi du lịch Đà Nẵng nhé, đêm về cả thành phố lấp lánh đẹp lắm, nhất là cầu Rồng và cầu sông Hàn. Đà Nẵng về đêm... đẹp lắm.

Đi lang thang hít gió, ngắm phong cảnh nơi đây, tôi chỉ tiếc rằng nơi đây có quá nhiều người mà thôi, tôi thích sự cô độc, gặm nhấm nỗi cô đơn khiến tôi rất rất ... không diễn tả bằng lời được, các bạn có thể coi rằng nó rất tuyệt vời đi(bạn nào cũng sở thích dơ tay phát[lời tác giả]), con gái ở trên này cũng sành điệu hơn gái ở phố núi chỗ tôi rất nhiều. Cuối cùng cũng ra được cầu sông Hàn(tôi thích ra cầu sông Hàn hơn vì tuy nó không đẹp bằng cầu Rồng nhưng mà lại được một cái là ít người hơn cầu Rồng). Tôi đi dạo, không khí thật mát mẻ, vừa đi vừa cảm thụ gió mát xung quanh, giờ mà có tiền mua một chiếc máy ảnh chụp lại khung cảnh ở đây thì tốt quá nghĩ vậy mới hiểu mình muốn thành sự nghiệp đã định thì cũng phải cần rất rất nhiều tiền, thì rầm 1 phút, hình như tôi vừa đụng phải một thứ gì mềm mềm. Mờ mắt ra nhìn thì không thấy gì cả, chẳng lẽ mình bị ảo giác, chợt nghe tiếng kêu đau ở dưới chân tôi mới nhìn xuống, omg mình đâm phải 1 cô gái, trông cũng xinh phết, mà nhìn ăn diện trang điểm thì có lẽ là tiểu thư ở đây. Dù sao thì mình cũng là con trai, nên tôi nắm tay đỡ cô ta lên rồi xin lỗi:

- Xin lỗi nhé cô gái! Tôi không cố ý. Cô có sao không? - Mỉm cười hỏi. (chắc chắc, cái tật)

Cô ta đứng dậy rồi phui phui quần áo nhìn lên gắt:

- Này anh kia! Đi đứng... - Cô ta nhìn tôi xong dịu dàng lại. - ... kiểu gì mà không nhìn ngó đâm trúng người ta vậy? - Sau đó lại nhìn vào cách ăn mặc của tôi, cô ta có cái gì đó không hài lòng. Tôi định nói nhưng bị cô ta ngắt.

- Thôi bỏ qua cho anh đấy! Lần sau đi đứng cẩn thận hơn đó, mà người anh làm bằng gì mà cứng quá vậy, đau chết người ta! Híc. - Thấy vậy tôi cũng thầm cảm ơn, vậy đỡ phiền đi, làm ấm lên thì tốt. Cô ta cũng đi luôn nhưng vừa bước được 1 bước qua người tôi thì có tiếng gọi cô ta phía sau:

- Này Tuyết Trang! Em đi đâu mà không báo cho anh biết vậy? Con gái đi một mình ngoài đường nguy hiểm lắm có biết không hả? - Một thanh niên có vẻ gia cảnh cũng không kém cô gái chạy tới. Tôi để ý thấy cô ta giật mình, có vẻ đang quyết định cái gì đó rồi dứt tay vào trong ví, xong lùi lại 1 bước nắm lấy tay tôi. Nói thì thào bên tai tôi:” Phiền anh giúp tôi 1 tí” rồi quay qua nhìn anh thanh niên mới tới:

- Em đi chơi với ai cũng phải báo cáo anh sao? Đã bảo là người ta có người yêu rồi mà. - khá lớn tiếng. Tôi thấy chuyện này khá rắc rối, tự nhiên dính vào chuyện tình cảm của người khác, định buông tay cô ta ra nói một phát cho đỡ phiền thì cảm giác được tay cô ta đang nắm tôi có cái gì đó, hình như là giấy polime, thôi kệ đang cần tiền, cứ giả vờ cho qua một chút thẳng kia đi rồi mình cũng đi thôi.

Anh ta nhìn xuống thấy cô ta và tôi đang nắm tay thì có vẻ không vui, nhưng cũng không có lập tức nổi

giận, đúng là con cháu nhà giàu có văn hóa có khác. Anh ta chưa nói gì cả, nhìn tôi đánh giá 1 một thì khá yên tâm(chắc có lẽ cho là tôi nhà nghèo không cạnh tranh được với hắn chăng?). Xong mới từ từ nói:

- Trang à, anh yêu em từ lâu có lẽ em cũng biết, người xung quanh ai cũng nói chung ta đẹp đôi hết. Sao em cứ lẩn tránh anh vậy, anh có gì thua cậu ta sao? - Chỉ vào tôi.

- Anh đi về đi, người ưu tú như anh thì có cả hàng tá cô gái theo đuổi, sao cứ phải chọn em chứ? Chỗ người ta yêu đương hẹn hò anh phá đám làm gì chứ? Thật mất hứng, mình đi thôi anh. - Nói xong thì nắm tay tôi bước định quay đầu bỏ đi, chưa kịp quay mặt thì anh kia nói.

- Khoan đã!

Lần này thì cô ta khá cáu:

- Cái gì nữa?

- Em không cho anh làm phiền em thì anh cũng chấp nhận, vì yêu em anh không sợ điều gì cả? Chỉ mong em đừng có ghét anh là được rồi. Nhưng mà em cũng không đến nỗi cấm anh làm quen với bạn trai em chứ. - Đi về phải tôi đưa tay ra.

- Chào anh, tôi là Thanh! Hân hạnh được làm quen. - Thì tôi cũng đưa tay ra bắt như xã giao thôi.

- Chào! Tên tôi không tiện nói ra, anh cứ gọi Cữu là được! - Anh ta hơi nhú mày, thầm nghĩ:” Không ngờ là một người không biết phép lịch sự như vậy! Có bao nhiêu người muốn kết bạn với tao mà không được, mày là cái gì mà ... Trang là một người rất tôn trọng phép lịch sự, vậy mà yêu người như vậy sao? Khó tin quá.”

- Chào anh Cữu! Nhà tôi cũng là một nhà có chút điều kiện ở thành phố này, có gì khó khăn anh cứ gọi vào số này tôi sẽ giúp đỡ anh! - Tuy không vừa lòng nhưng anh ta quả thật là một người lịch sự, tuy ghét không nhưng thể hiện ra bên ngoài. Chắc anh ta thấy tôi mặc đồ quá tàn tạ(thì tàn tạ trong mắt anh ta) nên mới nói như vậy. Tôi cũng không rãnh mà để ý, cứ cảm ơn cho rồi.

- Cảm ơn anh Thanh! Nếu có gì cần, tôi sẽ gọi! - Ừ thì xã giao thôi.

- Không có gì! Thôi tôi có việc phải về rồi, anh với Trang đi chơi vui vẻ nhé! Đạo này gia đình nhiều việc quá, hehe. - Cười có vẻ rất thân thiện, nhưng sau khi quay mặt đi thì hắn lạnh mặt lại, không biết đang nghĩ gì.

Anh đi khuất tầm rồi thì tôi mới mỉm cười nói:

- Này cô gái, anh ta đi rồi! Bỏ tay tôi ra đi chứ. - Cô ta đỏ mặt “a” một tiếng rồi thả tay tôi ra.

- Hừ, Anh được tiện nghi rồi mà còn bày đặt! Tôi có trả tiền cho anh rồi, đừng làm phiền tôi nữa. - Nói xong cô ta bỏ đi.

Đưa tay lên thấy tờ 500k trong tay, rồi nghĩ lại cô ta vừa nói tôi lắt đầu:

- Tôi làm phiền cô lúc nào chứ... đúng là không nói lý.

Không biết là cái số gì nữa, đang cần tiền mua máy ảnh để chụp phong cảnh thì chỉ định người thôi cũng được 500k! Thật là tội mấy ông anh tôi làm quần quật một ngày cũng chỉ tối đa có 200k. Haha, tôi thật trong mong định phải vài cô như vậy nữa. Đạo thêm một tí rồi cũng về nhà, đến giờ tôi vẫn còn buồn cười(sau này tôi mới thật sự cười vào mặt tôi vì 500k chẳng đáng là cái gì trong mắt mấy cậu ấm cô chiêu kia cả, chỉ như 500 đồng đối với tôi cả nhưng lúc đó lại là lần đầu tiên tôi cầm tờ 500k, cũng tại nhà tôi khá vất vả). Cố lượn thêm vài vòng nhưng cũng chẳng dám được ai, tôi thầm trách mình quá ngây thơ rồi, ha hả cười rồi cũng về trọ, tối nay thật sáng khoái, vừa được nắm tay người đẹp lại còn được tiền, haha.

21. Chương 21: Hình Tượng Trừ Gian Diệt Bạo.

Ngày hôm sau, tôi cứ ngồi từ sáng đến tối bên gốc dừa trong trọ, tuy nó không nhanh bằng gốc cây ở nhà ngoại nhưng mà ít nhất vẫn hơn tự vận chuyển, vì khi vận chuyển tôi thấy tinh thần lẫn thể xác rất thoải mái không cần ăn cả ngày cũng không thấy đói. Dù gì cũng gần thi rồi nên tôi ngồi tu luyện để cho tinh

thần của mình tinh khiết và sáng khoái nhất không bị những thứ khác chen vào. Đến giữa trưa tôi nghe có tiếng gõ cửa trọ, tôi đành phải ngưng thuật pháp ra mở cửa, có một thanh niên trạc tuổi tôi đang đứng bên một cô gái, tôi định mở miệng hỏi thì thanh niên đó đã là lên tiếng:

- Xin chào bạn, mình là Đạt còn đây là Hân, tụi mình đều là thí sinh của kỳ thi THPT quốc gia, mới làm quen gần đây.

- Ủm, tôi là Vũ, các bạn tìm tôi có việc gì không? - Người ta lịch sự thì tôi lịch sự lại thôi.

- Không có gì, chỉ là tụi mình làm quen để trao đổi kiến thức trước khi thi thôi. Khu trọ này toàn là thí sinh. Nhưng mà mình thấy mấy bạn kia có vẻ lắc các quá nên lại thôi, thấy bạn ở trong phòng cả ngày chắc là ôn bài nên mình mới qua làm quen. - Thanh niên tên Đạt lại nói.

- Đúng vậy, bạn có thể mời tụi mình vào phòng nói chuyện được chứ? - Cô gái cười hỏi.

- Ờ thì các bạn thích thì vào. Phòng tôi ngoài sách ra thì chẳng có gì nữa cả. - Đưa tay vào trong bộ dáng “Mời”.

Dẫn 2 đứa đó vào phòng rồi, tôi cũng đưa cho tụi nó 2 cái ghế nhựa ngồi, quả thật phòng tôi chỉ có một chiếc giường với một đồng sách chất lên(mang từ quê lên) và một chiếc ba lô đựng quần áo... Hết. Hai đứa nó vào phòng thì ngạc nhiên cực độ, ít nhất cũng phải có đồ dùng cá nhân chứ, bếp cũng không có gì cứ cho là ăn bên ngoài đi nhưng rõ ràng mấy ngày nay không thấy cậu Vũ này ra khỏi phòng mà, phải có đồ hộp hay gì chứ, đúng là chỉ có sách mà thôi, không ngờ lại là nghĩa đen, đến cả vở còn không có. Sau một hồi ngạc nhiên cô Hân mới lên tiếng:

- Không ngờ bạn lại siêng đến như vậy. Tôi ở trường mang tiếng một sách nhưng không thể so sánh với bạn, chồng sách thật to, cậu mới là một sách, chắc cậu học giỏi lắm nhỉ? Chúng mình trao đổi 1 tí nhé.

- Không có gì, chỉ là thói quen mà thôi.(quen quá mà quên) Một sách thì không nói, tôi chỉ đọc mà thôi. Tôi học vốn rất kém(“vốn” thì đúng là thế mà), có gì 2 bạn cứ hỏi tôi trả lời cho. - Tôi cũng chả dư thời gian ra mà đi trao đổi với mấy người, hỏi gì hỏi lẹ để tôi còn thư giãn.

Cậu thanh niên tên Đạt thì nhìn tôi có vẻ kỳ lạ, bảo học kém mà lại đòi chỉ bảo người ta là thế nào. Cậu ta cũng thắc mắc:

- Bạn học theo phương pháp nào mà chỉ toàn là sách mà không có một cuốn vở nào vậy?

- À tôi học không có phương pháp nào cả. Tôi chỉ đơn thuần là đọc sách nâng cao tầm kiến thức thôi bạn. - Nói thật lắm luôn rồi nhé.

Anh ta nghe vậy thì trầm ngâm, chắc đang suy nghĩ gì đó. Chợt phía chồng sách tiếng Hân vang lên:

- Trời ơi, bạn học gì mà ghê quá vậy, sách toàn sách bậc cao, toán đại học, toán quốc tế, lý hóa chuyên đề quốc gia ..v.v. Bạn nghĩ rằng kỳ thi này bạn được bao nhiêu điểm vậy?

Tôi đang so sánh với kỳ thi quốc gia vừa rồi tôi vừa thi với kì thi đại học, tôi chắc chắn:

- Có lẽ ít nhất cũng được 29 điểm, hoặc hơn. (tại tôi nghiên cứu thấy câu 10 của đề thi quốc gia tôi vẫn chưa nắm chắc hoàn toàn, tuy có thể làm được nhưng ai biết lúc đó dạng đề nó sẽ thế nào).

- Wow, kinh quá, bạn nắm chắc đến như vậy sao? Bạn chỉ mình thêm nhé, một thi bữa đầu rồi, mình không nắm chắc lắm trong kỳ thi này. - cái cô “Một sách” này tròn miệng ra.

- Ghê thật đấy! Mình hi vọng có thể so sánh điểm với bạn, mình tuy không nắm chắc nhưng mình cũng có cơ hội được 30 điểm. - Cậu ta cũng không biết suy nghĩ về kỳ thi trong đầu cậu ta với tôi khác nhau 100%.

Nói chuyện vu vơ một hồi thì nói tóm lại cũng hỏi nhau vài câu, tôi thì chả có gì để hỏi 2 người họ cả, tuy rằng bây giờ tôi không biết nhiều lắm nhưng tôi chỉ cần nắm cơ bản, lúc gặp đề thi tôi sẽ tự suy diễn, bởi vậy tôi không cần nhưng cũng giả vờ hỏi cho nó có lệ. Một tí rồi lại tiến ra, ôi vl mất hẳn 1 tiếng(tính cá khá tự kỷ, chả thích làm quen với ai ngoài... gái đẹp). Là một thành phố trực thuộc trung ương nên ban ngày Đà Nẵng rất ồn ào, tôi lúc đó chỉ muốn rúc trong nhà mà luyện thuật pháp cho thư thái thôi. Chờ đến tối lại đổi trạng thái 2 rồi đi lang thang dạo(để cho oai mất công đựng phải tay này tay nọ bị ăn hiếp mặt, dạng 1 của tôi tuy là có mạnh hơn tôi lúc bình thường nhưng mà không là gì so với du côn đông người cả).

Lần này tôi muốn xem con người và đường phố Đà Nẵng, tiện thể mua mấy đặc sản nhấm nháp, dù sao thì hôm qua cũng mới được 500k. Tuy tu luyện nhưng mà cũng cần phải ăn chứ, tôi thì kiếm quán nào đó cho bình dân 1 tí, không muốn 500k 1 tối đã hết đâu. Vô gọi tô bún riêu 12k, đang ăn thật phiêu thì nghe có tiếng quát chửi ở bàn bên trong quán(tôi ăn bên ngoài):

- Dm thằng nhóc, giờ mày bồi thường hay là để tao đập gãy cái tay mày đập vào mặt tao. - Bị gây chú ý, tôi quay lại nhìn thấy 1 thằng to con, cao to đen hôi đang nắm cổ 1 thằng nhóc.

Bà chủ quán thấy thế cũng hốt hoảng lại can ngăn:

- anh Năm cứ bình tĩnh anh ơi, có gì từ từ nói, làm vậy mất khách của em hết!

Bên cạnh cậu thanh niên cũng có 1 cô gái đang thút thít:

- Chú ơi, tội cháu không cố ý mà. Bạn ấy chỉ định vờn vai thôi chú. Huhu, chú tha cho bạn ấy đi. - Cô bạn ấy khóc.

Tôi hơi hiếu kỳ một chút lại gần xem(người ta bu lại cũng đông lắm chứ), bước lại gần soi tí thì phát hiện thì ra là 2 tên một sách gần trợ mình đây mà. Đi ăn với nhau luôn, có vẻ thân đây, mà sao gây sự với tên cao to đen hôi này nhỉ. Đạt sợ hãi nói:

- Cháu xin lỗi, cháu chỉ vô tình thôi mà. Cháu không cố ý đâu, thật đó. Xin chú, ngày mốt cháu thi đại học rồi, tay cháu không thể bị đau được. - nó khấn khỏa.

- Tao không biết! Tao chỉ biết tao nhậu đi ra cửa thì bị 1 đứa đập tay vào mặt thôi. Giờ mày có tiền thì bù cho tao 500k tiền danh dự, không thì ăn đấm, thế thôi.

- Bạn cháu chỉ vờn vai thôi mà chú ơi! Chú... không thể .. không thể như vậy được. - Hân ủy khuất.

- Nói tóm lại là không đền tiền chứ gì? - Tên cao to hung hăng liếc.

- Chú thông cảm, chúng cháu sẽ bồi thường nhưng giờ chúng cháu hợp lại hết chỉ có 230 ngàn đồng thôi, chú khoan dung một chút được không ạ. - xin xỏ.

Người trong quán thì ai cũng lắc đầu thảm than 2 đứa nhỏ này không gặp may, đụng ai chứ đụng gang hồ thì khó nói rồi. Tuy ai cũng bàn luận thương tiếc nhưng chẳng thấy ai vào giúp đỡ một câu, đến bà chủ quán cũng nhìn 2 đứa nhỏ như mong tội nó biến khỏi quán sớm. Gã hét ầm lên:

- Tao đéo biết! Giờ mày đã đấm tao rồi, đưa tiền hoặc là bị đập, chọn đi! Tao ày 5 phút để suy nghĩ. Hết giờ thì t... - Tôi ghét nhất là thể loại người chuyên bắt nạt kẻ yếu, chắc do tâm lý lúc chưa biến đổi đã từng là kẻ rất yếu thường xuyên bị bắt nạt nên gã đang hung hăng định hù dọa thì bị tôi ngắt lời.

- Xin lỗi ông anh! Tôi chen ngang một chút. - Mím cười đi lại.

- Mày tính xen vào chuyện của tao à? Chán thờ rồi sao? Cút ra chỗ khác chơi không mày.. cũng phải bồi thường danh dự cho tao đấy. - Chỉ vào mặt, tôi chẳng thèm quan tâm gã, nhìn sang 2 đứa kia mím cười hỏi:

- Chào 2 bạn, có thể trả giùm tôi một bữa ăn được chứ? - Nói xong rút trong túi tờ 500k ra đưa về phía trước mặt thằng du côn cao to đen hôi kia. Tên kia thì sáng mắt, 2 đứa kia tưởng là trả dùm cho tội nó, tội nó có vẻ mặt phấn khích và mang ơn định nói gì thì tôi lại ngắt lời:

- Này ông anh, ý ông anh là đứa nào đập trúng ông anh thì phải bồi thường 500k đúng không? - Mím cười nhìn thằng cao to kia.

- Ủa đúng là phải đền tao 500k, giờ mày thích gì? - Trợn mắt.

Tôi chỉ cười thật tươi đưa tiền ra phía trước nhẹ nhàng:

- Tiền đây, cầm đi. - Nghe tới đây 2 đứa kia thì mừng hẳn ra, còn thằng già kia(ý tôi là chê nó già chứ nó khoảng 30>35 tuổi) thì cái bộ mặt đắc ý kiểu như:” Tưởng thế nào...”

- À, thì ra tội mày là bạn, trả tiền dùm 2 đứa kia đúng không? Nói sớm có phải hay không? Được rồi đưa đây, coi như hôm nay tao tâm trạng tốt tha cho tội mày đó, đi đi cho khuất mắt tao. - cười ha hả cầm tiền

của tôi bỏ vào trong quần rồi đi thẳng ra khỏi cửa, mấy người xung quanh thấy thế cũng thờ phào, còn 2 đứa nhóc định cảm ơn thì tôi lại ngắt một lần nữa.

- Không. - Rồi mỉm cười nắm chặt nắm đấm lại, thằng kia vừa nghe thấy vậy quay mặt lại thì ăn ngay 1 đấm bất ngờ xẹt luôn máu mũi, đùng vào làm ngã cái bàn bên cạnh.

Tôi chả cho hắn cơ hội để nghỉ ngơi, lao vào đá cho nó 1 phát vừa giữa lưng làm nó lăn vài vòng như phim chưởng, giật tóc nó dậy tôi đấm cho phát nữa gãy 2 cái răng(mấy thằng giang hồ hém thì vậy thôi), đập 2 phát vào bụng nó rồi nói:

- Nhận tiền của tôi thì cũng nên ăn đập chứ nhỉ? Ông anh đã nói là đấm ông anh thì phải trả tiền, tôi trả rồi còn nhìn ú ớ gì? Oan ức lắm sao. - Nhìn thấy lão ta có vẻ không cam lòng tôi lại cười rồi đá ấy phát nữa.

- Nữa không, cầm 500k rồi lo gì nhỉ? - đập thẳng vào mặt nó, hành nó như một con cờ hó lẫn lóc trong quán luôn, bà chủ quán há hốc mồm, định can nhưng sợ giang hồ xử nhau nên không dám nói gì, người ta thấy vậy thì chạy hết, 2 đứa kia thì kiếm 1 góc núp có vẻ sợ lắm.

- Dmm, còn ngáo nữa không? Ý mày to con bố lão đi ăn hiếp mấy đứa nhỏ hả? Vinh quang nhỉ? Sướng chưa? Nữa không? .... bla bla. - Đánh nó xụi lơ luôn, máu mồm máu mũi tõe ra, vì tôi chỉ muốn hành nó cho bỏ tức thôi nên không có vận dụng sức mạnh, chỉ dùng sức yếu nhất của trạng thái 2. Thằng to con giờ thì sợ vãi ra luôn, nó lắp bắp:

- Anh... anh.. anh ơi! Tha.. tha... cho em! Em.. em.. em trả.. trả lại tiền.. tiền cho anh nè.

- Á không, tôi lỡ đập ông anh rồi thì phải trả tiền chứ, giao kèo sòng phẳng mà, lấy tiền lại sao được, làm người ai làm thế chứ, thất đức lắm, hehe. - Cười cười rồi lại đá vào lưng nó lăn 2 vòng nữa, giờ nắm đấm lên vừa định gõ nó thì nó cố hết sức quỳ lên, rút bóp ra:

- Không không, em.. em trả thêm cho.. cho anh tiền.. anh đừng đánh nữa, đủ rồi.. đủ rồi ạ. - Nó đưa cho tôi cái bóp của nó luôn, thấy vậy thì cũng cầm lên chẳng để ý nó nữa, coi trong bóp cũng có 1 triệu 2, ồ cũng không tệ, cầm luôn. Rồi giật luôn tờ 500k của mình trên tay nó:

- Thôi được rồi, do ông anh tự đưa cho tôi đấy nhé, thôi đi đi, có cần tôi công đi bệnh viện không? - có vẻ nhân hậu.

- Không.. không cần đâu, tôi tự đi.. đi được.. anh không.. không cần phải nhọc lòng.- Gã khóc không ra nước mắt.

- Ồ, cũng được thôi anh đi đi, xin lỗi đã làm phiền nhé. - Nháy mắt phát (ôi trông hiền vcl ra). Gã to con như được ân xá dạ dạ vâng vâng.

- Có cần tôi giúp anh công anh về không, trông thế thì hơi tội. - Cảm thấy đau lòng(giả vờ thôi).

- Không không cần.. cần đâu ạ. Em tự đi được. - Nói xong chưa đợi tôi trả lời hắn lết xác ra tới cửa rồi, không ngờ lại đi nhanh đến như vậy.

Đang vui mừng vì tự đứng đi ăn bún thôi cũng được thêm 1 triệu 2, ôi khỏe vl. Quay sang góc mỉm cười với 2 đứa kia:

- Xin chào.

- Cảm ơn anh đã giúp tụi em, tụi em cảm ơn anh rất nhiều - cô Hân cảm ơn rồi rút.

- Cảm ơn anh, nếu có thể xin anh vui lòng nhận cho số tiền này của chúng tôi, coi như cảm ơn anh đã giúp đỡ. - thằng Đạt có vẻ chững chạc hơn nhiều.

- Không có gì đâu, mà tôi cũng bằng tuổi 2 cậu, không cần phải xưng hô như thế. - Mỉm cười.

- Sao anh biết chúng tôi bằng tuổi anh? Anh quen 2 đứa tôi sao? - con Hân thắc mắc.

- À, không.. không quen, tôi chỉ đoán thôi, tôi 18 tuổi... à đúng rồi, lúc này cậu bảo thi đại học còn gì, thế thì chắc cậu cũng 18 tuổi chứ gì. Còn về số tiền thì không cần thiết, hehe tôi không cần. - Mỉm cười thân thiện chút.

- Vậy bạn cũng thi đại học đúng không? Bạn thi ở cụm nào vậy? - Con Hân hỏi.
- À... à... à tôi không thi, do điều kiện gia đình nên tôi nghỉ học lâu rồi. Các... - bịa đại ra. Đang nói giữa chừng thì bị thằng to con thích ăn hành hồi nãy hét cắt ngang:
- Dmm, ngon thì chờ dó đi, tí nữa bằng tao ra tấn chết mẹ mày. Có ngon thì ở lại chờ, dmm dẻo yên với tao đâu, tao nhớ kỹ mặt mày rồi. Mày... - nó đang hét giữa chừng thì tôi quay lại lạnh mặt nhìn hắn, hắn rùng mình bảo thằng kia chạy xe đi luôn...Ồi vl, đã giấy mà còn hổ báo*.
- Ôi, cái thằng được cái mỗ là giỏi.. - Quay qua nhìn 2 đứa: - Hai cậu về đi, không tí tụi nó qua thì chạy không kịp giờ hehe, đừng đi chơi nữa nhé, cứ ở trong trọ mà học hehe.
- Tạm biệt nhé! Hẹn gặp lại bạn... - 2 đứa nó vội đi ra cửa, tôi cười cười, chợt nhớ tới việc còn thiếu sót. Gọi tụi nó:
- Khoan đã! Sao đi luôn vậy. - 2 đứa nó đứng hình luôn, từ từ quay đầu lại.
- Còn.. còn cái gì.. gì nữa ạ? - Chắc tưởng tôi chê tiền ít đòi tiền lớn hơn. Hahaha, buồn cười quá:
- À không có gì, trước khi về thanh toán dùm tôi bữa ăn, hứa rồi mà.. Được chứ? - Mỉm cười.
- À à không có gì, được mà. - Thở phào.

Tôi không nhịn được cười nữa:

- Ahahahaha, hahah...ahaha.. khục khục... khụ khụ, haha.. - Cười sặc luôn. Tụi nó đỏ mặt, hahaha.

Tụi nó cuối cùng cũng về, lúc đó có mấy người hảo tâm lại khuyên tôi nên về sớm đi, kéo tụi kia lại kéo đến. Tôi chỉ cảm ơn thôi, tôi cũng muốn đi chỗ khác chơi nữa chứ nhưng chả sợ tụi kia chỉ tiếc tô bún mới mua chưa kịp ăn, vô ăn cho hết rồi mà vẫn chưa thấy tụi nó tới thôi thì đi ra cầu lượn gió sương hơn. Thế là đi, vừa đi vừa nghĩ về chuyện hồi nãy, ôi hạnh phúc là đây. Phải chi ngày nào cũng có người bị bắt nạt để mình vô hốt hàng mấy thằng du côn thì hay biết mấy, giờ thì tôi biết tại sao mấy thằng có siêu năng lực lại thích đi làm siêu nhân rồi haha.

Ai giàu có? Tất nhiên là những ông trùm các tập đoàn và lũ làm ăn buôn lậu phạm pháp giết người rồi. Vậy thì cướp giật tiền của ai thì không mang tiếng xấu? Hahaha, tất nhiên là cướp của bọn người xấu rồi, không những thế mà còn được xưng là anh hùng nữa, hehe. Nghĩ tới thôi đã là phê rồi, ý tưởng đó đang dần hình thành trong đầu tôi 1 cách thâm lặng...

Tôi vừa rời quán bún được 5 phút thì thằng tàn tạ kia dẫn theo tầm ba chục thằng với cả 1 đồng motor chạy hùng hổ tới, thằng có vẻ như là đại ca nói:

- Mày nói thằng đánh mày ở quán này hả? Nó ở đâu? Sao tao chỉ thấy mình con 7 bán bún vậy? Đừng nói con bầy nó đánh mày nha. - Ồ, chắc bà chủ quán đánh thằng đấy rồi, chứ còn gì nữa, nó bảo đứa đánh nó ở quán mà giờ người ta chạy hết rồi, còn mình bả đang dọn quán sớm vì sợ giang hồ mà.
- Dạ nào có phải đâu anh! Là một thằng nhóc, nhìn da dẻ như con gái, có vẻ bảnh. Nó mạnh lắm, đấm một phát là em không còn sức chống cự nữa luôn, em nghĩ chắc nó sợ quá trốn luôn rồi. Ở Đà Nẵng này có mấy ai mà không sợ đại ca chứ. - giỏi nịnh phết đấy.
- Tao cũng nghĩ thế. Ở Đà Nẵng này thằng nào không biết thằng Hai sói này. Dm nó, mày về tìm thằng họa sĩ miêu tả thằng này kỹ vào, tao muốn anh em Phong Lang chúng ta và mấy bang khác truy nã nó, dm để cho nó biết đụng vào anh em mình thì chỉ có.. chết. - Chữ “chết” nó gần thật sâu.

Nói xong thằng kia ra hiệu cho đàn em giải tán, thế là tôi đã chọc vào 1 ổ giang hồ phổ rồi, không phải hẻm hay thôn nữa. Đạo hít được tí gió thì cũng nên về, cũng tại nơi này là thành phố lớn, đến nửa đêm vẫn có rất nhiều người qua lại mà tôi chỉ thích cảm giác không người mà thôi nên cứ về trọ nằm cho nó ... “không người”.

Cùng lúc đó tại thành phố Buôn Ma Thuật, trong một căn phòng khách lớn, có một cô bé đang lắc tay bố nó:

- Bố, bố hứa con mà đạt vị trí thứ nhất trong khối 10 thì bố sẽ cho con đi du lịch ở đâu cũng được mà? - Khuôn mặt nhẽo nhẽo cực kỳ đáng yêu.

- Hahaha, được rồi con yêu. Con thích đi đâu Nhật hay Mỹ, bố dẫn con đi luôn nhá. - Ông bố cười hiền hậu.

Cô bé nghĩ một hồi rồi hơi hồng hồng nói:

- Con muốn đi Đà Nẵng.

- Ủa? Danh lam trong nước hồi nhỏ bố đã đưa con đi chơi hết rồi mà?

- Thì con quên rồi. Giờ con muốn đi Đà Nẵng, đi.. đi mà?

- Con chắc không? Mỗi một năm con có thành tích tốt mới chỉ được 1 lần đi chơi hè thôi đấy, quyết định chưa?

- Rồi, Đi.. đi.. đi mà. - Nó ôm tay ông bố lắc mạnh hơn.

- Thôi được rồi, được rồi đừng rộn nữa. Đi thì đi, chuẩn bị đi, tuần sau bố xong công việc sẽ dẫn con đi, con yêu ạ. - Ông hôn trán nó một cái.

- Yeah, bố là số một. - Nó hôn lại má ông một cái. Người mẹ đứng ở cửa phòng lắc đầu cười thầm nói:

- Đúng là.. hai bố con nhà này.

———— Chú thích ————

* Giấy mà còn hổ báo : Là thuật ngữ trong các tựa game moba, ý là đã mỏng manh mà còn ham hố xông pha.

—————

————— - Lời tác giả —————

Xin lỗi các bạn, tôi là Kai. Đạo này tôi phải làm nhiều thủ tục và giấy tờ để nhập học đại học nên các bạn thông cảm, tôi hiện tại không có thời gian viết truyện rảnh viết 1 chương gửi cho các bạn, hehe, thông cảm cho tôi nhé :beauty:

—————

22. Chương 22: Cảm Nhận Về Gió.

Ngày hôm sau là ngày cuối tháng 6, tôi không đi dạo vào buổi tối nữa mà dành hết thời gian để vận niệm thuật pháp để tinh thần thoải mái, không tạp niệm. Thế là thiên bất động tới trưa thì có tiếng gõ cửa, chắc là 2 đứa kia chứ đâu, chắc vẫn còn chưa hoàn hồn vụ hôm qua. Đứng lên đi ra ngoài mở cửa, ồ thì ra là 2 đứa Đạt, Hân còn một cô gái nữa, Hân mở miệng trước:

- Chào bạn, bạn có phiền không tụi mình vào chơi một lát?

- Ồ, không phiền, mời mấy bạn vào. - Lại nhìn đánh giá con bé là lạ này, cao tầm 1m65(chân khá dài đấy), khuôn mặt xinh xắn, body chuẩn 3 vòng, nếu lấy tiêu chuẩn thời nay thì có thể đánh giá nó là một hot girl.

Thấy tôi đang nhìn đánh giá cô gái nọ, thằng Đạt “a” một tiếng:

- Quên giới thiệu cho bạn, đây là Ngọc, bạn thi cùng phong với Hân. Nghe nói bạn học giỏi lắm nên đến để trao đổi bài một ít. - Cười hehe.

- Chào Ngọc, tôi là Vũ, phòng trọ khá đơn sơ, bạn không phiền thì vào chơi. - Mỉm cười đưa tay “Mời”.

- hihi, không phiền, không phiền. - Nói xong nó đi vô luôn.

Nói đi thì cũng phải nói lại, cái phòng trọ của tôi lúc nào cũng chỉ có cái giường và... chông sách. Thế nên mấy đứa nó vào chơi thì cũng chỉ có ngồi đất, nước cũng không có mà uống nữa. Thằng Đạt nói:

- Không ngờ so với hôm trước thì vẫn không khác nhau tí nào cả? Bạn ở trọ cả ngày không ra ngoài thì ăn uống kiểu gì vậy nhỉ? Sách ngày càng nhiều, bạn chăm chỉ thật. - Nó cảm thấy lạ thật.

- Ủ, cũng không có gì đâu. Thói quen đọc sách thôi mà, mấy bạn qua có chuyện gì vậy. - Đọc hết rồi vứt đồng đó chứ làm gì, để sau này gửi cho thằng em vậy.

- A, bạn còn đọc cả sách võ thuật nữa hả? Thật là đa lĩnh vực. - Lại con Hân cứ vào trọ tôi là bay vào chổng sách đầu tiên, cứ như đồng sách đó là của cô ấy vậy.

- Ahihi, bạn này thật thú vị, bạn cũng thích học võ hả? - con Ngọc này giờ cũng mò mẫm bên đó cùng với con Hân, giờ mới lên tiếng(chẳng lẽ lại một con một sách nữa à).

- Ủ, tôi cũng thích sơ sơ. Cũng muốn đi học mấy môn võ hay hay để tự vệ mà không biết học cái gì. - Căn bản là chả muốn đi học mấy cái võ đấy, coi mấy sách chữ hững thú với những kỹ thuật đặc biệt của mấy môn võ thôi (ví dụ như : đòn trỏ và gối của muay thái, đá ngang lưng của karate, liên hoàn cước trên không.v.v).

- Hay quá, thế mình định đi học lại kiếm đạo nhật bản sau khi thi xong nè, bạn có đi cùng mình không? Môn này mình học trước kia rồi, thú vị lắm. - Nó sáng mắt lên.

- Uầy anh bạn, có mỹ nữ rủ đi học chung kìa, còn không mau đồng ý hehe. - Thằng Đạt thấy vậy thì nhin không được chăm chọc vài câu.

- O Đạt này, muốn chết à? Im lặng. - Ngọc nó giơ tay lên như kiểu còn nói nữa bà chặt chết cmm.

- Không ngờ xinh đẹp như Ngọc mà cũng đi học võ cơ đấy, hihi. - Con Hân có vẻ không tin lắm.

- Hihi, mấy bạn khen quá à. - Gớm, bày đặt sướng đồ cả mặt rồi mà bày đặt.

- Ủm, nếu có thể mình sẽ đi học. Giờ các bạn làm gì làm đi, phòng tôi tự do lắm hehe. - Ý là cần làm gì thì làm lẹ đi để tuôi nghỉ ngơi, tôi cũng thấy con Ngọc đẹp đấy nhưng ngẩng thì nhìn lên một chút thôi, giờ mình chưa có gì thì yêu ai.

Tụi nó cũng hỏi thêm mấy dạng bài tập, tôi tất nhiên là cũng trả lời rồi, khá là nhàn và nhàm, cuộc sống hiện tại không được hấp dẫn như tôi mong đợi.

Ngày hôm sau là ngày thi, sáng có lẽ cũng nên ra ngoài làm tô bún rồi vào cụm thi, khá là đông(học sinh đông như kiến ấy chứ), tôi thi ở phòng 0654 ở tận lầu 3. Chưa tới giờ nên tôi tìm một góc ghế đá nào đó để ngồi tĩnh tâm, chợt thấy chỗ dãy ghế đá đối diện có một nhóm thí sinh đang cười nói rất vui, nhìn kỹ thì thấy đứa ngồi ở trung tâm(mắt bão ý) là con bé Tuyết Trang gặp ở cầu sông Hàn hôm nọ, thôi thì nó là hot girl bị bu cũng đúng, mà nhóm đấy toàn trai xinh gái đẹp nhà giàu không à, bất chợt thấy ánh mắt của tôi bị Trang bắt gặp tôi liền quay đầu đi chỗ khác, nó thấy thế thì cũng cười cười rồi không thèm để ý chắc là quen quá rồi.

Rồi giờ thi cũng đến, mấy ông giám thị đọc tên rồi bước vào phòng, cuối cùng đọc hết tên mà vẫn thiếu một đứa, giám thị hỏi:

- Có bạn nào quen biết thí sinh Tôn Tuyết Trang không? Giờ thi đã đến rồi mà còn chưa tới nữa. - Ông giám thị nhăn nhó.

Có đứa con gái khá sành điệu nói:

- Dạ thưa thầy, bạn Trang bảo là có việc nên trễ vài phút, sắp vào rồi ạ.

Tầm gần đánh trống rồi phát đề rồi thì có một cô gái đi vào từ từ, phong thái có vẻ chậm rãi và hơi từ tốn không một chút thờ dốt, không phù hợp lắm với thời điểm sắp vào thi thể này mà đi từ từ, tôi đang nhắm mắt tĩnh thần thì mở mắt ra (dạo này tự nhiên hình thành ra thói quen cứ không làm gì thì nhắm mắt lại loại bỏ hết suy nghĩ trong đầu). OMG, chính là con bé Trang đêm hôm nọ, sao đi đâu cũng gặp nó vậy nhỉ, vô thức đưa bàn tay lên nhìn, rồi cười thầm haha.

Nó vào lớp chào thầy giám thị rồi tìm số báo danh ngồi vào, nó vừa ngồi thì đã có mấy đứa con trai xung quanh lại hỏi thăm (chắc là làm quen haha), chợt cô ta lại quay sang nhìn thấy ánh mắt của tôi, sặc lại hổ

nữa rồi, tôi nhắm mắt lại luôn, nó nhìn thấy vậy thì che miệng cười (éo phải như cô nghĩ đâu nhé). Chờ thêm 5 phút nữa thì đề cũng phát ra.

Có lẽ không như tôi tưởng tượng, thi đại học năm nay lại không khó nhưng tưởng tượng, ngược lại rất dễ, chỉ có câu 10 điểm là tôi phải mất nửa tiếng suy diễn thì còn lại chả có gì hot cả. Vừa thi xong thì ba má ở nhà đã gọi điện ra hỏi con cái thi cử thế nào, tôi cũng chắc chắn rồi nên nói thẳng luôn:

- Dạ, nếu không có gì sai sót thì chắc 30 điểm á ba.

Tức thì bên kia đầu dây nhảy lên:

- Thiệt không? Đừng có nói xạo nghe. - Chắc do ba tôi xúc động quá.

- Không có! Con nói thiệt mà, cũng bình thường thôi. - Đối với tôi thì bình thường thiệt, tại tầm mắt của tôi đã cao hơn trước.

- Thiệt không con. Ba má mừng quá ghen. - giọng má tôi.

- Hehe, thiệt đó, con của ba má mà hehe.

- Con về chưa, để ba má báo cho ông nội biết để ông mừng!

- Con chưa về đâu, con muốn tự lập để cho quen cái đã hehe. Lớn rồi mà.

- Thế là về quê ở nhà ngoại hay là ở Đà Nẵng?

- Dạ con ở trọ ngoài Đà Nẵng ạ.

- Sao... - Má tôi đang định nói gì đó thì ba tôi giật máy ngắt lời: - Con lớn rồi thì cứ làm theo ý con đi, tương lai là của con, hãy chọn bước đi chính xác ình và đừng bao giờ lùi bước nhé.

- Dạ con biết rồi.

Hỏi thăm tình hình linh tinh một tí rồi chào tạm biệt. Giờ trong lúc chờ giấy báo điểm thì nên suy nghĩ mình nên đi học ngành nào để phát triển sự nghiệp như đã định, giờ thì theo ngành nào thì mình cũng thành công nhưng muốn trở thành một danh nhân thì phải có một lĩnh vực riêng của mình chứ không thể đi theo tiền nhân được. Suy nghĩ một lúc thì thấy mình học ngành y thì có thể vượt bậc hơn dù sao thì mình cũng đang tu luyện Vạn Mộc Thiên Xuân thuật pháp, nếu tu đến nơi đến chốn thì có thể chữa mọi loại bệnh của người thường, nhưng mình lại không thích suốt ngày cứ ru rú trong bệnh viện để cứu người... khoan.. khoan đã nào, nếu như mình làm bác sĩ có thể vượt trội những ngành khác vì mình tu Vạn Mộc Thiên Xuân thì sao mình không tìm một thuật pháp nào đó khác để coi còn ngành nào để chọn nữa không.

Nghĩ là làm liền, lật tung ký ức ra xem còn cái gì hot nữa không, tìm ra nào làm Hỏa thuật, lôi thuật, thủy thuật bla bla nhưng không thấy cái gì liên quan đến thế giới hiện đại này chẳng lẽ học xong đi làm ảo thuật sao. Lật gần hết mới thấy không có thứ nào có tác dụng thực tế như là Mộc thuật, cuối cùng thì thấy được một thứ gọi là “không gian lý giải” bên trong có các loại lý thuyết từ “sự hình thành”, “nguyên lý hoạt động”... “nguyên lý cơ bản về tồn tại và mở rộng” của không gian. Ô, cái này xem ra cực kỳ có ích, nếu như mình có thể vận dụng tốt lý thuyết này thì có thể tạo thành một thời đại mới, bằng cách áp dụng khoa học kỹ thuật và công nghệ, mình sẽ là người đi tiên phong trong lĩnh vực này, nếu cố gắng tuyệt đối có thể là một danh nhân. Cuối cùng suy nghĩ thiệt hơn tôi quyết định rằng mình sẽ chọn ngành công nghệ thông tin và sẽ đi tìm hiểu sâu hơn về phần kỹ thuật và lập trình.

Lam Vũ đã có hướng đi ình vậy thì Cửu Vĩ phải làm sao, tôi quyết định đêm nay sẽ là đêm hành động đầu tiên của Cửu Vĩ. Ngay lúc 5h chiều tối, tôi thay một bộ đồ gọn gàng, khoát áo mũ, niệm quyết rồi buộc tóc lên đi ra phố, thế nhưng sự tình không bao giờ được như ý muốn của con người ta, đi dạo cả buổi tối tới 12h đêm mà vẫn không thấy một đám giang hồ nào cả, ngay cả một thằng bắt nạt cũng không gặp, thật là xúi quẩy. Thế là về nhà ngủ tiếp, sáng hôm sau đang suy diễn về lý giải không gian thì phòng cũng gõ cửa, tôi thấy kì lạ, từ lúc thi xong đến giờ thì thí sinh trả trọ hết mà, còn người mới quen thì làm sao mà quen mình nhỉ, thôi thì cứ ra mở cửa đại luôn. Ô, là con Ngọc, nó có một mình à:

- Xin chào, bạn tìm tôi có việc gì không? Tôi nhớ Đạt với Hân đi hết rồi mà. - Nhìn nó đánh giá phát, mặt áo phong trắng, quần short ngắn (gái thời giờ hay mang đấy các bạn), nhỏ nhắn xinh xắn thật.

- Ahihi, không mời con nhà người ta vô trong nhà ngồi nói chuyện sao?

- Dù sao thì trọ tôi cũng đâu có gì đâu mà vô, chẳng lẽ lên giường? - Ý tôi là lên giường ngồi nói chuyện hehe, bàn ghế cũng có gì đâu mà hê.

- Xí, kỳ quá à. Thôi thì ở đây nói chuyện cũng được vậy. Bạn đi học kendo không? hôm nọ mình có rủ qua rồi. Mình học được hơn một tháng rồi nè, thú vị lắm đó. - nhần mặt rồi.

- Ồ, học kiếm đạo nhật bản chứ gì? Thích thì đi, lúc nào học.

- Thì chuẩn bị nè, chiều nay nhé hihi, 5h đấy. 5h mình qua rủ bạn, chuẩn bị đi đấy. - Nói xong che miệng cười mấy tiếng thì quay mặt bỏ đi luôn không đợi tôi nói lời nào. Tôi cũng chẳng để ý, đóng cửa lại tu thuật pháp thôi. Đi ra tới cổng, cô gái quay đầu lại nhìn thấy cửa đã đóng nó “hứ” một cái nhẹ rồi đi tiếp.

Tầm 4h30 tôi cũng mở mắt ra đứng dậy mặc đồ dề dàng hoang vào, dù sao hôm nay cũng chỉ là đi đăng ký thôi mà. Tầm 4h45 thì con Ngọc cũng qua rủ, nó mang theo một chiếc ba lô phía sau, nó bảo là đồ đồng phục để khi vào võ đường thì thay. Đi taxi luôn, đi được tầm 15 phút thì tới một cái võ đường gọi là Kendo Tokuda. Bước vào võ quán thì có một thanh niên mặc võ phục màu trắng, bước lại cúi đầu chào (chắc là phong tục tập quán của người nhật):

- Chào anh! Anh tới đây xin học có phải không? - Nói xong quay qua nhìn con Ngọc: - Như Ngọc, thầy đang chờ em trong đó, hôm nay chúng ta học bài mới đó.

Nghe vậy con Ngọc nhìn tôi cười:

- Vậy mình vô trước học đây, bạn ở đây đăng ký nhé. - Quay qua tôi: - anh Đăng, giúp bạn em đăng ký học nhé.

- Được thôi, em cứ vào đi. - xong lại nói với tôi

- Cậu đi theo tôi ra khu đăng ký. - Đi theo anh ta đăng ký làm thủ tục, tôi chỉ đăng ký một tháng học thôi, rồi xem luôn mấy nội quy và quy tắc ứng xử (giống người nhật với).

Thế là hằng ngày cứ chiều chiều là tôi chạy bộ tới võ quán kiếm đạo để học, mấy ngày đầu thực quá khó khăn để làm quen với cách cầm kiếm của người Nhật, không ngờ kiếm gỗ ở đây lại cứng như vậy, tập được với đồng môn mà lỡ bị đánh trúng thì đau hơn cây tuýp của bọn du côn nhiều. Chiều nào học xong thì tôi cũng về nhà đổi trạng thái rồi đi lang thang khắp các ngã đường, nhưng vẫn chẳng gặp được đứa nào du côn để chiến mở màn cả. Học kiếm đạo Nhật Bản đúng là khó, học cả 2 tuần rồi mà vẫn chưa thể tự nhiên được, được mỗi cái good là được gái Ngọc tận tâm chỉ bảo, đi ăn uống cũng vui. Gần 3 tuần thì cũng coi như là khá thành thạo môn kiếm đạo nhưng tôi vẫn có cảm giác mình còn một thiếu sót gì đó rất quan trọng nhưng lại không biết nó là cái gì. Chiều hôm nay vẫn là đi học như bình thường đang trò chuyện vui vẻ với con Ngọc thì nghe được mấy tên đồng môn bàn tán gì đó:

- Nghe nói là anh Hiệp và mấy đàn anh mới đi du lịch bên Nhật về đó, sướng vờn, đúng là nhà có tiền, anh Hiệp dẫn luôn đám bạn của anh đi du lịch chung luôn.

- Là anh Hiệp của khóa trước đó hả, nghe nói trình độ kiếm đạo của anh ấy ghê lắm. Thua mỗi mấy giáo viên thôi.

- Cũng không biết là có thua mấy giáo viên không nữa vì nghe nói lần này đi nhật du lịch anh ấy cùng bạn chủ yếu là đi qua các võ đường bên ấy để học hỏi thêm kinh nghiệm mà.

- A, có chiếc siêu xe Lamborghini mới đậu ở trước của quán kia, hình như là xe của anh Hiệp đó, khoogn ngờ anh mới về đã qua võ quán rồi, đúng là một con người ham học võ mà!!! - một tên đệ tử cảm thán. (tôi là nghĩ bọn này chỉ gato với độ giàu của thằng này thôi).

Trên chiếc xe loáng bóng mở cửa, có một thanh niên đầu có nhuộm hơi trắng trắng vàng vàng, cũng may à tóc nó kiểu undercut, tóc khá dựng dựng lên màu trắng sen 1 chút vàng vàng chứ không tôi đứng dậy lại đập vô mặt nó một cái rồi mắng ăn cắp bản quyền rồi (hahaha), trông nhìn khá ngon zai, thanh niên điều kiện thế này mà chỉ thêm giỏi nữa thì đúng là sát gái cao thủ. Hắn đi vô thì nhìn phía tôi, à không hẳn là nhìn về phía gái bên cạnh tôi thì đúng hơn. Hắn lại nhìn tôi đánh giá một hồi rồi lại không coi vào đâu, quay lại nhìn gái tiếp:

- Chào Như Ngọc, em còn nhớ anh không, có học với em lúc em mới vô học mấy ngày đầu ấy, có chỉ cho em vài đường cơ bản nè. - Thân thiết vcl, tưởng thế ế nào chứ mới có vài ngày, xùy...

- Chào anh, anh là anh Hiệp mà mọi người vẫn bảo là kiếm đạo giỏi nhất trong võ sinh quán này đúng không ạ?

Hắn gãi gãi cái đầu, cười hề hề:

- Nào có, chẳng qua là mọi người yêu quý nên nói quá vậy thôi hehe. - Nói vậy mà cái mặt hắn đắc chí hẳn ra.

- Hihi, em thấy cũng đâu phải là khen quá đâu, anh quả thật là có thực lực. - Nhẹ nhàng.

- Tí nữa đi uống nước không, anh rủ nhé. - Thân thiện value.

Nó có vẻ do dự rồi nhìn qua tôi một lúc rồi nói:

- Hôm khác nha anh, hôm nay em đi với bạn rồi.

Tôi thấy tiền mình giật của thằng du côn và con bé Trang đưa mà gần hết rồi nên cũng không có hứng mà đi chơi với nó, vui thì có vui nhưng tiền hết thì buồn chứ sao. Tôi mỉm cười:

- Tí nữa tôi có việc bận rồi nhé. Hôm khác tôi sẽ đi với bạn. - Nói xong thì đi vô trong võ đường cầm đại một cây kiếm gỗ nào đó mà tập dợt.

Tên kia thấy tôi tự dưng từ chối với Như Ngọc thì nhếch miệng cười một cái và cho đó là điều hiển nhiên thôi, còn con Ngọc thì nhìn tôi đi có vẻ khó hiểu rồi “phì” một cái. Tên kia chớp thời cơ:

- Anh thấy bạn em bận rồi hay là tí em đi uống nước với anh nhé, anh chân thành mời đấy.

- Dạ.. vậy.. vậy cũng được. - Hơi ngập ngừng xíu, xong thì nó cũng vào phòng tập, tên Hiệp cũng đi theo luôn.

Tập một hồi vẫn không thấy được bao nhiêu tiến bộ, cứ có cảm giác ở đây học bao nhiêu đi chẳng nữa thì tôi cũng không nắm được cái tinh hoa của kendo vậy, mặc dù bây giờ tôi cũng thuộc dạng khá ở đây rồi nhưng mà cứ thử với thầy thì lúc nào cũng bị đánh bầm dập. Tôi mệt quá đi vào nhà vệ sinh rửa mặt phát, tên Hiệp thấy thế thì liền đi theo vào. Vào thấy tôi đang rửa mặt thì, hắn lên cười hề hề:

- Coi như chú mày thức thời đấy, anh cảm ơn nhé, cần tiền không? - Thân thiện nhỉ?

- Tôi thấy là anh đã nghĩ quá nhiều rồi đó. Rảnh thì đi chỗ khác chơi đi, tôi căn bản là không hứng thú chứ chẳng phải sợ anh đâu, anh không nghĩ mình cao to đến mức đó chứ? - đang rửa mặt mà nghe nó tự sướng ghê quá cũng phải quay mặt nói một câu rồi rửa tiếp.

- Mày... mày chán sống rồi hả? - Tức giận lên.

Tôi ráng rửa cho tỉnh rồi quay lại nhìn nó:

- Thần kinh của anh có bình thường không vậy? Đi chỗ khác chơi, đồ tầm thường, tôi thách anh của được con Ngọc nhé, nó không tầm thường như anh đâu. - Rồi đi luôn để lại hắn đang giận sôi ruột trong đấy, có ngon thì kêu người chặn đường đi, bố mày đang mong như thế đấy.

Học hết rồi tôi cũng đi về. Sang chiều hôm sau thì bất ngờ người tập kiếm chung với tôi được ông thầy chỉ lại là tên Hiệp. Dùng cái bàn chân suy nghĩ cũng biết là tên Hiệp động tay động chân rồi, muốn hành tôi đây mà, vì một cặp tập với nhau thì đeo đồ xong là choảng nhau đến khi nào nhận thua thì được nghỉ ngơi.

Tôi cứ tưởng vào thì đập nó luôn ai ngờ đánh thế nào cũng bị nó đỡ được, còn bị nó đánh lại đau điếng nữa chứ. Thế mới bất ngờ, thì ra trước giờ mình coi thường thiên hạ rồi, mình ở cái quê nhà đánh không thua ai bởi vì tụi nó chỉ là giang hồ “con nít” chỉ biết lấy đông hiếp ít, lấy vũ khí đánh tay không mà thôi, chả biết võ thuật gì cả cộng thêm tụi nó chỉ là dân ăn chơi thiếu gia nhà giàu không hề có sức mạnh. Tôi nhìn kỹ tên Hiệp rồi vùng kiếm gỗ đánh vào bả vai trái của hắn, hắn vẫn từ tốn đưa kiếm lên đỡ được rất nhanh phản công đâm mũi kiếm vào vai phải tôi, làm tôi lui lại 3 bước, bả vai đau như chuột rút. Vài ngày tiếp theo vẫn thế, bị tấn ỨC ẾO chịu nổi, nhưng cũng không làm được gì vì nó đâu có lỗi gì với mình, tập luyện thôi mà.

Còn 3 ngày nữa là tôi hết cmn hạn học rồi, bộ giáo dục có thông báo điểm từ mấy ngày trước rồi mà dạo này cay cú thằng Hiệp nên chưa coi mà chẳng cần coi cũng biết 30 điểm rồi nên thôi, nhớ thì gọi về cho ba má biết để ba má vui được rồi. Đệt, gọi về mới biết mấy ngày nay có mấy cha phóng viên qua nhà tôi đòi phỏng vấn gì gì đấy mà tôi ở trọ ngoài Đà Nẵng cộng không có gì liên lạc nên chả ai biết. Bảo ba má cứ kệ tụi nó, ba má bảo tôi về đây đi để ăn mừng, tôi đành nói rằng tôi đang học dở một khóa học võ để nâng cao sức khỏe chứ dạo này ôn thi quá mệt tinh thần, gần hết rồi, tuần nữa tôi về, ba má cũng yên tâm bảo nhớ về sớm. Hôm nay tôi quyết định phải đả bại tên Hiệp nên từ sáng tới chiều ở trong phòng cứ làm đi làm lại mấy động tác đó, nhưng vẫn thấy thiếu thiếu gì đấy.

Ra quán nét coi thì biết thêm Kendo có 2 loại cảnh giới là phòng ngự và tấn công. Chỉ cần học được một trong 2 cảnh giới này thì cũng được coi là cao thủ rồi, miêu tả rằng phòng ngự cũng là tấn công, mà tấn công cũng là phòng thủ. Chắc chắn, chả hiểu gì sắc rồi chiều nay cũng phải lên thớt, lần này tôi nhớ cái câu tấn công là phòng thủ nên mới vào là lao lên đập liên, nhưng mà nó vẫn cứ đứng im một chỗ vừa đỡ được một phát là lại trả tôi một đòn. Tuy rằng đau nhưng tôi có Mộc Thiên Khí nên tí nữa về nhà vận một hồi là hết nên cứ té rồi lại bắt chấp lao vào, mấy đứa học viên cũng bàn tán xôn xao, có đứa khen thằng Hiệp cao tay, có đứa khen tôi lì lợm kiên trì, con Ngọc cũng hay hỏi thăm tôi.

Điều đó chẳng là gì cả, hôm nay tôi đã quyết đả bại nó thì cho dù như thế nào đi chăng nữa thì tôi cũng sẽ bào mòn sức nó, trong một lần bị nó trả đòn, tôi bị nó quật trúng mắt, đau chết người luôn, mắt tôi nhắm tịt, đương nhiên là có sưng tím lên rồi, lực đạo đánh vào tay chân còn đau huống chi là mắt, tôi không sợ bị ảnh hưởng thị lực vì đã có Mộc Thiên khí. Đang định vận chuyển Mộc Thiên khí lên mắt thì tôi chợt cảm nhận được cái gì đó, ồ là những đường gió, xung quanh tôi có rất nhiều đồng môn đang tập với nhau, tôi cảm nhận được những đường kiếm của bọn họ. Cố gác lại cơn đau trên mắt tôi đưa kiếm về phía trước thách thức:

- Lên đây!

Tên Hiệp thì ngạc nhiên, mới đập trúng mắt thằng kia thấy mắt nó sưng vù rồi, dù sao thì tuy ghét nó nhưng cũng là đồng môn đang tập võ với nhau, định lại xin lỗi với hồi lộ nó một ít không tí nữa thì bị thầy trách phạt thì đột nhiên nó lại đưa kiếm thách thức về phía mình, có điên không cơ chứ? Hấn nghĩ:

- Dám thách thức tao à, cho dù tao có đánh mày chấn thương đi chăng nữa thì cũng lắm là bị đuổi khỏi đây thôi, ở thành phố này còn chưa có cơ quan nào xử lí được tao đâu. - Nghĩ thế hấn liền không sợ gì nữa, cầm kiếm lao lên.

Hấn vừa vung kiếm lên thì tôi đã cảm nhận được đường gió ở bên phải có động tĩnh, tôi liền đưa kiếm lên thì đã đỡ được một phát, tức thì bên trái có tiếng gió tôi cũng đưa kiếm gõ sang bên trái đúng hướng ấy. Tên kia bất ngờ, không tin tưởng nổi, vừa rồi có phải là thằng bị mình hành té lên té xuống đó không, sao giờ mình nó đỡ được của mình 2 phát liền, lại còn không mở mắt nữa, hấn không tin vào mắt mình nữa, hấn cho rằng đó chỉ là chó ngáp phải ruồi mà thôi, hấn tiếp tục vung kiếm, tôi lại cảm nhận và đỡ được. 5 phút sau tôi đỡ được không biết bao nhiêu là kiếm rồi, sáng khoái, quá sáng khoái haha, tôi hét lên:

- Tiếp tục đề, này anh mạnh lắm mà, đánh nữa đi chứ, nhiều lên, tuyệt vời hahaha! - Đồng thời vận một lượng khí Mộc Thiên lên mắt để chuẩn bị mở mắt ra phản công.

Hấn dùng mũi kiếm đâm vào ngực tôi, tức thì mũi kiếm của hấn bị mũi kiếm của tôi chặn lại. Hấn giật mình thét:

- Không thể nào! Tuyệt đối không thể nào, không có ai trên đời này dùng mũi kiếm để đỡ mũi kiếm được cả. Chuyện này tuyệt đối.. tuyệt đối không thể nào. - Theo hấn được các sư phụ dạy rằng khi gặp đối thủ muốn dùng kiếm đâm thì phải né, tuyệt đối không thể đỡ mà có đỡ cũng dùng sống kiếm là thiên tài rồi, vì mũi kiếm nhỏ và nhọn, rất khó để dùng một vật có tiết diện nhỏ để đỡ chính xác được, cho dù có đỡ được thì nó cũng bị lệch đi và đâm thẳng vào bản thân mà thôi, nhưng đẳng này đối thủ của hấn lại có thể giữ mũi kiếm của hấn bị đứng lại, khít đến độ không bị lệch đi 1 li, khiến hấn không thể tin nổi, chẳng lẽ các thầy bên Nhật lừa mình.

Các đồng môn và vài thầy dạy thấy hấn hét, cũng bị gây chú ý nhìn sang thì thấy 2 mũi kiếm đang đối diện với nhau, ai nấy cũng giật mình. Đúng lúc đó mắt tôi đã được trị xong tôi mở mắt, thấy hấn đang thất kinh không giữ được bình tĩnh thì cơ hội đây rồi, kể thì có vẻ lâu chứ từ lúc mũi kiếm chạm nhau đến khi mọi

người bị chú ý thì cũng chỉ có vài giây thôi. Tôi đánh bay kiếm hắt ra, một kiếm chọt vào bụng hắt, một kiếm chặt lên vai phải vai cầm kiếm chủ lực của hắt, khiến hắt thét lên đau đớn, không thể ngồi dậy nổi, lăn qua lăn lại. Tất nhiên là mọi người cũng đủ biết lực đạo của tôi mạnh như thế nào nhưng thắc mắc tại sao mấy ngày qua tôi luôn bị hành, thì cũng do tôi đánh mà chưa bao giờ trúng hắt dù chỉ một cái cả, đến giờ mới trúng. Cuối cùng nguyện vọng cũng đã thỏa tôi cười lên:

- Hahaha, the end.. - Gác kiếm lên vai đi trả rồi thay lại đồ thường đi về, hôm nay thật sướng khoái làm sao, tinh thần như được tăng lên một bậc vậy, tâm trạng vậy mà đi dạo đêm thì tuyệt vời. Con Ngọc thì nghỉ học được 2 bữa nay rồi, nghe nói là biết điểm thì về nhà đi nộp hồ sơ luôn, nộp ở Sài Gòn nữa nên cũng không về Đà Nẵng nữa.

Về nhà trong tâm trạng lâng lâng, tắm rửa thay đồ, vận chuyển thuật pháp 1 lần cho tinh thần thêm thăng hoa. Đổi trạng thái đi ra ngoài đường dạo, tôi lần này muốn ra cầu sông Hàn đầu tiên, hít thở gió lồng lộng. Tôi không biết tôi vừa đi qua tới khu mà có nhiều giang hồ thì có một thằng xăm mình ngồi bên quán nước nhìn thấy, nó cầm điện thoại lên gọi:

- Alo thiếu gia, người mà thiếu gia tìm ấy, tóc trắng buộc lên có vẻ đẹp trai. Dạo gần đây nó lượn quanh khu này hoài mà tôi không để ý, giờ tôi đã vừa thấy nó đi ngang qua đây.

- Tốt lắm, anh tí nữa gặp thằng Huy seọ lấy tiền nhé. Theo dõi hắt cho tôi. - Cúp máy luôn.

Xong lại bấm gọi ột đứa khác:

- Alo, Mười “chín ngón” đó hả?

- Chào Thanh thiếu gia! Có việc gì mà hôm nay gọi cho tôi vậy, lại thằng chó nào dám chọc cậu đúng không?

- Anh không cần quan tâm, tôi muốn anh xử lí một thằng, dẫn mặt nó cho tôi. Gọi điện cho Lâm “đầu bò” để biết vị trí mục tiêu, tôi cúp máy đây, xong việc này tôi trả anh 20 triệu, yên tâm thằng này chỉ có một mình thôi.

- Nếu thế thì với giá 20 triệu hơi bị hời rồi đó nha hehe! Cảm ơn thiếu gia, tôi sẽ báo tin lại nhanh thôi. - Nói xong cúp máy.

23. Chương 23: Người Bạn Mới

Trong khi đó tôi không hề hay biết gì hết, vẫn vô tư đi dạo trên phố, vừa đi vừa suy nghĩ về chuyện lúc nãy, giờ có thêm một “món đồ chơi” mới. Giờ này phải chỉ nhảy ra một đám côn đồ chặn đường mình nhỉ? Ôi test ngay skill mới luôn. Đi vài vòng rồi ra tới cầu sông Hàn, cây cầu vẫn mát mẻ lồng lộng như ngày nào. Nhắm mắt lại thưởng thức những đợt gió mát lạnh, dường như gió thiên nhiên với gió do con người tạo ra rất khác nhau. Chợt có tiếng một cô gái vang lên ở bên cạnh:

- Chào anh! Lại gặp nhau rồi. Dường như anh có sở thích ra cầu hóng gió thì phải?

Tôi mở mắt ra, đối diện tôi là con bé Trang hôm nọ. Haha, chẳng lẽ hôm nay lại có thêm 500k sao? Tôi mỉm cười nhìn nó:

- Chào cô, sao lúc nào tôi cũng thấy cô ở đây vậy? Cái đuôi kia đâu rồi?

- Hứ.... đừng có nhắc đến anh ta nữa, tôi chẳng thích đâu. Mà anh chưa trả lời câu hỏi của tôi đấy.

- Ờ thì đúng vậy, tôi thích ra cầu hóng gió về đêm. - Mỉm cười.

- Anh thật là biết hưởng thụ đấy, tôi cũng thích như thế. - tuy thế nào đi chăng nữa con bé này vẫn rất xinh.

- Ừm, vậy im lặng để tôi hưởng thụ đi, hehe. - Cô hỏi nhiều thế làm gì, có quen đâu cơ chứ? hehe.

- xì... tưởng tôi thèm nói chuyện với anh à. - Nói xong nó quay mặt qua bên khác.

Tôi nhún vai “tùy cô thôi”. Lúc đó trên một tòa nhà cao ốc gần đó có một thanh niên ăn mặc sang trọng đang cầm ống nhòm nhòm xuống cầu. Hắt nghiêng rằng:

- Mày dám tiếp cận Tuyết Trang của tao sao? Tao không làm ày sống không bằng chết thì cũng không phải là Nguyễn Ngọc Thanh nữa.

Tôi và cô ta cứ lặng im mà hóng gió, ta chả có gì để nói còn cô ta cũng chả biết nói gì. Chợt tôi cảm giác có gì đó không ổn, nhìn xung quanh thì thấy bên đầu cầu có 1 dàn motor chạy tới đây, toàn mấy thằng bám trợn, xăm mình, hò hét như điên. Tôi như bản năng đứng ra che chắn con Trang lại. Nó cũng sờ sợ nép vào, nó hỏi:

- Có chuyện gì vậy? - sợ run rồi.

- Tôi không biết. Cô đừng có lo, cứ ở sau lưng tôi. - Max can đảm, max ga lăng, hehe.

Khi đoàn xe của tụi nó lại gần tôi trở nên nghiêm nghị hơn, chuẩn bị tinh thần ột trận đánh. Không khí xung quanh có vẻ khá căng thẳng. Bọn nó dừng xe trước mặt tôi, thằng đại ca cầm đầu có 9 ngón tay, mặt bám trợn, hung hãn nhìn tôi vừa định nói gì đó thì chợt có đứa nói thầm cái gì vào tai, nó hừ một tiếng rồi phóng xe đi luôn, thế là cả bầy tụi nó chạy hết, khiến tôi trở mắt nhìn không hiểu tại sao, còn con bé Trang thì thở phào nhẹ nhõm. Rồi nó nhìn tôi với ánh mắt chế cười, bửu môi kiểu như “tưởng thế nào”:

- Anh cứ quan trọng hóa vấn đề lên. Làm như sắp xảy ra chuyện không bằng, lần sau giang hồ du côn có qua thì đừng có chứng tỏ mình trước mặt con gái nhé. Anh mà nhăn mặt một cái tụi nó thấy không vừa mắt là đập đấy, chả cần lí do gì đâu.

- Cô tương tui thể hiện trước mặt cô à? Đừng tự đề ỉnh quá thể chứ. Bọn nó mà nhin không được lao vào thì tui cũng chả sợ.

- Hừ, phét vừa thôi cha. Anh nhìn da trắng như con gái, chăm sóc đến như thế thì chắc chưa trải sự đời rồi. Nhiệm phim quá hả? Tụi nó mà ào vô thì anh chỉ có nước đi bệnh viện cấp cứu mà thôi, có khi còn mất xác nữa.

- Cô nghĩ sao kệ cô, nói nhiều làm gì. - Mất hứng với cô nàng ảo tưởng này.

Nói xong tôi quay đầu định đi về luôn, có cô nàng ở đây thì ai còn tâm trạng mà ngắm cảnh hóng gió nữa chứ. Cô ta thấy vậy biết mình đã nói hơi quá rồi. Cô nàng chạy theo:

- Chờ tui với.

Trên tòa cao ốc nọ, tên Thanh đang tức tối, nghiêng rằng nghiêng lợi:

- Mày có thể theo Trang cả đời sao? hừ. - Bỗng có giọng nói từ phía sau khá dịu dàng.

- Thưa quý khách, đồ quý khách gọi đã mang lên rồi ạ. - Một nữ nhân viên phục vụ khá xinh đẹp.

Hắn hít thở một phát thật sâu, rồi quay mặt là cười rất tươi:

- Cảm ơn cô, cứ để đó cho tui hehe. Cô đi đi. - Thân thiện và vui tươi lắm.

- Cảm ơn quý khách đã ủng hộ, nếu cần sự giúp đỡ xin quý khách vui lòng gọi qua số điện thoại xxxxxx ạ.
- Nói xong cô ta đi xuống.

Cô phục vụ vừa đi, hắn lại quay trở về biểu cảm tức giận khi nãy. Hắn lấy điện thoại ra gọi:

- Alo, anh cho người theo dõi hắn tao tui, khi nào hắn có một mình thì hãy ra tay.

- Ok, tui hiểu rồi thiếu gia.

Cùng lúc đó, ở sân bay quốc tế Đà Nẵng, một chiếc máy bay vừa đáp xuống sân bay. Có một cô bé đang nắm tay ba nó bước xuống sân bay nó nhìn xa xăm một lúc rồi bảo ông bố:

- Bố ơi, bố dẫn con đi dạo phố nhé.

- Không đi Bà Nà chơi hả? Đi dạo phố làm gì?

- Con thích dạo phố cơ....

- Được rồi, để vài bữa nữa nhé, giờ mình đi về khách sạn đã. - Ông vỗ vỗ cái đầu con bé.

- Dạ. - *chụt* nó hôn má bố nó: - Bố thương con nhất, hihi.

- Con gái yêu mà bố không thương thì thương ai bây giờ hehe.

Con Trang cứ lẻo đẻo phía sau tôi, chẳng biết nó đang nghĩ cái gì nữa. Đi được một đoạn thì nó có vẻ hơi mệt rồi, nó cố chạy thêm 1 đoạn nữa chặn đường tôi lại:

- Này anh kia, không biết là để một người con gái đuổi theo phía sau là xấu lắm à? Không biết chờ sao.

- Gì vậy bà nội, tôi có phải người yêu hay bạn cô đâu mà chờ làm gì? Mà cô tự đi theo chứ tôi có bắt cô phải theo đâu. - Sau đó lại mỉm cười nhìn nó:

- Hay là cô muốn làm người yêu của tôi? Tôi có thể sẽ phá lệ mà thu nhận cô đấy.

- Hứ, anh đừng có mà ảo tưởng, ai thèm chứ. Tôi... tôi chỉ muốn mời anh đi ăn một bữa vì đã giúp tôi thoát khỏi tên đeo bám kia thôi. - Ấy, ẻm đỏ mặt rồi.

- Thế không phải hôm nọ cô đưa tôi 500k rồi sao? Trả gì nữa? - Hình như mình hơi hơi khó.

- Không thích thì thôi! Người ta mới chẳng thèm, chẳng qua thấy ơn anh giúp tôi còn hơn 500k đấy nhiều định bù đắp thôi. Thế thôi nhé, tôi đi đây, chào anh. Hứ, không biết điều. - Vừa quay mặt qua định đi thì tôi bắt tay cô nàng lại.

- Gì đây, bỏ tôi ra. Anh làm cái gì đó. - Giận rồi.

Tôi chỉ mỉm cười:

- Hehe, không phải cô muốn mời tôi đi ăn sao? - Đá mắt qua chỗ khác rồi nói tiếp :

- Dẫn đường đi.

Hất tay tôi ra, mặt cô nàng đỏ lên, biểu cảm thì khá tức tối:

- Đi thì đi, theo tôi. - Nói xong cô ta chạy đi trước.

Lần này tôi lại là kẻ theo sau, đi theo nó tới nhà hàng Niêu Trúc Lâm Viên ở gần cầu Rồng, tôi thì như con gà con mới ra khỏi chuồng rồi, có biết gọi gì đâu, để em nó gọi hết. Gọi ra thì ăn, ẹt ẹt hết mấy món liền. Ngẩng đầu lên mới để ý con nhỏ này giờ nó nhìn mình ăn mà nó cười khúc khích, lại còn che miệng làm như che rồi là người ta không biết nó cười vậy (tại tôi cũng chẳng hiểu con gái lắm). Tôi mới nhú mày hỏi:

- Cô cười cái gì! Không lo ăn tí hết đồ ăn bây giờ. - Lần này nó bật cười ha hả luôn.

- Hahaha, anh làm tôi buồn cười quá.

- Cô cứ cười tiếp đi, tôi ngắm. Không ngờ cô cười cũng đẹp lắm chứ bộ. - Cười nữa đi, bố coi mày cười đến khi nào.

- Hứ, ai thèm. Anh không khen thì ai cũng biết điều đó. - Cô nàng quay mặt qua chỗ khác, sang chảnh value.

Nói chuyện với gái đẹp tuy lúc nào cũng nghe những câu nói tự khen mình nhưng rất vui. Cô nàng không ngây thơ như Mỹ Hương nhưng tuyệt đối là kỳ phùng địch thủ về nhan sắc lẫn độ trong sáng. Điều nhưng dễ bị lừa, chưa bao giờ ra đời nó thế. Tôi có điều thắc mắc:

- Sao cô lại mời tôi đi ăn thế? Đừng bảo là trả ơn nhé, tôi chẳng tin đâu. Cô mà không thích thì tên Thanh kia làm được gì? ề ề, khai đề. - Cười nham hiểm tí.

Cô nàng thấy tôi hỏi vậy thì đỏ mặt, cúi đầu xuống, một chốc rồi ngẩng lên nhìn tôi. Nhỏ nhẹ:

- Tôi... tôi.. chỉ là tôi thấy nói chuyện với anh thì rất tự nhiên, tôi không thích kiểu lời lẽ hoa mỹ, đẹp đẽ của đám người kia nên tôi thích.. như vậy thôi. Không được sao?

- hehe, được chứ. Có một người đẹp như cô để ý thì còn gì bằng, tôi cầu còn không được nữa là haha.

- Hứ, anh nói nghe hay lắm. Thế bây giờ kết bạn nhé. Tôi tên là Tôn Tuyết Trang, 18 tuổi, nhà ở khu Đảo Xanh. Còn anh?

- Tên hay đấy. Còn tôi, tôi tên Vĩ, hân hạnh được làm quen.

Mắt cô nàng ướt ướt, đứng dậy bỏ đi ra ngoài cửa. Sặc, sao mọi thứ đảo lộn 180 độ thế. Tôi chạy theo giữ tay cô nàng lại:

- Này, cô bị làm sao vậy. Mới nói kết bạn với tôi mà dùng một cái bỏ đi à? Đùa tôi chắc?

Cô nàng giật tay tôi ra, rồi òa lên khóc:

- Anh là đồ tồi. Anh bắt nạt tôi, anh chỉ biết khi dễ con gái thôi, huhu oa oa. - Tay dụi dụi mắt.

Tôi thấy vô lý quá, tôi bắt nạt, khi dễ nàng ta khi nào chứ. Nhưng tôi biết với mấy cô nàng dễ mót ướt thì càng cứng càng khóc mà thôi. đành phải dụi lại:

- Này cô có làm không vậy nè? Tôi có làm gì đâu mà bắt nạt cô chứ? Nói nghe coi, nếu thật là tôi sai tôi sẽ xin lỗi với cô.

- Hức hức, anh... anh ... tôi muốn làm quen kết bạn với anh thôi mà. Anh không thích thì thôi, nói thẳng ra đi. Anh cũng bày trò hoa mỹ như bọn họ, hức hức. - Dụi mắt rồi lại định đi ra khỏi cửa, tôi lại giữ tay cô nàng lại.

- Hiểu lầm gì không vậy? Tôi cũng thật lòng muốn kết bạn với cô mà!! Hoa mỹ chỗ nào cơ chứ?

- Vậy tại sao.. tại sao tôi đã giới thiệu như vậy rồi mà anh chỉ cho tôi biết cái tên đến có họ cũng không có, anh nghĩ tôi chỉ đáng giá như vậy thôi sao, hay là anh thấy tôi không thật tâm? - Nó bù lu bù loa một loạt.

Thì ra là như vậy, tí nữa tôi té xỉu. Giờ thân phận này không tồn tại thì giới thiệu làm sao đây nàng? Tôi cũng muốn chớ. Ráng mỉm cười một cái:

- Trời ơi, tưởng gì ghê lắm chứ. Tôi hiện giờ chỉ có một cái tên, tôi chỉ có thể thêm cho cô 2 chữ trong tên là Hạ Cửu Vĩ. Tôi rất có thành ý, nếu cô tin tưởng chúng ta có thể làm bạn tốt, còn không tin thì thôi. Đến một ngày nào đó cô sẽ thấy rằng cô biết được tên tôi thì đó là một thành ý lớn lao thế nào, hehe. - Cười.

- Hừ, anh tưởng anh là ai chứ! Ca sĩ nổi tiếng hàn quốc à? Á... à, trông anh cũng giống ca sĩ hàn quốc thật. Hay là..

Lần này tôi trực tiếp gạt tay qua luôn:

- Tuyệt đối không nhé. Dẹp ngay cái suy nghĩ của cô đi, tôi chẳng phải là ca sĩ ca xiếc gì hết. Tin hay không thì tùy cô nhưng bây giờ tôi chẳng có gì để giới thiệu hết. Chỉ có mỗi cái tên đó thôi. - Hơi bực rồi á nghe.

- Hừ, chẳng lẽ anh không có nhà, không có tuổi, không có người thân không có một tí thông tin gì sao? Anh tưởng tôi là con nít sao. - Giận rồi ...

- Đúng là ngoài tôi bằng tuổi cô thì ... - Chỉ vào mặt mình: - Tôi chẳng có gì cả. Tôi chẳng có lý do gì phải lừa cô cả, tin hay không thì tùy, ok? - Nói thật mà đối phương không hiểu cũng hại não thiệt.

- Thật sự sao? Anh đừng thấy tôi tin tưởng mà dụ tôi nhé!!

- Thật, thề 100% luôn đấy. Nếu không phải thì sấm sét đánh chết. - Thật luôn đấy, riêng thân phận này thì ngoài tên ra chẳng có gì.

Thấy thế nó mới hòa hoãn lại, ruốc cuộc cũng cười nhẹ 1 chút:

- Hihi, tôi tạm tin anh đấy. Coi như là tôi đầu tư ột tình bạn lâu dài, sai là do tôi chọn nhầm bạn để chơi.

- Được, chỉ cần cô tin tưởng tôi thì bất cứ khi nào cô cần sự giúp đỡ thì cô cứ đập vỡ viên bi này, tôi sẽ tới nơi viên bi bị vỡ để giúp đỡ cô. - Đưa cho cô nàng một viên bi màu xanh lá cây, đây là một viên bi cối thủy tinh trong suốt tôi mua ngoài tiệm, dựa vào một thủ thuật nhỏ trong Vạn Mộc Thiên Xuân, tôi truyền vào đó một ít Mộc Thiên khí để có thể cảm nhận được vị trí đại khái cũng như tác dụng của nó là dùng để chữa thương cho người khác, khi nó vỡ ra thì tôi sẽ lập tức biết được vị trí chính xác của nó.

Nhìn thấy viên bi màu xanh lá trong tay, màu xanh lá trong đó được tạo nên từ hàng ngàn tia nhỏ màu xanh lá chạy loạn trong viên bi, trông nó rất đẹp mắt. Cô nàng tất nhiên là vui mừng "giật lấy" từ tay tôi luôn:

- Hihi, đẹp đấy. Anh mua ở đâu đây, có kiểu ngọc như thế này nữa à, tinh xảo thật, có mấy tia nhỏ xinh xinh bay trong đó nữa kìa. Chắc đắt lắm phải không, tôi chưa bao giờ nhìn thấy cái này cả.

- Nó chỉ là viên bi thôi, ngọc ngà gì chứ. Một ngàn 3 viên đó, mua đầy ngoài tiệm. À mà cô cứ mang nó theo trong người nhé, coi như là quà tôi tặng mà nó cũng có tác dụng giúp không ít cho sức khỏe của cô đâu. - Mộc Thiên khí vờn quanh cũng làm cho con người bình thường tránh một ít bệnh nhỏ.

- Xạoooooooooooooooooooooooooooo! Mà thôi kệ anh, tôi sẽ giữ nó! Nó đẹp lắm, cảm ơn anh nhé. - Cười títt mắt luôn rồi, không ngờ con gái thay đổi cảm xúc nhanh đến như vậy, mới khóc đấy mà giờ cười rồi.

- Thế nhé, giờ tôi phải về đây. À mà nhớ là tên của tôi không được kể cho ai nhé, bất cứ ai đi chẳng nữa.

- Tại sao thế? Chẳng lẽ tên anh ngoài họ và tên đệm có lạ lắm một chút thì có gì... - *suyt* tôi đưa ngón trỏ lên che miệng cô nàng lại, mỉm cười.

- Bí mật. Đây là một đặc quyền mà cô được hưởng, sau này có cơ hội cô sẽ biết được lí do. Đừng thắc mắc nhé, sau này chỗ đông người cứ gọi tôi là Cửu, tôi gọi cô là Trang nhé.

- Gớm, bày đặt màu mè, anh là minh tinh điện... à mà thôi, kệ anh đấy, thích sao thì cứ như vậy đi. À mà gọi tôi là Nấm nhé, hihi, ở nhà mọi người hay gọi tôi như vậy.

- Được rồi, tạm biệt nhé nàng Nấm “lùn”.

- Đây tôi không có lùn nhé. Con gái 1m62 mà lùn sao? - Chu mỏ lên luôn.

- haha, ừ thì không lùn. Lùn hơn tôi đúng không?

- Nhưng anh là con trai mà.

- Tóm lại vẫn là lùn hơn tôi là lùn hehe. Thôi không nói nữa, 11h tối rồi đó. - Tôi đột nhiên cảm thấy lượng Mộc khí đang ở mức căng nên muốn về đả tọa chứ không phải hoảng tử lộ lem trước 12h đâu nhé.

Thế là tôi đi về luôn. Cô nàng cầm viên bi nhìn tôi đi, rồi cho rằng tôi chém gió thêm về tác dụng của viên bi nên cũng chẳng để tâm lắm, nhưng vì cảm thấy nó đẹp và đặc biệt nên cô bỏ trong người luôn.

Tôi vừa mới ra khỏi nhà hàng được 15 phút thì cái đám lâu nhâu lúc nãy đã chặn đường tôi rồi. Tôi giả ngu phát, đồng thời vận niệm chú tăng lên chút trạng thái lên trạng thái 2 tối đa:

- Mấy anh làm gì đó?

- Mày cũng thôi giả ngây thơ đi. Tụi tao tới đây là để xử mày, nhắc mày một câu, không phải ai mày cũng có thể chọc được đâu nghe chưa. - Thằng chín ngón giải thích như người lớn dạy bảo trẻ nhỏ vậy.

Đã vậy thì chẳng còn gì để nói nữa, tôi gãi gãi đầu mấy cái rồi, rồi gồng sức vào tay, dấn vào thật mạnh vào tường làm tường bị vỡ một mảng hình nấm nấm:

- Đã tới rồi thì lên, nói nhảm làm gì!

Mấy tên đàn em ở phía sau thấy vậy thì hơi rét rồi:

- Đại ca ơi! Thằng này nó mạnh quá vậy đại ca. Giờ mình tính sao.

- Đúng vậy đó, giờ mình lên chơi nó luôn hả?

Thằng đại ca thấy vậy thì giận tím mặt tát cho thằng vừa hỏi một cái:

- Đmm, mày ăn cơm hay ăn cứt? Có thấy nó chỉ có một mình không hả? Nguyên một đám lên tát nó thì nó làm được gì. Mày nó, tụi bây đâu, lên sốt nó cho tao, cầm hàng vào, đánh chạy nó đập chết tao đểo chịu trách nhiệm đâu.

Thế là cả một đám lao lên, thằng nào cũng cầm côn cầm tuýp cầm mã tấu(chắc định giết người sao). Tôi đang định thử nghiệm cảm ngộ khi chiều mà cũng đánh cược cho sự phục hồi của Vạn Mộc Thiên Xuân, nhắm mắt lại cảm nhận sự chuyển động của tụi nó:

Đúng như dự đoán, tôi có thể cảm nhận được mọi thứ xung quanh mình 3m đang chuyển động, tụi nó cứ chém, tôi cứ né rồi lạng, lách. Từ đầu đến cuối tôi vẫn đang trải nghiệm cảm giác này mà cứ dồn sức vào nắm đấm nhưng chưa trả đòn phát nào. Tôi cười ha ha:

- Sao tụi mày đánh đấm chán thế, đéo trúng được một phát sao, hahaha. - Liên tục vừa lùi về phía sau vừa né.

Lần này đủ rồi, tôi mở mắt ra đấm thẳng vào trước mặt làm nó bay luôn 2m, răng gãy tầm 7 cái, máu mồm lẫn máu mũi, cú đấm tụi lực này giờ của tôi mà nó ăn trọn vào mồm thì. Tụi kia thấy đồng bọn xụi rồi thì càng tức hơn, lao vào đánh hăng tiết mà không có trình tự nào hết làm tôi muốn tập né tiếp cũng không thể tiếp tục được. Tôi đương nhiên là quay đầu bỏ chạy rồi, ngu sao mà đứng lại cho tụi nó chém, mình tay không làm sao mà đánh lại hàng nguội chứ, tặn 5-6 chục thẳng, tôi chỉ là không muốn sử dụng trạng thái 3 cũng như là Mộc Thiên khí thôi. Tôi muốn mình được trải nghiệm Kendo đã học....

24. Chương 24: Kẻ Trộm Và Lão Đại Thần Bí

Thế là 2 bên vừa đuổi vừa chạy, vừa chạy tôi vừa thăm mắng mình ngu xuẩn, không có kiếm trong tay thì test cái éo gì không biết. Quét định dụ tụi nó vào góc tối nào đó rồi xử đẹp cho rồi. Tôi cố chạy luôn lách vào các hẻm nhỏ, hẹp nhưng chạy vào nhiều lần vẫn toàn là khu dân cư.

Dựa vào mấy cái thùng rác trên đường, tôi cứ thấy là ném vào mặt tụi nó, chúng vẫn hung hãn đuổi theo như chó dại dí người. Do vừa chạy vừa phá làng phá xóm nên bên truy đuổi tôi có thêm mấy cha dân phòng nữa, đúng là ăn chưa xong đám cưới đã có người mời đi tân giã. Mấy cha dân phòng thì mình làm gì có lý do để xử, dù sao tôi vẫn là bên đuổi lí vì đã phá làng phá xóm.

Chạy qua đường Nguyễn Hoàng lại băng qua Điện Biên Phủ. Có một lần bị thẳng đại ca bọc đầu phía trước, đằng sau cũng có một đám cầm rựa chạy tới làm dân chúng xung quanh bỏ chạy hết, không ai nguyện ý dính tới phiên toái như thế này cả, có người gan dạ lắm cũng chỉ dám vừa chạy vừa gọi công an mà thôi. Tôi chỉ đành lao lên xe thẳng đại ca một cái định cho nó bay ra khỏi xe thì mình cướp lấy mà chạy nhưng hần chỉ bị ngã người ra đằng sau, xem ra tên này là một tập võ không tệ. Đành phải túm áo khoát hần định kéo xuống xe, ai ngờ cái tảo rách luôn cái đoạn tôi nắm.

Thấy thời cơ đã quá, tôi liền tiếp tục chạy thẳng về phía trước để lại tên đại ca vừa ngẩng đầu lên tức giận gào rú đuổi theo. Vừa định vứt cái giẻ rách trên tay thì thấy có trọng lượng hơi nặng ở trong túi, tôi tiện thể lấy ra thì thấy một chiếc ví, lật ra thấy trong có tới tầm 4 triệu và một số giấy tờ, rút túi rồi chạy tiếp. Tôi không mết mà bọn chúng thì khác, tụi mất 1 đám chạy bộ rồi, chỉ còn lại mấy thằng chạy xe máy., đương nhiên mấy cha dân phòng ngày càng đông, đi tới đâu là gọi thêm hội dân phòng ở chỗ đó. Thiệt là bực mình, lao vào hẻm Kiệt 307 lần này tôi muốn cắt đuôi bọn dân phòng nên bật nhảy qua tường nhà người ta luôn, nhảy lên nóc nhà rồi lại chạy trên đó. Cuối cùng chạy trên ấy được tầm 15 phút thì tôi thấy yên tĩnh hẳn rồi, chắc là đã cắt đuôi bọn dân phòng, chỉ tiếc là có thể cũng đã cắt đuôi luôn bọn giang hồ rồi.

Từ trên nóc nhà nhảy xuống một cái hẻm khá tối, chắc là một loạt phòng trọ bỏ hoang, cửa cũng không có, bên trong toàn gạch đá. Nhìn thấy bên trong một căn phòng đồ nát có một người đang nằm ngủ trên một chiếc võng, ăn mặc khá nhếch nhác, chắc là một người vô gia cư nên tôi cũng không bận tâm lắm.

Kiểm một chỗ mát mẻ một tí, tôi ngồi xuống nghỉ ngơi chốc lát. Chưa ngồi nóng đít thì bọn du côn đã phóng xe ào ào tới. Chắc chắn, ngược lại đã quá khinh thường mấy tên các ké này rồi, té rồ xe máy và đèn pha chiếu rọi vô những gian nhà tắm tối. Thằng cầm đầu ngồi trên chiếc motor 300 phân khối, chỉ vào mặt tôi:

- Thằng nhóc kia, giờ để tao coi mày chạy trốn đi đâu nữa. Anh em, chém nó. - Tức thì hần ném chai bia đang cầm trên tay về phía tôi.

Tất nhiên là hần ném không trúng rồi, tôi né được và cái chai bay thẳng về phía trước nghe một tiếng “Choang”, có tiếng mắng chửi vang lên:

- Dm con chó nào phá giấc ngủ của tao. - Tên nhếch nhác lúc này bước ra, có thể thấy được cái đít chai đang dính trên đầu hần, mảnh vụn khắp vai trái, nhưng lại chỉ chảy một chút máu trên đầu. Không biết là

nên cười hay lại an ủi cái tên xui xẻo này nữa, đến cả đang ngủ cũng có người ném chai vào đầu.

Bọn giang hồ thấy có người bị đại ca ném trúng đầu mà vẫn có sức để mắng người thì cũng hiểu được đây là một cao thủ luyện võ, nhưng chúng cũng không sợ, cao thủ thì sao chứ, đánh lại được hơn hàng chục người cầm vũ khí sao, đương nhiên là không rồi nhưng chúng cũng không muốn kéo thêm một người vào phe đối phương nên cũng chưa dám hành động gì cả. Hắn lại che che con mắt rồi quát:

- Đm, đêm tối có để yên cho người ta ngủ không mà thằng chó nào chiếu đèn sáng vậy. Nãy thằng nào ném cái chai vào đầu tao bước ra đây!!!

Thằng đại ca cầm đầu rồ ga lên một cái rồi nói:

- Là tao, tao không biết có người trong đó. Dù sao mày cũng không bị gì ghê gớm lắm. Đi đi, chỗ này là chỗ tụi tao xử kẻ thù. - Có một chút phần nhượng bộ nhưng lại mang tư thế khá cao ngạo, kiểu như tao ném đay mày làm được gì nào? Còn không mau cút. Chỉ là lời lẽ dịu hơn 1 chút mà thôi.

Tôi vẫn im lặng né sang một bên quan sát, tên kia chắc cũng không phải dạng vừa đâu, hắn bước lên nói:

- Mày vừa nói cái gì? Nói lại nghe xem nào, cái đm tưởng có 8 thằng chạy motor mà lảo trước mặt tao à. - À ừ, thằng này cũng cứng phết. Nhưng hình như hắn hiểu lầm về số lượng của bọn giang hồ rồi.

Tôi hảo ý định lên nhắc hắn một cái:

- Anh gì ơi...

- Câm miệng, đây không phải chỗ một thằng nhóc như cậu nói chuyện, đi đi. - Ra về người lớn value, trông hắn cũng chỉ sắp xỉ hoặc hơn tôi 1 2 tuổi là cùng.

Tôi cũng không nhắc nữa, để coi hắn có bao nhiêu bản sự, lui về phía sau mấy bước, bọn kia cũng xuống xe hết, rút hàng nguội ra. Một tên đàn em không nhịn nổi nữa cầm cây côn sắt lao lên đánh tên nhếch nhác, thế nhưng tên kia chỉ cười xòa, lách người qua một bên giật trở sang ngang ngay mồm thằng du côn, khiến cho nó bị mất 2 cái răng ôm mồm nằm dưới đất rên rĩ. Hắn được thế nên càng hung hăng:

- Tụi mày lên hết đi, hahaha. Đã có can đảm phá giấc ngủ ngon của Nguyên Hóa tao thì phải có can đảm trả giá...

Hắn chưa nói xong thì tiếng ồn ào vọng đến, gần 70 thằng cầm vũ khí nguội chạy hùng hục tới, tới gần thằng cầm đầu tụi nó đồng thanh:

- Đại ca! - Khí thế ép người.

Tên tự xưng là Nguyên Hóa nuốt nước miếng, chợt sắc mặt hắn thay đổi, ôm bụng lại rên:

- Á, đau bụng quá! Đm bà bán cháo đầu hẻm, mất vệ sinh quá, lần sau ẻo bao giờ ăn bả nữa! - Nhìn thằng đại ca team địch hắn cười hề hề, hơi khom người :

- Nãy giờ chỉ là hiểu lầm! hehe, hiểu lầm thôi! Em còn nhỏ không hiểu chuyện mong anh đừng trách! - Hắn vẫn cười hề hề, lén lén từ từ đi ra ngoài hẻm. Thằng đại ca “hừ” một tiếng, bọn đàn em nó đã đẩy tên Hóa trở lại.

- Dmm, đánh anh em tao rồi thích đi đâu thì đi à? Thiên hạ này không có bữa ăn nào là miễn phí cả. Đêm nay tao sẽ làm một việc tốt gọi xe cấp cứu ày, giờ ngoan ngoan ở lại đây được chưa?

Tên Hóa nghiêng rằng:

- Mày tưởng tao sợ tụi mày sao? Một lũ chỉ biết ý đồng hiệp ít. Có ngon từng thằng một vô đây tao chấp hết.

- Đm anh em, xử nó. Thằng tóc trắng để sau.

Hét lên một tiếng cả một bầy lao vào như chiến tranh phong kiến. Tên Nguyên Hóa lùi về sau 2 bước, đưa tay lên nói:

- Khoan đã!

Tên đại ca:

- Dừng! - Tức thì tụi kia dừng lại hết, rõ ràng đây là một băng đảng rất có quy củ. Tiếp: - Mà có điều gì trần trối à? Tao là một người rất thích giúp đỡ người khác đấy.

Nguyên Hóa quay qua nhìn thấy tôi đang khoanh tay mỉm cười, hắn không hiểu nhưng cũng không nói gì với tôi, rồi quay qua bên kia:

- Tao chỉ có một câu hỏi thôi? Mà dám trả lời không?

- Hahaha, hỏi đi. Hỏi những câu hỏi cuối cùng của những ngày tháng tươi đẹp lạnh lẽo của mày đi.

- Trụ sở băng đảng của tụi mày ở đâu? Có bao nhiêu trụ sở? Nhà mày ở đâu?

- Mày hỏi hơi nhiều rồi đó? - Lạnh giọng.

- Đều chỉ là một câu hỏi về địa điểm mà thôi.

- Hỏi làm gì?

- Đương nhiên là để trả thù rồi! Tao chỉ sợ mày không dám mà thôi. - Khích tướng phát.

- Haha, được. Tao ày cơ hội trả thù, hi vọng mày có thể dẫn thêm vài thằng đến chỗ tao để chịu chết. - Hắn cười rất tự tin, nghĩ lại thấy hang ổ của mình còn có camera, súng trường, súng lục, còn có vài viên lựu đạn mua lậu từ biên giới thì sợ gì mấy thằng các ké trả thù, hắn lại cười to.

- Nhà tao ở xxx,yyy. Trụ sở của tụi tao là ở xxx,mmm. Hi vọng mày sẽ đến haha, giờ đi bệnh viện được chưa? Tụi bây lên. - Yaaaa, bọn đàn em lại lao lên.

Tên Nguyên Hóa trầm nghĩ trong lòng:

- “Tao mà thoát được lần này thì tụi mày sẽ thấy tao trả thù ác đến như thế nào”. - Hắn liền chạy về phía tôi :

- Anh bạn, giờ chúng ta đã là cùng hội cùng thuyền rồi, anh mà không hợp tác với tôi thì tí nữa 2 chúng ta sẽ lên bàn thờ đó. - Khẩn thiết và chân thành quá.

Tôi định dụ tụi nó vào góc này thì sẽ tăng trạng thái giết sạch tụi nó nhưng có tên này ở đây thì không thể lộ cái gì được, mà hắn có võ thuật cũng rất cao, làm tôi cũng nổi hứng đánh lộn lên. Tôi đáp ứng:

- Tốt, hôm nay tôi với anh đẹp đẹp bọn này. - Mỉm cười hiện lên một sự tự tin cũng như hưng phấn cực độ.

Tên đại ca cười to:

- Đúng là con nít chưa ra đời, cuồng vọng vô tri. Tụi mày ý có tí võ mà tưởng rằng mình là siêu nhân rồi sao? Hahahaha. - Hắn cười lên làm đám đàn em cười theo, gần 80 thằng cười làm khu này trở nên nhộn nhịp hẳn, nói không chừng người ở ngoài hẻm mà không biết còn tưởng bên trong có đám cưới đám hỏi gì đó vui mừng.

- Cuồng vọng hay vô tri cũng không phải một đứa như mày có thể phán xét. Lên hết đây đi. - Tôi ngoắc tay thách thức, đồng thời vận Mộc Thiên khí vào nắm đấm cùi trỏ và 2 chân. Đây cũng là lần đầu tiên tôi thí nghiệm sức mạnh của Mộc Thiên khí.

Tên Nguyên Hóa cũng bắt đầu nghiêm túc, 2 tay và 2 chân thủ tư thế kì lạ, tôi nhận thấy không khí xung quanh có chút lay động. Clgt, chẳng lẽ đây là thứ gọi là võ công trong phim kiếm hiệp à, tôi cũng không tin hắn là một người bị dị biến giống như tôi. Kể thì lâu chứ từ lúc mấy tên lâu nhâu xông lên cho tới lúc tên Nguyên Hóa vận khí thì cũng chỉ vài giây.

Tên đàn em đầu tiên lao lên cầm một cây gậy bóng chày gỗ đánh vào đầu Nguyên Hóa, rất nhanh tên Hóa đưa lòng bàn tay lên chụp lấy cây gậy, đồng thời tay phải đâm thẳng vào bụng tên côn đồ làm hắn bay ra ngoài 1m, hộc cả dịch dạ dày ra ôm bụng lăn lóc rên rỉ. Không ngờ hắn lại mạnh như vậy, cũng không kém tôi bao nhiêu. Tôi cũng không suy nghĩ nhiều nữa, nhắm mắt lại lao lên phía trước.

Tả xung hữu đột, tôi cảm nhận chuyển động xung quanh mình 5m, né những đòn đánh từ 4 phía, đồng thời trả đòn. Tôi hạ một thằng chỉ trong một hit và mỗi lần đánh trúng tôi nghe tiếng “rắc rắc” của xương tụi

nó, không ngờ Mộc Thiên khí lại mạnh đến như vậy, tiêu hao cũng rất kinh người, mới có 20 mấy thăng mà đã hao mất 1/3 trong cơ thể rồi. Trước mặt có người khác nên tôi không thể giết người được, chỉ đành đánh vào tay chân bụng tụi nó thôi, không đánh vào đầu.

Tên Nguyên Hóa cũng không phải dạng vừa, hấn trúng đòn cũng nhiều, máu đầu cũng đã chảy nhưng hấn lại hạ gục được hơn 10 thăng rồi. Tôi càng đánh càng cảm nhận được sự khổng lồ của mình đối với Mộc Thiên khí càng tăng, nếu có thể mỗi ngày đều đánh như thế này thì chừng vài năm tôi có thể đưa Mộc Thiên khí ra ngoài để chường, hoặc có thể điều khiển thực vật xung quanh mình. Tôi cũng không dám lãng phí lần này, lại tiếp tục xông sâu hơn vào chỗ bọn chúng.

Tên đại ca này giờ ngồi trên xe quan sát, hấn càng khiếp sợ, trên đời này còn có những con người như thế này sao. Tụi nó là quái vật à, đặc biệt là thanh niên tóc trắng, chưa bị trúng một phát đòn nào. Hấn cũng là người tập võ nhưng hấn tin tưởng rằng mình có thể đánh với thanh niên lòi thôi một trận nhưng lại không có niềm tin đánh với thanh niên tóc trắng. Hấn cho rằng thanh niên là một cao thủ khí công của một ẩn phái nào đó. Hấn cũng từng học lén được 1 cuốn võ điển khí công của một gia tộc có truyền thống về võ, người thường không tin những võ công trong phim truyện kiếm hiệp nhưng hấn lại tin. Bởi vì hấn đã từng nhìn thấy 2 cao thủ đánh như khinh công bay nhảy rất cao, một chiêu có thể đánh gãy một cái cây cao.

Hấn nghi ngờ thanh niên tóc trắng là một người ưu tú trong thế hệ trẻ của những ẩn phái hay võ tộc, hấn không dám chọc bọn họ, hấn biết mình chỉ mới học được chút da lông bên ngoài của cuốn võ điển này mà thôi. Nghĩ tới đây tên đại ca đã mồ hôi đầy người, hấn quay đầu xe bỏ chạy trước mà không dám gọi mấy tên đàn em, có đứa thấy đại ca chạy nó cũng chạy theo. Cuối cùng còn 30 thăng còn đứng được, hiệu ứng đô-mi-nô đã xảy ra, thế là bỏ chạy hết cả lũ. Tôi đã kiệt hao 2/3 Mộc khí, cơ thể có hơi 1 chút mệt mỏi. Nhìn lại tên Nguyên Hóa thì đã hơi bầm dập xịu, máu chảy từ trên đầu xuống chân rồi mà hấn vẫn còn khá tỉnh táo, đi đứng không có chút mất tự nhiên nào cả, tôi còn hoài nghi đây là máu giả hấn cố ý đổ lên nữa.

- Không ngờ anh lại là một cao thủ khí công, thảo nào không sợ mấy thăng du côn. Phiên phức này là anh mang đến cho tôi đấy.

- Haha, tôi không cố ý, ai bảo anh ở trong hốc tối vắng người như thế này chứ.

- Mà thôi bỏ qua đi, tôi sẽ lấy bồi thường từ anh. - Bỗng dưng hấn từ nghiêm nghị chuyển sang một bộ dạng rất hèn mọn bỉ ổi.

- Đại ca, anh dạy em võ nhé. Em đã bị cảnh anh chiến đấu với lũ côn đồ chinh phục rồi, đại ca à, thu nhận em nhé. - Hấn lao vào ôm chân tôi, còn vuốt lên vuốt xuống. Sắc, tên này lẽ nào có sở thích biến thái. Không xong:

- Đi chỗ khác chơi, tôi không quen anh, anh cũng không thua kém tôi bao nhiêu, tôi lấy gì mà dạy anh đây chứ hả? - Cổ vùng vẩy hấn ra nhưng hấn vẫn ôm rất chặt. Đang định dùng sức đạp hấn ra thì hấn buông tay ra. Vội ôm bụng rồi nói:

- Đại ca à, em bị đau bụng, cần đi gấp, đại ca đứng đây chờ nhé, em sẽ quay lại nhanh lắm. - Nói xong chưa đợi tôi nói cái gì hấn đã khuất dạng trong bóng tối, tốc độ chạy nhanh value luôn, chắc tào tháo rượt dữ lắm. Tôi thì ngu gì đứng lại chờ, cũng liền bỏ đi. Được 15 phút, đang thầm khen hấn đang bị tào tháo rượt mà vẫn có sức hạ 17 thăng.

Chợt nghĩ ra cái gì, tôi vỗ trán, nghĩ lại lúc ấy hấn vừa chạy vừa quay lại nhìn tôi, tưởng như là một đứa con nít sợ bố nó bỏ nó đi, nhưng mặt hấn lúc đó lấm lấm lét lét, đúng đó là vẻ mặt sợ hãi, sợ tôi đuổi theo hấn. Tại sao hấn lại sợ nhỉ, tôi không hiểu lắm. Mà thôi kệ đi, dù sao hôm nay cũng thu hoạch được một cái bốp 4 triệu, để vài bữa dẫn gái Trang đi chơi.

- Chết rồi. - Tôi sực nhớ tới cái bốp của thằng đại ca, tôi sờ lại túi thì đã không thấy đâu nữa rồi. Dm, thằng khốn này không ngờ lại là một tên trộm vặt, nó lấy lúc nào tôi cũng không biết luôn. Chắc lúc vuốt vuốt quần chân tôi. Đây là tiền phí nghĩa nên tôi cũng không tiếc nhưng... hi vọng tên Hóa không gặp lại tôi một lần nữa.

Tại một căn phòng sang trọng trên một tòa cao ốc, cô gái phục vụ đã phục vụ “Thanh thiếu gia” lúc này, đang gõ cửa phòng. Bên trong phòng có một giọng nói khàn khàn vang lên, tất nhiên giọng này đã được bốp méo, không phải giọng thật:

- Vào đi.

Cô gái bước vào phòng:

- Lão đại! - Cuối chào với người đang ngồi trên 1 chiếc ghế xoay, hần đang quay lưng về phía nàng.

- Có báo cáo gì thì nói đi. - giọng khàn khàn.

- Tên Thanh bỏ tiền ra thuê băng Mười “chín ngón” xử lí một ai đó mà hần rất căm hận, kéo tới 80 mới tên cầm hàng nguội để vây đánh.

Tên lão đại như bị giật mình, quay ghế lại, không ngờ... hần là một người đeo mặt nạ quý, áo choàng đen. Hần không sử dụng giọng thật của mình:

- Cái gì? 80 tên sao? Kết quả thế nào? Tên đối địch với tên Thanh chắc cũng là người trong giới giang hồ chứ? hay là trong thế giới ngầm. Hần có bao nhiêu đồng bọn.

- Thừa lão đại, em nghĩ rằng hần là một người trong thế giới ngầm.

- Tại sao?

- Vì hần chỉ dùng sức một mình, tay không tác sát đã càn quét 80 tên côn đồ.

- Sao? Không ngờ ở ngoài thế giới ngầm lại có một người có thể mạnh so sánh với ta. Thú vị, khả khả. Người đi điều tra về nhân dạng lẫn lai lịch của hần cho ta.

- Dạ, thưa lão đại. - Cô nàng phục vụ cung kính lui về phía sau, mở cửa đi ra ngoài.

Còn lại tên lão đại ngồi thì thầm một mình:

- Không ngờ ở đây lại có người có thể so với ta, hần đi ra từ thế giới ngầm sao? Tên Thanh ngu ngốc không biết sống chết, hi vọng tên kia có thể giết tên Thanh cho đỡ phiền phức ta.

25. Chương Chương 25: Tuyệt Trang Bị Bất Cốc

Cùng lúc và cùng tòa nhà đó nhưng ở trên sân thượng, tên Thanh và tên đàn em đang nói chuyện. Tên thanh trợn mắt lên:

- Nói cái gì? Mày nói lại nghe coi.

- Dạ xin thiếu gia cứ bình tĩnh đi ạ. Chắc là đại ca Mười đang đi nhậu ăn mừng chiến tích thôi ạ.

- Tao bảo là mày nói lại. Đéo phải kêu mày giải thích, dm. - hần cầm nguyên cái ly rượu trên tay ném vào mặt thằng kia, tên kia đưa tay lên đỡ nhưng vẫn bị miếng chai đâm vào da thịt làm tay chảy máu đầm đìa.

Hần càng hoảng sợ quỳ xuống nói:

- Thiếu gia bình tĩnh đi ạ. Em... em lúc tới hiện trường thì chỉ thấy một đám 3 4 chục thằng nằm la liệt ở đó, còn lại thì không thấy đại ca Mười với thằng truy nã đâu cả.

- Sao có thể như vậy được. Lũ ăn hại. - Xì khói rồi.

- Nhưng.. nhưng mà đàn em của đại ca bị điều đi hết 80 người, còn lại 39 người không thấy đâu có lẽ.. đang truy đuổi tên kia.

- Hừ, vô dụng, đến cả một thằng mặt trắng cũng không bắt được. Gọi điện thằng Mười cho tao. Mẹ nó, tao phải giảm tiền xuống. - Đề ma ma, nhìn lại mặt mình đi chú.7

- Dạ.. dạ, em đã gọi nhưng không được ạ. - Hần đang run cầm cập, sợ thiếu gia lại ném đồ vào mặt hần, mặt đang trắng dần do máu chảy này giờ. Nhưng không dám nói nữa lời bất kính vì hần biết thiếu gia có lỡ giết hần thì thiếu gia cũng chả bị phạt gì.

- Đm nó, mày đi điều tra xem nó là người phương nào. Có hậu trường bao lớn mà dám ở cái Đà Nẵng này đối chọi với tao. - Đập bàn.

Tên kia chỉ chờ có câu nói này, hần liền chạy đi bệnh viện liền, ngồi đây thêm nữa tiếng nữa thì hần chết chắc. Tên đàn em vừa bỏ đi thì mặt tên Thanh lại biến đổi từ giận dữ sang khá âm trầm, trong mắt hiện lên một tia độc ác:

- Anh yêu em nhiều như thế nào thì chắc em cũng biết rồi. Tại sao? Tại sao em không chấp nhận anh! Anh có thể vì em mà làm mọi thứ trên đời này. Không!! Không ai có thể ngăn cản anh yêu em!! Haha, em không thích cũng không sao, đợi gạo nấu thành cơm rồi thì cái gì cũng không thể ngăn cản được hết, haha!! Hahahahahaha - Cười lên điên cuồng.

Còn tôi lúc đó đang mang tâm trạng buồn bực lết về trọ, không không bị một đám du côn chặn đánh mà còn bị mất 4 triệu bạc nữa (tiền của người ta mà anh ơi!!!). Lần này tôi quyết lấy 200k còn lại để mua một chiếc điện thoại trắng đen, để liên lạc với em Trang dưới danh nghĩa của Hạ Cửu Vĩ, dù sao thì vài bữa nữa tôi cũng phải về lại Dak lak rồi. Đạo này ba má cũng hay gọi điện lên hỏi thăm con khi nào về, chọn trường nào chưa? Còn thằng Cường với con Dung cũng gọi điện hỏi (ba má tôi đưa số của tôi cho tụi nó)! Thằng Cường thì chỉ có thể đi học cao đẳng còn con Dung thì khá khá, vào được một trường học Y tầm trung với số điểm 24,5. Tôi cũng đã hết hạn học lớp kendo, chuyện của mấy ngày tiếp theo là ở trong phòng trọ hoặc ra công viên hấp thụ, hồi phục lại lượng Mộc Thiên khí đã mất cùng với việc cảm thụ gió và tập các kỹ thuật tấn công inh.

Khuya về tôi lại ra đường lang thang như một thói quen, cảnh Đà Nẵng về đêm gần những cây cầu thêm vào lồng lộng gió mát thật lung linh và đẹp biết bao. Hôm nay ngoài hóng gió lang thang như cũ tôi còn có một mục đích đặc biệt khác, đó là gặp Trang, cô bạn mới quen. Tôi muốn xin số điện thoại và cũng như là vui chơi vài bữa cuối, chắc gì tôi có thể quay về Đà Nẵng lại. Và.. đúng như dự đoán, nàng đang đứng chờ tôi ở giữa cầu Rồng. Thấy tôi, nàng cũng đi tới. Tôi mở miệng chào trước:

- Chào người đẹp, cô cũng có hứng thú ra cầu hóng gió giống như tôi sao? 10h rồi đấy.
- Hihi, chào anh. Tôi là đang chờ anh thôi. Biết ngày nào anh cũng đi lang thang ban đêm hết mà, hihi.
- Làm sao biết?
- Hihihi, bí mật. *Đưa ngón trỏ lên môi* Vào vấn đề chính luôn nha?
- Có vấn đề gì hả? - Mỉm cười.
- Hừ, cười này.. cười này.. cười nữa đi. - Nó đang vui vẻ tự nhiên đổi sắc mặt thành giận, néo tai tôi.
- Á, đau à nghe. Cô bị gì vậy? Thả ra dùm cái đi bà nội.
- Hừ, do anh chứ do ai. - Chống nạnh.
- Do tôi cái gì cơ chứ. Có nhầm lẫn gì không vậy?
- Do anh, do anh, do anh. - nó còn cố néo thật mạnh.
- Tôi xin lỗi, xin lỗi cô được chưa?
- Xin lỗi tôi? xin lỗi cái gì?
- Tôi không biết. Thế tại sao cô bảo do tôi là do cái gì?
- Nó lại cố néo mạnh ra một phát nữa.
- Đồ dẻo miệng, giờ mà vẫn chưa biết à?
- Thôi đi bà nội, nói lẹ dùm cái, khó hiểu. - Hất tay nó ra.
- Hừ, hôm qua anh bảo thành ý kết bạn với tôi. Vậy mà.. vậy mà.. hức, hức.. anh lại không cho tôi cái thông tin gì để liên lạc hết, vậy mà là bạn bè sao? - Chết, nó dụi mắt rồi, sao con gái nó kỳ vậy nè.
- À.. à.. ừ thì tại tôi quên, xin lỗi được chưa. Giờ tôi cho cô số điện thoại nhé? Đừng khóc nữa, tôi sợ nước mắt con gái lắm. - Xuống nước nắn nỉ bà cô mít ướt mảy lông, không hiểu sao tên kia mê như điều đồ (tại nó dễ thương và xinh lắm đó anh).

- Chỉ có số điện thoại thôi à? - nó hét khóc rồi, nhưng vẫn còn nũng nịu, thật không thể hiểu nổi con gái, toàn diễn viên hollywood à.

- Ủ, chỉ có số điện thoại thôi, lấy không?

- Lấy chứ, nhưng.. không có địa chỉ nhà sao? - Mắt đen láy nháy nháy, biểu cảm.. tôi lấy tay đập vào mặt mình, làm sao mà nhìn nó cứ thấy tội nghiệp với đáng thương thế nào ấy, chỉ muốn bảo vệ nó đến hết cuối đời thôi. Không phải là ý nghĩ của riêng tôi như vậy nhưng ai đứng trước tình cảnh này cũng đều như vậy.

- Ủ, không có nữa, không phải tôi không nói mà hiện giờ nhà tôi không có ở nơi này. - tí nữa thì nói nhà tôi không tồn tại cmnr, nhưng mà nghĩ lại thấy vô lý chả ai tin nên nói như vậy cho có lệ cũng được.

Mắt cô nàng lóe lên một phát, sau đó rất nhanh trở lại bình thường:

- Hừ, tạm tha cho anh đấy. Đưa số điện thoại đây! - ' “nhà em có nuôi một bà nội...”

- Cô đưa số đây tôi gọi một phát là xong chứ gì. - Lấy trong túi chiếc trắng đen 1202 ra.

- Không!! - Miệng nó phồng lên. - Anh đưa số điện thoại của anh đây, đêm nay tới sáng mai tôi sẽ gọi, anh mà không bắt máy thì chết với tôi. Giờ tôi dẫn anh đi uống nước bên kia nhé.

Đi vào một quán ăn sang trọng bên bờ sông hàn và tất nhiên là chỉ để uống nước nói chuyện, cũng khá vui vẻ. Gần về tôi nói luôn cho cô nàng biết:

- Tôi sắp đi rồi..

- Anh đi đâu?

- Đi hơi xa hehe, có lẽ một ngày nào đó chúng ta có duyên sẽ gặp lại hehe. Mai tôi đi, hehe.

- Vậy giờ mình đi dạo nhé, 12h rồi về. - dịu dàng thế.

- Cô không sợ bố mẹ lo hay sao?

- Không, hihi. Tại.. tại tôi cũng hay đi dạo khuya, bố mẹ quen rồi. - nói xong nàng nắm tay tôi đi dạo. Chỉ cảnh đẹp thơ mộng như tranh, vừa nói vừa cười vừa kể. Khoảnh khắc thật yên bình, tôi cũng phụ họa theo vì tôi vui, có lẽ sau ngày mai tôi không về lại Đà Nẵng nữa.

Mãi lang thang, dù sao thì đà nẵng về đêm cũng không thiếu người làm tôi cũng quên mất thời gian, chớp mắt đã 2h sáng, tôi vội nhắc nhở cô ấy:

- ề Năm, 2h sáng rồi đấy. Không về nhà bố mẹ lo bây giờ?

Nó nhìn sang tôi với ánh mắt viên đạn:

- Bố mẹ anh lo hả?

- Không, là bố mẹ cô lo ấy! Không lo thật sao. - Làm gì có dụ con gái mà đi quá nửa đêm thế này mà bố mẹ không lo chứ.

- Cũng không, tại tôi cũng hiếm khi ở nhà lắm, bố mẹ mua cho tôi một ngôi nhà riêng, để tôi sống tự lập.

- Thì ra là thế. - Tôi gật gù.

- Hihi, mình đi tiếp, tôi dẫn anh đi leo núi, đi. Định về lúc này mà anh kêu mai anh đi thì hôm nay tôi chơi với anh bữa cuối, dù sao thì anh cũng là người bạn duy nhất của tôi.

- Thật sao? Làm gì có dụ ai chỉ có một người bạn thật thôi, những người khác chỉ là xã giao, tôi chả ham gì tụi nó. Bọn họ chỉ để ý đến tiền và vẻ ngoài của tôi thôi.

- Haha, lẽ tôi là người như cô kể thì sao.

- Không thế nào.

- Tại sao không?

- Mắt tôi nhìn người chưa bao giờ sai, hihi.

Luyện thuyền 1 lúc rồi nàng dẫn tôi đi Ngũ Hành sơn leo núi.. ban đêm. Đến 5h sáng lại ra biển ngắm bình minh, đêm hôm nay thật vui vẻ. Chơi xong thì 6h đi ăn sáng, chưa bao giờ tôi đi chơi với một đứa con gái mà lâu đến như vậy, còn cô ấy thì lại tin tưởng một người lạ mà chưa hiểu biết bao nhiêu như tôi, có lẽ nàng đã coi tôi là một người bạn duy nhất.

- Anh phải đi rồi sao?

- Ủ, hẹn gặp lại trong tương lai, hehe. - tôi quay đầu đi về trọ.

Cô nàng nhìn theo tôi bước đi, trên mặt cũng không hiện ra cảm xúc gì. Chợt có cánh tay từ phía sau bịt miệng nàng lại bằng một chiếc khăn, nàng cố dây dụa, cố gọi người bạn lại nhưng chỉ ú ớ rồi nhắm mắt. Do tôi có thính giác hơn xa người thường nên hình như tôi nghe hình như có tiếng gì ở phía sau, tôi quay lại nhưng chẳng thấy ai ở phía sau cả. Đặt một dấu chấm hỏi trong đầu rồi tôi cũng đi về nhà.

Cùng lúc đó tại một nhà hàng sang trọng, ở một bàn VIP có hai bố con đang ăn sáng. Đứa con gái đút cho bố nó một miếng thịt:

- Ăn đi bố, hihi.

- Con yêu, cứ từ từ, bố chưa nuốt xong. Nghẹn.... - Nó chạy lại vuốt vuốt ngực bố nó.

- Con xin lỗi, có sao không?

- À không sao, hề hề, không sao, không sao. Tội bố dẫn con đi qua một nơi rất đẹp và sang trọng nha.

- Ôi, thích quá! Chỗ nào vậy bố?

- Khách sạn Camellon(hư cấu thôi nhé, không có thật ngoài đời đâu), khách sạn 6 sao đó. Thích nhé !

- Dạ, hihi.

Tại một nơi sang trọng ở tầng 16, Thanh thiếu gia đang gọi điện thoại:

- Thế nào? Việc tao giao đã làm được chưa?

Đầu dây bên kia:

- Dạ, đã thành công rồi thưa thiếu gia.

- Đưa mục tiêu tới chỗ tao. Mà sẽ được trả công xứng đáng.

- Là ở đâu thưa thiếu gia? Tôi.. tôi không biết.

- Tao quên, ở khách sạn Camellon, tầng 16 phòng 1601, lệ lên! Nhớ để lộ bất cứ cái gì trước khi gạo nấu thành cơm thì cả nhà mày sống không yên với tao đâu nghe chưa.

- Dạ, Xin thiếu gia cứ yên tâm đi ạ. - tên Thanh cúp máy luôn, rồi ngồi mỉm cười nham hiểm.

Sáng đó tôi về nhà, Mộc Thiên khí đã hồi phục hoàn toàn đêm qua khi ở trên Ngũ Hành sơn, do ở đó chỉ toàn là thực vật lẫn thực vật nên tốc độ hồi phục rất nhanh. Không có chuyện làm, cũng không thể thăng cấp mộc thiên khí tiếp vì mộc khí đã đầy tràn cơ thể, muốn thăng tiến tiếp thì cần có linh vật mộc hệ thật sự chứ không phải mấy cái cây cỏ con bèn đường. Tôi lại lục lọi ký ức, tìm thêm những thứ mới mẻ dù sao thì Vạn Mộc Thiên Xuân chỉ là một thuật pháp cơ bản ở thế giới kia, vất vả đường ai cũng không thêm lượng.

Cuối cùng tôi tìm thấy 2 bản võ kỹ, một là cước kỹ, một là luyện thể kỹ của dòng chiến sỹ, có một chú ý nhỏ nhỏ là thường thường người tu thuật pháp thì rất khó luyện võ kỹ, mặc dù vẫn có người học được cả 2 nhưng cũng là hiếm. Tôi cũng chỉ là tính tìm cái gì đó học cho vui nên cũng không quan tâm cái chú ý kia. Đọc kỹ 2 cuốn võ kỹ, 1 gọi là Trọng Phong cước trọng yếu tập trung là độ mạnh và độ nhanh, có 2 cảnh giới sơ đẳng là Trọng cước và Phong cước.

Trọng cước thì cực mạnh, nặng tựa núi đè, uy lực cực lớn, Phong cước thì dựa vào yếu tố nhanh, ra đòn như gió khiến đối thủ không kịp trở tay, tu luyện tới tận cùng thì một giây có thể đá ra 32 đá. Tất nhiên 2 cuốn võ kỹ này cũng chỉ là võ kỹ hạng ăn mày bên thế giới kia, vì trái đất không có linh vật tài nguyên gì nên tôi có muốn cũng không bao giờ luyện được võ kỹ cấp cao.

Còn luyện thể kỹ là Thiết thân công, luyện thành thì thân thể cứng như sắt thép, sức hồi phục cũng rất nhanh, một tay có thể đâm nát một khối sắt mà không bị trầy xước gì. Yêu cầu tu luyện ở nhiệt độ cao, áp lực lớn chịu rất nhiều đau đớn dạt dội. Tiếc là hiện tại tôi không có điều kiện để luyện môn Thiết Thân công này. Chỉ đành học Trọng Phong cước.

Vì muốn luyện được Trọng cước thì phải cần ở những nơi cứng rắn hoặc có sức phá mạnh như núi đá hoặc thác nước mới có thể luyện được nên giờ tôi chỉ có thể luyện Phong cước. Cũng may yêu cầu nhập môn là cảm nhận về gió tôi đã thỏa mãn điều kiện sơ đẳng nhất, cũng là dồn hết sức vào vào bàn chân rồi đá mạnh về phía trước giống như Trọng cước nhưng lại yêu cầu tốc độ, mục đích của nó không phải là lực mạnh khi đá trúng địch thủ mà là lực không khí bị cú đá làm bạo phát ra để đã thương địch thủ nên mới gọi là Phong cước.

Mới chỉ sút được 2 phát thì bắp chân tôi như đau nhói, tí nữa là sút bay luôn cả cái chân, gân chân đã đứt. Nhưng may mà tôi có Mộc Thiên khí điều hòa vết thương, nhưng vẫn còn rất đau, tôi đành phải chuyển đổi trạng thái 2 để hồi phục như ban đầu. Thì ra đây chính là lý do mà dòng Pháp sĩ khó tu luyện dòng Chiến sĩ, mà đa số mọi người cũng chọn dòng Pháp sĩ vì dòng Chiến sĩ chịu rất nhiều gian khổ đau đớn, có khi còn mất mạng trong luyện tập nữa nên cũng yêu cầu người luyện cực kỳ kiên nhẫn và chịu khổ. Đứng lên thì thấy chông sáo như núi thu nhỏ của tôi đã bị sức gió do 2 cú đá phát ra ở tầm cách 5m làm nát nát, tôi cũng giật mình về uy lực của Phong cước.

Lúc tôi vừa hồi phục xong thì đã 4 giờ chiều, ở khách sạn Camellon tầng 16 phòng 1601 có 2 người ở trong đó, một thiếu nữ bị trói trên một chiếc ghế và một thanh niên đang cười húng hỏ, nếu mà tôi đang ở đây chắc liền nhận ra 2 người này là tên Thanh và cô nàng Trang Nấm. Tên Thanh cười hề tiện bước tới gần vuốt cằm cô nàng:

- Em đẹp quá Trang ơi! Làm anh yêu em đắm đuối! Làm bạn gái anh nhé.

Hất mặt qua phía khác, cô nàng giận:

- Thả tôi ra, anh dám bắt cóc tôi không sợ ba tôi cho cảnh sát bắt anh à? Thả ra, đồ hề tiện.

- Em.. Tại sao anh yêu em như vậy, anh thương em. Từ nhỏ đến lớn em thích cái gì anh cũng đều mua cho em, tại sao? Tại sao em lại đi yêu một thằng nhà nghèo vô dụng như thế. - Hấn quát vào mặt nàng.

- Vì anh không xứng. - Chém đing chặt sắt.

- Sao lại không xứng, gia đình 2 chúng ta đều là quyền quý. Ba mẹ em đều thích anh và ba em là bạn thân của ba anh, chúng mình cùng lớn lên từ nhỏ. Còn cái thằng khố rách áo ôm đó có cái gì hơn anh, nó có cái gì mà xứng với em?

- Anh suy nghĩ nhiều quá rồi đó. Anh chỉ là một thằng công tử sống dựa vào tài sản giàu có của ba mẹ. Anh có tư cách gì mà nói người ta, ít nhất hành động này của anh đã chứng minh rằng anh thua người ta một vạn vạn dặm.

- Được, em đã nói thế thì hôm nay chúng ta sẽ gạo nấu thành cơm, lúc đó ba mẹ em cũng sẽ bắt em cưới thôi. Hôm nay sẽ là một ngày thành hôn nhỏ của chúng ta, em yêu à. Ngày sau anh sẽ đền cho em một buổi long trọng hơn đây gấp hàng ngàn lần bây giờ.

- Anh định làm gì? Thả tôi ra, thả ra. - Cô nàng cố dấy dựa.

- Im lặng..... - Hấn quát lên như điên làm cô nàng hoảng sợ im ru. - Em chỉ cần im lặng hưởng thụ được rồi, anh xin hứa sẽ không làm em đau đầu. Rồi em sẽ yêu anh thôi, đừng phản kháng nhé, anh yêu em nhiều lắm Trang à.

- Anh thích làm gì thì làm. Tôi nói trước với anh một câu coi như là lời khuyên chân thành, hi vọng anh sẽ hiểu. Anh nên biết giới hạn của mình ở đâu, nếu việc này còn tiến thêm một chút nữa thì lúc đó anh không còn cơ hội để hối hận nữa đâu.

- Em định lấy gì ra uy hiếp anh đấy! Nói nghe xem anh có sợ không nào? Đợi mọi chuyện đã thành thì coi như ba mẹ em có biết thì 2 bác cũng sẽ ủng hộ tụi mình thôi, đừng cố gắng nữa.

Cô nàng hừ một tiếng rồi quay mặt đi chỗ khác không thèm nói một câu nào nữa. Tên Thanh thấy thế lại cộng thêm câu “Anh thích làm gì thì làm” thì mừng lắm, cuối cùng Trang cũng là của hắn, chạy đi đâu được, hắn thầm khen mình thông minh và có một bước đi liều lĩnh nhưng đúng đắn. Hắn lấy điện thoại bàn trong phòng lên gọi phục vụ mang một bàn ăn sang trọng lên đây, mang cả nến nữa cho lãng mạn.

Khi bữa thịnh soạn được dọn ra, hắn kéo ghế đang trối cô nàng lại gần chiếc bàn rồi hắn ngồi sang bên cạnh. Cười nói:

- Giờ anh đã chuẩn bị tiệc nho nhỏ cho đêm tân hôn của chúng ta rồi, em ăn chút gì đi. - Hắn lấy muỗng đút đồ ăn cho cô nàng. Nhưng nàng cứ vùng vằng không chịu ăn, hất đổ chén súp trên tay hắn.

Hắn tức giận lắm, đưa tay đặt lên vai của Tuyết Trang, định nói gì đó thì chợt thấy một sợi dây chuyền đeo trong cổ nàng. Hắn cầm lên xem thì thấy mặt của chiếc dây chuyền là một viên ngọc trong suốt có hàng ngàn tia sáng nhỏ màu xanh lá chạy loạn bên trong. Hắn giật viên ngọc ra đưa lên trước mặt Tuyết Trang:

- Dây chuyền này thật đẹp và lạ. Không ngờ ở trên thế giới lại có một thứ như thế này. Cái này chẳng người yêu tặng em đúng không? Hai bác không thể nào mua một thứ như thế này được.

- Kệ tôi, trả lại đây. Anh là một thằng bỉ ổi dè tiện, tôi đã nhìn lắm con người của anh bao nhiêu năm.

- Haha nếu là của thằng nhãi đó thì anh sẽ cho viên ngọc này biến mất vĩnh viễn trên đời này. Một khi hắn gặp lại em đi bên anh mà hắn lại thấy viên ngọc quý hắn tặng em bị vỡ nát thì không biết sẽ nghĩ như thế nào, haha.

- Anh.. đồ đểu. Không được làm vỡ nó. - Nàng có chảy một vài giọt nước mắt, quà tặng đầu tiên của người bạn đầu tiên của nàng sắp bị vỡ rồi.

“Beng” hắn ném mạnh viên ngọc (xin lỗi chú nhưng nó chỉ là viên bi thôi haha) xuống đất làm nó vỡ ra. Ánh sáng màu sang tỏa lên rồi hòa tan biến mất trong hư không làm không khí xung quanh càng thêm dễ chịu, trong lành. Tên Thanh hít một hơi:

- Thật là kỳ diệu, tiếc thay ột viên ngọc quý. Nếu sớm biết trước nó có công dụng kỳ diệu như vậy thì anh đã không ném nó đi rồi, chắc chắn. - Làm bộ tiếc nuối.

Tuyết Trang mắt đã đầm nước, nghiêng rằng thật mạnh. Thầm thề rằng nhất định phải cho tên bỉ ổi vô liêm sỉ này trả giá thật lớn. Nàng nhắm mắt lại như đang điều chỉnh trạng thái, nước mắt cũng không chảy nữa.

Cùng lúc “viên ngọc” vỡ, tôi đang ngồi tọa khí thì cảm nhận được khí tức Mộc Thiên thoáng hiện ra ở phía tây 4km. Tôi từng nói với Tuyết Trang rằng khi nào gặp khó khăn cần sự giúp đỡ gấp thì cứ đập vỡ viên bi này ra. Giờ viên bi đã vỡ chắc cô ấy đang cần tôi giúp đỡ, tôi vội đổi trạng thái rồi vọt chạy thẳng về phía tây, vì để tránh xe cộ thì tôi dùng Phong cước đạp mạnh xuống đất nhảy thẳng lên nóc nhà mây chạy luôn theo đường chim bay.

Cũng lúc đó trên một chiếc taxi có hai bố con Mỹ Hương. Họ đang trò chuyện vui vẻ, ông bố nói:

- Hương à, giờ chúng ta sắp tới khách sạn Camellon dự tiệc mừng của một người bạn của bố, cũng là một người khá có vai vế trong xã hội, con nhớ lịch sự nhé.

- Dạ con hiểu rồi.

26. Chương 26: Tao Dám...

Tôi chạy như bay, có lần nhảy hệt giữa khoảng không do không tính rõ khoảng cách, tình huống gấp gáp từ tầng thượng của 1 tòa nhà 10 tầng, nếu mà rớt xuống không tan xác thì cũng tàn phế. Trong giây phút ngàn cân treo sợi tóc đầu óc chợt lóe sáng, tôi đành phải đánh cước dùng Phong cước đạp mạnh xuống dưới chân và đúng như trong dự đoán lực gió đã đẩy tôi lên cao thoát được luôn cảnh phải rơi lù trong găng tặc. Hú cmn hồn, cổ kiềm chế lại nhịp tim, dần lại bất cứ suy nghĩ gì.

Tôi tiếp tục chạy về phía tây, đứng từ đỉnh tòa nhà đối diện Camellon tôi muốn thử nghiệm điều vừa trải qua một lần nữa. Tôi nhảy xuống, cách mặt đất 10 mét, tôi lại dồn lực đạp Phong cước một lần nữa làm lực gió đẩy tôi lên cao hơn 1m và kết quả thành công như ý muốn, tôi không bị một chút vết thương nào cả, chỉ là đùi phải thực hiện 2 lần Phong cước thì đau nhói mà thôi, nhưng với Mộc Thiên khí và trạng thái 2 thì sự đau nhức cũng biến mất trong nửa 1 phút hồi phục.

Ngược lên tòa nhà định vị lần nữa vị trí viên bi bị vỡ, tôi cầm đầu phóng thật nhanh vào. Lúc tôi vừa chạy vào trong khách sạn thì bên ngoài một chiếc xe sang trọng đã dừng lại. Tài xế ra trước mở cửa, 2 bố con Mỹ Hương bước xuống xe. Họ được phục vụ dẫn đường đi vào trong khách sạn. Cũng ngay lúc đó, bên ngoài cửa có một người lấy điện thoại ra gọi, bên trong máy điện thoại vang lên giọng:

- Có chuyện gì? Có biết tao đang bận không. Có gì nói lẹ lên, tao không có nhiều thời gian đâu.
- Dạ thưa thiếu gia, tên nhóc mà thiếu gia đang truy nã vừa hùng hổ chạy vào khách sạn ạ.
- Hừ, muốn chết rồi sao? Tình nghĩa đúng là thâm thiết. Gọi hết anh em lên đây, 50 đứa trong khách sạn vẫn chưa đủ. Chém chết nó cho tao.
- Dạ, em gọi ngay. - Nói xong cúp máy, hắn gọi ấy số khác.

Tuy đang cười dữ tợn và đắc ý nhưng tên Thanh cũng phải là một kẻ dằn, qua tin đàn em báo hắn biết có thể 50 đứa ở đây chưa chắc làm gì được đối phương nên hắn mới quyết định gọi hết phe cánh tới. Chỉ cần giải quyết được tên kia và ăn em Trang thì hắn có bị cha mẹ trách phạt kiểu gì cũng cam, hắn tin tưởng rằng chưa hẵn đủ sức để hạ gục được tên nhóc tóc trắng kia.

Trở lại với bố con Mỹ Hương, bọn họ được phục vụ dẫn qua bên bữa tiệc ở tầng trệt. Trần ngập trong ánh sáng hào hoa, sang trọng. Có một người trung niên dẫn theo một thanh niên trẻ tới:

- Haha, anh Lâm đại giá quang lâm, vinh hạnh, vinh hạnh a. - lại bắt tay với bố của Mỹ Hương.
- Lâu ngày không gặp, hình như anh Hiên có vẻ phát đạt ra thì phải, haha. - Tay bắt mặt mừng a.
- Có phát đạt cũng không phát đạt bằng anh đâu. Nghe nói anh mới tham gia vào dự án bất động sản ở Đảo Xanh hả? Rất oách nha.
- Không có gì, chỉ là một miếng nhỏ mà thôi. Miếng trung bình lớn bị mấy đại phiệt tài nuốt hết rồi, haha.
- Hai ông nói chuyện như là bạn nối khố vậy, nhìn thấy cậu thanh niên bên cạnh ông Hiên:
- A, đây có phải là cháu Thiên không? Lớn thế này rồi cơ à. Nhớ lần cuối cùng gặp anh trước hôm nay, nó chỉ mới là một cậu nhóc cấp 1. Aii, cũng thật lâu rồi.
- Đúng vậy, đây là đứa nhỏ năm đó. Anh còn không nhìn lại cô tiểu thư đứng sau lưng anh đi, cũng ra dáng thiếu nữ rồi, nói gì con tôi chứ.
- Haha, thời gian trôi qua thật mau, nhớ thời trẻ anh và tôi tay trắng lập nghiệp thật là hoài niệm biết bao.
- Haha, đúng đúng, thật là hoài niệm. Mà vào bàn ngồi rồi chúng ta nói tiếp, sao có thể để anh đứng như vậy chứ, thất lễ chết a.

Tôi chạy lên tới tầng 3 thì thấy có mấy thằng cầm côn, tuýp đứng chờ sẵn đó rồi. Nhìn là đủ biết nhắm vào tôi rồi. Nâng mức trạng thái đến đỉnh cao, tôi tiếp tục lao lên phía trước. Không có thời gian đùa giỡn với bọn này, liền dùng liên hoàn cước trên không cùng một ít khái niệm nhỏ trong Trọng cước xử đẹp 7 thăng tiện tay lượm cây côn lên bẻ một đầu bớt độ dài rồi chạy tiếp lên tầng 4, cũng chỉ vì không biết đi thang máy nên mới phải chạy bộ từng tầng thế này.

Trở lại bữa tiệc xa hoa, khách trong bữa tiệc này kém nhất cũng là làm lớn tại một tỉnh, hoặc là một giám đốc một công ty nổi trội. Ở bàn có chủ bữa tiệc ngồi có 2 bố con Mỹ Hương. Ông Lâm lên tiếng:

- Tôi nghe nói cháu Thiên học rất giỏi, đi thi cả olympic vật lý quốc tế, đạt giải nhì. Thật là một nhân tài trong tương lai mà, tiền đồ rộng mở. Anh thật là biết dạy con cái đó, chỉ tôi một ít có được không?.

Ông già khen thằng nhóc con bạn áo đỏ, dù sao người trong giới thượng lưu làm việc rất cáo già, trước khi gặp đối tác bàn chuyện gì thì cũng tìm hiểu rất kỹ về đối phương và đương nhiên ông Lâm cũng đã tìm hiểu

rất kỹ về con cái của bạn ngay sau khi nhận được lời mời, miễn cho lúc gặp không có gì để nói làm lạnh lòng người khác. Ông Hiền ngay lập tức đáp lại:

- Làm gì có cái bí quyết gì đâu chứ, do tự thân nó cố gắng thôi chứ tôi chỉ có thể vẽ cho nó một con đường, còn đi được bao xa là do chính nó mà thôi. Anh cũng không kém, nuôi ra được một cô con gái xinh đẹp như vậy, tôi cũng thật là hâm mộ nha.

- Anh quá lời, haha. Con bé còn nhỏ, chưa thể nói là xinh đẹp cái gì chứ, khách sáo quá haha. - 2 ông già nói chuyện trông có vẻ rất vui. Mà thật trong lòng 2 ông đều đang rất vui, ai mà không thích con cháu của mình xuất sắc chứ, nhất là do mình đào tạo nên nữa.

- Thôi thôi, giữa chúng ta đừng nói những lời khách sáo làm nữa. Tiểu thư nhà anh cũng giỏi không kém, tổng kết điểm đứng đầu toàn trường nha, con tôi cũng không được nữa. - Ông già khen con bạn thế chứ trong lòng ông vẫn không cho là đúng, vì dù sao đó cũng chỉ là tạp mà không tinh, không chuyên sâu như con của ông. nhưng cũng vẫn khen.

- Chỉ là cơ sở mà thôi, làm sao bằng được quý tử của anh chứ, trường con tôi chọn cũng chỉ là một trường tầm thường mà thôi, không có gì đáng nói, không có gì đáng nói cả. - Ông Lâm lắc đầu.

Hai đứa nhỏ nghe 2 ông già tăng bốc lên xuống cũng thấy chóng mặt, giờ phút nào rồi mà còn đi bộ dít nhau như vậy, có thật họ là bạn thân hay không chứ, nhưng mà được khen quá làm 2 đứa nhỏ cũng đỏ mặt, nở mũi. Đặc biệt là thằng nhóc tên Thiên có liếc qua Mỹ Hương mayas lần, nó chưa thấy đứa con gái nào mà xinh đẹp tự nhiên đến như vậy, không hề son phấn trát đầy mặt như những cô gái nó thường gặp.

- Thật không đấy, hay anh lại muốn con anh giấu tài, chính tôi cũng khoongcoi ngôi trường con gái anh học là một ngôi trường tầm thường đâu. - Ông Hiền liếc nhìn ông Lâm đầy ẩn ý.

- Giấu tài? không tầm thường? Ý anh là sao. Ngôi trường đó chỉ là một ngôi trường cấp 3 tầm trung của huyện mà thôi, không có gì đặc biệt cả. - Ông Hiền làm bên giáo dục nên có để ý tin tức giáo dục nhiều hơn ông Lâm, ông Lâm chỉ là một người doanh nhân nên không để ý lắm.

- Không phải là muốn giống như thủ khoa đại học năm nay sao, 11 năm học giấu tài không bộc lộ đến năm 12 trở đi thì bộc phát không ai bì kịp được. Anh nghĩ một ngôi trường mà thủ khoa 80 điểm trên 8 môn thi đại học có thể là một ngôi trường tầm thường hay sao, haha.

Nghe như vậy không chỉ ông Lâm mà còn thằng Thiên lẫn Mỹ Hương đều không khỏi ngạc nhiên, phải nói là kinh ngạc, họ căn bản không phải không tin vào tai mình mà không tin vào chuyện vừa nghe được. Ông Lâm thốt:

- Không thể nào. 10 mỗi môn là một con số tuyệt đối, từ trước khi ngành giáo dục Việt Nam thành lập đến giờ điểm tuyệt đối thì hầu như kỳ thi nào cũng có nhưng hiếm có thí sinh nào đạt điểm tuyệt đối quá 2 môn. 8 môn một lần sao, không phải tôi không tin anh nhưng cho dù là đạt giải nhất trong kỳ thi quốc gia lẫn quốc tế đều không có ai có thể một mình học chuyên tất cả các môn, họ đa số chỉ chuyên một môn mà thôi.

- Đúng vậy ba à, làm sao có ai có thể bỏ ra thời gian để học chuyên sâu nhiều môn đến như vậy chứ. - Thằng Thiên không tin hỏi lại ba nó.

Thiên cũng là một người tài giỏi, nó đã dành hầu như tất cả thời gian ôn vật lý mới có được thành tựu như ngày hôm nay, thi đại học thì bây giờ nó đã khẳng định môn vật lý chắc chắn nó được 9,8 điểm rồi nhưng chưa chắc nó đã được 10 điểm, thi đại học thì dễ hơn thi quốc gia nhiều nhưng câu 10 điểm của đề đại học thì có thể so sánh với đề quốc gia hoặc hơn nữa tùy theo đề từng năm. Đó là nó tự tin ở trong môn vật lý nó chưa chắc thua gì một giảng viên đại học, còn mấy môn khác thì nó cũng chỉ giỏi hơn mấy đứa bình thường thôi, độ khó của giải toàn diện nó biết, giờ tự nhiên có người giỏi tuyệt đối 8 môn thi tuyển thì thật khó mà tin tưởng. Điểm 10 chính là điểm tuyệt đối chứng minh cho học thức sâu rộng của học sinh trong kỳ thi đại học đó nha.

- Thì ai không biết là khó tin, nhưng sự thật đã xảy ra. Có nhiều người phỏng đoán rằng là do thí sinh gian lận điểm chắc mà có nhưng gian lận được sao. Cho dù có muốn gian lận được đi chăng nữa thì yêu cầu hậu trường và tiền bạc lớn đến như thế nào. Đã có hậu trường lớn như thế thì chẳng ai ngu mà gian lận lộ liễu để cho người đời nghi ngờ như vậy. Đã không phải gian lận thì trừ phi...

- Thực tài? - Ông Lâm tiếp lời.

- Chính xác là thực tài, chỉ có vàng thật mới không sợ lửa. Có thực tài thì sợ gì người ta soi mói.

- Cậu nhóc đó học cùng trường con gái tôi sao?

- Haha, anh tin tức thật chậm nha, đúng vậy đó.

Nghe tới đây, Mỹ Hương đã tự hình thành đáp án trong đầu mình nhưng có vẻ chuyện đó khó tin nhưng ngoài anh ấy trường mình có ai khác sao. Lại nghe ông Lâm hỏi tiếp:

- Tên gì vậy? Thật kỳ lạ, trường con tôi học mà tôi chưa nghe có ai giỏi đến như vậy nha.

- Vậy mới bảo là dấu tài, có phải con anh cũng như vậy? Cậu nhóc đó tên Phạm Lam Vũ. Anh có nên đầu tư cho cậu ta một cái thang không? Tương lai rước về một đại tướng tài năng chứ.

- Haha, có thể, có thể chứ. - Ông nhìn qua con gái, thấy con gái của mình hình như đang thất thần. Cẩn thận đánh giá một chút, ông vỗ nhẹ vai con gái:

- Hương à!! Hương..

Con bé giật mình, nhìn bố nó:

- Dạ, bố vừa nói gì con nghe không rõ ạ.

- Con đang suy nghĩ cái gì mà thất thần vậy?

- Đầu có nghĩ gì đâu bố! - nó cúi mặt xuống, hồi đồ ửng.

- Con gái bé nhỏ của bố sao mà bố không rõ được. Có phải con thích anh chàng nào rồi không? Ngày xưa mẹ con tương tự bố cũng như vậy đó. Dẫn bố xem coi nó có xứng đáng với con không.

- Làm gì có, không có thật mà!! Bố còn hỏi nữa là con giận bố luôn đó. Hừ. - Giận mà làm bộ dạng đáng yêu như vậy làm thằng nhóc đối diện tí nữa thì té ghế.

- Thôi được rồi, mặc kệ là ai nhớ sau này dẫn nó về nhà để bố coi mắt rõ chưa? Bố không quản con thích ai yêu ai nhưng nhớ rằng đứa đó không lọt vào mắt bố thì con với nó cũng không có kết quả gì đâu, haha. - Xoa xoa đầu con bé, cứ như vừa đám vừa thổi vậy.

- Bố này!!*Nhéo hông* - Ông già rên a á.

- Thôi được rồi, được rồi!! Bố không nói nữa. Giờ bố hỏi con nè?

- Con có quen biết Phạm Lam Vũ không? Nghe bác Hiền kể là học trường con đó.

Nói tới nó lại đau lòng, nhưng cô bé cố kiềm nén sợ bố biết cảm xúc của mình. Hít một hơi:

- Dạ, con có... - Chưa nói hết câu thì cửa khách sạn nghe kêu một tiếng rõ to, từ đâu một bầy du côn cầm dao, mã tấu, côn, tuýp, trong đó còn có mấy thằng cầm súng chạy ào ào lên lầu, vừa đi vừa la hét, đụng phải ai tụi nó đập luôn người đó khiến ấy anh phục vụ bị thương nặng. Chạy ào ào vào khách sạn cũng phải hơn 100 thằng nối đuôi nhau.

Gặp cảnh tượng như vậy khách của bữa tiệc lẫn khách sạn đều hoảng sợ cho rằng giang hồ thanh toán nhau, ai nấy đều bỏ chạy theo một hướng khác chạy ra cửa thoát hiểm, bố con Mỹ Hương cũng không kịp nói gì theo chân đám người chạy loạn, ai cũng sợ liên lụy đến mình.

Lúc đó tại tầng 9, tôi đang dùng một cây côn gây làm kiếm quần đấu với 8 thằng cầm kiếm nhật ở tầng này. Về kiếm đạo kendo, tôi đã tới được cảnh giới phòng thủ, cảm nhận mọi đường kiếm và cử động của đối thủ. Từng thằng cầm kiếm lao lên, như một định luật tôi né một kiếm thì sẽ vận sức đập vào đầu tụi nó một côn. Chỉ chốc lát chỉ còn một thằng đại ca của nhóm này đứng đó nhìn.

Hắn không hoảng sợ, hắn thủ thế giống kiếm đạo kendo rồi bình tĩnh hỏi tôi:

- Mày cũng học kendo sao? Không ngờ đã có được ý cảnh phòng thủ mà tao cố gắng vẫn không có được.

- Do mày ngu thôi, không cần phải hâm mộ. - tôi đáp lại ngay.

- Nói hay, vậy giờ để tao coi ý cảnh tấn công của tôi so với ý cảnh phòng thủ của mày thì cái nào hơn. - đôi mắt hắn tập trung vào tôi rồi từ từ bước tới.

Giờ này nhân viên lẫn khách của khách sạn này đều bỏ chạy ra ngoài hết, nhiều người đã gọi công an rồi. Nhưng cảnh sát là lẽ mề chưa tới, dùng cái móng chân suy nghĩ cũng đủ biết công an bị người ta bịt miệng rồi. Tên kia bước đi càng ngày càng nhanh, tôi nhắm mắt lại và đã cảm nhận được hướng đi của hắn nhưng hắn chỉ đi tới cách tôi 3m thì dừng lại. Hắn hét “yaaaaa” một tiếng rồi chém kiếm xuống dưới chân tôi.

Cảm nhận được điều đó, tôi đưa côn gỗ xuống dưới chặn lại gần như là cùng lúc với hắn phát động tấn công. Côn gỗ và kiếm sắp chạm nhau bỗng mắt hắn lóe lên một cái, hướng kiếm thay đổi hướng lên cổ tôi. Biến cố xảy ra quá bất ngờ, tôi không thể lường trước, đành phải lùi về phía sau và đưa mộc côn lên phía trên, những vằn chậm một chút, mộc côn bị kiếm chém ngọt thành 2 mảnh, vai phải của tôi bị sượt qua, tạo thành một vết thương nhỏ, không ngờ kiếm của tên này sắc bén đến như vậy.

- Haha, ý cảnh phòng thủ chẳng qua chỉ có như vậy. - Hắn đắc ý.

Tôi nhìn khúc mộc côn thì đủ biết cây kiếm này sắc như thế nào rồi. Nhảy lùi về 3 bước, tôi cúi xuống nhặt thanh kiếm của tên đàn em mới bị đập ngất lên. Tên kia lại lao lên, tôi đỡ được của hắn mấy phát, cũng bị thêm vài vết thương soẹt qua, không ngờ lại không né được một kiếm nào, chỉ có thể đỡ kiếm chạm kiếm mà thôi. Kiếm của hắn như có mắt, có thể đổi hướng bất ngờ. Đây là ý cảnh tấn công trong kiếm đạo sao. Trước giờ cứ nghĩ ý cảnh phòng thủ đã đủ bá đạo rồi, ai ngờ ý cảnh tấn công cũng biến thái không kém.

Giờ nếu cứ như thế này thì không thể thắng hắn được, mình phải tấn công nhưng phải được vài đòn thì hắn đều đỡ được, chỉ tại mình trên phương diện tấn công còn quá kém, coi như nhập môn cũng chưa tới nữa. Tôi lóe lên một suy nghĩ dùng lực phá xảo, thử áp dụng các quy tắc của Trọng cước, dồn thêm cả Mộc Thiên khí vào các ngón và cổ tay, vừa đỡ được 1 phát kiếm tôi chớp thời cơ chém thật nhanh, mạnh một kiếm ngay vào cổ hắn, hắn cười cười đưa kiếm lên đỡ. Phụt.... một vòi máu cao phụt lên, kiếm của tôi chặt gãy kiếm hắn, vì lực quá mạnh đã chém bay phẳng đầu của hắn, máu của hắn nhuộm đỏ người tôi. Đây là lần đầu tiên, lần đầu tiên tôi giết người(mà còn ý thức nhé). Sừng người vài giây, tôi nghe thấy tiếng hét ở phía dưới và rất đông người chạy lên tôi tiếp tục lao lên tầng 10, và tôi gọi nhất chém vừa rồi là Trọng kiếm, nặng, nhanh và mạnh.

Trọng kiếm cứ như là hack onehit trong CF, chỉ một hit là chết. Tôi băng qua từng tầng, từ tầng 10 đến tầng 14 chỉ dùng 1 lần Trọng kiếm duy nhất để đỡ đòn, tên ở tầng 14 có súng. Cũng giống như Trọng cước, Trọng kiếm gây một áp lực lớn lên tay của tôi, nhất là cổ tay và bả vai, càng sử dụng thì tay càng đau và tê nhưng làm được gì hơn, nhìn tràng cảnh này giờ là tôi có thể đoán được Tuyết Trang bị một tổ chức giang hồ bắt cóc rồi, có thể vì tống tiền hay một lý do nào khác. Tôi chỉ toàn dùng sống kiếm để đánh ngất người ta, tôi không muốn giết nhiều. Lên tới tầng 15 thì có hơi ngạc nhiên, tầng này là tầng giữa của khách sạn, đây nói đúng hơn là một khu nghỉ mát, với tiêu chí để khách thoải mái nhất nên xung quanh phủ cát, trồng cây dừa và ở giữa có hồ bơi, khuôn viên đúng là rất rộng và có đúng ngay 15 thang đang gác cổng, tôi lao lên né và đánh ngất được 4 thang trong giây lát.

Định tiến thêm một bước nữa thì sau lưng chạy lên một đám hung hung sát sát nữa, kiếm dao đao búa súng ống gì cũng có, hơn 100 thang cao to lớn nhỏ đầy đủ. Sau nửa phút tôi đã bị tụi này bao vây lại, súng dao gì cũng đều chĩa về phía tôi, tôi biết lần này... nguy rồi. Không cần thận không những không cứu được người mà còn bồi thêm mình vào nữa. Tôi biết với trạng thái 2 này thì chẳng thể nào giải quyết được bọn này, trạng thái 2 có biến thái tới đâu cũng không thể nhanh như súng, đỡ được 1 2 viên chứ chẳng thể nào đỡ được hơn 30 cái súng cùng bắn như thế.

Một tên đeo kính trông có vẻ tri thức bước ra một bước:

- Này nhóc, mày biết điều thì khoan tay chịu trời, tao sẽ nói tốt một xiu ày trước mặt thiếu gia, có thể mày sẽ không phải chết. Đẹp trai, giỏi võ thế này mà chết vì một đứa con gái thì đúng là không đáng a.

- Thiếu gia mày là ai? Bắt bạn tao làm gì?

- Tao không biết thiếu gia định làm gì nhưng nếu mày ở trong phòng một mình với một cô gái trẻ xinh đẹp thì mày sẽ làm gì, hahaha. - Hắn cười đắc ý.

- Khốn kiếp. - tôi gần từng chữ, cho dù thằng ngu suy nghĩ bằng cái mông cũng biết làm cái gì rồi.
- Thế nào, quỳ xuống đưa 2 tay lên cho tao thấy thành ý đi chứ. Cho mày 30 giây suy nghĩ, hahaha. - Hắn cũng không định tha cho cậu thanh niên tóc trắng có chút hồng trước mặt, nhưng mà thiếu gia có dặn bắt sống càng tốt, nên hắn đành nhanh nhẩu lên tiếng.

Tôi không nói gì nữa, nhắm mắt lại quăng kiếm xuống. Bọn kia thấy vậy thì cười lên ha hả, nghĩ sắp bắt được mục tiêu rồi, sẽ được thiếu gia thưởng lớn. Cũng vì lúc này tụi nó vội chạy lên lầu cho nhanh nên không để ý tới một cái xác không đầu ở tầng 9 nếu không tụi nó đã không vui vẻ như thế. Tôi quyết định liều mạng đánh cược chuyển đổi sang trạng thái 3, mặc dù trong ký ức có chú ý rằng không có linh lực thì biến thân từ 3 trở đi sẽ gặp nguy hiểm nhưng.. thà nguy hiểm còn hơn là chết. Tôi gầm lên một tiếng thật lớn, trong đầu niệm chú trạng thái 3, tóc nhanh chóng dài ra tới tận lưng, không khí xung quanh có chút dao động làm tóc dài tung bay trong gió. Móng vuốt dài ra, răng nanh mọc sau lưng mọc lên một chiếc đuôi trắng tuyết. Sau 5 phút biến thân, mồ hôi nhễ nhại, tôi lạnh lùng nhìn xung quanh. Tên kia thấy cảnh vừa rồi sợ quá lùi lại phía sau, hô lên:

- Bắn, bắn mau, bắn chết nó. - tiếng súng nổ lên dồn dập. Tôi... lao vào trong mưa đạn.....

Lúc này trên tầng 16, tên Thanh đang vuốt ve khuôn mặt của Tuyết Trang:

- Em cố gì phải cố chấp như vậy, vài phút nữa thôi. Em sẽ là người đàn bà của anh, chúng ta sẽ là một! Haha.

Tuyết Trang đã không còn bộ dáng hoảng sợ vừa nãy nữa, cô nàng lạnh giọng:

- Kẻ không biết lượng sức mình, anh đã không còn cơ hội hối hận nữa rồi. Cái giá phải trả sẽ rất đắt, anh tốt nhất nên tin là như vậy đi. - Nói xong lại nhắm mắt lại.
- Haha, anh phải trả giá gì chứ, khi em là vợ anh thì gia đình em cũng bảo vệ anh, chỉ một mạng người thì 2 gia đình vẫn còn lo được. - Cười điên cuồng.
- Một mạng người? Anh đang định giết tôi sao khi làm vậy sao? - Cô nàng trợn mắt lên.
- Em đừng sợ!! Không phải, không phải, anh yêu em còn không hết, làm sao mà dám tổn thương em chứ.
- Anh đã tổn thương tôi quá nhiều rồi.
- Hừ, anh nói cho em biết, mạng đó là mạng của thằng người yêu em đó. Nãy đàn em báo anh nó chạy vào khách sạn này, lao lên đây, anh đã cho đàn em mang cả vũ khí nóng lẫn nguội chặn đường rồi, nó phải... C..H..Ế..T. - gần chữ chết.

Cô nàng bỗng cười cười, không hiểu là cười khổ hay là cười khóc nữa:

- Hờ hờ, anh.. tự tìm đường chết ỉnh. Tôi cũng không còn gì để nói. Nói cho anh biết anh ta chỉ là bạn tôi thôi, không phải người yêu đâu. - Nó thở dài.
- Vô ích, giờ này chắc nó đã chết rồi, ai bảo chống chọi với anh. Nghĩ rằng có được cái mã đẹp trai một tí là ngon sao, haha. Chết thì cũng đã chết rồi, em đừng buồn, anh sẽ bù đắp cho em.
- Anh sắp phải trả giá rồi, sắp rồi. - Nói xong lại nhắm mắt.
- Haha, trả giá. Ai có khả năng làm anh trả giá đây, khoan hãy nói là có khả năng hay không, ở Đà Nẵng này ai dám bắt anh phải trả giá!! Hahahaha. - Cười to.

Bỗng nhiên đúng lúc này cửa phòng bị đập bay vào trong, một giọng nói lạnh lùng đầy sát khí vang lên:

- Tao dám.....

27. Chương Chương 27: Có Duyên Sẽ Gặp Lại

- Đứa nào? - tên Thanh quát lên.

Bước vào phòng là một thanh niên nhiễm huyết, mùi máu tanh xộc vào mũi, tất nhiên đây là tôi đã giải trạng thái 3, không phải tôi muốn giải mà tôi không thể duy trì thêm nữa, cơ thể này đã tổn thương quá rồi. Thất thểu bước tới:

- Tao không ngờ mày lại dám làm trò bỉ ổi như thế, khụ khụ. - Ho ra một ngụm máu, bên ngoài nhìn còn lành lặn chứ ngũ tạng bên trong rạn nứt rồi, cần thời gian mới khôi phục được, nếu lúc này mà duy trì trạng thái 3 thêm 5 phút thì giờ này tôi chết rồi.

- Bỉ ổi hay không không đến lượt mày lo. Không ngờ mày lên được tới đây, thật khủng khiếp, đời tao chưa thấy ai dũng mãnh như mày!! Làm vệ sĩ cho tao đi, 1 tháng ày 200 triệu, thế nào?

Mặc dù hành động lần này có vẻ ngu ngốc nhưng hẳn không phải là thăng dần chỉ là do tuổi trẻ ganh tị yêu đương mà quyết định sai lầm thôi, lần này hẳn liền biết đá vào một tấm sắt. Nên hẳn đành dịu giọng dùng tiền tài dụ dỗ, dù sao trong suy nghĩ của hẳn thì con người ai chả ham tiền, có đứa nào nói không là đứa đó sĩ diện hão, đạo đức giả. Dù là ca sĩ diễn viên gì xinh đẹp tài năng mấy mà chỉ cần đủ tiền thì cũng có thể lên giường vậy, hẳn lên với một vài cô rồi, vả lại với sự mạnh mẽ của thanh niên trước mặt nếu làm tay sai ỉnh thì mình còn sợ cái gì nữa cơ chứ.

- Haha, khụ khụ, mày nằm mơ sao? Cuộc sống của tao không cần tiền, mà có cần đi chẳng nữa thì chỉ với mày và một chút tiền đó mày nghĩ tao sẽ động tâm à. Hahaha, khục khục. - Lại ho ra một búng máu. Chết tiệt, trạng thái 2 cũng sắp không duy trì nổi rồi. Ráng điều chỉnh Mộc Thiên khí chống đỡ cơ thể.

Nhìn thấy tôi ho ra máu liên tục, bộ dạng có vẻ yếu đuối, hẳn liền thầm nghĩ bây giờ xử lý luôn thăng này, nhưng hẳn vẫn rất cẩn thận, trước khi hành động hẳn đưa tay vào trong túi bấm một cái nút. Chưa đầy 5 giây sau khi hẳn bấm cái nút thì bên ngoài xe công an hú rầm rầm rồi. Dùng bằng cái lông suy nghĩ cũng biết đây là tín hiệu hẳn phát cho bên công an có thể ập vào. Hẳn khá yên tâm rồi, mới bước lên một bước:

- Thế nào, công an tới rồi đó. Nếu như không làm vệ sĩ cho tao mày sẽ bị bắt, với thành tích này giờ của mày thì tao đảm bảo rằng ít nhất mày cũng là tù chung thân. Hehe, thế nào? Tin tao đi, chỉ cần mày theo tao thì tiền mày sẽ không thiếu, mà mày cũng sẽ vô tội.

- Hừ, khục, cặn bã.

- Rượu mời không uống lại uống rượu phạt. - Hẳn quát lên cầm chiếc ghế ném về phía tôi.

Khinh ta sao, hắc hắc. Yếu thì yếu thật nhưng một cái ghế mà cũng muốn hạ sao. Dồn một ít mộc khí vào nắm đấm đập thẳng vào cái ghế. Khiến cho chiếc ghế văng vào trong góc. Hẳn nhìn thấy màn đó thì chấn kinh, còn là người nữa không, ghế gỗ lim mà đập một phát bay nhẹ như nylon, hẳn phải dùng hết sức bình sinh mới ném cái ghế ấy đi được tầm có 4m mà tên kia chỉ đâm 1 cái bay 15m.

Tôi nhìn thấy một màn như vậy thì cũng thở dài, không ngờ đã suy yếu đến mức độ đó rồi, đến cả một đấm toàn lực mà còn không làm sứt mẻ được một cái ghế. Không còn thời gian nhẩy với tên Thanh nữa, tôi định lao lên xử lý hẳn thì hẳn ngay lập tức rút con dao chĩa vào cổ của Tuyết Trang đang bị băng keo dán kín miệng.

- Mày đứng im, bước tới một bước nữa thì tao giết nó.

- Giết? Haha, nhìn tay mày run kìa, dám không. Giết Trang xong thì mày và gia đình mày gánh nổi sao.

Đúng thật là hẳn không dám nhưng vì mình hẳn có thể bất chấp, chỉ cần câu giờ cho công an lên tới đây là được rồi. Thấy đối phương không tin tưởng mình, hẳn kề dao gần cổ Tuyết Trang hơn, làm cô nàng ứ ứ ở nước mắt dần dụa. Hẳn cười:

- Mày nói xem tao dám không? Haha. Cứ thử bước lên một bước xem, haha. Còn em, có tin tưởng anh dám giết em không Trang, nói hẳn lui lại tới cửa đi, à mà quên em bị bịt miệng rồi thì sao mà nói được haha..haha..ha.....ha.....h. - Hẳn quay qua nhìn Tuyết Trang định nói cô nàng bảo thẳng kia lui xa xa hẳn ra đợi công an tới thôi, sắp rồi chỉ cần 2 3 phút nữa thôi, nhưng khi hẳn nhìn thấy Tuyết Trang thì hẳn

ngắn người, cô ấy bị băng keo dán kín miệng, lúc nào vậy nhỉ? Hắn đâu có dán nằng, tên kia cũng không thể? Vậy tại... Vừa suy nghĩ đến đó thì hắn nghe 1 câu:

- Thằng ngu! - Hắn bị tôi đâm ngay mồm một phát, tôi giật được con dao ngay lập tức tôi cầm thẳng vào tim của tên Thanh, làm hắn chết ngay, tiện thể giật luôn cái ví của hắn.

Mãi đến lúc chết hắn vẫn còn không hiểu tại sao tên kia biết được hắn bắt cóc Trang dấu ở đây, vì sao Tuyết Trang bị băng dán kín miệng trong khi cô ấy bị hắn trói chặt 2 tay rồi, tên kia thì chưa tiếp xúc, chính hắn cũng chưa bao giờ đụng vào một mảnh băng dính nào cả, trong phòng cũng không có người thứ 4 vậy tại sao..... Hắn đem theo một chút tiếc nuối không rõ ràng mà chết đi.

Giờ công an sắp ập vào, tôi cũng không hiểu tại sao giây phút cuối tên Thanh lại thất thần như vậy chẳng lẽ hắn ngu thật sao? Mà thôi kệ, việc trước mắt là tôi phải cởi trói cho Trang, kéo cả keo dán miệng cho cô ấy ra. Trang khóc òa lên ôm chặt lấy tôi, mặc dù người tôi đầy máu nhưng có vẻ cô ấy không ngại. Tôi dỗ dành:

- Đừng khóc nữa. Được rồi, theo tiếng bước chân thì 40 giây nữa công an sẽ có mặt ở phòng này. Giờ làm sao đây?

Nhìn thấy cô nằng vẫn còn khóc cố nói nhưng nghẹn ngào không nói được chữ nào. Tôi cũng thấy tội, nhìn xung quanh không thấy đường nào khả dụng cả, đường dưới bị phong tỏa, đang đau đầu thì chợt nhìn ra cửa sổ thấy tòa chung cư 14 tầng ở đối diện. Đánh liều một phen tôi hỏi Tuyết Trang:

- Cô ở đây đi, tự ứng phó nhé. Giờ tôi đi đây. - Nhưng cô nằng lại lắc đầu, càng khóc ôm tôi chặt hơn, chắc là nó sợ quá. Cảnh giết người máu me không phải cô gái nào cũng có thể bình tĩnh được.

- Thôi được, tin tưởng tôi, chúng ta đào tẩu, ôm chặt vào nhé. - Nó gật đầu, ôm càng chặt hơn. Tôi cúi người xuống bế chân cô nằng lên lao ra ngoài cửa phòng, chạy thẳng lên tầng thượng là tầng 20.

Mười giây sau khi tôi rời phòng thì công an ập vào phòng 16, nhìn thấy cảnh tượng và xác tên Thanh nằm trong góc thì tên chỉ huy đen mặt, thôi rồi, xác định là mình bị đuổi việc rồi, Thanh thiếu gia chết thì mình cũng không sống yên ổn được, đành phải bắt hung thủ chuộc tội, còn xác của hơn 100 người ở tầng 15 nữa, đây là một vụ án sát nhân hàng loạt a, cả đời hắn và cấp dưới chưa bao giờ gặp qua một vụ án ghê rợn đến như vậy.

Ở tầng 15 đa số những cái xác đều không toàn vẹn, như bị vật gì sắc bén chém ngang, nơi ấy như một bãi thịt vụn tươi sống, một tràng diện máu tanh ghê rợn, lúc đó một vài viên công an yếu tim trực tiếp ngất xỉu tại hiện trường, người leo được lên đây toàn là dân gan dạ, thích phim kinh dị không à. Hắn đành nuốt nước bọt:

- Mấy đồng chí theo tôi lên trên hết, thấy ai cũng bắn cho tôi nghe chưa. - Hắn không dám đi một mình hay một ít người lên trên xem xét vì hắn sợ chết, hắn cũng biết Thanh thiếu gia bao khách sạn từ tầng 2 tới tầng 20 cả 1 tuần rồi, tốn hắn vài chục tỷ, cho nên có người ở tầng trên tức là hung thủ hoặc đồng bọn. Thế là cả đám cùng nhau chạy nháo nhào lên tầng trên.

Lúc đó tôi đã bế Tuyết Trang lên tầng 20, đứng trên sân thượng nhìn xuống, tôi bước lên lan can. Cô nằng thấy vậy cố nén nghẹn ngào thốt:

- Anh..anh định làm gì vậy? Tự sát ư? Đừng..tôi..tôi có thể giúp anh vụ này.

Lúc này cơ thể tôi cũng đã nặng lắm rồi nhưng vẫn cố mỉm cười lấy niềm tin cho cô nằng:

- Tin tôi không?

- Ti..tin.

- Vậy giờ có dám nhảy cùng với tôi không?

- Nhảy tự..tự sát à?

- Không. Nhảy không? Hay là cô ở lại đây nhé.

Nó nhìn tôi chăm chăm một lúc, không biết là đang đắn đo hay suy nghĩ gì. Nuốt nước bọt một cái cô nàng ôm chặt cổ tôi nói:

- Nhảy đi.

- Haha, tuân lệnh. - Lấy đà rồi nhảy thật mạnh về phía tòa chung cư bên kia. Cô nàng cũng sợ quá nhắm tịt mắt lại.

Nhảy được tới cách tòa chung cư 5m thì rớt xuống, tôi đã tính trước trường hợp này nên dồn hết sức vào chân phải, triển một lần phong cước làm sức đẩy bay thêm một đoạn nữa vừa tầm rớt vào tầng thượng của tòa chung cư. Tôi nhẹ thở phào, cũng may là tính toán không có sai. Cách 5 giây khi tôi bắt đầu nhảy, bọn công an đã ập vào tầng thượng, chia súng khắp 4 phương nhưng cũng chẳng thấy ai cả, chẳng lẽ hung thủ biết tàng hình hay nói là hung thủ bốc hơi, bọn họ bị bất lực, gãi đầu một hồi rồi lại phân chia bủa vây khách sạn.

Lúc đáp xuống tòa nhà bên kia tôi xoay lưng làm gối đỡ cho Tuyết Trang nên chịu thêm một ít tổn thương sâu, cần thời gian và không gian yên tĩnh để hồi phục.

Lúc này đây, hậu quả của biến thân trạng thái 3 đã đến, trạng thái 3 không phải tôi có thể tùy ý sử dụng, đau đớn như xé nát da thịt làm tôi ngất đi. Ngay sau khi tôi ngất đi, cô nàng cũng mở mắt ra. Nó nhìn xung quanh, kinh ngạc khi thấy mình vẫn không sao, nhìn về phía khách sạn Camellon cô nàng hiểu ra mình vừa từ trên tầng thượng bên ấy nhảy sang đây.

Khác gì nhảy lầu 6, lầu 7 đâu. Vậy mà mình vẫn không có chuyện gì, nghĩ tới đây cô nàng nhìn lại mình một tí, thấy người đầy máu cô nàng có chút nhú mày sau đó thấy không có cảm giác gì cô nàng mới yên tâm.

Cuối xuống nhìn tôi, thấy vết thương chẳng chịt có chỗ còn mơ hồ thấy xương trắng, nó có chút đỏ mắt, tâm hồn thiếu nữ hơi rung động. Không muốn nghĩ tiếp, nó sờ mũi và ngực tôi, thấy tim vẫn còn đập thì vội vàng đứng lên chạy lạch bạch xuống tìm người gọi cấp cứu.

Tầm 5 phút sau thì tôi tỉnh dậy, nhìn xung quanh không thấy ai cả, đưa tay lên thì thấy cơ thể mình đã tự động giải trừ trạng thái 2 vì không thể duy trì nữa, thậm chí cảm thấy may mắn vì không có ai ở quanh đây. Bây giờ cảm giác đau đớn ngày càng tăng, trạng thái bình thường của tôi làm sao mà có sức chịu đựng bằng trạng thái 2 chứ.

Cố gắng đứng dậy, niệm chú óng tay dài ra 1 tí để khắc một dòng chữ cho Tuyết Trang “Có duyên sẽ gặp lại” khá miễn cưỡng, rồi lết xuống tầng dưới.

Ngắm lại cả người máu me như thế này đi ra đường mọi người thấy thì hồng bét, trên tầng thượng có phơi vài bộ đồ.. nhìn có vẻ là của dân chơi, thôi kệ đưa luôn cả bộ.

Lết xuống tầng 13, đập vào mắt là wc công cộng tầng 13. Đệt, đúng là buồn ngủ có ngay cái gối, vào trong đó luôn, cũng may tầng 13 toàn dành cho dân nhà giàu, là thương nhân thì giờ đã đi làm, là dân chơi thì giờ đang ngủ vì cảm đêm rồi nên không ai thấy hết.

Xả nước cho trôi đi hết máu, dù sao thì lúc ở trạng thái 2 có mộc khí nên máu cũng đã ngừng chảy, mặc dù bây giờ nước vào vết thương đau rất cực kỳ nhưng tôi giờ cũng không khác gì người thường rồi, bị công an bắt thì ăn mắm.

Xối xít hết máu rồi tôi mặc bộ đồ của dân chơi phong cách hiphop vào, rồi sau đó vứt bộ đồ đầy máu vào thùng rác, mặc kệ sau này nó có bị phát hiện hay không cũng chẳng liên quan gì đến tôi nữa.

Cũng vì không còn ở trạng thái 2 nên chân phải do sử dụng Phong cước bị chấn thương khá nặng, giờ vẫn chưa thể cử động bình thường được. Đành phải cà nhắc cà nhắc đi về, ở cầu thang tầng 7 tôi thấy Tuyết Trang kéo theo một đám bác sĩ cộng thêm cả cán, chạy ào ào xông lên.

Tôi cũng thở dài, mặc kệ vậy, bây giờ mình không có trạng thái 2 nói gì thì Trang cũng không tin. Tôi khập khễnh về tới trọ, nằm dài trên giường, ngủ luôn, sau một giấc ngủ 3 ngày liền tôi tỉnh dậy, thấy một loạt cuộc gọi nhỡ từ ba má, cơ bản là do tôi ngủ quên đã trễ chuyến xe khách về daklak nên ba má lo quá gọi liên tục, chắc là họ đã lo lắng lắm.

Tôi cảm thấy mình có lỗi, nhưng không có nhiều thời gian để nghĩ nhiều như vậy, sau này lại về giải thích sau. Gọi điện vài cuộc ân cần hỏi thăm ba má, nói là điện thoại bị rút nước, ở tạm mấy ngày để sửa chữa nên không gọi lại được.

Xử lý xong tôi chuyển sang trạng thái 2 để chữa thương. Tranh thủ thời khắc hồi phục, tôi lấy không gian lý giải ra nghiên cứu chuẩn bị cho tương lai. Tối 3 ngày tiếp viết thư hoàng toàn lành lặn nhưng một khí cũng đã tiêu hao hết, đành phải từ từ hấp thụ lại. Giờ phải lên xe về lại daklak rồi.

Ngày hôm sau, tôi đã về tới nhà rồi, hôm nay đã là ngày 10/08. Về nhà thì phải theo ba má rồi, tôi được điểm tuyệt đối trong kì thi đại học là ba má và ông bà nội mừng lắm tôi vừa về là nhà đã làm tiệc ăn mừng.

Tôi cũng lắc đầu cười khổ, có cần phải rùm ben đến thế không cơ chứ. Riêng cánh nhà báo đúng là như ruồi, tôi vừa xuống xe buổi sáng là buổi trưa bọn họ tập trung ở trước nhà rồi.

Phỏng vấn đủ thứ trên đời hết, tóm lại là đại khái bí quyết học tập, thời gian biểu, lời khuyên gì cho giới trẻ bla bla. Tôi đến ngất ngư với đám câu hỏi này, tôi làm gì có bí quyết có chăng, bí quyết là sự thông minh đột biến của tôi mà thôi, cách học thì chỉ toàn đọc sách, thời gian biểu thì ngoài đọc sách ra chỉ có chơi game và lang thang về đêm, kể ra một phát thì thể nào cũng bị đám phụ huynh và các nhà giáo dục mỗi người phun 1 bãi nước miếng dìm chết.

Đành phải đạo đức giả trả lời như kịch bản trên các tấm gương nhà nghèo vượt khó, lời khuyên thì bịa ra:

- Chúng ta nên đan xen giữa việc học và giải trí, học nhiều quá cũng không tốt mà giải trí nhiều quá càng không tốt nữa. Học là một quá trình lâu dài, góp nhặt từ từ, quan trọng nhất là phải rèn luyện tư duy. Thời gian thì tùy mỗi người sắp xếp... bla... bla. - Nói cho hay vậy chứ tôi đâu có làm theo những gì mình nói, căn bản là ngoài đạo đức giả ra thì cũng chỉ còn đạo đức giả.

Gió bão bập bùng một lúc thì cũng hài lòng bọn phóng viên, đuổi được bọn nó về lại thêm mấy thánh hàng xóm qua hỏi thăm chúc mừng, có thánh còn nhờ tôi giúp con của thánh học bài, có thánh thì khích lệ dạy đời nào là giang hồ hiểm ác nào là có công mài sắc có ngày nên kim có chí thì nên...

Tôi thì chỉ chú ý rằng hôm nay tôi thấy ba má tôi vui như chưa bao giờ được vui, tôi lại càng buồn, nếu đã chọn con đường đó thì cho tới khi tôi thành công, tôi sẽ rất hiếm khi về nhà.

Tối về, ba má tôi đếm phong bì mà bà con hàng xóm họ hàng “lì xì” chúc tôi đậu đại học, tổng cộng được 7 triệu 8, một con số không nhỏ đối với nhà tôi. Tôi xức nhớ đến chiếc ví của tên Thanh thiếu gia, chắc cũng phải nhiều tiền lắm nhỉ. Vô phòng đóng cửa lại, lấy ví ra đếm thì được chỉ có 10 tờ 500k tức là 5 triệu, còn lại có 4 cái thẻ ngân hàng.

Ờo, chắc trong 4 cái thẻ này cũng có vài tỷ là ít nhưng mình làm sao mà rút được, đành bẻ nát rồi quăng sọt rác, chứng minh giấy tờ gì gì của hắn tôi cũng đốt hết coi như trả lại cho hắn để hắn ở dưới kia mà sai.

Ông bà nội thích tôi làm bác sĩ nên 2 ông bà cứ khuyên tới khuyên lui, tôi thì đã chọn đi ngành công nghệ thông tin để thực hiện lý tưởng của mình rồi nên không thay đổi quyết định.

Đến ngày 16/08 tôi định ra bưu điện nộp hồ sơ nguyện vọng 1 vào trường Đại học Công nghệ thông tin TPHCM thì trước nhà tôi có vài chiếc siêu xe chạy tới đậu. Bước xuống xe là người trung niên khá phong độ, ông bước ra phía khác mở cửa ột cô gái trẻ đẹp xuống xe. Và đây tất nhiên là ông Lâm, còn cô bé là Mỹ Hương.

Lời tác giả

Lý do ra chương chậm chạp : Sr các bạn vì tốc độ ra chương chậm quá, nhưng mà đành phải cố ngậm ngùi vì mình đang học năm nhất, lại học kỳ 1 năm nhất thì anh chị nào học qua chắc cũng biết là độ khó có thể so gần = với kỳ tốt nghiệp, tại thời gian học thì ít, học đầu tháng 10, mà tháng 12 là phải có 16 cái chứng chỉ... bla bla...

Tóm gọn lại là do thời gian ít quá, bài tập nhiều, nên tốc độ có như con rùa... Hi vọng các bạn thông cảm.. Sang kỳ 2 thì học sẽ khỏe hơn, lúc đó tăng tốc. Xin hết ạ.

28. Chương 28: Ý Tưởng Cho Tương Lai

Sau khi lên Sài Gòn, tôi đi tìm trọ, tất nhiên là nói phụ huynh đừng có lo nhiều cho tôi, lớn rồi, tôi tự chọn inh một khu trọ ở cuối hẻm để hơi hơi vắng tí, căn bản là ngại giao tiếp cùng chả sợ phiền phức. Rồi sau đó cắm đầu vào học và nghiên cứu mấy vấn đề về kỹ thuật điện tử, đặc biệt là phần các hệ thống.

Đêm về thì đổi trạng thái, tôi đi tìm mấy thằng tự xưng là giang hồ để đánh lộn, vừa kiếm kinh nghiệm thực chiến và rèn luyện Phong cước, vừa đẹp bớt nỗi lo cho xã hội, vừa kiếm thêm tiền đen để lo cho chi phí nghiên cứu mua sách vở thiết bị.

Sau 1 năm lên thành phố ăn học, về việc học thì ngoài điểm tuyệt đối ra thì tôi cũng có đạt được 1 số nghiên cứu mang tính chất là mới.. đó là ảnh hưởng của sóng điện để thay đổi suy nghĩ của não. Cái này tôi cũng chưa thử nghiệm trên bất cứ sinh vật sống nào, chỉ là lý thuyết dựa trên những nghiên cứu của các nhà khoa học khác thêm vào không gian lý giải có chút giải thích về cảm nhận không gian của não người.

Tất nhiên là những nghiên cứu này tôi chỉ có thể giữ ở trong lòng vì chưa có thực nghiệm mà cho dù có nói ra cũng không ai tin, đơn giản vì tôi mới 19 tuổi.

Còn về giới giang hồ Sài thành 1 năm nay bỗng dưng nổi lên tin đồn 1 tay “đánh người cướp của” Cừu “tóc bạc”, về phần chỉ cần là băng nhóm nào đang tụ tập gây rối hoặc vừa gây rối xong hay sắp đi gây rối mà gặp Cừu “tóc bạc” thì kiểu gì cũng bị đánh gục và cướp luôn tiền có trên người, một điều lạ là hần chỉ lấy tiền, không lấy những vật chất có giá trị, cho dù là vàng bạc hay là gỗ quý đá quý gì đi chăng nữa cũng như nhau.

Một thanh niên với một vẻ bề ngoài đẹp trai, nhưng không vạm vỡ, thế ấy mà lại có sức mạnh khủng khiếp. Mấy thế lực giang hồ lớn thì cũng hơi chú ý, thế lực trung bình thì khá kiên kỵ, còn về thế lực nhỏ như mấy băng nhóm trẻ trâu thì rất là sợ gặp phải tên “cướp” này.

Nhiều lần các thế lực hạng trung truy đuổi Cừu “tóc bạc” nhưng bọn họ chưa một lần nào bắt được, mỗi lần đuổi vào góc hẹp là hần lại nhảy qua tường hoặc là nhảy lên nóc nhà mà chạy, không có cách nào mà đuổi theo, cho dù có theo được thì tốc độ cũng không bằng.

Đây là tôi không muốn xung đột quá lớn với bọn chúng, thứ nhất ở dạng 1 và 2 thì tôi đánh cũng không lại, dạng 3 thì không đến lúc bắt đầu dĩ tôi sẽ không dùng. Đơn giản là nó có thời gian duy trì quá thấp, lại tạo thương thế lớn cho cơ thể, nhớ lần đó tôi bị tác dụng phụ của trạng thái 3 áp lên gần 1 tháng sức lực bị tiêu tán không khác gì một người bình thường, từ khi có được sức mạnh khác thường tôi trở nên không thích bị như vậy một chút nào cả, cứ cảm giác giống như một người bình thường đột nhiên bị tàn phế vậy.

Mà bao nhiêu tiền cướp được tôi đầu tư mua các máy móc thiết bị để tiện nghiên cứu, cái này cũng tại một phần tôi thích hư danh.

Cuộc sống đại học lại khá biệt lập, trên lớp không giao lưu, về nhà không giao tiếp, tôi đây là tự cô lập mình, không phải là vì tự kỷ mà tôi không muốn mình có mối quan hệ rộng quá thì dễ lộ thân phận giữa tôi và trạng thái 2.

Các nghiên cứu dần như trở nên khá vô dụng cho đến khi có một thằng bạn là otaku gửi tôi bộ phim “Sword Art Online”, trong một ngày tôi đã ở cắm mặt trong phòng coi hết mấy phần của bộ phim này, từ đó ý tưởng dâng lên trong đầu tôi.

Phải, đó là một thứ vượt bậc về công nghệ mà hiện nay chưa có, nó cũng là thứ mà tôi đang nghiên cứu, tôi gọi nó là không gian thực tế ảo. Chỉ bắt đầu = cách thay đổi ý thức trong não người, tin tưởng rằng có thời gian và kiến thức tôi có thể tạo ra thiết bị can thiệp vào thực tế.

Lúc này thì ở Sài Gòn, tôi chỉ có một người bạn là con Dung thôi. Lâu lâu vẫn đi chơi với nó, chỉ nó học tập một chút ít. Hằng ngày nó vẫn qua trọ tôi kéo đi chơi, học(đại học của nó ở gần trường tôi luôn, căn bản là cái làng đại học), lâu lâu qua nấu ăn, cảm giác đúng là thật không tệ.

Bù lại thì tôi cứ phải như bảo mẫu của nó vậy, có chuyện buồn là lại phải tâm sự và đi ăn uống giải sầu, có gì khó khăn phải giúp đỡ, nó là con gái nên cứ hay lâu lâu mượn một chút ít mua quần áo (tất nhiên là

không trả, tôi cũng chẳng phiền mà đòi). Cũng may là có tiền “trợ cấp” của bọn giang hồ nên cũng không phải là quá khó khăn hay đắt đỏ.

Được cái giữa năm 2 tôi có tham gia một cái hội thảo, vì năm vừa rồi có thành tích đứng đầu trường (cái này chỉ là về phần học tập thôi, nghiên cứu ngu gì đưa ra cho người ta coi) cũng đạt được vài cái học bổng (nuôi bạn với nuôi cái nghiên cứu hết tiền luôn).

Hôm nay là ngày diễn ra hội thảo, sáng sớm đang ngồi nhắm mắt dưỡng thần (cái này là từ khi tu luyện đến giờ ít khi ngủ mà nằm lằm) thì con Dung qua rủ đi cùng, mặc dù hội thảo của trường tôi nhưng trường không cấm người khác tham gia, với lại tôi cũng có vài phút lên phát biểu bla bla nên nó đi theo ủng hộ.

Nó có một con xe ga màu đỏ nhìn xinh xinh nhưng mà tôi biết tôi thích đi bộ hơn nên nó để xe ở trọ tôi, đi bộ với tôi cho vui. Thấy mấy hôm nay nó vui vẻ lạ thường, ghé vô một quán phở gọi 2 tô rồi trong lúc chờ tôi hỏi nó:

- Mày có vụ gì mà mấy hôm nay có vẻ hưng phấn thế?

- Vậy mà mày cũng nhận ra luôn hả? hihi.

- Nhìn mặt mày ai mà chẳng biết, đúng không? - Thực ra là khi tôi tu luyện thuật pháp thì tôi có khả năng là nhìn vào biểu hiện khuôn mặt hay ánh mắt mà có nhìn ra đại khái tâm trạng của người khác.

- Ghê thiệt! Nói đúng luôn, hihi.

- Xùy, tao là ai? Haha, nhìn là chỉ có chuẩn, thích anh nào rồi đúng không? haha. - Đoán bừa phát

- Ặc, sao mày biết hay vậy? Mày theo dõi à? - Mồm chữ “O”.

- Mày thấy tao có rãnh như mày không mà đi theo dõi? Haha, đoán lụi thôi mà cũng trúng phóc, anh nào mà xấu số vậy, híc tội quá. - Tui cảm thán, làm bộ như thương thay..

- Con chó!!! Ý mày là đứa nào yêu tao là bất hạnh chứ gì? - Hếch mũi, hất cằm lên.

- Haha, tao đâu có nói vậy đâu. Tại mày tự suy nghĩ vậy thôi haha. - Ngày thường tôi khá ít nói nhưng lúc ở với thằng Cường với con Dung tôi tự nhiên lắm, còn đâu là hình tượng...

- Chó... - Bĩu môi quay sang chỗ khác.

- Há há, hahaha. Thôi đừng giả vờ nữa, thằng đó là thằng nào vậy. Tao có thể.... vinh hạnh được biết không? ha...ha... - Cố che miệng cho khỏi cười, công nhận bộ dạng của con Dung khi dỗi buồn cười lắm.

- Mày... Không nói với mày nữa..

- Haha, thôi không cười nữa, nói đi. Lẹ lên, hội thảo sắp bắt đầu rồi đó.

- Hừ, ảnh cũng đẹp trai á mày. Học năm 4 trường tao, học giỏi. Hehe, mà ảnh tán tao đó, kaka. Thấy bạn mày hấp dẫn chưa?

- Chắc thằng đó bị lé, rồi. - Nói thầm, tuy là nói thầm nhưng tôi vẫn cố nói cho nó đủ nghe được, căn bản là troll nhau thôi.

- Mày nói gì đó. - Lườm.

- Đâu có nói gì đâu mày, chắc mày nghe nhầm rồi ớ. Mà hình thằng nó đâu, đưa tao coi.

- Coi làm gì? Có ý đồ gì đây?

- Làm gì á? À, à... à để coi hán có đẹp trai bằng tao không? Đúng, coi xem hán có đẹp trai bằng tao không...

- Hất cằm lên.

- Mày làm sao... hừ, không so với mày. Nè con, coi đi. Ít nhất ảnh ga lảnh hơn mày nhiều.

Nó lấy điện thoại ra coi có vài tấm hình nó chụp chung với thằng kia. Nhìn vô thì cũng đẹp trai, ăn mặc thời trang, chắc là nhà có điều kiện, tuy nhiên theo tôi đánh giá thì thua xa Tuyết Trang với Thanh thiếu gia.

Nếu phân chia về nhà có điều kiện từ thấp đến cao thì chắc thằng này cỡ từ thấp cho đến trung thôi. Nhìn một phát rồi tôi trả điện thoại lại cho nó, cũng chẳng hỏi chi tiết lai lịch của thằng kia, dù sao nó cũng chẳng có quan hệ gì với tôi cả, người yêu của bạn thân thì không nhất thiết là bạn. Rồi hai đứa ra tính tiền xong đi bộ tới trường.

Vừa đi con Dung vừa luyên thuyên kể về ưu điểm hay về tình yêu của thằng kia với nó cho tôi. Tôi cũng gật gù nhưng cũng không để trong lòng mà cũng không cắt ngang, kệ cho nó kể, miễn sao nó vui được rồi.

Nó còn kể lần đầu nó hôn với thằng kia nữa. Ờo, đúng ngay tôi là cái thằng đang ế, chưa có một tí kinh nghiệm nào nữa, nghe nó kể thêm có gấu vãi ra. Nhưng cũng biết mình hiện tại khó mà yêu ai lắm, cũng vì tôi.. không phải là người nữa rồi. Liệu có bao nhiêu người trên thế giới này chấp nhận yêu một con yêu quái chứ. Nghĩ tới đây lòng tôi lại có hơi xúc động, ngẩng đầu nhìn xa xăm ở phía cuối chân trời, tâm trạng lại trở nên tang thương, cô độc, một mình không năm tháng.

Cứ đứng lặng người nhìn xa xăm, trong lòng không có một chút suy nghĩ nào cả. Chợt bên cạnh tôi có tiếng gọi của con Dung:

- Ê mày, mày làm sao vậy? Đừng làm tao sợ nghe, eiii. - Lắc lắc vai tôi.

Tôi như được bứt ra khỏi cảm giác đó. Thở hồng hộc, tôi quay qua con Dung:

- Cảm ơn mày nghe! Cảm ơn mày.

- Mày sao vậy, nãy tao cứ cảm giác mày thật già nua. Cứ như sắp xé chiều vậy. Làm tao hết hồn.

Tôi không nói gì, cứ bước đi tiếp, nó cũng bước đi theo sau. Cũng may vừa rồi có nó gọi không thì lại không không chế được tâm tình, thật nguy hiểm, kiểu giữa đường xá mà tự nhiên mọc ra vài cái đuôi với sét đánh ầm ầm nó hơi ghê.

Thật nguy hiểm, có khi còn giết người nữa, lần sau có lẽ không nên suy nghĩ như vậy nữa. Thật kỳ lạ là khi tâm trạng tôi hơi tồi tệ thì sẽ kích thích biến đổi trạng thái, có khi 1>3 đuôi, có lúc lên 9 đuôi, nhưng lại không chịu tác dụng phụ 1 tí nào.

Bước vào cổng trường đại học, tôi kéo con Dung đi lên những hàng ghế đầu của hội trường, cho nó coi cho rõ. Cũng may vừa kịp lúc, đúng lúc vào thì nghe cha giảng viên giới thiệu:

- Sau đây là phần trình bày của sinh viên Phạm Lam Vũ, mô tả về cấu tạo nguyên lý hoạt động của máy cảm ứng điện não, có khả năng đọc và ghi thêm vào trong suy nghĩ của người sử dụng, loại công nghệ này hiện tại không phải là mới nhất nhưng lại là phức tạp và mang tính đột phá về kỹ thuật công nghệ của trái đất trong năm 2015 này. Trường Xyz chúng ta vinh hạnh trở thành nơi đầu tiên ở châu Á phát triển công nghệ này, xin các vị ọt tràng vỗ tay.

- Ê Vũ, tới lượt mày kia, oai ghê chưa. Sắp lại giáo sư tiến sĩ rồi nha, hihi. Khó tin quá. - Con Dung nó dục tôi.

- Biết rồi má, từ từ lên, chuẩn bị tí đã. - Tôi thăm bịu môi về mức độ hư danh của nhà trường, cái này là tôi tự mình nghiên cứu chứ có dính dáng gì đến mấy ổng đâu mà làm như đúng rồi, mà thôi kệ, cái này chỉ là khởi đầu.

Tôi vào qua bên mấy ông thầy lấy một cái mũ bảo hiểm. Tất nhiên cái này chính là cái máy mà tôi đã nghiên cứu ra, hiện giờ nó chỉ có tác dụng là đọc suy nghĩ và thêm vào trong trí não một vài câu nói, cứ như một cuộc trò chuyện giữa con người và cái máy vậy. Mà chưa thể trực tiếp can thiệp và thay đổi những thứ trong não người.

Nó còn một con đường thật xa mới có thể cho con người chơi được những trò chơi như trên SAO. Sau khi giới thiệu tính năng, thì chính là phần thử nghiệm, tôi mỉm cười lên tiếng:

- Hiện tại ở hội trường này! Có bạn nào có thể lên thử nghiệm chức năng của máy không ạ?

Hội trường hơi râm rì lên, nghe giới thiệu tính năng thì ai cũng có vẻ hưng phấn, chụp hình bàn luận ghê lắm nhưng bảo lên thử nghiệm thì chưa thấy một cánh tay nào đưa lên, có vẻ bọn họ ngại. Tôi đang định nói thêm một câu thì ở dưới có cánh tay đưa lên:

- Để mình lên thử nghiệm cho. - Một giọng nữ khá dễ thương.

Tôi nhìn qua, khá ngạc nhiên, đó chẳng phải là cô nàng Như Ngọc hay sao. Hồi đó tôi gặp Ngọc ở Đà Nẵng, đối với tôi thì đó chỉ là một người thoáng qua thôi. Tôi mỉm cười, đưa tay ra:

- Mời bạn. - Cầm chiếc mũ cảm ứng đưa tới cho Ngọc. Nó gập đầu đeo cái mũ vào. Tôi quay xuống nói với đám đông:

- Hôm nay người đầu tiên sử dụng thử phát minh của tôi, sẽ được ưu đãi sử dụng miễn phí các dịch vụ và cải tiến của chiếc máy này. Và... bây giờ các bạn hãy chú ý nghe những âm thanh phát ra từ não của cô gái đã được tôi chuyển ra loa. - Tôi đeo cá một cái tai nghe vào, tất nhiên nhìn giống tai nghe nhưng mà nó là một thiết bị phát sóng điện não.

Cái loa phát ra tiếng nói giống như giọng của một con robot:

- Sao xung quanh tối đen thế này? Người mình phát sáng... Đúng, bạn đang trong thế giới suy nghĩ của mình, chúng ta đang phát ra âm thanh dựa vào những gì bạn đang suy nghĩ trong đầu. Tôi cần bạn chứng minh ọi người thấy là chúng ta vẫn đang trò chuyện với nhau qua suy nghĩ. Bạn hiểu chứ... Tôi hiểu, giờ chúng ta phải làm gì... Bạn chờ tôi một tí, mọi người có thể đặt một câu hỏi hay bất cứ một yêu cầu nào cho cô ấy để chứng minh tính trực tiếp của chiếc máy này.

- Cho tôi hỏi cô có cảm giác gì khi đeo thiết bị đó lên?

- Cảm giác như là tôi đang ở một không gian đen tối, chỉ có một mình tôi phát sáng và các âm thanh như người máy cứ vang vọng trong đây.

Sau đó một vài câu hỏi nữa, rồi bọn họ cũng nhận được đáp án của mình. Nhưng trong đó vẫn có vài thằng không phục:

- Tôi không tin đây là sự thật, có lẽ nó chỉ là một chiêu pr của trường học hay báo đài.

- Tôi cũng nghĩ như vậy, chẳng lẽ bọn họ không thấy nhục hay sao chú? Khi chuyện này bị phanh phui ra thì bọn họ bị mất danh dự không nói, nhưng nước ta sẽ bị cả thế giới chê cười là ảo tưởng và tự sướng.

- Đúng vậy tôi nghĩ là ở một chỗ nào đó gần hội trường này bọn họ có một cái micro được chỉnh tune sang giọng của robot. Khi có người hỏi câu gì thì người ở đó sẽ trả lời câu hỏi sao cho có lợi cho họ nhất và cô gái kia có lẽ cũng là người của họ.

- Chính xác có lẽ là như vậy, tôi không tin một người có 19 tuổi đời có thể làm ra một thứ vượt bậc công nghệ như vậy được, đến cả mấy giáo sư bác học của mỹ còn chưa hoàn thành được.

Những lời nghị luận ngày càng lan truyền trong hội trường, bọn họ cũng dần tin tưởng những lời nói ấy.

Tôi chỉ mỉm cười, ở đâu thì người gato vẫn có, chỉ cần là điều kiện giống người ta nhưng họ lại không bằng người ta là họ sẽ gato, hầu như ai cũng như vậy. Tôi lúc trước cũng thường hay gato với mấy thằng ca sĩ diễn viên đẹp trai, tuổi trẻ mà kiếm được nhiều tiền blabla, nhưng đến khi tôi có được những thứ còn lớn hơn bọn họ thì khi nghĩ lại tôi cũng chỉ thấy đó chỉ là trò trẻ con đáng chê cười mà thôi, cũng xấu hổ 1 chút. Có người lên tiếng:

- Cho tôi hỏi, những lời nghị luận này giờ chắc bạn cũng nghe được. Vậy bạn có câu giải thích nào hợp lý hơn để thuyết phục chúng tôi không?

Các tiếng ủng hộ cũng gào lên:

- Đúng, cho chúng tôi bằng chứng xác thực hơn.

- Xác thực hơn...đưa ra đây...

Hội trường trở nên khá náo loạn, ông chủ nhiệm lớp tôi cũng xanh mặt, ông vội lên tiếng:

- Chúng ta làm sao có thể có một câu giải thích nào rõ ràng hơn... Chi bằng bây giờ cứ cho tất cả mọi người lên thử nghiệm luôn, có được không?

Đám đông dường như ồ lên, khó tin về câu trả lời này, chẳng lẽ phát minh này là sự thật, bọn họ đang phân vân vì đa số trong này chỉ hòa theo số đông với gato thôi. Bỗng có tiếng ở dưới vang lên:

- Làm sao chúng tôi biết các ông không động tay động chân gì trong máy đó có thể ảnh hưởng đến trí não của chúng tôi hay không? Sao chúng tôi dám thử một việc mà chưa có gì đảm bảo chứ.

- Đúng vậy... đúng vậy, làm sao dám thử... - Đám đông chỉ chờ có thể hòa theo, đây cũng chính là điều tôi cảm thấy chính là nhược điểm của mỗi con người Việt Nam, đa số họ không thích những người tài giỏi hơn họ. Như tôi có coi vlog Jevermind trong vụ flappy bird thì xã hội như một thau chứa cua, con nào leo cao hơn thì sẽ bị những con khác lôi xuống lại.

- Chuyện này.... - Ông thầy bơ mồm luôn, không biết nói gì cho phải. Ông đưa ánh mắt qua tôi, thấy tôi vẫn mỉm cười tự tin, ông khá ngạc nhiên.

Tôi mỉm cười bước lên một bước:

- Các người vẫn muốn xem bằng chứng xác thực hơn để tin tưởng vào phát minh của tôi sao? - Tôi không xưng các “bạn” nữa.

- Đúng vậy, hãy cho chúng tôi một bằng chứng.... bla bla...

Tôi vẫn cứ mỉm cười. Ở dưới thấy như vậy thì tưởng rằng tôi chuẩn bị nói ra một lời giải thích hợp lý thiết bị không rõ này. Và cũng có một vài người đang chờ chực tôi nói xong thì sẽ phản bác. Tôi lên tiếng:

- Tôi... sản phẩm kết tinh trí tuệ của tôi... cần các người tin tưởng sao?

Một câu trả lời làm sôi động toàn hội trường. Bọn họ không ngờ tôi lại nói một câu phản lại đám đông như vậy, tôi lại nói tiếp:

- Tôi không cần các người tin tưởng hay ủng hộ bất cứ điều gì về những thứ tôi làm ra. Mà cũng không cần các người quảng cáo hộ. Với tôi... sản phẩm làm ra không có khái niệm chức năng kém hơn quảng cáo mà chỉ có tuyệt hơn mà thôi, vì vậy ai có nhu cầu thì mua. Sau khi mua thì sẽ tự đánh giá được những lời này của tôi và tôi tin rằng họ không chỉ mua một lần. Xin hết...

Nói xong câu này tôi cũng chẳng buồn đứng trên bục mà nói nữa, tôi bước xuống luôn để lại bao nhiêu ánh mắt ngơ ngác, không ngờ tôi lại chơi “cục” đến như vậy.

29. Chương Ngoại Truyện: Bước Chân Trên Con Đường Tương Lai

Ở một cái thị trấn nghèo mà tự nhiên có vài chiếc siêu xe chạy ngang qua thì đủ gây ngạc nhiên rồi, đằng này nó còn đậu trước nhà tôi thì... bà con trong xóm như có lệnh triệu tập, bu xung quanh đông như kiến.

Tôi nhắm hất 1 hơi thật dài, lấy lại sự bình tĩnh trước Mỹ Hương, dù sao thì đó cũng là cô gái mà tôi đã thích, bây giờ nó còn chưa phai. Mở mắt ra, bước lên phía trước 5 bước. Tôi lúc này cũng chưa biết ông Lâm là ai nhưng thấy bé Hương đi phía sau thì cũng đoán ra một hai. Ba má tôi thấy có người lạ vào nhà thì cũng ra chào hỏi:

- Chào anh! Anh cần gì? (câu hỏi quen thuộc thường dùng để hỏi khách hàng vô sữa xe mà thôi) - Ba tôi nhìn ông Lâm hỏi.

Ông Lâm nhìn ba tôi cười cười:

- Chào anh! Tôi đến từ tập đoàn Lâm Hà (tên tập đoàn nhà Mỹ Hương)! Tập đoàn chúng tôi muốn tài trợ cho cháu Vũ, con anh đi du học nước ngoài! Ý anh thế nào?

Làm cha ai chẳng muốn con mình sau này thành công, cuộc sống ấm no hạnh phúc, nên sau khi nghe nói như vậy ba má tôi xúc động lắm. Ông bà cố kiềm nén cảm động hỏi thật thận trọng:

- Anh.. anh nói thật chứ?

- Hoàn toàn là sự thật! Anh đồng ý chứ? - Ông Lâm đương nhiên nhìn ra là ba má tôi đang vui mừng rồi, ông lại càng thêm chắc chắn với đề nghị của mình, ông mỉm cười nhìn sang tôi.

- Cậu là Lam Vũ đúng không?

- Dạ, chính là cháu. - Trả lời hơi cúi đầu một xiu, đương nhiên là mặc dù có cố điều chỉnh tâm tình nhưng vẫn hơi hồi hộp (lại hồi với chả hộp, đã tới lúc ra mắt bố vợ đầu mà..haizz).

- Đúng là tài năng, nhìn thật phong độ a, haha. - Ổng cười ha hả. Tôi nhíu mày, bộ dạng này là bộ dạng thanh niên làng thì làm gì có cái gì phong độ cơ chứ. Sau đó lại mỉm cười không nói gì.

- Ý con thế nào? Đi chứ? - Ba tôi hỏi.

Tôi đương nhiên là muốn đi qua những nước tiên tiến học rồi, ở đây làm sao có đủ kiến thức chứ. Nhắm mắt lại tìm ình một lối đi, cuối cùng tôi ra một quyết định:

- Cháu sẽ đi! - Ông Lâm và ba tôi sáng lên tất nhiên là trúng ý mấy ổng rồi. - Nhưng... không phải bây giờ.

- Nói xong tôi nhìn xem nét mặt mọi người thế nào, ông Lâm thì cũng không có biểu tình gì, ba má tôi thì hơi khó tin. Tôi vẫn mỉm cười, vô tình nhìn sang Mỹ Hương, lại thấy khuôn mặt xinh xắn ấy, tôi lại hơi xúc động, đành nhắm mắt lại, quay về phía ông Lâm.

Con bé thấy tôi mỉm cười nhìn sang nó thì nó đỏ mặt, cúi đầu xuống, lúc đó tôi nhắm mắt quay đi rồi nên cũng không thấy. Nhưng.. ba tôi và ông Lâm thì thấy rõ, ông Lâm thì kinh nghiệm này đã trải qua quá nhiều rồi, coi như rất kinh nghiệm, nhìn một cái là biết có cái gì đó xảy ra rồi, còn ba tôi thì nhận ra đây chẳng phải là cô bé mấy tháng trước qua đây kiếm con mình sao, lúc đó nó còn chưa có thi được điểm cao nha.

Ông Lâm cũng biết hiện tại không phải là lúc nói cái gì gì đó, phá vỡ bầu không khí:

- Không phải bây giờ? Vậy ý cháu thế nào, nói rõ đi.

- Dạ! Cháu nghĩ là mình còn trẻ, chưa có nhiều kinh nghiệm lắm. Chưa chuẩn bị tâm lý đi nước ngoài, cháu cần 1, 2 năm học ở Sài Gòn đã ạ. - Hít 1 hơi nói rõ quan điểm của mình. Đại khái là từ chối nhưng mà cũng nói thật lòng, giờ chưa thể đi nước ngoài được, phải vài năm nữa đã.

- Cháu nghĩ kỹ chưa? - Ông Lâm hỏi lại lần nữa.

- Kỹ rồi ạ.

- Thôi được rồi, đây là số điện thoại của tôi, nếu con anh có nghĩ lại thì hãy gọi cho tôi. - Ổng đưa ba tôi một tấm thiệp. Hai ông ngồi xuống nói chuyện một xã giao vài câu. Mỹ Hương nhìn tôi, có mấy lúc định mở miệng nói cái gì đó nhưng nhìn sang ông Lâm thì lại thôi. Tôi đương nhiên nhận ra điều đó nhưng cũng chẳng thể làm gì hơn, cái này thì ai trải qua rồi thì rõ, gặp người mình yêu mà còn đối diện nhau nữa thì thằng nào chẳng hồi hộp cho được, teo mẹ không biết nói gì luôn.

Rồi ông ấy cũng về, dẫn theo Mỹ Hương luôn, lúc về con bé cứ quay đầu nhìn lại phía tôi như muốn nói nhưng cũng không dám mở miệng, tôi cũng không biết cô bé định nói gì. Sau đó tôi ra bưu điện nộp hồ sơ vào trường Đại học ABC TP.HCM, chuyên về công nghệ và kỹ thuật. Ngay ngày hôm sau thì trên báo đài và các phương tiện truyền thông cũng làm rùm beng lên một vụ án giết người hàng loạt, hàng trăm người chết thảm bên trong khách sạn Camellion, cảnh sát đã vào cuộc và đang điều tra, được tiết lộ là có thể đây là một cuộc giăng hồ thanh toán lẫn nhau đẫm máu, chi tiết sẽ thông báo thêm sau.

Tôi chỉ cười lạnh vài cái, cái gì mà cảnh sát đang vào cuộc điều tra chứ, làm cho có mà thôi, nhưng mà những thứ liên quan đến gia đình tên Thanh thiếu gia thì hình như đã bị bịt kín, không ai biết điều này thì phải còn cái thông báo cuối cùng cái gì mà ai là thủ phạm thì ra đầu thú sẽ được pháp luật khoan hồng, ai chứa tội phạm thì sẽ phán tù chung thân, thật buồn cười, tôi gạt qua một bên luôn, chẳng thèm quan tâm nữa. Tiếp đó cũng có nhiều công ty tập đoàn lớn tới mời chào, cái này cũng đương nhiên thôi, ai chả muốn mời nhân tài vào trong công ty của mình chứ, nhưng tôi đều từ chối khéo hết.

Chờ kết quả tuyển sinh, tôi cũng chẳng biết làm gì, đành gọi điện cho thằng Cường ra nói chuyện. Ra quán cà phê Windows, hỏi chuyện tụi nó thì biết được con Dung thi được 24 điểm nhưng chọn ngành điều dưỡng nên có lẽ chắc chắn sẽ được và lên trên Sài Gòn kiếm trọ rồi, còn thằng cười chỉ được 17 điểm nên chắc là năm sau thi lại, nhưng chưa biết chỗ nào. Trong thời gian rảnh này, tôi quả thật là chẳng có gì làm, ăn rồi ngủ, thỉnh thoảng chơi game.

Rồi mỗi tối lại ra quảng trường hóng gió, thị trấn tôi ở quá nhỏ bé so với thành phố Đà Nẵng đi, nên tôi cũng chẳng còn nơi khác để dạo. Đứng ở trên sân khấu, tôi ngẩng nhìn lên bầu trời đầy sao, nhớ ngày đó mình đón nhận ký ức và đợt sét đầu tiên tại đây, rồi vài tuần nữa sẽ xa nó, đi chu du những miền đất lạ, tôi tin rằng mình không chỉ gò bó ở nước Việt Nam này, à không, không chỉ là ở Trái đất này. Sau khi nhận được giấy báo xét tuyển, tôi ở thêm với ba má 3 tuần. Rồi ngày 8/9 đã đến, tôi bước lên xe khách, rồi quê hương đi tới một nơi lớn hơn, tới sân khấu mà tôi tỏa sáng. Nhìn lại bầu trời yên bình cùng khung cảnh quen thuộc 18 năm tôi tạm biệt.

===== Lời tác giả =====

Tuần này là tuần mà tui bắt đầu lao vào học kiếm điểm để đạt được chứng chỉ, thuyết trình kiểm tra bài tập liên miên nên cũng không thời gian để mà suy nghĩ nhiều. Mong mọi người thông cảm, tui cũng định lướt qua thời sinh viên của nhân vật chính, đẩy nhanh tiến độ cho nó xuyên không luôn. Đó mới là sở trường của tui, tiên hiệp a. Thời hiện đại thì tui trải đời và ánh mắt còn kém nhiều quá nên cũng không có quá nhiều ý tưởng. Thank you các độc giả, hehe! đợt sau khi vớt được 16 cái chứng chỉ đầu tiên tui sẽ tăng tốc lên. Mọi người đừng chê bai là được rồi, hehe.

30. Chương 28: Ý Tưởng Cho Tương Lai

Sau khi lên Sài Gòn, tôi đi tìm trọ, tất nhiên là nói phụ huynh đừng có lo nhiều cho tôi, lớn rồi, tôi tự chọn ỉnh một khu trọ ở cuối hẻm để hơi hơi vắng tí, cần bản là ngại giao tiếp cùng chỗ sợ phiền phức. Rồi sau đó cắm đầu vào học và nghiên cứu mấy vấn đề về kỹ thuật điện tử, đặc biệt là phần các hệ thống.

Đêm về thì đổi trạng thái, tôi đi tìm mấy thằng tự xưng là giang hồ để đánh lộn, vừa kiếm kinh nghiệm thực chiến và rèn luyện Phong cước, vừa đẹp bớt nỗi lo cho xã hội, vừa kiếm thêm tiền đen để lo cho chi phí nghiên cứu mua sách võ thiết bị.

Sau 1 năm lên thành phố ăn học, về việc học thì ngoài điểm tuyệt đối ra thì tôi cũng có đạt được 1 số nghiên cứu mang tính chất là mới.. đó là ảnh hưởng của sóng điện để thay đổi suy nghĩ của não. Cái này tôi cũng chưa thử nghiệm trên bất cứ sinh vật sống nào, chỉ là lý thuyết dựa trên những nghiên cứu của các nhà khoa học khác thêm vào không gian lý giải có chút giải thích về cảm nhận không gian của não người.

Tất nhiên là những nghiên cứu này tôi chỉ có thể giữ ở trong lòng vì chưa có thực nghiệm mà cho dù có nói ra cũng không ai tin, đơn giản vì tôi mới 19 tuổi.

Còn về giới giang hồ Sài thành 1 năm nay bỗng dưng nổi lên tin đồn 1 tay “đánh người cướp của” Cửu “tóc bạc”, về phần chỉ cần là băng nhóm nào đang tụ tập gây rối hoặc vừa gây rối xong hay sắp đi gây rối mà gặp Cửu “tóc bạc” thì kiểu gì cũng bị đánh gục và cướp luôn tiền có trên người, một điều lạ là hần chỉ lấy tiền, không lấy những vật chất có giá trị, cho dù là vàng bạc hay là gỗ quý đá quý gì đi chăng nữa cũng như nhau.

Một thanh niên với một vẻ bề ngoài đẹp trai, nhưng không vạm vỡ, thể ấy mà lại có sức mạnh khủng khiếp. Mấy thế lực giang hồ lớn thì cũng hơi chú ý, thế lực trung bình thì khá kiên ky, còn về thế lực nhỏ như mấy băng nhóm trẻ trâu thì rất là sợ gặp phải tên “cướp” này.

Nhiều lần các thế lực hạng trung truy đuổi Cửu “tóc bạc” nhưng bọn họ chưa một lần nào bắt được, mỗi lần đuổi vào góc hẹp là hần lại nhảy qua tường hoặc là nhảy lên nóc nhà mà chạy, không có cách nào mà đuổi theo, cho dù có theo được thì tốc độ cũng không bằng.

Đây là tôi không muốn xung đột quá lớn với bọn chúng, thứ nhất ở dạng 1 và 2 thì tôi đánh cũng không lại, dạng 3 thì không đến lúc bắt đắc dĩ tôi sẽ không dùng. Đơn giản là nó có thời gian duy trì quá thấp, lại tạo thương thể lớn cho cơ thể, nhớ lần đó tôi bị tác dụng phụ của trạng thái 3 áp lên gần 1 tháng sức lực bị tiêu tán không khác gì một người bình thường, từ khi có được sức mạnh khác thường tôi trở nên không thích bị như vậy một chút nào cả, cứ cảm giác giống như một người bình thường đột nhiên bị tàn phế vậy.

Mà bao nhiêu tiền cướp được tôi đầu tư mua các máy móc thiết bị để tiện nghiên cứu, cái này cũng tại một phần tôi thích hư danh.

Cuộc sống đại học lại khá biệt lập, trên lớp không giao lưu, về nhà không giao tiếp, tôi đây là tự cô lập mình, không phải là vì tự kỷ mà tôi không muốn mình có mối quan hệ rộng quá thì dễ lộ thân phận giữa tôi và trạng thái 2.

Các nghiên cứu dần như trở nên khá vô dụng cho đến khi có một thằng bạn là otaku gửi tôi bộ phim “Sword Art Online”, trong một ngày tôi đã ở cắm mặt trong phòng coi hết mấy phần của bộ phim này, từ đó ý tưởng dâng lên trong đầu tôi.

Phải, đó là một thứ vượt bậc về công nghệ mà hiện nay chưa có, nó cũng là thứ mà tôi đang nghiên cứu, tôi gọi nó là không gian thực tế ảo. Chỉ bắt đầu = cách thay đổi ý thức trong não người, tin tưởng rằng có thời gian và kiến thức tôi có thể tạo ra thiết bị can thiệp vào thực tế.

Lúc này thì ở Sài Gòn, tôi chỉ có một người bạn là con Dung thôi. Lâu lâu vẫn đi chơi với nó, chỉ nó học tập một chút ít. Hằng ngày nó vẫn qua trọ tôi kéo đi chơi, học(đại học của nó ở gần trường tôi luôn, căn bản là cái làng đại học), lâu lâu qua nấu ăn, cảm giác đúng là thật không tệ.

Bù lại thì tôi cứ phải như bảo mẫu của nó vậy, có chuyện buồn là lại phải tâm sự và đi ăn uống giải sầu, có gì khó khăn phải giúp đỡ, nó là con gái nên cứ hay lâu lâu mượn một chút ít mua quần áo (tất nhiên là không trả, tôi cũng chả phiền mà đòi). Cũng may là có tiền “trợ cấp” của bọn giang hồ nên cũng không phải là quá khó khăn hay đắt đỏ.

Được cái giữa năm 2 tôi có tham gia một cái hội thảo, vì năm vừa rồi có thành tích đứng đầu trường(cái này chỉ là về phần học tập thôi, nghiên cứu ngu gì đưa ra cho người ta coi) cũng đạt được vài cái học bổng (nuôi bạn với nuôi cái nghiên cứu hết tiền luôn).

Hôm nay là ngày diễn ra hội thảo, sáng sớm đang ngồi nhắm mắt dưỡng thần (cái này là từ khi tu luyện đến giờ ít khi ngủ mà nằm lăm) thì con Dung qua rủ đi cùng, mặc dù hội thảo của trường tôi nhưng trường không cấm người khác tham gia, với lại tôi cũng có vài phút lên phát biểu bla bla nên nó đi theo ủng hộ.

Nó có một con xe ga màu đỏ nhìn xinh xinh nhưng mà tôi biết tôi thích đi bộ hơn nên nó để xe ở trọ tôi, đi bộ với tôi cho vui. Thấy mấy hôm nay nó vui vẻ lạ thường, ghé vô một quán phở gọi 2 tô rồi trong lúc chờ tôi hỏi nó:

- Mày có vụ gì mà mấy hôm nay có vẻ hưng phấn thế?

- Vậy mà mày cũng nhận ra luôn hả? hihi.

- Nhìn mặt mày ai mà chả biết, đúng không? - Thực ra là khi tôi tu luyện thuật pháp thì tôi có khả năng là nhìn vào biểu hiện khuôn mặt hay ánh mắt mà có nhìn ra đại khái tâm trạng của người khác.

- Ghê thiệt! Nói đúng luôn, hihi.

- Xùy, tao là ai? Haha, nhìn là chỉ có chuẩn, thích anh nào rồi đúng không? haha. - Đoán bừa phát

-Ặc, sao mày biết hay vậy? Mày theo dõi à? - Mồm chữ “O”.

- Mày thấy tao có rãnh như mày không mà đi theo dõi? Haha, đoán lụi thôi mà cũng trúng phóc, anh nào mà xấu số vậy, híc tội quá. - Tui cảm thán, làm bộ như thương thay..

- Con chó!!! Ý mày là đứa nào yêu tao là bất hạnh chứ gì? - Hếch mũi, hất cằm lên.

- Haha, tao đâu có nói vậy đâu. Tại mày tự suy nghĩ vậy thôi haha. - Ngày thường tôi khá ít nói nhưng lúc ở với thằng Cường với con Dung tôi tự nhiên lăm, còn đâu là hình tượng...

- Chó... - Bĩu môi quay sang chỗ khác.

- Há há, hahaha. Thôi đừng giả vờ nữa, thằng đó là thằng nào vậy. Tao có thể.... vinh hạnh được biết không? ha...ha... - Cố che miệng cho khỏi cười, công nhận bộ dạng của con Dung khi dỗi buồn cười lắm.

- Mày... Không nói với mày nữa..

- Haha, thôi không cười nữa, nói đi. Lẹ lên, hội thảo sắp bắt đầu rồi đó.

- Hừ, ảnh cũng đẹp trai á mày. Học năm 4 trường tao, học giỏi. Hehe, mà ảnh tán tao đó, kaka. Thấy bạn mày hấp dẫn chưa?
- Chắc thằng đó bị lé, rồi. - Nói thầm, tuy là nói thầm nhưng tôi vẫn cố nói cho nó đủ nghe được, căn bản là troll nhau thôi.
- Mày nói gì đó. - Lườm.
- Đâu có nói gì đâu mày, chắc mày nghe nhầm rồi ó. Mà hình thằng nó đâu, đưa tao coi.
- Coi làm gì? Có ý đồ gì đây?
- Làm gì á? À, à... à để coi hần có đẹp trai bằng tao không? Đúng, coi xem hần có đẹp trai bằng tao không...
- Hắt cằm lên.
- Mày làm sao... hừ, không so với mày. Nè con, coi đi. Ít nhất ảnh ga lăng hơn mày nhiều.

Nó lấy điện thoại ra coi có vài tấm hình nó chụp chung với thằng kia. Nhìn vô thì cũng đẹp trai, ăn mặc thời trang, chắc là nhà có điều kiện, tuy nhiên theo tôi đánh giá thì thua xa Tuyết Trang với Thanh thiếu gia.

Nếu phân chia về nhà có điều kiện từ thấp đến cao thì chắc thằng này cỡ từ thấp cho đến trung thôi. Nhìn một phát rồi tôi trả điện thoại lại cho nó, cũng chẳng hỏi chi tiết lai lịch của thằng kia, dù sao nó cũng chẳng có quan hệ gì với tôi cả, người yêu của bạn thân thì không nhất thiết là bạn. Rồi hai đứa ra tính tiền xong đi bộ tới trường.

Vừa đi con Dung vừa luyên thuyên kể về ưu điểm hay về tình yêu của thằng kia với nó cho tôi. Tôi cũng gật gù nhưng cũng không để trong lòng mà cũng không cắt ngang, kệ cho nó kể, miễn sao nó vui được rồi.

Nó còn kể lần đầu nó hôn với thằng kia nữa. Ờo, đúng ngay tôi là cái thằng đang ế, chưa có một tí kinh nghiệm nào nữa, nghe nó kể thêm có gấu vãi ra. Nhưng cũng biết mình hiện tại khó mà yêu ai lắm, cũng vì tôi.. không phải là người nữa rồi. Liệu có bao nhiêu người trên thế giới này chấp nhận yêu một con yêu quái chứ. Nghĩ tới đây lòng tôi lại có hơi xúc động, ngẩng đầu nhìn xa xăm ở phía cuối chân trời, tâm trạng lại trở nên tang thương, cô độc, một mình không năm tháng.

Cứ đứng lặng người nhìn xa xăm, trong lòng không có một chút suy nghĩ nào cả. Chợt bên cạnh tôi có tiếng gọi của con Dung:

- Ế mày, mày làm sao vậy? Đừng làm tao sợ nghe, eiii. - Lắc lắc vai tôi.

Tôi như được bứt ra khỏi cảm giác đó. Thở hồng hộc, tôi quay qua con Dung:

- Cảm ơn mày nghe! Cảm ơn mày.
- Mày sao vậy, nãy tao cứ cảm giác mày thật già nua. Cứ như sắp xé chiều vậy. Làm tao hết hồn.

Tôi không nói gì, cứ bước đi tiếp, nó cũng bước đi theo sau. Cũng may vừa rồi có nó gọi không thì lại không không chế được tâm tình, thật nguy hiểm, kiểu giữa đường xá mà tự nhiên mọc ra vài cái đuôi với sét đánh ầm ầm nó hơi ghê.

Thật nguy hiểm, có khi còn giết người nữa, lần sau có lẽ không nên suy nghĩ như vậy nữa. Thật kỳ lạ là khi tâm trạng tôi hơi tồi tệ thì sẽ kích thích biến đổi trạng thái, có khi 1>3 đuôi, có lúc lên 9 đuôi, nhưng lại không chịu tác dụng phụ 1 tí nào.

Bước vào cổng trường đại học, tôi kéo con Dung đi lên những hàng ghế đầu của hội trường, cho nó coi cho rõ. Cũng may vừa kịp lúc, đúng lúc vào thì nghe cha giảng viên giới thiệu:

- Sau đây là phần trình bày của sinh viên Phạm Lam Vũ, mô tả về cấu tạo nguyên lý hoạt động của máy cảm ứng điện não, có khả năng đọc và ghi thêm vào trong suy nghĩ của người sử dụng, loại công nghệ này hiện tại không phải là mới nhất nhưng lại là phức tạp và mang tính đột phá về kỹ thuật công nghệ của trái đất trong năm 2015 này. Trường Xyz chúng ta vinh hạnh trở thành nơi đầu tiên ở châu Á phát triển công nghệ này, xin các vị ột tràng vỗ tay.

- Ê Vũ, tới lượt mày kìa, oai ghê chưa. Sắp lại giáo sư tiến sĩ rồi nha, hihi. Khó tin quá. - Con Dung nó dục tôi.

- Biết rồi má, từ từ lên, chuẩn bị tí đã. - Tôi thăm bĩu môi về mức độ hư danh của nhà trường, cái này là tôi tự mình nghiên cứu chứ có dính dáng gì đến mấy ông đầu mà làm như đúng rồi, mà thôi kệ, cái này chỉ là khởi đầu.

Tôi vào qua bên máy ông thầy lấy một cái mũ bảo hiểm. Tất nhiên cái này chính là cái máy mà tôi đã nghiên cứu ra, hiện giờ nó chỉ có tác dụng là đọc suy nghĩ và thêm vào trong trí não một vài câu nói, cứ như một cuộc trò chuyện giữa con người và cái máy vậy. Mà chưa thể trực tiếp can thiệp và thay đổi những thứ trong não người.

Nó còn một con đường thật xa mới có thể cho con người chơi được những trò chơi như trên SAO. Sau khi giới thiệu tính năng, thì chính là phần thử nghiệm, tôi mỉm cười lên tiếng:

- Hiện tại ở hội trường này! Có bạn nào có thể lên thử nghiệm chức năng của máy không ạ?

Hội trường hơi rầm rì lên, nghe giới thiệu tính năng thì ai cũng có vẻ hưng phấn, chụp hình bàn luận ghê lắm nhưng bảo lên thử nghiệm thì chưa thấy một cánh tay nào đưa lên, có vẻ bọn họ ngại. Tôi đang định nói thêm một câu thì ở dưới có cánh tay đưa lên:

- Để mình lên thử nghiệm cho. - Một giọng nữ khá dễ thương.

Tôi nhìn qua, khá ngạc nhiên, đó chẳng phải là cô nàng Như Ngọc hay sao. Hồi đó tôi gặp Ngọc ở Đà Nẵng, đối với tôi thì đó chỉ là một người thoáng qua thôi. Tôi mỉm cười, đưa tay ra:

- Mời bạn. - Cầm chiếc mũ cảm ứng đưa tới cho Ngọc. Nó gật đầu đeo cái mũ vào. Tôi quay xuống nói với đám đông:

- Hôm nay người đầu tiên sử dụng thử phát minh của tôi, sẽ được ưu đãi sử dụng miễn phí các dịch vụ và cải tiến của chiếc máy này. Và... bây giờ các bạn hãy chú ý nghe những âm thanh phát ra từ não của cô gái đã được tôi chuyển ra loa. - Tôi đeo cá một cái tai nghe vào, tất nhiên nhìn giống tai nghe nhưng mà nó là một thiết bị phát sóng điện não.

Cái loa phát ra tiếng nói giống như giọng của một con robot:

- Sao xung quanh tối đen thế này? Người mình phát sáng... Đúng, bạn đang trong thế giới suy nghĩ của mình, chúng ta đang phát ra âm thanh dựa vào những gì bạn đang suy nghĩ trong đầu. Tôi cần bạn chứng minh ọi người thấy là chúng ta vẫn đang trò chuyện với nhau qua suy nghĩ. Bạn hiểu chứ... Tôi hiểu, giờ chúng ta phải làm gì... Bạn chờ tôi một tí, mọi người có thể đặt một câu hỏi hay bất cứ một yêu cầu nào cho cô ấy để chứng minh tính trực tiếp của chiếc máy này.

- Cho tôi hỏi cô có cảm giác gì khi đeo thiết bị đó lên?

- Cảm giác như là tôi đang ở một không gian đen tối, chỉ có một mình tôi phát sáng và các âm thanh như người máy cứ vang vọng trong đây.

Sau đó một vài câu hỏi nữa, rồi bọn họ cũng nhận được đáp án của mình. Nhưng trong đó vẫn có vài thằng không phục:

- Tôi không tin đây là sự thật, có lẽ nó chỉ là một chiêu pr của trường học hay báo đài.

- Tôi cũng nghĩ như vậy, chẳng lẽ bọn họ không thấy nhục hay sao chú? Khi chuyện này bị phanh phui ra thì bọn họ bị mất danh dự không nói, nhưng nước ta sẽ bị cả thế giới chê cười là ảo tưởng và tự sướng.

- Đúng vậy tôi nghĩ là ở một chỗ nào đó gần hội trường này bọn họ có một cái micro được chỉnh tune sang giọng của robot. Khi có người hỏi câu gì thì người ở đó sẽ trả lời câu hỏi sao cho có lợi cho họ nhất và cô gái kia có lẽ cũng là người của họ.

- Chính xác có lẽ là như vậy, tôi không tin một người có 19 tuổi đời có thể làm ra một thứ vượt bậc công nghệ như vậy được, đến cả mấy giáo sư bác học của mỹ còn chưa hoàn thành được.

Những lời nghị luận ngày càng lan truyền trong hội trường, bọn họ cũng dần tin tưởng những lời nói ấy.

Tôi chỉ mỉm cười, ở đâu thì người gato vẫn có, chỉ cần là điều kiện giống người ta nhưng họ lại không bằng người ta là họ sẽ gato, hầu như ai cũng như vậy. Tôi lúc trước cũng thường hay gato với mấy thằng ca sĩ diễn viên đẹp trai, tuổi trẻ mà kiếm được nhiều tiền blabla, nhưng đến khi tôi có được những thứ còn lớn hơn bọn họ thì khi nghĩ lại tôi cũng chỉ thấy đó chỉ là trò trẻ con đáng chê cười mà thôi, cũng xấu hổ 1 chút. Có người lên tiếng:

- Cho tôi hỏi, những lời nghị luận này giờ chắc bạn cũng nghe được. Vậy bạn có câu giải thích nào hợp lý hơn để thuyết phục chúng tôi không?

Các tiếng ủng hộ cũng gào lên:

- Đúng, cho chúng tôi bằng chứng xác thực hơn.

- Xác thực hơn...đưa ra đây...

Hội trường trở nên khá náo loạn, ông chủ nhiệm lớp tôi cũng xanh mặt, ổng vội lên tiếng:

- Chúng ta làm sao có thể có một câu giải thích nào rõ ràng hơn... Chi bằng bây giờ cứ cho tất cả mọi người lên thử nghiệm luôn, có được không?

Đám đông dường như ồ lên, khó tin về câu trả lời này, chẳng lẽ phát minh này là sự thật, bọn họ đang phân vân vì đa số trong này chỉ hòa theo số đông với gato thôi. Bỗng có tiếng ở dưới vang lên:

- Làm sao chúng tôi biết các ông không động tay động chân gì trong máy đó có thể ảnh hưởng đến trí não của chúng tôi hay không? Sao chúng tôi dám thử một việc mà chưa có gì đảm bảo chứ.

- Đúng vậy... đúng vậy, làm sao dám thử... - Đám đông chỉ chờ có thể hòa theo, đây cũng chính là điều tôi cảm thấy chính là nhược điểm của mỗi con người việt nam, đa số họ không thích những người tài giỏi hơn họ. Như tôi có coi vlog Jevermind trong vụ flappy bird thì xã hội như một thau chứa cua, con nào leo cao hơn thì sẽ bị những con khác lôi xuống lại.

- Chuyện này.... - Ông thầy bơ mỗ luôn, không biết nói gì cho phải. Ổng đưa ánh mắt qua tôi, thấy tôi vẫn mỉm cười tự tin, ổng khá ngạc nhiên.

Tôi mỉm cười bước lên một bước:

- Các người vẫn muốn xem bằng chứng xác thực hơn để tin tưởng vào phát minh của tôi sao? - Tôi không xưng các “bạn” nữa.

- Đúng vậy, hãy cho chúng tôi một bằng chứng.... bla bla...

Tôi vẫn cứ mỉm cười. Ở dưới thấy như vậy thì tưởng rằng tôi chuẩn bị nói ra một lời giải thích hợp lý thiết bị không rõ này. Và cũng có một vài người đang chờ chực tôi nói xong thì sẽ phản bác. Tôi lên tiếng:

- Tôi... sản phẩm kết tinh trí tuệ của tôi... cần các người tin tưởng sao?

Một câu trả lời làm sôi động toàn hội trường. Bọn họ không ngờ tôi lại nói một câu phản lại đám đông như vậy, tôi lại nói tiếp:

- Tôi không cần các người tin tưởng hay ủng hộ bất cứ điều gì về những thứ tôi làm ra. Mà cũng không cần các người quảng cáo hộ. Với tôi... sản phẩm làm ra không có khái niệm chức năng kém hơn quảng cáo mà chỉ có tuyệt hơn mà thôi, vì vậy ai có nhu cầu thì mua. Sau khi mua thì sẽ tự đánh giá được những lời này của tôi và tôi tin rằng họ không chỉ mua một lần. Xin hết...

Nói xong câu này tôi cũng chả buồn đứng trên bục mà nói nữa, tôi bước xuống luôn để lại bao nhiêu ánh mắt ngơ ngác, không ngờ tôi lại chơi “cục” đến như vậy.

31. Chương 29: Gặp Lão Đại

Chợt nghĩ ra một điều tôi bước lên lại cầm mic:

- À còn một chuyện nữa? Là hiện tại sản phẩm của tôi chưa hoàn thiện, vì vậy nó chưa thể bán ra được. Mong quý vị thông cảm. Bài phát biểu của tôi đến đây là hết. Cảm ơn... - Bước xuống hẳn.

Ngoài kia còn rì rào bàn tán, Như Ngọc cũng xuống rồi. Tôi định bước về phía cô nàng để cảm ơn 1 cái thì thấy hàng ghế phía bên trái con dung vậy tay:

- Vũ, bên này, bên này nè.

Tôi ra hiệu cho nó đi ra ngoài cổng. Thấy con Dung gật gật đầu, tôi quay qua nhìn Ngọc:

- Cảm ơn bạn!

- Không có chi, hihi. Tụi mình là bạn mà. Giúp được Vũ thì Ngọc cũng vui. Không ngờ Vũ giỏi vậy á. - Nó cười cười nhìn tôi.

Tôi thấy hơi lạ, có bao giờ nó xưng hô vậy đâu nhỉ? Mà thôi kệ, tôi tiếp:

- Đi uống cafe chứ? - Đưa ngón cái ra ngoài cổng trường.

Như Ngọc nhìn tôi sau đó lại nhìn lên trời, bộ dạng như đang suy nghĩ. Rồi nhìn tôi gật đầu:

- Hihi, ưm!

- Haha, lady first! - Tay trái đưa ra sau lưng, tay phải đưa sang ngang.

Tôi tính mời Ngọc đi uống cafe vừa là để cảm ơn, vừa trò chuyện, dù sao chúng tôi cũng là bạn cũ. Mà nhờ Ngọc tôi mới học được cảnh giới phòng thủ, giúp ích cho tôi rất nhiều trong đánh lộn. RA tới cổng trường thì thấy con Dung đang đợi ở đó rồi, nó chụp tay tôi hỏi:

- Mà gọi tao ra đây làm chi vậy? Chương trình chưa hết mà?

- Ờ, chưa hết. Nhưng mà không còn gì hay để coi nữa. Hehe. Đi cafe?

- Ủm.. á.... Ghê!!!! Nhanh tay quá. Hihi, mới vô đó mà hốt liền một bạn nữ xinh ghê nha. - Nó chỉ Như Ngọc ở sau lưng tôi. Tôi nhìn nó, không nhận được cười.

Như Ngọc đỏ mặt, ấp úng:

- Bạn hiểu..hiểu lắm rồi! Ngọc với Vũ là bạn thôi.

- Haha, bạn mới quen hẳn hồi nào rứa. Tui bạn hẳn lâu giờ có thấy bạn đâu?

Tôi ôm bụng cười:

- Haha..haha..hahaha!

- Tụi mình quen nhau hồi hè á. Ở Đà Nẵng cơ. Mà sao 2 bạn cười ghê vậy.

Tôi cố nín, mỉm cười nhắm mắt ngẩng mặt lên trời. Con Dung giải thích:

- Không có gì đâu! Tui có chút hiểu lầm thôi. Xơ ri hen.

- Còn Vũ? Sao Vũ cười. - Ngọc nheo mắt lại nhìn tôi.

Mỉm cười nhìn nó:

- Cười Dung, không phải cười bạn. Thôi mình đi cafe đi. Qua quán bên kia kìa. - Chỉ hướng.

Con Dung nghe thế đỏ mặt, néo tay tôi. Ấy, nó néo đau ghê. Không biết bọn con gái sức khỏe thì không có bao nhiêu mà sao néo đau thế không biết. Nó lười:

- Chó! Tí về giải thích nghe chưa. Chết với tao, hừ. - Dung nó lườm tôi, nói nhỏ.

Đi vào quán cafe, bọn tôi tìm chỗ ngồi. Gọi đồ uống rồi tôi mới chỉ Dung:

- À, quên giới thiệu với bạn. Đây là Mỹ Dung. Bạn thân của tôi. Hai người làm quen đi.

Sau đó chỉ vào Ngọc:

- Đây là Như Ngọc, bạn mới quen hồi thi đại học. Hehe, chi tiết rồi chứ.

Con Dung nhanh miệng nói trước:

- Bạn mới quen, hihi. Hồi cái, bạn học ở đây sao?

- Ủ, mình học ở trường qwe(bịa ra cho rồi, ai rảnh mà đi kiểm), còn bạn?

- bla bla.....

- bla bla..... !

Đúng là 2 cô gái, có nhiều chuyện để nói thiệt, nào là ăn uống thời trang, gấu giếc trai đẹp bla bla..... Tôi cũng không chen vào được, vì căn bản là không biết gì. Ngồi im nghe 2 đứa nói chuyện thôi, trong lúc đó uống hết ly cafe luôn...

Lâu lâu cũng nói được 1 câu chen vô. Đang cười nói vui vẻ bỗng dưng đằng sau có tiếng nói:

- Ô, trùng hợp thật, em cũng ở đây sao!

Thấy con Dung đứng lên:

- A, anh Nam. Sao anh cũng ở đây vậy?

Tôi quay lại sau lưng, nhìn anh chàng Nam này. Nhìn phát nhận ra ngay, đây là thằng người yêu của con Dung mà. Dung giật giật vai tôi:

- Hehe, thấy chưa, gấu tao đó.

Tôi nhìn hần, rồi nhìn con Dung. Tôi mỉm cười gật đầu. Anh chàng Nam thấy tôi với Ngọc thì hỏi:

- Họ là bạn em à Dung?

- Hihi, dạ. Thằng này là bạn thân của em tên Vũ, đây là bạn mới quen của em tên là Như Ngọc. - Chỉ tôi, xong chỉ Ngọc.

- Bạn thân à? - Nam nhú mày. Sau đó nhìn tôi đánh giá một vòng. Rồi mở miệng "à,à" nhìn tôi với ánh mắt thương hại. WTF? Trong đầu hần đang nghĩ gì vậy? Ý nghĩ lóe lên, trong lòng tôi đã hiện ra một đáp án. Thì ra là như vậy, thằng này... hahaha. Kệ nó, ảnh hưởng đến tôi sao? Nhìn hần, tôi mỉm cười lắc đầu, chủ yếu nói rằng suy nghĩ trong đầu hần đã sai rồi.

- Mà sao anh ở đây vậy?

- À, anh với bạn anh có hẹn ở đây uống cafe á mà. Tình cờ gặp em thôi. Anh ngồi với được chứ?

- Được, lại đây.

Ngọc đứng lên qua ngồi bên cạnh tôi nhường chỗ cho Nam. Khi hần vừa ngồi xuống. Tôi mỉm cười:

- Chào anh!

- Chào anh! - Tiếng của Ngọc. Chúng tôi gần như là đồng thanh.

Tôi cảm thấy hтус vị nhìn sang Ngọc, Ngọc cũng nhìn tôi. Tôi cười haha. Trò chuyện một lúc rồi tôi đứng lên, xin đi về trước vì có việc bận, để lại bọn họ ở đó.

Căn bản là tôi cũng không có việc gì bận hết. Nhưng mà tôi không thích tên Nam này, chưa có ấn tượng gì tốt đẹp mà tôi đã thấy hần là một người tự tôn cao và nói dối rồi. Hần bảo hẹn với bạn nhưng gần nữa tiếng không thấy thằng bạn nào qua hết, đó chỉ là cái cớ.

Có thể hần trùng hợp thật, cũng có thể hần... đang theo dõi người yêu mình, vả lại trực giác của tôi không thích người này. Nhưng mà hần cũng là người yêu của Dung, tôi cũng chẳng có lý do gì để bảo nó đừng yêu thằng Nam được.

Chỉ cần hần yêu Dung thì mặc kệ, nhưng nếu có vấn đề gì đó xảy ra tựa như hần lừa tình hay là sở khách các loại thì đừng trách tôi độc ác.

Hôm nay tôi càng phải bắt đầu tăng tốc độ hơn, tôi muốn trong vòng 1, 2 năm nữa là có thể ra được 1 trò chơi thực tế ảo đầu tiên của mình. Tôi đã có ý tưởng cho chúng nó. Về trợ là tôi đóng cửa ngồi nhăm suy tưởng về các lý thuyết và tự nghiên cứu, từ khi tôi dị biến thì trí não trở nên rất là thông tuệ, nhìn là nhớ.

Suy nghĩ hay nghiên cứu cũng không cần ghi ra giấy. Đó là một ưu thế quá lớn của tôi so với các nhà nghiên cứu khác, bọn họ cần công cụ để lưu trữ dữ liệu hay các kết quả làm được, tốn thời gian, tốn tiền bạc.

Tôi không cần thiết bị nào để phụ trợ cả, cũng không cần phải chạy đôn chạy đáo, tôi chỉ cần 1 chiếc laptop có mạng là được, tôi cần kiến thức và cách hoạt động của một vật gì đó thì tôi có thể mô phỏng chúng trong đầu.

Chỉ là nó hơi nhàm chán, ngồi một chỗ nhăm mắt trong một thời gian dài, khi nào suy diễn có kết quả, tôi sẽ mua vật liệu kỹ thuật về để lắp ráp chế tạo và lập trình, những thứ này tốn kém không hề nhỏ, bởi vậy vừa đúng lúc hiện nay tôi đã tìm ra cách để thêm chức năng can thiệp vào suy nghĩ của người dùng và thay đổi khung cảnh thay vì nó chỉ màu đen.

Giờ tôi cần tiền, rất nhiều tiền, chỉ có thể là đi “cướp” của bọn giang hồ hại dân, nhưng mà bọn hần thì ít quá, tôi không thể cần 100k mà cứ đi từng nhóm giang hồ một thu mỗi nhóm 1k được.

Vì thế hôm nay tôi tính đánh chủ ý lên mấy tổ chức tội phạm. Biết là có nguy hiểm nhưng tôi cũng đành phải đánh liều, vì kế hoạch thành công trong dự định. Nhưng giờ vấn đề là không biết mấy cái tổ chức đó ở đâu mới được, đành phải đi tìm mấy cái nhóm nhỏ bức cung ra mà thôi.

Mở mắt ra, thay lại bộ đồ, mang áo khoác trùm mũ, niệm chú đổi trạng thái sang trạng thái 2. Lúc này là 10h đêm, tôi bước ra khỏi trọ, lúc này trên đường cũng đỡ đông hơn ban ngày rồi. Tôi thì cứ đi dạo những nơi vắng vẻ thôi, vì cũng chẳng biết bọn giang hồ ở chỗ nào mà tìm nữa.

Có “duyên” thì gặp thôi, hít thở thật sâu. Tôi nhìn lên bầu trời đầy sao, nó luôn là một nơi bí hiểm kích thích sự tò mò của tôi. Một ngày nào đó có thể một mình tung lượn trên vũ trụ mà không cần bất cứ thiết bị nào hỗ trợ không biết nó sẽ sướng như thế nào nhỉ? Tôi không biết, nhưng tôi biết có lẽ nó sẽ rất tuyệt vời.

Đang mãi đắm chìm trong suy nghĩ thì tôi bị đánh thức bởi tiếng ồn, đó là tiếng chửi và đánh. Tôi mở mắt ra, thấy bên kia đường có 2 băng nhóm nhỏ đang đánh nhau, tuy nói là nhỏ vì số lượng người tham gia 2 bên chỉ có 30 mấy thằng nhưng đều trang bị hàng nguội chĩa, có thằng bị chém ngay vai...

Người dân xung quanh đã bỏ chạy hết rồi, chẳng còn ai dám đứng lại cả, họ sợ bị liên lụy, mà cho dù không liên lụy đi chẳng nữa thì cũng không dám đứng lại vì cảnh tượng máu me này thì không phải ai cũng có thể bình tĩnh được.

Nếu là tôi của trước kia thì có lẽ bây giờ đã sợ chết khiếp rồi, chỉ có điều thời gian đã làm thay đổi 1 con người, 1 tên nhu nhược hay bị bắt nạt giờ đã thành kẻ giết người không gớm tay, tròng cảnh máu me mà tôi từng tạo ra còn khủng khiếp hơn bây giờ nhiều, giờ cùng lắm chỉ có đứt tay thôi chân thôi, chưa có chết người.

Nghe tụi này chửi nhau thì có lẽ đây là một cuộc chiến tranh giành địa bàn hoạt động giữa 2 băng nhóm. Có lẽ tôi nên đường cái đám hỗn loạn này lại, mỉm cười bước từ từ tới. Giải quyết đám này càng nhanh càng tốt, tôi nghĩ có lẽ trong đám người bỏ chạy vì sợ khi này đã gọi cho công an.

- Này, mấy người anh em. Dừng lại một chút được không chứ hả.

Bọn chúng đang chém nhau hăng thì đột nhiên ở bên cạnh có một người khác, theo bản năng tưởng là bên địch có thêm viện quân nên chúng đều lui lại (giải thích 1 chút: đang đánh nhau hăng mà tự nhiên có thêm người, mà người đó mình không quen thì theo lý thuyết thì hẳn là team địch).

Xuất hiện trước bọn chúng là một người đen, đen từ trên đầu xuống dưới chân, áo khoác đen trùm kín bên trên, quần cũng màu đen thế nhưng lại là quần jean, nhìn ra thì giống một tên dân chơi hơn là một tay cao thủ bí ẩn. Giọng đó lại tiếp tục vang lên:

- Cảm ơn các người đã nể mặt ta.

- Đây là ai? Ở phe nào? Tối đây làm gì.

- Tôi á? Haha, tôi ở phe thứ 3!

- Phe thứ 3, là phe nào? - 2 tên đại ca 2 nhóm cùng đồng thanh.

- Là phe một mình tôi, haha.

- Muốn chết. Mày tưởng đây là trò chơi con nít của mày à. Thằng Hưng chó đâu rồi, ra chém nó cho tao, mẹ nó chứ. Thời nay con nít tụi nó chán sống hết rồi sao, cả chỗ chém người cũng vào đùa được. - một tên thủ lĩnh lên tiếng.

Tên thủ lĩnh của băng bên cạnh cũng nhìn tôi với ánh mắt hình viên đạn nhưng hắn không có hành động quát tháo, kêu gọi như tên bên kia. Hắn đưa tay ra ý ngăn bọn thuộc hạ xông lên.

Tên đàn em tên Hưng chó gì gì đó cầm mã tấu lao lên, bọn họ ai cũng hừ một tiếng khinh thường, chuẩn bị nghe tiếng gào thét.

- AAAAAAAAAAAAA! - Một tiếng thét chói tai.

Tên thủ lĩnh cười to:

- Hahahaha...ha - Nụ cười vẫn còn đọng trên mặt hắn nhưng đôi mắt thì không còn, đó không phải là âm thanh của thằng nhóc kia mà.. hình như là của thằng đàn em.

- Vụt...Rầm - Một tiếng gió mạnh vụt ngang qua. Một vật thể gì đó bay ngang qua mặt 2 băng đâm thẳng vào cái thùng rác và nằm gọn trong đó! Nhìn tên Hưng chó kia, cơ thể đã vụn vụn không nhúc nhích, hiển nhiên là đã chết, chết không kịp nói một lời. Người của hai băng chém nhau rất ghê rợn nhưng còn chưa tới mức này, bọn họ ai cũng mồ hôi lạnh trên trán, không ai nói một lời nào cả, kể cả tên thủ lĩnh này cười to cũng đã sợ rớt tim.

Bọn họ từ từ ngoảnh đầu qua nhìn phía kẻ đánh người, chỉ thấy người áo đen chân vẫn đưa ngang tới phía trước, không ngờ là đá. Một đá đã làm ột người mạnh khỏe chết không kịp trăn trối, mà cơ thể còn vụn vụn, chắc chắn bên trong xương cốt đã nát rồi, ai cũng run cầm cập, ở đâu ra một tên quái vật thể này, chỉ có tên thủ lĩnh của băng không xông lên còn hơi bình tĩnh một chút.

Tôi cũng sững sờ không kém bọn chúng, chân tôi vẫn giữ nguyên vị trí sau khi đá tên kia, chưa hạ chân xuống.

Thật không ngờ, hoàn toàn ngờ một chút nào cả. Chỉ là mấy ngày trước có vọc qua trọng cước, hôm nay muốn thử uy lực của nó một chút thôi, có ai biết được nó kinh tởm như vậy chứ. Mặc dù là cơ thể đang ở trạng thái 2 nhưng vẫn hơi tê tê, thu hồi xúc động trong lòng tôi hạ chân xuống.

Lặng nhìn 2 bên, bây giờ không gian có một chút im lặng hơi rợn người, không ai dám phát ra một âm thanh nào. Tôi đành phải mở miệng trước:

- A hèm, mấy anh lớn ở đây ai có tiền không cho em mượn một ít đi ạ.

Không gian im lặng đã bị phá vỡ. Tên thủ lĩnh gọi người đánh tôi đã lên tiếng đầu tiên:

- Tôi..tôi xin lỗi vì đã lỡ chọc đến anh. Chúng tôi là băng Sói Đen trực thuộc của the Jungle, không biết là anh cần bao nhiêu tiền ạ.

Thằng này rất là khôn khéo, chẳng trách hắn được làm đại ca. Hắn đầu tiên xin lỗi để làm dịu cơn giận của đối phương sau đó lại hô tên cái tổ chức cầm đầu để hòng làm lung lay đối phương nói trắng ra là hù vì trong giới giang hồ ở Việt Nam thì the Jungle ở miền Nam là một cái tên rất kêu, là một trong những tổ chức tội phạm ở bậc cao rồi, không còn nằm trong phạm vi giang hồ nhỏ hẹp nữa.

Sau đó hắn hỏi đối phương cần bao nhiêu tiền, ý là để coi đối phương có sợ the Jungle không, nếu sợ thì có thể sẽ bỏ qua cho hắn mà có khi còn bị hắn uy hiếp lại nữa, còn nếu không sợ thì cũng có thể nể mặt the Jungle mà giảm nhẹ trừng phạt.

Tôi làm sao mà không nhận ra ý tứ trong từng lời nói của hắn chứ. Tôi cực ghét thái độ này:

- Haha, anh lại chọc em rồi, em đây chỉ cần mấy anh ở đây có bao nhiêu thì cứ đưa ra thôi, tác phong nhanh nhẹn tí thì sẽ chẳng tổn thương tới hòa khí. Nào, 2 bên các anh đưa đây rồi em sẽ đi liền, lúc đó mấy anh tha hồ mà vui đùa với nhau.

- Mà, mà biết the Jungle là khái niệm gì không?

- Cao lắm chỉ là một bang giang hồ lớn mà thôi, sẽ có bao nhiêu người chứ? Haha, một ngàn hay mười ngàn, hay là 1 trăm ngàn người đây.

- Mà đúng là điếc không sợ súng. the Jungle là tổ chức đen lớn nhất Việt Nam này, hàng nguội hàng nóng đầy kho. Mà nếu đắc tội với tụi tao thì mà sẽ bị trả thù tàn khốc, nhà cửa không còn, haha. Biết điều thì mau cút đi, tao biết mà giỏi võ, mạnh như quái vật, nhưng mà thắng được súng sao? Cho dù thắng được một cây thì thắng được 10 cây, trăm cây, ngàn cây súng cùng bắn sao? Thức thời là trang tuần kiệt, haha.

- Anh bạn đừng sợ. Đừng nghe hấn lời the Jungle ra hù dọa, thực tế bang của hấn chỉ là một nhánh nhỏ trong 30 nhánh trung của the Jungle mà thôi. Hấn lệ thuộc vào một bang tầm trung là Sói điên ở nhánh trung the Jungle thôi. - Thắng thủ lĩnh bên kia mong tụi diệt đi cái bọn này còn không hết? Làm sao có thể trở mặt cho cơ hội trôi qua cơ chứ.

Phát tay hừ:

- Nói cho tụi mà biết, đừng có lấy cái gì ra mà che chắn, tao mất kiên nhẫn với tụi mà lắm rồi. Dù nó lớn cỡ IS tao cũng dẻo ngán, ok. Tao đếm đến 1 tới 3, bên nào không giao thì tao đánh bên đó. - Chỉ thắng mất 2 thắng, lời nói đầy mùi thuốc súng, không còn xưng hô anh em nữa, tụi không muốn tốn thời gian với bọn này, dù là bằng nhỏ hay lớn đều không phải thứ tốt lành gì, lỡ tay cũng không áy náy.

- Ba....

- Hai....

- Một.... - Khoan, tụi giao. - Thắng tự xưng bên the Jungle gì gì đó vội thu tiền đàn em rồi đưa hết cho tụi, không ngờ là được tới 132 triệu, làm lòng tụi khá mong chờ bằng bên kia chắc cũng không kém.

- Tốt, mấy anh có thể đi hoặc đứng qua bên kia chờ tụi thu tiền nốt rồi trả nơi này lại cho anh, hehe. Xin lỗi nha. - Tụi cười cười hòa ái, nhưng bọn hấn lại không thấy được nét mặt này của tụi, thật là đáng tiếc, tụi tự nhiên cũng không bỏ mũ trùm xuống mà cười với bọn hấn.

- Còn tụi...à không, còn mấy anh thì sao?

Tên thủ lĩnh kia có vẻ từng trải, đang định mở miệng ra nói cái gì đó nhưng lại thôi. Nhắm mắt vài giây rồi hấn ra vẻ như vừa đưa ra một quyết định quan trọng:

- Được, tụi đưa cho cậu. Nhưng không phải là tụi sợ cậu đâu. Tí lé, đưa tiền cho cậu ta.

Tên đàn em được gọi vội thu tiền các anh em rồi gom hết vào vali bước tới đưa cho tụi, tụi thì thấy chiếc vali to gấp đôi cái bọc lúc nãy bọn kia đưa thì thầm vui vẻ, có lẽ kế hoạch được đẩy nhanh tiến độ hơn rồi.

Tên đàn em đưa vali đến cho tụi, cách tụi còn 3 bước thì dị biến xảy ra. Ở đâu một bóng đen bay ra đá tay tụi một cái, tụi vội lùi lại 2 bước né được, nhưng hấn cũng đá tên Tí lé, tên đó thì làm sao né được. Bị đá một phát văng tới 3m, mặc dù không ghê như lúc tụi đá nhưng hấn cũng bất tỉnh luôn.

Tên vừa đáp xuống cũng đen từ đầu xuống dưới giống tụi, nhưng khác biệt là tụi mặc đồ hiện đại còn hấn thì mang áo choàng và mũ trùm. Không những thế hấn còn đeo cả mặt nạ, người bình thường mà nhìn vào tưởng là hấn đang đóng phim cổ trang ấy chứ.

Nhìn cách hấn thi triển 2 cước vừa rồi thì tụi cũng biết hấn tùy tiện đá thôi. Không ngờ trên đời còn có người mạnh như vậy, không lẽ hấn cũng biến dị như mình.

Tên thủ lĩnh của tên Tí vừa bị đá run rẩy, lắp bắp:

- Lão..lão..lão đại!

Tên đeo mặt nạ phát ra giọng nói khá khó nghe, nghe là biết hấn đã bóp méo giọng nói:

- May mà vẫn còn nhận ra ta!
- Oai phong của..của lão đại, ta..ta sao dám quên chứ!
- Vậy tại sao tiền của ta ày dùng để phát triển thế lực cho ta, mà lại đưa cho tên kia!

32. Chương 30: Lưỡng Bại Câu Thương, Thế Giới Rộng Lớn.

- Tôi... tôi... - Tên thủ lĩnh áp ứng.
- Câm miệng, tao không cần mày phải giải thích! - Quát.

Tôi đứng ở ngoài nghe, tròn cả mắt, đây là kiểu nói chuyện gì thế? Bảo người trả lời ta trả lời rồi lại bảo câm miệng, thất thường như thế. Thật khó mà tin được, chẳng lẽ đây là một lão già cổ quái.

- Đúng là ở ngoài này hiếm khi ta gặp được một đối thủ xứng tầm! Nào lên đây. - Hắn chỉ vào tôi, đưa tay về phía trước thách thức.

Tôi thầm nói trong lòng:“Ngoài này...” có vẻ khá khó hiểu, chẳng lẽ “trong” thì có rất nhiều cao thủ giống hắn sao. Chợt hắn cử động, bàn tay chuyển động nhanh hơn, tôi nhận thấy xung quanh hắn không khí đang dao động.

- Anh bạn không lên thì để ta lên. - Giọng khàn khàn vang lên rồi đạp chân xuống đất.
- Băng Sương! Hàn Thủ. - Lao về phía tôi vùng vằng, còn nói thêm vài chữ nữa.

Tôi biết đây là 1 cao thủ nên không dám lơ là để mọi rắc rối lại phía sau. Nắm tay lại dùng quyền anh đánh tới.

- “Bành” chuông và quyền giao nhau. Tôi bị văng ra 2m lăn vài vòng trên mặt đất, còn tên lão đại thì lùi về 2 bước.

- Lạnh quá! - Nắm đấm của tôi không bị đau chỉ hơi tê nhưng lại lạnh buốt, cảm giác như vừa nhúng tay vào thùng nước đá vậy. Các khớp hơi cứng lại, tay hắn làm từ băng hay sao mà lạnh thế chứ, chẳng lẽ hắn là người tu thần trong kỷ ức của mình(giải thích tại chỗ luôn nha các bạn, tu thần tức là tu luyện võ kỹ và thân thể, trái ngược với tu tiên là thuật pháp và thần thông).

Tôi điều hướng ọc khí chảy xuống cánh tay để làm dịu lại độ lạnh. Vừa rồi giao phong không lâu nên cũng chỉ 1 phút thì mọi cái lạnh đều biến mất rồi. Đưa bàn tay lên ngoe nguẩy mấy ngón tay thử thấy ok rồi thì tôi quay lên nhìn lại tên lão đại. Đánh giá hắn xem thế nào nhưng nhìn quai chỉ thấy bộ áo choàng và cái mặt nạ.

- Mày...! Dám khinh thường ta? Hừ. Đáng chết. - Trong lòng tên lão đại phát giận, hắn nghĩ vừa rồi mình coi đối phương là đối thủ nên mới đánh đã dùng tuyệt chiêu vô công, mà đối phương chỉ dùng tay thường đánh với mình, đó còn không phải là khinh thường mình sao. Nhưng hắn cũng ngạc nhiên, không ngờ không dùng nội lực lại có thể không bị thương trong tay mình, quái vật gì đây chứ?

Hắn quát lên bằng cái giọng đã qua bóp méo:

- Băng Sương! Băng cước. - Chớp mắt nhiệt độ xung quanh hai chân và hai tay của hắn lại giảm thêm.

Tôi đương nhiên là cảm nhận được điều đó rồi. Giờ đánh với hắn tức là tự gây bất lợi cho bản thân, đừng phải hắn không phải là mình bị lạnh buốt sao, vậy đánh một hồi cả cơ thể cứng ngắc lại thì lúc đó trở thành bao cát mất. Cuối cùng tôi quyết định lợi dụng ưu thế của mình.

- Dừng lại. Ta có điều muốn nói với anh bạn.. - Tôi lên tiếng, nhưng... hắn lại không chịu dừng lại. Lần này hắn bay ... cái gì, tên lão đại bay thẳng tới mặt tôi vùng tới một cước. Sự bất ngờ khiến tôi không kịp suy nghĩ, vội đưa tay thành hình chữ thập ra đỡ 1 cước của hắn. Lực đạo và một sự lạnh giá xâm nhập vào, đẩy tôi bay đập vào tường. Lão đại sau khi tung cước đầu tiên thì càng phát cáu:

- Vẫn còn khinh ta, vậy thì để hôm nay ta tiễn mày đi tây thiên. - Hắn đương nhiên tức hơn nữa. Đối phương vẫn không chịu xuất ra nội lực, hắn không tin tôi không có nội lực, vì nếu một người bình thường

không có nội lực thì đá chết thẳng cẳng dưới cú đá vừa rồi và lại đối phương còn không có bị nội lực Bằng Sương của mình làm đóng băng tay cơ mà làm sao mà một con “gà” được chứ. Nhưng quả thật bây giờ tôi vẫn không biết nội lực là cái gì cơ mà.

Thấy hấn càng tức giận, tôi chẳng hiểu vì sao cả. Cái gì mà khinh hấn chứ, tự hỏi mình đã làm gì có lỗi với hấn đâu. Hấn lại lao tới, hai tay thì bị buốt rồi đành phải dùng chân nhảy lùi về phía sau. Mấy phút sau thì hai tay cũng trở lại bình thường, tôi cũng nhận ra không phải tên lão đại đang bay mà hấn nhảy, hấn nhảy rất à lại còn có thể làm cho tốc độ rơi xuống bị chậm lại coi như là ở trên 15m thì cũng phải 15 giây sau mới rơi xuống đất, thế nên hấn không bị gì cả.

Thật là một khả năng kỳ diệu, tôi mà có thứ này thì đâu đến nỗi phải dùng Phong cước để nhảy lều hay nhảy cao các loại cho hao tổn sức khỏe chứ. Nhất định sau này phải tìm cách moi ra cái thuật kì diệu này. Để lợi dụng lợi thế của mình là đòn hiểm Trọng Phong cước, tôi đành dùng Phong cước để ngăn cản hàng loạt đòn tấn công của hấn. Gồng sức vào đùi và cơ đùi sút thẳng một phát về phía hấn (khi dồn vào cơ đùi ở phần đầu gối trở lên cho tới hông thì sẽ tung ra Phong cước, còn nếu còn từ đầu gối trở xuống sẽ thành Trọng cước).

Lão đại ruốc cuộc thấy đối phương cũng ra đòn, hấn cũng nhìn thấy vội dùng thế công lại, nhảy lùi về sau 2 bước, hấn nghĩ là đã thoát rồi nhưng không ngờ vẫn bị trúng đòn, bay về bên trái 2m, ôm tay đau điếng. Lần này đến lượt tay trái của lão đại đau buốt, nghĩ đi nghĩ lại hấn vẫn không hiểu tại sao chân của đối phương đã đá hụt mình mà sao mình vẫn trúng đòn chứ, làm hấn không kịp vận dụng nội lực để bảo hộ cánh tay, cánh tay này giờ phải cần vài ngày để cho nó lành lặn, giờ hấn... đã chấp đối phương 1 tay.

- Thì ra này giờ mày đau ghê. Haha, thật ra khó hiểu, có thể trả lời ta tại sao mày không đá trúng ta mà vẫn có thể gây thương tích không? ta thì có nghĩ đến một trường hợp... không thể nào, lẽ nào là cao thủ nội lực hóa hình. - Lão đại cứ đứng yên thuyên một chỗ, tôi nghe chả hiểu gì, đành lên tiếng:

- Ta kêu anh bạn dừng lại là để chúng ta dùng một chiêu phân thắng bại. Thế nào?

- Được. Chuẩn bị đi, ta cũng đang có ý đó. - Sau khi đã bị “chấp 1 tay”, hấn càng mong trận này kết thúc sớm để mà về dưỡng thương, tự nhiên có cái thang xuống ra ngu gì mà hấn không leo xuống chứ.

Tôi thả lỏng người, hít thở thật sâu bước chân trái lên một bước, bắt đầu tụ lực chân phải. Tên lão đại thì múa may lung tung gì đó rồi thốt lên:

- Bằng Sương ! Bằng Sơn chưởng. - Không khí xung quanh 2 tay hấn bắt đầu lạnh đi. Hấn nhảy lên không trung lao về phía tôi.

Khi hấn bay lên tôi ảo giác như ở trên đầu tôi là một ngọn núi băng ở bắc cực, đây là khí thế khiến người hoảng sợ trước thiên nhiên hùng vĩ. Hấn đưa tay phải chưởng xuống, vừa lúc đó chân phải này giờ tụ lực sút thẳng vào tay hấn ta.

Oành Một tiếng động không hề nhỏ vang lên, tôi và hấn như 2 quả tên lửa bay ngược về 2 bên đâm thẳng vào vách tường làm sụp mất một mảng, hấn ta thì cũng đập vào một vách tường nhưng lại không có nặng như tôi. Hai người đánh nhau làm cho băng nhóm bị thu tiền lúc này chạy mất từ đời nào, tôi cũng coi như bị thương, cả người như ở trong hầm băng, mà chân phải vừa đau lại vừa lạnh hơn mấy chỗ khác trên cơ thể nhiều, đến nỗi giờ nó cứng luôn rồi không cử động được nữa, tôi nhắm mắt lại không cử động nữa, điều động một khí đi điều hòa lại nhiệt độ cơ thể đang tụt dần, nếu tôi là người bình thường thì cho dù không bị chấn động mạnh gì hay bị thương nhưng chắc chắn cũng sẽ chết do nhiệt độ cơ thể đang giảm xuống như thế này, cứ lấy người thường thấp hay cao hơn 37 độ là sốt rồi đừng nói cơ thể giờ còn tằm 10 độ.

Bây giờ lão đại mới đứng lên được, hấn ho khụ khụ, có máu chảy ra khỏi mặt nạ. Hấn nhìn về phía tôi đang ngồi thiền ở góc bên kia, hấn giật mình kinh ngạc:

- A, Cửu... “tóc bạc”. Cửu ngưỡng đại danh, không ngờ anh bạn cũng có võ công cao thâm đến mức đó. Không biết là ai là sư phụ hoặc môn phái nào có thể dạy ra được một cao thủ trẻ tuổi như vậy?

Tôi đang điều tức nhưng cũng nghe hấn ta hỏi gì:

- Tôi không hiểu anh đang nói gì. Nhưng mà tôi cũng không ngờ trên đời lại có người mạnh như anh, chẳng lẽ anh cũng bị biến dị sao? - Tôi cũng bất ngờ, không lex hấn là người biến dị giống mình hay là tu thân

đây.

- Anh không hiểu? Không cần giả vờ, tôi đến từ “thế giới ngầm”, hay theo cách nói của chúng ta là Đông Phương Vô Lâm Cảnh.

- Thế giới ngầm? Đông Phương Vô Lâm Cảnh? Tôi chưa bao giờ nghe, xem ra anh không giống tôi. - tôi lắc đầu nói.

- Thật sự! Không lẽ anh bạn là một tên dị nhân của GodW ra. Haha, nhìn anh tóc trắng như thế có lẽ là tóc tự nhiên đi.

- Đúng là tóc tự nhiên nhưng tôi đây cũng là lần đầu nghe GodW.

- Khó tin... Vậy anh bạn từ chỗ nào chui ra?

- Tôi tự nhiên là ở Việt Nam này sinh sống rồi. Anh kể cho tôi nghe về 2 thứ anh vừa nói đi.

- Vô Lâm cảnh và GodW à, sau này chúng ta sẽ còn gặp lại thì tôi sẽ kể, haha. Chỉ có thể nói Vô Lâm cảnh nôm na là một thế giới khác, còn GodW là một tổ chức hùng mạnh. Còn về phần Vô Lâm cảnh tuy cũng ở trên Trái Đất nhưng lại không phải Trái Đất. Tạm biệt, hẹn ngày tái ngộ, haha. À mà quên, may đem hết tiền cho hần ta đi. - Hần trước khi đi quay lại nói với tên thủ lĩnh.

Nói xong hần không đợi tôi hỏi tiếp, thân thể đã tan biến trong bóng tối, để lại cho tôi mồm hình chữ O. Đúng, hoàn toàn là tan biết, cơ thể hần phiêu tán dần dần, từ chân lên đầu. Đây lại là thứ gì nữa vậy, càng nghĩ tôi càng quyết tâm phải tới cái gọi là Vô Lâm cảnh hay là GodW để học được những thứ kỳ lạ như vậy, mình tuy là có cả kho thuật pháp nhưng lại không có điều kiện để mà tu luyện trừ mồm hệ ra thì mấy hệ khác thiệt là khó mà kiếm.

Nghĩ ngợi lung tung làm tôi quên mới đồng tiền đám đàn em tên áo đen bỏ đi để lại. Định đứng dậy lấy thì:

- Ấc, au, đau quá... lạnh quá. - Cơ thể tôi đã cứng ngắc rồi, con người thì có 75% cơ thể là nước, bị cái nhiệt độ gần bằng 0 của cơ thể tôi thì nó đã gần đóng băng. Mỗi lần cử động thì rất khó và đau đớn, thậm chí: “Khốn kiếp, không biết đó là thứ công phu gì mà đáng sợ quá, giờ ta làm sao mà đi đây”. Biết giờ không cử động được, tôi đành ngồi im điều hòa mồm khí để giải tỏa.

Cùng lúc đó, tại một căn phòng không có chút ánh sáng cách đó vài cây số, bóng tối đang ngưng tụ thành một hình người, đó chính là tên lão đại. Hần lại ho kịch liệt, mặt nạ cũng rơi xuống, chỉ tiếc rằng căn phòng này không có một chút ánh sáng nếu không cũng có thể nhìn được khuôn mặt thật của hần rồi. Hần vội thiến xuống, tay thì cứ điểm điểm gì đó trên cơ thể giống như trong phim kiếm hiệp người ta điểm huyết vậy. Hần thậm chí:

- Không ngờ lại là Cửu, không biết hần sử dụng võ công gì mà lực đạo mạnh như thế. Không ngờ lại còn có thể chống chọi được với nội lực băng sương cực lạnh của mình nhập thể, trước giờ ngoài những người có nội lực cao hơn mình thì chưa từng có ai có thể sống khi bị nhiễm nội lực băng hàn của Băng Sương mặt tịch. Cũng thật là may mắn ỉnh, may mà năm ngoái có đoạt được 1 viên Hắc Âm dị châu của một tên dị nhân GodW gần chết, nếu không thì tự hỏi mình rời khỏi chỗ đó như thế nào. Không biết hần ruốc cuộc ở độ cao nào, thật chờ mong hần vào Vô Lâm cảnh chiến với mấy tên truyền nhân Ngũ Bá*.

Nói xong hần lại nhắm mắt, ngồi vận công. Còn tôi vẫn đang ngồi ở chỗ cũ, đã 3h sáng rồi, chẳng lẽ nằm đây luôn. Cái thứ lạnh buốt đáng ghét này dai ghê, không ngừng lan tỏa và lớn mạnh trong cơ thể tôi, mồm khí điều hòa được phần nào thì phần khác nó mạnh hơn. Cứ như 1 chiếc tàu ngầm giữa đại dương, bị lủng nhiều lỗ, bít lỗ này thì lại hổng lỗ kia, thật là bất lực. Giờ nghĩ đi nghĩ lại chỉ còn một cách để thử duy nhất, đó là thử chuyển sang trạng thái 3, rồi lao thật nhanh về trọ tìm cách chữa trị sau. Nhưng ngay lập tức bỏ ngay ý định vừa rồi, trọ tôi cách đây tầm 20 cây số, tại đi làm chuyện mờ ám nên tránh xa hang ổ một chút cho đỡ bị phát giác, tôi sợ cái kim trong bọc có ngày lòi ra, tôi trước giờ dặt của lũ bất lương cũng phải vài trăm triệu rồi, cũng may đó là lũ bất lương nên sẽ không có các thánh điều tra nhập cuộc.

Xa như vậy thì không thể nào trong 10 phút của trạng thái 3 có thể chạy tới được. Nghĩ tới nghĩ lui nhưc hết cả đầu, đã hơn 4h rồi, sắp sáng rồi. Đang định buông xuôi thì tự nhiên lóe lên, tôi hét:

- Phải ha, trọ con Dung cách đây 10 cây số.- Nghĩ là làm liền, tóc dài ra, phía sau mọc ra 1 chiếc đuôi trắng tinh. Tôi, một vệt trắng trong màn đêm lao đi như gió. Bàn chân nhẹ nhàng đạp trên từng mái nhà, 10 phút sau tôi đã đến trước cửa trọ nó, nó ở trọ nhưng lại ở lầu 2 của 1 ngôi nhà 3 tầng. Tôi nhảy thẳng lên ban công lầu 2 luôn, thầm nghĩ chắc giờ này nó còn đang ngủ, con này max ngủ nướng mà, đành phải đập cửa, nhưng lại không dám gọi, sợ đánh thức người khác.

*Cốc**Cốc**Cốc*

*Cốc**Cốc**Cốc*

*Cốc**Cốc**Cốc*

*Cốc**Cốc**Cốc*

Dung đang ngủ ngon trong phòng tự nhiên nghe thấy tiếng gõ cửa ngoài ban công, nó ngồi dậy dụi mắt nhìn đồng hồ hô lên:

- Giờ này còn sớm mà ai không gõ cửa thế không biết, có để cho người ta ngủ không hả? Lại còn gõ ban công, cửa chính đó để chừa chơi à? - Tại đang ngủ ngon mà bị người phá đám nên nó khá bức mình.

Nói xong nó mơ hồ đi ra ban công, đột nhiên nó nhớ tới cái gì. Tỉnh hẳn luôn, chạy lên giường núp, run cầm cập.

*Cốc**Cốc**Cốc*

*Cốc**Cốc**Cốc*

Tiếng gõ cửa vẫn vang lên, nó sợ quá. Giờ này trời còn tối, mà ngoài ban công lại có tiếng gõ cửa là sao? Đâu có lối nào đi ra ban công ngoài từ phòng mình ra đâu cơ chứ. Chẳng lẽ là ma hay ăn cướp, mà cướp thì ngu gì để cho người ta biết mình tới trộm, chắc là ma rồi. Nghĩ tới đó nó lại càng sợ, không dám bước xuống giường luôn, mò mẫm chiếc điện thoại định điện cho ai đó.

Tôi ở ngoài cửa càng ngày sốt ruột, cái lạnh đã tạm thời ép xuống nhưng mà trạng thái này sắp duy trì không nổi rồi. Gấp quá rồi tôi đành hét lên:

- Mở cửa cho tao Dung!

Nó đang gọi điện thì nghe tiếng tôi hét, nó liền nhảy xuống đường, cân nhắc một chút rồi nó từ từ bước lại ban công. Nó hỏi nhỏ:

- Ai đấy? Vũ à?

Tôi đang sắp chịu không nổi thì nghe tiếng nó hỏi, tôi mừng quá, như sắp chết đuối bám được một cây sào cứu mạng:

- Ủ, lẹ đi, tao sắp chết rồi.AAAA.

- Ủ ừ! - Dung vội vàng mở cửa.

Thấy cửa mở là tôi nói luôn:

- Có chuyện gì để sau nói. Tao ở tạm vài ngày nghe, chết tiệt. - Nói xong nhảy vào trong phòng tìm một góc khoanh chân xuống.

Vừa thiền được 1 giây thì trạng thái 3 tự tiêu biến, biến thành trạng thái 2. Cái lạnh buốt ọc lại xuất hiện, vận mộc khí chuyển đi, nếu cứ thế này duy trì một tuần 2 tuần cũng không sao. Tôi thở phào, Dung thấy một màn như vậy không tin được vào mắt mình, cái gì mà yêu quái biến thành người trong phim giờ nó cũng thấy tận mắt luôn rồi, nó hiện lên hàng tá câu hỏi muốn hỏi tôi nhưng mà thấy tôi gấp như vậy nó đành để lại sau.

Đang tĩnh tâm để trị thương thì nghe âm thanh của Dung:

- Á, sao mày lạnh quá vậy, như cục nước đá vậy.

- Đừng đụng vào tao, mấy ngày nữa tao khỏi rồi tao sẽ giải thích sau. Giờ im lặng để tao nghỉ ngơi tí, mày buồn ngủ thì ngủ đi.

- Thôi, mày làm tao hết buồn ngủ rồi đó con chó. Bữa sau bắt mày đền lại, hừ. - Nói xong hất mặt leo lên giường nằm tiếp.

Tôi nhắm mắt lại, nhưng bất ngờ, tôi lại cảm giác được trạng thái 2 đang lung lay, sắp giải thành trạng thái 1. Thôi chết, quên mất là mỗi lần dùng trạng thái 3 thì sau đó 1 tháng không được dùng sức mạnh và cũng không còn sức để duy trì trạng thái 2 nữa. Tự trách mình sao mà ngu quá vậy, lần trước ở đà năng một lần rồi mà còn quên. Với trạng thái 1 là người bình thường thì làm sao chịu được cái lạnh buốt giá từ trong cơ thể như thế này, chết chắc, chết chắc. Chẳng lẽ mình lại chết một cách lãng xẹt như vậy sao...

33. Chương 31: Ma Băng Quyết

Chết tiệt, cơ thể tôi ngày càng cứng, tóc đang chuyển thành màu đen, lạnh buốt giá. Giờ tôi muốn run cũng run không được nữa, sắc mặt cũng muốn trắng theo. Mỗi lần tôi thở là có khói bay ra nhìn rất rõ, y như là đang ở sapa mùa tuyết rơi vậy. Càng tuyệt vọng tôi càng niệm quyết chuyển sang trạng thái 2 càng nhiều nhưng cũng càng bất lực, không thay đổi được gì hết chỉ làm chậm quá trình biến đổi trở về trạng thái 1 một cách rõ ràng hơn, dễ dàng thấy hơn mà thôi. Dung đang nằm lăn quăn trên giường nghe nhạc thì thấy tôi có vẻ không ổn, nhìn bây giờ không khác gì một xác chết biết thở trong mấy phim kinh dị vậy, làn da trắng xám, thở dốc. Nó cũng lo lắng bước lại hỏi:

- Mày làm sao vậy? Đừng làm tao lo nghe chó... á, sao giờ lại gần mày lạnh hơn hồi nãy vậy? Cứ như mày là một cục nước đá hình người vậy. Đợi tao chút. - Nó tự hỏi tự trả lời rồi tự chạy đi đâu đó lun.

Tôi đâu có thời gian phân tâm ra để ý nó để làm gì, tôi biết nếu không có phương pháp gì cứu giúp thì chỉ 1 chút nữa tôi sẽ chết cứng. Bất kỳ người bình thường nào trúng phải thứ lạnh giá không thể nào hiểu nổi này đều sẽ phải chết, không biết tên áo đen lão đại đã luyện thứ thuật pháp hay võ kỹ gì nữa, mình tuy đã không còn là người nữa rồi nhưng cũng chưa bao giờ trải qua dày vò, chờ cái chết tới từ từ từng giây như vậy, hận mình đã quá mạnh động, hận mình đã quá khinh địch, hận... Nhưng giờ có nói gì cũng vô dụng, tôi cố dần những oán niệm trở lại, nhắc mình phải bình tĩnh, bình tĩnh.

Suy tư vài giây tôi chợt lóe lên, phải rồi, mình còn có ký ức vô danh với hàng đồng những thứ kỳ diệu : thuật pháp, võ kỹ... Vội vàng lục lọi lại những phần ký ức xa xôi kia, bỗng dưng cơ thể lại lạnh hơn. Tôi thực sự kinh sợ và tiếc nuối, lẽ nào tìm được con đường để đi rồi mà lại chết ở ngay khi bước 1 bước đầu tiên sao. Tôi không cam lòng, với nhiệt độ còn 0 độ C như bây giờ mỗi một cử động nhỏ đều làm cơ thể đau đớn vô cùng. Định buông xuôi thì Dung chạy đến mang theo cái thau:

- Đây, tao mang cả một thau than hồng ày sưởi ấm nè. Mới ra đầu đường dùng hết sức năn nỉ bà bán bún đó, trả tiền gấp đôi mới chịu, ho đi mày.- Nói xong nó đặt cái thau xuống đất.

Tôi làm sao cử động được nữa mà hơ, vội nói gấp:

- Lẹ lên đồ hết lên người tao, nhanh đi tao sắp không xong rồi.

- Nhưng...- Tôi vội ngắt lời:

- Không nhưng nhị gì cả, tao không phải người bình thường đâu mà sợ bóng, không đồ lên là năm sau mày làm giỗ cho tao đó con chó.

Nói nghe thế lúng túng 1 giây rồi đồ hết cả thau than hồng lên người tôi. Cảm giác cơ thể cuối cùng cũng trở lại, nhiệt độ xung quanh giúp tôi cảm thấy được tử thần đã dừng bước. Thở phào một hơi, tuy nhiệt độ của than hồng ngoài tiệm bún chỉ tầm vài trăm độ C nhưng với nhiệt độ cơ thể như nước đá cộng thêm vào mức độ trâu bò của trạng thái 2(giờ đang ở giữa trạng thái 2 và 1), khiến tôi không bị bỏng, mà còn có hơi hơi ấm. Tôi nhìn Dung gật gật đầu, rồi tiếp tục nhắm mắt chìm vào suy tưởng.

Tôi muốn tìm ra một loại thuật pháp gì đó khắc chế sự lạnh lẽo này. Bỗng trong ký ức xa xưa có một đoạn giải thích gì là :“Ngũ hành tương sinh, tương khắc”. Nghĩ tới tương khắc, tôi nhớ là hình như thủy khắc hỏa, nhưng trong đó cũng có miêu tả rằng thủy hỏa đều khắc nhau, cái nào khắc cái nào thì còn phải xem

cái nào mạnh hơn. Tôi thầm trách mình sao hồi trước không chịu tìm hiểu thêm về thuật pháp hệ hỏa nhĩ. Tôi bắt đầu tìm kiếm thuật pháp hệ hỏa, nào là LY HỎA HÀNH LỰC, LỰC HỎA ÂM MINH BÍ, HOÀNG KIM PHƯỢNG HỎA MẬT TỊCH, DUNG NHAM LONG VIÊM THẦN CÔNG.v.v, toàn những thứ cần điều kiện tu luyện quái ác, kiểu như LỰC HỎA ÂM MINH BÍ thì cần phải lấy những vật gì gì ở cái mình giới gì đó mới có thể luyện thành hoặc giả không có thì có thể tìm lửa lực hỏa của người chết để thay thế, nhưng biết tìm ở đâu.

Còn cái HOÀNG KIM PHƯỢNG HOÀNG HỎA thì phải tìm hỏa phôi bắt diệt gì đó còn không có thì đi tìm và me lúc phượng hoàng đang niết bàn mà hấp thụ. DUNG NHAM LONG VIÊM THẦN CÔNG tuy là mang danh thần công nhưng điều kiện có lẽ là dễ dàng nhất, nhưng cũng không dễ dàng gì, đó là ngâm mình trong dung nhâm mà luyện... Trong số những hỏa hệ thuật pháp mà tôi tìm được thì có lẽ là kém nhất và dễ tu nhất là TÀN DƯƠNG HỎA HÀNH THUẬT PHÁP, nó chỉ cần lúc hoàng hôn ở bên nhúm lửa mà tu luyện thôi. Còn thuộc loại top cao nhất thì phải kể là HỎA THẦN KIẾP, nó không phải là một thuật pháp tu mà miêu tả cũng thật khó hiểu, tóm lại nó giống như một cái skill trong mấy cái game vậy, được miêu tả có thể đồ thần diệt ma, à mà thôi bỏ qua đi.

Tôi tiếp tục tìm kiếm những thứ có thể học được cấp tốc, cũng chẳng quan tâm chất lượng của chúng nó, tìm hệt hơi hết 10 phút đồng hồ, cũng không tìm được cái nào cả, môn dễ học nhất cũng tốn một ngày thời gian, mà tôi nghĩ là mấy cái than hồng này cũng không đủ điều kiện để tu luyện nữa, chúng nó còn nóng chắc âm 15 đến 20 phút nữa là cùng, giờ tương sinh tương khắc ngũ hành gì gì đó chỉ còn mỗi hỏa hệ, mà tìm có ra thuật pháp đi chẳng nữa thì cũng không có điều kiện và thời gian để hoàn thành, giờ phải làm sao đây chứ. Lại lần quảng tìm kiếm hơn 10 phút nữa nhưng cũng chẳng có kết quả gì hay, có rất nhiều phương pháp nhưng đại đa số cần thiên tài địa bảo gì gì đấy mà ở trái đất này chắc là không có rồi, còn cần linh lực hỏa hệ để chữa trị lại càng không. Thở dài một tiếng, lần này tôi đã bỏ cuộc thật sự, nhắm mắt dưỡng thần chờ than hồng mất hết nhiệt lúc dodstsex biết kết quả thôi. Tôi quay qua nói với Dung:

- Cảm ơn mày nghen, cảm ơn vì đã làm bạn với tao.

- Mày nói gì kỳ vậy thằng kia, tao với mày là bạn lâu rồi mà. Mà sao người mày lạnh như cục nước đá vậy, nếu không phải mày biết nói và thở thì người ta tưởng mày là một tượng băng rồi đó. Mày có sao không đó, mày làm tao lo quá.

Tôi mỉm cười, nhìn nó:

- Tượng băng haha, t... A, tương sinh tương khắc.. mình còn một cái để thử nữa đó là tương sinh, sao mình ngu thế nhỉ, tương sinh tương khắc, nếu đã trúng băng hàn lạnh lẽo sao không tự biến mình thành một người băng luôn chứ. - Lại một lần nữa tìm được con đường để thử, tôi mừng quá luyện thuyền 1 tràng.

Cảm ơn nó lần nữa:

- Cảm ơn mày tập 2 nha, đợi tí, đừng nói gì cả. Suyt...

Tôi vội vàng tìm thuật pháp băng hệ, một nhánh của thủy hệ. Tôi nhanh chóng vớ đại một thuật pháp có tên là MA BĂNG QUYẾT, mặc kệ là ma hay thần cứ cứu mạng cái đã rồi tính tiếp. Điều kiện tu luyện thì có sẵn rồi, là lực lượng lạnh lẽo đang âm ỉ trong cơ thể. Bắt đầu niệm quyết...

Dung nó cũng nghe lời tôi, im lặng không nói gì cả mà đi ra ngoài mua đồ ăn sáng. Mười 15 phút sau nó về, mang theo cho tôi một bịch phở nhưng vẫn thấy tôi bắt độ, nhiệt độ cơ thể xung quanh lại lạnh hơn, nó cũng không dám tới gần. Mười lăm phút nữa, tóc đã ngắn lại và đen hoàn toàn, đã trở về lại trạng thái 1 và cơ thể lại càng thêm lạnh. Nó chờ ở nhà từ sáng tới tối nhưng tôi vẫn không cử động, người yêu rủ cũng không đi chơi. Tiếp đó một ngày, nó vẫn cứ trông tôi ở nhà, không thấy gì khác ngoài lạnh với lạnh mặc dù nó rất muốn đi chơi và đi lên trường học. Lại một ngày nữa, cơ thể tôi đã có những chuyển biến đặc biệt rõ ràng, làn da hoàn toàn thành màu trắng xám, đến cả tóc cũng trắng xám. Nhưng khác với kiểu bán đổi trạng thái của tôi là nó chỉ đổi màu tóc và màu da mà không thay đổi ngoại hình, à mà nó cũng chỉ làm cơ thể trở nên rất lạnh, hiện tại chưa hết mức nhưng tôi nghĩ cũng có thể so sánh với BĂNG SƯƠNG gì đó của tên lão đại, tiếc là nó không có tính xâm thực như hân thôi.

Dung cũng quá quen rồi nên không để ý (mà cũng có thể nó coi tôi là bạn nên mới không sợ chứ bình thường gặp là đã sợ tới khiếp rồi), giờ này ở ngoài thì nắng chang chang nhưng ở trong phòng thì Dung phải mang

áo khoác, khăn quàng cổ vì cái lạnh buốt giá ở đây (đối với tôi, một người không phải là người thì thì nhiệt độ hiện tại tầm 12 13 độ không phải là lạnh quá nhưng đối với người thường, lại là dân sống quen ở nơi nóng quanh năm như Dung thì 12 13 độ là lạnh cóng tay chân rồi). Chợt có tiếng gõ cửa, Dung cũng thức giấc hỏi lên:

- Ai gõ cửa đấy?

- Anh nè Dung!

Dung chợt dạ, không thể để anh ấy biết được, một là vì bí mật của bạn, hai là vì sợ anh ấy hiểu lầm mình với Vũ.

- Có chuyện gì không anh yêu?

- Sao mấy hôm nay em lạ thế Dung? Anh rủ đi chơi cũng không đi.

- Tại em thấy mệt thôi! Em muốn nghỉ ngơi.

- Vậy anh có mang hoa quả tới thăm em nè, mở cửa cho anh đi.

Nó phân vân không biết có nên mở hay không? Thằng Vũ thì ngồi bất động ở đó, đến cả cử động cũng không có, lại lạnh đến như vậy, nhìn vào ai cũng nghĩ là xác chết, mấy món đồ ăn mình mang để lại gần cho thằng Vũ đều bị đóng băng cả rồi. Không được, không thể để anh biết được:

- Giờ em đỡ rồi, anh xuống dưới đợi em ở cổng đi, em thay đồ rồi ra.

- Sao em không mở cửa cho anh vào, em có điều gì giấu diếm anh có phải không?

- Anh đa nghi quá, không có gì đâu mà.

- Vậy mở ra cho anh vào đi.

- O hay, phụ nữ thay đồ anh vào làm gì, xuống dưới kia chờ đi. - Nó cáu lên.

- Ừ được rồi. Anh xuống đây, nhanh lên nhá.

Chờ tầm 5 phút thì không có tiếng người nữa nó mới yên tâm. Nhắm mắt lại chuẩn bị tinh thần một xíu rồi quay lại nói với tôi, mặc ừ lúc đó tôi không nghe thấy gì cả:

- Mày sớm tỉnh giùm tao cái, rắc rối quá. Tao yêu anh lắm mày có biết không? Thôi tao đi đây...

Nó vừa mở cửa ra thì tôi cũng vừa tỉnh sau một giấc ngủ dài để luyện hóa hàn lực trong cơ thể. Dung vừa định đóng cửa phòng thì Nam, người yêu nó chờ sẵn chạy tọt vào trong, xem ra thằng cha này đa nghi đến sợ. Vừa bước vào phòng thì nó co quắp luôn, lạnh quá phải chạy ra lại.

- Phù, phù... Phòng... phòng em có gì trong đó mà lạnh thế. - Anh ta vừa 2 tay ôm lấy nhau vừa xoa, từ một nhiệt độ tầm 34 35 độ tự nhiên thành 12 13 độ thì đúng là phản ứng không kịp.

- Không có gì đâu, em cũng chẳng biết, hihi. Mà thôi kệ đi, mình đi chơi. - Nó thò đầu vào trong nhà ngó quanh 1 lượt rồi đóng cửa lại, quàng vai anh người yêu kéo mau ra xe phía trước. Dung thầm may mắn là Nam không thấy tôi, ơ... nghĩ tới đây nó mới để ý nó ghé vô phòng cũng không thấy tôi đâu. Chắc là tôi đã tỉnh rồi, mà thôi kệ, nó không nghĩ nữa, yên lòng ôm eo người yêu trên chiếc xe máy.

Tôi đứng ở trên ban công nhìn xuống, không hiểu sao lòng tôi giờ yên tĩnh đến đáng sợ. Hàn lực trong người đã được đưa ra làm “thức ăn cho heo” MA BẮNG QUYẾT. Giờ thì tôi chắc chắn một điều rằng MA BẮNG QUYẾT này phải chịu “đói” rồi, vì đâu còn cái gì lạnh để cho nó hấp thụ nữa đâu, thật hi vọng gặp lại tên lão đại. À nhắc tới tên lão đại mới nhớ bọc tiền mình để quên hôm đó. Thử kiểm tra lại cơ thể mình xem thế nào thì thật bất ngờ, giờ thì ngoài một khí màu xanh lá thì còn có một luồng khí lạnh màu trắng xám nữa.

Tôi nhảy thẳng xuống sân....*bịch*, ngã một cú rõ đau, nhói cả mông. Sặc, tôi giờ mới để ý rằng mình da trắng xám chứ không phải là da trắng, này giờ cứ tưởng mình ở trạng thái 2, thế còn đây là cái gì, trạng thái 1 à. Đúng là dựa vào sức mạnh, dẻo dai và sức chịu đựng đúng là trạng thái 1 rồi, nhìn vào tấm cửa sổ bằng kính ở tầng 1, tôi thấy mình rõ ràng đúng là trạng thái một, nhưng hình như da và tóc đều trắng

xám. Ặc nhìn ghê quá, như người chết vậy. Nghĩ lại thấy thôi kệ vậy, dù sao mình cũng không bình thường từ lâu rồi.

Tôi muốn chuyển sang trạng thái 2 nhưng nghĩ lại trạng thái này cũng rất thoải mái, có thể làm tâm mình cực kỳ bình tĩnh, không một gợn suy nghĩ nào cả, cứ như phảng phất là tôi ở dưới cơn mưa vậy, ngày xưa tôi lần đầu tiên thất tình ở dưới cơn mưa cũng như vậy, làm tôi bây giờ cực thích mưa và gió. Đi được một đoạn thì tôi cảm thấy người mình hơi bị khó chịu, chính xác hơn thì những phần cơ thể không có trang phục che thì hơi khó chịu, cứ hơi rât rât. Đột, tôi vội trùm kín người thì cảm giác đó không xuất hiện nữa. Chẳng lẽ tu MA BĂNG QUYẾT thì thành ma thiệt hả trời, thấy sợ ánh sáng rồi đó nghe.

Để kiểm tra suy nghĩ trong đầu, tôi vội chuyển sang trạng thái 2, cởi áo khoát ra thì vẫn thấy bình thường. Thôi không lan man nữa, chạy về địa điểm tối hôm đó.

Cùng lúc đó tại một trường đại học danh tiếng ở Sài Gòn, trong lớp học này toàn là những thành phần “biến thái” về lực học, cũng có thể coi là một ngôi trường quốc tế, Trường đại học Leigii, nghe nói là do một tập đoàn tài phiệt nước ngoài mở ra, có nhiều chi nhánh trên thế giới, mục đích chủ yếu đương nhiên là đào tạo nhân lực cho tập đoàn đó rồi, năm tôi thi đại học thì trường này cũng gửi giấy trực tiếp trúng tuyển cho tôi nhưng tôi cũng không chọn vì quá nghiêm ngặt về độ chuyên cần của học sinh. Trên bục giảng có 1 giáo viên người Pháp dùng tiếng anh nói chuyện [cho phép dịch luôn hehe]:

- Như các bạn cũng đã biết, trường chúng ta là một trường quốc tế. Có trụ sở chính ở Washington, khu thực hành Ezgle, thư viện Lulz đều là những nơi mà các học sinh, giáo sư, tiến sĩ hay các nhà khoa học đều muốn đến để làm việc và học tập. Các bạn có biết vì sao không?

Có một nam sinh viên dơ tay lên:

- Thưa thầy, theo em được biết thì Ezgle là một phòng thí nghiệm lớn, có rất nhiều trang thiết bị hiện đại cũng như là mẫu thí nghiệm, người được quyền vào đó sẽ sử dụng miễn phí các vật tư cần thiết tùy theo cấp độ của mỗi người. Còn thư viện Lulz là nơi lưu trữ rất nhiều kiến thức của nhân loại từ thời xa xưa đến giờ, cũng như rất nhiều lĩnh vực, được mệnh danh chỉ cần không phải là mới thì cần là có. Hai nơi như thế thì ai mà không muốn đến.

- Goodjob,boy. Giới thiệu cũng đã giới thiệu rồi, giờ trụ sở chính cần tuyển 1 sinh viên xuất sắc nhất khu vực Đông Nam Á của nhà trường để đào tạo tại 2 nơi nói trên, vậy thì trong học kỳ này. Em nào được số điểm cao nhất trường sẽ được tuyển đi thi với các sinh viên trong khu vực để được lựa chọn.

- Vậy thưa thầy, nếu nói như vậy thì chúng tôi kỳ thi kiểm tra để được học ở 2 nơi đó cực kỳ khó phải không thầy. - Một nữ sinh thắc mắc.

- Đúng vậy cực kỳ, cực kỳ khó, các em chỉ có thể chứng tỏ tài năng của mình qua thi cử mà thôi, mà thi cử thì chỉ có một người thắng cuộc duy nhất.

- Thì ra là thế, chắc có lẽ mình không đậu được rồi, mình chưa bao giờ coi thường bản thân nhưng cũng biết mình chưa bao giờ là nhất cả.

- Mình cũng cảm thấy như vậy...

-bla bla...

- À, quên nói với các em, ở Việt Nam có một trường hợp đặc biệt, có thể đặc cách đưa đi đào tạo mà không cần qua thi cử.

- Ai vậy thầy? ai vậy... - Cả bọn nhao nhao lên, không biết kiêu thần thánh như thế nào mới được đặc cách, con chủ tịch nước chẳng, hay là con bầu Đức..v.v.vai

- Đó là sinh viên Phạm Lam Vũ của trường đại học xyz(chả biết bịa làm sao), người được cho là phát minh ra thiết bị đọc sóng điện não của con người và còn có thể giao tiếp với họ qua suy nghĩ, nhưng hiện tại nhà trường vẫn chưa liên lạc được với sinh viên đó. Hôm nay tôi chỉ phổ biến tin này thôi, các bạn có thể nghĩ. À mà thầy kể để cho các em thấy rằng, cơ hội không phải là duy nhất, nếu như các em có thể như sinh viên đó phát minh ra một thứ gì mới mẻ, bye class.

Ở dưới thì một đám xôn xao, ai cũng tự tin ra mặt, đương nhiên họ toàn những người giỏi trên cả nước tụ tập lại. Chỉ có một người ngồi ở góc lớp là vẫn bình tĩnh, đó là một cô gái. Nếu tôi mà ở đây thì chắc sẽ nhận ra ngay cô gái này là Tuyết Trang. Cô nàng cũng mỉm cười tự tin rồi ôm cặp đi ra khỏi lớp mặc cho chúng bạn đang bàn tán.

————— Lời tác giả —————

Xin lỗi các bạn, những người đọc giả Không phải là mình cố ý ra chậm nhưng thực sự là mình rất là bận, mong các bạn thông cảm, sang kỳ 2 mình có thể đẩy gấp đôi tiến độ. Cảm ơn.

34. Chương Chương 33: Gặp Lại Thằng Bạn Thân

Tới nơi thì bọc tiền tất nhiên đã biến mất rồi, không mất mới là chuyện lạ. Suy nghĩ một lát rồi tôi quyết định hỏi thăm người dân xung quanh đây, xem vài ngày gần đây có ai phát lên hay không? Cơ mà hỏi được vài người thì tôi lại thấy nản, biết bao nhiêu người ở khu này hỏi đến bao giờ. Nhanh gọn nhất là có nhiều người tìm giúp mình, nhưng lại không biết tìm ở đâu, bạn bè thì cũng lác đác không có ai, tôi thì không thể để mất số tiền này được, nói gì thì nói chứ nó cũng là của tên lão đại đưa cho tôi (vậy tiền của thằng team bên cạnh là ai cho). Phải rồi, không phải còn lũ giang hồ đông đảo sao, tìm được lũ đưa tiền ỉnh rồi bắt chúng đi tìm, có lý nha.

Nghĩ là làm liền, tôi tìm tầm nửa tiếng cuối cùng cũng ra hang ổ của chúng. Đúng là tìm một đám người có tiếng còn dễ hơn tìm một người vô danh (éo biết thằng lụm tiền mình là ai?). Mình dù sao cũng lỡ mang tiếng rồi thì thôi, đập bay cửa cái nhà hoang bọn nó hay tụ tập, đánh giá một phen cái lũ đang hút thuốc nghe nhạc trong ấy, hình như là có thêm người mới. Có thằng tóc đỏ quá:

- Này nhóc, mày biết đây là chỗ nào không mà hồ báo như vậy hả? - Hắn hất mặt lên cười, chắc có lẽ đang chờ về sợ hãi của tôi.

- Mày điếc hả, tao hỏi mà không trả lời. - Mấy thằng phía sau cũng sùng cồ lên. Tôi khoog muốn phiền phức tí nào, nhưng vừa mới học được MA BẮNG QUYẾT cũng muốn thử một chút nên giả vờ câm để cho tụi nó lên trước, dù làm chuyện xấu đến mức nào đi nữa thì có lý vẫn tốt hơn.

- Khoan đã... - Một tên tay và lưng bó bột đi tới can.

- Anh Năm...! - Tôi nhận ra đây là một thằng tham gia vụ chém nhau hôm bữa giữa 2 băng đây mà.

Bóp Hắn tới tát cái tên vừa xoắn tôi:

- Mày điên à! Cút xuống dưới, muốn làm băng chúng ta giải tán sao. - Sau đó quay qua nhìn tôi cười hề hề:

- Có việc gì mà cậu tìm tới đây, chả phải lão đại đã đưa cậu tiền rồi hay sao? - Hắn thấp thỏm nhìn tôi, trong lòng hẳn thật ra muốn kêu tôi là anh rồi hẳn rất sợ bị đánh nhưng ở đằng sau có một lũ đàn em mới thu không thể mất mặt được nên đành phải lịch sự vậy, bọn vừa bị la định lên tiếng mà thấy đàn anh cung kính đối phương như vậy cũng im lặng theo dõi.

- À đương nhiên lão đại của các người đưa cho ta rồi. Hắn khá lẩm, hắn ở đâu, ta muốn nói chuyện một tí.

- Cái này..cái này...- Tôi đương nhiên nhìn ra hắn đang sợ, sợ trả lời không vừa lòng sẽ bị đánh, tôi buồn cười lắm không ngờ làm giang hồ cũng có những đứa như thế này, không thể tin được vài hôm trước hắn vừa đi chém nhau với người ta, cơ mà buồn cười tới đâu cũng phải nhin cười.

- Cái này là cái gì... - Lỡ rồi thì làm ác nhân một lần, diễn luôn, cau mày nhăn mặt lại.

- Lão..lão đại tung tích bất định, không ai biết lão đại là ai? Liên lạc bằng cách nào? Chắc..chắc chỉ có đại ca mới có thể biết.

- Ta không có nhiều thời gian, gọi đại ca của tụi mày lên. Cho tụi mày 10 phút. - Làm bộ thiếu kiên nhẫn, bóp chặt bàn tay nghe rắc rắc khủng bố tinh thần bọn kia.

- A..dạ..dạ để tôi gọi đại ca. - Sau 5 phút bù lu bù loa, tên đại ca tôi gặp hôm nọ cũng phóng xe tót tấp với con xe 200 phân khối.

Cuối cùng hỏi một hỏi thì tên đại ca bảo cũng không biết cách nào liên lạc với lão đại của hắn. Mà thôi tôi cũng không quan tâm, biết được thì tốt, không được thì thôi, đánh nhau tuy hứng thú thật nhưng cũng có nguy hiểm không hề nhỏ.

Tất nhiên là mục đích không thành thì nên lái vào vấn đề chính:

- Thôi, giờ ta có chuyện nhờ mấy người một chút. Chả là cái đồng tiền mấy người đưa ta hôm nọ ta quên lấy, cuối cùng về mà không đụng vô nó luôn. Và hiển nhiên giờ nó đã biến mất khỏi chỗ cũ, ta nhờ mấy người tìm giúp ta là ai lấy, đòi về dùm cái được không?

- Nhưng không có manh mối nào thì làm sao mà tìm. - Một tên thắc mắc.

- Thì tìm khắp địa bàn coi đứa nào bỗng dưng phát lên, thông kê rồi loại trừ ra, rồi qua đòi chứ sao. Ta nghĩ chắc mấy người cũng chả sợ công an đâu nhỉ, nếu có chương ngại thì ta sẽ dọn giúp cho, ok?

Đưa cho thằng đại ca số điện thoại liên lạc rồi phấn đi luôn, đã lâu rồi tôi chưa về trọ, cũng như là hoàn thành cái nghiên cứu của mình, tiền cũng sắp có rồi. Đang đi trên đường về trọ thì thấy bên công viên có mấy đứa đang thổi sáo, tiếng sáo vi vu theo gió thu hút tôi.

Tôi tiến lại gần nghe cho rõ, giai điệu thật da diết, cũng có chút tang thương. Lại khơi dậy cảm xúc của tôi, tôi đại người nhầm ra thưởng thức tiếng sáo, tôi muốn tiếng sáo này mãi không bao giờ dừng. Đang feel thì tiếng sáo tắt, chắc là hết bài rồi. Mở mắt ra định hỏi nhóm bạn đang thổi sáo thì có một bạn nam tới hỏi mình rồi:

- Chào bạn! Có phải bạn thích thổi sáo đúng không? Tụi mình thấy bạn nghe rất chăm chú.

- Ờ thì mình cũng có nhưng lại không biết thổi! Nhân tiện ình hỏi bài vừa nãy có bạn nữ kia thổi là bài nào vậy, mình rất thích bài đó.

- Ehehe, bài đó là một trong những bài sáo dễ học nhất, nãy bạn kia cũng mới học thôi. Bạn tham gia câu lạc bộ của tụi mình đi, một hai hôm là bạn thổi được ngay á mà.

- Thật sao? Vậy có thể bắt đầu luôn chứ. - Tôi tự dưng có ý muốn học thổi sáo, thổi những bài tương tự như bài vừa rồi.

- Được, nhóm tụi mình đơn giản thôi, bạn vào làm quen với mọi người. Bài vừa rồi bạn kia thổi là bài Thần Thoại hay gọi là Endless Love ấy (nhớ năm ngoái đây cũng là bài sáo đầu tiên ca nghe và tập thổi đầu tiên).

- Nào mọi người lại đón chào thành viên mới này, bạn này đứng ở đó thấy bạn My của chúng ta thổi hay quá nên xin vào học chung này.

Tôi cũng nể lời quảng cáo của thằng chủ nhiệm câu lạc bộ sáo trúc này, hay thật.

- Chào bạn, mình tên là Hoa.

- Chào bạn, mình tên Tuấn....

...

...

...

Hết một đồng giới thiệu cũng tầm hơn chục đứa. Rồi tới lượt tôi, tất nhiên thông tin lại chả có gì:

- Chào mấy bạn, mình là Cửu, cứ gọi Cửu là được.

Kiểu gì cũng có mấy đứa hỏi sao tên lạ thế, tôi chỉ trả lời qua loa thôi. Có thằng kêu lên:

- Bạn kéo mũ áo xuống để tụi mình nhìn rõ xem nào, ban ngày trời cũng không nắng mà trùm kín thế.

- Ờ ờ, đúng đấy. Ở đây toàn mấy bạn nữ đang FA đó, hehe. - Có thằng còn thêm 1 câu như kiểu khuyến khích mình tán gái vậy.

Cũng chẳng có gì quá nên tôi lật mũ xuống. Biết ngay kiểu gì bọn này nó cũng ngạc nhiên mà, tại ở trạng thái 2 tôi nhìn có hơi quá nổi bật đi, da trắng, tóc trắng, nhìn rất đẹp trai cũng như là mỏng manh, tạo

cảm giác cho người nhìn rất là thư sinh, mỗi tội thân phận của trạng thái 2 là không tồn tại nên chỉ vác đi chơi vậy thôi chứ không cần phải quen ai cả.

Tôi được cô gái tên My lúc này thổi bài Thần Thoại lúc này chỉ cho bấm nút, rồi các lý thuyết cơ bản. Tiếp theo tôi hỏi:

- Nãy mình thấy bạn thổi bài Thần Thoại hay quá, chỉ mình thổi đi. - Tại bài này gây ấn tượng cho tôi sâu sắc quá.

- Cũng được hihi, bạn còn nhớ những gì mình đã học nãy giờ chứ? - Cô nàng tên My này là một kính cận chính hiệu, bánh bèo vô đối... Nói chung là hậu đậu, vụng về, mà thôi tiếp tục.

- Ừm, nhớ.

- Bạn thổi sáo rồi dùng mấy ngón tay bấm nút theo thứ tự là sẽ thành giai điệu, cụ thể bài Thần Thoại thì câu đầu nó có cảm âm là Rê lá mi, Rê rê mi fa son lá.. Bạn thổi thử đi.

Thế là cả một tiếng sau đó, tôi tập thổi theo cảm âm của bài Thần Thoại, thoát đầu thổi được vài câu thì cảm giác tuyệt lắm. Tôi feel rất nhanh, làm ấy người trong câu lạc bộ khá ngạc nhiên, vì học cái này thì cũng phải vài ngày đến 1 tuần sau mới bắt đầu thổi được, mà lúc đó chỉ mới bắt đầu thổi được thôi chưa thể luyến hay được như mấy người lâu năm được.

Vậy mà người bạn mới này mới học có một buổi chiều thôi, nếu không phải là lúc đầu anh chàng này không biết cầm sáo theo đúng cách thì sẽ bị nghi ngờ là dân trong nghề mà giả nai đi lừa người khác chơi. Tôi chỉ cười cười:

- Chắc là do năng khiếu.

Được đúng y cái hôm biết thổi thì cứ thổi miết, như trẻ con mới được tặng đồ chơi vậy. Hôm nay tôi thật sự vui vẻ, đã từ rất lâu rồi tôi không cảm nhận được điều đó nữa, có thể cười nói tự nhiên như ngày xưa. Vừa mang tâm trạng của bài Thần Thoại lại thêm cái tâm trạng lúc này, những suy nghĩ mông lung chợt hiện về.

Ngày xưa tôi tuy hơi tự kỷ, ít bạn (ơ mà bây giờ vẫn ít, có khi còn ít hơn), không có bất cứ một thứ gì đặc biệt, lại còn nhiều khuyết điểm nữa nhưng.. khi đó tôi có những niềm vui mà bây giờ không thể trải nghiệm được nữa. Cúp học cùng lũ chiến hữu đánh war3, 3Q, Lol, những lúc thách đấu Lol giữa các lớp, tình đầu tuy thất bại mà tràn cảm xúc, những lúc tôi yếu đuối cần người khác chia sẻ an ủi cũng là khoảnh khắc đáng nhớ. Bây giờ thì tôi cũng không còn cảm giác gì với những trò khi xưa nữa, cũng cúp học thường xuyên nhưng chỉ đi làm gì đó một mình và giờ cũng không còn cần ai bên cạnh nữa rồi.

Bây giờ tôi còn biết giết người, còn biết đánh người, còn biết cướp cạ, còn có côn đồ nữa. Quan niệm cũng đã thay đổi hẳn, ngày xưa cho rằng giết người là một tội ác dã man, giống như dã thú vậy trách họ không có lương tâm cần rút hay sao, mà giờ thì có sức mạnh, biết những thứ siêu nhiên, lại giết người không gợn tay, trong lòng không còn một chút nào gợn lại của người bị giết. Từ cái đêm định mệnh đó tôi đã trở thành một thể loại người mà trước kia tôi vô cùng ghét. Vật đối sao giờ, cảm xúc đang dần tự trách mình, nhưng sau đó lại tự nhủ mình đâu phải con người nữa đâu mà phải xét theo luân thường đạo lý cơ chứ? Vả lại lúc đó mình không giết người thì người cũng sẽ giết mình. Đúng là đời không có bữa cơm nào miễn phí, muốn có trí tuệ và sức mạnh thì tôi phải đánh đổi quá nhiều, từ bạn bè cho tới tuổi trẻ, có thể nói là bỏ qua cả một giai đoạn rồi.

Sặc, tự nhiên trong người nóng ran. Biết là sắp có chuyện xảy ra, thậm tự trách mình không nên suy nghĩ nhiều ảnh hưởng đến cảm xúc. Bức quá phải mắng to, cũng may đã tan nhóm với đám sáo trúc rồi:

- *Beep*, *beep* giờ chạy đi đâu đây!!!!!! - Tăng tốc chạy hơn xe máy về phía trước, gặp vật cản thì trực tiếp nhảy qua luôn. Tôi giờ chỉ biết chạy, nhưng Sài Gòn đô thị nhà cao cửa rộng, núi non ở đâu ra bây giờ hay nơi vắng người. Tôi biết sau 5 giây nữa mọi chuyện sẽ xảy ra, nhìn xung quanh chỉ có đường phố, cao ốc và..và một con sông, không cần suy nghĩ gì nữa tôi nhảy thẳng xuống luôn.

Tầm 5 phút sau cả khu đó nghe một tiếng gào rú kinh hoàng, như âm thanh của quái vật như trong những phim công viên khủng long(miêu tả vậy đi cho dễ hình dung -_-') làm người dân xung quanh đó 5 km hoang mang, tiếp theo có hàng loạt sấm sét đánh thành xuống lòng sông Sài Gòn. Sinh vật sống dưới

nước gần đó chết hết, tựa hồ tiếng sấm và tiếng gầm thét cùng vang lên tạo một khung cảnh thần tiên đại chiến yêu ma bằng âm thanh vô cùng vô cùng chân thật. Ngay lúc tiếng gầm thét vừa tắt thì có một thân ảnh mờ mờ bay thẳng lên trời cao chống lại sấm sét, cả người chớp giạt lôi quang, ngửa đầu lên trời thét dài: “Graoooooooooooooooo” như đang khiêu khích với ông trời, và như thể là ông trời cũng bị chọc giận, sấm sét không đánh xuống ngay nữa mà tích tụ thành một quả cầu lớn, *Oangggg* một tiếng đánh thẳng xuống đầu thân ảnh mờ mờ kia.

Bùm một tiếng nổ lớn giữa không trung, có thứ gì đó lại bay đập thật mạnh xuống sông gây ra cột nước cao cũng phải 25m. Sau đó sấm sét cũng tan, mọi thứ trở lại bình thường, không còn tiếng sấm rền, không còn cả tiếng gào thét. Lúc đó tôi ở dưới nước bò lên, cũng may là giữ được trạng thái 2 chứ không chết đuối là có. Thêm xung quanh mọi người tưởng thiên tai hay gì gì đó mà sơ tán cả rồi nên khu này vắng bóng người, cũng may không lộ tung tích. Cả người ước nhẹp, lủi thủi đi về trọ, làm mất luôn cả cáo sáo trúc này bạn Mỹ tặng nữa chứ.

Đi được khoảng 2,3 cây số thì mới thấy bóng người, vừa đi vừa nghe người ta bàn tán về vụ việc lạ xảy ra ở sông Sài Gòn đủ thứ phán đoán hết. Tôi nghĩ chắc sau này, tin tức sẽ như có cánh mà bay khắp thế giới, khu này chuẩn bị thành khu du lịch quốc tế đây khà khà. Đang vừa đi vừa suy nghĩ thì bị cắt ngang bởi tiếng ồn, hình như giọng chửi nhau của một đứa con gái.

- Anh lại còn chửi nữa hả? Mọi người lại coi này, tên này vừa móc túi tôi, bị tôi bắt được còn bảo là nhật được ví tôi làm rơi nữa chứ.

- Tôi đã bảo cô bao nhiêu lần rồi, cô đứng lên thì rút cái ví xuống, tôi thấy vậy thì lại lượm lên dùm cô định trả lại ai ngờ vừa lúc đó cô quay mặt lại, tất cả chỉ là hiểu nhầm thôi mà, mọi người cũng thấy rõ còn gì.

- Hừ, nói xạo, tôi cũng hỏi mọi người rồi có ai thấy đâu.

- Chắc tại quán nhậu đông quá ai để ý làm gì! Mà cô cũng đã lấy được cái ví rồi còn gì? Đứng đây oang oang cho ai nghe, mất đi vẻ đẹp đấy.

- Hừ, nói gì thì nói, ăn trộm vẫn là ăn trộm. Không thể tha được, nếu như ăn trộm xong bị bắt rồi trả lại đồ thì được thả thì cả thế giới này đi làm ăn trộm mất. Nếu oan thì theo tôi lên phường rồi tính tiếp.

Tôi chả bao giờ quan tâm đến những chuyện như thế này đâu, mà tự nhiên nghe thấy giọng thẳng ăn trộm quen quen, thế nên chen vô đám người để coi như thế nào. Đúng như dự đoán, tôi thấy thẳng Cường, một con nhóc nhìn trông bên ngoài xinh xắn, ăn mặc khá là hàng hiệu, chắc tiểu thư nhà nào đấy. Thằng Cường đang bị con nhỏ đòi kéo nhau lên phường. Tôi khá rành tính thằng Cường, bản bựa thì có, dâm dâm cũng có, đen tối càng có nhưng lấy đồ của người khác thì không.

Chắc có lẽ mọi chuyện đúng như thằng Cường nói, nó bị oan. Tôi chen vào nói giúp một câu:

- Đây cô bé, có thể cậu ta nói đúng đấy. Tha cho cậu ta đi thôi.

- Anh là ai? Bạn tên ăn trộm này à?

- Đây cô kia, tôi không có ăn trộm gì nhá... - Thằng Cường nó chỉ mặt con nhỏ luôn, xong nhìn tôi.

- Vũ hả? Không ngờ gặp mày ở đây. Đạo... - *Suyt* Tôi cắt ngang lời của nó, thằng này vẫn bản bựa như ngày nào, chỗ này tình huống này mà vẫn còn hỏi chuyện được, cũng nể.

- Thế nào cô bé, mặc dù tôi tin nó không lấy nhưng cô bé cũng không cần phải như vậy, một cô gái xinh đẹp khi tức giận và chanh chua sẽ rất xấu đó. Giờ tới đây thôi là đủ rồi, sau này gặp lại tôi bắt nó mời cô đi uống nước, ok? - Muốn thắng con gái chắc phải đánh vào điểm yếu yếu sắc đẹp của mấy nàng, đặc biệt là khen mấy nàng đẹp.

- Hừ, tôi mà thêm hần mời sao? Ăn mặc như thế là biết không có tiền rồi, mời tôi thế nào, uống nước lọc sao? Không thêm... Mà anh tên Vũ hả? - Éo gì con nhỏ này nhìn tôi.

- Không, nếu có thể cứ gọi tôi là anh Cửu là được. Mà hỏi làm gì?

Con bé giật mình lui lại 2 bước, rồi nhìn tôi đánh giá, sau đó mỉm cười nhìn thẳng Cường:

- Nhớ đó nghe chưa, sau này hai người gặp tôi là phải mời đi uống nước đó. - Nói xong nó quay đầu đi luôn.

Giao lưu tỷ : Chả là mình viết cũng được ba mươi mấy chương rồi, cũng muốn nghe mấy bạn đánh giá bình luận góp ý giúp mình với. Bạn nào có lòng thì vào facebook inbox một lời bình nhé: [s:// .facebook.com/kai2552.ms/](https://www.facebook.com/kai2552.ms/) . Thanks all.

35. Chương 33: Lời Đề Nghị Của Lão Đại

Chờ con nhỏ đi hẳn rồi, tôi mới kéo thẳng Cường đi chỗ khác dạo tâm sự:

- Ê cu, hình như con nhỏ kết mày sao ấy? - Cười đều, hiếm thấy khi nào tôi vô tư đùa với người khác.
- Im đi mày, đang buồn thúu ruột. Con nhỏ đó không tìm tao gây phiền phức đã may rồi, mong cho tao không gặp lại nó nữa, ít nhất thì giờ tao cũng không có dư tiền mà bao nó uống nước.
- Xạo mày, giỏi kiếm có, sợ thì lại bảo sợ, cứ viện cớ.
- Viện cái *beep* nhé! Bố việc gì phải sợ con nhỏ đó.
- Vậy thì cứ bình thường thôi, gặp nó tao cho mày mượn tiền bao nó, biết đâu hốt luôn trái tim người đẹp thì sao haha. Cơ hội đổi đời cho mày đó cu, nhìn con nhỏ chắc là nhà giàu đấy. - Tôi đùa với nó.
- Thôi dẹp đi, không cần mày giúp, tao không thích con gái chanh chua đâu.
- Đó lộ tẩy là sợ con nhỏ còn bày đặt lấy lý do tài chính, hahaha.
- Được rồi, nhưng mà đúng là tao ghét mấy đứa con gái chan chua lắm. Con nhỏ xinh thì có xinh thiệt nhưng đi vô một quán nhậu nghèo nàn uống một mình để làm gì, rõ ràng chỗ đó không có ai là hiền lành cả, mà nó nhìn nhỏ tuổi hơn cả tao, chắc nó cũng không phải dạng vừa đâu.
- Thôi, stop. Kể về chuyện của mày đi, mày bảo ở dưới đó học để thi lại mà, sao thấy mặc đồ giống mấy anh phụ hồ vậy?
- Tao bỏ thi rồi, không muốn đi học nữa... - Nói tới đây giọng nó hơi buồn.
- Sao vậy mày, không học thì làm gì? Tính đi làm thuê không bằng cấp mãi vậy hả?
- Chứ biết sao giờ. Gia đình tao xảy ra chuyện, tao chán quá bỏ lên đây sống, đi làm cũng gần một năm rồi, cũng tạm sống, tiết kiệm là được.
- Một năm rồi á? Sao mày không cho tao hay con Dung biết?
- Cái *beep,beep* mày, ngáo đá à? Tao biết tụi mày ở đâu mà báo, điện thoại tao bán từ lâu rồi, còn gì nữa đâu.
- Thảm vậy luôn hả? Kể chi tiết dùm cái đi.

Rồi hai đứa vừa đi vừa nói chuyện, số thằng Cường cũng thật khổ. Ba má nó bất hòa hay cãi nhau, đánh nhau, nó làm con thì đau lòng biết mấy, chán cảnh ngày nào cũng thấy gia đình dần rạn vỡ nó gom hết tiền để dành bắt xe lên Sài Gòn, để mong tránh nhìn thấy và cũng mong ba má thương nó chung tay đi tìm thì sẽ làm lành được.

Tới đây ở trọ 1 khu trọ tồi tàn gần 1 tuần thì cũng không thấy tin tức gì cũng phụ huynh, hết tiền thì nó đành bán hết đồ đạc mang theo, từ điện thoại tới laptop, rồi 2 tháng sau mọi thứ cũng hết. Nó đành đi lang thang thấy mấy tấm biển tuyển nhân viên làm vặt vặt thì nó xin vào làm, đồng lương đủ ăn. Thấy nó đáng thương thì có một người chủ cho nó ở tạm trong nhà kho vài tháng.

Sau đó nó đi làm được tiền ít tiền thì chuyển ra ngoài thuê trọ sống. Làm đủ việc, dường như cái gì nó cũng thử qua 1 lần rồi. Giờ nhìn người nó già hơn hẳn tôi, nhưng mà... bựa vẫn thế. Tôi cảm khía, nó đã bươn chải lo toan trong cuộc sống rồi, nó cũng lớn rồi và nó cũng không còn thời lông bông nữa. Thấy tội cho nó, cũng ức cho mình, chẳng lẽ bạn của mình mà phải lam lũ vậy sao? Nghĩ đi nghĩ lại thì thôi, cứ tạm thời vậy đã:

- Ê cu, mày chuyện qua trọ tao ở luôn đi. Trọ tao đang thiếu một con pet trông nhà, mày thấy thế nào, cần lương cũng có luôn.

- Á dù, láo với thầy giáo mày.. Nhưng có lẽ đề nghị của mày không tệ, để tao suy nghĩ đã, để coi...

cốp Tôi cốc đầu nó:

- Thôi, dẹp sĩ diện qua một bên đi, eo suy nghĩ gì cả. Đi là đi, dẹp mớ cái chỗ cũ đi, bỏ hết luôn, tao sẽ tìm cho mày một công việc thật tốt. - Khoác vai nó kéo đi.

- Từ từ thôi, đợi tao về lấy mấy bộ đồ với ít vật dụng cần thiết đã...Aaa, đã bảo dừng. - Mặc kệ nó đông dài cái gì tôi cứ kéo đi.

- Bố đã nói là bỏ hết, làm lại cuộc đời đi, đời này sẽ có lúc mày phải thâm cảm tạ ông trời cho tao gặp mày hôm nay.

Kéo nó về tới trọ tôi, vào trọ rồi tôi cũng giải trạng thái 2, trọ cũng nhỏ nhưng mà “rộng” vì bên trong chẳng có gì ngoài cái giường và cái vali đựng đồ cả. Thăng Cường nhìn vào bên trong, nó hỏi:

- Đây là trọ mày à?

- Ừ.

- Mới chuyển tới à?

- Không ở được hơn 1 năm rồi.

- Sao không có đồ đạc gì hết vậy.

- Vì tao có cần sài cái gì đâu mà sắm làm gì.

Nó nhìn tôi như kiểu cảm thông, rồi lại nhìn diện tích cái trọ như cái phòng thể này. Tôi nhận ra ngay suy nghĩ của nó, tôi suýt bật cười. Nó nói:

- Tháng này mày đóng tiền trọ chưa? Để tao chung vô luôn cho.

- Hahahahahahaha, buồn cười quá. - Không nhận được nữa.

- Mày cười cái *beep* gì?

- Cười mày dễ thương vãi, hahaha. Sợ tao không lo nổi mấy cái này cơ à? Cho là tao vì tiết kiệm nên không mua sắm vật gì sao?

Nó nhăn mặt, nó đã khác xưa, trên mắt đã có những nếp nhăn do cực khổ:

- Chứ gì? Mày tưởng tao thích sống bám à?

- Hahaha, tội nghiệp thằng nhỏ, chắc cả năm nay mày khổ lắm nên mày mới có được những suy nghĩ như vậy. - Ôm bụng cười to, chẳng có gì đáng buồn cười hơn một con thỏ lại tội nghiệp cho con sư tử vì tưởng nó cũng giống mình.

- Có cái gì nói mợ ra đi? Đừng cười nữa...

- Ờ thì tóm lại tao chưa bao giờ trải qua cực khổ như mày nên tao không biết, nhưng mà tóm lại là tao không thiếu tiền đâu, mày khỏi lo đề.

- Mày làm cái gì mà không thiếu?

- Haha, quan tâm làm gì, để vài bữa tao nói cho, giờ mọi thứ còn chưa thành hình thì kể cho mày có ích gì.

Xong giao cho nó cái chìa khóa dự phòng, nói với nó vấn đề hiện tại:

- Tao thường thường không có ở trọ nên mày làm gì thì làm, không cần hỏi ý kiến nha cu.

- Ừ, trọ mày cũng là trọ tao mà hahaha. - Mấy cái này thì nó nhanh lắm.

- Ừ để tí tao gọi con Dung qua nói chuyện với mày mấy câu cho vui.

Mười lăm phút sau Dung chạy xe tới, nó mang theo đồ ăn, thấy tôi vẫn bình thường nó thở phào, thằng Cường thấy thế tự dừng đi ra ngoài, 1 tí sau vác về một thùng bia. Tôi thấy vậy thì chọc nó:

- Mày bị ngu hả cu? Mua bia về làm gì?
- Ờ đúng, mày mua bia về làm gì? - Dung hòa theo.
- Ờ thì.. để nhậu..
- Nhậu cái đầu mày... - Tôi với Dung đồng thanh.
- Chết, tại thói quen của tao rồi. Lúc trước đi làm mấy ông mang đồ ăn theo thì mấy đứa con lại phải đi mua bia rượu để nhậu.
- Giờ về đây chuẩn bị làm lại thì bỏ thói quen đó đi nghe, mua nước ngọt cho con Dung uống thì được haha.
- Đúng đúng, nghe rõ chưa, không mua bia nữa, mua nước ngọt cho tao, ok. - Dung nó đặc biệt thích uống sting,haha.
- Haha, còn thùng bia thì tính sao?..- thằng Cường gãi đầu cười.
- Để cho mày gặm dần thôi chứ tao cũng không thích uống bia, haha. - Tôi cười rất vui.
- Hahahaha.
- Hahahaha.

.....

Tầm tới 11h tối, sau khi tâm sự, chia sẻ hết những thứ đã trải qua của 3 đứa. Dung cũng mệt muốn về nhưng khuya rồi, mà con gái thì sợ đi về khuya lắm, nó đang có ý định ở lại luôn, mai về sớm. Tôi thì cũng ok thôi, nó không sợ thì mình sợ gì với lại có tôi ở đây thì nó bị gì đâu.

Bỗng dưng tôi nhận được một cuộc điện thoại, số lạ, tôi bắt máy:

- Alo.
- Ủa, có khi nào lộn người không đại ca? - Đầu dây bên kia có một âm thanh nhỏ của người bên cạnh người cầm điện thoại, đúng là bọn này cũng khá chuyên nghiệp, nghe giọng lạ là không nói gì nữa.
- Tôi giật mình, thôi chết, là bọn giang hồ mình nhờ giúp đỡ đây mà. Vội vàng niệm quyết chỉnh lại giọng nói thành của Vĩ:
- Đúng rồi, nãy bạn tao bắt máy, tụi mày có việc gì? - Bọn thằng Cường, Dung ở sau tôi thấy tự dừng giọng tôi khác cũng giật mình.
- Đúng là anh rồi, chúng tôi đã xác định được người lấy tiền của anh, nhưng mà không có bằng chứng, nên hỏi ý kiến của anh.
- Tụi mày qua đòi thằng mặt là được, từ khi nào tụi mày hiền như vậy? - Đối với bạn của mình thì hiền dịu bao nhiêu cũng được nhưng với mấy đứa lóc cóc du côn thì phải tỏ ra mình hung hăng thì may ra mới có thể khiến tụi nó nghe lời được.
- Nhưng mà nghe nói thằng này cũng là người trong giới giang hồ...
- Gì nè... tụi mày muốn tao ra tay à? - Tôi ngắt lời luôn.
- Dạ, đúng như vậy ạ, đành phải nhờ anh đại phát uy võ.
- Có phải cái thế lực của thằng kia là thế lực đối địch của tụi mày không? - Tôi nảy lên nghi ngờ, thường thường bọn giang hồ liều lĩnh thì làm gì đến nỗi sợ một ai hay thế lực nào đó mà không dám đánh, phải mời thêm mình đi, nếu thế lực đó lớn hơn quá nhiều thì tụi nó cũng chẳng dám hé lời chứ đừng nói theo tôi đi đòi.
- Đúng.. nhưng mà cũng đúng là thằng đó lấy tiền của anh, em có bằng chứng để suy luận, anh cứ qua tụi em sẽ cho anh biết.

- Còn lý do gì nữa không? Nếu chỉ như vậy thì tao không đi, tao không muốn tham gia vào phân tranh của giới giang hồ mà mày nói. - Quả thật tôi không có hứng đánh đấm đấm với những người bình thường, một hit thì “lên bảng đếm số” thì có gì thú vị, nhỡ chết người lại thêm phiền phức.

- Dạ, còn còn.. lão đại muốn gặp anh, muốn cùng anh thương lượng gì đó.

- Được, tao đồng ý. - Nghĩ đi nghĩ lại thì chỉ có gặp lão đại của tụi nó, người mà mình thấy có sức mạnh ngang mình, cũng muốn vào những nơi mà hấn kẻ để kiến thức thêm.

Sau đó hấn cho giờ hẹn và địa điểm thì hấn bảo là ngay bây giờ, tại chỗ cũ. Quay lại thì thấy bọn Cường, Dung ngơ mặt ra, tôi hỏi ngay:

- Bọn mày làm gì mà ngẩn ngơ thế, trúng thuốc à?

- Mày chơi với bọn giang hồ đòi nợ thuê à? - Dung hỏi.

- Có phải mày làm vậy nên mày không thiếu tiền không? - Thăng Cường.

- Hai đứa bây bị khủng hã? Bọn nó làm gì có tư cách để cho tao chơi chung, tóm lại là tao không biết giải thích như thế nào nhưng mà tao không liên quan gì đến bọn nó hết, ok? Chỉ là hôm nọ tao làm rút tiền ở đâu đó, nhờ tụi nó tìm dùm thôi. - Nói đại khái thôi, tôi cũng không muốn dấu tụi nó cái gì.

Hai đứa nó bô lô ba loa hỏi 1 hồi, câu trả lời cũng có nhưng mà không chi tiết, đủ để tụi nó yên tâm được rồi. Sau đó tôi nói với Dung:

- Giờ mày về nhà không, tao chở mày về.

- Rồi mày lấy gì mày về - Dung hỏi, nó biết tôi không có xe, tất nhiên là sẽ đi xe nó.

- Tao không về.

- Đi cả đêm luôn à?

- Quen rồi, có khi cả tuần tao không về.

- Hèn gì, phòng mày sạch vải, thì ra là chả bao giờ động vào, vậy mày thuê trọ làm gì cho tốn tiền? - Thăng Cường nhanh nhẹn.

- Thì có chỗ mà nghỉ ngơi chứ làm gì. Chả nhẽ lông bông mãi, tao chỉ đi dạo chơi thôi, không biết từ khi nào đối với tao ở mãi một nơi nhỏ hẹp thật nhàm chán.

- Ừm, thôi được, mày chở đi.

Tôi dắt xe nó ra, chuyển sang trạng thái 2 (tiện đường công tác) khoác 1 chiếc áo có mũ trùm rồi chở nó về nhà. Trên đường đi tôi hỏi vui:

- Mày với người yêu mày dạo này thế nào rồi?

- Hihi, vẫn bình thường, ảnh rất biết chiều con gái. Đứa nào lấy được ảnh thì hạnh phúc biết bao.

Tôi xem ra nhỏ mê nặng thằng kia rồi, không biết có phải nó cho bùa lú vào không nữa. Phải khuyên nó kéo sau này khó dứt, vì dù gì thì ai biết được yêu có cưới không, mà thằng kia lại nhiều điều kiện ngon, mà Dung thì chỉ có thể nói là dễ thương, chứ chưa thể cho là xinh đẹp được.

- Yêu ít thôi, coi chừng thành fan cuồng của người yêu mày thì lại chết.

- Sao chết hã con chó? Nói bậy..

- Thì thường thường ai đó quá yêu thương mày, quá chiều chuộng mày thì mày sẽ cho là họ nghiêm nhiên là của mình, mày không sợ mất họ, mày còn có coi trọng họ là những người quan trọng nhất nữa không, không tính bố mẹ nhé, mà đôi khi ở nhà cũng cãi với bố mẹ, cũng lờ lợm lớn tiếng chứ đi làm đâu có dám như vậy với sếp. Mày hiểu chứ?

Nó im lặng một lúc, vẻ hưng phấn tiêu dần rồi gật đầu:

- Tao biết rồi. Vậy mày nói tao phải làm sao, tao thật sự rất yêu anh ấy, anh ấy cũng yêu tao, tao chưa bao giờ nghĩ có một ngày hai đứa sẽ hai nơi.

- Tao không biết, mày làm theo con tim của mày nói là được rồi, chừa lại cho mình đường lui nho nhỏ đi.

- Chừa thế nào?

- Trước khi hôn nhân thì đừng đi quá xa được rồi. Hiểu chưa?

- Ủ, hiểu rồi. - Nó gật đầu lần nữa rồi im lặng cho tới khi về tới phòng trọ

Đi một đoạn nữa tới nhà trọ của nó, tôi dừng lại và dắt xe vào nhà cho nó. Tiếp đó, chạy bộ tới chỗ hẹn, vào trong gặp tụi kia đang dàn hàng như chờ mình ấy, cảm thấy sao giống như trong mấy cái phim ca nhạc thằng ca sĩ giải cứu bồ thế này, nếu không phải là tôi đổi lại người khác chắc sẽ choáng vì đội hình đón khách như thế này:

- Lão đại tụi mày đâu?

- Lão đại bảo anh tới thì chờ, lát lão đại tới. - Thằng đại ca lên tiếng.

- Hắn là khách hay tao là khách vậy?

- Lão đại bảo chúng ta là hợp tác, không có khách cũng chẳng có chủ nên cũng không ép anh đi sớm hay muộn.

- Thế giờ nói chuyện của tao đi.

- Dạ, chuyện là em sai đàn em đi lùng tìm khắp mấy quận gần đây, sau khi tra xét và liệt kê thì có 5 người đột nhiên giàu một cách nhanh chóng, tra tiếp thì thấy có 2 người trúng vé số, 1 người thì thắng chứng khoán, còn 2 người còn lại thì không có lý do gì hết, nhưng một người thì ở xa tít khu vực mà anh bị mất tiền, còn người còn lại thì hay đi nhậu hoặc đi quây phá tầm 4-5h sáng hay đi qua khu vực anh bị mất tiền nên tụi em khoan ngay tên đó. - Đột, bọn này làm ăn như một cái máy tính, chi tiết ghê.

- Nghe có lý, vậy giờ biết nó ở đâu không?

- Có biết, anh nên đợi lão đại tới rồi đi đòi luôn.

- Cũng được, kể tao nghe về thằng đó xem nào.

- Hắn có cái tên là Hải “lé”, không phải vì hắn lé mà hồi nhỏ đi học hay bị bạn bè trêu chọc cho vui là Hải lé ! Thế là bị gọi tới bây giờ luôn, nhưng hắn lại rất ghét cái tên này, từng có thằng gọi nó là Hải lé bị đánh cho nhập viện luôn, nó tham gia băng FBI ở quận 5, băng này cũng khá liều và có hàng nóng.

Tôi trầm ngâm, ghi nhớ thông tin này. Tôi không mong tụi này đòi dùm được cho mình, không ai nguyện vì một người xa lạ mà dẫn băng nhóm của mình lồi vào vòng chém giết vô nghĩa. Giới giang hồ cũng nghe nói có lệ giàn xếp gì đó, nhưng chỉ là giữa những băng lớn giàn xếp băng nhỏ chứ mấy băng ngang ngang nhau thì không nhường nhau bao giờ vì sợ mất uy thua thế.

Cửa bỗng mở ra, một người áo đen trùm kín đi vào. Hắn đeo mặt nạ, tất nhiên hắn là tên lão đại không biết tên mà lũ này vẫn hay gọi. Hắn lại che giấu giọng nói của mình bằng một giọng khàn khàn:

- Rất vui khi anh đến đây, Cửu tóc bạc lừng danh phải không nhỉ? Khà khà.

- Đúng, tôi là Cửu nhưng còn lừng danh? Tôi chưa thấy, mà cũng không nhận. Sao anh nhận ra tôi. - Đối với một đối thủ ngang tầm thì cần xưng hô lịch sự một tí.

- Haha, mái tóc bạc đặc trưng mà còn đẹp trai mê hồn thiếu nữ như vậy chỉ có Cửu thôi. Giang hồ đồn đại đây ra đây thôi.

- Haha, anh thật thẳng tính, nhưng tôi chưa thấy mê hồn thiếu nữ chỗ nào. Tôi vẫn cô đơn đây thôi. - Lâu lâu đùa một câu cho vui

- Thật không? - Vẫn giọng khàn khàn ấy, xem ra tên còn thích đùa dai hơn cả tôi, 2 người đàn ông nói chuyện này làm gì. Trao đổi kinh nghiệm tán gái à?

- Nói xạo làm gì? Giờ nói mục đích chính đi. - Tôi cũng muốn nói bảo hấn chưởng cho tôi vài chưởng lạnh như hôm nọ để luyện công, nhưng sợ hấn tức giận nên thôi.
- Haha, được. Không dài dòng với anh nữa, ta muốn nói về sự hợp tác giữa chúng ta.
- Hợp tác gì?
- Thống nhất giang hồ, tìm cách tạo thành một thế lực trong Võ Lâm Cảnh. Thế nào? Hứng thú không?
- Không. Tôi chả có hứng thú gì với giang hồ này cả.
- Hấn vẫn không giận, vẫn tiếp tục:
- Vậy anh không hứng thú với tiền sao?
- Tiền thì có nhưng nó chỉ để phục vụ mục đích của tôi thôi. Ngoài ra thì nó chẳng có giá trị gì cả.
- Vậy hợp tác với ta, anh sẽ có rất nhiều tiền, có nhiều mỹ nhân bên cạnh, có rất nhiều quyền lực, có thể thay đổi rất nhiều thứ trong xã hội này và được sống một cuộc sống thượng lưu.
- Dụ dỗ tôi sao. Vô dụng, nếu chỉ nói vấn đề này thì dừng ngay đi, tôi không hứng thú với mấy cái gì mà anh nói. Tôi chỉ cần 1 cuộc sống êm đềm, được phiêu bạt khắp nơi, đi tìm những thứ mới lạ. - Nói hơi xạo tí, tôi muốn làm trùm thế giới ngầm nhưng mà không phải là hợp tác với người khác, cũng như không cần 1 thế lực nào cả, tôi chỉ muốn một mình mình nắm giữ những quyền lực nhưng lại không muốn có bất cứ một nghĩa vụ nào cả, tham vọng không phải cứ mù quáng mà đâm theo được vả lại tôi cảm giác đây cũng chỉ là một trò chơi mà thôi, thách thức chính mình.
- Vậy thì dừng, chúng ta không có gì để nói nữa, không còn sự hợp tác nữa, hừ. Thật mất hứng, thật nhàm chán. - Hấn định quay lưng bỏ đi.
- Dừng, tôi còn một chuyện muốn hỏi.
- Chuyện gì? - Bây giờ giọng hấn âm tiết thật lạnh lẽo, không thân thiết như vừa rồi, mặc dù đây chắc chắn không phải là giọng của hấn.
- Cho tôi biết chỗ vào Võ Lâm cảnh, tôi muốn vào đó.
- Haha, nói cho anh biết cỡ như anh và ta ở đó nhiều vô kể, có rất nhiều người có khả năng một tay đập chết anh. Dừng vội ảo tưởng mà vào đó tung hoành.
- Tôi biết, tôi muốn vào đó để biết thêm kiến thức thôi.
- Hừ, nếu anh muốn biết thì hợp tác với ta. Còn không thì dừng bao giờ nghĩ tới.
- Vậy thì tôi sẽ dùng bạo lực để bắt anh khai. - Tôi thực sự đang muốn tìm hấn để thử sức xem sau khi luyện MA BĂNG QUYẾT thì đánh với hấn như thế nào, tiện thể viện cớ.
- Haha, anh tưởng anh mạnh hơn ta sao. Ngông cuồng tự đại, tự cho là đúng vậy lên đây đi.

36. Chương 34: Duyên Là Có Thật Sao?

Không cần đợi hấn khích, tôi vận mộc khí chuyển lên tay và chân lao lên, đá một cước nhưng lại bị hấn né được. Tiếp mấy liên hoàn cước trên không, hấn.. vẫn né được. Tôi không nhận được:

- Này, sao đánh toàn né vậy. Có còn là đàn ông không vậy. - Khích tướng chơi thôi chứ hấn có cái khinh công gì đó nhảy cao, di chuyển lẹ và khó đoán cũng cực cho mình.
- Haha, ta đang chuẩn bị thử nghiệm, những thứ mới. Xem chiêu, Hắc Âm Vinh Hằng. - Hấn vừa dứt lời thì có hàng tấn cái khí đen gì đó từ người hấn bốc ra.

Thế éo nào mười giây sau cả không gian xung quanh tôi trở nên một màu đen như mực, cứ như là mình nhắm mắt lại vậy. Bỗng dưng tôi bị đá một phát giữa mặt, lăn tới 3 vòng. Chưa kịp đứng lên thì lại bị đá

ngay bụng, tiếp đó lại bị chưởng giữa ngực. Vội vàng vận một khí chữa thương, không chảy máu nhưng đau đến khó tả.

Lại bị đánh trúng, ăn hành đến no. Cứ như mình là thằng mù ấy, không biết tên lão đại dở thuật pháp gì đây mà làm cho bóng tối bao phủ khắp nơi, nếu về tôi nhất định phải lục tìm xem có cái thuật pháp nào phụ trợ cho mình không. Tôi cố nhớ lại địa hình xung quanh liên tục lùi về phía sau để giữ khoảng cách. Sau nửa phút không bị tấn công bất ngờ, tôi lấy lại được bình tĩnh, nhắm mắt tĩnh tâm lại, tôi muốn cảm nhận về gió.

Giờ mọi thứ chuyển động xung quanh tôi 5m đã được rõ ràng, giờ phản công.. bắt đầu. Tôi cảm nhận được hắc đang đưa chân đá vào chân tôi, tôi nhảy lên triển Phong cước đá vào mặt hắc. Có lẽ là hắc bất ngờ vì sao mà tôi lại có thể tấn công được trong trường hợp không nhìn thấy gì như thế này nên không kịp né, hắc chỉ kịp đưa 2 tay lên đỡ cho mặt và lùi lại để giảm bớt áp lực.

Nhưng mà hắc làm đúng nếu gặp phải trường hợp bị đá bất ngờ, nhưng Phong cước ngoại lệ áp lực được tạo ra nhờ gió khiến tầm tấn công của nó xa hơn bình thường. Hắc trúng đòn và lùi về sau mười bước, tên lão đại này cho tôi một cảm giác rất kỳ lạ, cảm giác rằng hắc rất yếu nhược nhưng cũng có lúc cảm giác hắc rất mạnh, lúc này đây là tôi cảm giác được hắc thật yếu chỉ hơn người bình thường có một chút.

Hắc không nói gì nhưng tôi cũng nghe được nhịp thở của hắc, rất gấp, có lẽ đang rất tức giận. Không tin, cho là đối phương chỉ ăn may, lão đại tiếp tục lao lên. Một lần nữa hắc thất bại rút lui, không thể tin nhưng đành phải chấp nhận rằng đối phương có thể “thấy” mình trong bóng đêm vô tận này. Điều này cũng không thể trách tên lão đại kém hay chiêu thức tệ mà do hắc gặp phải khắc chế mà thôi, nếu tôi không học được ý cảnh phòng thủ trong kiếm đạo vào mùa hè năm đó hoặc nếu là một người khác thì có lẽ giờ đã no đòn với hắc rồi.

Hắc “hừ” lạnh một tiếng rồi thu lại cái Hắc Âm Vinh Hằng gì đấy. Hắc cất lên cái giọng khàn khàn:

- Anh có thể nhìn thấy ta trong Hắc Âm Vinh Hằng sao?

- Không thấy, chiêu này thật ghê rợn. Đây là loại thuật pháp gì?. - Tôi không hỏi tên của chiêu thức mà hỏi các hoạt động và tác dụng.

Hắc vẫn không trả lời câu hỏi của tôi mà hỏi tiếp:

- Không thấy? Vậy tại sao anh có thể né đòn và phản công. Đừng nói may mắn ở đây..

- May mắn tất nhiên là không. Tuy tôi không thấy nhưng tôi cảm thấy được, giờ trả lời câu hỏi của tôi đi đã.

- Cảm thấy? - Hắc lặp lại, cảm thấy nghi hoặc nhưng lại không hỏi nữa mà cười to: - Haha, là anh trẻ con ngây thơ hay là anh mê tín đây, thế kỷ 21 rồi mà còn có người tin vào phép thuật sao. Hahaha.

- Trẻ con? - Tôi không thể tin vào tai mình nữa, hỏi nghiêm túc thì bị chê là trẻ con mê tín. Đập tay vào mặt mình chẳng biết nên giải thích cái gì cho hắc hiểu.

- Vậy thứ anh sử dụng là chiêu thức gì? Nếu không phải pháp thuật thì thứ gì có thể khống chế tự nhiên như vậy? - Hỏi hắc những nghi hoặc trong lòng, cũng để tăng thêm kiến thức về những thứ huyền bí này.

- Đồ chơi này sau này anh sẽ phải gặp nhiều. Tại sao ta phải nói cho anh biết nó là thứ gì? Ta mới có được thứ này không lâu, còn chưa nắm giữ được hoàn hảo, đợi sau này có chiêu gì mới ta sẽ trở lại chơi với anh, haha. Hôm nay cứ nghĩ mình sẽ thắng không ngờ bị trêu trêu như vậy, không lấy lại lợi tức thì nói không chừng còn bị khinh.

Nói xong lão đại vẫn chuyển nội công Băng Thương của mình làm cả cơ thể trở nên băng lãnh, đến cả những tên thuộc hạ cũng tìm chỗ núp quan sát cả rồi mà vẫn thấy nổi da gà. Hắc cười gằn:

- Băng Thương mặt tích của ta vừa vận hôm qua thành tầng thứ 3, ta cho anh thưởng thức tuyệt học Băng Thương Mộng Diệp chưởng. - Hắc nói xong thì tay múa may gì đó, xung quanh hình như không khí lạnh đang tụ hình thành một con bướm.

Tôi và tên lão đại như hai con trâu lao vào húc nhau(thật ra thì đối quyền chưởng). *oanh* Âm thanh lúc va chạm cứ như 2 chiếc xe tải đâm nhau vậy. Tôi cảm nhận được sự lạnh kinh hồn, kinh hơn cả hôm nọ đang truyền vào cơ thể tôi. Hai tay cứng lại, lão đại cũng cảm giác được sự biến hóa trong cơ thể tôi, hẳn cười:

Ngày lúc đó tôi quyết định thử nghiệm “đút cám cho heo” ngay, điên cuồng vận chuyển MA BẮNG QUYẾT, nó như bị bỏ đói lâu ngày gặp ngay thức ăn ngon thế là đớp tới tấp, như cá voi hút nước. Mọi hàn độc trong cơ thể tôi được tiêu hóa xong, hình như pháp quyết này cảm thấy chưa đủ, nó tiếp tục tự vận chuyển hút luôn cả bên người tên lão đại. Lão đại cũng kịp nhận ra có cái gì không đúng đang xảy ra, sau khi biết rõ thì hấn hét lên:

Tôi nhận ra rằng nếu cứ để tiếp tục cho tới khi MA BĂNG QUYẾT này tự dừng thì có thể tên lão đại bị hút khô luôn quá, chết cũng nên. Cố gắng dừng MA BĂNG QUYẾT lại, dùng lực đẩy ra cũng không được. Làm mọi thứ nhưng nó vẫn không dừng lại, tôi không muốn mất đi đối thủ của mình, cũng không muốn đi người có thể cho mình biết thêm nhiều về những vùng đất mới. đành phải vận chuyển Vạn Mộc Thiên Xuân truyền Mộc Thiên khí để xem thế nào.

Tôi nhìn xung quanh thì không thấy ai nữa, có lẽ lũ đàn em thấy lão đại mất thế thì chạy trước rồi. Tôi cũng định đi luôn cơ mà lại không đi được, nội lực của Băng Thương mật tịch hùng hậu của tên lão đại bị MA BĂNG QUYẾT hút hết. Thế là phải đành ngồi xuống thiền cho MA BĂNG QUYẾT tự tiêu hóa đám “cám lợn” này. Ngồi đả tọa tầm 2 tiếng đồng hồ vận MA BĂNG QUYẾT một nghỉ thì mới xong, bây giờ tôi thấy mình mạnh hơn hẳn lúc nãy một chút.

Thôi thì cứ đi tiếp coi như đi dạo đêm, tôi cứ lang thang khắp mọi nẻo đường. Cuối cùng trời cũng không phụ lòng người, tôi gặp ngay 1 thằng đang ngáo đá ở góc tối kia. Tôi lại gần định bắt hẩn lại thì thấy hẩn lấy điện thoại ra gọi cho ai đó. Tôi đoán có lẽ là gọi cho đồng bạn ra để “bay” chung chăng? Tôi chờ hẩn luôn, càng nhiều người thì có lẽ càng dễ tìm hơn.

Xong rồi nó tiếp tục phê đa, lại còn chuẩn bị đi hại đời con gái nhà người ta nữa chứ. Tôi quyết định chờ thằng đồng bọn tới chỗ thằng đại ca để bắt luôn một lượt, tội nó chém lộn, ăn hiếp, cắn nhau hay bắn nhau tôi chẳng quan tâm chứ riêng cái kiểu du côn hay giang hồ mà ăn hiếp người bình thường là tôi ghét lắm, đừng nói kiểu bắt cóc như thế này.

Tầm 10 phút sau có một thằng phóng motor đi qua, thằng phê đá kia vọt lên. Hai thằng rồ ga phóng thẳng, tôi thì tăng hết tốc lực chạy theo, nhưng kiểu gì cũng nhẹ nhàng chứ không tụi nó phát hiện thì hư hết chuyện. Vòng vèo vài ngã đường rồi cuối cùng cũng đi vào một căn nhà hoang cũng ở một nơi hơi vắng vẻ, muốn mắng bọn này quá, chẳng lẽ bọn giang hồ nào cũng thích ở nhà hoang hay sao trời.

Tụi nó tìm chỗ bỏ con xe vào rồi háo hức đi vào trong, tôi lén vào theo. Vào trong thì thấy có một thằng khác đang chờ sẵn, hắn nói:

- Haha, chỉ có từng này thôi à?

- Em gọi cho mấy thằng khác rồi mà tụi nó đang bận. - Thằng này xạo với, mình thấy nó có gọi cho một đứa.

- Con nhỏ đó đầu đại ca, để em xem cái.

- Mày cứ từ từ, đảm bảo với mày nó ăn đứt mấy đứa mà tụi mày gọi là hot girl. Không hiểu tại sao lại có 1 đứa con gái xinh đẹp như thế là thất tha thất thểu lang thang giờ này, chắc mới cãi nhau với người yêu đây mà, xong tao lấy khăn tẩm thuốc mê chụp nó luôn, ai ngờ con nhỏ này nhanh thắm thuốc dễ sợ, vừa bịt vào miệng đã ngất. Mày vào nhìn cái xem, haha, coi tao có nói ngoa không?

Thằng kia đi vào căn phòng, xong nó chạy ra ngay với vẻ mặt hưng phấn, tôi thắc mắc bọn này chẳng lẽ chưa bao giờ thấy con gái à, hay là cô gái trong đó đẹp tới độ tụi nó chưa gặp bao giờ? Càng như thế tôi càng quyết tâm xử đẹp bọn này, người đẹp hay người hiền lành thì bọn này không có quyền đụng chạm tới người ta, không biết đã hại đời bao nhiêu cô gái rồi mà nghe kể có vẻ quen tay. Cũng một phần tại mấy cô gái này, sao lại đi lang thang một mình vào ban đêm chứ?

- Đại ca số dách, nhỏ giờ em chưa từng gặp con nhỏ nào đẹp như thế này, có như thế này thì tụi nó cũng làm ca sĩ diễn viên hết rồi. Anh đúng là đại ca tốt nhất của bọn em, này em sờ phát da nó căng mịn mà muốn cắn cho một phát. - Nó đưa ngón tay cái lên.

- Haha, với tao thì chỉ cần tụi mày theo tao thì sẽ không bao giờ chịu thiệt đâu. - Nói xong nó kéo thằng kia vào trong phòng, chắc định hành sự.

Tới lúc này rồi tôi cũng không cần theo dõi gì nữa, khẳng định là sẽ không còn thằng nào lọt lưới nữa mà có lọt thì tôi cũng không thể chờ tụi nó làm xong mới bắt được. Tôi bước ra từ một góc tối, tụi nó tự dưng thấy một người đi vào thì giật mình, thằng đại ca nhìn thấy màu tóc của tôi thì cũng đoán sơ sơ:

- Có phải là Cửu “tóc bạc” đấy không?

- Phải, là tao đây.

- Mày tới đây để làm gì, tụi tao không có nhiều tiền đâu. Giờ chỉ còn một triệu thôi lấy không?

Tôi nhếch miệng, đuổi tao đi à? Xem ra cô gái trong đó quả thật rất đẹp.

- Tao không tới đây vì tiền. Trước hết nói rõ mày là ai xem nào? - Hỏi để biết thằng này bằng nào sau này có gì tiện thì xử lí luôn.

- Ơm, tao đéo có thời gian để nói chuyện nhảm với mày, mày muốn biết tao là ai à? Tao là Hải “sói đen” của FBI, mày biết điều thì rút, không thì... - Nói tới đó hắn rút khẩu súng trong túi quần ra.

Hắn tên Hải, thằng này cũng hơi điên thì phải, chưa gì đã vác súng ra đúng là liều thật. Lẽ nào hắn là thằng “đưa” tiền của mình hôm nọ. Để khẳng định lại tôi hỏi hắn:

- Mày là Hải lé à?

- Lé cmm, đùa với tao à? *Bằng* Hắn nổ súng quá bất ngờ. Tôi không kịp né chỉ đưa tay ra đỡ, ăn phải một viên vào tay. Máu chảy ra.

Chết tiệt, đau điếng. Nhưng không sao, tôi không rên hay la, tôi biết mình sẽ không sao. (*Tác giả* Nhân đây nếu bạn nào không hiểu thì tui giải thích luôn, đối với những vết thương hay nổi đau nào mình biết mình sẽ không sao thì tâm lý vững chãi hơn, cảm giác an toàn vẫn còn, thì càng chẳng có gì phải sợ cũng tựa như mấy ngày đầu mấy bạn đi tập gym vậy, về thì đau nhức nhiều lắm nhưng vẫn vui, còn tự dưng

đang bình thường tự nhiên đau nhức khắp người thì xác định tâm lý khó mà ổn định đâm ra lo sợ đủ thứ), Không ngờ hên đến như vậy, đi theo bọn xấu tính làm anh hùng mà còn gặp được đối tượng mình cần tìm nữa.

- Xem ra tao tìm đúng rồi. - Bọn nó bắt ngờ với hành động vừa rồi của đối phương, đưa tay ra đỡ đạn thì vẫn trúng đạn không nói rồi, mà đối phương vẫn còn điềm nhiên không đổi sắc mặt lạnh lùng nói tiếp, hẳn là rô bốt hay sao chứ.

Tôi vận chuyển MA BĂNG QUYẾT lên, bây giờ tôi cần có một cái đầu lạnh để áp chế cơn đau âm ỉ. Tên lé nhận thấy tình hình không ổn, hẳn liền bắn liên tiếp 4 phát đạn nữa. Tôi nhìn thấy đường đạn sơ sơ, liền lập tức né đi. Di chuyển theo hình ziczac lao tới bóp cổ thằng Hải lé nâng lên.

Bàn tay vừa bóp cổ tên Hải thì hẳn cảm thấy dây đầu phải tay của con người nữa rồi. Xám ngắt như tay người chết, lạnh lẽo như tay ma quỷ, hẳn nhìn lại đối phương thì thấy tóc bạc cũng đã xám, trong đôi mắt có gì đó đỏ đỏ. Ôi mẹ ơi, đây là ma chứ người nào mà người, bao nhiêu năm sống làm biết bao việc ác mình có tin quỷ thần gì đâu, có vài thằng khuyên mình thì đều bị mình đánh, vậy mà hôm nay gặp quỷ thật rồi. Hẳn run giọng:

- Ngài..ngài tha..tha cho tôi, tôi sẽ làm lại..làm lại cuộc đời mình. Tôi..tôi chắc..chắc chắn sẽ chuộc lại lỗi lầm của đời mình, tha..tha cho tôi. - Hẳn sợ đến gần trắng con mắt ra, run cầm cập luôn.

Tôi ngạc nhiên sao tự nhiên hẳn sợ thế này, vội nhìn vào chiếc gương treo trên tường thì thấy chính mình thì cũng giật mình, cả người giống như người chết vậy, giống hơn lúc trước mới luyện nhiều, trong đôi mắt có tia gì đó màu đỏ đỏ, hình như nó có thể phát quang như một chất huỳnh quang vậy. Quả thật là giống ma, chẳng lẽ biến đổi này là do hút cạn nội lực Băng Sương của tên lão đại sao? Chẳng lẽ càng tu luyện tầng cao hơn của MA BĂNG QUYẾT thì càng giống ma sao?

Đang mãi suy nghĩ tôi chợt thấy 2 tên đàn em bỏ chạy, không hiểu tại sao tôi lại nắm cổ tên Hải chạy theo dùng tay đâm xuyên lưng tên có xe motor, đúng.. là xuyên hẳn qua luôn, cảnh tượng rất kinh hoàng. Hẳn quay lại đưa một ánh mắt hoảng sợ cho tôi rồi tắt thở, tôi sửng sờ. Mình ác như vậy sao, mình máu tanh như vậy sao. Tên ngáo đá vừa sửng sờ thấy đồng bạn bị giết ngay trước mặt, xong định bỏ chạy tiếp. Lúc đó tôi đang mãi suy nghĩ, không biết tại sao thấy hẳn chạy tôi lại dẹp hết mọi suy nghĩ trong đầu mà đuổi theo hẳn. Tất nhiên là tốc độ của tôi và tên ngáo đá khác xa nhau, vài giây sau tôi đã tới trước mặt hẳn.

Hẳn thấy chạy không thoát thì mở miệng cầu xin:

- Làm ơn... - Chưa nói hết câu thì *phốc* bàn tay lãnh huyết ấy làm điều tương tự vừa nãy.

Tôi thở một hơi thật dài, hình như nếu ở trạng thái này tôi rất bình tĩnh, rất vô tình nhưng cũng ác không kém. Tôi vội thả tên Hải xuống, sợ lỡ không kiểm soát được giết mất hẳn thì ai đền tiền cho tôi. Nãy giờ tên Hải chết lặng, giờ hẳn mới dám mở lời, định cầu xin gì đó mà thấy tôi đâm tay phải vào tay trái, móc viên đạn ra, hẳn sợ quá, tí nữa thì ngất.

- Mày thấy rồi chứ, giờ mày phải giúp tao một vấn đề.

- Vấn..vấn đề gì? Nếu có thể tôi thề hết sức cũng phải hoàn thành. - Xem ra hẳn sợ vỡ mật ra rồi.

- Được, nói thì phải giữ lấy lời, hôm nọ ở đường xxx tao có làm rơi một túi tiền màu đen trên đường. Không biết đứa nào lượm được. Mày tìm về cho tao được chứ?

Hẳn giật mình, xem ra đúng là hẳn lấy thật, thấy hẳn cũng hơi run thêm, tôi nghĩ hẳn đúng là tiêu có vẻ không ít.

- Được, cho tôi mấy ngày tôi sẽ tìm được cho ngài. Mong ngài tha..tha cho tôi có được không? - Hẳn quỳ xuống luôn.

Chả bóc mẽ hẳn làm gì, tôi ừ ừ. Rồi tôi nhắc nhở hẳn:

- Làm sạch chỗ này cho tao, tao không thích phiền phức. Tao nghĩ mày chắc cũng không thích đâu nhỉ?

- Dạ..dạ. Tôi sẽ làm sạch ngay.

Nói xong tôi đi vào căn phòng xem cô gái xui xẻo là ai. Tiện thể mang ra ngoài đường đánh thức rồi dẫn về luôn. Tôi niệm một khí để cho nó lẩn át bằng khí đi, trở về lại trạng thái 2. Vừa đi vào phòng thì thấy có một cô gái đang nằm đó, tôi giật mình tí nữa thì thốt lên thật to, cũng may là vận nhỏ được volume lại:

- Ô đệt, con Năm đây mà..

=== Lời tác giả ===

Tranh thủ mấy ngày nghỉ trước khi bắt đầu thi liên hoàn em làm 1 chap nữa. :3 Mong mấy thím đọc có tâm nếu thấy hay thì vote hay là bình chọn hộ em cái :3 nhất là ở mấy page truyện, em cũng muốn lên top cơ :)). Đây là facebook của mình nhé : fb.com/kai2552.ms bạn nào muốn giao lưu trò chuyện cho vui thì nhắn tin nghe :3 Đặc biệt là comment dự đoán nhiệt tình sẽ kích thích mình rất nhiều :3 cảm ơn cảm ơn :3

37. Chương 35: Cô Gái Thông Minh Và Yếu Đuối.

Không ngờ cô gái bị tui nó bắt lại là Tuyết Trang, cũng may tui nó chưa kịp làm gì. Cô nàng này làm gì vào lúc nửa đêm thế này mà bị bắt thế không biết, chẳng lẽ là do sở thích dạo mát nửa đêm giống ngày xưa, đây đâu phải là đất nhà bể nửa đâu trời(Nhà đại gia giàu nhất nhì Đà Nẵng thì ở Đà Nẵng là sân nhà rồi còn gì, chắc phụ huynh tuy thả nhưng cũng cho người bảo vệ). Thật là có duyên sao? Nhớ hôm đó tui có nói 1 câu là :“Có duyên sẽ gặp lại”.

Giờ thì đúng là gặp lại rồi, còn gặp lại trong tình huống cũng gần như tương tự của ngày hôm đó, nhỏ cũng bị bắt, mình tới cứu, chỉ khác lần này là tình cờ. Tôi không muốn nghĩ nhiều nữa, cũng lo lắng cho Trang, bỗng cô nàng ra ngoài. Hối thằng Hải lé đang quỳ ở đó:

- Mà làm gì cô ấy mà giờ cô ấy chưa tỉnh hả?

- Tôi..tôi đâu có làm gì đâu? Chỉ..chỉ là một ít thuốc mê liều nhẹ, chắc là sáng sẽ tỉnh thôi.

- Nhớ đấy, cô ấy mà có chuyện gì thì đừng trách tao. À mà mà kể lại tình huống cho tao nghe coi. - Tôi hỏi hần lúc đó xảy ra chuyện gì, con nhỏ Năm này thông minh cáo chết đi được, cũng khá đánh đá nữa, làm gì có dụ có người tới gần mà nó không biết mà chạy chứ.

- Thì lúc 1h sáng nay tôi..tôi có đi nhậu với mấy thằng bạn về, lúc đó..lúc đó có men trong người nên...

- Đẹp, tao không hỏi lý do. Trả lời vấn đề chính đi.

- Dạ, lúc đó về thấy có một cô gái đẹp mà lại thất thế đi một mình nên tui cũng định lại gần chọc ghẹo vài câu. Mà ai ngờ đi tới sát bên cạnh rồi mà hình như cổ vẫn không biết thì phải, rồi trong đầu chợt hiện lên ý nghĩ đồi bại, thế là tôi lấy thuốc mê chụp cô ấy lại đem về đây, mọi chuyện sau đó thì..thì ngài đã biết rồi.

- Được rồi, mà có thấy chuyện gì xảy ra nãy giờ không?

- Không..không, tôi không thấy gì hết, chẳng nghe thấy gì luôn. - Thằng này nó vậy mà thông minh phết.

- Thông minh đấy, đây là số của tao, mà tìm được tiền thì gọi cho tao, tao tới lấy. - Đọc số điện thoại cho hần.

- Yên tâm, tôi sẽ làm..làm đúng như đã nói. - Thằng này sắp cả lăm cmnr.

Xong tôi công Tuyết Trang ra ngoài, dù sao thì công vẫn nhìn được với đỡ mỏi hơn. Nghĩ một hồi quyết định đem con nhỏ tới trọ Dung, dù sao thì nhà nhỏ giàu bỏ xừ, chắc chả cần mình đưa dùm vào bệnh viện đâu, bệnh viện thuốc kém chất lượng không khéo còn bị chửi, thôi cứ đem về trọ cho nhỏ nằm nghỉ, tỉnh dậy thì tự về, rồi công nó về trọ Dung, trọ con gái thì nó cũng dễ chấp nhận hơn.

Tới trước cửa trọ Dung, tất nhiên là giờ này thì cái nhà trọ này đóng lâu rồi. Tôi đành phải dùng Phong cước mà lượn lên tầng 2. Vừa gõ cửa vừa gọi nhỏ:

- Dung ơi! Mở cửa cái. - Phải gõ tới 3 phút Dung mới từ trong mền lẩn ra, đồ con heo.

- Oáp, làm gì mà nửa đêm không cho người ta ngủ hả ôn con? Mà lâu lâu làm một quả đẹp thiệt. -Nó mở cửa ban công ra, nó thấy tôi công Trang thì giật mình:

- Mày..mày là dân bắt cóc hả?
  - Bắt cóc cái đầu mày. Chưa nhai thuốc à?
  - Thế..thế sao nữa đêm còn đi lang thang ngoài được còn ôm về một cô gái nữa.
  - Thôi cái gì từ từ nói sau, mau đem con nhỏ lên giường nằm cái đã.
- Thế là tôi vọt vào trong, đỡ Trang lên giường. Dung hỏi tiếp:
- Giờ trả lời nghe xem, nhỏ này là ai đây? Sao tự dưng nữa đêm mày vác vào đây làm gì? - Hỏi rồi nó còn liếc Trang mấy cái, chắc tại cô nàng xinh hơn nó.
  - Tóm lại là tao đi trên đường gặp nhỏ này bị mấy thằng giang hồ chụp thuốc mê, tao cứu về, vậy thôi.
  - Ghê hề, anh hùng cứu mỹ nhân luôn, à mà nhỏ đẹp thế này anh nào gặp trường hợp đấy chả làm thế. Thế mày có biết nó là ai không mà sao tự dưng vác về đây, thấy nhỏ ngất sao không đưa vào bệnh viện? - Nó liếc đều tôi kiểu như thâm ý.
  - Nó chỉ bị chụp thuốc mê thôi, có bị gì đâu mà đưa đi bệnh viện.
  - Sao mày khẳng định như vậy?
  - Thì tao hỏi bọn bắt cóc.
  - Á đù, mày cùng bọn với tụi nó hả? Sao mày hỏi được.
  - Mày để thuốc ở đâu? Để tao lấy cho.
  - Lấy cái đầu mày. - Nó nhéo hông tôi, mà éo gì nhéo đau thế không biết.
  - Á đau, thế sao hỏi ngu thế? Thì tao đập tụi nó 1 trận rồi bức cung thôi.
  - Ờ ờ, mày là siêu nhân mà, mày là anh hùng mà, tao quên mất..aa..aa đau, bỏ ra con chó này. - Nó nói chuyện dễ gây ức chế thật, tôi nhéo má nó kéo ra cho nó khỏi hỏi nhiều.
  - Thế tóm lại mày có biết nó là ai không? - Nó giật phất tay tôi ra.
  - Ờ thì..
  - Thì sao?
  - Thì biết. Được chưa.
  - Ghê nhờ, có phải gấu mày không?
  - Thôi đừng nhắc tới gấu nữa, tao đang FA đây. Nó chỉ là bạn của tao thôi, ok?
  - Thế giờ nó tỉnh dậy hỏi thì tao nói sao?
  - Thì tao ở đây... à mà thôi, tí mày cứ bảo bạn mày cứu khi nó bị chụp thuốc mê là được, lo cho nó hộ tao. Tao có việc bận phải đi đây, bye. - Nói xong thì nhảy xuống lầu chạy đi luôn.

Tôi cũng định ở lại chờ cho Tuyết Trang tỉnh rồi hỏi chuyện nó nhưng tôi lại sợ, sợ nó sẽ sợ tôi hoặc ít nhất giờ nó không khỏe trong người tôi càng không nên xuất hiện. Tôi cũng chỉ đoán qua những tâm lý thường thấy của con người mà thôi. Lần trước cứu nó, tôi đã giết rất nhiều người, đều là đàn em của tên điên mê nó Thanh thiếu gia.

Đối với bất kỳ người bình thường nào thì tự dưng biết bạn mình giết người không gớm tay thì liệu còn dám giao du với người bạn đó nữa không? Chắc chắn 96% trả lời là không dám, đừng nói người ta chỉ là một đứa con gái. Ngoài mặt thì cánh lều báo với bên công an vẫn chưa thể tìm ra thủ phạm, đơn giản có tồn tại đâu mà tìm, nhưng mà Trang chắc chắn biết là tôi làm vì nhỏ thông minh lắm, tôi nhận ra sự sắc xảo đằng sau sự đánh đả của nhỏ, ít nhất là tôi đã giết tên Thanh trước mặt nó.

Giờ tôi đang nghĩ nó vừa tỉnh lại thấy tôi liệu có ngất lại tiếp hay không? Thế nên tôi sợ tình bạn này sẽ đi vào quá khứ mất, tuy gặp nhau chỉ vài ngày nhưng mà trong tâm tôi Trang là một người bạn thật còn thật hơn cả Như Ngọc hay rủ tôi đi chơi. Nếu không thể tiếp tục thì cũng không nên phá hỏng, ít nhất thì tôi

không muốn thấy trường hợp nó sợ tôi. Cơ mà chỉ hi vọng là mình đã suy nghĩ quá nhiều, dù sao lúc đó nó cũng gọi cấp cứu cho mình mà, chắc không sao đâu.

Mà thôi, cùng lắm thì lấy thân phận Vũ làm bạn lại từ đầu. Nghĩ là làm, tôi quyết định luôn, chuyển lại trạng thái một lại làm một lần gặp “đầu tiên”. Cũng 5 giờ sáng rồi, tính đi mua cho 2 cô nương ở nhà một ít đồ ăn sáng. Lượn một vòng thì nghĩ chắc Trang thì quyết định ghé một nhà hàng sang trọng mua điểm tâm luôn, nhỏ chắc quen ăn sơn hào hải vị rồi còn nhân tiện cho Dung ăn thử món ăn của giới thượng lưu thì có vị như thế nào. Công nhận cũng đắt thật, sinh viên chắc cả đời không dám ăn mấy thứ này đâu, 2 phần ăn sáng mà hết 700k.

Ở trọ Dung, Dung cứ đi qua đi lại rồi liếc ngó quài Trang quài, đánh giá bề ngoài các loại, sao mà nhỏ này nó xinh thế, cái gì nó cũng hơn mình, da trắng hơn, body chuẩn hơn, mặt xinh hơn, nó đang nghĩ có lẽ nào thằng cờ hó nhà mình thích con nhỏ này chẳng? Liệu có nên nói giúp cho nó không nhỉ? Nó nhìn không được véo mặt nhỏ Trang coi thử nó làm bằng gì, mấy đứa con gái cũng có tính gato không nhẹ đâu. Đang véo thì bỗngưng Trang mở mắt ra, cô nàng không nói không cử động gì mà nhìn chăm chăm Dung làm nó tự dưng thấy ngại quá mà rút tay lại, sau đó Trang lại nhìn xung quanh, thấy thái độ của Dung làm cô nàng cảm thấy an tâm nhắm mắt thở phào rồi hỏi:

- Bạn là ai vậy? Đây là đâu?

- Bạn đang ở trọ mình. Mình tên Dung.

- Vậy tại sao mình lại nằm đây hả Dung?

Dung xoa xoa trán một tí rồi ngập ngừng nói:

- Thì..bạn của mình cứu bạn về, mình chỉ nghe nó nói thế thôi.

- Cứu? Bạn của Dung ở đâu?

- Nó đi rồi, tự dưng nửa đêm mang bạn vào đây, làm mình mất cả giấc ngủ.

- Thế bạn Dung có nói bạn ấy cứu tôi thế nào không?

- Ờ thì.. nó bảo là thấy bạn bị chụp thuốc mê thì nó nổi máu anh hùng lên cứu thôi.

Trang nghe trả lời xong thì lại nhắm mắt, thầm hô: “Thì ra là thuốc mê hèn gì giờ đầu mình còn hơi choáng.”

- Mà bạn tên gì vậy? Sao lại bị bắt lúc nửa đêm thế.

- Mình tên Trang, mình cũng không hiểu sao bị bắt nữa. - Nhỏ chỉ tiết kiệm lời thế thôi rồi hình như ngủ lại.

*ting*tang*ting* có tiếng chuông điện thoại vang lên, Dung bắt máy:

- Alo, có gì thế anh yêu.

Ở đầu kia:

- Em dậy chưa honey.

- Người ta dậy rồi mới nói chuyện với anh chứ, hỏi ngáo thế hihi.

- Ăn sáng chưa? Chưa thì đi ăn sáng với anh, anh ở trước cửa trọ em nè.

- Uii, sao tới mà không báo trước để em chuẩn bị chứ. Giờ thì có lẽ không được rồi, anh lên đây chơi đi. - Dung cũng muốn đi ăn sáng với người yêu nó lắm chứ nhưng mà nghĩ lại thấy Trang đang bệnh yếu nằm một chỗ nó không nỡ đi, sợ có chuyện khó ăn nói với tôi. Cũng không nỡ đuổi người yêu về, tội hấn mất công lái xe tới đây gây bất ngờ với nó.

Vừa nói xong chưa được 30 giây thì cửa phòng đã vang lên tiếng gõ, nhanh thế không biết. Dung ra mở cửa cho anh chàng, vừa vào hấn hỏi ngay:

- Em ăn rồi à? Hay sao mà không đi với anh?

- Không phải em không muốn đâu. Tại em bận chăm sóc bạn thôi. - Nó nhõng nhẽo chỉ vào Trang đang nằm trên giường.

Hắn nhìn theo hướng tay thì thấy một cô gái khác hình như đang ngủ, trông thật đáng yêu làm sao. Không ngờ lại có một người con gái đẹp như thế này mà nằm ở một ngôi nhà trọ tồi tàn này(đối với hắn thì là tồi tàn). Bỗng hắn có cảm giác tai phải hơi bị đau :” Aa,a”.

- Anh làm cái gì mà nhìn người ta chằm chằm thế, cấm anh nhìn hiểu chưa, cấm cấm cấm... thấy ghét. - Dung nó nhéo tai anh chàng, vừa hét vào tai.

- Bạn em hả? Cô ấy bị ốm à? Mua thuốc chưa?

- Hỏi làm gì? Nói trước anh không có cửa đâu. Không nói chuyện với anh nữa. - Nó quay mặt đi chỗ khác, giờ nó hung hãn vậy chứ thật ra trong nội tâm đã chảy nước mắt rồi, nó hối hận đã cho người yêu vào trọ, tuy nó biết biểu hiện đó của con trai cũng là bình thường thôi nhưng mà nó cũng buồn lắm(khi yêu thường khao khát chiếm hữu vậy đó).

- Ờ thì thôi không hỏi nữa. Được chưa, thôi đừng giận anh nữa, anh không nhìn, không hỏi nữa được chưa. Thôi nào, anh chỉ hỏi thăm bạn em thôi mà.

Dung có hơi to tiếng một chút nên đã đánh thức Tuyết Trang dậy, cô nàng mở mắt ra nhìn thấy 2 người thì có vẻ hơi thất vọng, cố ngồi dậy hỏi:

- Đây..đây là bạn của Dung à? Là người cứu Trang?

- Không..không phải, đây là người yêu của Dung. Thằng cờ hó kia tí Dung điện nó qua cho.

- Người yêu Dung à? - Trang như tự hỏi mình rồi lắc đầu nhìn anh chàng kia rồi gục xuống ngủ tiếp, có lẽ tác dụng của thuốc mê vẫn còn.

Hai người cũng ngơ ngác không biết ý nghĩa của câu nói cuối cùng và cái lắc đầu của Trang là gì. Đúng lúc đó tôi ở ngoài cửa phòng Dung gõ cửa:

- Dung ơi, mở cửa này, cảm buổi sáng của này đây.

Dung ra mở cửa, nó thấy tôi ở trạng thái một cũng hơi ngạc nhiên một chút, nhưng không nói gì. Nhưng anh chàng Nam, người yêu của Dung thì lại cười hề hề:

- A, anh nhớ ra giờ có việc bận gấp, thôi mấy em ở lại chơi vui vẻ nhé.- Xong hắn quay nhìn Dung: - Anh về nhà em yêu.

- Ok, anh yêu, để em tiễn anh.

Tôi nhận ra tên này có gì đó là lạ, mà thôi kệ. Mang hai phần đồ ăn sáng vào. Thấy Tuyết Trang vẫn còn chưa tỉnh, tôi tìm cái ghế ngồi chờ Dung lên lại. Mà mãi 5 phút sau nó mới lên, chắc lại tán dóc với thằng kia chứ gì. Tôi hỏi nó:

- Ủa này, nó chưa tỉnh à?

- Tỉnh rồi cha, lo cho người ta quá hen. Ngủ lại rồi.

- Nữa? Sao này không bảo nó là gấu tao luôn đi. Mà thôi, tao mua đồ ăn cho hai tụi này nè.

- Đều, nhìn đồ ăn bắt mắt nhể. Trông có vẻ ngon đấy. Tao được hưởng lây đúng không? - Nó nháy mắt. Tôi lại đập tay vào mặt, không biết nói gì với nó nữa, thánh suy diễn à?

- Hihi, hihi, hahaha. - Nó thấy tôi như vậy thì không nhịn được cười to.

- Ngon quá, này mua ở đâu mà ngon thế, chỉ chỗ bữa sau tao dẫn anh yêu đi ăn coi.

- Dám không mà dẫn?

- Có gì không dám.

- Cái này cũng rẻ mà, haha.

- Là bao nhiêu, 50k 1 đĩa tao cũng mua.
- Chỉ gấp 7 lần cái giá mày vừa ra chứ mấy. Ở nhà hàng xyz ở đường abc ấy.
- Ặc, ọc, ọc. - Tí nữa thì nó phụt đồ ăn ra ngoài, chắc bị sốc vì giá.
- Má ơi, tiền ăn với tiêu vặt cả tuần của tao chỉ đủ ăn một buổi sáng thôi sao?
- Haha, chớ sao. Mày chỉ thể thôi, haha.
- Sao hôm nay mày đầu tư kinh tế, có phải... - Nó nháy mắt thêm mấy phát nữa. Hại não quá, tôi nắm 2 má nó kéo ra.
- Á, đau. Bỏ ra con chó.
- Biết đau thì đừng có nói bậy nữa nghe chưa? Nghe chưa?
- Á, nghe rồi. Nghe rồi mà. Cái đồ không biết thương hoa tiếc ngọc...
- Mày là heo đá chứ hoa ngọc gì.

Chúng tôi mãi chọc nhau thì nhỏ Trang tỉnh lại, không phải do nó buồn ngủ hay ngủ thất thường mà do tác dụng còn sót của thuốc mê làm nó mệt muốn nằm ngủ một chút, rồi lại một chút vậy thôi. Cô nàng thấy tôi và Dung sau đó đưa tay lên dụi mắt rồi nhìn lại, hơi kinh ngạc hỏi:

- Bạn..bạn là Lam Vũ à?

Tôi giật cả mình, sao con nhỏ này biết mình chứ:

- Sao c...sao bạn biết tôi vậy?

Nó tự dưng mở to mắt ra nhìn tôi, rồi hỏi:

- Vũ quen Trang à?

Thôi chết, con nhỏ này “bén” quá, chỉ nhìn qua thái độ với một câu hột mà nó đoán ra mình biết nó, chẳng lẽ mình non đến như vậy sao?

- Làm gì có, tôi đâu có biết bạn đâu, chỉ mới gặp thôi.

Tôi nhìn cố giữ bình tĩnh nhìn sắc mặt Trang xem cô nàng biểu hiện thế nào, thì thấy cô nàng nhìn chăm chăm Dung. Lẽ nào bên đấy có tổ cáo gì à? Tôi cũng từ từ quay qua nhìn con Dung, thấy nó hơi ngạc nhiên, nhìn biểu hiện của nó với lời thoại đang nói chuyện thì ai cũng biết nó nghĩ là :“Ừa, sao lại không quen?”.

Tôi đập tay vào mặt, cái đồ bán đứng bạn bè. Giờ tôi mới để ý là quan sát biểu hiện cảm xúc của người khác khi nói chuyện cũng có thể đoán ra suy nghĩ trong lòng, sao nhỏ Trang này nguy hiểm thế nhờ, vậy mà trước mình không nhận ra. Mở tay ra thấy Tuyết Trang nhìn tôi cười cười, tôi biết là không cần phải nói gì nữa:

- Thôi được rồi, được rồi! Quen, quen được chưa? Căng thẳng thế không biết. - Quay qua Dung đang ngơ ngác không hiểu tôi đang làm gì, tự dưng từ chối xong lại nhận, nhỏ Trang đã nói gì đâu, tôi nói với Dung:
- Tại mày cả đấy, bán tao rẻ thế.
- Ừa Trang nhớ chưa từng gặp Vũ mà sao vũ lại quen Trang?
- Ó, thế sao Trang biết tên tôi?
- Thì Vũ khá nổi tiếng, hình trên mạng chả đầy còn gì.

Tôi nghĩ lại cũng đúng, vụ mình hợp báo cho ra phát mình mới kiêu gì chả nổi. Xong trả lời:

- Ờ thì tôi với Trang thi cùng cụm thi đại học không nhớ hã, cùng phòng luôn ấy. À mà chắc lúc đó tôi không có gì đặc biệt nên Trang cũng chả biết đâu.
- A, à nhớ rồi, mà Vũ cứu Trang hã? - Bộ đáng thì ra là vậy.
- Haha, từ cứu nghe ghê quá, mà sao Trang đi lại giờ đó vậy? Không biết nguy hiểm à?

Tự dưng hỏi câu đó thì Trang nghiêng răng đập mạnh tay xuống giường, sau đó lại nhìn vào tay mình rồi thút thút khóc.

- Hức, hức, oaaa oaaa. - Tự dưng nước mắt chảy dài rồi trùn mền lại vậy nè, cứ như một đứa trẻ bị bắt nạt vậy. Tôi không hiểu tại sao hết. Quay qua hỏi Dung:

- Ê, Trang sao vậy mà?

- Tại mà chứ ai mà còn hỏi? Mà hỏi ngu độn vào nỗi đau hay cái gì của Trang chứ sao? Có thể cũng không biết. - Dung vội lại chui vào mền dỗ Trang, tôi thì chẳng hiểu gì hết, chẳng lẽ hỏi lý do cũng là sai sao? Chẳng lẽ cô nàng mới bị người yêu đá nên bỏ đi lang thang nên mình hỏi trúng nỗi đau nên khóc? Có khi thế lắm.

Tôi cũng vội xin lỗi:

- Xin lỗi Trang, vì lỡ hỏi những điều không nên hỏi. Vũ chỉ muốn nhắc Trang đừng đi dạo vào ban đêm nữa, thân gái một mình nguy hiểm lắm. Đừng khóc nữa mà...

Cuối cùng khóc cho đã ướt cả mền con Dung thì nhỏ mới chịu dừng, giờ tôi có thêm một kiến thức là con gái dù đánh đá, sắc xảo, thông minh tới đâu thì cũng có khi rất yếu đuối và rất... dễ khóc cộng thêm khóc dai. Nhưng sau đó tôi mới để ý sắc mặt cô nàng rất tái nhợt, khá mệt mỏi, cô nàng tuy nín khóc nhưng mắt vẫn còn đỏ, không chịu ăn gì hết cứ trùn kín chăn.

===== Lời tác giả =====

Mấy bạn đọc ở page nào thì nhớ like cho mình ở page đó để góp chút sức lực cho mình nhé ! À mà không like cũng được, comment là mình vui rồi. Từ tuần sau mình bắt đầu thi nên tốc độ sẽ khá chậm, thi xong mình sẽ tăng tốc nên mong các bạn thông cảm. Bạn nào không thuộc list nhân vật chính phụ các kiểu thì vào page mình có đính trên đó nhé : fb.com/kai2552.ms/ .

38. Chương 36: Vấn Đề Cuối Cùng

Đến mãi sáng hôm sau đói quá Trang mới thò đầu ra làm 2 tô cháo, rồi lại trùn mền tiếp. Đến nản với con nhỏ này, tôi hỏi con Dung:

- Mọi hôm mà buồn thì hay như vậy lắm à?

- Không, chỉ hơi hơi giống thôi. Không tệ đến như vậy, tao có mà mà, có gì kể mà thì đỡ bớt thôi, Hihi. - Dung lại kéo kéo tay tôi.

- Tao thấy tội ba má mà quá, chắc mỗi lần mà buồn là hai cô chú chắc vừa bực vừa thương lắm. - Nhéo tai nó.

- Aaa, tao trả lời thật mà, đồ không biết lấy lòng con gái. Aa, thả ra. - Nó giật phắt tay tôi ra, cơ mà có một nhỏ bạn thân để bắt nạt cũng thích lắm các bạn ạ.

- Con gái thật khó hiểu. - Tôi lắc đầu than nhẹ.

Chiều hôm ấy thì có điện thoại gọi đến, tên Hải lé gọi ra lấy tiền. Tất nhiên là tôi rất vui lòng đi lấy rồi, đi tới điểm hẹn, thấy tên Hải đứng ở đó có một mình, xem ra hắn rất có thành ý nhá:

- Tiền đâu?

- Đây, ngài coi xem đã đủ chưa ạ. - Hắn đưa tôi 1 cái vali, thằng này coi thế mà rõ hay, lấy mình cái bọc nilon trả mình cái vali.

Mở ra xem cho có tiền lệ, trong đó thấy cũng nhiều tiền bỏ xừ, nếu có người nào đi ngang qua đây chắc hẳn sẽ nghĩ rằng mình buôn lậu ma túy mất. Tôi cũng chẳng rảnh mà đếm nó có bao nhiêu trong đó, gật đầu với tên Hải rồi nói:

- Tốt, vì mà giữ lời nên tao tha cho mà, hi vọng sau này không gặp mà làm chuyện xấu nữa.

- Dạ, tôi sẽ làm đúng những lời nói của mình.

Tôi bỏ đi luôn, giờ thì có tiền rồi, tiếp tục làm công việc của mình. Bao suy nghĩ lâu này về làm thế nào để kết nối suy nghĩ của nhiều người lại với nhau, cũng như là thay đổi khung cảnh trong suy nghĩ của họ. Sắp tới có lẽ nên đem ra test, rồi vác tiền về trọ quảng trong đó. Vừa về thì thấy thằng Cường đang nhai mỳ tôm trong đó, nó cũng thấy tôi, nó gào:

- Cái *beep*, mày đi đâu mấy ngày nay mà giờ mới về.
- Tao ở trọ con Dung chứ đâu, mà tao bảo rồi, tao ít khi ở trọ lắm. Mà sao mày ăn mỳ tôm hoài vậy? Thiếu quá thì mới ăn thôi, ăn nhiều quá không tốt sức khỏe đâu.
- Tao cũng có thèm gì đâu, nhưng mà công nhận nó cũng ngon với rẻ mà.
- Mày đâu cần trả tiền trọ đâu, mắc đéo gì phải ăn quai thế, vừa không có chất dinh dưỡng gì vừa mang bệnh ngấm. Giờ hàng giả hàng nhái đầy, mày nên biết nhìn xa hơn. Về phần rẻ thì bố đéo cần mày tiết kiệm, chuẩn bị vài bữa tao xin cho mày việc làm ngon hơn. - Hứa trước vậy thôi chứ cũng chưa biết cho nó làm gì.
- Nhớ lời mày nói đó nha con chó. Từ ngày mai bố mày sẽ đếch ăn mỳ tôm nữa.
- Haha, anh nói là giữ lời. Chú cứ yên tâm.
- À mà vụ tiền trọ thì...
- Thì cái gì, im cmm đi. Tao nói không cần là không cần, mày nghĩ tao thiếu tiền à. Có thiếu cũng nhiều hơn mày nhiều. Xem này kaka. - Lật cái vali ra cho nó coi.
- Á đù, voiiiiiiiiii, lol mày cướp nhà băng à? Hay là buôn lậu hàng cấm?
- Cấm cmm, anh đi làm việc nghĩa thôi. Coi như là giúp xã hội bớt tệ nạn, sau này anh kể mày sau, giờ mày làm gì cứ làm đi. Tao nghỉ ngơi tí.
- Biến cmm đi. - Xoắn xong Cường ngồi ăn mì tôm tiếp.

Tôi chém gió cũng xong rồi, thật sự bên 2 đứa bạn thân tôi rất là thoải mái, không có một chút gò bó nào cả. Thiên xuống suy diễn thêm về một vấn đề cuối cùng là làm thế nào để suy nghĩ của mọi người có thể liên kết được với nhau.

Đây đúng là một vấn đề cực kỳ nan giải, tôi là người quản lý tất nhiên là có thể can thiệp vào não bộ của người sử dụng nhưng những người sử dụng khác thì như thế nào, bọn họ ai can thiệp ai. Tôi bắt đầu cảm thấy áp lực và nhức đầu. Cũng như mọi khi, mỗi lần suy diễn có vấn đề thì tôi sẽ dừng lại ngay lập tức nếu không tôi cảm giác rằng sẽ nổ tung đầu mà chết mất.

Tôi mở mắt ra, lúc đó cũng 2h sáng rồi, kinh thật. Một lần nhắm mắt là nửa ngày trôi qua luôn, giờ mới thấm trong truyện tiên hiệp người ta bế quan một lần cả ngàn năm cũng có lý. Thôi thì đi dạo cho tinh thần sáng khoái lại đã, phải nói khả năng suy diễn của tôi thật tuyệt vời cũng thật là hại não, stress gấp trăm lần người thường suy nghĩ. Đi dạo lòng vòng ngoài mấy cây cầu, cũng chả làm gì, cô độc một mình lang thang tôi xóa hết mọi suy nghĩ trong lòng, chỉ khi nào lòng trống không thì mới thanh thản được.

Rồi cũng tới sáng, tôi muốn qua thăm Tuyết Trang một chút. Lần này rút kinh nghiệm, không mua cái gì vào thăm cả, kiểu gì chắc nó cũng chả ăn. Tới cửa trọ Dung thì thấy đã khóa ngoài rồi, nhảy lên ban công xem thì cũng không thấy ai trong đó. Tôi gọi điện cho Dung:

- Alô, mày đang ở đâu đó? Trang đi rồi à?
- Alo? Ai vậy nhỉ, mình quen bạn không?
- Quen cái đầu mày, giọng mày thì lái đi đâu tao cũng biết thôi.
- Haha, may mà mày vẫn còn tỉnh táo, có gì không?
- Tao mới hỏi đó, không nghe à?
- Ồ, lo cho người ta quá hen, giờ không biết nó còn nghĩ cho bạn nó không nữa?
- Ồ, vậy giờ mày thế nào rồi?

- Thôi khỏi đi con, tao với Trang ra công viên gần trọ dạo thôi. Giờ mày ra đây đi, đi về phía tây 500m.

- Ok, tao tới liền.

Tôi vội chạy ra ngoài đó, xem ra có lẽ nhỏ Trang nó cũng bớt bớt rồi. Tôi nơi thấy 2 đứa nó đang đẩy xích đu nói chuyện, tôi vội gọi:

- Hey, 2 đứa hồn nhiên quá ha, vô tư quá ha.

- Mày tới lẹ vậy. - Đương nhiên là Dung nói lại đầu tiên.

- Sao Trang khỏe rồi không về nhà đi bố mẹ lo? - Tôi nhìn nhỏ hỏi, dù sao nó cũng là con gái mà sao đi đâu mấy ngày liền mà không thấy có cảm giác gì hết vậy trời.

- hihi, Trang tự lập quen rồi, chả ai quản đâu.

- À, ờ. Vậy chứ giờ ở đây làm gì nữa?

- Vũ không hoan nghênh Trang ở đây chơi à? - Mắt long lanh, diễn sâu kinh hồn.

- Không phải, nhưng... à mà thôi. Thích gì thì làm nấy đi.

- Hihi, nói đùa thôi. Chứ Trang có vài điều muốn nói với Vũ, xong hết rồi Trang sẽ đi xa.

- Đi đâu mà xa?

Trang mỉm cười, nhìn Dung nháy mắt. Dung bỗng dưng cảm điện thoại lên:

- Alo, anh hả? Ok, em tới liền.

Xong nó chạy đi mất. Tôi thấy 2 đứa này mới quen vài ngày sao ăn ý thế không biết. Mà trực giác cũng cho tôi thấy Trang có cái gì đó là lạ mà quen quen, tôi mỉm cười:

- Trang có gì cần thì nói đi - Không biết nó tính nói gì mà cần riêng tư như vậy nữa.

- Haha, cứ bình tĩnh. Chỉ hỏi vài câu thôi mà.

- Hỏi đi.

- À, theo trường Trang đang học là trường Leigii có gửi cho Vũ về lời mời đến khu thí nghiệm Ezgle và Thư viện Lulz để học tập và tài trợ hoàn toàn về chi phí học tập cho Vũ, không biết Vũ khi nào đi.

- Lời mời? Vũ chưa nhận được bất cứ lời mời nào cả?

- Chưa nhận? Không thể nào, với danh tiếng và sự chuyên nghiệp của nhà trường không thể nào nói xuông được.

- Cũng có thể là gửi rồi mà Vũ không có ở trọ hoặc lên trường nên không nhận được. Mà sao thế?

- Thì hỏi, trường con một chiếc vé nữa ở khu vực Đông Nam Á, Trang tính tìm đồng bọn để giúp đỡ lẫn nhau trong những năm đi học xa thôi.

- Một chiếc vé còn lại là của Trang à?

- Hihi, không. Mọi người sẽ phải thi cử để dành giết nó, nhưng chắc chắn... chắc chắn Trang sẽ là người chiến thắng.

- Sao tự tin quá vậy?

- Trang tự tin thì đúng là có tự tin nhưng mà chưa bằng ai đó đâu. - Trang liếc tôi sau đó lại mỉm cười nhắm mắt lại, chưa bao giờ tôi thấy con nhỏ bí hiểm như thế này. Chẳng lẽ hồi trước quen tôi trong trạng thái 2 chỉ là một nhân cách ảo?

- Ai đó? Vũ á?

- Cũng biết mình tự tin cơ đấy. Hihi, thế nào nếu nhận được lời mời có đi không.

- Cũng chưa biết nữa, để suy nghĩ thêm. - Tôi không biết rằng mình sẽ học được gì khi đi qua nước họ học. Nên khá do dự.

- Đi. - Nó đứng dậy, bước đi về phía trước.

- Đi đâu?

- Kiếm nơi nào đó yên hơn, mát mẽ hơn, riêng tư hơn. Quán nước nhé, Trang nói thêm vài chuyện nữa, mà giờ Trang cũng khát nữa, hihi.

- Sao cũng được, đi qua quán bên kia đường đi. - Chỉ vào cái quán cafe có in hình pepsi bên kia đường.

Vào quán nước tôi gọi đại một ly cà phê đen, còn Trang thì phải kêu vài lần mới chọn được một chai sữa đá chanh để uống tạm, toàn gọi hàng hiệu thì sao quán này có.

- Trang nghe nói Vũ đang ấp ủ một thứ gì đó rất thú vị đúng không? Kể Trang nghe đi.

- Kể như thế nào? Mà ấp ủ gì? - Đột, cái này mình nhớ là chưa bao giờ kể với ai mà, cũng chỉ lộ thông tin máy đọc và giao tiếp bằng suy nghĩ thôi mà.

- Xạo đi cha, nhìn vào mắt Trang này, Trang cũng nhìn vào mắt Vũ. Trang thấy Vũ đang xao động, chứng tỏ là trong lòng Vũ đang ngạc nhiên. Có phải đang nghĩ là tại sao Trang lại biết một điều mà Vũ chưa bao giờ để lộ ra ngoài không?

Ồ đột, nhỏ này ghê quá. Mình đã cố không có biểu hiện gì quá để đề phòng nó cơ mà nó lại cứ bóc trần mình như thế, tôi đang nghi ngờ nó có phải là đọc được suy nghĩ của người khác hay không nữa. Kiểu này về sau ai lấy nó về mà làm chuyện gì khuất tất thì xác định, giấu bằng niềm tin nhé.

- Sao..sao Trang biết?

- Đơn giản thôi mà, hihi. Vũ đã công bố ra phát minh mới của mình nhưng sau đó lại không còn thêm một tin tức nào nữa, cũng như là không bán cho ai. Tức là Vũ đang muốn giữ bí mật lại, để tạo một bộ phận thật mạnh cho mình, tạo ra một thứ còn vĩ đại hơn để gây bất ngờ cho mọi người. Có một điều mà Trang luôn luôn ghi nhớ khi được baba hay nhắc Trang khi còn bé là “Kẻ ẩn nhẫn luôn là kẻ nguy hiểm nhất, tham vọng nhất”. Thế nên Trang mới nói Vũ là người có tự tin hơn cả Trang. Mà vừa rồi Trang chỉ đoán, nhưng sau khi hỏi thì Vũ biểu hiện như vậy thì lại thêm khẳng định.

- Haha, thì ra chỉ có Vũ tự cho mình là đúng. Mọi người ai cũng biết cả rồi. Trang thử nói xem trên đời này còn bao nhiêu người như Trang nữa? Bao nhiêu người có thể bóc trần người khác như thế?

- Hihi, đùa gì vậy. Người như Trang có nhiều lắm, nhưng mà đa số họ lớn tuổi hết rồi. Ở chỗ Trang có rất nhiều, mà Vũ kể Trang nghe xem.

- À ừm, ừ thì...

- Hai anh chị đẹp trai đẹp gái, mua hộ em mấy tờ vé số đi. - Tự dưng đang định kể thì có một giọng nữ khác chen vào.

Tôi ngược lên thì thấy một con bé, da hơi ngăm ngăm, mặc đồ bình thường, nếu chịu chăm sóc mình kỹ có lẽ cũng dễ thương lắm, con bé đang mỉm cười chìa đồng vé số ra, xem tầm thì chắc cỡ bằng tuổi em tôi. Trang cũng nhìn nó, sau đó che miệng cười khúc khích, với tính cách của cô nàng thì tôi đoán nó đã phát hiện ra cái gì đó thú vị, tôi hỏi nhỏ:

- Trang mới phát hiện điều gì vui à? - Về mặt hiện giờ của tôi cũng hơi ngơ ngác 1 tí.

- Không, không có gì. Nhưng mà... có cũng không nói, tự mình tìm ra đi đồ ngốc. Hihi,hahaha.

- Chị xinh đẹp ơi, mua cho em vài tờ nhé. - Con bé thấy bọn tôi vẫn cười đùa, nó tưởng chưa nghe nó nói gì, nó nói lại một lần nữa.

Tôi nhìn kỹ lại nhỏ này thì thấy cũng không có gì thú vị cả, chỉ là cảm giác hơi quen quen. Cơ mà nhỏ tuổi mà đã ra đời bưng chãi thế này rồi thì tôi cũng cảm thấy hơi tội nghiệp, tôi tự thấy mình thật may mắn. Tôi chợt có nháy ý hỏi cô bé một số chuyện:

- Em ngồi xuống đây đi, anh và chị muốn nói chuyện với em một chút.
  - Nhưng... nhưng mà em còn phải đi bán nữa, không được đâu.
  - Vậy đưa đây, anh mua hết cho. - Nói xong giặt luôn cọc vé số của con bé.
  - Anh... - Đang ngập ngừng thì nhỏ Trang đã kéo.
  - Em cứ ngồi xuống đi, anh bảo có chuyển muốn nói mà. Mua hết tức là mua hết, chứ không phải ăn hiếp em. Nếu anh dám ăn hiếp em chị giúp em ăn hiếp lại, hihi. - Nhỏ Trang cũng bị hùa theo, kéo con nhỏ ngồi xuống chỗ mình, còn mình thì ngồi bên cạnh.
  - Haha, đại loại là như thế. Em uống gì gọi đi.
  - Em..em..em muốn về! - Con bé này có vẻ gì đó sợ sệt, nghĩ mình là người xấu sao trời.
  - Em sợ anh à?
  - Không..không phải đâu. Á..á. - Nó đang lấp bắp thì Trang tính khoác vai một cái cho thân thiện thì con nhỏ này lại sợ quá hét lên.
  - Hahaha, haha. - Tôi thấy thế cũng tội nghiệp quá nhưng mà cũng nhịn cười không nổi.
  - Hihi, hahaha. - Đến cả Trang cũng không nhịn cười được che miệng lại cười khúc khích.
- Con bé này không phải là ngại ngùng hay là nhút nhát đâu, một người con gái tự lập từ nhỏ làm sao có thể như vậy. Chỉ là nó sợ quá mà thôi, tự dưng đi bán vé số mà có người mua hết cho mình cũng mừng mà còn bắt ở lại nói chuyện, nếu chỉ có mình tôi ở đây mà không có Tuyết Trang chắc con bé nó hoảng sợ ra mặt luôn mất.
- Thấy tôi với Trang cười, con nhỏ này bắt đầu hình như hết đỡ sợ hơn. Cảnh giác giảm đi nhiều, sau này tôi mới nhận ra rằng muốn hại ai đó thì càng phải thân thiện để người ta khỏi đề phòng mình.
- Anh chị muốn..muốn hỏi gì?
  - Vậy mới được chứ, haha. Anh chỉ hỏi em vài câu thôi, em vẫn đi bán hằng ngày thế à? - Tôi muốn tìm hiểu hoàn cảnh cô bé như thế nào, tự dưng lần đầu gặp tôi cảm giác cô bé này có cái gì đó khá thân thiết nên tôi quyết định sẽ giúp đỡ một ít.
  - Dạ không, em chỉ đi bán vào buổi chiều thôi, mà mấy ngày mới đi bán một lần để phụ đóng tiền học thôi. Em còn phải đi học nữa.
  - Em học lớp mấy ở trường nào hả cô bé? - Trang hỏi phụ.
  - Dạ, em học lớp 9. Ở trường Lương Thế Vinh(bia thôi mấy thím ạ, đừng có bắt bẻ nhé).
  - Em giờ ở với ba má hả?
  - Dạ không, em ở một mình với mấy đứa hàng xóm trong chùa ý ạ, hihi.
  - Vậy ba má em...
  - Im. - Trang chen ngang làm tôi hú hồn.
  - Ủm, chùa nào vậy, cho anh chị địa chỉ đi. Vài bữa anh chị tới thăm em. - Nhỏ nói tiếp.
  - Nhưng.. em có quen mấy anh chị đâu?
  - Cũng có sao đâu, anh với chị mới gặp em lần đầu đã thấy quý em rồi. Muốn chơi thân với em thêm chút nữa, không cho phép sao?
  - Không..em không có.
  - Vậy thì nói cho anh chị nghe em ở chùa nào vậy?
  - Chùa Hoa Nghiêm ạ.
  - Được rồi, em uống gì kêu đi. Tí anh chị dẫn đi ăn.

- Cảm ơn hai anh chị nhưng mà em không ăn uống đâu. Em.. - Nó có gì đó ngập ngừng khó nói.

Trang hung hăng nhìn tôi một cái, tôi mà không hiểu cái gì thì cũng ngu quá rồi, vội lấy ra 4 tờ 500k, cũng một phần vì mới có 1 đồng tiền nên khá hào phóng. Bỏ vào tay con bé:

- Tiền vé số của em đây, cầm đi. Giờ đi chơi với tụi anh 1 chút nhé.

- Anh ơi, đưa dư tiền rồi này. Có 97 tờ vé số thôi, cũng có 485 ngàn thôi anh. Trả lại anh này. - Nói đưa lại tôi 3 tờ 500k với 15k tiền lẻ

- Không có gì đâu, em cứ cầm đi. Từng này với anh chả là gì cả?

- Nhưng... - Mãi đến khổ với con nhỏ này, sợ cái gì chứ không biết, ngại sao?

- Nhưng cái gì mà nhưng, chẳng lẽ em khinh bọn chị à? - Trời ơi, Trang nó như một là 1 chuyên gia tâm lý, nói phát con nhỏ đơ mặt rút tiền lại liền.

- Dạ..dạ em cảm ơn. Có gì hai anh chị tới chùa chơi cứ ra phía sau tìm em, em dẫn cho đi tham quan ạ.

Sau đó tôi hỏi thêm vài thứ về cuộc sống của con bé. Rồi dẫn nó đi ăn một chút cũng trưa cmn luôn, sau đó nó xin về đi học. Miệng còn cảm ơn rồi rút, tôi tự dưng cũng cảm thấy khá hạnh phúc, éo hiểu sao lại như vậy, bọn tôi tiếp tục đi dạo.

Tôi hỏi Trang:

- Sao nãy đang nói tự dưng Trang bảo Vũ im vậy?

- Đúng rồi, có thể là ba mẹ nhỏ ly hôn hoặc mất rồi. Vũ hỏi vậy khác gì nhắc tới chuyện buồn của người ta.

- Sao Trang biết, Trang có những suy đoán hay thiệt nha, bữa nào bày Vũ vài chiêu coi.

- Thì cứ tinh tế mà ngầm để ý biểu hiện của đôi mắt và khuôn mặt hay hành động là được, nhưng cái này khó lắm nha haha. Cô nhóc đó lúc Vũ hỏi mắt nó hơi long lanh hơn, Trang đoán là đang xúc động đấy, may mà chưa hỏi tiếp. Được rồi, Vũ trả lời cho Trang câu hỏi hồi sáng đi.

- À, thì không có gì lớn lao cả. Vũ chỉ định sáng tạo ra một thể loại game online nhưng lại ở trong ý thức của người ta. Kiểu giống như Sword Art Online ấy, mà còn một vài vấn đề nhỏ.

- Tui chưa có coi Sword Art Online! Nhưng mà trong ý thức nghe có vẻ giống như phát minh của Vũ đấy. Thật là điên rồ, game có thể chơi như vậy sao?

- Có thể!

- Ừm, vậy để Trang chờ xem Vũ thể hiện như thế nào. Còn vấn đề gì nữa nói nghe xem, biết đâu Trang có thể giúp gì thì sao.

Tôi định từ chối khỏi nói nhưng mà nghĩ lại nhỏ này tinh tế, quái chiêu ghê lắm. Cũng có thể giúp mình giải quyết vấn đề thì sao:

- À thì là làm thế nào để kết nối tất cả mọi người vào cùng một môi trường, khi môi trường đó bị tác động như thế nào thì họ cũng cảm nhận được như nhau.

- Tóm lại là gộp mọi người lại chung với nhau chứ gì.

- Ừm!

Nó suy tư một lúc rồi nói:

- Kỳ thật cái này cũng đơn giản mà. Chắc do Vũ suy nghĩ sâu xa quá thôi! Như Vũ thường thấy thì game online thường phải có máy chủ để chứa dữ liệu của những người chơi và cả của game đó. Tại sao ta không tạo ra một máy chủ như thế?

- Máy chủ à?

- Phải chính là một nơi lấy dữ liệu từ não bộ người chơi, sau đó trả lại cho họ những gì họ đã chọn và những dữ liệu đã thay đổi trong quá trình chơi.

- Có lý nha! Cảm ơn Trang, nếu sau này thành công thì sẽ không thiếu công của Trang đâu. Chắc, trách mình suy nghĩ quá sâu xa làm gì vậy, để dữ liệu tự lưu trong não người chơi nào có dễ, hahaha.
- Hihhi, không có gì. Nhưng mà còn về vấn đề sức khỏe, Vũ nên nghĩ cách làm sao để hệ thần kinh của người chơi không bị ảnh hưởng kìa. Không thì không ai dám chơi đâu, cái gì đụng tới não bộ là dễ gây hoang mang lắm.
- Ủm, cái này cũng khá nan giải đây. Chắc Vũ phải bắt đầu lại từ đầu, chứ về vấn đề sinh học thì Vũ chưa nghiên cứu lần nào.
- Không sao cái này giao cho Trang đi, tụi mình hợp tác nhé. Một tháng nữa Trang sẽ qua Singapor thi để dành chiếc vé tới Ezgle, ở đó có một khu thí nghiệm về sinh học thuộc hàng đầu thế giới ! Trang sẽ học và về giúp Vũ vấn đề này. Được không?
- Haha, vinh hạnh, vinh hạnh.
- Quyết định vậy nha, Trang ra ngoài cũng lâu rồi. Giờ Trang về trường để chuẩn bị tuần tới dành vé ở khu vực Đông Dương đã.
- Ok, tạm biệt, số Vũ nè. Có gì thì gọi.
- Ok, bye bye. À mà quên còn một chuyện nữa.
- Chuyện gì?
- Vũ nhớ để ý Dung và người yêu cô ấy nhé. Bảo Dung cẩn thận.
- Tại sao vậy? Trang biết gì à?

Cô nàng không đáp lại mà mỉm cười đi luôn. Tôi cũng đứng im nhìn bóng dáng cô nàng khuất dần, qua lần này gặp mặt tôi càng thấy Tuyết Trang không phải là một cô gái đơn giản như bề ngoài. Càng thấy Tuyết Trang không đơn giản, tôi cũng càng thêm hi vọng vào dự án của mình, cũng như là tin rằng mình sẽ sớm vào Võ Lâm cảnh, một vùng đất mới đầy rẫy nhưng thứ kỳ lạ tựa như võ công hay nội lực bla bla. Thật là háo hức.

===== Lời tác giả =====

Tuần này được mỗi một chap này thôi các thím ạ. Thông cảm em ! bắt đầu từ tuần sau em thi miết tới 23/12 rồi nên có thể trong thời gian này em cũng chả dám viết đâu. Mấy thím ủng hộ em bằng cách cmt dự đoán nhiệt tình vào sẽ tăng thêm động lực cho em ạ. Thanks.

39. Chương 37: Có Duyên Gặp Lại?

Sau đó tôi cũng về trọ, nhắm mắt dưỡng thần. Đang niệm quyết thì có điện thoại gọi tới. Má tôi gọi, tôi bắt máy, kể ra thì cũng lâu rồi chưa liên lạc gì với người nhà:

- Alo, con nghe má.
- Con ăn cơm chưa?
- Dạ, ăn rồi ạ.
- Tết có về chơi không con?
- Dạ...cái này con cũng chưa tính nữa, nếu bận quá thì để..để con tính đã. - Không ngờ chỉ một thời gian tôi đã gần như quên hẳn gia đình mình, tôi đã định bảo rằng sẽ không về nhưng sợ làm vậy hơi quá, ba má sẽ buồn, dù gì tôi cũng là một người con của gia đình.
- Ủm, trời sắp lạnh rồi đó, con nhớ mặc áo ấm nha, ăn uống đầy đủ đó. Thiếu gì thì gọi điện má gửi tiền ra cho. - Má tôi nói như vậy vì từ lúc đi học tôi đã không cần tiền gia đình gửi lên rồi, toàn tiền đi giặt về.
- Dạ con biết rồi, ba má cũng vậy nha.
- Thôi con ngủ sớm nghe chưa?

- Dạ.
- Má cúp máy đây..
- Khoan má..
- Còn gì nữa?
- Tết này con không biết nhưng cuối năm dương lịch con về. - Tôi nghĩ lại thấy mình cũng nên về thăm nhà một tí, nếu không lỡ quên mất thì phải làm sao, tôi cảm nhận thấy mình dần đã thay đổi rất nhiều rồi.
- Ồ, thôi ngủ đi nghe chưa. Má biết rồi.
- Dạ, má ngủ ngon.

Thế là cúp máy, tôi thở dài một hơi. Có lẽ thời gian càng trôi qua tình cảm của tôi đối với những thứ ngày thường. Lại có điện thoại reo, thì ra là Dung gọi:

- Alo, gì mà?
- Đang làm gì đó?
- Không làm gì cả.
- Rảnh không? Ra công viên hôm nọ dạo với tao cho vui.
- À, ừm. Được rồi, tao qua giờ á.

Cúp máy rồi tôi lại lết ra công viên. Vừa đi ra là đã thấy nó ngồi trên xích đu đong đưa, tôi lên tiếng gọi:

- Tao tới rồi đây. Hôm nay mà rảnh à? Giờ này còn lượn ở đây.

Nó quay mặt lại xụ mặt:

- Không có gì không được gọi mà à? Vậy mà về đi.
- Ồ đệt, mà bị chó cắn à? Hôm nay ngáo đá à?
- Cút đi.. - Nó hét lên.

Tôi mặc kệ nó hét, vẫn tìm ghế đá đối diện ngồi xuống nhìn nó. Năm phút qua 2 đứa vẫn không nói gì, tôi nhú mày, chẳng lẽ nó bị điên thật? Định lên tiếng hỏi thì nó thở 1 hơi rồi mở miệng trước:

- Tao xin lỗi, nãy giờ tao chọc mày chơi thôi,hihi.
- Rảnh, giờ cũng tối rồi mà về ngủ đi.
- Tao về giờ đó mà.
- Ừm, thế mà ở đây bao lâu rồi.
- Hai tiếng, hihi, mà có gì vui không kể tao nghe coi?
- Tao á? Cũng chả có gì hết, hehe. Có một số việc chắc tao có thể sắp hoàn thành rồi.
- Kể tao nghe.
- Đéo!
- Không kể thì thôi, ừ thêm.

- Đùa thôi, chưa xong tao không muốn nói hehe! Mà có việc gì không vui à?

- Không có, hihi. Tao chán quá rủ mày ra đây đi dạo chơi thôi. - Nó cười cười. Tôi nhìn phát là biết xạo bà cổ rồi, ờ thì đi dạo.

Nó nói xong thì đứng dậy đi dạo thật, tôi cũng đứng lên đi theo. Nói chuyện vu vơ một hồi nhưng tôi thấy nó cũng hơi lác lác, không có chuyện gì mới là lạ. Được một lúc lại im lặng bước đi tiếp, không khí có hơi nặng nề, tôi ruốc cuống cũng không nhìn được nữa, đi ra phía trước mặt nó, lay vai nó:

- Cái đệt, mày có gì nói đại ra đi.

- Đéo có gì mà, mày dai quá.

Tôi cũng bực rồi, cổ hít một hơi dài:

- Mày cứ nói đi, cho lòng nhẹ bớt. Dù trời sập cũng có tao gánh cho mày, ok.

Nó nhìn tôi rồi thở dài một hơi. Cười cười:

- Hihi, sến quá mày ơi. Nghe mắc ói, thật ra thì chuyện cũng không có gì ghê gớm lắm.

- Kể nghe xem nào.

- Ờ thì..thì tao cãi nhau với người yêu thôi. Hihi, tao giận nó, giả vờ đòi chia tay, hần xin lỗi tùm lum mắc cười quá. - Cái đệt, vậy mà mặt mày đâu có cười đâu.

- Tại sao, mày cứ nói tiếp đi. - Hèn gì này giờ nó cứ lác lác như con diên, thì ra là cãi nhau với người yêu, mà nó lại yêu thằng kia ghê lắm. Không buồn mới là lạ, lại còn giả vờ cười.

- Hihi, haha..nghĩ tới cảnh đó tao buồn cười quá. Tao đi ăn với mấy con bạn thì thấy anh ấy chở theo một con bé nào đó đi ngang qua. Tao hỏi thì anh bảo là em gái. Thế là tao giả vờ giận,hihi. Tao đòi chia tay, lão xin lỗi tới tấp, tao cúp máy luôn, haha. - Nhìn cái mặt nó cố gắng cười mà lòng tôi càng cảm thấy bực mình, thầm mắng tên kia:“Mày nên hi vọng con bé đó là em gái mày đi”.

- Khóc đi, mày cứ khóc đi.

Nó đỏ hoe mắt:

- Mày hâm à? Tự nhiên bảo tao khóc làm gì? Việc gì phải khóc?

- Đừng cố gắng cười, ở đây chỉ có mình tao thôi. Mày cứ khóc đi, sẽ không sao đâu. Những cảm xúc tiêu cực nên loại bỏ khỏi tâm trí. Mày là con gái mà, mày có quyền khóc, mày có quyền yếu đuối, hiểu chưa?

Nó cuối cùng cũng bật khóc, tôi chỉ lặng im đứng đó, chẳng khuyên bảo gì. Thế éo nào lâu lâu có vài người đi qua họ nhìn tôi với ánh mắt khinh thường, cứ như tôi làm Dung khóc vậy. Đợi 1 lúc nữa Dung khóc chán xong rồi dụi dụi mắt nói:

- Cảm ơn mày nghe, khóc xong đúng là thoải mái thật. Lần sau có chuyện gì tao sẽ nhờ mày giúp đỡ, hihi. Thôi, tao về trọ đây, khuya rồi, giờ tao cũng không còn chuyện gì để nói nữa.

- Ừm, mà khoan, đưa tao mượn điện thoại mày coi google map tí.

- Ờ, nè. - Nó đưa điện thoại cho tôi.

Tất nhiên là mượn điện thoại để coi google map chỉ là cái cớ, tôi bật facebook nó lên, máy nó thì facebook on sẵn nên không cần phải đăng nhập, tôi vào khu tin nhắn để coi nó hay nhắn với thằng nào nhất thì thằng đó chính là thằng người yêu nó. Biết tên rồi thì tôi trả lại nó cái điện thoại cho nó về.

Có facebook thằng kia rồi thì tôi ra quán photo, in tấm hình avatar thằng này ra. Tôi cũng không có thù hằn gì với thằng này nhưng nếu nó chơi xấu bạn tôi thì xác định nó. Không biết từ bao tôi trở nên không bao giờ chịu thiệt như vậy. Cầm được tấm hình rồi tôi định đi tìm một thằng giang hồ nào đó nhờ tìm dùm thông tin tên Nam này, chợt nhớ ra tên Hải lé hôm nọ có gọi cho mình. Lấy điện thoại ra gọi lại cho hắn, bên kia bắt máy:

- Dạ, ngài..ngài có việc gì cần nhờ tôi giúp ạ? - Tên này không ngờ vẫn còn sợ mình như thế.

- Ừ, tao cần mày tìm dùm thông tin của một người, tới chỗ hôm trước đi, tao chờ. - Nói xong cúp máy luôn, với những người như này thì không cần phải dài dòng tình cảm với tụi nó làm gì.

Tới nơi thì đã thấy hắn ở đó trước rồi, nhìn ngoài có một chiếc motor đang còn nóng, chắc gấp rút chạy tới đây quá. Hắn thấy tôi tới thì chạy ra đón, tôi không muốn giao tiếp quá nhiều với những thành phần này nên tóm gọn:

- Tìm cho tao thông tin về người này, chỉ cần thông tin, bất cứ thông tin nào, khi nào tìm được thì gọi cho tao, làm xong lần này thì tao với mày không liên quan gì đến nhau nữa. - Ném cho nó tấm hình và cho nó một cái hứa hẹn.

- Dạ, dạ, tôi nhất định sẽ tìm ra trong thời gian ngắn nhất..bla..bla. - Tôi thấy hắn nói cái gì gì đó cũng chẳng buồn nghe, lượn đi luôn.

Tiếp theo những ngày nhàm chán, tôi cứ ở trọ ngồi thiền cho thời gian trôi qua, đúng là như trong những tiểu thuyết họ thường nói: “Tu luyện không năm tháng”, thằng Cường hằng ngày vẫn đi làm thuê, đi ra đi về thấy tôi ngồi im không nhúc nhích nó cũng không làm phiền.

Một tháng trôi qua, lúc này đã 1h sáng rồi, tôi mở mắt ra, muốn uống tí nước, tôi không hiểu sao lại mình càng ngày càng trở nên khô khan và cô độc như vậy nữa, là bị ảnh hưởng bởi ký ức xa xăm kia sao? Lắc đầu bỏ qua vấn đề này ở phía sau, dường như cái mong muốn làm giàu cũng không còn mãnh liệt nữa. Ring...ring... lại có điện thoại, ai mà gọi vào giờ này nhỉ.

Số lạ, chẳng lẽ là tên Hải đã kiếm xong, tôi chỉnh lại giọng mình một tí rồi nói:

- Alo.

- Ủa, ai vậy nhỉ, có phải số điện thoại của Vũ không? Mà giọng quen quen. - Giọng con gái phát ra.

Ặc, Tuyết Trang gọi điện trời ơi. Lộn giọng, lộn giọng, cũng may là chỉ mới nói có 1 từ, chưa chắc đã lộ chân tướng, mà cũng sợ, con nhỏ này sắc sảo lắm, coi chừng nó đoán ra cái gì. Tôi vội đổi giọng:

- À, Vũ đây, nãy đang ăn, chưa kịp nuốt. Có chi không?

- Ủ, tưởng đang ngủ chứ, rảnh không?

- Rảnh. - Sao con gái dạo này cứ thích hỏi rảnh không vậy, đừng nói rủ đi dạo nữa nghe.

- Ra cầu xyz đi, Trang đang ở đó nè, ra dạo tí. - Lại đi dạo, tôi suýt nữa té ngã, trùng hợp thế.

- Oke. Đ... - Vừa định nói đợi tí thì bên kia cúp máy mất rồi.

Chuẩn bị một tí rồi vác xác mình ra chỗ hẹn, thấy con nhỏ vẫn đang hóng gió trên đó. Chẳng lẽ cũng còn có tâm sự gì nữa?

- Hey, bên này.

Nó quay mặt qua:

- À ừm, lại đây.

- Sao đứng suy tư thế? Đã bảo rồi mà, con gái mà cứ thích đi lang thang về khuya thế này là không được.

- Hihi, lo cho tui sao?

- Không lo sao được, ai cũng thế thôi. Vả lại Trang là đối tác của Vũ còn gì? Hiển nhiên mà.

- Vũ có thích Trang không? - Trang mỉm cười hỏi, nụ cười khá bí ẩn.

Câu hỏi kiểu gì đây? Thường thường thanh niên nào mà bị gái hỏi câu như thế này, nhất là gái xinh thì sẽ máu dồn lên não cho rằng cô nàng thích mình mới hỏi vậy, mà thường thường thì cũng đúng là như vậy. Nhưng mà tôi lại không cho nó đơn giản như vậy, ai chứ con nhỏ này tôi nếm đủ mùi rồi, khá “âm hiểm”, mỗi lời nói đều có mục đích kiểu như “ẩn dụ”, không phô phô như mấy đứa khác, cũng phiền phức người khác làm sao mà hiểu được, chính tôi cũng không thể hiểu được nó nghĩ gì.

Nhưng mà thôi, cứ nói thật với lòng mình là được. Có nói dối chắc cũng không qua mắt được nó:

- Chưa. - Nếu là tôi của ngày xưa, không có xảy ra biến đổi gì thì chắc chắn sẽ đồng ý, gái đẹp hỏi có thằng ngu nào mà từ chối, chưa quen cũng đồng ý nữa. Nhưng mà giờ thì khác, không vội vàng, tôi còn muốn đi những nơi khác nữa, không có nhiều thời gian

Đều là người thông minh đương nhiên là sẽ hiểu câu trả lời này, hiện tại thì chưa nhưng ai khẳng định tương lai sẽ như thế nào có thể sẽ thích. Không nói không mà cũng không nói có. Tuyết Trang nghe thế thì càng cười tươi:

- Hihi, hay quá. Nếu có thì chắc chỉ có Vũ buồn thôi. Trang không muốn thấy điều đó, Trang sắp phải đi xa, không biết sau này còn có thể gặp lại không. Cho Trang xin lỗi về những dự định tương lai của tụi mình. Trang vừa rồi thi đạt giải nhất ở khu vực Việt Nam nhưng sẽ từ bỏ, không thi tiếp nữa.

- Vậy Vũ phải tự nghiên cứu vấn đề đó à? - Tự dưng thấy nản à, mình cũng không có chuyên về sinh học nghe. Ký ức của khổng lồ kia toàn về cái gì gì đâu, siêu nhiên quá làm gì có y học, mà có đi chăng nữa thì cũng toàn là đan dược với linh thảo gì gì đó ở Trái Đất làm gì có.

Dường như nhìn ra được tâm trạng của tôi, Trang nói:

- Cũng không hẳn nha, mà con người thì nên chuyên tâm một thứ thôi, nhiều quá sẽ gây loạn, không tốt. Vũ thì theo Trang thấy cực kỳ giỏi trong lĩnh vực công nghệ nha, vì thế không nên phân tâm thêm bên sinh học y học làm gì. Nên không cần phải nản chí.

- Vậy chứ làm sao?

- Thì mình làm đơn giản thôi nè, không cần phải kết nối nhiều người lại làm gì, chỉ cần làm giống như buổi ra mắt phát minh của Vũ lần trước thôi là được. Hai người kết nối chơi với nhau, dù sao thì game điện tử mấy chục năm về trước khởi nguồn cũng chỉ có 1 người chơi, sau đó khi 2 người chơi thì bắt đầu phổ biến.

- Ý Trang là game đối kháng?

- Chính xác, chỉ cần làm như vậy thôi rồi từ từ mình phát triển sau. Không cho người chơi sở hữu máy tư nhân hoặc máy riêng, chỉ có tự mình sở hữu và điều chỉnh phân phối thì mới tránh được những tai nạn về sinh học được. Những thứ mới lạ luôn luôn hấp dẫn.

Đúng rồi nha, mình chỉ cần làm đơn giản vậy thôi, cần gì màu mè chứ. Những thứ mới lạ thì luôn thu hút người tham gia, khỏi sợ ế. Cần gì cao siêu, nhớ ngày xưa hồi mình còn nhỏ chơi Ps1,ps2 thì những game cổ điển như contra, bắn chim, mario, bắn xe tăng hay là đấu trường thú cũng đủ làm mình nghiện rồi. Tôi đưa ngón cái lên(like):

- Hay đấy, mà Trang định đi đâu mà xa?

- Hihi, không nói! Trang có thể không về nơi này được nữa nên muốn giúp Vũ lần cuối, mà Trang cũng có lỗi không không tham gia được kế hoạch này với Vũ nên cũng coi như là bồi tội, hihi.

Đi xa? Không về nơi này được nữa? Nhất thời tôi lại liên tưởng đến những câu đùa trên mạng thời tôi còn đi học và chưa biến dị. Đó là người ta nói về Faker(một game thủ hàng đầu của game LoL nhé,ai chưa biết thì google) người ta nói anh là người ngoài hành tinh để mất đĩa bay ở trái đất. Nhất thời không nhịn cười được đùa một tiếng:

- Người ta trả đĩa bay cho Trang rồi à?

- Hơ, đĩa bay gì? - Tuyết Trang ngơ ngác luôn.

- Không có gì! Haha, chắc lại về hành tinh của Trang chứ gì? Hahahahaha. - Tại con nhỏ này nó “quái vật” quá, biến thái kinh khủng, kiểu gì cũng suy đoán ra được, chỉ nhìn sắc mặt mà đoán được nội tâm nên tôi ví dụ như thế.

- Hơ, sao..sao Vũ biết? - Trang giật mình.

Thấy thế tôi càng giật mình hơn, chẳng lẽ đùa thôi cũng là thành thật, con nhỏ này là người ngoài hành tinh. OMG, tôi tin chắc thế gian này không chỉ mình Trái Đất có sự sống, bằng không thì những ký ức siêu nhiên trong đầu tôi là cái gì? Áo chắc, đương nhiên không phải là ảo rồi, thuật pháp tôi cũng luyện được cơ mà. Thế nên nói có người ngoài hành tinh thì tôi cũng không lấy làm lạ.

Thấy tôi mồm chữ “O”, thì Tuyết Trang biết là mình đoán lầm rồi, cũng tại là thông minh nên bị thông minh hại. Cười ha ha:

- Haha, Vũ tin Trang là người ngoài hành tinh thật à?
  - Nếu Trang nói phải thì Vũ tin, haha. Còn không thì thôi.
  - Haha, Vũ tin thế giới này có người ngoài hành tinh thật sao.
  - Phải, không phải tin mà là chắc chắn có.
  - Chắc chắn? Vì cái gì mà Vũ chắc chắn, Vũ gặp rồi à? Hay là Vũ là người ngoài hành tinh, cũng nghi lắm nha, người thường làm sao mới từng này tuổi mà ghê vậy.
  - Haha, đúng vậy, Vũ giờ không phải là người Trái Đất. - Thích trêu tôi à, trêu lại. Cơ mà mình cũng nói đúng, giờ đâu còn là người nữa đâu.
- Lần này đến lượt nó Tuyết Trang kinh ngạc, kinh ngạc thật sự. Mới chê tôi xong chẳng lẽ liền tin tôi là người ngoài hành tinh thật à? Cô nàng đâu phải là người cả tin, chuyện hoang đường này vốn là không người nào tin.
- Thật..thật hả? - Trang lùi một bước.
  - Hahahaha, cười chết mất. Vậy mà cũng tin hả trời. Đùa thôi.
  - Đùa sao? Đùa mà như thật vậy, làm hết hồn người ta. Người ta thấy Vũ biểu hiện bình thường như là nói sự thật vậy, không tin sao được. Không ngờ diễn xuất lại tăng lên rồi, sau này chắc Trang không đoán được ý nghĩ của Vũ nữa rồi. Haizz, sau này...
- Ặc, nói đùa gì vậy. Không ngờ là tin thật vì nhìn vào biểu cảm của tôi. Đúng, lúc đó tôi cũng tự cho mình không phải người Trái Đất nữa rồi. Cơ mà con nhỏ này đúng là biến thái thật, gần như đoán đúng suy nghĩ của tôi rồi còn gì. Người như vậy đúng là khó lừa nhất, khó nói dối nhất nhưng nếu nắm rõ thì chắc... cũng dễ lừa nhất.
- À mà còn một điều nữa Trang muốn nhắc Vũ, Vũ có phải xuất thân nhà nghèo không?
  - Đúng vậy.
  - Vậy thì phát minh ra cái gì mới hoặc là tung ra thị trường áp ủ của Vũ thì tốt nhất không nên tự lộ mặt ra. Không nên cho mọi người biết là Vũ làm chủ, điều này khá nguy hiểm.
  - Tại sao lại nguy hiểm?
  - Vì thế giới này không yên bình và công bằng giống như Vũ thấy đâu. Có nhiều cái khó nói lắm nhưng mà cụ thể là nếu Vũ nói là mình làm chủ thì có thể sẽ có người dùng vũ lực, vũ khí để uy hiếp Vũ phải giao ra bí mật về phát minh của mình.
  - Biết rồi, Trang đừng lo. - Tôi không cho điều này là đúng, thứ gì uy hiếp được mình chứ? Cùng lắm thì bật trạng thái 3 bỏ chạy, đến ô tô cũng đuổi không kịp.
  - Không nên coi thường, Vũ có thể không sợ nhưng nếu người ta bắt người thân của Vũ uy hiếp thì sao?
- Tôi bỗng dưng bùng lên sát khí(là muốn giết người đó), đứa nào uy hiếp người thân của tôi. Tôi sẵn sàng giết, không có cái gì là ác hay không ác cả. Chỉ cần đừng đụng vào là sẽ không sao. Tuyết Trang dường như cảm nhận được sát khí của tôi:
- Vũ..Vũ từng giết người hả?
- A, chợt bình tĩnh:
- Không, làm gì có. Chỉ là ghét đứa nào muốn uy hiếp người thân của Vũ thôi.
  - À,ừ vậy thì sau này Vũ nên tìm kiếm 1 con bù nhìn thay thế mình điều khiển những thứ kia để cho đỡ nguy hiểm, Vũ hiểu ý Trang không?
  - Hiểu chứ.
  - Vậy là được rồi!

Đi lòng vòng tâm sự thêm một chút rồi Trang nói:

- Thôi cũng gần sáng rồi, Trang đi đây. Sau này...nếu có duyên sẽ gặp. - Nói xong Trang đi luôn để lại tôi vẫn còn sững sờ đúng đó. Câu này quen quá, không phải là tôi nói lần trước sao?

Một lúc sau, tiếng chuông điện thoại lại reo. Thầm mắng, không biết là ai nữa đây, đi dạo nữa thì đẹp nhé. Lấy cục gạch ra thì thấy số thằng Hải lé, chắc tra cũng ra rồi, lâu vãi:

- Mà tìm ra rồi à?

- Dạ, tôi tìm ra rồi.

- Nói đi.

- Nhưng..nhưng mà tên này có chỗ dựa lớn lắm.

- Lớn bằng tao à?

- À, à không. Sao mà bằng được. - Tên Hải lé nghĩ trong đầu, bằng đó có kinh thật nhưng mà sao ghê bằng ma quỷ chứ.

- Vậy nói.

- Vâng, hần tên là Nguyễn Đức Nam, hần tính tình rất đào hoa. Được thêm cái mác đẹp trai và học khá tốt nên đã hần thay bồ như thay áo, có nhiều là “ăn xong chùi mép” bỏ chạy nữa.

- Vậy mà người ta không kiện nó, không trừng phạt nó à?

- Tại thằng đấy nó có chỗ dựa cứng, ông chú của hần là Nguyễn Thành Tây, biệt danh trong giới giang hồ là Tây “độc”. “Độc” không phải là hần hay sài thuốc độc mà hần tính tình tàn nhẫn độc ác, gây ra nhiều vụ án. Lại cầm đầu băng đảng The Jungle nên cũng chả ai dám đụng, thêm vào điều kiện anh trai hần là bố của thằng Nam là phó giám đốc tập đoàn thương mại XXX nữa nên về mặt tài chính lẫn giang hồ đều thuộc loại tốt. Địa chỉ nhà hần ở XYZ đường ABC quận MNP(chả biết bịa gì nên đặt vậy thôi).

===== Lời tác giả =====

Tôi muốn đẩy nhanh tình tiết truyện này và muốn kết thúc nó trong vài chương tới, tôi sẽ chuyển sang phần khác, tức là viết trong quá trình ở Võ Lâm Cảnh, tách riêng ra với thời hiện đại. Có thể là sẽ đổi ngôi.

40. Chương 38: Lộ Mặt Sở Khanh

Thì ra là có chỗ dựa lớn, tôi hỏi tiếp:

- Thế nó hay làm gì với những cô gái kia?

- Dạ..dạ, thằng Nam nó..nó chăn rau nên nó làm gì chắc ngài cũng rõ.

- Chăn rau? Là làm gì? - Từ này lạ thật, rau là phải nuôi trồng, sao lại chăn? Chẳng lẽ là từ lóng trong giới giang hồ.

Tên Hải lé ngạc nhiên nhìn tôi, kiểu như nhìn mấy đứa con nít mới ra đời ấy. Chẳng lẽ người thanh niên máu lạnh trước mặt lại còn chưa nếm mùi đời. Tôi thấy ánh mắt hần nhìn tôi liền đoán được sơ sơ ý nghĩ trong đầu hần, tôi trừng mắt làm hần giật mình:

- A, à chăn rau là..là... là gì định nghĩa rõ ràng tôi cũng không biết nữa. Nhưng đại khái là ai cũng ngầm hiểu là tán gái xong chơi chán thì sẽ bỏ.

- Không ngờ trên đời này vẫn còn có những thứ khốn nạn như thế này. - Người khác thế nào tôi không biết nhưng đối với tôi đau nhất không phải là nỗi đau thể xác mà chính là tinh thần. Nhất là khi Dung đã yêu nó quá rồi, sự thật này...đã quá khó để chấp nhận đối với nó. Tôi lần này sẽ không ngại “trừ gian diệt bạo”.

- Dạ, dạ. - Tên Hải lé thăm mắng trong lòng, không phải mày là kẻ tàn ác, giết người không gớm tay sao? Còn bày đặt chê người khác nữa, ít nhất người ta còn tay chưa dính máu, chỗ khác dính không tính.

- Mày có phải dân chăn rau không?

- Không, tất nhiên là không rồi, muốn chăn rau thì phải có nhiều điều kiện tôi làm gì có điều kiện gì, con gái đứa nào thèm để ý mà chăn. - Hấn chối ngay.

- Điều kiện gì?

- Thì muốn tán gái phải đẹp trai, nhà giàu là 2 điều kiện chính, còn giỏi giang thì là điều kiện phụ. Có thể con gái mới theo để mà chăn chứ.

Rầm Tôi ghét mấy thứ này quá, dùng tay đập mạnh vào tường để giải tỏa chút tâm lý. Rồi hít thở thật sâu, quay đầu bước ra ngoài cửa, mục đích đã đạt được thì còn ở lại đây làm gì nữa. Thầm hô may mắn là mình đã nhắc Dung là không nên tùy tiện trao cái gì cho mấy thằng con trai trước hôn nhân rồi, hi vọng nó còn nhớ, chỉ cần nó nhớ thì cho dù thằng kia có bỏ càn tốt, càn hay.

Sáng sớm 7h, tôi lượn qua trọ Dung, tôi muốn chắc chắn rằng không có điều gì đáng tiếc xảy ra. Trước khi gõ cửa, tôi lấy ra một viên bi cối trong suốt mua mấy bữa trước, vận chuyển bằng khí vào trong, rồi vận thêm cả một khí bao bọc bên ngoài để cho viên bi khỏi trở nên lạnh như cục nước đá. Làm viên bi trở thành một viên ngọc có 2 màu lục lam bay lung tung bên trong, trông đúng là thật đẹp.

*cốc*cốc* Gõ cửa, Dung lại mắt nhắm mắt mở ra mở cửa, đúng là ngủ như heo. Nó nhăn mặt:

- Mày hôm nào cũng phá giấc ngủ của tao thế.

- Giờ này mà còn ngủ, bộ mày là heo à?

- Heo cha mày chứ heo, có gì không lẹ tao còn ngủ tiếp.

- Tao tới tặng quà mày thôi.

- Quà? Quà gì? Dịp gì? hihi. Mày mà cũng biết tặng quà cho người khác à. Bạn này 5 năm rồi có thấy mày tặng cái gì đâu?

- Không tin thì thôi. Tao đi về. - Nói xong làm bộ quay mặt bỏ đi.

- Á, khoan. Tin, tao tin,hihi. Có gì đưa đây tao coi.

- Đây. - Đưa nó viên bi.

- Oa, đẹp quá. Mày mua ở đâu thế. Uy, còn hơi lạnh nữa, chắc là đắt lắm. Cảm ơn mày nha.

- Ừ, không có gì. Mà nhớ khi nào gấp quá cần tao giúp đỡ hay gặp nguy hiểm gì thì cứ ném mạnh nó xuống đất nghe chưa.

- Để làm gì? Đẹp vậy quăng tiếc lắm.

- Thì cứ làm vậy đi, hư tao đền cái khác. Tao có nhiều lắm, yên tâm. Nhớ không được quên đâu đây.

- Được rồi, làm gì căng.

- Mà sao hôm nay mày tươi thế, có gì hot à?

- Không,hihi. Tụi tao mới làm lành lại hôm qua, lão năn nỉ quai tao mới tha đó,hihi. Thấy tao mị lực không?

- Xùy, có mà quý lực.

- Xí, như mày làm sao mà cảm nhận được. Đồ ế.

- Ế kệ tao, do tao không thích thôi.

- Ừ ừ, biết rồi, tại mày tiêu chuẩn cao quá chứ gì, hahaha.

- À mà nhớ tối hôm đầu tiên mà tao với mày gặp thằng Cường ở Sài Gòn không?

- Nhớ, thì sao?

- Nhớ mấy câu nói trên đường chở mày về tao có nói chứ?

Nó nghe thế đỏ mặt lên, chu mỏ:

- Nhớ, mà mày nói cái đó để làm gì.

- Không có gì, nhớ là tốt. Haha, thôi tao đi đây, bye. - Nói xong chạy đi luôn, không chờ nó nói chuyện. Tôi không vội gì nhưng giờ cần đi chuẩn bị thêm vài thứ nữa, không rảnh mà nói chuyện.

- Này...con chó, đứng lại, chưa kịp nói gì mà. Ôi, nó chạy mất hút luôn rồi, chưa kịp hỏi nó tặng nhân dịp gì nữa,hihi. - Nhìn viên bi cười cười, cũng rất thích nó. Đóng cửa lại tiếp tục làm heo ngủ nướng.

Về lại trọ, tôi thiền xuống, lục lại ký ức xem còn có cái thủ đoạn gì hay ho không, chuẩn bị có thể chơi với “lực lượng vũ trang” chứ chẳng đùa. Các thuật pháp dùng để sử dụng khi đông người thì cũng có rất nhiều, nhưng mà lại cần các điều kiện để tu luyện, cái này vượt qua một bên đã, không xem thuật pháp nữa. Xem qua các loại võ kỹ thì thấy đây là một thể loại tiềm năng nha, vậy mà trước giờ không để ý, tu thần thì lợi hơn tu tiên rất nhiều, thần chỉ cần chăm chỉ luyện tập và lĩnh ngộ ý cảnh mà không cần nhiều tài nguyên, về phần ý cảnh là cái gì thì cũng có đề cập nhưng mà giờ tôi cũng chẳng hiểu được ý nghĩa của những từ đó.

A, trong thuật pháp còn có thứ mình có thể dùng, là sử dụng băng khí của một thuật pháp băng hệ, à nhầm thể loại này gọi là pháp kỹ, không phải là thuật pháp. Pháp kỹ tức cũng là pháp thuật nhưng thì triển dựa trên nền tảng của một nguyên tố thuật pháp cùng loại. > miêu tả rằng khi sử dụng thì có thể đóng băng đối thủ vĩnh cửu bằng hàm mộ hàn băng, phong ấn sinh cơ, rơi vào trạng nửa sống nửa chết, cũng có thể dùng để cứu người gần chết, đóng băng họ lại đợi có cách cứu rồi thì dùng chính thuật này giải băng ra. Hay, vừa giết địch, vừa cứu người, cái này học có lý nha, ghi nhớ rồi tiếp tục tìm kiếm bên võ kỹ. Vì lần này tôi phải chuẩn bị thật kỹ.

Nào là >,>,>... Cũng nhiều phết, nhưng mấy thứ này cũng phải cày lâu à nha, không phải là một ngày hai ngày là có thể sử dụng, không chọn. Trong đó có một môn gọi là >, éo gì nghe có vẻ không hay lắm mà cũng không giống võ công nha, “tay đen”? đó là cái thứ tên gọi gì chứ? Điều kiện luyện lại không có, nhưng lại không phải pháp kỹ hay võ kỹ lẫn thuật pháp. Cuối cùng vẫn là chọn > vì nó đơn giản, cũng không biết uy lực thế nào nhưng mà đã tồn tại trong thế giới thần thoại như tiên hiệp kia thì không thể nào ở trái đất này yếu được, có một điều kỳ lạ là nó vẫn dùng khí trong cơ thể để thi triển nhưng vẫn cần vận sức như võ kỹ.

Thế là ngồi nhắm mắt suy diễn >, tự luyện tập trong tư tưởng của mình, cái phòng trọ này cũng khá yếu ớt, tôi cũng không dám thử, mà ở thành phố thì tìm ở đâu ra nơi nào hoang vu chứ. Đương nhiên là không có bất cứ ai có thể tập võ mà ngồi nhắm mắt tưởng tượng thì có thể tập thành, nhưng mà tôi lại có khả năng đặc biệt đó, cái này thì hiện tại cũng không biết giải thích làm sao nữa. Thấm thoát trôi qua 1 tuần liền, ngày nào thằng Cường cũng ra vào liên tục tôi cũng không để ý nhưng 2 hôm nay thằng này như cần ma túy, hay cười ngây ngô một mình. Chẳng lẽ bị ngu rồi sao? Vừa lúc nó mới đi làm thêm buổi tối về tôi cũng muốn giải tỏa tinh thần một chút sau 1 tuần ngồi suy diễn muốn nổ óc:

- Ê cu, mới nhai thuốc lắc hay sao cười như điên vậy?

Nó như tỉnh mộng:

- Lắc cmm, tao đang vui thôi.

- Haha, vui? Làm mẹ vui đến gì cười như đại 2,3 ngày nay thế. Đừng nói với tao mày trúng số độc đắc nghe con chó.

- Haha, không đến nỗi như vậy, tao..hôm nay tao đã tìm thấy được một nửa của đời mình. Hahaha, sẽ không còn những đông lạnh lẽo nữa.

- Hahaha, mày có gấu à? Con nào mà xấu số thế? Tội nghiệp, tội nghiệp a.

- Tội *beep*, chưa có gấu nhưng mà anh nhắm rồi, haha. Chạy đâu cho thoát.

- Cái dm, mày nhắm rồi á? Chắc được không mà cười,hahaha. - Tôi không ngại mà chỉ mặt nó cười.

Nghe câu này bỗng nó xiù xuống, thở dài:

- Haizz, ai biết được, đúng là hiện giờ tao chưa có gì sánh được với con nhỏ thật, nhưng mà tao không bỏ cuộc, không được thì thôi, có gì đâu.
- Lo éo gì, có tao gánh. Mà cứ tự tin lên, con gái chủ tịch nước tao cũng lo cho mày đủ tầm, haha. Chỉ cần mày chân thành và thật lòng. - Tôi vỗ vai thằng Cường.
- Nhớ nha con, tao bây giờ cái gì cũng không có. Mà của mày cho tao cũng dẻo ngại mà không lấy, nhớ trước là có thể tao éo trả đâu đấy, đừng hối hận.
- Tao thêm hối hận, haha. Mà con nhỏ nào vậy, có hình không? Để anh xem vị tiên nữ nào hút hồn thằng bựa nhân như mày.
- Có gì đâu, tao cũng không hiểu sao tao thích con nhỏ đó nữa. Tao vốn không thích tính tình đánh đá khó chịu của nó. Chắc tao điên rồi.
- Dm, thế tóm lại là con nào? - Tôi giả vờ mất kiên nhẫn.
- Ờ thì con nhỏ ở quán nhậu mà hôm đầu tiên tao với mày gặp nhau ở Sài Gòn nè.
- OMG, thì ra là nó. Ờ mà công nhận nhỏ cũng xinh. Haha, cần gì thì pm anh giúp cho nha cu, hahah... - Đang định nói chuyện vui cho thoải mái tinh thần thì bỗng dưng nhận được một khí tỏa lên ở hướng Bắc 50km. Vậy nhất định..là viên bi vỡ rồi.

Không ngờ là lại sớm như vậy, nghiêng rằng niệm quyết chuyển đổi sang trạng thái 3. Tóc đổi màu dài ra tới đầu gối, vuốt dài ra, đuôi trắng tuyết mọc, không có nhiều thời gian để suy nghĩ nữa. Tôi vận hết tốc lực chạy làm bay luôn cái cửa trọ, nhảy lên nóc nhà chạy thẳng. Gấp là đương nhiên, ai biết tình huống gì sẽ xảy ra, chậm một giây có khi hối hận cả đời. Vì giờ phút này tôi đã chuẩn bị rất kỹ, không thể lỡ thời.

Người trên đường tự dưng thấy một bóng trắng xoẹt qua trên từng mái nhà, lại không có tiếng động, chỉ vài giây đã khuất tầm mắt, rất nhiều người tỏ hiếu kỳ, cầm điện thoại quay lại nhưng cũng không nhìn thấy được rõ hơn tí nào.

Trước lúc tôi bộc phát tốc độ tầm 5 phút thì tại một con hẻm cách trọ tôi 50km về phía bắc, có hai người đang dạo bộ, một nam một nữ. Người nữ chống cự dữ dội, đẩy người nam ra. Tên kia không những không tức mà còn ra vẻ hơi buồn:

- Tại sao em không chịu? Tự mình yêu nhau mà? Sớm muộn gì cũng vậy thôi, anh hứa sẽ không bỏ rơi em đâu. Chẳng lẽ em..em không yêu anh sao? - Hắn tỏ ra khá đau lòng.
  - Có..có, em yêu anh nhiều lắm nhưng..nhưng chuyện này không thể được. Chúng ta còn trẻ và lại..và lại còn chưa cưới nữa. - Đứa con gái thì đã khóc rồi, đang phân trần.
  - Nhưng chúng ta nhất định có thể ở bên nhau mà. Em không hề tin anh? Hay nói thẳng ra là em vốn không yêu anh, em chỉ xem anh như trò đùa?
  - Huhu, anh đừng nói như thế. Em tin anh mà, nhưng..không thể được, ba má em biết là em chết đó.
  - Yên tâm, anh không nói, em không nói thì ai mà biết. Anh yêu em.. - Nói xong đứa con trai ôm đứa con gái lại và hôn, người con gái cũng không chống cự, hôn lại. Nhưng một lúc đứa con trai lại đưa vuốt ve các thứ thì bị đẩy ra.
- Đứa con trai tất nhiên là tên Nam, còn con gái là Dung. Làm lành với Dung từ tuần trước rồi, sau đó hắn tính sẽ rủ đi chơi vài lần, đến lần này hắn quyết định là chở đi thật xa để tiện mà hành động, hắn cũng sắp chán Dung rồi mà còn chưa sơ múi được gì hắn không cam tâm. Trước giờ hắn chưa lần nào chậm trễ như thế, biết bao nhiêu cô gái rồi mà chưa cô nào nắn nỉ mãi chưa cho như thế này. Thấy hắn bị đẩy ra, tự dưng bên góc bên kia tường có thanh niên đứng sẵn đó nãy giờ bước lại cười cười nói:
- Haha, Nam thiếu gia của chúng ta bách chiến bách thắng không ngờ lại bại trận bởi một con nhỏ như thế này.

Tiếp theo đó một loạt tiếng cười, có thêm mấy thằng tóc màu mè đủ loại, có thằng tay còn ôm một đứa con gái, đi ra.

- Haha, mày thua rồi Nam ạ. Chuẩn bị một châu linh đình cho tui tao, haha.

Lúc này mặt thằng Nam cũng hết bi thương, cười ha hả:

- Haha, tao cũng chịu, cổ hết sức rồi, 1 châu thì 1 châu. Tui mày muốn ở đâu?

- À..ừm, ở Tokyo nhé.

- Tao cũng thích đồ ăn Nhật.

- Tao đồng ý.

- Tao cũng đồng ý.

.....

Hiển nhiên tên Nam cũng không phải tiếc nuối gì Dung cho lắm, không được thì thôi, không cam tâm thì không cam tâm, một đứa con gái không phải là xinh đẹp mà nhà cũng không giàu thì đối với hắn cũng chẳng có một chút hứng thú nào. Vốn hắn cũng không để ý đâu, chỉ là một hôm đi chơi với nhóm bạn “chăn rau”. Uống rượu no say, hắn và đám bạn thấy Dung vụng về đi ngang qua, nhìn mặt cũng biết là chưa trải mùi đời, mấy đứa trong đó hứng thú thách thức hắn đưa nhỏ này lên giường, hắn đang có men trong người thêm mấy đứa bạn đổ thêm dầu vào lửa. Hắn lớn tiếng khẳng định nếu không được thì sẽ bao tất cả một châu linh đình, muốn ăn ở đâu cũng được.

Chính vì thế nên hắn mới kiên nhẫn, theo từng chút, lại còn phải hay xin lỗi, chịu Dung làm nũng. Chứ gặp đứa khác có đẹp hơn thì với bản tính của hắn cũng không bao giờ chịu nhường bước, thậm chí là không quan tâm luôn. Hôm nay hạn cuối mà vẫn chưa được (tất nhiên là kèo phải đặt ra hạn chót chứ không dây dưa cả đời ai chờ nổi), mà nếu không có hạn hắn cũng hết kiên nhẫn rồi, hắn hẹn lũ bạn ra đây để chứng kiến hắn thành công, nhưng mọi sự không phải như ý, cuối cùng hắn vẫn thất bại. Mất mặt với bạn bè, hắn đâm ra giận Dung, hắn cười cười nhìn Dung đang thất thần:

- Haha, trước đó tao bao tui mày châu ở đây đã, coi như thành ý của tao. Tui mày đứa nào thích thì chơi chung nhỏ này với tao. - Hắn phải cho con nhỏ không biết điều này 1 bài học tới cuối đời vì dám từ chối hắn.

- Coi kỹ chưa mày, coi chừng dính phốt đó. - Các tiếng vui đùa vang lên.

- Haha, tao biết nó kỹ còn hơn ba tao nữa, nhà nghèo mà thôi, không có cái ghê nào để dựa hết, tui mày khỏi lo. - Nói tới đó cả bọn cười to

Giờ nghe được lời này trong lòng Dung càng vỡ nát, đây là người cô yêu sao? Còn muốn mọi người ở đây làm chuyện xấu xa với mình. Cầm thú, đây còn tính là con người sao. Vội vàng lùi về phía sau:

- Không, không thể! Mấy anh..mấy người tha cho tui đi. Nếu không..nếu không tui báo công an đó.

- Haha, công an, nó báo công an kìa tui bây, sợ quá, hahaha. - Một thằng tóc vàng ôm bụng cười to, làm tui kia cười theo. Công an hả? Là thứ gì? So với bọn chúng còn lớn hơn sao? Cùng lắm là đưa thêm 1 tí tiền chứ nhiều.

Cả bọn như sói nhìn cừu, ánh mắt trở nên dâm dăng. Dung trong lúc tuyệt vọng nhớ tới viên đá mà thằng Vũ tặng mình tuần trước, giờ nó đâu còn nghĩ được gì, có gì cứu được mình thì nó làm tất. Nó ném mạnh viên bi xuống đất làm viên bi vỡ ra. Nhất thời lúc đó băng khí ở trong viên bi toát ra làm xung quanh đó 5m trở nên cực kỳ lạnh lẽo, cũng phải xuống tới 0 độ. Cả đám công tử bột ăn chơi vừa tiến lại gần thì thấy lạnh cắt da vội lùi ra khỏi phạm vi băng khí.

Dung cũng thấy lạnh buốt người nhưng giờ cái chỗ này là chỗ cứu mình duy nhất nha, không chịu nổi cũng phải chịu. Vội vàng chạy đứng bên cạnh chỗ viên bi bể, run cầm cập sắp lạnh chết rồi nhưng cũng không dám đi ra khỏi bán kính 5m. Bọn kia thì sống âm quen rồi, đâu dám vào trong khu vực đó, cũng hay đi du lịch tuyết ở nước ngoài nhưng mà giờ đang mặc áo thun quần jean nha, sao chịu nổi. Bọn chúng ngạc nhiên:

- Đây là thứ gì sao có thể bể ra làm lạnh cả một vùng như vậy chứ. Chẳng lẽ công nghệ tân tiến mới phát minh.

Đầy tiếng nhao nhao nghị luận, tự nhiên đây là 1 đám ăn chơi phá cửa, nói nhiều cũng là điều đương nhiên. Rồi thấy hình như nhiệt độ quanh vùng đó hình như đang dần trở lại bình thường, bọn hắn quyết định chờ thêm 1 tí nữa, thật ra có một hai thằng chịu lạnh một chút lao vào kéo người ra thì vẫn được nhưng lại không ai vào, cho là đã ở đây thì chạy đi đâu nữa, việc gì ta phải chịu lạnh để kéo ra. Nhất định sẽ cho nhỏ này biết mùi, đồng thời hỏi cái thứ đồ chơi làm lạnh này là thứ gì? Mua ở đâu mà thú vị thế, mua về mấy cái sau này đi phá người ta ném chơi. Mặc cho Dung ở trong vòng van xin đủ điều nhưng tụi nó vẫn cười ha ha.

Tầm 10 phút sau, nhiệt độ quanh viên bi vỡ đã lên tới 10 độ, có đứa không kiên nhẫn bước vào, Dung vội hét lên:

- Dừng lại đây! Dừng lại đây. Không được ...

- Hahaha, yên tâm đi cô bé! Sướng lắm, không phải như em vẫn tưởng đâu.

Bỗng dưng *rầm*, hình như có vật gì vừa rơi từ trên trời xuống thì phải. Bọn nó nhìn qua thì thấy thì thấy bên kia có một thanh niên tóc trắng dài như tóc con gái, móng tay cũng hơi dài, cho bọn hắn cảm giác kỳ lạ. Con trai sao lại để tóc dài như thế. Tất nhiên đó là tôi, vừa gần tới nơi viên bi vỡ ra tôi cần giảm tốc độ liền chuyển lại về trạng thái 2 cực hạn, dù sao cũng không muốn có ai nhìn thấy cái đuôi cáo. Tôi vừa nhảy từ trên một cái cây cao 17m xuống nên tạo ra tiếng *rầm*.

41. Chương 39: Hóa Diên

Giờ nhìn lại thấy một đám thanh niên mỏng manh da trắng phía trước tôi thậm chí hô xui xẻo(nhìn lại mình đi, khác gì đâu ^__^), nếu biết chỉ có đám rơm cỏ này thì để trạng thái 2 bình thường cũng đủ xử lý rồi, đỡ tốn sức duy trì ở trạng thái 2 đỉnh cao. Nhưng chẳng lẽ giờ xin tụi nó vài phút đi WC rồi chuyển lại, cũng chả rảnh như thế. Dù sao tốn sức cũng không nhiều như trạng thái 3 nhưng mới vừa chuyển sang trạng thái 3 xong nên giờ cũng khá mệt. Bọn này lại nhìn tôi và cười to kiểu như gặp một thằng quái dị.

- Ê nhóc kia, mày biến đi chỗ khác chơi, chỗ này bọn anh đang có việc. - Một thằng lại gần tôi.

- Haha, chắc thằng này dân cosplay tụi mày ạ. Biến mày, le. Không tụi tao cho ăn đòn giờ. - Một thằng khác hung hơn.

Nhìn đám loi chơi này làm tôi khá thất vọng, cũng bỏ đi ý định làm thịt tụi này. Chỉ cần bắt tên Nam là được rồi, kéo bọn sau lưng hắn ra, tôi thì không hiểu sao càng ngày càng máu chiến mà làm việc thất đức lẽ nào không trả giá. Không cần nhiều lời với bọn này, tôi đi thẳng tới chỗ Dung. Thằng lúc này mất kiên nhẫn, lao lên định đá một cái trúng chân tôi, xong nó co giò lại té ra đất kêu đau. Đương nhiên rồi, ở trạng thái hai cơ thể đầm nát cả sắt thì một thằng công tử bột ăn chơi đá vào thì chỉ có mức tự mình làm đau mình thôi.

Thấy vậy tôi cũng chẳng để ý bọn này nữa, đi tiếp. Bọn kia thấy cảnh thằng bạn mình như vậy cũng không dám làm gì đều lui ra hết, có mấy thằng lại đỡ thằng kia dậy. Dung đang hoảng sợ thấy tôi lại gần, hơi run run(không biết là do lạnh hay do sợ nữa):

- Vũ hả m...

- Suyttttttt! - Tôi ngất lờ.

- Tao là Cửu. - *Nháy mắt* Sau khi được Trang nhắc nhở tôi cũng không ngu mà lộ ra danh tính của mình, lỡ đâu trong bọn này có thằng bắt người thân của tôi trả thù thì sao? Tôi đâu thể cạnh me từng ngày bên cạnh họ được. Vì thế nên đã xác định đập tụi nó một trận thì phải cẩn thận, bất cứ ai trong đám loi chơi này đều là nhà giàu và có thế lực, nhất là thằng Nam tuy không giàu nhất nhưng là có thế lực nhất, thuê một đám giang hồ dao búa súng ống không thành vấn đề. Ai dám đảm bảo tình huống ấy không xảy ra chứ?

Dung nhắm mắt lại, không có nói gì hết. Tôi nghĩ rằng chắc nó vẫn chưa hoàn hồn hoặc là vẫn chưa chấp nhận được sự thật này. Thôi kệ, cứ mang nó về đã rồi tính tiếp. Lại kéo tay nói:

- Đi, về trọ mày rồi tính. Đừng sợ, có tao ở đây rồi (nhớ có bài nhạc nào ntn). Chẳng phải tao nói rồi sao, trời sập cũng có tao chống cho mày (nói phét thôi). - Nó nước mắt chảy dàn dụa rồi mà chưa mở miệng ra khóc thôi.

Dung mở mắt ra bỗng kêu lên:

- Aa, coi chừng phía sau.

bóp Tôi hình như bị một cái cây sắt gì đó đánh vào đầu. Muốn chửi thề: “DM” quá, mãi lo nổ quên mất còn có bọn loi chơi xung quanh nữa. Tuy không có ảnh hưởng gì nhưng cũng đau chớ bộ. Bọn nó thấy đánh lên thành công mấy thằng lao lên đá mấy phát vào lưng đối phương, tưởng như sắp lật kèo vì thằng này ngu ai ngờ biến cố xảy ra khiến bọn nó không thể tin nổi. Tên tóc dài lập dị kia vốn bị một cây sắt đập vào đầu còn bị tụi hấn bồi thêm vài cước đang lẻ ra phải xui lơ chịu đòn nhưng đằng này bỗng dưng bật dậy một bàn tay đen to cỡ nữa người hiện ra đánh mấy đứa bạn của tụi hấn ở gần tên kia bay luôn.

rầm cả đám kia nằm xui lơ luôn, không thấy cử động nữa. Tôi lúc đó mới chợt tỉnh, chết lại không không chế được bản thân mình, tại sao dạo này cứ hay như vậy nhỉ. Lẽ nào là tác dụng phụ của > làm biến đổi tính cách con người? Mà vừa rồi hình như mình có vận chuyển bằng khí thì triển > thì phải? Giờ hình như có chút hư thoát kiệt sức, tiêu hao khi dùng hắc thủ ghê quá, dùng thêm 2 3 lần nữa chắc biến lại thành trạng thái 1 luôn ấy. Nhìn lại thì có 4 thằng nằm thẳng cẳng rồi. Bọn thằng Nam lại đỡ bạn lên thì thấy bạn xị máu ra, không còn thở nữa, mọi thứ trong cứ như nát bét rồi. Bọn nó giờ mới sợ, vội đẩy đồng bạn đã chết ra hét lên:

- Aaa, giết người rồi. Thằng kia giết người rồi. - Cả bọn hoảng loạn hét lên. Lâu giờ tụi nó cùng lắm chỉ là đánh người ta nhập viện chứ đã dám giết ai đâu. Thấy cảnh máu me thì đã sợ hãi ra cả quần rồi, giờ trong đó còn có vài thằng bỏ chạy.

Không được, đã lộ ra giết người với nhất là mấy đứa hại đời nhà giàu này thì không thể để tin tức lọt ra. Tôi thì không sao nhưng mà Dung chắc chắn có chuyện, không những vậy mà có khi những người liên quan cũng chạy không thoát. Vốn chúng tôi chỉ là một đám thiếu niên nhà nghèo ở trên núi mà thôi, sao mà so được với các thiếu gia đồng bằng chứ, xã hội giờ nó bất công lắm, có tiền có quyền là có gần hết rồi. Đạp phong cước nhảy ra trước mặt một tên đang bỏ chạy, tôi vận mộc khí đạp giữa ngực hấn làm hấn bay trở lại....

Một lúc sau chỉ còn mình tên Nam còn đứng với anh mắt kính hoàng, hấn không tin vào mắt mình nữa, chuyện gì đang xảy ra? Vốn là một buổi đi chơi phê pha của hấn cùng nhóm bạn mà giờ đã thành một ngày chết chóc của hấn cùng tụi bạn. Tại sao, hấn hồi hận là đã không nghe lời ba hấn khuyên lo học, lo cho tương lai đi, đừng theo chú hấn nghịch phá để rồi lãnh hậu quả, chỉ trách lúc đó hấn không tin. Không tin ở Việt Nam này có ai mà dám chọc chú hấn, không sợ chú hấn trả thù sao? Hấn “a” một tiếng, quen cha nó giới thiệu cái “ghế dựa chống lưng” của mình, hèn gì thằng kia không sợ. Phải dọa mới được, bây giờ mặt mũi tính là gì, hot boy tính là gì, hèn nhất cũng được, miễn là sống:

- Mày..mày dám giết người? Mày không sợ đi tù rục xương à? - Hấn sợ lắm nhưng không dám chạy, thấy lũ bạn bị đánh làm hấn ngay cả lá gan chạy cũng không có.

Tôi nghe thấy mới nhìn lại tên còn sống duy nhất này, nhú mồm:

- Chết cha, lỡ giết người rồi làm sao bây giờ? Hay..hay là tao giết nốt mày nhé? Để không ai biết hết, thế là xong, haha. - Tôi cười to, không biết tại sao bây giờ lại hưng phấn thế không biết.

- Tao với mày không có thù oán gì, cũng như tao chưa bao giờ gặp qua mày? Tại sao mày lại muốn giết tụi tao. - Hấn chắc chắn trong lòng rằng mình chưa bao giờ gặp người thanh niên tóc trắng dài này, nếu đã gặp gặp thì làm sao mà chọc được? Chẳng lẽ tên này bị điên gặp con gái là muốn chơi thì cướp à? Thấy tụi hấn cần nên giết để đoạt? Hấn không cho rằng Dung quen với thanh niên này, vì hấn tự tin rằng mình đã tìm hiểu kỹ về Dung rồi, bạn bè chỉ có mấy đứa trên lớp với mấy đứa đi học chung từ quê lên, mà bọn quê mùa đó thì làm gì khủng khiếp thế được, mà đừng nói là người thường, hấn chắc chắn một con bé hiền lành để dụ không thể nào quen với một tên điên giết người được.

- Hahaha, không thù oán? À đúng, tao với mày thì làm gì có thù oán.

- Vậy..vậy tại sao mày còn giết người độc ác như vậy. Mày bị điên rồi à?

- Lũ bệnh hoạn cầm thú tụi mày không có lỗi với tao nhưng có lỗi với bạn tao. Dung là bạn tốt của tao, mày đùng nó tức là chọc tao. Giờ yên tâm ra đi được rồi chứ, hà hà. - Cười nửa miệng.

- Mày..mày dám? Mày biết tao là ai không? - Hấn lui lại 2 bước. Hấn không ngờ con bé hiền lành dễ ăn hiếp này lại quen một thằng điên thích giết người, sao trước đó không nói cho hấn chứ? Tên này đúng là điên mà, rõ ràng một hơi giết nhiều người như vậy lại còn không nháy mắt mà còn chửi mình là bệnh hoạn, cầm thú. Ai mới là cầm thú đây?

- Hahaha, là ai mặc kệ mày. Cháu của trùm giang hồ The Jungle sao?

Nghe vậy tên Nam vốn đang mới lấy được tinh thần lại tái mét. Đã biết mình dựa vào chú làm trùm ở The Jungle mà còn không sợ thì có thể là bằng đối địch với chú mình chăng? Chọc phải dạng gì thế này, trong lòng chợt nghĩ ra 2 cách còn khả thi cuối cùng.

- Mày dám đùng tới tao thì cho dù mày là đàn em của một bang bậc cao thì sao? Chú tao vẫn có thể cho người giết mày. - Nam cố gắng hùng hổ lên uy hiếp.

Nhếch miệng cười, tôi từ từ bước về phía tên Nam, mày con cháu ai cũng thế thôi, chết là hết. Nam thấy cách này của mình không có hiệu quả hấn đành phải dùng phương pháp cuối cùng, mắt mặt cũng được miễn là còn sống thì sau này trả thù cũng không muộn. Hấn vội chạy lại phía Dung, vừa chạy vừa kêu:

- Dung ơi! Tha cho anh đi! Anh xin lỗi, anh hứa từ này về sau chỉ yêu mình em thôi. Anh xin thề! Bảo bạn em tha cho anh đi mà. - Hấn quỳ xuống lay lay Dung, giờ thì mặt mũi gì nữa, cũng còn một cách nữa là bắt Dung uy hiếp tên kia nhưng mà trên người hấn vốn không mang cái hung khí gì làm sao mà tổn thương, mà theo tốc độ biến thái của tên kia thì hấn cũng chưa chắc thành công. Cái gì đáng mặt đàn ông cũng không cần. Dung nãy giờ vì quá đau lòng cũng như thấy cảnh tôi giết người đã thất thần, suy nghĩ lung tung đủ thứ, hồn không biết đã bay đi đâu vừa lúc bị tên Nam này lay mới trở về hiện tại.

Thấy anh người yêu làm mình yêu tha thiết, làm mình tự hào, làm mình say đắm trước giờ đang quỳ gối xin mình tha mạng làm Dung càng thêm cay đắng và hoảng sợ. Thằng Vũ hiền lành hay bị bắt nạt, hay quan tâm tới mình đây sao? Anh yêu thông minh phong độ tài giỏi của mình đây sao? Nào phải, cả 2 đều không phải. Trước mặt mình là một kẻ điên giết người không chớp mắt mà còn cười vui vẻ và một tên hèn nhát sợ sệt đang quỳ dưới đất. Dung nhắm mắt lại cố ngăn dòng nước mắt, nhưng nỗi sợ hãi vẫn bao trùm, trước giờ nó chưa bao giờ thấy cảnh máu me thế này, cũng chưa bao giờ thấy người chết, làm sao mà không sợ.

Thấy Dung nhắm mắt lại không nói gì, tôi cười ha ha. Từ từ bước lại phía tên Nam, Nam thấy thế càng sợ hơn, cái này cũng không thể nào trách hấn, ai có thể trước biết mình có thể sắp chết mà không sợ chứ? Hấn càng lay mạnh hơn và van xin có.."nội lực" hơn. Tôi tới gần, định không muốn máu dính lên người Dung tôi như vô thức vận chuyển >, tóc thành xám trắng, da cũng vậy, mắt nhiều ra một tia màu đỏ, cái lạnh hung hăng tỏa ra xung quanh. Tên Nam cảm nhận được cái lạnh thấu xương cộng thêm nhìn thấy tôi ở dạng này, hấn ruột cuộc vừa run vừa hét lên:

- Ma quỷ..ma quỷ, mày..mày không phải là người. - Hấn vô lực gào thét nhìn bàn tay ma quỷ kia dần hạ xuống thật chậm đầu mình. Hấn biết khi bàn tay ấy chạm thì mình sẽ phải chết. Hấn tuyệt đối không cam lòng, hấn còn trẻ, vợ con còn chưa có làm sao có thể chết sớm như vậy chứ? Còn nhiều thứ hấn chưa kịp hưởng thụ nữa cơ mà, tuyệt vọng.

Bỗngưng Dung lên tiếng:

- Tao xin mày tha cho anh..Nam đi Vũ. Tất cả cũng chỉ vì tao cho nên..cho nên tao không sao là được rồi.
- Cuối cùng Dung cũng quyết định tha cho tên Nam, dù sao nó cũng từng yêu Nam rất rất nhiều, mặc dù bây giờ hình tượng của tên Nam đã gần như sụp đổ trong lòng nó nhưng mà tình cảm vẫn chưa thể nói hết là hết ngay được.

Tôi nghe thấy Dung nói thế, thu tay lại nhìn Dung một cái, thấy nó cũng đang cúi đầu, tôi cũng thầm gật đầu. Tha cũng không phải không thể, tôi đưa tay ra đặt lên đầu tên Nam, truyền một lượng hàn khí và

mộc khí trộn chung lại vào người hắn, đề phòng khi hắn lật lọng mình còn có thể tìm được hắn đang ở đâu, rồi bảo hắn:

- Cút! Đừng để lần sau tao gặp lại nữa.

Hắn mơ cũng muốn nghe câu này, đâu có lý nào lại chờ nhìn xem sắc mặt ai hay cảm tạ ai, vội vàng bỏ chạy luôn, còn mong chạy càng nhanh càng tốt đâu dám quay lại lấy chiếc xe. Thấy một trận như vậy tôi cảm thấy buồn cười, đúng là gặp chuyện thì chạy nhanh hơn cả ngựa(sau này mình cũng thể thôi :))). Triệt tiêu > về trạng thái 2 tóc ngắn:

- Hắn đi rồi, mình cũng đi về thôi! May lần này có tao đẩy nghe chưa, haha. Về nhà bao tao một chầu coi, haha.

Dung ngẩng nhìn tôi, đến bây giờ tôi mới lạng người đi khi nhìn thấy ánh mắt sợ sệt của nó. Tôi bất chợt hỏi vô thức:

- Mà sợ tao sao?

- A, không..không có đâu.

Trải qua một đoạn thời gian tiếp xúc với Trang tôi há không biết những thứ đơn giản này. Nó đang rất sợ, tôi cười cười:

- Haha, lớn rồi mà! Làm như con nít không bằng? Không việc gì phải sợ. - Tôi kéo tay Dung lên.

- Không! - Dung giật phắt tay ra. - Mà..mày đã thay đổi quá nhiều rồi, tao..tao sợ rằng mình không còn đủ can đảm để..để tiếp tục làm bạn với mày nữa rồi. Tao thật sự là sợ lắm, mày cuối cùng..cuối cùng cũng không còn là con người nữa rồi, tao xin lỗi. - Nói xong nó cúi đầu xuống, nhưng vẫn hơi run cộm thêm nước mắt vẫn còn đó sau vệt thẳng người yêu.

Hai bên im lặng một hồi lâu tôi mới nói một câu:

- Ừm, tao hiểu mà. Mày không cần phải sợ, cứ như bình thường là được. Để tao đưa mày về nhà rồi sau này tao cũng không gặp mày nữa, được chưa? - Để đưa ra quyết định này tôi cũng đã suy nghĩ rất kỹ rồi, thấy rõ cảnh tôi giết người hàng loạt như thế, có ai mà không sợ, đừng nói chỉ là một cô gái bé nhỏ tâm linh yếu đuối. Nhất là khi cuộc sống tôi không yên bình, "tên bay lác đạn" thì con nhà lành làm sao mà gánh nổi, cho nó đi cũng coi như là tốt cho nó.

- Ừm. - Im lặng một lúc nó cũng đồng ý.

Dung giờ không còn một chút sức nào nữa, cái này cũng một phần do tâm lý suy sụp, tôi đành phải công nó về. Ban đầu nó không dám nhưng nếu mà ngồi đây miết tới sáng nó cũng sợ, thế nên đành phải chịu thôi. Tối trước trọ nó, tôi thả nó xuống, đi xa 50km nó không đi nổi nhưng từ cổng vào phòng chắc vô tư. Tôi mỉm cười:

- Tạm biệt mày! Nếu có việc gì cần giúp mày lại ném viên bi này nha. - Tôi đưa cho Dung 1 viên bi nữa. Dung chần chừ một chút rồi, cũng rụt rè lấy vào.

- Cảm ơn! Tạm biệt mày. - Nói xong nó đi lên phòng. Tôi lạng nhìn cho tới khi đèn phòng nó sáng lên, tôi mới thở dài một hơi. Có lẽ..trên đời này không có gì là mãi mãi.....

Một lần nữa, một lần nữa tôi lại thêm khát cảm giác được đánh nhau, hưng phấn nhưng lại không bằng cảm giác khi đánh với lão đại, chắc có lẽ 2 bên không cùng đẳng cấp. Lại một lần nữa tôi cảm thấy mình ra tay đầy mùi máu, không hề có một chút nhân nhượng hay tha thứ, kiểu như là nhân mạng trong mắt mình không đáng một đồng, kẻ chọc ta phải chết. Đây là tại sao? Là do > hay là do bị ảnh hưởng bởi ký ức cổ xưa kia.

Tôi gần như đã phát điên rồi, mình vẫn kiểm soát hành động của mình nhưng tại sao lúc đó lại dường như mình muốn giết người vậy, cứ như mình chủ động chứ không phải là bị mất kiểm soát. Nhưng rõ ràng là mình không muốn giết cơ mà, giờ lại..xuất hiện một vấn đề nghiêm trọng khác. Chẳng lẽ càng lâu dần mình sẽ càng không còn là con người nữa?

Làm tôi giờ đây đã mất đi một người bạn.. Thật đáng ghét, tại mình sao? Không phải, mình là đi cứu nó cơ mà. Vậy tại sao?

- AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA! - Tôi hét dài một tiếng.

- Tại sao? Tại sao? Tại ai chứ? Tại ai? - Gần như phát điên lên.

- Phải rồi, haha. Phải rồi, nhất định là do bọn thằng Nam, do bọn nó gây sự nên mình mới phải giết người. Đúng rồi, hahaha. Kể chộc ta...chết, hahaha. - Tôi phát điên hoàn toàn, đây cũng không biết là tác dụng phụ của thứ gì gây nên. Trong nháy mắt tôi cười điên cuồng, tóc lại mọc dài ra tới đầu gối, tóc từ màu trắng bạch kim dần chuyển sang trắng tinh, vuốt không mọc ra nhưng đuôi lại mọc ra..tới 2 cái. Trong một giây cái đuôi thứ 2 vừa mọc ra, thêm đá dưới chân vỡ nát ra in một hình dấu chân thật rõ ràng còn tôi thì biến mất, điên cuồng chạy theo hướng băng khí và mộc khí ở hướng Đông Bắc.

.....

Trong một tòa biệt thự thật rộng, có 2 người trung niên một ngồi một đứng và một người thanh niên đang nói chuyện, giọng người trung niên đang ngồi rung đùi phì phèo điệu xì gà:

- Cái gì, mày nói có người giết hết đám loi chơi kia mà tha mày à? Chỉ vì tụi mày chộc một con nhỏ xấu xí nghèo nàn thôi à?

- Dạ! - Người thanh niên cuối đầu đáp, dường như hấn rất sợ người trung niên này.

- Mày sợ rồi à?

- D..dạ! - Người thanh niên khép nép như là một thiếu nữ lần đầu gặp bố mẹ bạn trai vậy.

- Đồ vô dụng! Nói tao nghe về thằng đó và con nhỏ kia. - Người trung niên cho rằng đám loi chơi ăn chơi kia thì làm gì mà biết đánh nhau, một đám tụ lại cũng như là một đám chuột mà thôi. Một mình hấn cầm dao chắc cũng làm được, đánh chém bắn nhau thì cần thiết nhất là cái gì? Tất nhiên là dũng khí rồi, không có dũng khí đánh lại người ta thì sao có thể đánh lại được.

- Dạ, chuyện là thế này...bla...bla.

- Cái gì! - Đập bể cái bàn. - Đã nói ra tên tao, thằng kia biết mà vẫn không nể mặt sao. Mà lại nể mặt một đứa con gái? Chuyện này không thể chấp nhận được, mày từ nay bỏ ăn chơi kiểu này cho tao, thật là mất mặt mà. Giờ mày đi nghỉ đi, ngày mai mày theo tao đi tới chỗ con nhỏ đó. Tao phải cho mấy đứa nhóc mới vào đời này biết kính người lớn là gì! Thành "côn" này là gì.

====Lời tác giả=====

Mọi người comment nhiều lên nha! Hehe, comment nhiều là tăng tốc độ lên haha .

42. Chương 40: Lão Già Biến Thái

Người thanh niên nghe theo lời trung niên kia đi về phòng nghỉ ngơi, nằm lên giường hấn nghĩ lại chuyện vừa xảy ra, hấn ném cái gối xuống sàn, nghiêng răng càn cạch. Càng nghĩ lại hấn càng tức thêm, ngày mai hấn dẫn chú hấn đi tới bắt con nhỏ nguyên nhân của sự sỉ nhục này rồi chú hấn bắt luôn thằng nhóc kia nữa, hấn sẽ cho 2 đứa đó biết thế nào là địa ngục trần gian. Hấn trước giờ chưa từng tra tấn người, nhưng chẳng lẽ chưa từng là sẽ không biết sao? Mấy thứ này đâu cần dạy thì ai cũng biết cách làm khổ người khác.

Càng nghĩ hấn càng hưng phấn, có thể mình chơi con nhỏ kia trước mặt thằng nhóc, haha, đó nhất định sẽ rất thú vị, rồi còn cho mấy thằng đệ nữa... Hận thù cùng nỗi nhục quỳ gối lúc này càng làm hấn thêm những suy nghĩ biến thái, nếu như chuyện này qua có lẽ hấn sẽ theo con đường của chú hấn chứ không phải theo ba hấn làm kinh doanh nữa. Quá tự tin vào thể lực của chú hấn, hấn đã quên..đã quên mất cảnh cuối cùng hấn nhìn thấy lúc bỏ chạy rồi, cảnh hấn nhìn thấy một con quỷ, chứ không còn là người như chú cháu hấn.

Trong khi đó ông chú tên Nam vẫn còn ngồi trên chiếc ghế sofa, bên cạnh là thuộc hạ của hấn. Hấn trầm ngâm một lúc rồi mới nói:

- Mày nghĩ sao về lời kể của thằng cháu tao?

- Dạ, em không thấy có gì hết.
  - Không sao, đi theo tao bao nhiêu năm rồi mày còn ngại gì nữa. Cứ nói thẳng đi.
  - Dạ, theo em thấy nếu như cỡ tuổi như thiếu gia mà vẫn gọi đối phương là thằng nhóc thì em nghĩ..
  - Nghĩ cái gì? Nói mau.
  - Cũng có thể là như anh đoán, nhưng..nhưng em nghĩ là khả năng thấp vì nó giết người bằng tay, nghe kể là 1 phát đập chết 4 người, em chỉ sợ..chỉ sợ là người ở trong kia đi ra.
  - Sao! - Hấn đứng dậy rồi lại ngồi xuống! Nghe thằng cháu kể hấn cũng đoán trước nhưng lại không dám khẳng định là như vậy. Giờ nghe đàn em phân tích hấn không thể ngồi im nữa. - Ý mày nói là giống như lão sư phụ, đều từ trong đó đi ra.
  - Dạ, chính là như vậy, chỉ có người tu luyện võ công có nội lực mới có thể mạnh như vậy được. Chính em cũng không thể một đám giết 4 người đâu. Có thể là cao thủ từ trong đó ra nên..anh có thể..có thể nào hỏi qua ý kiến của lão sư phụ.
  - Được, việc này không thể chậm trễ, giờ tao sẽ đi hỏi ý kiến lão sư phụ ngay. - Hấn vừa đứng lên thì nghe tiếng hét thảm ở ngoài sân, lông tơ của hấn dựng hấn lên. Chẳng lẽ vừa nhắc là người ta đã đánh tới cửa rồi sao? Không phải nói là đã tha thứ cho cháu của mình sao? Không được, hấn phải nhanh lên, người ở nơi đó ra nếu mà đều giống như lão sư phụ thì hấn và mấy thằng đàn em làm sao mà chống nổi.
- Hấn vội chạy lên tầng thượng. Trong lúc đó ở ngoài sân kia có một kẻ điên quần hai cái khăn choàng bông trắng quanh eo đang tàn sát đàn em của người trung niên kia, mặc cho đám người xung quanh dao búa kiếm súng phang tới tấp nhưng cũng không cắt ra được một giọt máu nào của kẻ điên, hiển nhiên cục diện trở thành một bên là người cầm dao một bên là gà chạy long nhong, cứ thử tưởng tượng một trăm chiếc xe đạp cùng lao vào một chiếc xe tăng thì sẽ rõ kết quả.
- Mau cho người đi báo đại ca, lẹ lên.
  - Đây là quái vật gì kiếm chém còn không có một vết xước vậy? Chạy đi...
  - Má ơi, súng bắn không si nhê.
  - aaaaaaaaaaaaaaaaaaaa.
- Tiếng hét cộng thêm tiếng la ó của lũ giang hồ cộm cẳng, ấy vậy mà tụi nó giờ nhờ kiến võ tổ, chạy loạn hết cả lên, biết lên là chết vô ích mà không làm rụng được sợi lông của đối phương thì ai dám lên.
- Hahahaha, cản đường ta chỉ có chết. - Kẻ điên cười to, mái tóc dài trắng tuyết tung bay theo gió càng tô thêm độ điên khùng của hấn, nghênh ngang đạp cửa đi vào biệt thự.
- Trên tầng thượng của biệt thự này, thật bất ngờ là cả biệt thự này được xây dựng rất xa hoa, hoàn toàn theo phong cách chuẩn nhà đẹp phương tây, ấy vậy mà tầng thượng của nó lại có kiến trúc của phương đông xưa, trong giữa “đại sảnh” có một lão già râu tóc bạc phơ, nhìn rất hiền hòa đang nhắm mắt ngồi thiền. Đúng lúc đó người trung niên lúc nãy chạy vào quỳ xuống:
- Lão sư, có chuyện xảy ra rồi. - Hấn khẩn cấp.
  - Có chuyện gì mà người gấp gáp vậy? - Cách xưng hô của lão già này thật quái lạ.
  - Có người..có người đánh tới đây rồi.
  - Đó là chuyện của người. Lão phu truyền cho người một ít công phu rồi, năm đó lão phu nói cái gì? Lão phu chỉ cho người một con đường sáng, người đi được xa tới đâu đó chính là nỗ lực của người, lão phu không giúp đỡ. Người thật làm ta thất vọng, aizzz. - Lão già lắc đầu lại nhắm mắt tiếp.
  - Không phải là lỗi của con, hình như là người đi từ nơi đó ra giống lão sư nên..nên..mong lão sư minh giám.
  - Người trung niên cũng thay đổi cách nói chuyện hơi bị “cổ trang” cho giống lão già.
  - Chẳng lẽ là đám lão quái kia tới truy sát mình? - Lão già trầm nghĩ trong lòng rồi mới hỏi:
  - Bọn chúng có mấy người, bộ dáng và y phục trông như thế nào?

- Đối phương chỉ có một người.

- Một người? Một lão già mặc đạo bào lưng đeo kiếm? - Lão già kia bỗng dưng kích động, đứng dậy nói.

- Dạ không phải, mà là...

- Một tên trọc mặc tăng y? - Người trung niên kia chưa kịp nói hết câu đã bị cắt ngang.

- Cũng không, là...

- Là một tên mang áo bào có một chữ “Tuyệt”?

- Không, l..

- Một lão già mang cung tiễn, thương?

- Dạ kh..

- Thế là tên điên cầm một cây đao to đúng không?

- Cũng không phải.

- Thế là thế nào? Nói toạc ra đi, có phải người muốn trêu đùa lão phu? - Lão già tức giận.

- Dạ..dạ, con nào dám! Là một tiểu tử tóc trắng dài, tầm 17 18 tuổi.

- Lẽ nào là đệ tử của 5 tên kia? Nhân lúc lão phu bị thương ,tới đây truy sát lão phu. Haha, thật tốt quá, mau dẫn hắn lên đây, hahahaha.

- Nhưng..nhưng có thể con chưa kịp nói gì đã bị hắn giết mất. - Hắn biết thủ hạ của theo mình bao nhiêu năm có bao nhiêu trận chiến đẫm máu, hắn còn cho trang bị cả hàng nóng hàng nguội mà vẫn nghe tiếng gào thét bên ngoài đủ biết là hắn có thể cũng không phải đối thủ của người ta.

- Hừ, đồ vô dụng! - Giọng đổi sang lạnh lùng. - Ta phải đích thân đi một chuyến này thôi. - Nói xong lão búng chân một cái nhảy lên thật cao rồi nhảy xuống tầng dưới. Người trung niên thấy thế chạy theo.

Tất nhiên là đám giang hồ chỉ như những bức tường giấy, nào cản được một con bò tót đang chạy thẳng. Người thanh niên và người trung niên kia tất nhiên là Nam và chú của hắn, còn kẻ điên thì chắc không cần phải giới thiệu. Tên Nam đang ngủ say với những mộng tưởng về ngày mai của mình mà vẫn không hề biết chuyện xảy ra xung quanh, cũng không thể trách hắn vì một phần là do lúc tối tinh thần đã triệt để khủng hoảng cũng như chạy về muốn liệt chân rồi, một phần là vì đây là nhà chú hắn nên hắn hoàn toàn buông lỏng tâm lý, chẳng sợ gì cả.

Rầm Cửa phòng bị đập bay, Nam đang ngủ thì giật mình ngồi dậy, hắn lại nhìn thấy ma quỷ kia một lần nữa. Chẳng phải là hứa tha cho hắn rồi hay sao, chẳng lẽ lật lọng, hắn gào lên:

- Mày..mày không được lại đây! Chúuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuu oiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiii ! Cứu con.. - Tên Nam bây giờ nhìn thật buồn cười, cứ như thiếu nữ nhìn thấy đám tặc lao vào phòng ấy, dồn hết sức mình mà gào gọi người lớn.

- Haha, tất cả là tại mày, đều tại mày. Chết đi. - Lao vào nắm lấy cổ tên Nam, không cho hắn có cơ hội gào thét. Sắc mặt Nam càng ngày càng tái đi, hắn không muốn chết.

- Mày mau..mau thả tao ra, nếu không tí chút tao đến thì mày chết không an lành đâu, chú tao là một cao thủ võ thuật từng tay không đánh chết người đó. À còn..còn nữa, chú..chú tao có một sự phụ mày d... aaa

- Nghĩ ra được cái gì để hù dọa thì hắn liền nói, hi vọng mình có thể thoát được lần này, rồi hắn sẽ xin bố chuyển hắn ra nước ngoài sống, nhưng càng hù hắn càng bị bóp chặt hơn.

Bỗng có một người trung niên lao vào phòng, thấy vậy thì lao lên tung đá vào người tôi:

- Thả cháu tao ra! - Vừa đá tới vừa gào lên.

Tôi đưa một tay ra đỡ, *bịch* hấn đá trúng rồi lùi lại 3 bước. Xem ra chú của tên Nam này cũng không phải dạng vừa, rõ ràng mạnh cỡ tên trộm gian xảo Nguyên Hóa rồi, mức độ này đủ để xưng vua ở đây rồi. Nhưng..như vậy thì thế nào? Cần được mình sao? Tôi vận băng khí vào tay rồi chưởng vào ngực tên Nam một cái, tất nhiên là bây giờ đang ở trạng thái 4 hai đuôi, nên chỉ đập thường cũng có thương vong nữa đừng nói là vận thêm băng khí. Làm hấn chết ngay luôn, ầu cũng là một cái phúc trong cái đen của hấn. Tôi thả hấn xuống đất, miệng cười haha. Tự dưng có một cái khoái cảm là lạ.

Người trung niên kia thấy cháu mình bị thả xuống mà không nhúc nhích, hấn biết cháu mình đã chết rồi, vội gào lên lao tới, tôi đang chìm trong cảm xúc hưng phấn thì làm gì để ý tên Thành “côn” kia. Hấn lao tới đâm đá liên tục nhưng mà cứ như gãy ngựa, chả có một tí hiệu quả nào cả. Thành “côn” mới cố bình tĩnh lại, hấn lấy trong hai ống quần ra hai đoạn đoản côn bằng sắt rồi gắn lại thành một cái dài, đây mới chính là vũ khí làm nên tên tuổi của hấn.

=====

Hơn 15 năm về trước, hấn là Nguyễn Văn Thành, lúc đó hấn chỉ là một thằng thất nghiệp, gia đình không ưa mà luôn so sánh hấn với người anh trai học giỏi tài năng, còn hấn thì học dốt bỏ học đi chơi lung tung, lại còn hay bị lũ du côn quanh khu hấn sống ăn hiếp, hay đòi tiền. Bị như thế không những không làm hấn căm ghét bọn du côn mà làm hấn càng thêm hận đời, hận đời đã bắt công với hấn, hấn muốn trở thành du côn trong du côn để ăn hiếp lại bọn này, ăn hiếp tất cả, có một lần hấn đang chán đời bèn xin anh trai hấn cho ít tiền để lập nghiệp, đương nhiên anh em một nhà thì anh hấn thấy thằng em vô dụng đang có chí thì sao có thể coi nhẹ được, vội cấp cho hấn 5 tỷ.

Hấn đương nhiên không có chí làm ăn gì hết, mà chỉ là chán đời quá muốn đi đâu đó thật xa, thật hoang sơ, nơi không có người ở. Hấn chán xã hội này quá rồi, thế là hấn lấy số tiền đó tham gia vào một tour du lịch đi leo núi Himalaya, chính chuyến đi định mệnh đó đã thay đổi cuộc đời hấn. Giữa một vùng tuyết rơi lạnh giá, hấn lén lén tách khỏi đoàn du lịch, đi lang thang nơi đồng không mông quạnh trắng xóa, hấn cứu được một lão già khom, hấn lúc đó cũng chỉ là một đứa vô dụng hay bị ăn hiếp mà thôi nên thấy người ta nằm co ro đó hấn cũng lấy đồ ăn ra chia sẻ(hồi đó tuy có nhiều hoài bão làm lưu manh nhưng mà bản chất vẫn là thư sinh hiền lành). Sau khi lão già kia ổn định thì hấn hỏi chuyện, nhưng hỏi kiểu gì cũng không hỏi được cái gì, hình như là do bất đồng ngôn ngữ.

Lão già thì cứ waxiwaxa gì gì đó, còn hấn thì chỉ biết tiếng việt, có một chút vốn tiếng anh với pháp. Nhưng mà dù là tiếng gì thì lão già này cũng không biết, hấn chán đời, đành phải vác theo lão già này về nước, hết cả hứng thú đi dạo. Về lại nơi cũ thì mọi chuyện cũng vẫn xảy ra như..cũ. Ngày hôm đầu tiên về nước, hấn tính dẫn lão già đi ăn tối rồi sáng mai sẽ giao lão cho hội người già neo đơn thành phố, thế éo nào đi được giữa đường lại gặp nhóm hay bắt nạt, hấn lại một lần nữa bị đem làm bao cát cho 5 thằng cùng đập, thế là bao nhiêu uất ức, căm phẫn dồn nén nhiều năm bộc ra, hấn liều mạng cũng muốn đánh trả mấy cái. Hấn lượn cái thanh sắt rí người ta vút bên đường điên cuồng đập thẳng thẳng đại ca trong nhóm kia, mặc dù là bị 4 thằng bên ngoài đánh đập dữ dội thậm chí là cầm đánh chọi vào đầu nhưng hấn vẫn như cũ chỉ muốn đánh thẳng đại ca kia, cầm thanh sắt phang liên tục vào đầu làm thẳng đại ca chân thương nặng(chịu đâm ăn xôi).

Lão già vốn không quan tâm hấn chợt thấy hấn điên cuồng như vậy thì gật đầu cười ha hả, lão một tay chưởng mấy phát “nhẹ như lông hồng” đã làm cho 4 thằng kia chết thẳng cẳng. Lão lại vác hấn về nhà hấn, rồi dùng một ít nội lực để cho thương thể của hấn giảm nhẹ đi. Sau đó hấn mới biết lão là một thể loại “siêu nhân” khác thường, không ngờ dùng tay cũng có thể bẻ được sắt, một chưởng có thể làm nổ cả một vách núi. Lão già chỉ cho hấn học võ công, luyện nội lực, đương nhiên là mấy ngày đầu chỉ có thể dạy đánh đấm các kiểu thôi, còn luyện nội lực thì lão chưa dạy được vì..lão còn chưa thể nói tiếng việt, cứ xi xa xi xô hoai. Được một thời gian thì lão cũng bắt đầu hiểu và nói được tiếng việt. Lúc đó lão mới chỉ dạy và coi như là đỡ đầu cho hấn bước lên con đường làm một ông trùm giang hồ, nhiệm vụ của hấn chỉ là có loại thuốc nào quý là cứ vác về cho lão uống để lão chữa thương. Sau này có võ, có thể lực rồi hấn điên cuồng trở về nơi mình sống lúc trước mà trả thù lũ du côn trong khu vực đó. Đó cũng lần đầu tiên hấn giết người, để kỷ niệm hôm đầu tiên mà hấn biết đánh người ta và được lão già cứu nên hấn chuyên dùng vũ khí là côn để đập người, hấn tàn nhẫn đập đến chết những kẻ ngày xưa đã từng sỉ nhục mình.

Từ đó hấn hung danh lan xa, trong giới giang hồ ngày càng trở nên có máu mặt, cái tên Thành “côn” cũng

từ đó mà ra, tạo nên bằng đẳng The Jungle khét tiếng. Đã từ lâu rồi ngoại trừ lão sư ra còn chưa có ai dám trái lệnh hắn, vậy mà giờ đây xuất hiện ngay một thằng nhóc, nhưng thằng nhóc ấy mạnh quá, không biết người làm bằng sắt hay bằng đá mà cứng như vậy nữa, hắn rất tức giận nhưng cũng biết mình không thể làm được gì. Hắn lấy lược trong phòng một viên Bida ném thẳng làm vỡ cửa sổ, đây cũng là cách hắn báo cho lão sư rằng hắn đang ở đây. Âm thanh kính vỡ đã phá đi sự thờ ơ thức khoáy ý của tôi, tôi lạnh lùng nhìn thoát cái đến bên cạnh hắn nắm cổ hắn nhấc lên.

- Khả khả, phá hỏng niềm vui của tao, hậu quả thật không nhẹ đâu. - Cười âm hiểm. Hiện tại tôi vẫn làm chủ chính mình nhưng không hiểu tại sao bị thứ gì kích thích mà lại trở nên như vậy.

- Aa, may..may thả tao xuống. - Hắn hoảng sợ thật sự, đây còn là người sao, tốc độ nhanh như vậy, ai mà phản ứng nổi? Không chậm lại một chút được sao?

Tôi vỗ một chưởng vào bụng tên Thành làm hắn bay ra ngoài cửa, vừa lúc đó có một bóng đen lướt qua đỡ hắn. Tên Thành chỉ kịp nói một câu:

- Lão sư, người phải..phải báo thù cho..cho con.. - Nói xong hắn mới tắt thở. Đó là một lão già tóc bạc mặc bộ đồ cổ trang màu đen có thêu hình một vầng trăng khuyết màu máu, lão thấy đồ đệ của mình chết rồi, mặc dù cái đồ đệ này hắn cũng không dạy bao nhiêu nhưng cũng là do hắn chỉ dạy, người khác chưa hỏi mà dám giết sao? Hắn tức giận lên:

- Tiểu tử, ngươi tại sao phải giết đồ đệ của lão phu?

Tôi bỗng dừng cảm thấy khó hiểu, giờ này là thế kỷ 21 rồi còn xưng hô như vậy nữa, lão này trong buôn làng ra sao? Mặt vẫn còn rất khó hiểu, lão già thấy tôi không trả lời thì lão tức điên:

- Ngươi là đệ tử của ai? Dám xác xược trước mặt lão phu hả? Nếu không nói thì coi như đừng nói nữa.

- Hahaha, lão già này, có phải ông bị điên không hả? Là lão tưởng lão đang đóng phim kiếm hiệp hay coi phim bị nhiễm vậy? Còn bày đặt mặc đồ cổ trang, hahaha.

- Ngươi..ngươi.. Chết đi. - Lão thoát cái đã xuất hiện trước mặt tôi. Vung chưởng vào mặt, tôi như phản xạ tự nhiên đưa tay lên đỡ. *bành* âm thanh va chạm vang lên, tôi bị bay ra ngoài ban công mà rơi xuống đất, tất nhiên là khi cái đuôi thứ 2 mọc ra thì tất cả mọi thứ đều như được cường hóa, kể cả cơ thể và sức mạnh nên có té từ lầu 30 xuống cũng không có việc gì.

Lão già chạy ra ban công thấy tôi đang đứng dưới đất thì cả người nhảy xuống, nhưng khá lạ là lão rơi rất chậm, cứ như nhảy dù vậy. Xuống đất, lão nhìn tôi chằm chằm:

- Ngươi vẫn chưa chết? - Lão kinh ngạc, rõ ràng mình đã sài tới 5 phần công lực rồi mà tiểu tử này vẫn không sao, trên đời này khi nào có cao thủ trẻ tuổi mạnh như vậy, không đến 10 năm nữa chắc chắn sẽ bao trùm lên lão và ngũ bá, một Bạng lão quái khác sao.

- Haha, lão già biến thái, trông biến thái nhưng mạnh vãi. Haha, lên đi. - Cười to, rồi thoát biến mất tại chỗ(cái này do tốc độ nhanh quá thôi, không phải tốc biến nhé) rồi xuất hiện trước mặt lão già mà đầm.

Lão vội thu kinh ngạc, vận 7 thành công lực lên:

- Phá Nhân trảo!

*Bành**Bành**Bụp**Bụp* Đánh nhau càng dữ dội, tôi dần rơi vào thế hạ phong(thế thua), không biết lão già này ăn gì mà mạnh vãi. Tuy rằng tôi không chảy một giọt máu, da cũng không xước nhưng mà đau kinh khủng, cứ như tim gan mình đảo lộn lên, máu chảy loạn vậy. Cũng một phần vì kinh nghiệm đánh nhau, tới 10 đòn thì tôi trúng 6 đòn rồi, còn lão thì 10 đòn không trúng một đòn. Lão già cũng dần nhận ra, tiểu tử trước mặt có thể là nội lực cao thâm nhưng lại không có võ công gì hết, chỉ đánh nhau như mấy thằng lưu manh đường phố, lão cười dài:

- Phá Địa cước! - Lão nhảy lên không trung rồi tung một đá rất nhanh, tôi vội đưa 2 tay chéo nhau mà đỡ.

bành Tôi bay như xe mất phanh đâm sập tường rào, đau kinh khủng, máu chảy ngược ra đường họng, tôi phun ra một búng máu. Ngoài cảm giác đau ra thì đúng là không có tổn thương gì hết, tôi bỗng đứng lên cảm giác muốn đánh giết lão già này, thế lại hưng phấn gào lên:

- Haha, đau đấy lão già. Tiếp đi...

Lão già thì thâm kinh hoàng trong lòng, lão mạnh bao nhiêu đương nhiên lão biết, lão là một tuyệt đỉnh cao thủ trong giới võ lâm, có thể đánh ngang tay với võ lâm ngũ bá, tuy rằng bây giờ đang bị thương nhưng không thể nào một tiểu bối có thể chống đỡ. Tên này rõ ràng không mạnh bằng mình tại sao lại trâu bò như vậy, hẳn làm bằng kim cương à? Thấy đối phương lại lao lên, lão lại vận nội lực dùng tuyệt chiêu Phá Địa cước của lão.

bành *rầm* - Tiếp đi lão già,haha.

bành *rầm* - Haha, tiếp đi.

bành *rầm* - Tiếp...

.....

Lão tức muốn xỉu, đây còn là người nữa sao, rõ ràng máu phun ra đỏ cả sân rồi mà vẫn hung hăng lao vào tiếp, mà cũng không xước một miếng da. Con cái nhà ai mà như con bò tốt vậy? Nếu như lão cứ tiếp tục như vậy chắc cạn nội lực mà thua quá. Không được, lão đành phải dùng tuyệt học của mình.

- Khá lắm tiểu tử, đón được đòn này mà không chết thì ngươi có thể làm đệ tử chân truyền của lão phu. - Lão già cũng vừa dâng lên ý muốn thu đệ tử, nếu đệ tử mình tự học mà hung mãnh thế này, mình dạy thêm nữa thì 10 năm sau nó vào nó quét cả võ lâm, haha. - Diệt Thiên chỉ!

Không khí xung quanh lão già bị chấn động mạnh, xé rách ra, chỉ lực như một tia la-de vô hình lao thẳng về phía tôi. *Bang* Tôi lui lại 5 bước, rõ ràng bên ngoài không có bị gì nhưng..bên trong đang bị phá hoại nặng nề. Tôi đau thấu trời, ngũ tạng giương như bị nứt ra, té xuống đất, lại phun ra một đám máu.

- Không tệ, không ngờ vẫn không chết, người mà sống qua Diệt Thiên chỉ của lão phu cả võ lâm đếm không tới 10 người, trong đó có ngươi.

- Khụ..khụ..phụt.- Tôi lại phun ra một đám máu, may mắn tôi không phải người, nên tốc độ hồi phục rất mau, một khí nhanh chóng biến đổi thành máu để chữa thương cơ thể chứ không thì giờ cũng chết vì mất máu rồi. Nhưng tôi lại càng hưng phấn, haha, trên thế giới này muốn gặp đối thủ khó lắm. Lần này quyết chơi tới bến, vận >, bên ngoài có một sự biến đổi nhẹ, khi vận quyết này thì băng khí sẽ lấn áp mộc khí, thế nên tôi không còn khả năng hồi phục nữa. Thêm vào đó là khả năng làm lạnh đối thủ.

Không khí xung quanh 5 mét trở nên lạnh lẽo, tôi lại đứng dậy. Lão già kinh ngạc:

- Không ngờ, ngươi vẫn không sao? Thật khó tin, haha. Vậy được, nếu ngươi có nội lực hùng hậu như vậy thì hôm nay coi như thành toàn cho ta, để ngươi xem được tuyệt kỹ thành danh của lão phu. Hấp Thiên Ma Công!!!

Bùm Hai bên đối chưởng nhau, lão vốn cười gằn bỗng dưng tăng nội lực lên 9 thành, đẩy tôi bay ra. Lão kinh hoàng:

- Băng Sương Mật Tịch? Ngươi..ngươi là đệ tử Băng lão quái? Không đúng, Băng lão quái đã chết hơn 30 năm trước rồi mà. Chẳng lẽ vô tình lượm được Băng Sương Mật Tịch? Cũng không phải, không có tính xâm thực, lẽ nào là một loại tâm pháp mới.

Khi đã vận > thì tôi đâu còn lo lắng tới vết thương ngấm trong cơ thể nữa, tôi cười to:

- Lão già kia, lão bày đặt nói nhảm nhiều như vậy để làm gì, đánh nhau mà cũng cần hô tên chiêu nữa à?. Thế kỷ 21 rồi mà còn xưng hô như thời xưa như vậy, không biết ngại sao? Tao sẽ chơi phát cuối cùng này cùng lão, hahahahaha. - Tôi cười như điên dại, lão già này nói nhảm tự kỷ, cứ như tự hỏi tự trả lời, chắc lão cũng không bình thường.

Lần này dồn nén gần hết băng khí trong cơ thể, tôi quyết thi triển >, tôi nhảy lên cao, vung chưởng ra, trước mặt tôi xuất hiện một bàn tay màu lạnh lẽo đen to bằng một cái miệng giếng. Lão già kia thấy vậy thốt:

- Nội lực hóa hình? Không thể nào, mới bao nhiêu tuổi chứ. Không thể xem thường ngươi được nữa. Huyết Nguyệt trảm!!! - Lão tuy lần này trọng thương do ngũ bá gây ra vẫn chưa lành, nội lực chỉ bằng một nửa

khi xưa nhưng mà tuyệt học vẫn còn, lão dồn nội lực vào cánh tay phải quét ngay một phát, một hình mặt trăng lưỡi liềm màu đỏ hiện ra bay thẳng về phía bàn tay màu đen. Đây chính là một trong 3 tuyệt học trấn phái của Huyết Nguyệt Thần Giáo mà lão làm giáo chủ, hay còn được giang hồ gọi là Ma Giáo.

Bùm Hai thứ một đen một đỏ va chạm với nhau, cả hai thứ đều nổ tung, khói bụi mù mịt. Tôi vội điều tức nhưng không ngờ trong màn khói bụi kia lại bay ra thêm một bày tay màu đỏ có ẩn kỹ mặt trăng màu đỏ đập thẳng vào đầu làm tôi bay cả thẳng vào biệt thự, vỡ phải 2 lớp tường mới dừng lại. Lão già này thật gian xảo, lại ra hai chiêu liên tiếp, tôi muốn đứng dậy nhưng bỗng nhiên lại cảm nhận được cơn đau buốt khắp người và hình như mình đang yếu đi, thôi chết thoát lực rồi. Tôi bỗng dưng tỉnh ngộ, mình đang làm gì thế này, tại sao mình lại nổi điên đi giết tên Nam.

Bây giờ đầu óc tôi hoàn toàn thanh tỉnh, không còn ý muốn chém giết bừa bãi nữa nhưng mà..hậu quả là tôi cũng đang bị thoái hóa dần về trạng thái 1. Thôi chết rồi, đang đánh nhau với lão già, trạng thái 4 mạnh hơn trạng thái 3 cả trăm lần vậy mà chỉ đánh thua lão một chút, giờ thành trạng thái 1 thì khác nào đưa cổ cho lão chém. Chết rồi, làm sao bây giờ. Tóc đang dần ngắn lại, đuôi thì mất một cái rồi. Trong làn khói bụi thì lão già hiện ra:

- Tiểu tử, ngươi..A, ngươi kiệt sức rồi phải không, haha. Ta cũng muốn thu ngươi làm đồ đệ lắm nhưng mà ngươi mạnh như thế, lại điên như thế, sau này ngươi mạnh hơn ta có khi lão phu bị giết ngược. Thế nên hôm nay ta lại có thể giết được một cao thủ tuyệt đỉnh trong tương lai, âu cũng là một điều vui sướng, hahahaha..khục..khụ. - Lão nhìn thấy tôi đang cố ngồi dậy mà ngồi không được, lão liền biết ngay, tuy lão cũng kiệt nội lực rồi nhưng vẫn còn một ít, hoàn toàn có thể mạnh cỡ tên Thành “côn” vừa chết.

- Thôi không nhiều lời nữa, da thịt ngươi rất chắc, hôm nay để ta thử xem bảo kiếm của Huyết Nguyệt giáo ta. - Hắn rút kiếm ra, thanh kiếm này sắc bén vô song, chém sắt như chém bùn, lại cong như vầng trăng lưỡi liềm nên gọi là Huyết Nguyệt kiếm, một trong những bảo kiếm tốt nhất võ lâm.

Tôi vừa nhìn thấy thanh kiếm đó là cũng là lúc tôi trở về trạng thái 2 yếu nhất, trạng thái này ngay cả dao thái đâm cũng xuyên nữa chứ đừng nói kiếm tốt của người ta. Tôi bây giờ không còn lực chống cự nữa, phải làm sao bây giờ. Lão già cười gần bước lại gần, lão vừa vung kiếm lên thì tôi cảm nhận trên đầu mình, à không nói chính xác hơn là là ở vùng trời trên đầu tôi có một giao động rất nhỏ nhưng sau đó lại biến mất nhưng bây giờ tôi làm gì còn tâm trạng để mà để ý những thứ này. Tôi tuyệt vọng, mình chẳng lẽ chết một cách ngu ngốc vậy sao, nhắm mắt lại, để cho đỡ sợ, phải bây giờ tôi đang sợ hãi thật sự, nếu có cơ hội làm lại tôi sẽ kiếm chế cảm xúc lại thật chặt, cũng không nên vô cớ đánh người để kích thích cái tính nổi điên này nữa, nhưng bây giờ nói gì cũng đã muộn, thanh kiếm đã vung xuống.

*Bùm**Đoàng* Chợt nghe 2 tiếng nổ chói tai bên cạnh, vài giây sau tôi cũng không có cảm giác đau đớn gì cả, mở mắt ra. Tôi nhìn thấy, à không, không nhìn thấy lão già đâu nữa, chỉ nhìn thấy một đồng thịt nát máu me với một bộ quần áo rách và thanh kiếm Huyết Nguyệt kia nằm leng kheng dưới đất. Còn bên cạnh tôi có một chiếc hố thật sâu...

==== Lời tác giả ====

Chương này em có viết dài gấp 1,6 1,7 lần các chương khác vì ngày mai em lên xe đi đà Nẵng học tiếp học kỳ 2 :v nên có thể vài ngày đến 1 tuần sau không viết :3 mong mấy thím thông cảm.

43. Chương 41: Cục Đá Và Cây Sáo Kỳ La

Lúc này tôi mới cố lấy lại bình tĩnh, hít một hơi thật sâu rồi đứng dậy. Vừa đứng dậy thì bỗng dưng thấy cơ thể hơi mất thăng bằng té xuống cái hố bên cạnh, theo phản xạ đưa tay ra chống, nhưng lúc chống không biết tay trái đập vào thứ gì mà cứng ngắt, một cảm giác đau đớn truyền đến từ tay trái.

Thôi xong, gãy tay rồi. Từ lúc biến dị đến giờ tôi rất ít khi bị thương, mỗi lần bị thương chỉ là da thịt mà thôi, có đứt, có trúng đạn, có chảy máu nhưng dù là đạn hay kiếm chém cũng không hề là tổn thương đến xương một tí nào mà giờ mới va đập có một tí đã gãy xương. Chẳng lẽ nói là thứ mình va đập là cứng rắn vô cùng, còn hơn sắt thép kim cương?

Cố nén đau dùng tay phải chống thân thể ngồi dậy, giờ mắt tôi có thể nhìn rõ ràng trong tối nên cũng không cần đèn. Rõ..rõ ràng là thứ đập vào tay trái mình..lại..lại là một cục đá. Không thể tin vào mắt mình nữa, nhìn cục đá không khác nào một cục đá vô hại ngoài đường kia, tôi định thử cầm nó lên xem nó là thứ quái gì? Vừa cầm lên thì trong lòng tôi trầm xuống, không ngờ là..cục đá xù xì như thế này mà lại nặng khủng khiếp như vậy, ít nhất là 1 tấn, tôi chỉ mới nhắc nó lên được một cm thì đã thấy không thể tiếp tục.

Vội vàng muốn thả xuống thì dị biến lại xảy ra, máu tươi dính đầy trên người tôi này giờ do đánh nhau với lão già biến thái kia không ngờ lại từ từ bị tảng đá kia “hút”. Hút đến triệt để, đến cả chiếc áo dính máu cũng bị hút sạch còn hơn “dùng Omo” nữa, “trắng như mới mua luôn”.... Lẽ nào đây là cục đá Dracula, chuyên hút máu người? Sau khi hút hết máu dính trên người tôi thì cục đá bỗng dưng nhẹ hẳn, cuối cùng nhẹ bằng một cục đá bình thường. WTF, đây là thứ quỷ quái gì, hút máu đã rồi thay đổi trọng lượng sao? Nhất định đây không phải là một cục đá bình thường, tôi định ném thử vào nhà tên Thành xem thế nào? Vì nghi ngờ lão già kia bị cục đá rơi bể đầu mà chết...

Dồn chút sức lực cuối cùng, tôi ném thẳng... *viu* *rầm* *oành* *oành* *Đơ mặt* Đây chỉ mà cố hết sức dùng một chút lực tàn còn lại thôi mà cũng ném vỡ tường cái biệt thự rồi...nếu còn khỏe nguyên ném thì sẽ như thế nào? Ặc, thứ tốt, chạy lại lượm lên. Không ngờ cục đá còn nguyên vẹn, không xước một tí nào, xem ra..lão già chắc chắn bị cục đá này rơi bể đầu chết rồi. Ôi may quá, nếu mà nó không rơi xuống..à mà không, đừng nói không rơi xuống, cho dù rơi chậm một giây thì chắc mình cũng *lên bảng đếm số* vô hạn rồi. Không biết thứ này là gì nhỉ? Thiên thạch à? Có lẽ thế, nhưng sao thiên thạch mà nhỏ xíu vậy, chỉ vừa một nắm tay?

A!! Nhớ tới lúc đó nghe có 2 tiếng ồn lộn mà, vội nhìn xung quanh thì thấy cách cái hồ có cục đá 15m còn có một chiếc hồ khác, cũng tương tự nhưng to hơn một xíu. Lẽ nào là một cục khác to hơn, hehe phát tài rồi, sau này đánh nhau với ai không cần phải dùng tay dùng chân rồi, ghét ai cứ cầm đá mà chơi vỡ mồm tụi nó ra. Cố gắng lết thân xác tàn tạ tới gần cái hồ thứ 2, cũng tại vừa rồi dùng hết sức ném cục đá đi cộng thêm đánh nhau với lão già bây giờ vẫn có thể duy trì được trạng thái 2 nhưng mà đã sớm kiệt sức rồi, cũng may quá trình thoát lực bị hoãn lại một chút, hơi chậm, có lẽ 3 ngày sau mới hoàn toàn trở về trạng thái 1, tí nữa về trọ giải trạng thái 2 nghỉ dưỡng một tí là không sao nữa rồi.

Nhìn vào cái hồ thứ 2, tôi ngạc nhiên, sâu vơi, sâu tới 20m, lẽ nào đây là một cục đá “khỏe hơn”? Đá “ông nội”, đá “ông cố”? Haha, cố kiềm nén niềm vui, những cục đá này cứng có lẽ là nhất thế giới này rồi, bán đi có khi còn đắt hơn kim cương, haha. Tôi cũng không ngu mà nhảy xuống, lỡ đâu chân đập vào cục đá thì có phải là gãy chân không chứ hả? Có tấm gương tay trái rồi còn gì. Từ từ mà leo xuống, leo thật chậm, cứ sợ chạm mạnh vào cục đá là lại có chuyện, rồi cũng chạm chân vào được đấy, lúc này xung quanh tối thui nhưng mà vẫn nhìn được một chút, nhưng mà lại không hề có cục đá nào trong đó hết, tôi hơi thất vọng, có nhìn kỹ một hồi cũng không thấy cục đá nào... Vừa định leo lên lại bằng một tay thì hình như chân đạp phải một vật gì đó.

Như có tật giật mình tôi rút chân lại thật nhanh khi vừa chạm vật đó, sợ..lỡ đâu... Nhìn kỹ lại vật đó thì, nó có hình ống, lòi ra trên bề mặt có tầm 3cm, phần còn lại lún trong lòng đất, lẽ nào đây là vật rơi cùng với cục đá sao? Xem ra là cứng hơn cả cục đá, nếu không cũng không rơi sâu như thế này. Tôi thử kéo nó lên nhưng mà..nó lại không nhúc nhích một chút nào, hình như là nó nặng quá.. Nặng hơn cả cục đá nữa thì phải, chẳng lẽ bỏ đây? Bỏ thì vài bữa bọn công an qua khám hiện trường dùng cần câu xúc nó đi thì sao? A, đào? Giờ mình có nên đào thứ này lên không nhỉ? À mà không được, nó nặng nhưng thể đào ra rồi chắc gì cầm được. Hết cách rồi sao? Không biết nó với cục đá kia là thứ gì rơi từ đâu xuống mà nặng kinh khủng, ở trái đất chắc chắn không có hai thứ này.

Bỗng dưng đầu chợt lóe sáng, hình như..hình như lúc này mình cũng không cầm nổi cục đá nhưng sau khi nó hút hết máu trên người mình thì nó nhẹ như thường thì phải? Tôi vội cắn ngón trỏ tay phải, vẩy ra một ít máu nhỏ vào cho cái thứ này xem nó có hút hay không? Đúng như dự đoán, giọt máu vừa rơi trên cái thứ này liền biến mất, để cho chắc nhỏ thêm tầm 1 phút nữa. Rồi tay phải cầm vào thứ đó, kéo lên, lỡ dồn quá nhiều sức mà không ngờ nó lại nhẹ như thế làm tôi bật ra phía sau té ngã. Không ngờ đúng là nhẹ lại thật, nhìn lại kỹ thì đây giống... OMG, không thể nào tin nổi..không thể tin được..đây..đây..đây là một cái sáo..sáo ngọc. Không thể nào? Nếu nói cục đá kia là từ vũ trụ rơi xuống lẽ nào cây sáo này cũng rơi từ vũ trụ xuống? Hay là nói người ngoài hành tinh..thối sao chẳng?

Nhưng mà đây rõ ràng là loại sáo 8 lỗ phổ biến ở trái đất mà? Càng nghĩ càng khó hiểu, nếu là ở trái đất thì làm sao có một loại sáo nào nặng không biết bao nhiêu tấn thế này được? Ai mà cầm nổi cơ chứ? Ở trái đất thời hiện đại ai làm ra được một cây sáo “hút máu” đây? Chết cha, sao giờ mức độ thoát lực lại tăng dần lên rồi, không được, mình phải về trọ nghỉ ngơi, tính toán thì đây là một ổ của trùm giang hồ, thế nên công an không tiện can thiệp vào nhưng tới mai có thể công an sẽ tới. Không thể cứ ngây ngốc ở đây mãi được, bị bắt thì không thể nào? Nhưng mà mình tự hứa sẽ không ra tay đánh người nữa, trừ khi cấp bách, nếu không kích thích tình hình điên cuồng kia thì đúng là nguy hiểm. Vội cầm cây sáo vào vách hồ rồi leo lên từ từ, không ngờ cây sáo này cắm vào đất chẳng khác nào cắm vào sóp, không hề mất tí sức nào.

Leo lên tới mặt đất thì có ánh trăng, tôi cũng nhìn rõ thêm một chút về cây sáo này. Làm bằng ngọc xanh lục hơi trong suốt, có thể nói là tuyệt đẹp, đẹp như thế này ở trái đất chắc chắn là không có loại ngọc nào tương tự hết, hết thấy đều thua xa.. Đầu cây sáo còn có buộc một sợi dây màu đỏ yêu dị, đầu sợi dây thì có đính một đồng tiền nhỏ màu..σ..đây là màu gì? Nhìn giống như là bầu trời đầy sao về đêm vậy? Ặc, thoát lực lại tăng càng nhanh rồi, không xong. Giờ là 5h30 sáng rồi, vì đây là ổ của bọn trùm giang hồ nên xung quanh cũng không có ai dám ở, nên cũng chả có ai nhìn thấy quá trình tôi giết tàn sát đám du côn hay là cảnh tôi và lão già giao chiêu...Còn cỡ 15 phút nữa là mình kiệt sức mất nằm thẳng cứng mất, vội nhắm đầu về hướng trọ tôi mà tăng tốc chạy. Lần này chỉ biết có phương hướng cứ cầm đầu mà chạy thôi, dù sao thời gian còn lại ít, không có cách nào suy nghĩ nhiều.

Gọi taxi thì được nhưng mà tôi không biết cách, sống ở thành phố bao nhiêu lâu rồi mà nhiều thứ cứ như là 2 lúa vậy. Chạy được 15 phút thì cũng còn cách trọ 30km, chết tiệt, mẹ nó chứ, lẽ nào nằm một đống để người ta thấy mình từ một người này biến thành một người khác. Không được, tuy kiệt sức rồi nhưng ráng mà tăng tốc thêm chạy vào ngõ ngách nào đó vắng người cũng được. Giờ nào còn tâm trí để ý có cái gì xung quanh nữa đâu, chỉ cần là đường thì chạy, khi chạy băng qua một cái ngã tư thì *đùng* tôi bị 2 chiếc xe máy đi song song đâm vào, văng ra tận 5m. Muốn chửi DMM lắm nhưng mà hết sức rồi, tôi bất tỉnh luôn. Bên kia có một đám người bu lại xem, những người tông tôi(tác giả giải thích: nói là “những” vì mấy đứa này đi hàng 2 hàng 3, vừa đi vừa nói chuyện mà Vũ chạy ngang qua quá nhanh nên đâm trúng luôn). Đám này là một đám nữ sinh năm nhất của trường một trường đại học quốc tế ở Sài Gòn.

Tụi nó hoảng hốt, chạy lại xem người vừa bị đâm, thấy người kia nằm bất động đó, máu cũng chảy tề le. Một đứa khóc run:

- Huhu, đâm chết người rồi tụi mày ơi. Giờ..giờ mình làm sao bây giờ, tao..tao không muốn đi tù đâu.
- Chết rồi, có khi tụi mình bị đuổi học nữa đó. Ê “trứng gà con”, mày nhờ bố mày thử xem có được không? Đen quá, mới sáng sớm..sớm đã có chuyện rồi. Cũng tại người này, chạy qua đường gì mà chạy như điên vậy không biết, không thấy đèn cho người đi bộ đang đỏ hay sao?
- Ê “trứng gà con”, mày bị sao vậy? Nói vài lời..lời đi chứ. Ê, Ê. - Có một đứa con gái trong bọn đưa tay ra quơ quơ trước mặt cô gái có biệt danh là “trứng gà con”.

Cô gái “trứng gà con” gần như bật khóc, trong ánh mắt có chút gì đó đau thương. Rồi cô nàng cũng khóc, vội vàng lấy điện thoại ra gọi cho cấp cứu:

- Mau..mau cho một xe cấp cứu loại VIP qua đường..abc. - Cô nàng chạy tới ôm tôi, kiểm tra các thứ. Cuối cùng òa lên khóc:
- Òa, huhu. Chắc anh sẽ không sao đâu?
- Người..người quen mày hả? - Mấy đứa nhóc này sớm đã run gần chết rồi.

- Anh tao.. - Mắt càn đờ. Vừa nói tới đó chiếc xe cấp cứu phóng tới, tụi nó vội đỡ tôi lên xe rồi chạy xe máy theo coi thế nào. Trước khi đi “trứng gà con” thấy có dưới đất có cây sáo ngọc, cầm theo luôn. (cái này giải thích cho bạn nào thắc mắc là sao lúc trước Vũ dùng hết sức cũng không thể nhúc nhích cây sáo này mà Mỹ Hương có thể cầm được, đơn giản là vì cây sáo này đã nhận chủ, trọng lượng của nó do chủ điều khiển, cái này Vũ hiện tại chưa thể làm được nhưng sau này sẽ giải thích rõ hơn).

Vô tới bệnh viện thì tôi được đưa tới phòng cấp cứu, đám con gái đứng chờ ở hành lang lo lắng đủ đường, tất nhiên chỉ có mỗi cô gái có biệt danh “trứng gà con” mới thật lòng lo lắng, mấy đứa còn lại thì sợ lỡ như tôi bị gì thì bọn nó cũng liên lụy.

- Không biết có sao không nữa? Tao..tao không biết gì đâu, tao lúc đó đi cẩn thận mà, anh đó..anh đó lao ra, mặc dù đèn đường đi bộ..đi bộ vẫn đỏ. Chắc không phải..không phải tao đâu đúng không? - Cô gái này với “trứng gà con” mới là người “bị” tôi đâm, còn những cô gái khác là chỉ đi theo cùng bạn, không liên quan gì.

- Tao không biết nữa, nhưng mà tao cũng thấy rõ ràng là thằng đó nó chạy qua đường mà như ăn cướp, cái này tự chịu, làm sao trách mày với “trứng gà con” được.

- Ủ đúng đó, anh này cũng thật ra, ra đường mà chạy không ngó trước ngó lui như vậy thì không bây giờ thì ngày mai cũng bị đâm, à mà không phải, cũng đâm người ta mà thôi. - Có mấy đứa con gái bên cạnh an ủi.

- Mày nói gì đi, “trứng gà con”, “trứng gà con”? Mày vẫn còn lo lắng à? Mày biết anh chàng đó à?

Cô gái bị hỏi cũng chỉ “ừm” một tiếng rồi lại tiếp tục nhìn chăm chăm vào phòng cấp cứu.

- Mày với anh chàng đó là thế nào? Tao nhớ mày kể mày chỉ có một người chị thôi mà?

- Đúng đó, có phải gấu không?

- Không phải mà, mấy đứa bày cầm nói vậy. Hức..hức.

- Tao nghi ngờ lắm mày, có khi vì anh chàng này mà mấy anh khác tán nó toàn từ chối. Quan tâm người ta quá luôn.

Mấy đứa con gái bàn tán, lo lắng, chê trách đủ thể loại. Rồi bác sĩ cũng đi ra, Mỹ Hương chạy lại hỏi bác sĩ:

- Bác sĩ ơi, anh cháu có sao không bác sĩ?

- Ấy, không có gì đáng ngại, chỉ bị gãy tay với thiếu máu mà thôi. Chắc mai sẽ tỉnh, mấy cháu có thể vào thăm, nhớ đừng làm ồn để bệnh nhân nghỉ ngơi.

- Dạ, cháu cảm ơn bác sĩ.

- Haha, không có gì. Cho bác gửi lời hỏi thăm ba cháu.

- Dạ, da. Cháu biết rồi. - Mặc dù nói thế nhưng Mỹ Hương vẫn không biết được ông bác sĩ này là ai. Sao lại biết mình với ba mình, nhưng vì có thứ khác đáng để cô nàng quan tâm hơn nên cứ âm ỉ cho qua.

Cả bọn đi vào phòng, Mỹ Hương nhìn thấy tôi đang nằm trên giường mà có vẻ cũng không có gì nghiêm trọng mới yên tâm. Vừa hay lúc đó tôi tỉnh dậy, chưa vội mở mắt, tôi kiểm tra lại cơ thể mình thì chỉ thấy tay trái bị gãy xương, cơ thể hơi mệt một tí do hôm qua nôn khá nhiều máu. Không sao rồi, chỉ cần dùng một khí chữa thương một tí là xong. Mở mắt ra thì thấy..thấy mình đang ở một phòng bệnh trong bệnh viện thì phải? Chắc người ta đưa vào, không ngờ mình vẫn ở trạng thái 2. Có lẽ khi bị thương thì cơ thể tự động duy trì ở trạng thái 2 để chữa thương. Tôi ngồi dậy, ngạc nhiên, mấy đứa con gái kia cũng vừa bước vào luôn.

- Ấc, ổng tỉnh rồi tụi mày ơi. Không phải bác sĩ bảo ngày mai mới tỉnh sao?

- A anh Vĩ, anh có sao không? - Mỹ Hương chạy lại chỗ tôi.

- O..ơ, sao em ở đây? Anh không có gì đâu, em đừng lo.

- Dạ, tụi em chào anh.. - Mấy đứa kia thấy tôi quen Mỹ Hương thì lại chào một tiếng.

- Ừm, chào mấy em. - Mỉm cười chào lại một cái.

- Em xin lỗi, là..là em đụng trúng anh. - Mỹ Hương có vẻ thẹn thẹn cúi đầu xuống, một bộ dáng xin lỗi.

- Lại là em đụng à? Hahahaha, định mệnh, định mệnh rồi. - Chợt nghĩ đến một chuyện thú vị, tôi cười vui vẻ.

Mấy đứa xung quanh không hiểu gì hết, anh kia sao lại cười chứ? Bị xe tông mà vẫn còn cười? Bị tông nên điên rồi sao?

- Anh..anh cười cái gì? Định mệnh gì chứ? - Mỹ Hương cũng lớn rồi, không còn ngây ngáo như trước nữa.

- Anh cười vì hai chúng ta thật là có duyên nha.

- Duyên gì? Người ta..người ta làm gì có duyên với anh chứ. - Nó tự dưng nghĩ lung tung cái gì đó rồi đổ mắt.

Bọn con gái thì trong đầu nghĩ :“À, thì ra là anh chàng này theo đuôi trứng gà con, mà nhìn cách quan tâm của nó với anh chàng này thì chắc cũng sắp đổ rồi.Trời ơi, chuyện lạ có thật, nó đối với mấy đứa con trai lạnh lùng lắm mà...”, rồi cả đám như đi xem hài Hoài Linh, xếp hàng xung quanh chuẩn bị coi trò hay tiếp theo.

- Haha, không phải sao? Lần đầu em gặp anh cũng là em đụng anh còn gì? Cũng là em đưa anh vào bệnh viện, hahaha.

- Anh..là anh tự lao vào xe người ta mà. - Lúc này mặt nó không tự giác càng đỏ hơn, rõ ràng là ngượng.

- Haha, thì coi như lần này anh cũng tự lao vào xe em mà, giống nhau không. Anh tưởng mình không còn gặp được em nữa chứ, hahaha.

Mấy đứa kia cười khúc khích, chẳng lẽ anh chàng này là kẻ tự ngược đãi mình, thích lao đầu vào xe người khác hay sao? Hay là đứng một góc me, thấy gái xinh là giả vào lao vào, nếu như vậy thật thì xem ra đây cũng không phải là người tốt gì. Có gì phải nhắc nhở trứng gà con một tí mới được.

- Em cũng nhớ anh lắm. Đó giờ anh sống ở đây hả?

- Ừm.

- Thôi anh nghỉ ngơi đi tí có gì mình nói chuyện sau, em tiễn mấy bạn về đã.

Mấy đứa kia thì tôi cũng không quen, nên tụi nó vào đây thăm, à mà nói chính xác hơn là vào đây kiểm tra. Nếu đã xác định tôi không có vấn đề gì thì thôi, tụi nó cũng chả có lý do gì để ở lại nữa, yên tâm ra về thôi. Trong đầu cũng không khỏi có những ý tưởng mờ ám. Những đứa nó ra ngoài phòng xong đóng cửa lại, một cô gái nói với Mỹ Hương:

- Ê trứng gà con, mày với ông anh kia là như thế nào đó? Người yêu hả?

- Đúng đó, đúng đó. Khai ra mau, hihi. - Giờ đứa nào đứa nấy tâm trạng hớn hở như tù nhân vừa mãn hạn, đứa nào cũng tươi rói, tâm vừa quảng được một gánh nặng.

- Tụi mày nói bậy quá, coi chừng ảnh nghe bây giờ. Không hay đâu..không phải như tụi mày nghĩ đâu.

- Hihi, nghỉ ngơi lắm đó nha. Hay là anh chàng kia là cái đuôi của mày? Mày thì tụi tao lạ gì nữa, lên đây học mới có mấy tháng mà đã 13 anh ngấp nghé rồi, thật là ghen tị.

- Không có, tao theo ảnh ảnh còn không thèm nữa mà. Hi hi, thôi tụi mày về đi, tao nói với ảnh mấy câu rồi về. - Nhân tiện đùa một tí.

- Ghê vậy luôn á, mà thôi tụi tao về đây, mày nhớ cẩn thận đó, tao nghi anh chàng này hình như không phải người tốt đâu. - Có đứa hảo tâm nhắc nhở.

- Được rồi, được rồi. Tụi mày về đi, tí lên lớp học nhớ xin thầy cho tao nghỉ một buổi nghe. Đại lý do nào đi. Thôi ghen!!! Bye!!

- Bye, trứng gà con!!!

Đợi tụi nó đi hết rồi Mỹ Hương mới vào lại phòng, nhìn thấy tôi đang nhìn nó mỉm cười. Cô nàng cũng ngạc nhiên hỏi:

- Anh nhìn em cười gì?

- Sao mấy đứa gọi em là trứng gà con vậy?

- Hả? Anh nghe hết rồi sao? Phòng cách âm mà? - Đổ chín luôn, sợ tôi nghe được mấy câu không nên nghe.

- Ừm, haha. Anh nghe nói em theo anh hả?

- Làm..làm gì có? Em chỉ đùa với mấy đứa bạn thôi.

- Thôi được rồi! Em làm thủ tục cho anh xuất viện đi.
- Thôi anh nghỉ ngơi đi. Khỏe rồi tính.
- Tí nữa anh đi. Mặc kệ bệnh viện đấy. - Mỉm cười. Giờ mình phải về nhà giải phóng tinh thần một chút, nhất là phải kiềm chế ham muốn đánh giết như điên kia. Không thể để chuyện này lặp lại được, lần này có cục đá, lần sau thì chắc gì đã có.
- Thôi được rồi. Anh thấy khỏe là được. Cho em xin số điện thoại đi.
- Ặc, làm gì? - Có một số mà 2 thân phận. Chơi làm sao, chỉ cần không lộ Cữu ra thì có làm gì phạm pháp cũng không ai tìm được, ngu gì lộ.
- Anh không muốn thì thôi! Người ta không thèm, hứ. - Dối kia...
- Thật ra là anh không có sài điện thoại. Mà anh hỏi thật nè, em có thích anh không? - Mặc dù đã qua lâu rồi nhưng tình cảm của tôi vẫn còn đó, cũng chưa từng thích thêm một người nào khác, ngày xưa ngại chứ giờ thì ngại gì nữa.
- Anh..anh hỏi gì kỳ vậy?
- Trả lời đi, có hay không?
- A, anh ép em hả? Được rồi, lúc trước em có..có thích anh.
- Còn giờ?
- Giờ thì...

=====Lời tác giả=====

Sắp hết truyện rồi nha mấy bạn, chỉ còn vài chương nữa thôi! Ehehe, mình sẽ viết tiếp câu truyện bằng một cái tên khác và nhân vật chính sẽ ở Võ Lâm Cảnh và sau đó có thể là...thế giới thần thoại kia(tiên hiệp). Mình đã thay đổi kịch bản...bạn nào có ý kiến xin hãy góp ý cho mình. fb.com/kai2552.ms/

44. Chương 42: Tình Đầu Mộng Mơ

- Thì sao?
  - Em không biết. - Nói xong nó đỏ mặt quay qua phía khác.
  - Sao lại không biết?
  - Lòng em phân vân... - Lại cúi mặt.
- Lòng tôi lại nặng xuống, tại sao lần nào cũng tạch hết vậy. Cố bình tĩnh lại, biết rằng mình không được suy nghĩ lung tung nếu không lại có chuyện xảy ra. Hai bên im lặng một lúc.
- Vậy..vậy lúc mà Vũ tỏ tình với em thì em thích anh à? - Tôi lên tiếng trước phá vỡ bầu không khí ngại ngùng này.
  - A, anh Vũ kể cho anh à? - Nó cúi đầu xuống nói nhỏ, ngại vô đối.
  - À, ừm. Em trả lời đi.
  - D..dạ đúng. Anh đừng hỏi nữa. - Trong tâm Mỹ Hương anh Vĩ đâu bao giờ hỏi nhiều thứ không có ý tứ như vậy đâu chứ.
  - A. - Tôi đập tay vào mặt, sao lúc đó không nói luôn đi, ấp úng rồi nói người mà mình không quen, làm vụt mất cơ hội a. - Sao em lúc đó không nói cho Vũ biết luôn mà lại dẫu.
  - Tại..em sợ 2 anh bất hòa.

- Haizz, nếu em nói ngay lúc đó thì tốt rồi. Anh cũng hiểu, nhưng mà giữa 2 tụi anh sẽ không bao giờ bắt hòa được. Giữa tụi anh vốn không có khoảng cách nào cả, thế nên cho dù bất cứ chuyện gì xảy ra thì chẳng có chuyện gì xảy ra.

- Wow, thân vậy luôn hả? - Chợt mắt sáng lên.

- Cứ coi là vậy đi. Giữa 2 tụi anh có một bí mật, trước khi anh đi xa anh sẽ nói cho em biết. Thôi giờ em đi nghỉ đi, nhớ làm thủ tục cho anh ra viện nha.

- A, anh đi đâu mà xa?

- Anh không biết nữa, hehe. Thôi em đi đi. - Tình huống hơi căng thẳng thế này thì nên cho em nó và mình một cái thang để xuống.

- Dạ, thôi em đi. Anh nghỉ ngơi cho khỏe.

Khi cô nàng vừa đi, tôi thở dài một hơi. Vận mộc khí lưu thông khắp cơ thể để chữa thương. Nhắm mắt tĩnh thần, vài tiếng sau thì cánh tay cũng đã lành. Cũng đi lại bình thường rồi, bây giờ có lẽ..cũng là lúc chơi hết mình rồi. Đợi cả một buổi dài, thì Mỹ Hương mới làm cho tôi thủ tục xuất viện, vừa ra tới cổng thì thấy ngay em ấy.

- Sao mà anh tháo bột tay ra rồi, anh bị gãy tay mà? - Nó tới hỏi liền.

- Ặc, làm gì có gãy? Chắc ông bác sĩ lầm đó, coi nè. - Vừa nói vừa dùng tay trái nhắc cục gạch lên quăng lên chụp lại cho nhỏ coi.

Mỹ Hương không tin là ông bác sĩ kia nhầm lẫn, vì ổng là một bác sĩ giỏi hạng nhất trong bệnh viện làm sao có khả năng xảy ra một sai lầm nhỏ bé như thế được, nhưng rõ ràng tay anh Vĩ cũng đâu có gãy. Chỉ có một khả năng là anh ấy tự lành vết thương cực nhanh, nghĩ tới những việc trước đây, từ lần đầu gặp cho tới những ngày sau đó, hình như... Cô nàng tự đứng trong đầu nghĩ ra một giả thuyết điên rồ, rất khó tin.

- Chắc có lẽ vậy. À mà anh giờ đi đâu, cho em địa chỉ nhà anh đi.

- Giờ mình đi chơi đi. Em dẫn anh đi đâu đó dạo chơi cho vui nè. - Đánh trống lảng ngay, hỏi như thế ai biết mà trả lời.

- A, anh lại.. - Đang nói bị tôi kéo đi luôn.

Đi trên đường cứ chém gió đủ kiểu, đi uống trà sữa, tất nhiên là cô nàng trả tiền rồi, tôi cũng không mang tiền, tôi cũng không để ý mấy thứ này, có gì sau này mình trả lại là được. Sau đó đến tối là ra công viên ngồi, tôi ngồi bên cạnh cô nàng, có lẽ rất hiếm tôi tiếp xúc với các cô gái, nên giờ cũng không biết nói gì, cô nàng thì cứ chỉ lên trời, chỉ sao, chỉ trăng. Có lẽ với cô bé thì có những thứ thơ mộng mới đáng nói hoặc là nó cũng đang đánh trống lảng.

- A, em nhớ rồi. Hồi sáng em có lượm được cây sáo này, của anh hả? - Nó lấy trong cái túi sách ra một cây sáo.

- A, cảm ơn em. Ủa? Em có chảy máu lên cây sáo không vậy?

- O, không! Sao anh hỏi vậy?

- À không có gì, không có gì haha. - Trong lòng tự đặt một câu hỏi : kỳ lạ, tại sao nhỏ này lại cầm được trong khi mình lúc đó kéo muốn liệt tay luôn mà nó không nhúc nhích.

- Anh thật kỳ lạ. Mà cây sáo này đẹp quá, anh mua ở đâu vậy. Quá đẹp, hihi.

- À em có lượm được cục đá ở gần cây sáo không?

- Không có, đá thì đầy đường em lượm làm gì? Anh bị tông xe rồi có bình thường không vậy? - Nó làm bộ đưa tay lên sờ trán tôi.

Tôi thầm luyến tiếc trong lòng, cục đá cứng như vậy chắc chắn không phải ở trái đất rồi. Dem về nghiên cứu chơi, đôi lúc cũng có tác dụng.

- Ahaha, anh đùa em thôi.

Sau đó không khí lại trở nên im ắng. Tình cảnh giữa 2 đứa thật kỳ lạ, không nghĩ ra cái gì để nói là cứ như vậy.

- A hay là anh thổi cho em nghe vài bài đi.

- Ừm, được. Bài Thần Thoại nhé. - Chỉ biết mỗi bài này chứ mấy.

- Được, em chưa nghe bao giờ thôi.

Giai điệu vang lên, trầm lắng, lại buồn mang mác, mang đến cho lòng người một cảm xúc nặng trĩu, da diết, ưu thương, cứ như là cách xa cả ngàn năm vậy. Lời bài ca như vô thức vang lên trong hư không nào nề, tựa như có mà không có...

Ta đứng đây, chờ đợi để mở ra điều bí ẩn sau cuối

Mặc kệ sao băng kia chợt rơi hay gió kia chợt thổi..

Để cuối cùng đã có thể ôm trọn nàng trong vòng tay của ta.

Và ngỡ ngàng lắng nghe hai trái tim đã chung nhịp đập từ bao giờ..

Hãy để ta chân thành mà thốt nên lời yêu vạn kiếp không đổi..

Đợi chờ nàng qua bao nhiêu năm tháng, dẫu ngàn năm rồi lại ngàn năm trôi mất..

Mặc kệ ngoài kia đã bao mùa tiết đông lạnh giá đi qua..

Ta cũng không bao giờ buông bàn tay lạnh cầm này..

Hãy nắm lấy tay thiếp thật chặt và nhẹ nhàng khép lại đôi mắt mỗi một..

Hãy để thời gian trở lại, mang ta về những ngày nồng nàn yêu dấu

Một thời yêu nhau đậm sâu đã thề nguyện hai chữ suốt kiếp lại lầm lỡ đánh mất.

Mà có lẽ chính vì quá yêu, nên mới vì tiếng ái không thể nói ra mà khổ đau

Mỗi đêm khi bóng tối tràn về, ta cứ bặt lòng nghĩ suy rồi chìm vào mớ đau khổ không cuối.

Ta từ lâu đã quen mỉm cười với sự cô đơn đến lặng người,

Nhưng chỉ lần này, hãy để hai bàn tay mười ngón xen nhau thật chặt.

Hãy tin tưởng anh, tin tưởng sự chờ đợi lần này

Dẫu có bao nhiêu lần vì đau đớn mà chùn bước, cũng quyết không từ..

Chỉ có nàng, chỉ duy nhất mình nàng có thể dịu dàng kề cận sự giá băng này..

Hãy nắm lấy tay thiếp thật chặt và nhẹ nhàng khép lại đôi mắt mỗi một..

Hãy để thời gian trở lại, mang ta về những ngày nồng nàn yêu dấu

Một thời yêu nhau đậm sâu đã thề nguyện hai chữ suốt kiếp lại lầm lỡ đánh mất .

Mà có lẽ chính vì quá yêu, nên mới vì tiếng ái không thể nói ra mà khổ đau

Hãy để tình yêu như những mầm đóa hoa thắm tươi

Dần rộng nở trong trái tim lặng cầm này..

Mặc kệ không gian lẫn thời gian, chúng ta mãi chẳng bao giờ biết cúi đầu hay từ bỏ giấc mơ này

Một thời yêu nhau đậm sâu đã thề nguyện hai chữ suốt kiếp lại lầm lỡ đánh mất .

Mà có lẽ chính vì quá yêu, nên mới vì tiếng ái không thể nói ra mà khổ đau

Hãy để tình yêu như những mầm đóa hoa thắm tươi

Dần rộng nở trong trái tim lặng cầm này..

Thời gian đâu có trôi qua bao nhiêu năm tháng, thì lời hứa mãi vẫn vẹn nguyên trong chúng ta

Tình yêu này sẽ mãi trường tồn cùng năm tháng

Mà có lẽ chính vì quá yêu, nên mới vì tiếng ái không thể nói ra mà khổ đau

Tình yêu này giống như một hằng số duy nhất trên đời

Mãi trường tồn thành câu chuyện thần thoại..

Chúc thiên hạ hữu tình nhân đều là thần thoại...

Thối xong thì tôi im lặng, có lẽ cảm xúc đã dâng lên. Trong mắt là một màu ưu tư, sầu muộn khó tả. Mỹ Hương cũng tỉnh:

- Anh thối hay quá, bài này cũng hay nữa. Làm em tự dưng cũng buồn buồn. - Đến cả cô nàng cũng xìu xuống. Có lẽ là cảm xúc của tôi qua những giai điệu của cây sáo kỳ lạ này đã ảnh hưởng đến tâm trạng của người khác.

Tôi hít một hơi dài rồi nhìn Mỹ Hương. Mặt không có cảm xúc gì:

- Anh thích em.. Làm bạn gái anh nha. - Tự dưng cảm xúc nó không kiềm chế được, nói toạch ra.

- A..không..không! Chúng..chúng ta mới..mới chỉ gặp nhau..nhau có mấy lần thôi..thôi mà. - Giọng con nhỏ cũng run run rồi, mặt thì hơi đỏ.

- Vậy trong lòng em có những ai? Mà em bao là đang phân vân?

- Không..không phải như anh nghĩ đâu! Em làm gì có! - Nó sợ tôi hiểu nhầm là thích nhiều người một lúc nên vội giải thích! Lúc này nhìn nó đáng yêu vãi, cứ như một bé gà con lon ton vậy, dễ thương!

- Cô gái ngốc, đừng lo! Có cái gì trong lòng cứ nói thật ra đi cho nhẹ nè. Anh sẽ chia sẻ với em, anh hứa sẽ không bao giờ cười hay nghĩ xấu về em. - Đưa tay lên làm bộ đáng thề thốt.

- Nhưng..nhưng mà cái này! Nó thật kỳ lạ. Tại sao trong lòng em lại có thể vừa thích người này, vừa thích người kia được chứ? Em không hiểu!

- Hai người luôn hả? Có anh không? - Hỏi nghiêm túc.

- C..có!

- Người còn lại là ai?

- Phải nói hả anh? - Rụt rè.

- Ừm, nói đi. Yên tâm, anh không phản ứng gì đâu. Anh sẽ cho em lời khuyên. - Mỉm cười và giả tạo, dm có thằng nào thích vậy đâu.

- Dạ, là..là anh.... - Sau đó lại ngừng, không nói nữa.

Tôi muốn hét lên, sao em lầy quá vậy. Chờ đợi một hi vọng...

- Là ai? Em cứ nói thẳng đi, việc gì phải ấp úng. - Thúc dục một tí, đau tim lắm khi phải chờ đợi.

- Anh Vũ. - Cuối cùng nó cũng nói ra rồi cúi hắn đầu xuống. Nếu như bên cạnh có một chiếc hố chắc cô nàng đã nhảy xuống rồi, nói ra điều này ngại chết a.

Cảm xúc dường như tràn bờ, chợt có một cảm xúc tự hào nho nhỏ. Mỉm cười thỏa mãn, khá lằng lằng. Tôi nhắm mắt lại cố hưởng thụ cảm giác ngọt ngào này. Haha, em có thích ai đi chăng nữa thì cũng là thích anh mà thôi. Cơ hội này anh sẽ không bỏ qua như lần trước.

Cô nàng chờ mãi không thấy tôi nói gì thì ngẩng mặt lên, thấy tôi đang cười vui vẻ. Cô nàng không khỏi rùng mình một cái lùi ra xa tôi một chút, nó lại suy nghĩ đến giả thuyết kia.

- Anh Vĩ! Anh sao vậy? - Nó lay lay tôi.

- A! Không có gì! Nhất thời vui quá thôi.

- Hihi! Sao vui?
  - À..à thì ai mà được mỹ nhân như em thương nhớ mà chả vui, haha.
  - Thiệt không? - Long lanh.
  - Thiệt mà, hehe. Làm bạn gái anh nhé. - Không cần chờ ẻm nói gì. Tôi trực tiếp ôm lại luôn.
  - Anh..thả em ra. - Mỹ Hương đánh đánh, đẩy đẩy ra. Tôi lại càng ôm chặt hơn, đây cũng là lần đầu tiên tôi ôm một người con gái nên cảm xúc đúng là thật mới lạ, có chút mềm mại, có chút mùi hương nhẹ nhẹ.
  - Đồng ý anh thả ra. Không thì thôi. - Tôi lại tiếp tục cảm nhận mùi hương ấy.
  - Anh bắt nạt em,huhu. - Cô nàng đỏ mắt rồi. Trong lòng tôi cũng bỗng dưng xụ lại, chẳng lẽ mình làm gì sai? Thấy nó khóc tôi lại không đành lòng, định buông tay ra thì em ấy nói:
  - Em đồng ý! Em đồng ý! - Mặt nó đỏ gấc, cũng ôm đáp trả.
- Như một chiếc bong bóng nước tràn đầy bị vỡ, hồn vía của tôi bây giờ đã bay lên mây.
- Hehe! Cái gì? Anh nghe chưa rõ. - Ôm chặt hơn nữa.
  - Em đồng ý! - Vui đầu vào ngực tôi.
  - Nhỏ quá.
  - Em đồng ý.
  - Chưa nghe rõ...
- ..... Lầy tằm 5 lần .....
- Sau đó thì 4 mắt nhìn nhau, tự dưng thấy một cảm giác hạnh phúc đến kỳ lạ, chỉ muốn giây phút này dừng lại mãi mãi. Mọi sát niệm cũng dần tiêu tan, nếu như được ở bên em mỗi ngày chắc tôi sẽ không bị kích thích mỗi khi đánh người nữa. Rồi tôi vô ý thức chủ động hôn em, “first kiss” thật ngọt ngào a. Tiếp theo đó chỉ còn lại là khoảnh khắc yên bình, lặng lẽ giữa 2 chúng tôi bên một chiếc ghế đá, xung quanh lúc đó dường như cũng không có ai. Cả hai đều nhìn lên bầu trời sao, không nói gì mà cũng không biết nói gì cả, tôi sợ sẽ phá vỡ không gian nơi đây.
- Anh Vũ ơi! - Đột nhiên Mỹ Hương lên tiếng.
  - Ôi! - Nghe em gọi mình, tôi hồn nhiên trả lời em một cách tự động. Sau đó mới biết là mình vừa hổ rồi, nhắm mắt lại rồi hít một hơi thật sâu, nhìn chằm chằm vào đôi mắt và biểu cảm của em, tôi muốn nhìn xem tâm trạng và suy nghĩ của em bây giờ.
- Cô nàng mỉm cười ôm tôi:
- Em yêu anh! - Trong lòng tôi thở phào nhẹ nhõm, chắc là nó gọi nhầm tên thôi, nên cũng không để ý nữa.
  - Anh cũng thế. - Hôn nhẹ vào trán nàng. Đây là lần đầu tiên mà tôi tiếp xúc được với con gái nhiều đến như vậy, cũng có chút ngượng ngùng nhưng mà cảm xúc hạnh phúc che lấp gần hết rồi. Tình đầu của mỗi người rất đẹp và hồn nhiên pha chút ngây thơ..
  - Anh..anh có thể giải thích cho em một chút được không? - Thủ thả, dựa đầu vào vai tôi.
  - Giải thích gì?
  - Tại sao hai anh lại là một người? - Cô nàng vẫn nhỏ giọng.
  - Em biết rồi hả? - Thật không ngờ đúng là biết rồi. Mà thôi cái này bình thường thì nên giấu đi nhưng mà với bạn bè tôi còn không giấu thì giấu người yêu làm gì.
  - Mới biết lúc này, hihi. - Mặc dù là đã đoán ra nhưng trong lòng cô nàng không khỏi rung mình một phát, cái quái gì đang xảy ra?
  - Sao em nghĩ ra được điều đó?

- Em nghi ngờ từ lúc lần đầu anh gặp em rồi, lúc đó giọng nói 2 người giống hệt nhau, nhưng sau đó giọng anh khác nhưng mà rõ ràng là sau đó mới thay đổi. Sau đó thì anh bảo là 2 người là bạn tốt của nhau nhưng chỉ có một trong 2 người xuất hiện, chưa bao giờ xuất hiện cùng lúc cả. Thêm vào đó năm xưa cái lúc ở quán Dorêmon em nhờ anh Vũ rủ anh đi chơi nhưng anh Vũ không buồn mà ngược lại còn vui vẻ, đây rõ ràng là mâu thuẫn. Tiếp đó là sáng nay anh nhập viện, máu chảy rất nhiều, chính mắt em thấy, bác sĩ cũng chuẩn đoán anh gãy tay, nhưng giờ anh lại khỏe khoắn như chưa có chuyện gì xảy ra, nên em nghĩ anh..anh không phải là người bình thường. Hồi nãy anh biết em phân vân giữa 2 người thì anh cũng tủm tỉm cười, rõ ràng tự bản đứng mình còn gì, em chưa yêu nhưng không phải là “hai lúa” chuyện tình cảm đâu ai thích chia sẻ cho người khác, nhưng mà tóm lại là tới đây chỉ mới là giả thuyết, em căn bản không tin vào mấy thứ này, nhưng mà anh đã hỏi vậy chắc phải rồi, khó tin quá. Còn anh? - Nhỏ giọng.

Tôi gật gù, thì ra là như thế. Bị mất mặt trước Tuyết Trang thì cũng thôi đi, cô nàng đó vốn có sở trường, không ngờ lần này lại thua một cô bé đơn thuần như thế... Thật là ngại quá, xem ra từ nay về sau nên kiềm chế cảm xúc của mình, không được để chúng hiện rõ ra trên mặt, nếu không thì nghĩ gì cũng bị người ta biết thì thôi chứ, làm người như thế rõ thật thất bại. Trong lòng lại sáng lên một câu hỏi: “Lẽ nào bọn con gái đứa nào cũng ghê gớm như vậy?” Rồi tự phủ định, nhất định không phải, chỉ có Tuyết Trang mới là ngoại lệ thôi, ai cô nàng cũng đoán được, còn Mỹ Hương thì xem ra chỉ vì quan tâm nên mới suy nghĩ nhiều ra thôi, nếu không đàn ông cả thế giới làm sao sống nổi! Chuẩn bị tinh thần một chút rồi tôi mới mỉm cười hỏi:

- Em còn nhớ câu chuyện giữa một cô gái nhà quyền quý cứu được một con cáo mà anh kể cho em khi xưa chứ?

- A, lẽ nào ý anh..anh là con cáo?

- Giống giống vậy đó. Hehe, được không? Anh không phải người thường. Vậy em còn dám yêu anh không?

- Anh này! Dám trêu em hả? - Nhéo hông tôi... Ặc, cũng đau phết. - Người ta trả lời ngay lúc đó rồi còn gì.

- Chu mỏ ra, quay mặt sang phía khác làm bộ hờn dỗi.

- Haha, được rồi. - Tôi lại..không cẩn thận hôn vào má em ấy một phát nữa. Có người yêu thật thích...

- Trước giờ em vẫn không hiểu tại sao em lại không thể quên được 2 người. Giờ thì hiểu rồi ha, có phải anh sử dụng phép thuật nào hay không?

- Làm gì có! Không được nói bậy nghe. - Cưng nghĩ anh mà bị ỉn vô liêm sỉ như vậy sao? Nhéo má phát.

- Mà thôi không nói vấn đề này nữa! Anh thôi cho em nghe bài kia một lần nữa đi. Em ghiền rồi nha, hihi.

- Ok! - Tiếp đó giai điệu lại vang lên một lần nữa, không thể không công nhận là thối sáo bằng cây sáo ngọc kỳ lạ này lại có thể ảnh hưởng đến cảm xúc của người khác như vậy.

.....

Không có bữa tiệc nào không tàn, tôi nắm tay em đi bộ từng bước tiến em tới tận nhà của em(nhà giàu nên cần gì thuê trọ, thích ở đâu mua nhà ở đấy), cho em địa chỉ trọ mình và số điện thoại.

- Bye anh yêu! Hihi.

- Ừm.

- À mà cuối tuần này có một liveshow ca nhạc của một ca sĩ em rất thích. Anh đi với em nha.

- Ok, tới lúc đó gọi cho anh.

Hôm nay là một ngày đặc biệt tôi, mang theo tâm trạng lâng lâng của mình mò về trọ. Có thêm một người để quan tâm, có thể một người để tin tưởng trên đời này. Tưởng như vừa gặp đã yêu nhưng cảm xúc 2 đứa cũng là dồn nén mấy năm trời rồi. Đi trên đường thì thấy từ con chó hoang cho tới mấy thằng xăm mình bấm trợn đều trở nên đáng yêu lạ thường vào ngày hôm nay, vô tới phòng trọ thấy thằng Cường đang ngồi ăn mì tôm, chắc lại mới đi làm về đây mà. Lại vỗ vai nó:

- Hôm nay lại ăn mì tôm à, haha. Tao đã bảo đừng có ăn nữa rồi cơ mà, vài bữa nữa tao cho mày lên thiên đường luôn con ơi.

- Dm mày, để im bố ả. Có tin bố úp tô mỳ vào mặt mày không? Thiên đường gì? Giờ đéo có tiền đằng sâu thấy mợ nè, nhả tin với gái hoài, đang chờ cơ hội mà không có tiền rủ đi chơi đây nè.

- Tiền hả? Giờ thích làm phó giám đốc không? Tao cân nhắc cho, hề hề. - Cười nham hiểm.

- Xạo chó! Có “cục cưng” bố mày tin nhé! Tiền mày nhiều thế sao không kiếm cái gì kinh doanh đê, đi lang thang hoài.

- Thì đây! Tao chuẩn bị kinh doanh đây! Thích làm phó cho anh không hả? Mày yên tâm, chỉ cần mày từ chối một phát thì tao không ép mày! Sau này không hỏi lại nữa. - Làm bộ mặt nghiêm túc, đang vui vẻ nên có hứng chơi đùa với thằng cờ hó này.

- Tao mà thêm...*lè lười*...cút.

- Nhớ đó, mai tao tìm đứa khác. Lương chắc tầm một tháng của ít nhất 30 triệu, chà chà. Cũng khá rồi! Đứa nào phụ chắc một năm nó cũng đủ mua nhà. Tiếc rằng mày không có số này, haizz.- Giả vờ thờ dài, quay mặt đi vào phòng vệ sinh.

- Khoan đã! Có gì từ từ, mày nói thật hả? - Nó kéo tôi lại.

- Ừm, nhưng mà người ta không thêm. Thôi đi, giờ tao đi tắm phát đã, khà khà. Mai còn đi chơi với gấu. - Lại bỏ đi.

- Ê mày, từ từ nào! Hehe, tụi mình là anh em tốt mà. Không cho tao thì cho ai, tao thừa biết mày chỉ giả vờ thôi, ok. Tao làm, nhưng mà nói trước tao không có trình độ gì đâu đó. Tao có một sở trường là đếm tiền, hehe.

- Thôi, đẹp! Tao tự ái rồi, cút đi. Tao tìm đứa khác có thành ý hơn. - Trong lòng thầm cười ha hả, tao chơi chết mày, còn không mau quỳ xuống xin lỗi, hahaha.

- Ôi! Anh Vũ đẹp trai, ga lăng, học giỏi, thiên tài, nhân hậu, thanh lịch, tháo vát .v.v.v Cho em xin lỗi nha! Hehe.. - Đột, không ngờ thằng cờ hó này còn có một mặt hèn mọn như vậy, những lời này nghe quen quen, bất chợt tôi lại nghĩ đến một người, là một thằng khốn khiếp đê tiện, gặp lại hẳn nhất định đánh đập một phen.

- Được rồi! Nể mày có tâm, thật lòng xin lỗi, lại còn nói chính xác như vậy! Thôi, anh tha cho mày lần này đó! Ắn tiếp đi, tao đi tắm. Vài bữa nữa tao tìm hiểu một chút rồi nói mày sau.

Tiếp theo mấy ngày là những chuỗi ngày màu hồng, sáng chở gấu đi ăn, chiều đi chơi, tối đi dạo(mới yêu với lại tình đầu nó chả hồng? thằng nào bảo không ca đảm phát chết luôn). Định mấy bữa nữa rảnh dẫn ẻm qua chùa thăm cô bé kia một cái, rồi lại để cho phát minh của mình phổ biến ra thị trường, rồi chuyên tâm vào tìm đường vô cái Võ Lâm cảnh xem như thế nào. Tối hôm nay là tối chủ nhật, Mỹ Hương bảo là có liveshow của ca sĩ Nguyên Hóa Izi gì gì đó, bảo dẫn đi nghe, quảng cáo rằng là hát hay lắm.

Ăn mặc nó chỉnh tề một tí, buộc mái tóc trắng lên, hôm nay đi chơi với gấu thì phải đẹp trai nhất, không thể để trạng thái 1 được. Đi bộ sang nhà cô nàng, rủ cô nàng vừa đi vừa ngắm cảnh luôn, mặc dù cô nàng có xe nhưng mà tôi không thích đi thì nàng cũng không đi, từ ngày biến dị thì tôi tự tin rằng mình chạy hết tốc lực còn nhanh hơn oto nhiều nên không cần phải đi xe cho rườm rà. Nắm tay nhau vừa đi vừa ngắm cảnh vừa trò chuyện, gần tới khu vực liveshow thì thấy rất nhiều tấm quảng cáo áp phích in hình một nam ca sĩ rất điển trai, tên là Nguyên Hóa Izi, tôi nhìn vào thằng này cứ thấy quen quen thế nào ấy, nhưng lại không biết là ai. Tự dưng bên kia đường gần cổng vào liveshow có mấy đứa con gái gọi qua đây, thì ra là mấy đứa hôm nọ.

=====Lời tác giả=====

Chào các vị, có lẽ truyện này có thể kéo dài thêm một chút nữa. Hehe, hi vọng ra phần 2 các bạn vẫn ủng hộ mình. Nhân vật chính vẫn là Vũ, những nhân vật phụ vẫn như vậy. Không có thay đổi gì hết.

45. Chương 43: Ca Sĩ “đạo Tặc”

Em nắm tay tôi kéo lại chỗ chúng bạn, rõ ràng tôi cảm nhận được tim cô nàng đập nhanh hơn, xem ra là muốn giới thiệu tôi cũng là một sự dũng cảm không hề nhẹ.

- Bên này lệ lên trứng gà con, vô lệ không tí không có chỗ tốt ngồi đâu.
- Hihi, tội mày đợi lâu chưa. Nửa tiếng nữa anh Izi mới hát mà. Giới thiệu với tội mày đây là.. - Mỹ Hương chào đám bạn.
- Khỏi giới thiệu, tao thấy nắm tay rồi. Người yêu chứ gì. Em chào anh, em là Hồng bạn của trứng gà con.
- Một con nhỏ đốp liền vào hòng Mỹ Hương, cái này thì bạn chơi thân với nhau làm vậy cũng vui.
- Em chào anh. Em là Đào..
- Chào anh,hihi! Em tên Lan..
- Hân hạnh làm quen với anh! Em tên Trang..

Đứa cuối cùng giới thiệu tự xưng làm tôi giật mình, nhìn thoáng qua cô gái này một chút. Rồi lại thở ra một hơi, tại cái tên Trang này đối với tôi vẫn là dễ gây chú ý. Tôi trở lại bình thường, mỉm cười chào đáp:

- Chào các em, anh là Vĩ. Hân hạnh làm quen.
- Thôi có gì sau này mình bồi dưỡng tình cảm sau, vào sân khấu đi, sắp hát rồi đó. - Mỹ Hương kéo tay tôi đi vào trước.
- Ừm, đi thôi. Tao chờ miết ảnh mới về chỗ mình hát mà...

..... Xem ra trong mắt mấy đứa này tôi còn không bằng một góc anh chàng ca sĩ kia. Mà giờ nghĩ lại vẫn thấy thằng kia quen quen, rõ ràng chưa gặp nhưng vẫn thấy quen. Hôm nay tôi có làm cho “gấu” một viên bi, truyền rất nhiều mộc khí vào trong đó, để cho mộc khí chăm sóc nào, tránh nhiều loại bệnh tật và làm cơ thể khỏe mạnh hơn, tất nhiên là không thể khỏe bằng tôi rồi.

Đi theo mấy cô gái này vào trong chỗ sân khấu, đúng là người thì đông như kiến luôn nha. Xem ra nam ca sĩ này rất được mọi người yêu mến, trai gái gì đều đông cả, nhất là phái nữ. Chắc là hần rất sát gái, xem mức độ mê của mấy nàng này thì chắc anh chàng ca sĩ kia chỉ cần ho nhẹ một tiếng chắc là đổ luôn. Đây là sân khấu cỡ lớn và người thì đông nên chẳng có ghế, cứ đứng đó mà nghe thôi, Mỹ Hương ở cạnh tôi, biểu hiện cũng rất kích động, xem ra là cũng mê thằng ca sĩ này lắm đây, xin được phép xưng “thằng” luôn.

Thấy mấy đứa bạn của nàng cũng có vẻ chờ mong. Tôi nhéo má nàng:

- Này gấu, em thích anh ca sĩ này lắm sao? Xem em kìa, chữ hạnh phúc in lên mặt luôn, haha.
- Ahihi, đi chơi với anh yêu mà sao lại không hạnh phúc được. - Lè lưỡi ra liếm liếm môi, cười khúc khích.
- Haha, còn lý do gì nữa không? Anh không tin là không có anh chàng ca sĩ kia.
- Ừ thì cũng có, sao? Anh ghen hả, hihi.
- Haha, trêu anh hả? Anh của em cần ghen tị với người khác sao? - Lén hôn trộm trên trán một cái. Có bạn gái thì điều thích thú nhất là gì? Đương nhiên là bắt nạt cô nàng rồi, đó là điều làm ta vừa hạnh phúc, vừa thích thú.
- A, anh chơi xấu. Đây..đây là chỗ đông người mà. - Ngượng quá, đỏ mặt cúi xuống, thì thầm.
- Haha, ai cũng nhìn lên sân khấu. Ai mà chú ý những người vô danh chúng ta.
- Hihi, tí anh đi với em ra phía hậu trường nha. Em muốn xin chữ ký anh Izi, em đã hẹn được ảnh rồi.
- Ghê nhờ, sao em hẹn được hay vậy? - Tôi cũng ngạc nhiên đấy, nên biết là mấy ca sĩ, nhất là ca sĩ nổi tiếng mà fan muốn gặp riêng thì cực kỳ khó, bởi vì ai cho mà gặp, ca sĩ nó có rãnh cũng không muốn gặp riêng.

- Hihi, nhờ vào gia đình em cũng có một chút tiếng nói nho nhỏ, xin quản lý một tí là được ý mà. - Chu mở ra giải thích.

Tôi “À” một tiếng, cái này thì..cũng đúng, nhà cô bé giàu có. Cô bé muốn thì làm ca sĩ diễn viên người mẫu gì mà không được, chẳng qua bé con của mình nó hiền quá, chả ham muôn gì. Định đồng ý đi với em thì trên sân khấu, anh MC đã lên tiếng:

- Chào tất cả quý vị! Tôi là MC Phan Em của quý vị đây(fan Jv ngày xưa điểm danh), chào mừng các bạn đến với liveshow Nhớ Quê Hương của ca sĩ Nguyên Hóa Izi, liveshow này là liveshow đầu tiên có mức độ đầu tư...bla...bla. À..à quên, đã xong phần giới thiệu, mời ca sĩ Izi với ca khúc “Tình yêu ngàn năm”, xin mời....

*bíp**bíp**bóp**bóp* Tiếng vỗ tay âm âm vang lên, kèm theo cả tiếng gào thét, chắc có lẽ fan cuồng cũng rất nhiều. Sau đó là một loạt người từ sân khấu nhảy ra, toàn mặt đồ giống nhau, chắc là bên vũ đạo. Rồi một anh chàng ăn mặc nổi bật nhất, đeo mic bước lên sân khấu, omg cả sân khấu như cái loa bắt đầu gào thét. Máy đưa bạn của Mỹ Hương cũng nói chuyện rất xôn xao:

- Ảnh đẹp trai ghê mày. Phải chi tao được làm quen với ảnh.

- Ủm, tí nữa tụi mày nếu thích thì đi với tao vô hậu trường gặp ảnh nè. Tao có hẹn được rồi. - Mỹ Hương cũng muốn chia sẻ với bạn bè niềm vui chung.

- Được luôn hả? Ôi trời ơi, mày đúng là bạn thân nhất của tụi tao. - Tôi thầm nghĩ rằng mấy đứa này chắc là cũng không bình thường lắm đâu, hoặc là có thể tôi chưa từng thần tượng ai nên không thể hiểu được suy nghĩ của người khác.

Khi giọng hát vang lên, bọn này nó càng quẩy nhiệt hơn. Nhưng mà không khí có chút sôi động, nếu đã không hòa nhập được thì mình cứ im lặng mà ngồi chơi thôi, mấu chốt là gấu vui được rồi.

- Come on! Mọi người hát cùng mình nhé! Yooh. - Trên sân khấu vang lên giọng nói. Tiếp theo đó là cả kháng đài hưởng ứng.

Còn tôi thì giật mình, giờ thì đại khái có thể giải thích vì sao mình thấy hình thằng ca sĩ kia thì lại thấy quen quen rồi. Tôi nắm tay Mỹ Hương, hỏi em nó:

- Người vừa nói có phải ca sĩ mà em thích không?

- Dạ đúng ạ! Hihi, anh hát chung với em đi.

- Anh không thuộc lời đâu,hehe.

Thì ra thằng ca sĩ đang quẩy ở trên kia chính là tên trộm lưu manh, gian xảo đã trộm tiền của mình. Haha, đúng là số mệnh đã đến mà, lúc trước tên này gặp mình có nhắc tới võ công với nội lực, xem ra có tỷ lệ cao thằng này từ Võ Lâm Cảnh ra. Bất hán lại tra hỏi là có thể biết đường đi vào rồi, hehe đỡ mất công ta đi tìm kiếm, hahaha.

- Thì ra là thằng lưu manh này, vận may a,haha con mới xuất hiện, bằng. - Lỡ mồm vui quá nói ra một câu tay tạo hình cây súng lục ngấm lên sân khấu. Bỗng dưng mấy đứa xung quanh nhìn chăm chăm mình.

- Anh nói ai đó? - Mỹ Hương hỏi.

- À, không có gì. Em cứ nghe nhạc tiếp đi, tí nữa anh đi với em. - Cười hề hề cho qua chuyện.

Mấy đứa bạn của gấu tự dưng cũng nhìn tôi với ánh mắt bất thiện, nhưng mà cũng không nói gì. Nhưng mà mấy đứa không quen xung quanh thì lại thì thầm:

- Tưởng mình có chút mã ngoài mà đi ghen ăn tức ở với người ta. Xem lại mình đi, không có tài được như người ta mà bày đặt phán.

- Đồ đáng ghét.

.v.v... Tụi này nói thầm nhưng tai tôi vẫn có thể nghe hết được, nhưng cũng chẳng dám so đo với miệng lưỡi bọn fan cuồng này, thằng thì cũng không có gì vinh quang mà thua thì càng nhục. Chuẩn bị tặng gấu một món quà, thêm cả biết đường đi tới Võ Lâm cảnh, đúng là một công đôi việc mà, may mắn là Mỹ Hương dẫn mình đi coi cái liveshow này chứ không thì một người từ lâu đã không quan tâm đến truyền thông như

mình đến khi nào mới tìm thấy tên này. Cầm viên bi mình mới tạo ra ngấm một chút, haha tuy có chút rẻ mặt nhưng mà cũng là mình làm ra, đồ tìm ra một viên nào khác trên đời lại còn lấp lánh thế này, chắc chắn là gái sẽ thích lắm, rồi cất viên bi vào túi.

- Sau đây là một số tiết mục của ca sĩ khách mời của ngày hôm nay. - Sau đó thì có mấy ca sĩ khác nữa lên hát lót, tự dừng khán đài cũng bớt nhiệt hẳn đi. Còn nghe hẳn hoi vài tiếng gào thét.

- Ôi, rõ ràng nghe nói anh Izi hát một lần 3 bài “Tình yêu ngàn năm” “Ngắm Trăng” và “Gió vô tình” rồi mới lượt ca sĩ khác mà sao giờ mới một bài ra rồi ta? Chẳng lẽ bên FC lấy thông tin sai? - Đủ thứ nghị luận nói lên, có lẽ là mấy người ca sĩ hát lót không có bao nhiêu trọng lượng thì phải, đến cả Mỹ Hương và mấy đứa bạn cũng không để ý ai đang hát trên sân khấu. Tôi mỉm cười nhìn em kéo em sang một bên, cô nàng ngại ngùng:

- Anh làm gì vậy? Chỗ này người ta đông lắm. - Mỹ Hương sợ tôi bỗng dừng hôn một cái hay đại loại giống thế, da mặt nàng mỏng lắm. Tất nhiên hành động của tôi gây sự chú ý của đám quý kia rồi, tụi nó bu xung quanh chờ xem có chuyện gì xảy ra không?

- Anh tặng muốn tặng em một món quà. Thích không? - Nhìn thẳng vào mắt Mỹ Hương.

- A, anh có quà tặng em? Thích chứ. - Vui vẻ lắm.

- Haha, chưa biết là cái gì sao thích?

- Hihi, anh tặng gì em cũng thích. - Cười duyên. Còn bọn quý kia thì tru lên:

- A, trứng gà con được người yêu tặng quà kìa bây ơi. Mau quay video lại.

....

Tụi kia đứng ngoài đổ thêm dầu vào lửa làm cho Mỹ Hương cảm thấy xấu hổ hết sức, muốn tránh đi nhưng lại không dám, vừa chờ mong món quà vừa không muốn tôi thể hiện trước đám đông thế này. Tôi cười ha hả, xem ra sau này phải tập cho cô nàng nhiều nhiều để nàng mạnh mẽ lên thôi, vẫn còn nhút nhát quá.

Vừa dứt tay vào túi định lấy viên bi ra thì tự dừng lại nắm được một bàn tay khác. WTF sao lại có một bàn tay khác trong túi mình mà mình không biết? Tôi nắm thật chặt bàn tay ấy kéo ra. Hành động của tôi đương nhiên là làm mấy cô nàng xung quanh chú ý. Nhìn lại chủ nhân của bàn tay này thì là một thanh niên mặc một bộ đồ cũ màu nâu khá bình thường, tóc hơi rối được che bởi một chiếc mũ trùm cũng màu nâu nốt.

- A! Ăn trộm... - Mỹ Hương định kêu lên nhưng tôi che miệng nàng lại. Người có thể đưa tay vào túi quần của tôi mà không gây một cảm giác nào há có thể là người bình thường sao. Tên kia lúng túng muốn giật tay tôi ra nhưng hiển nhiên là lực không đủ, hẳn ngược mặt lên nhìn thấy tôi thì giật mình không chống cự nữa.

- Mày là ăn trộm à? - Mỉm cười, sự tự tin của tôi từ trước tới nay luôn là tuyệt đối.

- A, đại ca. Lâu quá rồi không gặp anh, em nhớ anh chết, hôm đó định theo anh mà em tự dừng đau bụng em còn phải chạy gấp, không ngờ quay trở lại không thấy anh đâu. Còn nhớ tiểu đệ này không? - Hẳn bỗng dừng làm bộ thân quen đã lâu thuận thể ôm tôi luôn nữa.

Lòng tôi còn sững sờ hơn, điệu bộ trở mặt, biến đổi cảm xúc còn nhanh hơn chong chóng như thế này thì chính là thằng ăn trộm kia chứ đâu nữa. Haha, thiên ý, thiên ý a, không gặp hẳn trước thời hạn.

- A, thì ra là người quen cũ. Hôm đó anh chạy gấp quá, có nhớ là cầm nhầm của tôi cái gì không ấy nhỉ? - Miệng vẫn mỉm cười nhưng tay thì đã vận băng khí truyền qua cho đối phương. Ý ngầm bảo là giờ mày trả không hay là để tao đánh hả?

Đang định từ chối quanh co, tìm cơ hội bỏ chạy thì cảm nhận được tay mình tự dừng lạnh ngắt, Nguyên Hóa thâm hô không ổn: “Lạnh thế này, không lẽ là Băng Sương nội lực. Chết mình rồi, tính làm chơi vài vụ, chán rồi về lại quê hương mà sao tự dừng hôm nay lại đụng phải tên này chứ. Nghe nói người tu luyện Băng sương mật tịch tính tình đều lạnh lẽo, không có nhân tính. Trời ơi, người đẹp trai tài năng như mình phải chết trẻ ở nơi này sao? Ai bảo nhà người lúc này mang viên ngọc kia ra làm gì để cho ta thấy chứ, chắc

chấn là lấy ra dụ ta rồi, đồ độc ác.” Tuy trong lòng đang không ngừng chửi rửa nhưng tên Nguyên Hóa này biểu hiện bên ngoài thập phần hảo hữu, cứ như bạn bè lâu năm vậy, cười cười nói nói:

- À hehe, hôm nay em gặp anh là mục đích cũng chỉ để trả lại anh cái ví anh làm rơi hôm nọ, hehe. Tìm anh mấy không thấy, tí nữa anh em mình đi nhậu chút chớ. - Nói xong rút trong túi ra một cái ví đưa cho tôi luôn. Nhưng thấy tôi vẫn chưa thả tay ra, hấn lại tiếp tục.

- Aizza, em trả lại anh tiền rồi mà. Tí nữa gặp lại, giờ em có việc gấp thật đấy, đại ca à. Anh đẹp trai, lại tài năng như vậy, ai gặp cũng thích.v.v.v - Hấn bắt đầu sử dụng tuyệt chiêu “nịnh nọt đại pháp”.

- Ủm haha, vậy tí nữa mình gặp lại nhé. - Thả tay hấn ra, tranh thủ truyền thêm cho hấn một chút băng khí nữa. Vốn trước kia

Nguyên Hóa như vừa được đại xá, vội lui đi mất. Công nhận hấn thật là nhanh tay nhanh chân, đến bây giờ tôi vẫn không thể tin được trên đời này lại có người như hấn. Lại nói nếu như không phải tình cờ đúng lúc đó tôi định lấy viên bi ra tặng Mỹ Hương thì có lẽ hấn đã lấy trộm thành công rồi.

- Ai vậy anh? Người quen hả? Sao anh này em thấy kỳ kỳ, rõ ràng lúc này anh ấy thò tay vào túi anh.

- Không có gì, tí nữa em cũng gặp nó thôi, haha. Thôi nghe nhạc tiếp đi.

Mấy đứa kia cũng thắc mắc, bàn tán dữ dội lắm nhưng mà thôi kệ, không đề cập tới làm gì. Rồi tiếp tục nghe ca sĩ Izi của tụi nó hát, nhưng thằng ca sĩ này tất nhiên hát được thêm 2 bài nữa thì lại đưa ca sĩ hát lót lên. Lúc đó Mỹ Hương mới kéo tay tôi với mấy đứa kia:

- Mình đi thôi! Chắc giờ này anh Izi đang nghỉ trong hậu trường đó. Tí nữa về là đông lắm, chen không nổi đâu.

- Ủm, đi thôi! Lẹ lên, tao chờ hết nổi rồi. Ahihi. - Đám quỷ đói mê trai lại bắt đầu rồi.. Hưng phấn như mới hút “cỏ”.

Chen lẩn giữa đám đông thì mãi mới chen vào được hậu trường, có mấy người quen với Mỹ Hương nên cũng dễ dàng đi qua và chỉ đường. Vô tới một căn phòng khá rộng và sáng, trong đó có một cái giường, trên giường nằm một người, bên cạnh ngồi một người. Tên Nguyên Hóa nằm còn thằng quản lý của hấn ngồi, Mỹ Hương vào thấy thế chào:

- Em chào anh Izi, chào anh quản lý, em là fan của anh Izi. Hôm nọ em có hẹn anh trước rồi đó ạ, còn đây là mấy đứa bạn của em. - Rất là lễ phép.

- À Hương hả em, thôi mấy đứa nói chuyện với nhau đi, anh đi ra ngoài đã. Izi nó đang mệt trong người. - Nói xong tên quản lý chạy ra ngoài luôn.

Anh chàng ca sĩ Izi này giờ nhắm mắt đắp chăn run cầm cập, giờ mở chăn ra:

- Chào mấy em! Xin lỗi cho sự bất tiện của anh, đây là bạn em hả? Toàn là mỹ nhân, còn đây là...là... - Nói tới đây thì hấn tắt tiếng.

- Đây là...là bạn trai của em, hihi. Anh ấy nghe nói anh hát hay nên cũng rất muốn được gặp anh. - Tôi nghe vậy thì nhíu mày, mình thích nghe thằng này hát bao giờ? Mà thôi kệ, cũng không phản bác, mắt mặt gấu yêu.

Nguyên Hóa cũng không đáp lại lời của Mỹ Hương, giờ quả thật hấn rất..nhớ nhà. Ở nhà hấn lừa biết bao nhiêu người nhưng chưa từng bị như vậy a. Mấy đứa con gái thấy ca sĩ Izi của tụi nó rơi vào trầm tư, nhưng mà gặp được thần tượng yêu quý thì tụi nó cũng tìm đập thành thịch rồi cũng không cần có lên tiếng. Còn Mỹ Hương thì thấy là lạ, sao anh Izi lại có vẻ không thân thiện như thế? Tôi tất nhiên nhìn ra vẻ chán chường trong mắt tên Nguyên Hóa, nhin không được cười to một tiếng:

- Mày cũng giỏi lắm, không ngờ lại là một ca sĩ nổi tiếng cơ, lẩn lộn hay thật, hahaha. Yên tâm, tao có việc cần nhờ mày giúp, sẽ không làm gì mày đâu. Tao cũng thán phục tài hóa trang của mày đấy, nếu không phải mày mở miệng ra chắc tao cũng không nhận ra.

Tới lúc này hấn mới thở phào, thầm nghĩ:“Người có việc nhờ ta thì cứ nhờ, sao cứ phải truyền Băng Sương nội lực vào người ta để cho ta tinh thần bất an thế này! Đáng ghét!” Ngay lập tức hấn trở nên tươi cười:

- Đại ca cứ đùa, em đâu có gì bằng anh. Anh nói đi, chỉ cần em giúp được thì lên núi đao xuống biển lửa em cũng không từ chối, he he - Cười hề hề nhìn nọt, bộ dáng thẳng này bây giờ đâu còn giống ca sĩ danh tiếng nữa, giờ lại giống mấy thằng nhân viên hèn mọn đang nhìn nọt xếp để được lên lương ấy chứ.

Mọi người xung quanh thấy cảnh này thì sững sờ, đây là trường hợp gì. Sao tự dưng anh Izi lại ăn nói khép nép với người yêu trứng gà con như vậy?

- Anh..anh Izi là..là.. - Mấy đứa con gái kia lúc này không để giọng ý lúc tôi nói chuyện với Nguyên Hóa nên không biết, nhưng tôi nói chuyện với ai thì Mỹ Hương đều chú ý rất kỹ nên nhận ra ngay là tên ăn trộm lúc này.

- Ủm, chính xác. Mấy em cứ nói chuyện với hắn đi, anh đi ra ngoài một tí. Xong thì gọi cho anh. - Dù sao mấy nhóc này cũng là fan của tên Nguyên Hóa, mình không nên phá đám sự nghiệp của hắn, dù sao cũng là nhờ hắn giúp đỡ mà. Ra tới ngoài cửa thì trên mặt tôi mới hiện ra một chút hưng phấn nhẹ, có lẽ sắp tới thời gian mình nên đi tới một khung trời mới mẻ hơn rồi...

=====

Cmt góp ý bàn luận nhiệt tình nhé các bằng hữu, mình sẽ rất vui và có động lực.

46. Chương 44: Bí Ẩn Con Đường Tới Võ Lâm Cảnh

Ở trong phòng mọi người trò chuyện rất vui vẻ, mấy đứa kia thì hưng phấn phải biết. Tôi ở ngoài lấy chiếc ví mảy lúc này tên Nguyên Hóa đưa cho mình ra xem, không ngờ trong đó có tới 2000 đô la mỹ, trong đó còn có chứng minh thư, giấy tờ của một người tên Brick Nguyễn, chắc có lẽ là lúc này đi tới chỗ tôi hành sự tiện đường “công tác” lấy luôn của tên Brick này. Công nhận thằng đạo tặc này lẹ tay thật, có nghề như nó chắc ăn uống cũng chẳng thiếu thốn gì. Tiền thì mình lấy, ngu gì không lấy, còn giấy tờ của người ta thì lấy làm gì, tí nữa quảng trở lại khán đài coi ai có lòng hảo tâm thì trả lại đi. Tôi cũng chưa rảnh đến mức độ đó, đưa mặt ra ăn chữ họ tên Nguyên Hóa. Đại tầm 20 phút thì mấy bà tám cũng đi ra, mặt đứa nào cũng mẫn nguyện, chỉ có Mỹ Hương nhìn tôi như muốn hỏi cái gì đó.

- Rảnh anh kể cho em nghe, hehe. Em với mấy bạn về trước đi, anh có chuyện nói với nó một tí. Món quà của em mai anh tặng nhé! - Tôi nghĩ không biết tên Nguyên Hóa này không biết là đánh chủ ý gì mà đi làm ca sĩ nên không phá đám hắn làm gì, hôn trán ẻm một cái.

- Dạ! - Cô nàng cũng hiểu giờ không tiện để nói gì, rồi đi theo lũ bạn đang bàn tán rất xung.

Bước vào trong phòng, hắn vẫn nằm đắp chăn đó, có lẽ là lạnh lắm, tôi đã trải qua rồi mà, cũng may là cơ thể tôi hơn xa người bình thường, nếu lúc đó là trạng thái 1 thì tôi chết cả ngàn lần rồi, cũng may nữa là lần này là tôi chỉ truyền băng khí của mình cho hắn chứ để tên lão đại thì giờ Nguyên Hóa đã thành cục đá rồi, tính xâm thực của băng khí không bằng Băng Thương nội lực, đó là do vốn băng khí của > là tàn phá chứ không phải là xâm thực, tự dưng hút Băng Thương nội lực nên mới có một chút xâm thực. Tôi lấy ra viên bi định tặng Mỹ Hương, truyền cho nó thêm một tí mộc khí, rồi đưa cho tên đạo tặc:

- Mày cầm lấy thứ này đi! Nó sẽ giúp mày chống lạnh!

Hắn mới chui đầu từ trong chăn ra, tình cảnh thật buồn cười, nhìn giống một con nghiện ngủ nướng hơn là một ca sĩ lịch lãm đẹp trai, hahaha. Cầm lấy viên bi tôi đưa, mộc khí lưu chảy bên ngoài cơ thể hắn, làm dịu đi băng khí. Hắn mừng như điên:

- A, tốt quá, đây chính là viên ngọc lúc này! Cảm ơn đại ca, không biết là đại ca có việc gì nhờ em? Em nhất định không từ chối, cho dù là vào núi đao, xuống biển... - Hắn bật dậy, đã đi đứng lại bình thường, giờ trông thật khỏe mạnh.

- Ngừng!!! Ai cần mày nổ, tao nhờ mày dẫn đường thôi! - Cắt ngang những lời gió bão thao thao bất tận của hắn.

- Dẫn đường? Có google map rồi mà? - Nguyên Hóa thắc mắc cũng đúng, giờ đi đâu trên thế giới này mà không biết đường?

- Võ lâm cảnh. Chắc mày hiểu ý tao chứ?
- Hả? Đại ca, anh..anh không phải người ở trong đó ra sao? - Thật không thể tin được, không phải người trong ấy ra sao có thể học được Băng Thương mật tịch chứ?
- Thắc mắc nhiều làm gì? Có dẫn không thì bảo? - Cau mày.
- Vậy khi nào anh đi. Chuyện này em có thể giúp được.
- Sắp rồi! Đợi tao xử lý nốt vài chuyện đã.
- Ừm, giải quyết cho triệt để những việc ở nơi này luôn đi. Để sau này đỡ phải hối tiếc. - Tên Hóa này làm ăn rất nhanh chóng, đáp ứng liền.
- Hối tiếc? Hối tiếc gì.
- Haizz, Võ Lâm cảnh là một nơi thời không khác với thế giới hiện tại này. Một nơi rất kỳ lạ, có nhiều thứ không thể tin được ở thế giới này nhưng ở đó lại xảy ra, ở trong đó rất khó để trở lại nơi này, cơ hội dường như chỉ có 1% thôi.
- Gì? Vào đó là không thể về đây á? Thế sao mày ra đây được?
- Tôi và một vài người ít ỏi đếm trên đầu ngón tay có thể đến nơi này là vì đánh cược sinh mạng của mình, không còn lựa chọn nào khác. Ở Võ Lâm cảnh có một nơi tử địa(vào là chết) gọi là Phong Lăng thâm uyên. Vực sâu này gần như không có đáy, đúng vậy, chính xác là không có đáy, từ xưa đến nay bao nhiêu người từ những người thường cho tới cao thủ võ lâm nhảy xuống đó chưa từng thấy ai quay trở lại, hoặc họ đã chết hoặc họ tới nơi này. Năm đó vì tôi trộm một ít đồ của con gái Nam Thương Tiễn mà bị đuổi giết phải nhảy xuống Phong Lăng thâm uyên, may mắn tới đây. - Giờ tự đứng biểu tình trên mặt hắc nghiêm túc lại, không còn cảm giác hèn mọn bỉ ổi nữa.
- Nếu như vậy thì sao anh có thể xác định được chỉ có 1% tỉ lệ sống sót khi đi qua đó? - Khi thấy hắc nghiêm túc, tôi cũng tôn trọng hắc hơn.
- Người bình thường thì đương nhiên là không thể biết được điều này, cũng là do một ngàn năm trước một vị tổ tiên của tôi có nhảy từ trên Phong Lăng thâm uyên và tới nơi này, sau đó ông tồn tại 50 năm mới có thể tìm đường trở về được. Lúc đó ông là một trong 5 đại cao thủ trên giang hồ Nguyên Văn Hoàng nội lực thâm hậu, ông không kể quá trình trong lúc rơi xuống vực sâu mà chỉ nhấn lại là vô cùng nguy hiểm, nếu như cường hành chống lại được thì phải có võ công thâm hậu như ngũ đại cao thủ, còn không thì chỉ có chết, nên biết là khi ông ấy tới nơi đây thì toàn thân bị trọng thương, đi đứng còn không nổi.
- Thế còn 1% may mắn là như thế nào?
- 1% chính là do kinh nghiệm của tôi đúc kết ra, lần trước tôi nhảy xuống chính là 1% này. Lúc tôi rơi xuống trong một không gian tối tăm rơi tầm khoảng 6 tiếng đồng hồ(sâu khủng khiếp). Thì tôi thấy được có khoảng 5 ánh sáng le lói phát ra từ 5 cái hố như 5 cái cửa sổ hình tròn khổng lồ vậy. Cái lỗ mà tôi đang rơi thẳng xuống có màu trắng, tuyết rơi lạnh lẽo, còn xung quanh thì một cái có bầu trời, một cái thì giống tổ bảo bồng, một cái thì sấm sét oanh tạc, còn một cái cuối cùng thì có rất nhiều loại ánh sáng đủ màu bay qua, trông cực kỳ huyền ảo. Ông tôi ngày đó là rơi vào hố có tuyết rơi, trên đường rơi gặp rất nhiều thứ quái dị, nên tôi chắc chắn rằng mình sẽ chết nếu rơi vào đó trong lúc vô tình không biết sao tôi nắm được vật gì mà nó kéo tôi sang hố có bầu trời yên tĩnh, chính là ra nơi này, đất nước mà anh gọi là Việt Nam.
- Thế là nói anh rất may mắn tự đứng bắt được cái gì đó mới bay ra đây?
- Chính xác là như thế. Nên tôi mới nói là anh vào đó thì rất khó trở lại. Dù sao thì ngũ đại cao thủ trên giang hồ cũng chỉ có 5 người, bọn họ qua cái nơi yếu đuối này làm gì, vừa không được đánh thả tay mà lỡ có làm quá thì bị đại bác bắn chết làm sao? Thế nên rất..rất khó.
- Tôi trầm nghĩ, nếu chỉ như vậy thôi thì khó gì? Minh qua bên đấy biết đâu tìm được một cái tài nguyên nào thì đánh với 5 đại cao thủ giang hồ cũng không phải là không thể. Vậy thì sợ gì mà không đi, nhưng mà trước hết phải hỏi kỹ đã.

- Vậy nếu như có 5 cái cánh cổng thì sao biết được ông của anh có phải là tới thế giới này hay không. Tuyệt phủ trắng xóa thì chỉ có Nam Cực với Bắc Cực, mà nơi đó con người làm sao mà sống được 50 năm chứ đừng nói là 1000 năm trước chưa ai biết sự tồn tại của 2 lục địa trên.

- Có, chắc chắn là ở đây vì 1000 năm trước ông ấy đã từng tới một đất nước mà bây giờ gọi là Trung Quốc, vì trong đó ông kể ông từ đi qua Tây Hạ sau đó qua Kim rồi một thời gian lại sống ở Tống. Và chính xác theo ông miêu tả thì nơi tuyết trắng xóa mà ông đã rơi xuống là một đỉnh núi, mà bây giờ người ta gọi là đỉnh Everest.

- Vậy được rồi, sau này hoàn tất tôi sẽ chủ động liên lạc. - Mục đích đã đạt được, tôi cũng không muốn dài dòng nữa. Cũng không sợ hấn chạy mất, viên bi kia của mình, bất cứ lúc nào cũng có thể làm nó vỡ ra.

Suy nghĩ một lúc rồi Nguyên Hóa hít một hơi:

- Được rồi, lần này tôi quyết định đi về Võ Lâm cảnh cùng anh, dù nói là đi về thì dễ hơn đi ra nhiều, mấy năm nay là tôi sợ bị Dương gia truy sát nên mới không dám về, nhưng mà thân nam nhi không thể trốn mãi nơi hồng trần này được, phải đứng lên bảo vệ những thứ mình yêu thích. Việc chưa làm của anh có cần tôi giúp không? - Chính khí lẫm lẫm.

- Anh có gì mà nói giúp được tôi? - Quả thật tôi không cần hấn giúp nhưng mà cũng có 1 vài vấn đề tuy đơn giản nhưng cũng khá là lầy.

- Tôi có tiền, có tiếng. Tiền ở thế giới này tôi có nhiều lắm, giờ chuẩn bị về lại Võ Lâm cảnh thì mấy cái này cũng không sai được, nếu anh thích thì tôi cho luôn.

- Được, hay lắm! Tôi cần rất nhiều tiền, anh có bao nhiêu đưa hết cho tôi đi, hoàn thành sớm chừng nào thì đi Võ Lâm cảnh sớm chừng đó.

- 30000 tỷ D! Đó là tổng số tiền mà tôi cực khổ kiếm được mấy năm qua. Đưa tôi tài khoản để tôi chuyển hết cho.

- Cái gì! WTF, nhiều như vậy á? Có chém không cha nội. - Con số này quả thật rất khủng khiếp. Đó là một con số mơ ước của hàng tỷ người trên trái đất này, dù gì thì tôi cũng xuất thân từ nhà nghèo, tuy giờ cũng khấm khá nhờ “cướp giật” nhưng mà cũng chỉ vài tỷ mà thôi.

- Chém gì? Ở đây thì cái dễ kiếm nhất chính là tiền, kiếm tiền có gì khó. - Nguyên Hóa nghênh mặt đắc ý, đung trùng sở trường của hấn rồi.

- Đừng nói là cực khổ! Đừng nói là ăn trộm khắp nơi trên thế giới nhé? - Cũng nghi như vậy lắm, chứ trình thăng này ngoài hát với trộm ra thì làm gì cho được 30000 tỷ đó?

- Cái gì mà ăn trộm! Chỉ là có mấy thứ trông đẹp đẹp mà không đem ra sài tự dưng chưng ở bảo tàng này, bảo tàng nọ làm gì? Phí cả của trời, thế nên tôi mới qua giúp cho chúng nó có chủ nhân mới biết giá trị hơn thôi. Cái này gọi là thể thiên hành đạo, bảo kiếm phải dành cho người có đức. - Tuy nội dung Nguyên Hóa nói toàn là vấn đề phạm pháp nhưng mà hấn lại nói ra như đó chính là công lý vậy, tên này không đi làm diễn viên thì hơi phí.

- Thôi được rồi, hiểu, hiểu luôn! “Cực khổ” kiếm một số tiền khổng lồ ấy để làm gì? Ăn tới già cũng không hết nữa là? Nhìn anh cũng không phải là dạng ăn chơi trác táng nha.

Nói đến đây độ “hào hùng, chân lý.v.v” của Nguyên Hóa đã biến mất, hấn thở dài:

- Haizz, đúng là tôi dùng hoài cũng không hết số tiền đó nhưng mà tôi rảnh quá, không có gì làm thì sẽ rất chán. Thôi thì đi làm việc cho vui thôi. Từ đầu đến giờ tôi cũng chả thèm để ý số tiền đó, chơi chán rồi!

- Mặc kệ từ đâu ra, tốt! Giờ tôi đang rất cần số tiền đó, gửi qua liền đi. - Đang đói bụng tự dưng có một cái nhà hàng từ trên trời rơi xuống, ăn uống free, lại bảo chả thích đi!

- Ồ, dùng ngân hàng trong nước không nổi đâu! Làm một cái tài khoản nước ngoài đi! Việc này để tôi lo cho, giờ anh chỉ cần làm một việc mà thôi!

- Việc gì?

- Cho tôi đi theo anh chơi vài bữa cho tới khi anh hoàn thành công việc, giờ tôi làm ca sĩ cũng chán rồi! Trước đây còn làm ăn mày, làm giám đốc, làm dân chơi, làm bốc vác .v.v. Một đường trải nghiệm thật thú vị!

- Ồ..ừm! Vậy đi! Giờ đi luôn hay sao. - Bớ cái thằng điên, nhiều tiền như vậy đi chơi, du lịch không thích hay sao mà còn giả làm ăn mày với bốc vác. Đã thế đi ngang qua ai thì tiện tay cuỗm ví của người ta nữa chứ. Mấy trăm ngàn cũng éo tha, đúng là biến thái mà. Mà kéo hẳn đi theo cũng được thôi, dù sao thì hẳn cũng đầu tư cho mình thật nhiều tiền.

- Đi luôn chứ, haha!

- Còn buổi diễn?

- Kệ nó đi! Từ ngày mai trên đời này không còn ca sĩ Izi nữa đâu!

- Thế thì đi thôi! Nhưng mà bỏ đi không sợ bảo vệ phát hiện sao?

- Đợi tí! - Đưa ngón trở lên.

Rồi hẳn chạy vào phòng hóa trang, 5 phút sau thì thành một thanh niên bình thường không quá nổi bật, đội mũ trùm. Có thể nói là không khác gì so với mấy đứa đi nghe ca nhạc. Nhanh đấy! Rồi 2 chúng tôi đi theo hành lang ra khỏi hậu trường, rồi ra khỏi khu vực liveshow luôn. Đi trên đường tôi thì chẳng nói gì mà tên kia thì cứ lằng xằng lắc xắc, thấy cái gì là tiện chân đá một cái, có một lần thấy người ta đi ngang qua hẳn dừng người ta một cái, tôi liền biết là tên Nguyễn Hóa này mới vừa trộm tài sản của người ta. Vội giật lại rồi trả cho người bị nạn, lấy lý do lượm của rơi là được rồi, thế mà tên kia còn cảm ơn tôi với thằng Nguyễn Hóa nữa chứ. Đúng là ăn cướp xong là làng mà còn được cảm ơn.

Cái tật không bỏ, dân thường người ta cũng làm việc cực nhọc lắm chứ bộ, cướp của bọn lưu manh thì còn được, ai lại cướp của dân. Nhịn không được tôi đá cho hắn vài cái, tên Hóa mặc dù là đỡ được đấy, đỡ đúng đòn luôn nhưng mà sức mạnh chênh lệch quá khiến hắn nằm “đo đường” mấy lần, sau đó mới chịu phục, không làm cản nữa, hắn cũng âm ỉc lắm nhưng không làm được gì cả. Thật không ngờ là đi chỉ mới có 5km thôi mà thằng này lại “động tay động chân” tới hơn 10 lần, bị nó đòn luôn, còn thấy mặt hắn có chút xưng vù, vậy mà không chừa, đối với mấy người khỏe trâu(có nội lực) thì đánh là tốt nhất không cần phải giải thích gì hết vì thằng này cũng là người thông minh biết sai mà vẫn làm thì có một giả thuyết, đó là chỉ có thể nói rằng hắn bị nghiện “trộm” rồi, thấy cái gì có giá trị là không chịu nổi, lấy “trộm” làm niềm vui, chắc là...tuổi thơ bất hạnh lắm...

Đang đi trên đường thì nghe có tiếng người đánh nhau, nhìn một cái thì thấy một đám người đang hội đồng một người, lũ bỉ ổi này, tôi cực ghét những trò như thế này, chắc tại ngày xưa hay bị, thà mấy thằng mạnh như nhau đánh nhau đi, đằng này một đám người mạnh đánh một người yếu, thế nhưng ghét là ghét, tôi cũng chẳng can thiệp chuyện này, không thể nào giải quyết hết được những thứ này, hôm nay dẹp ở chỗ này thì mai còn ở chỗ khác. Thằng Nguyễn Hóa này lại bắt đầu muốn xông vào đó đánh một trận cho đỡ tức, này giờ toàn bị đánh là ức chế lắm rồi, mà mỗi tội cái thằng đánh nó mạnh hơn nên cũng chẳng dám phản kháng. Nhưng mà thấy tôi bỏ đi hẳn cũng đành đi theo, lần này là cũng có nhận thức rồi, không nên làm việc thừa thãi trên đường nếu không sẽ bị đánh, hẳn càng nghĩ càng tức, mình có phải con của thằng kia đâu mà sao mỗi lần sai là bị nó đánh? Bỗng dừng nghe tiếng kêu “A” rõ to từ trong đám kia vang ra.

Tôi đứng lại, nhìn sang bên kia, đây là tiếng thằng Cường mà? Sao thằng ngu này lại bị đánh ở đây. Nắm tay thật chặt, bước lại chỗ bọn kia, tôi bây giờ muốn chạy lên đánh bọn kia một trận, nhưng mà lại sợ mình lại không kiềm chế nổi. Kích thích tính điên đó thì cũng không phải là cái gì hay ho, thế nên tôi mới cố kiềm nén mình không động thủ mà quát lên:

- Dm tụi mày, đéo biết nhục hay sao mà nguyên một đám đánh một thằng vậy hả?

- Dm mày là con chó nào? Cút đi, không tụi tao dám chết cmm giờ. Cút. - Một thằng đã xăm mình mà còn đầu trọc trừng mắt nhìn tôi. Đương nhiên là tụi nó khinh thường rồi, trong suy nghĩ của bọn nó chỉ có mấy thằng yếu đuối mới dùng lời lẽ để mà chống trả, mạnh mẽ thì yếu người mà.

- A, Vũ. Cứu tao...tụi nó hội đồng tao. Aaaa. - Thằng Cường vừa kêu ra thì bị một thằng đá ngay vào lưng.

Nhìn ánh mắt nó tôi muốn giết nó quá, ai đời một con chó đi tròng mắt một con sư tử không? Lại còn không chịu dừng mà còn đánh tiếp. Đây là do tội mày xấu số thôi, đừng trách tao. Định lao lên đánh thì thằng Nguyên Hóa lao lên trước:

- Để tôi! Sớm đã ngứa mắt bọn này rồi.

Hắn lao vào tả xung hữu đột, chưởng cước không có mắt đánh tới tấp bọn kia. Có thằng ngất rồi mà còn bị đá thêm mấy cái nữa, thằng này đạo này cũng có mạnh lên không ít nha. Đúng là sói vào bầy dê, một người có võ công mà đánh với lũ giang hồ tép này thì thật dễ dàng. Đúng là lúc này tâm trạng Nguyên Hóa đang rất tốt, nãy giờ bị đánh không phản kháng được ức chế lắm rồi, giờ có ngay mấy cái bao cát để trút giận ngu gì không chơi cho sướng. Bọn kia mặc dù đông đến 7,8 đứa nhưng đúng là như đám người rơm, chả chạm được vào tên Hóa tí nào, các thế đánh rất đẹp mắt, cứ như là coi phim kiếm hiệp ấy. Hắn dùng cả khinh công bay nhảy nữa...

Tầm 5 phút là bọn kia xụi lơ nằm thẳng cẳng trên đất hết rồi, tất nhiên là đa số chỉ bị ngất, chưa chết được nhưng mà cũng chấn thương không nhẹ. Chỉ có một thằng còn nói được vài hơi:

- Tội mày..tội mày....AAAAA - Định đe dọa gì đó nhưng không kịp nó bị thằng Nguyên Hóa đạp một phát vào mồm đờ quay ra luôn.

Xong việc Nguyên Hóa phui phui tay, phì nước miếng:

- Lũ yếu ớt. Phải chi giờ có thêm mấy bọn nữa thì hay.

Tôi thở dài một hơi, cũng may là mình cũng không cần phải ra tay. Xem ra đem thằng này theo cũng có lợi lắm, mình bây giờ dễ bị kích động lắm, có lẽ về nhà nên tìm cách giải quyết thì tốt hơn. Lại đỡ thằng Cường đang há hốc mồm nhìn trân trân, đối với nó thì đây đúng là chuyện khó tin, đánh nhau như phim Kim Dung thế kia thì...lần đầu nó gặp.

- Đéo phải ngạc nhiên, sao mày bị đánh vậy? Tao nhớ giờ này là mày ở nhà ăn mì tôm rồi mà?

- Khụ..khụ, mày nhẹ nhẹ thôi, đau. Mày kêu anh kia dạy tao đánh nhau đi, tao không thích bị bắt nạt thế này đâu.

- Ừm, từ từ đã. Mà sao tự dưng mày bị đánh vậy?

- Cái đó về nhà tao kể cho. Giờ về đi... - Nó nói một cách buồn bã, tôi cũng cảm thấy không vui, chưa bao giờ tôi thấy thằng này nó buồn cả, hồi xưa bị bồ đá vậy mà nó cũng không buồn như thế này.

Tôi gật đầu với thằng Cường, rồi nhìn sang thằng Nguyên Hóa vẫn còn đang đạp đá bỏ kia:

- Đi thôi, kệ mẹ bọn nó đi. - Dìu thằng Cường đi.

Về tới trọ, thằng Cường bay thẳng lên giường. Tôi bảo thằng Nguyên Hóa:

- Đây là nhà tao, mày thích đi đâu, thích làm gì thì cứ đi cứ làm. Chán thì về đây gặp tao... - Thằng này vốn cũng chả cần phải ở nhà, hắn có võ, lại thích làm bậy, đi đâu thì cứ cho nó đi, hắn cũng chả cần cái nhà để che chở mới khi ngủ.

- Ừ, biết rồi, biết rồi. - Nói xong hắn vọt đi đâu mất, mà thôi cũng kệ nó.

Rồi nhìn thằng Cường đang bằm tím trên giường:

- Dm, nó đi rồi. Mày kể gì kể lẹ đi.

- Chuyện là thế này ...bla...bla...bla...bla...

Thì ra là thằng này đi tán gái, con bé hôm nọ mà lang thang ngoài quán nhậu ý. Con nhỏ này hình như ông già là một ông trùm, nhà giàu mà lại có thế lực lớn trong giới giang hồ. Ông này là người trong giang hồ đương nhiên là quen toàn người trong giang hồ rồi, có nhiều đứa con của bạn ông thích con gái ông, ông đương nhiên là cho theo đuổi thỏa mái, mà con nhỏ này tự dưng mấy bữa nay đi chơi với thằng Cường, bọn kia thấy.. thế là tội nó đạp thằng Cường. Hèn gì thằng Cường hôm nọ nó nhờ mình giúp, tôi mỉm cười an ủi nó:

- Tưởng gì! Việc này đéo phải xoắn, cục tạ như mày cứ để anh gánh. Cứ thoải mái mà tán đề, thằng nào đụng mày tao đập cm nó luôn, ok? - Vỗ vai.

47. Chương 45: Công Việc Tắt Bật

Sau đó để thằng Cường nghỉ ngơi, tôi truyền cho nó ít mộc khí để nó hồi phục nhanh tí, rồi cũng thien xuống đợi nắng lên. Sáng thì theo thường lệ dẫn gấu đi ăn(khi yêu người ta háo hức được gặp nhau lắm các thím ạ), chạy sang nhà em nó, rồi cả 2 lượn qua một quán mỳ gõ bên đường:

- Cho 2 tô phở đi bác ơi, không dầu ạ. - Cô nàng gọi.

- Em có vẻ tươi nhỉ? - Nhìn nàng lúc nào cũng cười tôi chọn một câu

- Hihi, khen thừa, em ngày nào chả tươi. - Cười khúc khích.

- Haha, anh tặng em một món quà nè. - Nói xong lấy ra một viên bi, lần này tôi sử dụng rất nhiều mộc khí mới tạo ra nó nên nó càng sáng hơn mấy viên trước, mộc khí lưu chuyển xung quanh cũng nhanh hơn.

- Wow, đẹp quá! Em thích lắm. Mặc lắm hả anh.

- Thích là được rồi, hồi nhiều vậy làm gì. Giữ cẩn thận, cứ cất trong người được rồi, đừng khoe người ta giật đó, hehe. - Trêu tí

- Yên tâm, em sẽ không cho người khác xem đâu,hihi.

- Thôi ăn kìa, phở tới rồi. - Nhéo má cái.

Trong lúc đang ăn Mỹ Hương lại hỏi:

- Chuyện tối hôm qua...

- Đúng rồi, em nghĩ như thế nào là đúng như thế đó. - Nói xong ăn tiếp.

- Sao anh ấy lại làm ăn trộm được? Ảnh đâu có thiếu gì đâu.

- Đúng, nó đâu có thiếu gì đâu, tính ra gia sản của nó giàu cũng phải top 100 thế giới đó, mà nó có cái tật thấy cái gì quý là lấy thôi. - Quên chưa kể gia sản của Nguyên Hóa là đều do hán giật về.

- Giàu như vậy.. Thế tại sao?

- Ăn đi bé con, đừng quan tâm vấn đề đó, kệ nó đi.

Ăn xong thì đi dạo một chút, rồi dẫn Mỹ Hương về nhà còn kiss một cái nữa, khả khả...quá đã. Giờ nên bắt tay vào làm việc, về đến trọ thì suýt nữa té luôn, thấy 2 thằng cờ hó đang ăn mỳ tôm... Thằng Cường thấy tôi về thì bỏ tô mỳ tôm xuống:

- Nãy anh này dạy tao mấy thế võ hay ghê mày...

- Ngưng! Được rồi, cái đó để sau đi, tao cho mày những thứ còn mạnh hơn. Giờ thì bắt tay vào việc đi, tao có chút gấp gáp rồi đó. - Cắt ngang thằng Cường, rồi nhìn qua bên Nguyên Hóa : - Còn mày chuyển tiền chưa vậy.

- Trời! Tưởng tao là ai? Chậm chậm như mấy chú hủ, tác phong nhanh nhẹn một chút, làm xong lâu rồi, đây là thẻ nè. - Nguyên Hóa đưa tôi một chục cái thẻ tín dụng.

- Ok rồi! Cường, giờ phút mày thay đổi đến rồi! Giờ nhiệm vụ của mày đơn giản, tìm chỗ đất nào rộng rộng, tòa nhà cũng được, nhìn ngon ngon với ở Trung Tâm xí, mua cho tao, rồi tính tiếp.

- Ồ dột mợ! Tao làm éo gì biết mua nhà mua đất gì mày! - Thằng Cường phân bua.

- Tự học hỏi đi ba! Có tiền mà không biết sài thì đúng là không có tư cách có tiền. Thế đi cu, thiếu thốn gì lên google mà tra. - Để nó tự làm cho quen, tôi cũng định cho nó nốt mấy thứ này, nên nó cần phải biết cách mà những ông lớn người ta làm việc.

- Sao vậy được... - Nó khá bối rối. Dễ hiểu thôi, như “hai lúa lên đời” vậy.

- Được rồi, để anh giúp chú, theo anh làm việc, khà khà. - Nguyên Hóa lại vỗ vai thằng Cường. Nhìn 2 tụi nó cứ như thân quen đã lâu ấy, thằng Cường thì phục thằng Nguyên Hóa đánh nhau giỏi...

- Cứ thế đi, nó giúp mày. Nhưng mà Cường..mày nhớ đừng hùa theo nó làm bậy, bị công an bắt thì không ai cứu mày đâu. - Nhắc nhở nó trước chứ không sau này lại bảo sao không nhắc nhở, thằng Hóa thì không sợ công an bắt chứ thằng Cường mà hùa theo thì bị đánh không thắng càng mới lạ.

- Xùy xùy, kệ nó đi. Thôi mình đi..- Nguyên Hóa lắc đầu cười hề hề, dẫn thằng Cường theo.

Đợi tụi nó đi, tôi ngồi lại lục mớ ký ức, tìm cho thằng Cường một loại thuật pháp hay võ kỹ nào đó để cho nó học, nó có cách mà tự vệ với bọn kia, sau này lỡ tôi đi Võ Lâm cảnh thì sao mà bảo vệ nó được. Xem xét một hồi thì không nên chọn võ kỹ vì điều kiện thân thể nó quá yếu, không học nổi. Lựa tới lựa lui cuối cùng chọn cho nó > vì ở trái đất không có điều kiện tài nguyên để mà luyện nên đành phải cho nó học thuật pháp hệ băng, tôi cho nó băng khí của mình để mà luyện, không đưa cho nó > vì sợ nó sẽ đánh mất chính mình, trở nên vô tình, > thì không có tác dụng phụ đó, nó chỉ càng làm người học thêm tỉnh táo mà thôi, mặc dù là vậy nhưng mà nó yếu hơn > nhưng mà đối với người ở trái đất này thì dư sức rồi.

Tiếp theo đó là công việc của mình, mặc kệ tụi nó đi đâu, lấy tiền ra mua một cái nhà kho thật lớn, tự mình đi mua linh kiện các thứ. Lắp cho xong một cái màn hình thiết bị, rồi kết nối thử nghiệm với máy chủ xem sao. Đeo cái “mũ bảo hiểm” liên kết giữa sóng não và máy chủ vào, turn on. Mắt nhắm lại, cả xuất hiện ở một đấu trường la mã cổ đại, xung quanh là hàng ngàn người cổ vũ hò hét. Khá hài lòng tôi logout ra ngoài, đấu trường là mã là một map đối kháng tôi mới lập trình ra thôi, tương lai sẽ thêm vài map nữa.

Rồi tạo thêm vài trò kiểu như thủ nhà trước quái vật, vượt ải, chia đội ra mà đánh nhau(Nhiều thể loại như War3 ấy các thím, cứ thế mà tưởng tượng). Trong đó có quy định sẵn các kỹ năng rồi, người chơi có thể tự chọn kỹ năng cho mình, chỉ cần trong đầu hiện lên tên kỹ năng thì kỹ năng sẽ được sử dụng theo hướng trước mặt. Khi chết thì mọi vật trong thế giới ảo ấy sẽ tan biến như tinh thể chứ không có máu rùng rùng gây ảnh hưởng tới tâm lý của người chơi. Làm tất cả mọi việc chỉ để hoàn thành một ước mơ ngày xưa của tôi mà thôi, với tôi bây giờ đã thay đổi quá nhiều về cả tính cách lẫn khát vọng rồi, điều này không còn quan trọng nữa.

Giờ chỉ cần 2 thằng ngáo đá kia mua cơ sở hạ tầng, rồi xây dựng lắp đặt các kiểu, xin giấy phép kinh doanh, mở hợp báo, cho chơi thử nghiệm bla bla là tôi có thể thanh thoi rồi. Ngày ngày tháng tháng cứ trôi qua như thoi đưa, chớp mắt đã 3 tháng trôi qua, ngoài công việc thì dành ít thời gian cho gấu, nàng cũng cần phải học và phải học giỏi(vì yêu cầu của gia đình) nên dần cũng không có nhiều thời gian như lúc trước. Trong thời gian này báo chí cũng có tin tức vài vụ nhà của quan chức cấp cao bị mất trộm, nhưng lại không thể tìm được thủ phạm, có nhà có cả camera nhưng đều bị vô hiệu hóa cả, hành động rất chuyên nghiệp, gần như là vô thanh vô tức(đi đến không có một tiếng động, rồi đi cũng vậy). Tôi vừa đọc xong là chắc chắn thủ phạm là tên Hóa luôn, mấy cái nơi bảo mật kinh khủng như nước ngoài còn bị hấn trộm được thì nhà mấy cha ở Việt Nam này thấm gì, còn không biết nó trộm khi nào nữa cơ, thằng này đúng là tặc không bỏ, giàu có như vậy mà vẫn còn tiếp tục “hành nghề”, nhưng mà thôi, tôi cũng chả quản được hấn, hấn có lấy của ai cũng được, chỉ cần đừng đụng vào người quen của tôi là ok, mà chắc người quen của tôi toàn người nghèo nên hấn cũng chướng mắt không thêm để ý đâu.

Và 2 tên kia thì tốc hành mua mấy cái tòa nhà liền, sau đó thuê người vận chuyển vật tư, linh kiện tới từng nơi. Đáng ra thì mọi việc sẽ rất khó khăn, vì cả tôi lẫn thằng Cường đều là tay mơ, không có chút kinh nghiệm nào, nhưng vì tên Nguyên Hóa đã “thành tinh” trong những lĩnh vực này rồi, có thể nói là một tay hấn làm gần hết, tiền cũng là hấn chi.v.v. Cũng may là gặp được hấn chứ không thì giờ cực chết, giờ tôi mới biết giới thượng lưu bọn họ đấu đá nhau qua từng miếng đất nhỏ, sơ xẩy một tí là hỏ ngay, tiền mất tật mang liền, mà thôi cũng không đi sâu vào vấn đề này. Việc lắp đặt và lập trình chỉ có một mình tôi làm, chẳng có ai có thể giúp được. Hôm nay cuối cùng cũng làm xong tất cả mọi thứ, chỉ chờ ngày ra mắt mà thôi, cái này thì cũng để vài bữa, giờ đi xả hơi đã, stress quá. Gọi điện rủ Mỹ Hương, đi chùa chơi, thật ra là có mục đích khác nhưng mà không sao:

- Alo, em đang làm gì đấy.

- Hihi, em đang học bài, gần thi học kỳ rồi. - Giọng ngọt ngào dễ thương vang lên.

- Chăm chỉ ghê, còn anh hình như bỏ học lâu rồi... - Giã vờ tỏ ra chút buồn bã.

- Anh đừng buồn! Anh như vậy rồi thì học cũng có thêm được gì đâu, trường đó còn cái gì để dạy. - Nó an ủi, mà cũng đúng.

- Haha, đùa em tí thôi! Rảnh không, chiều đi chơi với anh.

- Đi đâu?

- Đi chùa nhé?

- Chùa nào vậy anh? - Giọng có vẻ rất hứng thú.

- Chùa Hoa Nghiêm! Chuẩn bị đi, chiều anh dẫn đi.

- Sao hôm nay anh có hứng đi chùa vậy.

- Hehe, chơi thôi! Bye honey. - Cúp máy.

Hôm nay là muốn đi thăm cô bé hôm nọ, mình cũng không hiểu sao lại có tình cảm rất tốt với cô bé nữa. Chuyển về lại trạng thái 1 để cho tiện gặp mặt con nhỏ, chuyện của mình chỉ cần một vài người đáng tin cậy biết thôi, còn lại thì biết chỉ thêm phiền cho mình và họ thôi. Đến trưa thì 2 thằng kia vác xác về trọ, tụi nó vừa đi còn vừa cười ha hả, như mới trải qua cái gì khoái trá lắm, tụi nó ngạc nhiên hỏi:

- Tụi mày cười cái gì vậy?

- Haha, nãy đi trên đường tao bị một đám lóc chóc chặn đường, cũng bọ với đám hôm nọ. Mấy ngày nay tao có chăm chỉ học nội công của lão Nguyên, hành tụi nó thật đã ghiền, trước giờ toàn tao bị đánh hôm nay tao đã có thể đánh lại người khác, hahahaha. Nói đi nói lại vẫn phải cảm ơn lão Nguyên.

- Không có gì, không có gì. Chuyện nhỏ, chuyện nhỏ, anh em với nhau mà. - Nguyên Hóa vỗ vai cười nói.

- Hahahahahahahahaha. - Thằng tung thăng hứng xong rồi 2 thằng cười to.

- Lão Nguyên? - Nheo mắt lại, nhìn 2 thằng điên ấy.

- À, hai tụi tao phát hiện ra có rất nhiều điểm chung, nên lão Nguyên bảo kết nghĩa huynh đệ, bảo tao gọi là lão Nguyên cho nó thân thiết.

- Chính xác, chính xác.

- Hai đứa điên, sao lại lấy họ mà gọi.

- Tao không biết, lão Nguyên thích thế thì tao gọi thế.

- Đúng đúng, tao thích gọi như thế. Nếu mày thích thì gọi chung luôn đi cho vui, haha.

Tôi nhủ mày, từ khi nào thằng này xưng hô thăng mặt với mình vậy nhỉ? Mà thấy 2 đứa nó thân nhau vậy tụi cũng không có rãnh mà đi phá đám.

- Thôi kệ chúng mày, à mà lão Nguyên này! Sao mày trông cũng đẹp trai, mà sao tính cách hèn mọn như vậy, gặp cái gì không được cũng cầu xin, cúi cũng thấp hơn người ta một cái đầu vậy? - Tôi thấy lạ, thằng này ngoại hình oke, tiền bạc phủ phê, mà sao tính nó hèn quá vậy.

-Ặc...cái này khó giải thích lắm. Tóm lại là tới Võ Lâm cảnh đi là hiểu. Ở chỗ này còn có nhân đạo, đương nhiên là không sợ bao nhiêu lắm. Còn ở Võ Lâm cảnh chỉ có sức mạnh và đại nghĩa. Yếu hơn người ta thì phải chịu nhẫn chứ sao? Đại nghĩa thường thường lại thuộc về kẻ mạnh và đám chính đạo ngụy quân tử kia.

- Vậy chẳng phải làm người khinh thường hay sao?

- Đúng, đây chính là mục đích của nhẫn, người ta càng khinh thường mình càng tốt.

- Tại sao lại tốt? - Logic kiểu gì đây?

- Thì mày bị người ta ăn hiếp mày có tức không?

- Sao không tức?

- Vậy có muốn trả thù không?

- Có, thằng nào mà chọc tao tao đâm phát chết luôn.

- Vậy lỡ hấn mạnh hơn mình nhiều thì sao? Thì đương nhiên phải hấn, phải giả vờ hèn kém, như vậy thì hấn sẽ khinh thường, hấn khinh thường thì hấn sẽ mất cảnh giác với mình. Lúc đó mình lên ra tay là được, cho hấn một nhát chí mạng là xong. Thế nên từ nhỏ tao đã được nhắc nhở như thế nhiều lần, giờ tạo thành thói quen rồi.

Tôi gật gật đầu, thằng này nói cũng có lý nha. Tôi chợt nhớ đến một câu nói của Tuyết Trang: “Kẻ ản nhẩn luôn là kẻ nguy hiểm nhất, tham vọng nhất” (chương 36). Cảm thấy Nguyên Hóa nói này giờ chính là miêu tả về câu nói này. Tôi thầm ghi nhớ nó vào trong lòng:

- Được rồi! Hai đứa bây chuẩn bị tốt mấy công tác quảng cáo với khai trương hộ cái. Vài ngày nữa nhé, tự lên lịch luôn đi. Tao đi chơi đã, còn Cường, giờ có tiền có quyền rồi thỏa mái mà đu bám nhé, môn đăng hộ đối luôn.

- Nhưng..nhưng tiền của mày mà?

- Của tao hay của mày cũng vậy thôi, haha. Tao giờ không còn coi trọng đồng tiền nữa, thế nha.

Rồi mặc kệ 2 thằng luyên thuyên bàn đại kể gì gì đấy. Tôi chuẩn bị bộ đồ sạch một chút, chờ tầm 1h tôi gọi điện cho Mỹ Hương:

- Em chuẩn bị xong chưa?

- Xong rồi, anh qua đây đi.

- Thôi em gọi taxi đi, anh lần này không đi bộ. - Nói đùa, trạng thái 1 chạy bộ cho mệt chết hả?

- Ummm... Vậy cũng được, anh đợi 10 phút, em tới liền, đứng trước cửa chờ đi.

- Ok babe.

Đợi tầm 10 phút thì đã có chiếc Mai Linh chờ đầu đường rồi. Thấy em ấy ngồi sẵn trong đó, đang ngóng chờ, tôi mở cửa xe ngồi vô chung luôn. Mỹ Hương đang nhắn tin điện thoại nên có người ngồi bên cạnh mình mới để ý, cô nàng vẫn rất kinh ngạc:

- Anh..anh..

- Anh đây! - Hiển nhiên rồi.

- Em..em giờ vẫn chưa thể tin nổi. - Giọng có hơi run, quả thật đã biết trước nhưng giờ mới tận mắt nhìn thấy nên có hơi sợ, mấy đứa con gái tâm linh yếu lắm (cũng tùy nhưng mà đa số chắc vậy).

Chưa vội nói chuyện với em trên chiếc taxi vì bên cạnh còn có anh tài xế nữa:

- Anh ơi! Chỗ tụi em tới chùa Hoa Nghiêm.

- Ok em! - Anh taxi.

Ôm Mỹ Hương vào lòng:

- Đừng nghĩ ngợi nữa! Là anh đây, chỉ có một người anh thôi! Từ từ rồi em sẽ quen! - Biết cô nàng đang nghĩ gì trong lòng, tôi cố gắng trấn định nàng.

- Thật không? - Hỏi nhưng mà vẫn hơi cố giãy dụa nhẹ, cũng có thêm chút ngại ngùng. Vì đây là lần đầu tôi dùng trạng thái 1 gặp Mỹ Hương từ sau khi lên Sài Gòn. Là người thường và là người của thế kỷ 21 tất nhiên thường thường là sẽ không tin vào chuyện hoang đường này, mà cho dù biết là sự thật thì tạm thời vẫn chưa thích ứng được.

- Thật! Em cũng biết rồi, anh giờ không phải người thường! Và điều em biết luôn là sự thật. - Trong lúc nói câu này tôi đã sử dụng cả 2 giọng nói của Vũ và Vĩ mà mọi người thường biết.

- Em tin anh. - Nói rồi không còn cự quạ nữa, yên lặng.

Xe đi được một đoạn đường thì Mỹ Hương bỗng hỏi:

- Hôm nay mình đi chùa để làm gì vậy anh?
- Đi thăm một người.
- Ai?
- Một đứa em anh gái mới quen thôi, nhưng mà anh cảm giác rất thân thiết.
- Anh..

Đoán được suy nghĩ của cô nàng, tôi ngắt lời ngay:

- Em đừng có nghĩ bậy. Cô bé mới lớp 9 thôi, trong sáng lắm. Em đợi đi rồi biết, làm chị phải có cái tâm của làm chị nghe. - Nhéo má, làm cô nàng cũng hơi ngượng, thêm vào tiếng cười thầm của anh tài xế nữa.
- Dạ! - Chỉ đáp một tiếng rồi nhăm hẩn mắt lại, thật là ngượng chết người ta mà, ngay bên cạnh có người đó.

Cuối cùng xe taxi cũng dừng trước cổng chùa. Tôi mở cửa ra trước đỡ em xuống, điều này là một quy tắc nhỏ bất thành văn. Dẫn em vào trong chùa, đầu tiên là cứ đi thăm quan các phòng đã, tượng phật này, cây cảnh núi đồi này, sau đó chúng tôi chơi đã tới 4h chiều. Rồi nắm tay nhau đi tới hậu viện của chùa, nơi mà phật tử ở. Bỗng có một tăng nhân trung niên lại hỏi:

- Hai vị thí chủ muốn tìm ai?
- À tôi muốn tìm...a...muốn tìm...tìm. - Thôi chết rồi, hôm nọ mình có hỏi tên em nó đâu, giờ bảo kiếm ai bây giờ. Ngu vc. - À tôi không biết tên của cô bé nhưng thầy có biết một cô bé tầm lớp 9 ở đây không?
- Cái này thì thầy có biết, thí chủ tìm Tuệ Linh à? Hiện tại nó đi học rồi, nếu có thời gian thí chủ hãy chờ tầm 8h Tuệ Linh sẽ đi học về.

Điều này có chút bất tiện, tôi thì không sao. Nhìn sang Mỹ Hương, cô nàng hơi tỏ vẻ tiếc nuối:

- Tối nay 7h em đi học thêm tiếng nhật rồi.
- Ừm, vậy thôi. Chào thầy, tụi con có việc bận đi trước, nếu như cô bé có về thì nhắn cô bé là anh chị ở quen ở quán cà phê hôm nọ tới thăm. Đây là số của con, 096301xxxx(bịa đại thôi), nếu cô bé cần giúp đỡ hay liên lạc thì cứ gọi vào số đó.
- Hai thí chủ về mạnh khỏe.
- Dạ chào thầy! - Mỹ Hương cúi đầu.

Thế là mục đích chuyến đi thất bại, tôi với Mỹ Hương đành về vậy, đợi dịp khác. Gọi taxi tới, rồi 2 đứa đi về nhà của Mỹ Hương. Tôi tiễn em vô tới tận nhà, tới trước cửa, em quay đầu hôn tôi, môi kề môi, tôi cũng không ngại mà hôn lại. Được một lúc rồi Mỹ Hương nói:

- Anh đi về cẩn thận nhé.
- Ok, chúc em một kỳ thi tốt đẹp. Tối nay ngủ ngon nhé, anh về đây.

Rồi tôi cũng quay đi, giờ trong đầu bắt đầu hiện ra những công việc sắp tới, có lẽ phải bận một phen rồi đây. Mỹ Hương nhìn theo tôi bước đi, mãi cho tới khuất bóng thì nàng mới mở đi vào trong nhà nhưng vừa mở cửa ra thì nàng bỗng dưng chảy máu mũi, rồi cảm giác chóng mặt, rồi ngã xuống sàn.

===== Lời tác giả =====

Xuân sắp tới rồi, hóng từng ngày nào các vị đồng đạo, có lẽ trong 1,2 chap nữa phần một sẽ kết thúc. Hi vọng mọi người tiếp tục ủng hộ. Comment nhiệt tình nhé, mỗi comment mỗi nhận xét đều là động lực đối với mình.

48. Chương 46: Ba Lên Thăm Và Căn Bệnh Của Mỹ Hương.

Mặc dù là đã mua cũng khá đắt và nhà nhưng tôi vẫn cứ về phòng trọ nhỏ của mình, đơn giản vì nó yên tĩnh, về tới phòng thì chuyển lại trạng thái 2, dù sao bí mật này thằng Nguyên Hóa chưa biết và tôi thì cũng không có ý định cho nó biết. Vừa lúc định thiền thì 2 thằng ắt ơ kia lại về, 2 đứa nó dạo này cứ như hình với bóng, tôi cũng có ý để thằng Cường học cách lặn lội thương trường Nguyên Hóa nên cũng không chọc phá tụi nó làm gì(bình thường nổi hứng lên là chọc “2 thằng bê đê” rồi).

- Tụi mày chơi đùa thế nào rồi?

- Cũng làm gần xong hết rồi, hehe. Mày cho tao làm phó giám đốc hả? - Thằng Cường lại học được cái bộ dạng hèn mọn của Nguyên Hóa.

Xem ra nó rất mong chờ vào điều này. Tôi nhìn sang Nguyên Hóa thì thấy hắn đưa 2 tay ngang người, bộ dáng “không liên quan tới tao, chuyện của tụi mày mà”. Xem ra hắn dạy thằng Cường không ít thứ.

- Ủ, mày thích làm phó hay tổng gì cũng được.

- WTF, nếu tao làm tổng thì mày làm gì?

- Tao không làm gì cả! Tao sẽ đi xa, mày muốn làm tổng cũng được, nhưng mày phải đảm bảo lo đầy đủ cho gia đình tao, tao chỉ cần họ yên bình như ngày thường là được, không cần mày phải đưa tiền hay gì cả, đặc biệt là họ không liên quan gì đến mày, nhớ như thế là đủ.

Tôi cũng từng nghĩ rằng sẽ cho gia đình mình thật nhiều tiền để ba má sống hạnh phúc, hưởng thụ sau bao nhiêu năm vất vả và em tôi thì được lo tới nơi tới chốn. Nhưng mà sau nhiều là dẫn đo, tôi quyết định chỉ nên mình mình có thay đổi, cuộc sống ở quê nhà tôi yên bình hơn so với phố thị phồn hoa này nhiều, ở đó không có những sự lừa lọc hay thói hư tật xấu của giới thượng lưu, cho dù là có thì họ, những người bình thường sẽ chẳng bao giờ được tiếp xúc.

Ba má tôi cũng có tuổi rồi, đối với họ mà nói, cuộc sống yên bình trôi qua, ngày làm việc, tối đọc báo coi phim, lâu lâu rủ anh em hàng xóm nhậu nhẹt có lẽ sẽ lý tưởng hơn là những bữa tiệc xa hoa với những con người danh giá. Đối với họ, anh em tôi mới là lẽ sống, tôi thì giờ chẳng biết nói gì về mình, tương lai ra sao thì chắc cũng không còn bị ảnh hưởng quá nhiều bởi yếu tố xung quanh nữa, còn em trai tôi, nó cũng là một đứa nhóc bình thường, à không phải, cả 2 anh em tôi cũng rất bình thường nếu như đêm định mệnh đó không xảy ra, 2 đứa sẽ học hết lớp 12, cố gắng thi đại học sao cho đậu, rồi học, rồi ra trường, rồi đi làm công ăn lương như biết bao người khác, cuộc đời đôi khi đã được định sẵn nếu như bạn chịu an phận.

Đúng vậy, tôi ngày xưa đó cũng là một người an phận thủ thường, sống theo một lối mòn mà xã hội đã tạo ra. Em trai tôi cũng như vậy, thế nên tôi cũng không cố gắng thay đổi nó, điều đó không hề tốt một chút nào, có tiền nhiều nhưng không phải mình kiếm ra thì khi sử dụng quen tay, bản chất của con người cũng sẽ thay đổi theo số phận. Nhiều tiền..chưa chắc đã hạnh phúc, mà có khi hạnh phúc lại nằm ở bên những điều nhỏ nhoi nhất, đời thường nhất. Được đi học, được vui chơi với bạn bè, được đi làm, được quan tâm người thân, được người thân quan tâm.v.v đó chính là đời thường, đó cũng là hạnh phúc mà đa số mọi người trên thế giới này đều không nhận ra, đến khi mất hết tất cả thì họ mới thấy được, nhưng đã muộn... Tôi chính là một người trong số đó, tôi đã không thể sống một cuộc sống đời thường, năng lực của tôi đã không cho phép mình làm một người bình thường nữa, hoặc có lẽ là do tôi không chịu an phận..ai mà biết được điều đó.

Vì thế nên tôi mới bảo thằng Cường thích làm gì cũng được, nhưng mà phải bảo đảm cho cuộc sống gia đình tôi được yên bình, có khó khăn thì nó gánh hộ, kiểu như mất mùa đồ đồ vậy thôi.

- Tiền của mày mà? Sao...

- Sao cái gì! Tao đi với thằng Hóa rồi, có ở lại đây nữa đâu mà tiền với bạc.

- Mày đi không về à? Hay sao mà không cần?

- Sao không về? Chỉ là hơi lâu, không biết khi nào thôi. Mà có về tao cũng không cần tiền, tiền giờ đối với tao..à mà không, vật chất giờ đối với tao nó như một bông hoa dưới ánh hoàng hôn mà thôi, có nó thì hoàng hôn rất đẹp mà không có thì hoàng hôn cũng vẫn rất đẹp.

- Ủ, ừm! Về phần gia đình mày? Đi xa lâu vậy không sợ người nhà lo à?
- Cái này mày khỏi lo, tao sẽ có cách.
- Thế mày đã an tâm để đi rồi à?
- Ủm! Mọi chuyện còn phải nhờ mày giúp đỡ rồi.
- Mày yên tâm, chỉ cần tao còn đây thì gia đình mày sẽ còn yên bình.
- Tốt! Để tí tao cho mày cái này, hehe!
- Bữa nghe mày nói có gấu mà? Còn gấu mày thì bỏ đay ai lo?

Nghe vậy tôi mới giật mình, quên tính Mỹ Hương nữa, mình đi rồi em ấy phải làm sao? Tôi không phải loại người vô trách nhiệm, bỏ rơi người mình yêu trong khi tình cảm còn đang nồng ấm là một điều tàn ác, bảo em ấy chờ mình? Biết bao lâu mà chờ? 5 năm? 10 năm? Tuổi trẻ của em ấy chỉ có từng ấy năm thôi, khác mình, nếu là mình thì mình chờ được, nhưng em ấy thì không.

- Đệt! Quên mất, may mà mày nhớ, để tao suy nghĩ thêm! Thôi giờ tụi mày lo chuẩn bị ngày khai trương đi, cả đọc diễn văn, mời báo chí các loại nữa nghe! Hóa à, mày giúp nó hoàn thành nha! Tao còn có việc khác. Làm xong tao với mày đi!
- Ok! Tao cũng nhớ quê hương lắm rồi. - Hấn đã hòa nhập được với bọn tôi.
- Thôi tụi mày đi đâu đi đi! tao muốn nghỉ ngơi.

Điều cần nói đã nói xong, tôi muốn dành thời gian của mình cho việc khác. Nguyên Hóa lại tiếp tục chạy rông, còn thằng Cường thì lăn lên giường ngủ, chắc nó mệt lắm. Giờ không biết tính sao với Mỹ Hương đây nữa, không thể để em một mình, cũng không thể cả đời sống an nhàn nơi đây, lại càng không thể mang em đi theo. Không thể cái này, không thể cái kia, thật sự là đau đầu..v.v.v. Đang suy nghĩ làm sao thì bên ngoài có tiếng gõ cửa, may mắn thay cho tiếng cửa đã phá đi trường suy nghĩ đầy phiền não của tôi, ra mở cửa. Tưởng ai đến ai ngờ là cô bé ở chùa mà hồi nãy tôi muốn đi thăm với Mỹ Hương.

WTF, hồi nãy? Hồi nãy là buổi chiều gần tối mà? Sao giờ sáng trưng vậy? Lẽ nào đã qua ngày mới rồi, theo độ dịu của ánh sáng thì chắc cũng 9h rồi, chẳng lẽ mình suy nghĩ cả đêm qua rồi. Nhưng mới có một tí thôi, không ngờ thời gian trôi nhanh quá, có lẽ chỉ có người không cảm giác được sự mệt mỏi như mình mới không thể cảm nhận được màn đêm đã trôi qua.

- Em chào anh! - Cô bé có chút ngáp ngừng chào.
- Chào em! Vô nhà chơi.
- Dạ..da không! Cho em..em hỏi đây có phải nhà..nhà của anh..anh.... - Nói tới đây từ ngáp ngừng nó đã ngừng hẳn, tôi lấy làm kỳ lạ, con bé này vốn đầu có nhát và ngại như vậy? Suy nghĩ lóe lên, hình như tôi đã nhận ra lý do của cô bé.
- Đúng rồi đấy em! Vô đi! Bạn anh nó đi mua đồ một tí, chắc sắp về rồi ấy. - Có lẽ cô bé này..không biết tên tôi, nên tới đây hỏi không biết hỏi là nhà ai, nên hơi khó hỏi.
- Dạ thôi! Em ở ngoài này chờ một tí cũng được ạ!
- Ủm thế nào cũng được! Anh đi đây có việc tí. - Lén chạy ra một góc vắng rồi trở về lại trạng thái 1 rồi chạy về trọ, thấy cô bé vẫn đứng đó.
- Hi em! Tối lâu chưa.
- Dạ, em mới tới! Nghe thầy Độ Đức nói hôm qua anh với chị qua tìm em, em lại không có mặt, ngại quá! Hôm nay em tới xin lỗi!
- Vào nhà rồi nói chuyện! Xin lỗi gì đâu. - Đối với cô bé này tôi thật sự rất quý mến, chả hiểu vì sao chỉ gặp mặt một lần mà có thể khiến mình có cảm giác như vậy.
- Dạ! - Thấy cô bé định tính toán chỗ cất cái xe đạp tôi liền bảo:

- Để đó đi em, chỗ này không ai lấy đâu. - Không ai dám lấy đâu, hehe.

Vô trong nhà tôi mới nhận ra chỉ có một cái giường, mặc dù đã mở rộng thêm mấy phòng nữa cho thằng Cường và thằng Hóa(mấy phòng trọ bên cạnh, tính ra mệt quá nên thuê luôn dãy nhà trọ), phòng thằng Cường còn có cái tủ đựng đồ chứ chứ phòng tôi với Nguyên Hóa chỉ có một cái giường, biết thế kêu ra quán cafe cho xong, tại cứ theo cách giao tiếp thông thường bạn tới nhà chơi thì phải mời vào nhà ngồi nên mới vậy đây. Mà thôi kệ:

- Em ngồi lên giường đi! Thông cảm, trọ anh chỉ có một mình nó thôi.

- Dạ ! Chị xinh đẹp đâu rồi anh? - Cô bé ngồi một bên giường rồi hỏi.

- Chị ấy đi nước ngoài rồi em(bị đại đi)!

- Chị mới đi sáng nay hả anh? - Chắc không có gì để nói nên cô bé kiếm chuyện nào liên quan nhất mà nói.

- Không có, cô ấy đi mấy tháng trước rồi, hehe.

- Vậy chị tối hôm qua là...?

- Bạn gái anh đó. Em đừng hiểu nhầm, chị xinh đẹp mà em nói chỉ là bạn của anh thôi, hôm đó tụi anh đi uống cafe bữa cuối. - Tôi hiểu ngay vấn đề.

- Dạ. Hôm qua anh tới thăm em mà em không có ở đó, làm anh mất công. Có việc gì không anh?

- Anh chỉ muốn thăm hỏi thôi! Anh không hiểu sao mình rất quý em, em ở chùa lâu chưa?

- Dạ, em cũng có cảm giác rất quý anh. Em ở chùa từ nhỏ rồi anh?

- Cho anh xin lỗi nhé, bố mẹ em bỏ em ở chùa hả? - Nghe được cô bé từ nhỏ sống ở chùa làm tôi cũng hơi xúc động(nếu bị bỏ ở chùa thật thì đúng đáng thương), không nhịn được hỏi ngay.

- Dạ không có! Em nghe thầy trụ trì bảo là hồi nhỏ em được người dân nhặt được trong một ổ của bọn bắt cóc con nít bán sang biên giới khi bọn nó bị công an bắt, những đứa trẻ khác thì vài đứa được người thân dẫn về còn em vì không ai biết nên người ta đưa cho chùa nuôi.

- Sau đó..em ở chùa tới giờ luôn hả?

- Dạ anh! - Giọng con bé có vẻ buồn.

- Cuộc sống của em dạo này có khó khăn không? - Đối với một cô bé mới lớp 9 mà phải bươn chải có cuộc sống mình thì ngoài thấy thương ra còn có một chút nể phục.

- Cũng bình thường anh ạ.

- Anh thấy em đi học rất chăm, em thích đi học lắm hả?

- Dạ! Em muốn đi học vì em có ước mơ! Chỉ có đi học mới có thể giúp em hoàn thành ước mơ.

- Ghê! Em ước mơ gì?

- Em ước mơ cũng không quá khó! Em muốn có một gia đình êm đềm, bên cạnh đó là một cuộc sống ấm no không cần phải vất vả ngược xuôi, em muốn giúp những người có hoàn cảnh như em bây giờ vượt qua khó khăn. Nhưng mà hihi, mọi thứ chỉ là mơ ước thôi, em biết mọi thứ có thể thành hiện thực nếu em cố gắng học, em chỉ còn mỗi hi vọng đó.

- Tốt! Ước mơ của em cũng cao cả lắm đó! - Làm bộ dáng hào hùng, khâm phục.

- Anh chọc em không à!!! Biết thế không kể anh nghe. - Nở mũi.

- Anh giỡn thôi! Nếu em muốn thì ngày nào rảnh qua đây anh có nhà anh chỉ cho học bài. Anh cho em một đôi cách để em thực hiện ước mơ của mình, hehe. - Tôi thực sự cảm thấy cô bé có một ước mơ rất thực tế mà không kém phần thấu hiểu. Nếu cô bé chỉ ước có nhiều tiền, hay là một cuộc sống sung sướng thì tôi chẳng quan tâm làm gì, cùng lắm là kêu thằng Cường sau này để ý một tí thôi, nhưng cô bé có lẽ đã nhận ra được niềm hạnh phúc của mình, một hạnh phúc tưởng chừng như dễ dàng nhưng cũng cực kỳ khó khăn, hoặc ít nhất với tôi và cô bé bây giờ thì đúng là như thế.

- Thật không? - Vui mừng.

- đương nhiên là thật, hehe.

- Vậy bữa sau em rảnh mang sách vở qua nhà anh học nhé. - Đối với cô bé đây là một cơ hội đi “học thêm” miễn phí, phải bắt ngay. Thường ngày nhỏ không có tiền để đi học thêm, cũng không có thời gian và tiền để tự học hay lên mạng học nên mặc dù rất tốt so với đám bạn cùng lứa nhưng vẫn chưa đủ để cô bé so được với mấy đứa đứng đầu lớp.

- Được thôi. Mà em tên gì ấy nhỉ? - Nói chuyện cũng gần cả tiếng rồi mà tên vẫn chưa biết, hỏi ngay chứ không sau này tìm lại hồ, bữa nghe tên Tuệ Linh, tôi nghĩ là tên của Phật tử nên chắc không phải tên thật

- A, em tên là Tuệ Linh. Còn anh tên gì? Em cũng chưa biết tên anh.

- Ừa tên đó là tên thật luôn à?

- Dạ, tên đó chùa đặt, vì từ nhỏ em sống ở đó rồi. Còn anh?

- Anh tên Lam Vũ, em cứ gọi là anh Vũ được rồi.

Hai anh em nói chuyện được nửa tiếng, nói về rất nhiều thứ, kinh nghiệm nhân sinh(tôi kể), những thứ triết lý mà mỗi người cảm nhận được(thật không thể tin ở một cô bé 14 15 tuổi), nếu như có một người khác ở đây nhất định sẽ cho rằng 2 đứa đều là người điên(người bình thường thì mới mười mấy tuổi đầu ai mà đi kể mấy cái triết lý làm gì). Tới gần trưa nhưng mà tôi và cô bé vẫn thấy nói chuyện chưa đủ, cứ như là người thân xa nhau mấy chục năm mới gặp lại không bằng ấy, thì bất chợt bên ngoài lại có tiếng gõ cửa, tôi nhẹ nhàng bảo cô bé:

- Em chờ tí, anh ra mở cửa.

Chẳng lẽ thằng Nguyễn Hóa về à? Mở cửa ra thì tôi thấy..ba tôi. Ba ôm lấy tôi, ba hỏi:

- Con làm gì mà sao lâu rồi không về nhà thăm ba má với em?

- Sao..sao ba lên đây mà không gọi cho con biết? - Tôi thấy ông cũng hơi xúc động, có lẽ đã vài năm rồi không nhìn thấy con mình. Tôi thăm trách mình vô tâm quá.

- Nói cho mày biết? Tao không nói vì để coi mày làm gì trên này? Có phải là xa đọa vào thói hư tật xấu hay tệ nạn rồi hay không? Nói trước để mày chuẩn bị đối phó à? - Ông lại bắt đầu nghiêm khắc như ngày xưa.

- Hehe, làm gì có! Ba nghĩ nhiều quá. Con vẫn là con thôi, vẫn bình thường. Làm gì mà thói hư tật xấu, tệ nạn gì chứ. - Tệ hơn những gì ba nghĩ ba ơi, nhưng con không dám nói.

- Sao ba biết được. Vài năm không về, liên lạc cũng ít. Mày mới 19, 20 tuổi, sao ba biết được mày không bị cám dỗ bởi những thứ xa hoa hay xấu xa. Để ba vô phòng coi con sống thế nào.

- Dạ!

Nói xong ba đi vô phòng, phòng trọ cũng không đến nổi nhỏ chật, cũng bằng phòng ngủ của tôi ở quê nhưng chỉ có mỗi cái giường nên hơi rộng rãi 1 tí. Ba tôi đi vào thì ông kinh ngạc một chút vì hoàn cảnh xung quanh và có một cô bé trong phòng, ông nhìn cô bé một chút hô hấp bỗng dưng có chút ngập ngừng. Còn Tuệ Linh thấy ba tôi vào và cũng nghe tôi xưng hô ba nên đứng lên chào lễ phép:

- Cháu chào bác ạ!

- Cháu tên gì? Nhà ở đâu? - Ông hỏi, tôi thấy vậy cũng không chen vào làm gì.

- Dạ, cháu tên Tuệ Linh. Cháu ở chùa Hoa Nghiêm bác ạ. Xin phép bác với anh cháu về đã, giờ này cháu phải về nấu cơm ở chùa rồi ạ. - Nói xong cô bé ra ngoài dắt xe đạp, quay lại vẫy tay tạm biệt một lần nữa rồi đi mất.

Thấy vậy ba tôi trầm ngâm một lát rồi quay qua hỏi tôi:

- Cô bé này là ai? - Hình như ba tôi có hơi hiểu lầm.

- Hehe, đây là cô bé con mới gặp vài lần, dù chỉ là mới quen nhưng con có cảm giác rất thân thiết. Nên con giúp đỡ cô bé một tí. Ba đừng hiểu lầm, con chỉ coi Tuệ Linh là một đứa em gái nhỏ thôi. Mà cô bé chỉ bằng tuổi thằng Phong nhà mình thôi.

- Bằng tuổi thằng Phong à? Con còn nhớ em mình à?

- Nhớ chứ sao không ba. Em con mà, nhớ lắm mà chưa có cơ hội về thăm...thăm...thôi! - Omg. Nhắc tới thằng em tôi mới để ý tới điều đó...

.....

Cùng lúc đó tại bệnh viện quốc tế Perfect Medical, trước cửa một căn phòng cấp cứu có 3 người đang chờ đợi. Đợi một lúc thì các bác sĩ cũng đi ra, người trung niên và 2 người phụ nữ khác chạy lại hỏi:

- Bác sĩ, con tôi(em tôi) sao rồi? Có nguy hiểm không bác sĩ!

- Chúng tôi đã cố gắng hết sức! Mặc dù cô bé bây giờ chưa sao, nhưng tình hình cũng không mấy khả quan. Đây là một căn bệnh bất khả kháng. Cô bé bị bệnh ULRH, một căn bệnh mới do các bác sĩ của bệnh viện hoàng gia Ultra Luxus Rayer Hopital ở Anh phát hiện ra 3 năm trước(bịa đấy, đừng tìm).

Nghe tới đó sắc mặt 3 người xám đi, người đàn ông hỏi:

- Bệnh có các nào chữa không bác sĩ? Tốn bao nhiêu tiền cũng được. Làm ơn đi bác sĩ. - Giọng ông rất gấp gáp.

- Hiện nay căn bệnh này vẫn chưa tìm ra được nguyên nhân nên tạm thời vẫn chưa có thuốc chữa, chỉ biết triệu chứng của căn bệnh này sẽ xuất hiện vào cuối kỳ, khiến người bệnh trở nên yếu ớt, có trường hợp trở nên ngu ngốc, có trước hợp vẫn bình thường nhưng rất nhanh tâm lý bị cái gì đó ảnh hưởng mà cứ tưởng tượng mình đã già và bắt đầu tưởng nhớ chuyện xưa, rất dễ ngắt và chảy máu, nhưng lại trở nên miễn nhiễm với tất cả loại bệnh khác, kể cả ung thư hay HIV đều miễn nhiễm.

- Trên đời có loại bệnh như vậy sao bác sĩ? Vậy bệnh này nó có hạn chế tuổi thọ gì không bác sĩ? - Nghe nói không có bất kỳ đau đớn nào thì mọi người mới thở ra một hơi, nếu như đã không có cách chữa, không có đau đớn mà chỉ làm cơ thể yếu ớt hay tinh thần có chút già đi cũng không sao, nhà mình có đủ điều kiện để nuôi nó tới cuối đời. Dù sao còn sống vẫn còn đỡ hơn không, đáng lẽ đây là một sự xui xẻo nhưng mới đầu họ nghe là bệnh không có cách chữa thì tâm lý đã tồi tệ đến cực điểm nhưng sau đó nghe không có đau đớn nên mới cảm thấy nhẹ lòng và không cảm giác được đây là một chuyện xui xẻo nữa.

- Coi như là một căn bệnh bệnh mà hầu như không trải qua bất kỳ đau đớn gì cả, nhưng mà sống không lâu, trường hợp phát hiện đầu tiên đã chết sau 6 tháng phát hiện triệu chứng và nhiều trường hợp khác cũng không quá 6 tháng, thậm chí là ít hơn, cũng như miễn nhiễm với tất cả bệnh tật, nó cũng miễn kháng với tất cả các loại thuốc và phương pháp điều trị. Nhưng mà căn bệnh này không hề lây lan qua bất kỳ đường nào cả, đây cũng là một điều khó hiểu mà các bác sĩ hàng đầu thế giới không thể nào giải thích được, nên gia đình cũng đừng quá xa lánh bệnh nhân, để cho bệnh nhân sống thật tốt mấy tháng cuối cùng.

Nghe câu cuối của bác sĩ, người phụ nữ trung niên đã ngắt ngay tại chỗ. Còn cô gái trẻ thì đỡ lấy bà, người đàn ông thì không biểu hiện gì nhưng trong mắt đã hiện ra bao nhiêu là nét khó chấp nhận, ưu thương, lời bác sĩ nghe như sét đánh ngang tai. Ông lên tiếng:

- Cảm ơn bác sĩ rất nhiều! Vậy..vậy bây giờ chúng tôi vô thăm cháu được chứ?

- Hiện tại bệnh nhân vẫn chưa tỉnh, có lẽ vài tiếng đến 1 ngày là sẽ tỉnh lại thôi. Các tiền lệ(bệnh nhân đã bị) đều như vậy cả. Nhưng mà không sao, bệnh cũng làm cho cô bé có cơ thể miễn kháng mọi thứ bệnh tật khác nên coi như bây giờ gia đình vào thăm cũng không gây ảnh hưởng gì cả, anh có đứng bên cạnh gào cũng không ảnh hưởng.

- Cảm ơn bác sĩ một lần nữa! Tôi sẽ vào ngay đây! - Định mở cửa đi vào trong phòng thì bác sĩ lại hỏi một câu.

- Cháu nhà anh có phải từng qua Nhật về hay không?

- Không hề! Tại sao bác sĩ hỏi thế? Lẽ nào nguồn căn của bệnh này là từ Nhật phát ra sao? - Người trung niên cũng là một người thông minh nên ngay lập tức hiểu ra vấn đề.

- Đúng vậy! Căn bệnh này là từ Nhật phát ra, đa số người mắc phải là người Nhật và những người đi Nhật về. Hiện tại cả thế giới chỉ có gần 10 người mắc bệnh này mà thôi, nên các bác sĩ và nhà khoa học không muốn công bố tin này để làm mọi người hoang mang, cũng vì bệnh này không lây lan nên các nhà chức trách mới dám không công bố, đến họ còn không biết cách nào để phòng tránh nên không cần công bố mất công. Bệnh viện chúng tôi là một chi nhánh của bệnh viện quốc tế nên mới biết được những thông tin nội bộ này, còn gia đình anh là nạn nhân nên mới biết được, xin anh đừng làm lộ thông tin này ra.

- Bác sĩ cứ yên tâm, tôi cũng không phải là người nhiều chuyện. Chẳng lẽ nguồn bệnh đó cũng có ở Việt Nam?

- Cũng có thể như vậy vì cháu nhà anh là trường hợp đầu tiên ở Đông Nam á này hoặc là nói đầu tiên ở Châu Á này mà trừ Nhật Bản ra.

Nói xong bác sĩ cũng đi, gia đình này đương nhiên là gia đình của Mỹ Hương, ông Lâm, vợ và con gái đầu, Uyên, chị của Mỹ Hương. Sau đó họ cũng vào phòng bệnh, điều ngạc nhiên là trên giường chỉ có Mỹ Hương và cái chăn, không có bất kỳ dụng cụ cấp cứu nào như máy đo nhịp tim hay là máy hô hấp nhân tạo như tưởng tượng, nhưng sau đó lại nghĩ tới những lời bác sĩ nói, họ cũng không có ý kiến gì nữa. Ông Lâm nói với con gái đang dìu vợ:

- Con đứng đây trông em, bố dìu mẹ về nghỉ ngơi. Em tỉnh là gọi bố mẹ liền nghe chưa, ăn gì thì gọi quản gia mang tới.

- Dạ! Con biết rồi bố!

Ông nhìn Mỹ Hương một lát rồi mặc dù không đành lòng nhưng cũng phải dìu vợ về nhà đã mua cho Mỹ Hương trước đó. Ra khỏi bệnh viện ông gọi taxi, vừa lên taxi ông lấy điện thoại ra:

- Alo, anh Tiến hả? Anh bay hỏi gấp những người giúp việc anh đã thuê cho con gái út của tôi xem con gái tôi dạo này hay tiếp xúc với thứ gì với ai? Tiện thể anh cho người hỏi bạn bè nó dùm tôi luôn, nhớ để ý kỹ những thứ gì liên quan tới Nhật Bản nhé. - Gọi cho ông quản gia(nhà giàu thì có quản gia, các bạn thấy ở điều đó hơi lạ nhưng mà cứ chấp nhận vậy đi)

- Dạ!

Ông Lâm cúp máy, mục đích của ông là cố tìm ra nguyên nhân làm con gái của mình mắc bệnh, tại sao một căn bệnh hiểm ở Nhật là bị con gái cưng của mình mắc phải.

=====

Phù, chương này khá dài, 4 ngày nữa là về quê lại rồi, lúc đó sẽ bù lại cho tuần trước thiếu 1 chap và tuần này có thể cũng vậy. Cảm ơn. Bình luận nhiệt tình nhé.

49. Chương 47: Gia Đình

Tôi thầm kinh ngạc, sao lại có người giống người như thế trên đời chứ, cũng đã mấy năm không về nhà và cũng không để ý mấy nên tôi mới không nhận ra điều này. Cô bé Tuệ Linh này giống em trai tôi tới 90%. Ba tôi như có cái gì đó gấp gáp, không nói chuyện với tôi nữa:

- Ba đi công chuyện tí. Con cứ ở đó đi. - Nói xong ông rút điện thoại ra vừa gọi điện cho ai đó, vừa chạy đi.

Tôi định hỏi mà ba chạy lẹ quá nên nghĩ chắc ông có việc bận, tôi dừng lại suy nghĩ về chuyện vừa rồi. Một đứa nhỏ bằng tuổi em mình, giống em mình, thường thường thì người ngoài nhìn vô sẽ liên tưởng đến cái gì? Sinh đôi, đúng vậy. Chính là sinh đôi, chẳng lẽ là thật sao, thấy ba mình phản ứng lạ như vậy thì có khi lắm nha. Cộng thêm mình có cảm giác thân quen nữa thì chuyện này có khả năng tới 80% rồi.

Nhưng mà trước giờ có bao giờ nghe ba má nói về vấn đề này đâu nhỉ? Tôi chỉ còn nhớ lúc ba má chỉ bông có thằng Phong mới sinh về thôi. À đúng rồi, lúc đó họ cũng có vẻ không vui, tôi nghĩ là do má mệt nhưng

xem ra là vấn đề khác. Mà thôi, nếu chuyện này là thật thì giải quyết cũng dễ dàng thôi mà, nhận cô bé về là xong. Ngay lúc đó, thằng Cường tỉnh dậy nó qua phòng tôi, trầm ngâm một lúc rồi hỏi:

- Ê mày, mày có võ nào cho tao đánh lại mấy thằng có súng đạn không?
- Mày hỏi làm gì? Mày tính làm siêu nhân à? - Mặc dù đã biết lý do của nó nhưng vẫn giả vờ nhướn mày.
- Không có thì thôi! Tao chỉ hỏi chơi vậy mà. - Mặt nó hơi thất vọng.
- Haha, thôi, tao hiểu mày mà. Muốn có sức chống trả với lũ giang hồ có súng để bảo vệ thiên thần của lòng mày chứ gì?
- Thế mày có không? - Ánh mắt có chút hi vọng. Tôi cũng ngạc nhiên, không ngờ thằng Cường nhìn bình thường lác lác, hay cười cười cũng có lúc lo âu suy tư thế này.
- Có thì tất nhiên là có. Nhưng mà tao sợ mày không dám học thôi.
- Chỉ cần có người dạy đang hoàng đúng kỹ thuật thì khó khăn mấy tao cũng chịu. - Coi bộ kết gái lắm rồi đây, mà không biết con nhỏ kia có thêm để ý thằng Cường hay không thôi?
- Được mày lại đây rồi đưa tay ra, tao cho thấy cái này.

Nó cũng nghe theo lời tôi đưa tay ra. Tôi nắm lấy tay nó, nó giật mình:

- Mày làm gì đó, đừng nó mày là gay nha. Bỏ tao ra. - Nó định dẩy giũa.
- Gay cmm! Mày bị ngu à? - Vặn một chút băng khí nhẹ nhẹ truyền vào người nó.
- Aaa! Lạnh quá! - Nó rút tay lại. Vẫy vẫy cái tay, mặc dần tái mét. - Sao lạnh vậy, ặc! Lạnh quá, cồng tay tao rồi!
- Được rồi! - Tôi lại đung vào tay nó hút lại số băng khí. Tay nó cũng trở về như bình thường rồi.
- Phù! Mày mới dùng phép thuật gì mà lạnh quá vậy.
- À, đây là cái tao chuẩn bị dạy cho mày. Học không?
- Á dù! Học liền. Mày dạy tao phép thuật thật sao. - Nó hưng phấn nhảy tưng tưng. Người thường chả ai tin có phép thuật cả, nhưng mà tự dưng biết được nó tồn tại mà còn được học nữa thì đứa nào chả phê, không hưng phấn mới là chuyện lạ.
- Ừm, cái tao định dạy cho mày là >, luyện ra linh băng khí thì có thể khống chế được linh băng khí, có thể tự mình tạo ra băng và điều khiển, dùng để đỡ đạn với tấn công là chuẩn luôn.
- Ghê vc! Nghe giống người băng trong phim siêu anh hùng của mỹ vậy?
- À..ừ! Cũng giống vậy đó, mày chuẩn bị nghe kỹ linh quyết nè.
- Ok, đợi tí tao lấy điện thoại ra ghi âm cho chắc. - Rút con IP6 ra, giờ nó cũng lên đời rồi.
- Bla...bla...bla..bla (đọc khẩu quyết, ờ thì tóm tắt vậy đi). Học thuộc đi, nhớ là phải thuộc lòng, vì khi tu luyện không thể phân tâm với bất máy ghi âm mà nghe lại đâu. Khi nào thuộc rồi kêu tao tao chỉ cho học.
- Ờ kê! - Xong nó vác điện thoại về phòng ngồi nghe chăm chú. Xem ra rất có quyết tâm...tán gái.

Thấy nó đi rồi tôi nhắm mắt lại, nghĩ xem làm thế nào để giải thích cho nó hiểu rõ nghĩa của > đây! Từ ngữ hư ảo, khó hiểu mà còn tối nghĩa, căn bản là người ở trái đất này không thể hiểu nổi. Nhưng không sao, cứ dịch nghĩa từ từ thôi, cũng may là tôi có ký ức cổ xưa, mọi thứ đều đã được giải nghĩa hết rồi. Ghi ra một bản dịch chuẩn bị cho nó. Tối tối thì ba tôi mới về, ba thấy tôi thì sức nhớ tối xung quanh:

- Con đi học gì mà không có sách với bàn bút gì vậy? Nãy có chuyện gấp ba không hỏi nhưng giờ trả lời đi.
- Giọng ông lại nghiêm khắc, có lẽ ông sợ tôi sa vào hư đốn mà bỏ bê chuyện học hành.
- Con không đi học đã lâu lắm rồi. Nên cũng chả cần bàn học. - Tôi thản nhiên trả lời, điều này cũng không cần thiết phải giấu, mà cũng chẳng có lý do gì để giấu.

- Mày..mày, ai cho mày bỏ học? Mày có biết ba má ở nhà cực khổ trong mong mày đi học thành tài không?
- Tức giận.

Tôi không ngờ ông phản ứng dữ dội như thế. Tôi không hiểu tại sao trong lòng tôi lúc này xuất hiện 2 loại cảm xúc đối lập: một thì hoảng hốt muốn vội vàng giải thích cho rõ, một thì thờ ơ không quan tâm. Lẽ nào mình càng ngày càng vô cảm hay sao? Nhưng mà vẫn theo lý trí giải thích một lời:

- Con cũng không phải bỏ học mà là trường học đã không còn gì để con học nữa rồi. Mọi vấn đề trở nên quá dễ dàng, liệu một giáo sư có nên trở về học lại cấp 3 không hả ba?

Thấy bộ dạng nghiêm nhiên của tôi, ba cũng bớt giận nhưng mà vẫn chưa nguôi:

- Mày đừng có chủ quan, ai có thể dám nói mình biết hết mọi thứ trên đời. Nghe lê-nin nói: “Học, học nữa, học mãi” chưa? Sao mày biết mày giỏi nhất rồi?

- Ba nói đúng, không ai có thể biết hết mọi thứ trên đời(cái này đương nhiên, cho dù biết hết ở trái đất nhưng có biết được ở thế giới khác có gì đâu). Con cũng không phải là giỏi nhất nhưng mà ít nhất là ở Việt Nam này không còn ai có tư cách dạy con nữa rồi. - Cũng có một chút tự tin thần thánh.

- Mày...sao mày tự cao tự đại quá vậy? Khoan hãy nói đúng sai, nếu như ở Việt Nam không ai dạy được mày sao mày không đi nước ngoài học. Mày biết tao với má mày, ông bà nội hi vọng mày thành tài tới mức nào không? Giờ mày lười biếng bỏ học đi chơi vậy mày bảo tao phải làm sao, chắc do tao đã để cho là mày lớn rồi, biết tự lo cho mình. - Giọng có chút tự trách, tuy ông tức thường hay xưng mày tao nhưng tôi biết tình thương ông dành cho tôi là lớn nhất trên đời này. Nếu gặp trường hợp bình thường khi mà hi vọng của mình chợt vụt tắt ai cũng tức vậy đó.

- Ba cứ yên tâm, mọi thứ con cần đã đủ. Con tự có tính toán của mình, con sẽ không bao giờ để gia đình mình phải chịu khổ.

- Vậy mày nói tao nghe tính toán của mày coi.

- Để vài ngày nữa con sẽ nói cho ba, à mà chuyện của Tuệ Linh ba tính thế nào? - Đánh trống lảng liền.

Ông cũng bình tĩnh lại, đôi mắt lại đăm chiêu, bình thường đánh trống lảng trong trường hợp thế này là không thể nào nhưng mà vấn đề đánh trống lảng cũng quan trọng không kém nên khó có thể thất bại.

- Con biết điều gì à?

- Có phải cô bé là em con không?

- Ba cũng chỉ đoán thôi, chưa chắc chắn.

- Con thì chắc chắn rồi. Có phải hồi đó em con bị bắt cóc ngay ngày sinh không?

- Sao..sao con biết? - Giọng ông hơi run, trong đó còn có một sự chèn trách mình nhẹ nhàng, trách mình đã không hoàn thành nghĩa vụ của một người cha, để con mình phiêu bạt khác nơi. Ông bắt đầu kể.

===== 14 năm trước =====

Năm đó khi tôi mới 5, 6 tuổi, còn nhỏ xíu mà thêm ngây thơ nên không để ý chuyện gì cả, rồi cũng tới ngày mẹ tôi sinh em bé. Hôm đó, ba tôi đang loay đi qua đi lại lo lắng ở trước cửa phòng phụ sản. Rồi cũng có tiếng em bé khóc vang lên, ông mừng quá, chờ bác sĩ ra ông hỏi:

- Vợ con tôi thế nào rồi bác sĩ?

Bác sĩ cười hề hề:

- Không sao! Chúc mừng anh, lần này vợ anh sinh được 2 cháu, một trai một gái. Xin chúc mừng mẹ tròn con vuông.

- Sao? Sinh đôi hả bác sĩ? - Có chút gấp gáp.

- Chính xác. Anh đợi một chút, tí nữa đội ngũ điều dưỡng, y tá xong việc rồi anh có thể vào thăm vợ và 2 con. - Nói xong ông bác sĩ đi luôn.

Đúng như ông bác sĩ nói, chỉ một lát là các y tá điều dưỡng chuyển má tôi về phòng hồi sức, đem theo cả 2 đứa em nhỏ. Xong ba tôi được phép vào thăm, ông rất vui mừng khi nhìn thấy 2 đứa nhỏ khá khinh. Hồi han má tôi, rồi ông lại hạnh phúc ôm 2 con, theo quy định của bệnh viện thì sau khi sinh 1 tuần thì sản phụ phải ở lại bệnh viện để điều dưỡng, thế là mấy ngày tiếp theo ba tôi ở đó chăm sóc má tôi, tôi thì được gửi ở nhà nội.

Chỉ cần đợi vài ngày nữa là được về nhà rồi, nhưng mọi sự không như ý muốn, ngày thứ 5, cứ như mọi ngày ông dìu má tôi đi vệ sinh cá nhân. Hai đứa nhỏ thì cứ để trong phòng, vì chỗ tôi cũng là nông thôn và trước giờ chưa có tiền lệ nào trẻ con bị bắt cóc nên ba má cứ yên tâm để 2 nhóc ngủ ở đó. Mấy ngày trước thì không sao nhưng bỗng dưng ngày thứ 5 sau khi đi về thì thấy cửa phòng mở, ba tôi vội để má dựa vào tường rồi chạy xông xộc tới, tức thì ngay ở cửa thấy một tên nhỏ con đeo khẩu trang, đội mũ bảo hiểm kín đang ôm 2 đứa nhỏ trong 2 tay (con nít mới sinh nhẹ mà 3kg là max nên khoogn có gì khó khăn cả), ba tôi hét lên:

- Đứng lại! Để 2 đứa nhỏ xuống.

Tên kia thấy vậy hoảng quá bỏ chạy, ông đuổi theo nhưng hình như kẻ trộm rất rành đường quanh đây, chạy một mạch ra tới cổng, trên đường ba tôi có hô hào cho mấy ông bảo vệ xe đuổi theo luôn. Mà tên bắt cóc tuy nhỏ con nhưng mà chạy nhanh lắm, hấn chạy ra tới cổng thì bị mấy ông bảo vệ chặn lại, hết đường hấn liền nắm lấy một đứa nhỏ đang khóc ném về phía bên trái mấy ông bảo vệ, xem ra hấn có không ít kinh nghiệm trong mấy chuyện xấu xa này. Mấy ông thấy đứa nhỏ bị ném thì vội lao qua xòe đội hình ra đỡ tránh đứa bé bị thương, rất may là đỡ được nên đứa bé chỉ có bị dọa sợ chứ không có xây sát gì. Thế nhưng lại để hở một lỗ hổng và một thời gian trống rỗng cho tên bắt cóc(bảo vệ “làng” ngày xưa chỉ có để tượng trưng thôi, ngày ấy còn chưa có nghiệp vụ gì), hấn vọt chạy ra ngoài vừa hay có một tên khác chạy xe ngang qua đón hấn chạy đi mất hút luôn. Ba tôi chạy ra tới cổng biết là đuổi theo không kịp nữa, nhà chỉ có một chiếc xe 6 7 cà tàng lại để ở bên trong bệnh viện nên đành chịu. Ba tôi đành quay lại xem xét đứa nhỏ kia, là bé trai, cũng may không bị gì khiến ba tôi cũng thở phào nhẹ nhõm.

Vội cảm ơn mấy ông bảo vệ rồi ôm đứa nhỏ lên trên phòng, thấy má tôi đang khóc, ông đưa thằng Phong cho má. Rồi bảo má yên tâm, ông lại chạy ra ngoài gọi điện cho công an báo cáo sự việc, xách con xe đuổi theo hướng chạy của mấy thằng bắt cóc nhưng mọi thứ đều vô vọng, 2 tên ấy không biết chạy đi mất từ khi nào rồi. Mấy ngày sau đó, công an cũng vào cuộc điều tra dữ dội lắm nhưng không có thông tin gì hết, đến cả mặt tên bắt cóc cũng chưa ai nhìn thấy. Có lẽ 2 tên đó đã đi ra khỏi tỉnh rồi. Rồi ba má cũng hết hi vọng, nhưng ông bà còn điều an ủi là thằng Phong vẫn còn đó. Vụ đó cũng làm náo động một thời là vụ bắt cóc trẻ em ở bệnh viện lần đầu tiên xảy ra của tỉnh, dấy lên một sự cảnh giác cao cho các bậc phụ huynh sau này. Má tôi khỏe, mang thằng Phong về nhà, thấy đứa con đầu của mình còn đang tung tăng vui vẻ bên đứa em nó, ba má không muốn kể chuyện gì làm cho nó buồn, vì trẻ con không có lỗi, trẻ con không cần phải lo lắng gì cả. Chuyện đó chỉ có mấy anh chị em và ông bà nội của tôi biết, còn hàng xóm thì không nên mọi người quyết định không nhắc lại chuyện này nữa. Sau gần một năm cố gắng tìm kiếm không được, ba má tôi cũng bỏ cuộc, đành dành thời gian để nuôi nấng anh em tôi cho tốt.

=====

Đến giờ tự dưng nhìn thấy một đứa nhỏ của mình, ba tôi không kích động mới lạ.

- Con biết gì mà chắc chắn?

- Nếu như ba vừa kể thì con chắc chắn 100% rồi. Con nghe cô bé kể thì cô bé lúc nhỏ xúu đã được công an cứu ra khỏi hang ổ của bọn bắt cóc trẻ em bán sang biên giới và được chùa nhận về nuôi. Không biết ba mẹ mình là ai? Sống ở chùa từ nhỏ đến giờ, thêm cả em ấy giống thằng Phong như đúc nên con chắc chắn rồi.

- Thật sao. - Vui mừng.

- Thiệt mà ba. Nó mới kể con hồi sáng thôi.

- Vậy mai con dẫn ba qua gặp nó. Ba muốn dẫn nó về nhà mình, để bù đắp cho nó khoảng thời gian qua không có sự yêu thương của gia đình.

- Được thôi, nhưng mà ba cứ từ từ. Nhanh quá sợ cô bé chưa chấp nhận kịp.

===== Ổ bệnh viện =====

Uyên, chị của Mỹ Hương đang nằm chăm sóc cô bé, nhìn em mình đang nằm yên bình ở đó. Cô có chút xót xa, bỗng dưng thấy tay của Mỹ Hương cử động nhẹ, mi mắt cũng hơi nhấp nháy, cô vội chạy ra ngoài gọi bác sĩ. Uyên vừa ra khỏi phòng tầm 10 giây thì Mỹ Hương mở mắt ra, ngồi dậy bình thường nhìn vào bộ quần áo bệnh nhân trên người mình, nằng tự nhủ:

- Quái lạ, mình tự dưng vừa bước vào nhà thì bị ngất, giờ lại nằm trong bệnh viện? Chắc là mấy cô giúp việc đưa vào. Hix, cảm giác thật mệt mỏi.

Đúng lúc, bác sĩ và Uyên chạy vào. Sau đó bác sĩ kiểm tra hỏi thăm kỹ càng, ghi lại vào giấy, rồi lại ra ngoài. Uyên không chờ được nữa:

- Bé ba, em có sao không? Có khó chịu trong người không? bla..bla. - Hỏi dồn dập. Cô rất lo lắng cho em, nhất là khi em bị bệnh không có thuốc chữa.

- Chị hai hỏi từ từ thôi, để em trả lời. Em không sao hết, không khó chịu, không..., không...! Mà sao em ở đây vậy?

- Em bị ngất nên người giúp việc đưa em vào. Em thật sự không có chuyện gì sao?

- Dạ, hihi! Em thấy bình thường mà, à mà điện thoại em đâu rồi?

- Con nhỏ này, giờ mà chỉ nhớ tới điện thoại? Có gì trong đó à? Điện thoại em ở nhà ấy. Đạo này em có tiếp xúc với người Nhật nào không hả?

- Hihi, hai lại hỏi nhiều nữa rồi! Em làm gì có tiếp xúc người Nhật nào đâu! Mà hai hỏi làm gì?

- Ờ..ờ, không có gì đâu! Hỏi chơi thôi, thôi em nghỉ ngơi đi! Để chị báo cho bố mẹ. - Cô muốn ra ngoài báo cho bố mẹ biết em đã tỉnh và hỏi bác sĩ thêm vì tình hình. Mỹ Hương cũng nghe lời nằm xuống, một tí là thiếp đi.

Xong rồi đi ra ngoài, đóng cửa phòng lại. Cô gọi điện cho bố báo rằng em đã tỉnh, bác sĩ tới nói:

- Cô yên tâm đi, em của cô rất bình thường, như chúng tôi đã nói, bệnh này tuy rằng không có thuốc chữa nhưng mà cũng không có gì nguy hiểm trong thời gian tồn tại của bệnh, chỉ hơi yếu một chút thôi.

- Được rồi! Các ông nhớ không được nói gì với em tôi đó. Tôi muốn mấy tháng cuối nó được vui vẻ. - Giọng hơi buồn.

- Được, nếu người nhà không muốn thì chúng tôi cũng không nhiều chuyện! Nếu có việc gì bất ngờ thì gọi ngay cho chúng tôi. Tôi đi đây....

Xong rồi, Uyên đi ra ngoài tính mua chút đồ ăn mua vào cho em cô, qua giờ cô bé chưa ăn gì rồi. Nhưng lại không biết là đằng sau cánh cửa mà cô vừa đóng thì Mỹ Hương vẫn đứng đó nghe, cô nằng đứng hình...

=====

Tiếp đó vài ngày tôi đợi thằng Cường thuộc khẩu quyết rồi đưa cho nó bản dịch nghĩa, giải thích rất chi tiết. Xong thử truyền cho nó một chút bằng khí để nó luyện thử, còn thằng Hóa vẫn còn đi chuẩn bị gì đó bên công việc hay lang thang trộm cắp tôi cũng không biết nữa. Tôi bảo ba là để vài ngày nữa, chủ nhật là Tuệ Linh chắc nghỉ học, rồi rủ ba đi chùa.

Mấy ngày rồi mà vẫn không thấy gấu gọi, tôi cảm giác không quen, bình thường là ngày nào cũng gọi ít nhất 1 lần, mà kém lắm thì nhắn tin hỏi thăm gì đấy(tại bình thường cô nằng hay liên lạc nên tôi chưa chủ động bao giờ). Mà mấy ngày nay không thấy liên lạc, tôi cũng hơi lo lắng, tôi thử gọi điện, nhớ 3 lần thì bên kia mới bắt máy:

- Alo, em mấy ngày nay bận gì hả?

- Cậu là ai vậy?

- À, tôi là bạn trai của Mỹ Hương, chị làm ơn đưa máy cho cô ấy hộ.

- Bạn trai? Cậu là bạn trai mà không biết em tôi hiện tại đang ở đâu, làm gì à? - Nói có vẻ tức giận.

- A, là bà chị hả? Cô ấy đang có việc bận à?

cúp máy Đệt! Chưa kịp nói xong, sao bà chị ấy lại cầm máy nhỉ! Thôi kệ, đi qua hỏi cho chắc, mình lạ gì gia đình gấu nữa. Tôi chuẩn bị tí đồ rồi chuyển sang trạng thái 2 để đi qua hỏi, dù sao thì bọn bạn của Mỹ Hương cũng đã thấy mình như vậy rồi.

***** Lời tác giả *****

Tuần này mình có thể ra 4 chap để bù lại cho tuần trước, cảm ơn các bạn đã ủng hộ! ĐÂY là những chap cuối cùng của phần 1 rồi nhé ! Về phần tên của phần 2 mình sẽ thông báo ở cuối chap cuối cùng hoặc theo dõi ở page : fb.com/kai.2552/ ! thanks again.

50. Chương 48: Xấu hổ Chết Người

Đi không nhanh không chậm băng qua các con phố tới nhà Mỹ Hương, tự dưng lòng tơ trên người dựng ngược, cảm giác có cái gì nguy hiểm đang bùng nổ, hình như không gian xung quanh đang có dao động mạnh. Tâm của chấn động này hình như là ở trên không trung cách đây chắc cũng hơn 100km trên không trung theo cảm ứng của tôi, đó là một tầng khí quyển khác rồi, khiến khí lưu trong người tôi phản ứng mạnh khá kịch liệt, bằng khí thì chỉ hơi xao động nhưng một khí dường như sợ hãi cái gì đó. Phải mất tới 15 phút đứng im tận lực khống chế chân khí mới chịu ổn định, tôi thở phào một hơi rồi tiếp tục.

Cuối cùng cũng tới, tôi nhìn cánh cửa một lúc rồi cũng quyết định bấm chuông. Rồi từ trong nhà cũng có một cô trung niên bước ra mở cửa:

- Cậu tìm ai?

- Dạ! Cháu tìm Mỹ Hương ạ. - Dù sao cô này chắc cũng tầm tuổi má tôi rồi nên cũng lễ phép chút.

- Cậu là bạn trai của cô chủ à?

- Dạ! - Ngạc nhiên, chẳng lẽ chuyện này gấu kể khắp nơi?

- Cậu đợi một chút! - Nói xong bà cô này đi vào nhà, được một tí rồi ra:

- Cậu vô nhà ngồi uống nước một tí, cô chủ sẽ ra tiếp. - Đưa tay kiểu “mời vào”.

Tôi cũng không có ý kiến gì, đi vào trong. Căn nhà khá rộng và bự, chắc cỡ cái biệt thự mini, vô tới phòng khách thì bà cô giúp việc bảo tôi cứ ngồi xuống chờ một lát bà đi pha trà. Trong lúc ngồi chờ tôi nhìn xung quanh một lát, tìm tự dưng cũng đập hơi nhanh một chút, chắc là cảm xúc bình thường của bất cứ thằng con trai nào khi đến nhà người yêu.

Chờ 5 phút thì bà cô giúp việc mang trà nóng ra, rồi lại lui vào. Tôi cũng cảm giác chuyện này kỳ lạ, giống như một loại thử thách gì đó thì phải, niệm chú điều khiển bằng khí ức chế tâm lý của mình lúc này, tôi lãnh đạm nhắm mắt lại. Đúng lúc đó có tiếng chuông ngoài cửa vang lên, bà cô giúp việc lại chạy ra mở cửa, đón một chiếc oto vào. Từ chiếc oto bước xuống một cô gái sang trọng, xinh đẹp, có nét giống Mỹ Hương, đó là Uyên, cô đã trưởng thành hơn xưa rất nhiều.

- Cậu ta có ở trong đó chứ?

- Vâng thưa cô chủ, tôi đã mời cậu ta vào nhà uống nước đợi cô.

- Được rồi, thím đóng cửa lại hộ tôi.

Cô bước vào trong nhà, thấy ngay một đứa con trai đang ngồi trên ghế. Cô giật mình, không ngờ là cậu ta, cô chợt nghĩ lại tâm tư của mình ngày xưa khiến cô đỏ mặt, rồi cũng hít một hơi tiến lại ghế đối diện ngồi xuống.

Vừa có người ngồi xuống tôi liền mở mắt ra, mỉm cười:

- Chào bà chị! Chúng ta lại gặp!

- Cậu là bạn trai của em gái tôi?

- Đúng là vậy.
- Không ngờ lại là cậu. Cậu quen em tôi lâu chưa?
- Chỉ mới mấy tháng thôi chị ạ.

Bỗng dưng mặt Uyên nhăn lại, giọng hơi cay:

- Vậy giờ cậu không biết con bé đang ở đâu làm gì à?
- Em không biết! Cô ấy xảy ra chuyện gì sao? - Giờ cũng là em rể hờ rồi thì xưng hô lẽ phép một chút. Nghĩ lại thấy bà chị này bắt máy mà trước gọi điện không bắt máy, chẳng lẽ gấu xảy ra chuyện rồi...
- Cậu cũng biết quan tâm người yêu nhỉ! - Giọng điệu có chút mỉa mai.

Uyên ban đầu cũng rất có hảo cảm với chàng trai này. Nhưng mà hẳn làm người yêu của em gái mình mà em gái mình bị bệnh như vậy lại không biết, còn cười nữa chứ, xem ra không thường xuyên để ý tới em gái mình. Đừng tưởng được cái mã ngoài mà có quyền đối xử tệ bạc với em, thật đáng khinh.

Nhìn được biểu hiện khuôn mặt của Uyên, tôi càng thêm không hiểu, chẳng lẽ gấu bị cái gì đó nghiêm trọng lắm, mà mình lại không biết gì cả. Tôi nghiêm túc lại:

- Chị hãy cho tôi biết giờ Mỹ Hương ra sao rồi?
- Biết lo rồi sao? Được, không có gì phải giấu, Hương nó chỉ còn sống được 6 tháng thôi, cậu còn dám yêu nó nữa không?
- Cái gì? Cô ấy xảy ra chuyện gì rồi? - Thất kinh.
- Nói ra cũng thật lạ. Cậu có biết em gái tôi gần đây tiếp xúc với ai là lạ không? Người ngoại quốc? Đặc biệt là người Nhật.
- Không biết! Cũng không nghe cô ấy nói gì. Chị nói đi, cô ấy bị gì mà chỉ còn 6 tháng?

Uyên hỏi thăm thêm vài vấn đề nữa nhưng mà tôi vẫn không biết, cô định sẽ không nói nhưng mà tôi lầy quá rồi cũng kể qua một chút y như lời bác sĩ nói. Tôi mới thần thờ, thì thào:

- Cảm giác già đi và nhớ chuyện xưa? Già đi...nhớ chuyện xưa...già đi....già đi... - Rồi tôi tự thì thầm thật nhỏ : “Đây không phải là giống mình sao, lẽ nào là cô ấy bị mình lây nhiễm. Không, chắc chắn là do mình, riêng cái tính miễn nhiễm với bệnh khác đủ biết hoang đường cỡ nào rồi. Thật không ngờ...”
- Này cậu kia, có sao không vậy? - Thấy bộ dáng thất thần(mất hồn), thơ thần của tôi. Uyên đã bốt đi một chút thành kiến...
- Không có gì, chị dẫn tôi tới chỗ Mỹ Hương đi. Tôi muốn thăm cô ấy một chút. - Nghiêm túc, xưng hô lại như ngày xưa.
- Được.

Sau đó chúng tôi lên xe, Uyên chở tôi tới bệnh viện quốc tế ABC. Lên tới phòng Mỹ Hương đang nghỉ ngơi, Uyên nhắc nhở tôi:

- Em tôi vẫn chưa biết gì về bệnh tình của nó đâu. Xin cậu đừng nói để cho nó lo lắng.
- Tôi biết rồi.

Một mình tôi bước vào phòng, thấy cô nàng vẫn còn nằm, tôi nhẹ đóng cửa lại bước đến bên em. Tự dưng Mỹ Hương mở mắt ra ngồi dậy, cười hạnh phúc:

- Anh!!!! - Cô nàng ôm choàng lấy cổ tôi.

Tội! Chắc mấy ngày nay chờ tôi lắm! Tôi cảm giác mình thật có lỗi. Định hỏi thăm sức khỏe của em thì em nó nói trước:

- Anh dẫn em đi chơi đi! Ở đây quài chán lắm.
- Nhưng mà.. em đang bị bệnh mà? - Gãi đầu.

- Đi!!Đi!! Không sao đâu, bác sĩ bảo bệnh của em không có gì nghiêm trọng hết, với lại em thấy trong người khỏe re à? Không tin em thử cho anh xem.

Nói xong Mỹ Hương nhảy xuống giường, rồi nhảy tưng tưng múa múa các loại để chứng minh rằng mình đang rất khỏe, khỏe dữ lắm. Tôi cũng nghe chị Uyên kể về căn bệnh rồi, cũng chẳng có gì đáng ngại trước 6 tháng hạn định kia. Tôi đã ra một quyết định.

- Được, em xin phép chị em đi rồi anh dẫn em đi.

- Oke anh! Chị em ở đâu?

- Ở ngoài ấy. - Chỉ ra ngoài cửa.

Không biết tình hình ngoài ấy thế nào chứ, hình như có mùi làm nũng quanh đây! Một hồi thì chị nàng cũng đồng ý. Trước khi đi bả nhắc đủ điều, tôi cũng lưu ý một chút, rồi về nhà cô ấy chuẩn bị. Đi chơi, leo núi, đi ăn vặt, nó dẫn đi đâu là tôi đi theo đó, tôi không chủ động mấy điều này. Không phải tôi không thích mà tôi căn bản không biết, không rành về mấy vấn đề này cho lắm, trước kia hay bây giờ thì vẫn chưa bao giờ biết đi chơi nơi nào cho vui cả(ngày xưa là quán nét). Em thuê taxi chở 2 đứa ra biển chơi, em bảo là học tập mệt quá đi chơi cho nó khuây khỏa. Nhưng tôi hiểu em đang tính toán cái gì, em đang muốn tận hưởng niềm vui những ngày cuối cùng.

Khuôn mặt vui tươi của em đôi lúc lộ ra vẻ ưu tư, tôi nhận ra em đã biết được bệnh trạng của mình rồi. Nhưng mà không sao, tôi có biện pháp để giải quyết vấn đề này. Qua một hồi lục ký ức viễn cổ thì tôi rõ, đó không phải là bệnh gì cả mà là do một người bình thường có linh hồn yếu ớt tiếp xúc quá lâu với cao thủ có linh hồn lực cực mạnh thì sẽ bị lấy nhiễm khí tức viễn cổ mà không có chân khí hay hồn lực chống đỡ thì sớm muộn gì cũng phát điên mà chết. Chuyện này xảy ra rất thường xuyên ở thế giới thần thoại kia, thế nên ở nơi đó người thường và người tu thần, tu tiên không ở chung với nhau, nhưng mà có xảy ra cũng chỉ tiếp xúc với đại năng siêu cấp mới bị! Còn tu thần giả và tu tiên giả bình thường thì không có khí tức viễn cổ nên không sao cả! Biện pháp đơn giản là luyện ra chân khí thành tu tiên giả(nếu tu thành tu thần giả phải có bảo vật chứa chân khí bên mình nếu không thì chịu) thì sẽ trung hòa được linh hồn khí tức, không những không có hại mà còn cực kỳ có lợi trong quá trình tu luyện tương lai. Nhưng mà tôi không phải là cường giả siêu cấp hay tuyệt thế đại năng hay tiên thần gì cả, chắc là do biến dị ngày đó đã khiến tôi trở nên như vậy.

Hiện tại tôi sẽ truyền tất cả mộc khí trong người mình cho Mỹ Hương, rồi cho cô ấy luyện > để giải quyết vấn đề của chính mình. Lúc này đã là 8h tối ở bãi biển, em ấy ngồi dựa đầu vào vai tôi, khoảnh khắc này thời gian như ngưng đọng, tôi chỉ thích những giây phút yên bình thế này thôi. Đến tận bây giờ tôi vẫn chưa định nghĩa được thế nào là tình yêu, cũng không biết làm thế nào để biểu hiện rõ tình yêu của mình dành cho đối phương, tôi chỉ biết cười, chỉ biết đi chơi theo ý thích của nàng, đôi khi chỉ biết im lặng. Nhìn bầu trời sao sáng, khoảnh khắc yên bình này, cũng giống như lần đầu mà tôi nói lời yêu em, khác là lần đầu ở công viên còn bây giờ ở bãi biển. Cũng là em lên tiếng trước:

- Anh thử cho em nghe bài hôm nọ được không? Em nghĩ chắc anh không mang sáo nên có mua sẵn một cây mang theo đây này! - Lấy trong túi sách ra một cây sáo cũng khá tốt.

- Không cần đâu, lúc nào anh cũng mang nó theo bên mình hết! - Mở túi trong của áo khoát ra, lấy cái sáo ngọc nọ. - Em thích nghe lắm hả!

- Dạ!

- Rồi nhé....

Trong mười phút liền tôi thổi bài Thần Thoại, loại cảm xúc sâu muộn thương nhớ ấy lại hiện ra. Lần này thì Mỹ Hương phản ứng rất mạnh, cô ấy khóc, khóc rất nhiều, sau đó nhắm mắt lại, như nghĩ đến ngày xưa đó. Trong đầu cô nàng lại hiện lên những hình ảnh của vài năm trước, những kỷ niệm, lần đầu tiên gặp nhau, đi chơi...v.v. Tôi cũng nhận được nỗi buồn của cô ấy, thế nên tôi càng khẳng định suy đoán của mình, bệnh của cô ấy chính là do mình gây ra, nếu như vậy tôi càng yên tâm hơn, thậm chí phào trong lòng, tâm trạng cũng vui hơn.

Thấy tôi ngừng thổi, Mỹ Hương mở mắt ra hỏi:

- Hức..hức, sao anh không thối nữa.

- Hì, anh biết có một bài này chứ mấy, thối đi thối lại em không chán à?

- Không, em thích lắm! Anh thối nữa đi.

- Được, một lần nữa nhé.

Đồ lá mi..... Ngưng thối, tôi nhìn em mỉm cười:

- Được chưa?

Cuối cùng Mỹ Hương cũng mỉm cười, đưa tay lên ôm lấy cổ tôi rồi hôn:

- Em yêu anh!

- Anh cũng thế!

Kiss chán rồi, nàng vẫn muốn...kiss nữa. Rồi cuối cùng hết, nàng gục đầu vào ngực tôi, trên bãi cát trắng, sóng vỗ rì rào:

- Anh ơi!

- Gì em?

- Nếu mai này em không còn cơ hội được gặp anh nữa thì sao hả anh?

- Nói tầm bậy gì thế. Sẽ chẳng bao giờ có chuyện đó xảy ra.

- Nếu thôi mà! Ai bảo nó xảy ra đâu, anh trả lời đi.

- Nếu điều đó xảy ra thì anh sẽ tìm một người khác để yêu. Bù lấp vào khoảng trống của em.

- Thế ạ?

- Ừm, hehe.

- Dạ! - Nói xong nó cúi đầu xuống, hơi uể oải.

Trong lòng nghĩ: “Cũng đúng, mình không còn nữa thì anh ấy sẽ yêu người khác, trên đời thiếu gì người! Mình đâu có quyền cấm đoán gì anh ấy, với lại như thế cũng đúng ý mình!!!”. Thấy thế tôi cười cười:

- Anh đùa đấy! Hehe, đừng tin là thật! Dù sau này không còn cơ hội được gặp em nữa thì anh vẫn sẽ tạo ra cơ hội để được gặp em. Trái đất này chưa có thứ gì có thể chia cắt đôi ta, hehe.

- Thật không anh? - Một chút vui mừng nhỏ bé hiện lên trên khóe mắt long lanh.

- Thật! Em hãy tin tưởng anh, dù khoảng cách của em với anh là một bức tường, anh sẽ là người đập đổ bức tường đó để em không phải cô đơn, nếu khoảng cách là trời mây này, vũ trụ cũng vậy, anh sẽ xé tan bầu trời, đập đổ thời không để được gặp em. - Lần đầu tiên mình nói lời mây gió, khiến trong lòng tôi cũng có chút ngượng ngùng.

- Hihi, buồn cười quá! Hihi, hahaha. - Mỹ Hương cười to, tuy cười nhưng trong mắt cũng có chút cảm động long lanh.

- Sao em cười? - Nhấn mặt.

- Lần đầu tiên nghe chém gió, em buồn cười quá! Không ngờ anh cũng biết rót mật dũ, hihi.

- Em không tin anh? - Trợn mắt.

- Em tin, tin chứ! Nhưng mà vẫn buồn cười quá, hihi.

- Haizz, trên đời này có ai cười như em không, cười mà ra nước mắt. Em biết bệnh của em rồi à?

Nghe vậy thì cô nàng ngừng cười ngay, thủ thỉ:

- Anh cũng biết rồi à?

- Ừm, chị em kể! - Mỉm cười.

- Em xin lỗi...em...

- Đừng nói gì cả! Người có lỗi là anh. Rắc rối này là do anh gây ra cho em, hãy để anh giải quyết nó.

- Em cảm ơn thần phật, bất cứ ai đã đưa anh đến bên em.. - Cô bé cảm động quá, cứ nghĩ là tôi nói đùa ra sao thì tôi cũng sẽ ở bên nàng. Thật ra là hiểu lầm. Thế là nép người vào ngực tôi.

- Lần này em lại buông mặt làm “ngọt” lòng anh rồi! Anh nói thật đó, bệnh của em là lây từ anh, anh có cách giải quyết!

Kính ngạc ngẩng đầu lên:

- Do anh lây cho em?

- Đúng vậy, nhưng mà nói thẳng ra thì đây không phải bệnh, nên đúng là không có thuốc chữa. Anh đương nhiên là biết cách chữa đó. Thế nào? Tin lời anh nói chứ.

Tưởng như đường đời đã dừng lại đây, hôm nay sau khi đi chơi về Mỹ Hương định sẽ giả vờ đi du học và chia tay với anh Vũ. Ý muốn sau này khi mình ra đi rồi anh ấy sẽ không phải buồn, đau khổ vì mình.

Vậy mà bây giờ nghe người yêu nói anh ấy có cách chữa cho mình, làm sao mà không vui mừng được, hết lớn luôn ấy chứ.

- Em tin chứ! Em tin hết, anh là thiên thần của em.

- Được! Anh sẽ là thiên thần của em! - Mỉm cười.

Kisssssss..... Rồi tôi đẩy nhẹ em ra:

- Em sẵn sàng chưa! Anh sẽ chỉ cho em cách hết bệnh.

- Yes!! - Nhí nhảnh dễ sợ.

- Nhìn đây. - Đưa bàn tay phải lên.

Tôi vận một khí bao phủ quanh nắm tay phải, bàn tay bốc ra chút khói xanh lục, tụ thành hình giống như ngọn lửa màu xanh lục, nhưng lại không nóng mà còn đầy dễ chịu. Nắm lấy tay Mỹ Hương...

- Thoải mái quá, em dường như quên hết mệt mỏi, tinh thần rất thoải mái.

- Anh nói cho em biết luôn, giờ anh vẫn là người, nhưng mà không phải người. Em có thể coi anh là một tu tiên giả, tức là người tu luyện để thành tiên. Anh truyền cho em Mộc Thiên khí này, nó sẽ giúp em chữa hết tất cả bệnh tật trên người em, nhưng cái này không cần thiết vì em đã miễn nhiễm với bách bệnh rồi, thế nên tác dụng trọng yếu của nó là để cho em hấp thu là rèn luyện để cho nó thành chân khí của bản thân em, khi đó em mới hết “bệnh” trở lại bình thường.

- Nhưng mà...hấp thu và rèn luyện bằng cách nào?

- Anh sẽ truyền cho em một thuật pháp gọi là “Vạn Mộc Thiên Xuân”, chỉ cần theo như pháp quyết làm y đúc là được. Có gì khó cứ hỏi anh, ok.

- OK. - Cẩn môi nghiêm túc.

- Thả lỏng người, đừng hành động gì cả, để yên anh làm nhé.

- Dạ!

Cuối cùng cũng được đồng ý, nhưng ruốc cuộc vẫn là rất ngại!

- Em biết ở gần đây có khách sạn nào không?

- Khách sạn? - Nghĩ tới điều gì đó làm cô nàng đỏ mặt tía tai.

- Khụ, khụ! Em đừng nghĩ bậy, phải tin tưởng ở anh chứ! Quy trình có chút..chút ngại ngùng nên không thể ở nơi công cộng được, khụ khụ.

- Được! Để em gọi điện đặt phòng.

Trong lúc đó tôi cũng gọi điện cho thằng Cường bảo nó báo ba tôi rằng hôm nay tôi đi làm công việc quan trọng, có thể mai mới về, chứ không lại lo lắng.

Đặt được một phòng ở khách sạn gần bãi biển đó, 2 chúng tôi đi lên phòng. Tôi chỉ hơi ngại khi thấy những ánh mắt của bọn lễ tân nhìn chúng tôi đầy ẩn ý. Tôi mặc kệ, nhanh chóng kéo cô nàng lên phòng, cô nàng chắc chắn là còn ngại hơn tôi.

- Em muốn tắm! - Em nó nhỏ nhẹ.

- Em làm gì làm đi, nhớ phải để tinh thần thật thoải mái nhé! Đừng nghĩ bậy nhé! A hèm, anh rất nghiêm túc. - Sao trong đầu con bé có nhiều suy nghĩ kỳ lạ vậy nhỉ, đúng là nhạy cảm thiệt nhưng... aizz.

Chờ tầm 1 tiếng thì Mỹ Hương mới tắm xong, chắc là..vừa tắm vừa suy nghĩ nhiều lắm. Tôi hít thật sâu, khó khăn lắm mới hỏi được:

- Em chuẩn bị xong chưa?

- Rồi anh! Em..em phải làm thế nào! - Khó khăn nói nhỏ từng chữ, trong trường hợp này hoàn cảnh nó hơi ám muội, ai cũng khó bình tĩnh được.

Lần này đến lượt tôi cố thoát:

- À..à, thì..thì em phải..phải..! À là..là do muốn truyền thẳng toàn bộ Mộc Thiên khí trong người anh vào cơ thể em thì phải..phải thông qua các khiếu huyết toàn..toàn thân mới được(sách bảo thế). Như..như thế thì chân khí mới hoàn toàn truyền vào một cách vô hại, chứ bằng những con đường khác thì sẽ..sẽ rất đau và có xác xuất tử vong cao. Nên..nên em phải..phải..phải cố..hết đồ... - Không biết từ lúc nào tôi trở thành một thằng ngọng, thật là xấu hổ chết người a. Nói tới đây 2 đứa muốn tìm chỗ trốn ngay...

=====

Tình cảnh có hơi ám muội nhưng độc giả đừng nghĩ bậy nhé! Cmt nhiệt tình nhé ! có khi nhiệt tình quá thì ngày mai có chap luôn :3

51. Chương 49: Hương Diễm Truyền Công

- Nhưng bố mẹ..bố mẹ bảo là kết hôn xong mới..mới được làm như vậy.

Trời ơi, bố mẹ em dạy những điều gì vậy? Cứ cố.. là xxx à? (Thật tế đúng là như vậy, chỉ có main là có lý do ngoại lệ chứ mấy :)). Cố nặn ra một nụ cười gượng:

- Em đừng nghĩ lung tung, anh có bảo làm chuyện ấy đâu! Được rồi, em cứ để tinh thần mình thoải mái nhất là được. Hoặc là đừng nghĩ gì trong lòng hết, sắp tới sẽ quan trọng lắm! Nếu không thì sẽ kiếm củi 3 năm thiêu một giờ (kiểu như làm công 3 năm được bao nhiêu tiền ấy tiêu hết trong một giờ, bao nhiêu công sức chuẩn bị đổ sông đổ biển). Em hiểu chứ? - Nghiêm túc hẳn.

- Dạ. Anh đợi em tí, nhắm mắt lại đi.

- Ok, anh nhắm mắt đây. - Nhắm mắt, còn tỏ ra thật chặt cho cô bé yên tâm.

sột *soạt* Rất nhanh mọi thứ trên người đã biến mất, rồi cô bé ngại quá chạy ngay lên giường lấy chăn trùm kín người.

- Rồi anh mở mắt đi. - Nói thật nhanh.

Mở mắt ra, không thấy gì cả chỉ thấy trong chăn cộm cộm, chắc cô bé núp trong đó rồi.

- Sẵn sàng chưa! Nếu em ngại cứ nhắm mắt lại! Nhớ rằng không được phân tâm nhé.

- Dạ! - Tiếng nhỏ nhẹ vang lên trong chăn

- Đây nhớ kỹ cái thuật pháp này nha, anh sẽ truyền thẳng vào linh hồn em. Sau này em cứ theo nó mà luyện là được. Được rồi em ngồi thiền đi. Xong thì báo anh nha.

- Dạ! Đợi..đợi một tí. Anh cấm mở mắt đó. - Mặc dù rất nghi ngờ và sợ nhưng cô bé vẫn tin tưởng tôi.

- Ok!

- Rồi đó, anh làm lẹ đi! - Đỏ mặt, nhắm tịt mắt lại.

Lúc đó tôi vô ý mở mắt ra, đập vào mắt là thân hình mảnh mai có hơi gợi cảm... à mà thôi không kể nữa. Tôi bị hút hồn ngay, lần đầu tiên tôi nhìn thấy cơ thể hoàn hảo cộng thêm hương thơm ngây ngất tự nhiên của một cô gái, lúc đó tự dưng có cảm giác nóng người muốn nhào tới, nhưng cố gắng áp chế ngay. Đợi một lúc mà vẫn chưa cảm nhận được gì thì Mỹ Hương mở mắt ra, thấy tôi đang nhìn chăm chăm, cô nàng đỏ mặt:

- Anh mở mắt kia! Anh bắt nạt em! - Ngại quá lại xấu hổ nhảy lại vào chăn!

Tôi mới giật mình thoát khỏi mộng cảnh:

- A, anh xin lỗi! Anh lỡ, hehe! Thôi giờ nghiêm túc nè! Lại đi em!

- Không, em giận rồi, oaaa! - Giữ chăn thật chặt, vừa xấu hổ lại vừa tủi.

- Được rồi! Anh xin lỗi, không giận nữa! Ai biểu em của anh đẹp thế này, ai mà không mê cho được.

- Không.....

Vừa rồi thật là thất thố, mỹ cảnh đó khiến tôi thật khó tập trung, haizz. Thở dài một hơi, ráng nặn nỉ đỡ dành muốn gây lười nữa tiếng thì Mỹ Hương mới chịu ra khỏi chăn, lần này bắt tôi nhắm mắt thật chặt, không nhắm mắt nữa. Tôi cũng không dám lơ “mắt” nữa, cả người vận toàn bộ mộc khí trào ra, ánh sáng xanh lục huyền ảo bao trùm xung quanh, khu vực xung quanh tôi 3m trở nên thật thoải mái. Nói nhỏ nhẹ:

- Chuẩn bị, em đừng kháng cự, đưa 2 tay về phía anh. - Tôi cởi áo ra, tránh cho tí nữa mộc khí xung thiên dồn lên hai tay sẽ làm nổ áo.

Thấy tôi cởi áo ra, cô nàng lại muốn trốn nhưng nghe bảo đưa 2 tay ra cũng cần môi đưa 2 tay về phía tôi, cũng sợ tôi làm bậy nhưng cũng không muốn phản kháng để tôi tới, tâm lý lúc này thật mâu thuẫn khiến nàng cảm thấy khinh bỉ chính mình.

Tôi đưa 2 tay của mình nắm lấy tay Mỹ Hương, mắt vẫn nhắm. Hét lớn:

- Thả lỏng người, bắt đầu.

Ánh sáng xanh lục xung quanh tôi như lũ vỡ đê tràn qua hết qua bên người Mỹ Hương, nàng thả lỏng tâm trí để tâm linh tôi dễ dàng tràn vào linh hồn như tôi như lúc này đã dẫn. Xung quanh chúng tôi như được bao phủ bởi một ngọn lửa xanh lục bập bùng huyền ảo cực đẹp. Mỹ Hương cảm thấy cơ thể mình ngày càng thoải mái, khỏe mạnh, mồ hôi chảy ra như mưa, nhưng mồ hôi lại có màu nâu hoặc màu đen. Đó là những cặn độc hại ẩn nấp trong cơ thể tích tụ từ nhỏ đến giờ, chính chúng là căn nguyên của những căn bệnh nguy hiểm, bất cứ ai trên đời này đều có những thứ này trong người, thực phẩm ăn và không khí của họ vốn là không đảm bảo an toàn 100% mà.

Theo mộc khí tràn vào chất lọc đi những cặn độc hại và đẩy chúng ra hết bên ngoài qua lỗ chân lông, da dễ dàng cũng trở nên đẹp hơn, dần dần trở nên mềm mại tinh khiết như lúc mới ra đời(trẻ sơ sinh mới ra đời chưa tiếp xúc với đồ độc hại). Mộc khí vốn là sinh mệnh chi khí, rất tinh thuần và có năng lực chữa thương mạnh, nhưng không thể không nói nó không có lực công kích, nếu mộc khí tụ tập lại dày đặc thì cũng có áp lực rất mạnh, chính vì tôi truyền hết mộc khí trước giờ lên cả người mình sang Mỹ Hương nên xung quanh nàng tụ tập mộc khí cực kỳ đậm đặc, khiến không khí xung đó bị xoắn rất mạnh, nệm gối xung quanh như bị một chiếc máy ép nghiền nát ra, giường cũng có một vài chỗ bị nát mịn. Tôi chỉ điều khiển mộc khí toàn cơ thể chạy lên cánh tay nên xung quanh cánh tay áp lực thật mạnh nhưng không ảnh hưởng ở dưới nên may mắn quần không bị ảnh hưởng.

Cảm giác cơ thể thoải mái, tinh thần thăng hoa hết sức khiến Mỹ Hương rất hưởng thụ. Theo mộc khí trên người tôi ít dần đi, bằng khí càng không còn đối thủ áp chế, > hiện dần ra, tóc tôi dần xám trắng, da cũng vậy, nhiệt độ cơ thể cũng càng lúc càng lạnh hơn. Nhưng may mắn Mỹ Hương đang chìm đắm trong Mộc

Thiên khí ẩm áp nên ngược lại không có cảm giác gì. Tối gần 4h sáng cuối cùng chút mộc khí còn lại trên người tôi cũng trút hết qua người Mỹ Hương, giờ cô ấy càng xinh đẹp hơn trước, tôi cũng thở một hơi:

- Phù..., xong rồi! Từ giờ em cứ theo thuật pháp này giờ anh truyền vào linh hồn em trong lúc truyền khí mà vận hành mỗi ngày, chỉ cần em hấp thu hết mộc khí trong cơ thể thì bệnh của em cũng hết. - Hiện giờ trong cơ thể cô ấy tràn đầy sinh cơ nhưng những mộc khí này không phải của bản thân nàng nên nó không thể giúp nàng tiêu trừ hơi thở viển cổ trong linh hồn được.

Từ trong cảm xúc thăng hoa tỉnh lại, Mỹ Hương mở mắt ra, nhìn thấy tôi cả cơ thể như xám trắng, bên trong con ngươi có chút ánh sáng đỏ lập lòe, trạng thái mệt mỏi thì hoảng sợ hỏi:

- Anh có sao không? - Rất gấp, cô nàng nhào tới ôm tôi mà quên mất trên người mình bây giờ vẫn chưa mặc gì. Nàng sợ tôi vì cứu nàng đã hi sinh thứ gì đó lớn lao để cứu nào, vì nhìn thân hình xám trắng lạnh ngắt của tôi bây giờ thì kiểu gì cũng giống một người đã chết, tưởng rằng tôi hi sinh để nàng được sống, thế nên nhất thời cảm động và lo lắng.

Bị ngay một cái cơ thể trần trụi nóng bỏng ôm vào lòng khiến tâm hồn tôi trở nên nhộn nhạo, cũng may là lúc này đang ở trạng thái lãnh đạm của > chứ không giờ đã nhịn không được rồi. Nhưng mà ở dưới cũng đã phản ứng kịch liệt, may mắn còn cái quần:

- Anh không sao! Em đừng lo, chỉ vài bữa anh hấp thụ mộc khí trở lại như cũ là trở lại bình thường thôi.

- Huhu, anh nếu bị gì thì làm sao em yên tâm, làm sao em có thể sống tiếp. - Khóc rồi, sao mà dễ dàng thế không biết. Vừa đầu vào ngực tôi đắm bình bịch, ác thật. Hiện tại là cô ấy đang hiểu lầm thôi, không biết là khi biết tôi cũng chẳng tổn thất gì lớn thì không biết mặt sẽ đỏ thế nào khi nhớ lại cảnh tượng trần trụi mà ôm tôi thế này, chắc là chín luôn quá, tôi luôn biết mặc dù đã 18 tuổi nhưng cô bé này da mặt mỏng lắm, rất dễ bị xúc động.

- Hehe, anh không sao mà. Ặc.. - Cảm giác thoát lực sau khi mộc khí mất hết đã xuất hiện, hình như trạng thái 2 đang bị thoái hóa.

Thấy mặt tôi hơi khó coi, mệt mỏi, tóc đang ngắn lại, hình ảnh Lam Vũ hiện ra trước mắt nàng khiến cô nàng lại càng đau lòng, tưởng có chuyện gì xảy ra, mắt ứa ứa. Nói thiệt trùng tình cảnh nhạy cảm thế này cộng thêm độ mít ướt của Mỹ Hương khiến tôi thật khó xử, giải thích sợ cô nàng giận mình(mấy đứa con gái vô lý lắm nhé, nói ra kiểu gì cũng bảo sao anh không nói trước, lại mất công dỗ dành), mà không nói thì lại cảm giác cắn rứt, không nói ra mà tiếp tục để nàng khóc thật là một tội lỗi. Cuối cùng cũng quyết định nói, không mất công sau này cô nàng biết được lại kiếm cớ vu vơ nghĩ xấu về mình:

- Anh không sao thật mà, sau này em luyện được thứ anh đưa cho anh sẽ biết. Chỉ là cảm giác thoát lực khi chân khí mất hết thôi, trong người anh vẫn còn một loại chân khí nên không sao đâu...ừm...ừm..

Con nhỏ không thèm nghe mà cưỡng hôn mình luôn, lần đầu tiên thấy nàng bạo thế này.

- Anh đừng nói gì nữa hết...

Không biết là do yêu thương đạt tới đỉnh điểm hay là do sau khi có mộc khí trong người khiến tự tin dâng cao mà khiến một cô nàng nhút nhát hay xấu hổ lại trở nên chủ động đến thế. Tôi cũng không muốn trở thành con mồi, cũng chủ động đáp lại, dục vọng lại dâng cao, bày tay tôi ôm trọn lấy nàng, mặt nàng càng thêm hồng, cơ thể có chút nóng lên, còn tôi thì...vẫn lạnh như vậy. Hết hơi rồi tách ra, bốn mắt nhìn nhau, cả hai đều nhìn ra sự mê ly trong mắt đối phương, khuôn mặt xinh đẹp hồng hồng càng khiến nàng trở nên hấp dẫn, lúc này đủ là mê chết bất cứ thằng đàn ông nào trên trái đất này(thế giới khác thì không biết nhé!!!:))). Trạng thái Ma Băng cực kỳ lạnh lùng của tôi mà vẫn bị hấp dẫn thì đủ chứng minh rồi. Chúng tôi lại tiếp tục ôm hôn, lần qua lần lại trên chiếc giường đã nát bét. Bàn tay tôi tham lam vẫn vuốt ve nàng, nàng cũng rất hưởng ứng ôm tôi thật chặt.

Cả 2 như sắp đột phá “giới hạn” thì cảm giác yếu ớt mệt mỏi đánh thức tôi dậy, bây giờ đúng là hoàn toàn trạng thái 1 một rồi, một Lam Vũ màu xám trắng. Tôi cố đẩy em ra, không phải tôi “yếu” hay “sợ thích quái lạ” mà tôi chưa muốn đi xa tới mức này, hiện tại chưa phải lúc, tôi yêu thương nàng nhưng mà tôi chưa biết sau này mình có thể ở bên nàng mãi mãi hay không nên tôi không dám. Sợ “đột phá” rồi sẽ gây cản trở rất lớn cho những ý định sau này của tôi và lỡ sau này nàng không thể chấp nhận theo tôi đi xa thì

sao? Hoặc tôi không trở về đây nữa thì nàng phải làm thế nào? Chờ đợi cả đời à? Tôi không thể để những tình huống như vậy xảy ra? Lòng tôi không yên bình thì đừng nghĩ sau này có thể luyện thành cái tồn tại gì cao siêu....

Cô nàng cũng tỉnh lại trong cơn mê, ngay lập tức lao mình vào chần. Xấu hổ quá!! Không thể tin được lúc này mình vừa làm gì, càng nghĩ tới cảnh này giờ mình chủ động cô nàng càng đỏ tía, giờ ước gì có cái lỗ nhảy xuống đó núp luôn, lờ như anh ấy nghĩ mình là đứa con gái hư hỏng thì sao... Không được, tại sao mình có thể làm những việc như vậy chứ? Hay bản chất của mình là một cô gái hư hỏng? Nghĩ ngợi lung tung, khiến cô bé càng khó chịu và lo lắng trong lòng.

- AAAAAAAA. - Hét to một tiếng rồi ngủ luôn.

Tôi không biết giờ Mỹ Hương đang nghĩ gì trong đầu cả, cũng sợ cô ấy đang giận tôi vì làm quá. Nên cũng không dám lại hỏi han gì cả cố ngồi thiền khôi phục lại khí tức...

=====

- Sao giờ thằng Vũ vẫn chưa về cháu có biết không? - Ba tôi hỏi thằng Cường.

- Dạ, hình như nó sắp về rồi đó bác.

- Sắp về là khi nào? Con biết nó đi đâu không? 2 ngày rồi chưa về.

- Dạ, chắc là đi chơi..chơi với bạn gái á bác. Hôm nọ nó khoe con nó có bạn gái mà.

- Hừ, coi như là đi chơi với người yêu cũng không thể mấy ngày thế này được. Thật không có gia giáo mà, cháu nói thật đi, có phải nó chơi với bọn lưu manh không?

- Làm gì có ạ! Con chắc chắn, có nhiều lần nó đi thế này rồi nên bác khỏi lo, hehe.

- Cái gì..

- Thôi chết hổ rồi. - Giờ mặt thằng Cường “đen” đã trắng hơn một chút, chắc do tu luyện được một chút thành tựu.

=====

- Có phải con bị điên rồi hay không? Sao lại để em mình đi chơi một mình với một thằng con trai được? Thật là không có trách nhiệm.

- Con..con..

- Con con cái gì, nếu em con có vấn đề gì thì sao? Nên biết nó đang bệnh....

- Mình ơi bình bình.. - Bà vợ khuyên bảo.

- Nhưng mà bác sĩ bảo cứ cho bé ba vui vẻ những tháng cuối cùng rồi mà. Với lại cũng nói là bệnh này không khác gì không bị bệnh và miễn nhiễm bệnh khác nên con mới đồng ý.

- Thế nhưng sao con lại cho em đi với một thằng con trai lạ. Em con mới 18 tuổi thôi, không khỏi... ài. Con cũng biết giờ đời nó nham hiểm xảo trá ra sao rồi đó.. - Ông Lâm thở dài.

- Con tin tưởng cậu ta.

- Cậu ta là ai?

- Con..con không biết. - Giờ nghĩ lại đúng là gặp nhau vài lần rồi nhưng Uyên vẫn không biết tôi là ai.

- Ơ... - 2 ông bà trợn mắt.

=====

Qua một ngày rồi mà Mỹ Hương vẫn vùi đầu vào trong chần, không chịu ra, mặc dù có lặn qua lặn lại trong đó. Cô ấy đã được tôi truyền một lượng lớn mộc khí như thế nên tạm thời không lo ăn uống, không ăn uống cả tháng cũng không vấn đề gì. Tôi thì một ngày điều tức thì mọi thứ đã bình thường lại nhưng mà cơ thể vẫn ở hình dáng của > do không có mộc khí áp chế bằng khí nữa.

Cuối cùng tới nửa đêm hôm đó, Mỹ Hương mới chịu thò đầu ra. Cảm nhận được điều này tôi cũng tỉnh dậy định hỏi thăm thì khuôn mặt dễ thương chu mỏ:

- Anh nhắm lại cho em. Chưa cho phép không được nhìn lên.
- Được rồi. - Nhắm mắt lại, hiện giờ tôi đang rất “Quách Tĩnh” nên cũng không có ý niệm bậy bạ trong đầu.
- Chưa được, quay mặt qua bên kia.
- Được luôn. - Quay mặt.

Cô nàng nhẹ nhàng rời giường chạy tới chỗ quần áo tối hôm qua xếp ở góc tường rồi mặc vào. Giờ mới thở phào ra một hơi, thầm cảm thấy may mắn vì người con trai của mình là một người chính chắn, hôm qua giờ mình nằm đó nhưng anh ấy vẫn không đụng vào mình:

- Sao người anh trắng bệch vậy? Anh đừng nói dối em. - Lo lắng.
- Không sao mà! Đừng có hỏi nhiều, anh trả lời thật đó. Em giờ hết bệnh rồi, cũng về nhà đi không bố mẹ và chị em lo đó. - Tôi lạnh nhạt trả lời, đang muốn rãnh tay tìm một khu rừng nào đó nhiều cây cối một chút luyện lại mộc khí để áp chế băng khí.
- Anh...sao anh lại nói với em như thế. - Lời lẽ cũng bình thường như nghe giọng điệu tôi không có chút tình cảm khiến cô nàng lại long lanh.
- Em đừng nghĩ ngợi nhiều, khi truyền hết mộc khí cho em thì anh sẽ mãi ở dạng này, lạnh lẽo âm u, lời nói cũng vậy nên em đừng bận tâm, tình cảm của anh dành cho em mãi không phai, em hãy nhớ kỹ điều đó. Tình trạng này của anh vài bữa sẽ hết thôi.
- Thật không?
- Thật, ngàn năm mãi không phai. - Ủa? Thì anh nói ra anh phải kêu là thật chứ hông lẽ kêu giả, hỏi lại chi vậy.
- Ngàn năm mãi không phai! Anh nhớ đó nghe em, em sẽ nhớ kỹ câu này, anh là vi phạm thì coi chừng em.
- Nguyt lườm chăm chăm.
- Được! Anh sẽ nhớ! - > làm mọi hành động của tôi trở nên lạnh lẽo, khiến cho biểu cảm và lời nói mâu thuẫn nhau cực độ.
- Hừ, nói chuyện với anh lúc này thật khó chịu! Em cũng không thèm ở đây nữa. - Ra vẻ gắt gỏng, khó chịu. Nhưng nhìn bộ dạng chỉ thấy thêm đáng yêu thôi.
- Ủm, em nên về đi. Giờ anh còn chưa thể về với bộ dạng này được. - Một bộ dáng tóc xám trắng, da xám trắng, môi nhợt nhạt, mắt trông đen có một điểm sáng đỏ...thật là quái vật. Đúng là không thể ra đường với bộ dạng này.
- Nhưng mà trước đó anh dạy em bài thổ bài Thần Thoại đi, em thích lắm, hihi.

- Được.

..... Sau một tiếng chỉ cách bấm nút đặt môi bla bla. Cuối cùng cũng thổ tạm được, đưa cảm âm về nhà tập thổ thêm.

- Thôi em về đây, anh ở lại bảo trọng. Phòng này em thuê hẳn một tháng rồi đó.
- Em đi cẩn thận. Nhớ là chăm chỉ luyện tập thuật pháp anh đã chỉ mới triệt để hết bệnh, hiểu chưa?
- Em biết rồi. Hihi, nhưng mà đúng là nói chuyện với anh lúc này rất khó chịu. - Cười dịu dàng một tiếng rồi mặt lại xụ xuống. Cô nàng mở cửa ra, đóng cái rầm rồi đi luôn.

Haizz, thở dài một tiếng, bỗng dưng *thình**thịch* tim đập mạnh, dao động không gian khủng bố chấn nhiếp lòng người kia lại xuất hiện, lần này lại là mấy chục ngàn kilomet về phía nam... Có lẽ là ở Nam Cực, không biết là chuyện gì xảy ra, tôi cứ có cảm giác không tốt. Dao động phát ra liên tục khiến chân khí trong người tôi rất khó chịu, chạy loạn lên hết, nhiều lần muốn phun máu ra nhưng lại nuốt vào được, nhưng không hiểu sao người bình thường lại không bị ảnh hưởng hay cảm nhận được gì. May mắn nó chỉ duy trì

nửa tiếng rồi hết, ổn định lại cơ thể tôi niệm quyết chuyển thành trạng thái 2 cực hạn, tóc dài đến ngang đùi để tránh đi tầm nhìn của người thường tôi đứng lên ban công của khách sạn tôi gồng hết sức bật thật mạnh bay thẳng xuống biển.

=====

Cố gắng những ngày cuối năm hoàn thành nốt phần 1. Tks all.

52. Chương 50: Thanh Niên Áo Đen

tùm Rơi mạnh xuống mặt nước, tôi nhanh chóng bơi ra xa bờ rồi tìm đường vòng bơi vào một mỏm đá, trườn áo lại thật kỹ rồi đi vào thành phố. Tối đường cái, tôi gọi một chiếc taxi:

- Anh muốn đi đâu?

Tôi cố đứng ở góc độ cho anh taxi không nhìn được mặt mình:

- Tôi muốn đi thăm quan rừng rậm, rừng nguyên sinh. Anh biết ở đây có nơi nào như vậy không.

- Có! Gần đây có vườn quốc gia Tràm Chim ở Đồng Tháp, xuống tí nữa là ở Cà Mau có rừng U Minh và Mũi Cà Mau phong cảnh cũng rất đẹp.

- Cái nào lớn hơn?

- Nếu lớn hơn, thì rừng U Minh với Mũi Cà Mau lớn hơn.

- Vậy anh chở tôi đi tham quan Cà Mau đi.

- Nhưng mà..hơi xa, đắt lắm đấy.

- Yên tâm, tôi có tiền, anh chỉ việc chở thôi.

- Được, mời anh lên xe.

Tiền tất nhiên là không thiếu, anh ta chở tôi tới tận rừng U Minh rồi thả xuống, thu vài triệu đồng. Đưa thật mau rồi, tôi căng giò chạy thẳng vào rừng, tại tôi có cảm giác nguy hiểm đang đến gần rồi, sợ thằng cha taxi bị liên lụy thôi.

=====

Lúc đó Mỹ Hương cũng đã về tới Sài Gòn, cô nàng lấy điện thoại ra, thì mới nhớ tới hôm nọ vì sợ quá nên mình tắt nguồn mất rồi. Bật lên thì dịch vụ tổng đài nó báo về gần cả trăm cuộc gọi nhỡ từ người thân và gia đình:

- Chết rồi! Mình đi 2 hôm rồi mà không gọi điện gì chắc ở nhà lo lắm. Kiểu gì cũng bị mắng. Thôi kệ, ráng vậy.

Gọi taxi chở thẳng về nhà. Lúc đó ở đây trọ ba tôi vẫn cứ đi qua đi lại, thằng Cường thì vẫn ngồi đó chờ trả lời từ hôm qua đến giờ không được nghỉ ngơi tu luyện gì cả, chuyện này cũng bình thường, với một đứa “con nhà lành” trong mắt bố mẹ mà đi chơi đâu 2 3 ngày không gọi về mà gọi đi cũng thuê bao thì đúng là max lo lắng(nghe bài Đưa Nhau Đi Trốn của Đen đê)!

- Sao giờ này nó vẫn chưa về hả Cường?

- Bác cứ yên tâm đi, Vũ nó lớn rồi. Vài bữa nó về rồi bác hỏi, hỏi ở đây nó đi cả tháng mới về một lần cũng có nữa.

- Cái gì? Con nói rõ bác nghe! Có phải nó giao lưu với bọn du đảng không?

- Làm gì..làm gì có bác, con bác nó giỏi lắm. Chuẩn bị nó mở công ty rồi đó. - Hết cách để giải thích nó đành phải lấy ánh sáng “vinh quang” ra để che lấp đi bóng tối “xấu xa”.

- Thật không? Công ty gì? Sao bác không biết? - Có chút kích động

- Dạ, là thế này ..bla..bla.... - Thằng Cường bèn kể đại khái một chút cho ba tôi bớt lo.

Đi càng sâu vào khu rừng rậm nguyên sinh, cây cối càng nhiều, > luyện cũng nhanh hơn. Đi được tầm 10km thì thấy xung quanh có vẻ yên tĩnh, không có một bóng người. Dừng lại và ngồi thiền, tập trung tu luyện... Mãi đến một ngày sau, thì thành tựu cũng có một chút, tuy nhiên vẫn chưa đủ để áp chế băng khí nên cần phải tiếp tục luyện vì với bộ dạng hiện tại không dám mò đầu về gặp mọi người.

Bỗng dưng cảm giác nguy hiểm lại xuất hiện, tôi cảm nhận được nhiệt độ xung quanh đang lạnh dần đi. Trung tâm của cái lạnh này còn cách tôi 2km nhưng chỉ 15s sau không khí xung quanh đã lạnh tới mức mà tôi cảm thấy lạnh “bứt”. Nếu tính toán sơ qua một chút thì cũng phải âm hơn cả trăm độ rồi, điều kinh khủng là cả 1km xung quanh đều có nhiệt độ này và sau đó giảm dần theo độ xa với trung tâm. Một tiếng cười to vang lên:

- Hahahahaha, akalameosmekeifhakhfkashflafiahfioasfpqj.f.asjidhasdiiasdwodwidwofjofjef... - Sau tiếng cười đó thì có giọng nói hưng phấn vang lên, nhưng tôi nghe lại không hiểu người đó đang nói gì, không phải là ngôn ngữ ở Trái Đất. Tôi mở mắt ra thì thấy trước mặt là một thanh niên mang áo đen rất trẻ, thoạt nhìn cũng rất tuấn tú mặc áo choàng đen, mái tóc đen dài tới tận chân đang tung bay, tôi giật mình kinh hãi, tên đó hẳn đang đứng ở giữa không trung, chính xác hơn là đang bay mà không phải là khinh công nhảy xa gì đó, y như đứng trên đất bằng vậy.

Thấy được vẻ mặt kinh hãi của tôi, tên kia cũng nhếch môi khinh thường, rồi lại nói:

- skskdndiwqfhiqhfiqwfhfiqwfhqfhqklefnefnwefweofweofhwioefhweihfoewhfowefhwehfhiowefhhowefhweohfiowefh.
- Lai một đồng lời lẽ gì đó mà tôi chả hiểu gì cả, tôi ngơ ngác.

Thấy biểu tình của tôi, hắn đen mặt lại:

- asjdashdashkdadq! - Như muốn hỏi điều gì đó.

- Mà đang nói cái gì thế? Tao không hiểu! - Mặc dù không hiểu hẳn nó gì nhưng cũng hỏi lại xem hẳn có biết gì không, nhiệt độ xung quanh đã lạnh tới mức đáng sợ, cây cỏ xung quanh đều bị đóng băng hết, hổ báo cáo chồn gì gì đó đều chết lạnh nằm lẩn quèo hết.

Hắn nghe câu hỏi của tôi thì lại tỏ ra kinh ngạc, sau đó thì mỉm cười nhìn tôi. Không hiểu gì cả, tôi định hỏi tiếp thì tự dưng trong đầu tôi vang lên một âm thanh:

- Này tiểu tử, ngươi không hiểu ta nói gì sao?

Theo ý thức và quán tính tôi thẳm nghĩ trong đầu:

- Ủ! Không hiểu gì cả!

Sau đó tôi sợ hãi nhìn vào gã thanh niên đang đứng ở giữa không trung kia? Đó là giọng của hắn mà, sao lại xuất hiện trong đầu mình mà tên kia cũng chẳng mở miệng ra nữa, chưa kịp hết kinh hãi thì giọng ấy lại vang lên.

- Nơi này là nơi nào? Tại sao không có một linh giả nào vậy? Cả tinh cầu thì nhỏ xíu, lại toàn người phàm. Biết điều thì trả lời cho đàng hoàng không thì đừng hỏi tại sao mình lại chết. - Hấn uy hiếp.

- Hành tinh này gọi là Trái Đất, còn câu hỏi thứ 2 thì tao không biết. - Ý thức cho tôi biết mình không có cách nào để chống lại gã thanh niên này, hiện tại cử động cũng rất khó khăn, xem ra phải chuẩn bị một chút, tôi xúc tích bằng khí cả cơ thể lại.

- Nói chuyện rất cứng! Ha ha, ta không biết ngôn ngữ của các ngươi nhưng ta có thể dùng linh hồn để trao đổi, ta thấy ngươi đang sợ hãi có phải không. Không cần sợ, nghe tiếp đây, ta đã đi vòng quanh khắp tinh cầu này rồi mà chỉ thấy có một mình ngươi là khá giống linh giả. Vậy chắc ngươi cũng biết được nhiều thứ hơn bọn người của thế giới này, ngươi có biết ở tinh cầu này có nơi nào có thể đi sang một thế giới khác không? Ta đang rất gấp trả lời không hợp ý ta thì ta sẽ hủy diệt cả thế giới này. - Có vẻ hắn đang rất gấp gáp.

Nghe hẳn nói, tôi mặc dù cũng cảm giác hoang đường nhưng cũng không biểu hiện ngoài mặt, trầm tư muốn suy nghĩ một chút thì âm thanh của gã kia lại vang lên:

- Người không cần hoài nghi năng lực của ta, đối với các người ta là trời, ta là vũ trụ, một cái nhấc tay cũng có thể phá vỡ tinh cầu này, chẳng qua ta đang bị kẻ thù truy sát nên mới không có thời gian chứng thực cho người thấy thôi. Xem một phần tỷ tỷ sức mạnh của ta.. - Âm thanh vừa dứt thì tay phải của hắn đưa lên rồi bốc lửa, nhưng lửa này lại là lửa màu xanh lam, rất lạnh...cực lạnh. Tôi có cảm giác nếu nó chạm vào người tôi một chút thì tôi cũng sẽ chết công ngay.

Hắn vỗ nhẹ xuống đất một cái, ngọn lửa màu xanh đỏ lan tỏa ra khắp bán kính 5km xung quanh hắn, trừ chỗ tôi ra mọi thứ đều đóng băng, người thú cây cỏ hay là không khí đều đã đóng băng triệt để. Không phải là băng đá bình thường mà cứ 0 độ thì đông kết, băng nơi đây lạnh tới âm cả ngàn độ. Nhưng xem ra hắn không chế mọi thứ rất tốt, xung quanh tôi 1m không có một chút lạnh lẽo nào cả, chắc có lẽ hắn sợ tôi chết công rồi không ai trả lời những câu hỏi của hắn. Cũng vì này giờ hắn lượn khắp cả trái đất cũng đã thử dùng linh hồn giao lưu với nhiều người nhưng chưa tới 1/100s khi linh hồn hắn tiếp xúc với họ thì linh hồn họ đã tán loạn, chết ngay tại chỗ nên hắn rất bức mình.

- Thấy rồi chứ? Giờ thì ngoan ngoãn trả lời ta đi.

- Có biết, nhưng cũng chỉ là biết trên tin tức, còn chưa biết cụ thể chỗ nào. - Cũng may vì đang ở trạng thái >, nên tâm lý của tôi mới cực kỳ bình tĩnh như vậy, nếu không phải thì giờ đã hoảng sợ ra mặt rồi, âm thanh cũng không rõ như bây giờ.

- Nói.

- Tôi biết có một nơi gọi là Vô Lâm cảnh. Tồn tại rất bí mật, nhưng mà lại không biết đi nơi nào. - Giờ thì thấy được sức mạnh kinh khủng của hắn, mà nghe hắn nói chỉ là một phần tỷ tỷ của hắn thôi, cũng không tin tưởng lắm vì nó quá khó tin nhưng mà chắc chắn thực lực của hắn cũng không kém cái gọi là gấp tỷ tỷ tỷ lần đòn vừa rồi nhiều lắm. Nếu hắn ra tay thật sự thì chắc phá vỡ Trái Đất mất, tôi còn bạn, còn gia đình, còn cả người yêu nữa... Nên không thể làm vậy.

- Vậy theo người thì nó ở một vùng biển hỗn loạn hay là trên đỉnh một ngọn tiểu tuyết sơn? - Hắn và kẻ thù của mình kẻ đuổi người chạy đã cả trăm vòng quanh trái đất rồi, trong lúc bỏ chạy hắn cũng cảm giác được 2 nơi trên có dao động không gian rất nhẹ, nhưng lúc đó có kẻ thù hắn ở đó nên hắn không dám lao bậy bạ vào.

Tôi thầm kinh hãi một lần nữa, sao tên này có thể biết được nhỉ, theo hắn ám chỉ đỉnh tiểu tuyết sơn không phải là Everest sao? Biết là không thể dấu hắn điều gì nên khai luôn:

- Tôi nghĩ là đỉnh núi tuyết.

- Xem ra là ta tìm cũng tuyệt đối chính xác, nơi biển hỗn loạn kia sẽ dẫn đi một nơi khác, vậy nếu giờ ta đi qua không gian ở núi tuyết thì ả đàn bà kia có xác xuất 5 phần tìm được ta, nhưng mà như vậy còn đỡ hơn không. Chết tiệt, lũ đàn bà biến thái, thù dai. - Không ngờ hắn còn chửi thế nữa. Rồi tiếp theo âm thanh của hắn lại tiếp tục vang lên:

- Vì niệm tình người đã trả lời được đáp án ta cần thiết nên ta cũng nên thưởng cho người cái gì đó. Nhưng mà nếu để ả đàn bà kia gặp được người, nói không chừng sẽ bắt được ta thế nên ta không thể để người sống sót, ta chỉ có thể cho người được bằng phong, thì thế vạn năm không hủy, thế nào? Thích không? - Âm thanh cười biến thái của hắn lại vang trong tâm trí tôi, thằng này không ngờ còn muốn giết mình. Với thực lực của hắn thì chỉ cần một đòn như vừa rồi đủ để mình chết cả trăm lần.

Nhưng không thể bó tay chịu trôi được, tôi áp xúc bằng khí càng nhanh hơn. Cuối cùng, gã thanh niên bắt động đứng này giờ trên không nhe răng cười ha hả, bàn tay phải lại hiện ra một ngọn lửa màu lam, nhưng nó lại yếu hơn ngọn lửa vừa rồi rất nhiều, xem ra hắn muốn thực hiện lời hứa, đóng băng và giữ thì thế tôi vạn năm để trả ơn. Hắn nhẹ nhàng vung tay xuống, tôi nhìn thấy một đốm lửa màu lam nhỏ đang bay nhanh về phía mình thì lấy hết bình tĩnh, mặc dù bây giờ trong lòng đang rất hoang mang và khó hiểu, tại sao trên đời lại có người mạnh như thế, người như vậy thì không phải là một chương là chết hết người trong vô lâm cảnh gì gì đó sao? Lại còn có “ả đàn bà” trong miệng hắn hình như còn mạnh hơn cả hắn. Thế giới này còn biết bao nhiêu điều mới lạ mà mình còn chưa biết, xem ra mình vẫn còn cùi bắp lắm.

Giờ tình thế ngàn cân treo sợi tóc, mặc dù biết là phần sống rất thấp nhưng ý chí không cho phép mình chịu thua, vạn chuyển > tới cực hạn và rồi nhúm lửa lam nhỏ ấy đã đụng trúng người tôi. Không có cảnh nổ

tung, cũng không có cảnh sụp đổ, ngọn lửa lam vừa chạm vào người tôi thì như cơn gió lạnh lẽo hiu quạnh thổi ngang qua rất nhẹ nhàng làm cả người tôi đóng băng như một bức tượng. Gã thanh niên thấy thế thì mỉm cười, quay đầu về hướng đỉnh Everest định bay đi thì nhúu mây, nhìn lại bức tượng băng cao 3m đang đóng băng tôi trong đó, nó đang nhỏ dần. Lúc băng vừa đóng thì tôi điên cuồng sử dụng > hấp thu cái thứ lạnh lẽo toát ra từ ngọn lửa màu lam này với ý định cầu may giống như lần trước chạm trán với tên Lão Đại, hút được chúng thì sao? Ai ngờ hút được thiệt...

2,8m...2,5m...2,3m...2m...1,8m..... bức tượng băng tan biến hoàn toàn. Xuất hiện trước mặt gã thanh niên áo đen là một người trẻ tuổi tóc dài xám tuyết, làn da nhợt nhạt, đôi mắt trông đen đã thay thế bằng quang mang màu đỏ yêu dị.

- Người không chết? - Âm thanh của hắn lại vang lên trong đầu tôi.

- Mày cần gì làm quyết liệt như thế. Tao chắc chắn sẽ không kể chuyện của mày ra đâu, đi đi. - Giờ tâm hồn tôi như biển rộng lạnh lẽo, không một gợn sóng.

- Người hấp thụ được Băng Diễm Cực Lam của ta? Người là Cực Băng chi thể? Không đúng, Chí Ma Chí Băng Thánh Thể? Đúng là nó rồi, haha, ta thật may mắn, trời cũng giúp ta rồi, sau này không cần sợ ả đàn bà thối kia truy sát nữa rồi, hahaha. - Kèm theo âm thanh ghê rợn vang lên trong đầu tôi thì ở bên ngoài gã thanh niên cũng ngửa mặt lên trời cười như điên.

Sau đó hắn đưa tay ra, tự dựng trên không trung hình thành một bàn tay màu lam lạnh lẽo cực lớn nắm lấy tôi kéo lên trước mặt hắn. Mặc dù rất cố gắng nhưng mà tất cả đều vô dụng trước sức mạnh tuyệt đối như vậy, lần đầu tiên tôi có cảm giác như một con kiến vô lực phản kháng.

- Nhóc con, hãy vinh hạnh làm cơ thể mới của ta. - Âm thanh vừa vang xong thì thân thể hắn rơi xuống, trong đầu hắn bay ra một đoạn ánh sáng mờ ảo màu lam bay thẳng vào mi tâm tôi(mi tâm= cái điểm giữa 2 hàng lông mày).

=====

- Thưa bố mẹ, con mới về ạ. - Đứng trước cửa nhà, Mỹ Hương lấm lét.

- Con vô đây, ngồi lên ghế đi. - Ông Lâm nói.

Mỹ Hương vừa ngồi vào chỗ thì mẹ cô bé hỏi ngay:

- Con mấy ngày nay đi đâu làm bố mẹ với chị con lo lắng? Con có sao không?

- Dạ hihi, con không sao. Con chỉ đi chơi với bạn cho khoây khoả thôi mà, không có chuyện gì đâu. - Nhẹ nhàng cười tủm tỉm.

- Bạn nào? - Bố hỏi.

- Dạ, bạn thì là bạn con thôi! - Ngập ngừng một chút nhưng cũng không có quá nhiều ngại ngùng, còn có một chút tự tin nhẹ nhẹ, có lẽ sau khi tu luyện thì cô nàng đã dần thay đổi một chút.

- Sao bữa nay con mạnh miệng thế? Bạn trai đúng không?

- Dạ! - Định kiểm có một chút nhưng sau đó tự dừng lại kiên quyết.

- Thằng đó nhà ở đâu?

Định nói là bố mẹ cũng biết nhưng nghĩ lại anh Vũ không phải là người bình thường, nói ra sợ mọi người sợ hãi.

- Con không biết, hihi. Mà thôi böööööööööö! Đừng hỏi về anh ấy nữa, con gái không biết thật mà. - Chạy qua dật dật tay bố nó, làm nũng.

Con gái dễ thương như thế, lại thường ngày được cưng chiều hết mực nên giờ ông Lâm rất khó xử. Ông rất muốn biết thằng nhóc chiếm được trái tim con gái bảo bối là ai? Đủ tư cách không? .v.v. Nhưng cuối cùng hỏi quai không ra gì ông cũng chịu thua, về hình dáng và tên gọi thì con gái đầu đã kể cho ông rồi.

- Thế mấy hôm nay con đi đâu?

- Con đi biển Vũng Tàu chơi ạ.
  - Vậy tối con ở đâu?
  - Dạ, tất nhiên là ở khách sạn rồi. Bố đừng lo, con gái rất biết lo cho bản thân, sẽ không ở bụi đầu hihi.
  - Đi chơi chỉ có 2 đứa thôi à?
  - Dạ.
  - Trời ơi. - Bà mẹ hết hồn, còn cô chị thì nhìn bằng ánh mắt khó tin kèm theo một chút “ghê quá”.
  - Cái gì! Con với thằng đó có ngủ chung phòng không? - Ông thật không thể tin nổi, đứa con gái ngoan hiền, ngây thơ “cái gì cũng không biết” của mình sao lại đổ đốn thế này, nhất định là do thằng kia dụ dỗ.
  - C...có ạ! - Lần này thì Mỹ Hương rất ngượng, không lưu loát như trước nữa, nghĩ đến tình cảnh đêm đó khiến cô nàng lại xấu hổ, đỏ cả mặt, cúi đầu xuống.
- Lần này thì 3 người kinh ngạc cực độ, xong rồi, xong thật rồi. Ông Lâm tức giận đập bàn:
- Hư đốn, sao con có thể làm như thế được? Bố mẹ dặn con điều gì con quên rồi sao?
  - Hức..hức, con đâu có quên, oaa! - Thấy ông Lâm sùng cồ đập bàn, Mỹ Hương sợ quá, mắt rướm rướm, 18 tuổi rồi nhưng Mỹ Hương cũng chỉ là một cô tiểu thư từ nhỏ được mọi người yêu thương bảo bọc, chưa bao giờ thấy bố mình thế này.
- Thấy con gái khóc ông cũng không biết làm gì bây giờ. Ông hít một hơi thật sâu áp chế cơn giận lại, tạm thời nhẹ nhàng lại đã rồi cho người bắt thằng nhỏ kia về hỏi sau, nếu nó dám không tốt với con gái mình thì ông sẵn sàng dốc túi cho nó đi tù cả đời, ông cố nhẹ giọng lại:
- Được rồi! Bố xin lỗi, con đừng khóc nữa! Bố không la con đâu, vậy đêm đó con với thằng kia làm cái gì.
  - Á! Bố đừng hỏi mấy cái này nữa. - Làm cô nàng tự dừng lại nhớ về ngày hôm ấy.
- Thấy con gái như thế ông cho rằng chắc chắn đã làm chuyện kia rồi, cũng may con gái không có học nói dối bố mẹ. Giờ chỉ cần tìm thằng kia bắt hấn chịu trách nhiệm thôi... Ông lắc đầu nhìn vợ, vợ ông gật gù rồi về mặt khá là sốc.
- Thấy 2 người như thế rồi lại nhìn thấy chị 2 thì cười khổ nhìn mình. Mỹ Hương nghĩ ra ngay mấy người này đang nghĩ bậy, cô nàng gắt gỏng:
- Bố mẹ và chị hiểu lầm rồi! Làm gì...làm gì...anh ấy và con không có làm chuyện kia đâu! Mọi người bậy bạ quá, huhu. - Khóc rồi, nàng cảm giác mình rất oan.
  - Thật không? Con đừng lừa bố nghe. - Nghe được con gái nói như thế thì ông Lâm lại sáng lên, trong lòng cháy lên một hi vọng nào đó. Vì dù sao một gia đình danh giá mà xảy ra chuyện này thì thật không có mặt mũi nào gặp người khác nữa mà.
  - Thật, bố không tin con sao, oaaa. - Mọi người có vẻ con chưa tin lời nàng nói, làm nàng thực sự tổn thương, vì nhỏ giờ nàng nói gì mọi người đều tin hết. Bố chạy lên phòng, đóng rầm cửa lại.
- Người mẹ thấy thế định chạy theo thì ông Lâm cản lại:
- Cứ để con nó khóc đi. Nếu con nó nói thật thì chuyện này cũng không nghiêm trọng lắm, đừng làm con buồn những ngày tháng này... - Hai người kia gật đầu.

=====

Happy new year, các bạn đoán xem chuyện gì sẽ xảy ra với Lam Vũ nhé.

53. Chương 51: Cuộc Đời Hư Không Chủ

Ngay khi thứ ánh sáng mờ ảo kia lao vào cơ thể tôi thì tâm thần tôi giật giật, ý thức vẫn còn đó nhưng mà cử động không được, cảm giác giống như đêm định mệnh mấy năm trước lại trở về(ai khó tưởng tượng thì

nó đại khái giống như bóng đèn ấy). Không hiểu chuyện gì đang xảy ra, bỗng dưng mi mắt tôi muốn sụp xuống, mặc dù đã cố gắng nhưng nó vẫn sụp. Mọi thứ chìm vào bóng tối, rồi khi mở mắt ra tôi chỉ thấy một mảng không gian tối đen như mực, xa xăm là những điểm sáng lập lờ huyền ảo, cứ như vũ trụ vô hạn và muôn ngàn vì sao vậy, hạo hân vô song. Còn chính mình thì cũng phát sáng màu bạc, tuy nhiên khá ảm đạm, chợt tôi cảm nhận được phía tây xa xa có dao động gì đó khá mãnh liệt, tính đi qua đó xem sao thì thân hình tự động biến mất và xuất hiện ngay chỗ dao động.

Dao động đó chính là do thanh niên áo đen nọ gây ra, nhưng hấn... trong suốt, hấn cũng có ánh sáng màu lam khá chói mắt. Lúc đó hấn cũng nhìn thấy tôi, tôi thì vẫn ngạc nhiên tại sao mình lại xuất hiện ở đây, chẳng lẽ là văng ra khỏi vũ trụ rồi à? Nhưng trạng thái trong suốt và phát sáng này là sao? Gã tự đứng kinh hãi:

- Sao có thể? Sao vậy được? Tại sao người lại có hồn giới? Rõ ràng người còn chưa tới Thiên Linh mà?

Không biết tại sao mà giờ hấn nói thì tôi có thể nghe rõ được. Nhưng mặc dù thế cũng không hiểu hấn nói cái gì cả, trầm mặc nhìn hấn. Về thất thổ của hấn vẫn không hết mà còn điên cuồng hơn, hấn cứ dùng tay chưởng phá lung tung nhưng cũng chẳng có chuyện gì xảy ra cả, từ điên loạn chuyển dần sang sợ hãi:

- Không thể nào? Sao có thể trên đời này có loại hồn giới như thế này? Người là ai?

- Ta là ta! Chỉ vậy thôi, đây là đâu? - Hỏi hấn vấn đề tôi đang thắc mắc.

- Người không biết?

- Không biết!

- Vậy thì chết đi rồi hãy biết. - Bỗng dưng hấn nghiêng chặt răng rồi lao về phía tôi.

Biến cố bỗng dưng xảy ra khá bất ngờ khiến tôi không kịp chuẩn bị gì, theo bản năng chỉ muốn chạy trốn lùi về phía sau để tránh hấn nào ngờ tự dưng tôi lại biến mất xuất hiện tại nơi cách vị trí cũ 1km, thế nhưng nơi này không có vật cản nên tôi có thể nhìn thấy hấn một cách rõ ràng. Đường như nhận ra ở nơi này mọi ý nghĩ của tôi đều trở thành hiện thực, thử nghiệm ngay vài phát, quả nhiên là hoàn toàn có thể tùy ý hành động ở nơi đây theo suy nghĩ.

Tên kia ngày càng sợ hãi:

- Xem ra người là tu luyện công pháp vô thượng thuộc tính không gian, ngay cả > của ta cũng không thể so sánh được, nếu ta có được nó chẳng phải sẽ là vô địch thiên hạ hay sao? Lúc đó để coi Thanh Hoa Thiên, Dung Hỏa Điện, Băng Cực Cung, Đại Địa Tông, Kim Thiên Đình còn lấy cái ưu thế gì để ngông nghênh trước mặt ta, hahaha. Vì một tương lai tươi sáng, liều mạng. - Sau đó hấn toát lên một suy nghĩ, về sợ hãi được thay thế bằng sự âm độc.

Hấn lấy lại bình tĩnh, cả cơ thể hấn lúc này cứ như bị thiêu vậy, bị cả ngọn lửa màu lam bao phủ chấp chờn xung quanh. Tôi vẫn không hiểu lắm chuyện này nên không biết nên hỏi gì mới phải, cũng thấy kỳ lạ, thăng này bị thân kinh hay sao mà lúc hưng phấn một tí sau lại điên cuồng rồi sợ hãi giờ lại trở nên máu lạnh quyết tâm như vậy.

- Ta không có nhiều thời gian để dây dưa với người, chắc chắn một tí nữa ả đàn bà kia sẽ đến được đây. Người khôn hồn thì đừng phản kháng kéo dài đâu. - Trước khi động thủ hấn còn hù dọa một chút.

- Đồ điên! Tao không rảnh như mày, nơi này là nơi nào? Làm sao để trở về lại nơi hồi nãy. - Giờ vấn đề tôi quan tâm là làm thế nào để trở về trái đất đây.

- Hahaha, đúng là một tiểu tử ngây thơ! Ta thật không thể tin nổi tại sao một người có thể tu thành một cái không gian vũ trụ hồn giới rộng lớn vô hạn lại không biết nơi này là nơi nào. Nực cười, hahaha! Trời cao thật bất công, giao cho những thứ ngu xuẩn thế này những cơ duyên lớn đến ta cũng phải ghen tị thế này, nhưng đừng lo, ta sẽ không lãng phí cơ duyên này của người đâu, người thân của người ta sẽ đối xử thật tốt, ta sẽ làm cho tên người được cả thiên hạ biết đến, hahaha.

Nói xong ngọn lửa bập bùng bao quanh hấn trở nên mãnh liệt hơn bao giờ hết, từ chỉ cháy xung quanh hấn thành một ngọn lửa màu lam yêu dị lạnh lẽo cao cả ngàn mét. Hấn cũng bị ngọn lửa này hòa tan, trong phút chốc hấn đã tan biến trong hư vô nhưng ngọn lửa của hấn lại bắt đầu chuyển động trở thành hình

một con gấu cực kỳ khổng lồ màu lam tuy nhiên con gấu này lại có sừng giống như kỳ lân và nó chỉ có cái đầu mà thôi, không có thân hình. Thế nhưng cái đầu này lại to cả ngàn mét, đây là lần đầu tiên tôi thấy được một con quái vật khổng lồ như thế này, trước mặt nó tôi trông cứ giống một con kiến con vẩy, tôi cứ như chết trân nhìn nó một cách vô thức. Trong lòng cũng có một chút sợ hãi, ngay lúc đó cái đầu gấu cực đại gào thét ghê rợn há cái mồm khổng lồ đủ nuốt cả một quả núi ra đem tôi bao phủ vào trong đó.

Đúng lúc đó tôi mới kịp hoàn hồn lại muốn biến mất thật xa nơi này, nhưng đã muộn... Cái đầu gấu đã ngậm miệng lại, xung quanh tôi bỗng dưng xuất hiện hàng tỷ ánh sáng màu lam huyền ảo bao phủ và xâm nhập. Cảm giác đau đớn khắp nơi truyền về, những thứ ánh sáng này đang ăn mòn và đồng hóa tôi, chân phải...tay trái...tay phải...chân trái dần dần mất đi sự kiểm soát. Giờ tôi mới bắt đầu biết sợ, trách mình sao ngay giây phút ngọn lửa hóa thành hình cái đầu gấu không chịu chạy thật xa đi mà còn đứng lì ở đó ngơ ngác. Cũng không thể trách được, cảnh tượng hùng vĩ to lớn như vậy lần đầu tiên tôi nhìn thấy trong đời, nhìn thấy một con quái vật khổng lồ như trong thần thoại như thế nhất thời làm tôi thần thờ, nhiều hơn là sợ hãi... Sự tuyệt vọng bắt đầu xuất hiện khi con người biết mình đang chết đi mà không có cách nào để ngăn chặn lại, tôi cũng thế, thầm nghĩ tới những thứ sau này mình phải và muốn làm nhưng hiện tại hình như không còn cơ hội nữa khiến tôi thật sự hối hận.

Hối hận mình không nên thất thần, hối hận mình quá tự tin vào khả năng bỏ chạy không tưởng vừa mới biết được, hối hận mình đã quá ngây thơ, để những chuyện vốn không có tỷ lệ xảy ra lại xảy ra (vốn nghĩ là có thể bỏ chạy lúc nào cũng được nên hiếu kỳ ở lại muốn hỏi tên kia thêm vài câu)...hối hận...

Nếu được làm lại tuyệt không bao giờ tin vào may rủi...nếu được làm lại tuyệt không coi thường bất cứ ai...nếu được làm lại tuyệt không được mất bình tĩnh...nếu được làm lại nhất định sẽ phải dùng đầu óc nhiều hơn...nếu được làm lại...

Cảm giác sinh mệnh đang trôi đi, bây giờ còn từ phần cổ trở lên đầu vẫn màu bạc sáng còn lại thì đã chuyển hóa hết thành màu lam, tôi biết nếu như cả đầu mình đều thành màu lam thì lúc đó có lẽ mình sẽ phải chết, tôi không muốn...không muốn một chút nào.

Tôi muốn chống trả, muốn ngăn cản sự đồng hóa này nhưng mà lại bất lực, không có bất cứ biện pháp nào cho mình lúc này cả. Tay chân còn không cử động được nữa cơ mà, hận cái đầu gấu này khổng lồ này, phải chi bây giờ mình to bằng nó thì đã không đến lượt nó ra oai rồi. Mọi chuyện tưởng như đã kết thúc không ngờ, ngay lúc này bỗng dưng phần đầu còn lại chưa bị đồng hóa của tôi bỗng dưng trở nên to lên, thoáng chốc đã to bằng đầu con gấu, sự ăn mòn cũng chậm dần. Thấy vậy, tôi thoáng thở phào, cũng thầm vui mừng khôn tả, không ngờ mình chỉ nghĩ một cái thì liền thành sự thật, chẳng lẽ ở nơi này mọi lời nói của mình đều trở thành điều ước sao?

Con gấu đương nhiên biết được cái gì đang xảy ra trong miệng nó, nó gào rống thật to, cố đem những tia sáng màu lam kia hoạt động thật nhanh và số lượng nhiều hơn. Mặc dù đầu tôi to bằng đầu con gấu nhưng cũng không có cái gì gọi là đụng nhau cả, tất cả đều trong suốt và xuyên thấu, nhìn cứ như 2 cái đầu lồng vào nhau bằng photoshop vậy. Ngay lập tức tôi liền nghĩ mình trở to hơn gấp đôi nữa, quả nhiên là ngay lập tức tôi to lên gấp đôi và tình thế ngay lập tức đảo ngược, cái đầu gấu một sừng giờ nằm gọn trong miệng tôi. Tâm tình tôi thả lỏng hơn, thì ra là thế, cái tên này ngoài miệng mạnh bạo, ở Trái Đất mạnh như thần nhưng ở nơi này hình như...tôi mới là thần, hẳn chẳng là con tép gì cả, nghĩ tới đó thì cảm giác nhỏ bé trước hắc dã tiêu tan hoàn toàn. Sau đó trong đầu lập tức tưởng tượng cơ thể mình lạnh lặn trở lại và cơ thể to hơn chừng gấp 5 lần nữa, cầu được thì ước cũng thấy ngay lập tức. Lấy con gấu nhỏ nhỏ trong miệng ra, tôi cười ha hả:

- Haha, tên đáng chết. Làm tao hoảng sợ, đau thương một hồi. - Nhìn cái đầu gấu nhỏ nhắn nằm gọn trong lòng tay. Mặc dù trạng thái của tôi và hẳn trong suốt, xuyên thấu nhưng chỉ cần trong đầu có ý nghĩ nắm được hẳn thì sẽ nắm được.

Đầu gấu trở nên hoảng sợ, gào thét không cam lòng. Nhưng tất cả bất lực, nó mặc dù có thể bay nhưng không hiểu sao cứ nằm im trong lòng bàn tay đối phương mà lại không chuyển động được.

- Mày biến lại hình người nói chuyện nghe cái coi. - Tôi xem ra tên này có thể là yêu quái biến thành hình người giống mình. Và tôi cũng muốn hỏi hắc vài chuyện, bây giờ mình nắm quyền chủ động không sợ đối phương bỗng dưng nổi cáu không thêm trả lời nữa. Chờ một lúc mà hắc vẫn cứ gào rú kiểu như bất lực,

tôi tự dưng có một cái suy đoán trong đầu là hình như hẳn biến thành hình cái đầu gấu này để nuốt tôi là đánh cược rất lớn rồi, có lẽ sau này hẳn không thể trở lại hình người nữa. Vậy giờ không biết làm sao để trở về Trái Đất đây nữa, tự dưng lúc đó tôi vô thức nhìn chăm chăm cái đầu gấu đang cựa quậy trên tay mình và thấy rất ngon. Thế là đưa tay quăng cái đầu gấu vào miệng, nuốt cái ực. Sau đó tự dưng trước mắt tôi không gian vũ trụ huyền ảo dần mờ đi, sau đó hiện hình ảnh một cánh rừng nguyên thủy, cây cối xanh mướt cao ngất ngừng, cây nào cây nấy của cao tới mấy kilomet, có mấy cây cao cả ngàn kilomet.

Dưới một gốc cây cổ thụ cao nhất khu rừng đó có một bầy cáo long trắng như tuyết đang ngủ, lũ cáo này cao to lạ thường, con nào con nấy cao 4-10m. Lúc đó có một con cáo cái bụng khá là to đang nằm bẹp dưới gốc cây, xung quanh là những tiếng “ri..ri” của một đám cáo khác, có lẽ là đang mang thai, cuối cùng dưới sự chứng kiến của lũ cáo, con cáo cái sinh ra được một chú cáo non trông khá là dễ thương, nhìn giống như một con chó nhỏ thực đáng yêu. Tiếp theo là hình ảnh lớn lên và vui đùa của chú cáo con bên gia đình của mình, những lần chạy đi chơi xa quên đường về. Có một ngày đàn cáo bị một đám người bay tới đánh giết mục đích lấy da lông và thịt, đàn cáo chống cự rất quyết liệt và cũng cắn chết được một hai người nhưng mà số lượng quá đông khiến cho cả đàn cáo yên bình bị giết toàn bộ, chú cáo con bộ sợ hãi run rẩy trước mặt lũ người hung ác, sau đó bố mẹ của chú cáo vì che chở cho con cũng bị giết nốt, bọn họ vui vẻ nắm lấy cổ chú cáo con xách lên cười ha hả, định giết nốt thì bỗng dưng một cô gái xinh đẹp lại bảo là chú rất dễ thương và đáng yêu, ngộ ý muốn đem về nuôi. Tức thì lũ người kia cười xòa, nịnh nọt một chút rồi đem chú cáo con đang sợ hãi cho cô gái.

Bọn chúng chính là tổ hợp tu thần giả và tu tiên giả ở thế giới kia, đi vào rừng săn bắt yêu thú lấy da thịt để bán kiếm lời. Từ ngày đó cáo con sống cùng cô gái trong một căn nhà lớn như cái hoàng cung ở Bắc Kinh, cô ta rất thích nó và rất hay thường xuyên tắm rửa, cho ăn ngon, còn hay ôm vào lòng vuốt ve. Cáo con rất sợ hãi và ghét con người nhưng lại không làm gì được, cũng không thích cô gái coi nó là một con vật cảnh như vậy, nhưng tiềm thức nhắc cho nó biết rằng mình không thể phản kháng, nếu không sẽ chết. Đến một ngày, tự dưng cả cái phủ bị yên tĩnh lạ thường, cha cô gái là chủ cái phủ đó. Có một thủ hạ dâng cho ông ta một loại quả quý, thấy nó có nguyên tố chi khí khá nồng đậm mà không biết là thứ gì nên đang dâng cho chủ nhân hi vọng được khen thưởng lớn, ai ngờ ông ta vừa thấy cái quả thì ngay lập tức mừng rỡ, một chương giết chết ngay gã thuộc hạ rồi cả những thị vệ xung quanh. Ông ta nhận ra đây là một loại quả thần kỳ do thiên địa dưỡng dục ra gọi là Tạo Hóa Hư Không Quả. Có khả năng cho người ăn có thể lĩnh ngộ không gian pháp tắc và hấp thụ không gian khí, nếu như ông ta ăn vào thì có thể sau này trở thành một cường giả chí tôn ở trong thiên địa này, loại quả này trước đây chỉ xuất hiện đúng 5 lần mà thôi, tuy nhiên là thuộc tính khác(hỏa thủy thổ.v..v). Nói như vậy tức là mỗi thuộc tính thì loại quả này chỉ có duy nhất một trái trên đời.

Chúng nó không mọc trên cây mà lại xuất hiện ngẫu nhiên ở bất cứ nơi đâu trong thiên địa: hồ nước có, dung nham có, trên ngọn cây mít cũng có thể, đến cả hố xí cũng có khả năng nữa nên tên thuộc hạ ngẫu nhiên lượm được dưới chân khi đi săn thú trong rừng cũng không biết là quả gì, cũng tại do tên này dốt đặc không chịu khó đọc sách tìm hiểu những cổ sự trên đời chứ gặp một người khác hơi có đọc sách một chút thì có thể nhận ra rồi, đầu ngu gì mà đưa cho kẻ khác, lặng lẽ mà ăn thôi. Cha của cô gái làm chủ một cái phủ lớn tất nhiên lúc nhỏ cũng có đọc rất nhiều sách nên nhìn một chút là ra ngay, ông ta giấu kín chuyện này, tìm một cơ hội tốt để lấy lý do bế qua mà ăn quả này, chứ nếu để lộ ra một chút phong thanh thì cả phủ ông ta chắc chắn bị hủy diệt trong một nốt nhạc, thứ này quá trân quý, quá mức hiếm, nên không ai mà kiểm chế nổi trước sự dụ hoặc này. Ông ta ém nhem rất tốt, tìm đại một lý do nào đó cho bọn thuộc hạ đã chết, xong việc ông ta liền cáo húng, trong lúc ăn cơm với con gái ông ta vô ý đặt quả lên bàn và khoe với cô gái. Vì ông rất thương yêu con gái nên không hề đề phòng và cô gái cũng rất ngoan với ông nhưng biến cố xảy ra là trên bàn ăn lúc đó có một chú cáo con đang nằm, vì rất thích nên cô gái đi đâu cũng mang theo cáo con cả, kể cả lúc ăn với cha. Trong lúc hai người vui vẻ trò chuyện thì chú cáo con đã vô tình ăn mất Tạo Hóa Hư Không Quả chỉ vì thấy nó rất ngon, trước nay trước mặt cô gái có gì ngon thì cáo con cứ ăn, cô nàng cũng không mắng mà con vuốt ve.

Ngay lúc đó, hai cha con họ phát hiện ra quả quý mà họ cưng còn hơn cưng trứng đã bị con cáo cảnh này ăn mất. Ông ta điên cuồng nắm cổ chú cáo lên, định một phát bóp chết tươi nhưng lại nghĩ tới có thể được lực của thánh quả con cáo này tiêu hóa không hết, nếu ăn thịt nó có khi còn lấy lại được một chút tác dụng, nên liền nắm theo chú cáo đang đau đớn dấy dựa đi tới một cái mật thất bí mật của nhà ông ta, vút vào đó. Chờ ông ta tìm ra được cách chế biến thể nào để được lực không hao tổn nhiều thì làm thịt, cô gái mặc

dù không đành lòng mất đi vật nuôi đáng yêu của mình nhưng cũng biết lần này nó đã làm cho gia đình mình mất đi cơ hội làm tuyệt đỉnh gia tộc trong thiên hạ nên không cần mà còn cảm thấy ghét chú cáo. Trong lúc bị nhốt thì chú cáo rất buồn và sợ hãi, thế nhưng trong cơ thể của chú cáo tự dưng có một loại sức mạnh kỳ lạ, khiến chú có thể đi xuyên tường...thế là chú chạy mất, không bao giờ quay lại nơi đó nữa. Sau đó một tháng, chú cáo con cũng mở được linh trí, biết suy nghĩ, có ngôn ngữ và hóa thành một đứa bé trai 5 tuổi tóc trắng như tuyết, có một chiếc đuôi nhỏ trắng như tuyết rất đáng yêu. Thời gian lặng lẽ trôi qua, chú cáo con ngày nào đã thành một chàng trai trẻ tuổi đến cực điểm, tu luyện thì như nước chảy thành sông, trở thành một thiên tài bất thế trong trời đất, nhanh chóng vượt qua mọi đối thủ, chém giết ngày càng nhiều, tiếp đó trải qua 10000 năm, chàng trai năm đó vẫn có diện mạo như cũ nhưng mà lại có thêm tới 9 cái đuôi và đã không còn ngây thơ yếu đuối như ngày xưa nữa mà trở nên thiết huyết, tàn độc. Kẻ nào gây sự là giết cả nhà kẻ đó, không tha bất cứ ai, hẳn không muốn để lại bất cứ hậu hoạn nào. Lại thêm 50000 năm nữa, chàng trai đó vẫn diện mạo đẹp trai như năm 17 tuổi, mái tóc dài vẫn trắng như tuyết không có gì thay đổi nhưng bây giờ hẳn ta đã trở thành người mạnh nhất trong thiên địa, một người một ngón tay có thể phá hủy cả một dải thiên hà.

Trở thành một tồn tại truyền thuyết siêu thoát chủng tộc không còn là cáo 9 đuôi nữa mà trở thành một sinh vật gọi là Linh nắm giữ hoàn toàn một nguyên tố trong trời đất, ngang hàng với những người đã ăn Tào Hóa Quả thuộc tính khác. Có một ngày bầu trời trở nên sáng rực, giữa không gian hạo hân vô hạn của vũ trụ, nơi trung tâm có một vầng mặt trời cực đại gấp hàng tỷ tỷ lần mặt trời của trái đất, nhiệt độ cũng khủng khiếp vô cùng... sinh ra một quyển sách 8 màu, 7 màu của cầu vồng và màu đen, động tĩnh làm kinh chấn tất cả các tuyệt thế cường giả, một hồi tranh chấp đẫm máu, người chết không biết bao nhiêu mà đếm, cuối cùng chỉ còn lại 6 người ăn Tào Hóa Quả tranh chấp với nhau. Để cho chắc ăn và mau lẹ, 2 người mạnh nhất trong 6 người là Hư Không chủ tức là người đã ăn Tào Hóa Hư Không Quả và Hỏa Diễm chủ kẻ ăn Tào Hóa Hỏa Hoàng Quả liên thủ với nhau đánh lén, dùng thủ đoạn giết chết 4 người kia. Sau đó 2 người đã tranh dành với nhau, Hư Không chủ mạnh hơn một chút nhưng nơi tranh nhau là thái dương chi tâm nên nhiệt độ rất khủng khiếp đã ủng hộ cho Hỏa Diễm chủ, hai người đánh ngang tài ngang sức, đánh một trận khủng khiếp làm không gian xung quanh thái dương chi tâm vỡ nát cuối cùng hai người đồng quy vu tận(cùng nhau chết) mỗi người giạt được một nửa cuốn sách, Hỏa Diễm chủ được một nửa có 7 màu, còn Hư Không chủ được một nửa có màu đen. Chỉ kịp in nó vào vào linh hồn thì mọi thứ đã kết thúc, bọn họ đều chết, linh hồn chỉ bảo trì được ký ức đi vào luân hồi. Sau đó cả 2 bọn họ đều rơi vào Trái Đất và sinh ra ở nước Nhật vào năm 1979, bọn họ đều có ký ức kiếp trước nên gặp nhau là đổ mắt đánh loạn xạ, gây ra những chấn động không hề nhỏ vào những năm 2000, cuối cùng năm 2013 Hư Không chủ bị thua vì một người con gái, người yêu của anh ta đã phản bội anh ta để về với Hỏa Diễm chủ, bị lừa đưa vào trồng và lại chết một lần nữa, tuy nhiên lần này không còn sức mạnh kinh thế như kiếp trước nên đã không còn cách nào bảo trì ký ức nguyên vẹn khi luân hồi nữa, linh hồn lúc này đã quá yếu rồi, thế nên Hư Không chủ quyết định không luân hồi mà tiếp tục phiêu đảng tìm thân thể thích hợp với mình mà đoạt xá(hành động xâm chiếm cơ thể người khác) giống như gã thanh niên áo đen kia, thế như đợi 2 năm sau linh hồn đã suy yếu cực độ đành phải tìm đại một người nào đó linh hồn yếu ớt nhất để mà xâm chiếm vì lúc đó hẳn đã không còn sự lựa chọn nữa rồi, thế là hẳn chọn tôi, nhưng thế sự không như người muốn hẳn không còn đủ sức để chiếm cơ thể mà còn bị tiêu tán luôn trong lúc đó, không ngờ cố gắng cả đời thì làm áo cưới cho người khác, tất cả ký ức, sức mạnh, khả năng đều dung hợp vào cơ thể tôi.

Một loạt ký ức như rồng cuộn vào linh hồn tôi, tuy nhiên chúng quá hỗn tạp, tôi không muốn nhân sinh của Hư Không chủ kia, tôi chỉ muốn kinh nghiệm và kiến thức của hẳn thôi nên đành phải kiên nhẫn lọc đi. Nếu như dung hợp hết ký ức của gã Hư Không chủ thì tôi lúc đó chắc không còn là chính mình nữa rồi. Đáng lẽ đoạn ký ức này sẽ không bao giờ xuất hiện như sau khi linh hồn của tôi nuốt linh hồn của gã áo đen kia thì nó lại xuất hiện. Cuối cùng không biết qua bao lâu...có lẽ là rất lâu, cả ngàn năm chẳng.. tôi cuối cùng cũng dung hợp thành công những ký ức mình cần thiết của Hư Không chủ. Giờ gã đối thủ Hỏa Diễm chủ của hẳn vẫn còn sống ở Nhật, nguyên lai bản thể gốc của gã Hỏa Diễm chủ là một con hổ, cũng vô tình ăn Tào Hóa Hỏa Hoàng Quả nên mới có thành tựu như bây giờ.

Tiếp theo tự dưng lại có một loạt hình ảnh hiện ra..lần này là về gã áo đen....

=====

Vẫn chưa hết truyện... Truyện Phần 2 sẽ có tên là “Vô Danh Lãng Tử”.

54. Chương 52: Chờ Anh Ngàn Năm(end)

Đây có lẽ là ký ức của gã, sinh ra trong một gia đình lớn, có đến cả vài chục, trăm thế hệ sống chung với nhau, có lẽ là do tuổi thọ của con người nơi đó quá dài, có người còn sống qua tới cả vạn năm(10000 năm). Nơi đó người ta gọi là gia tộc, gia tộc hắc khá lớn, cũng coi như là có tiếng tăm, hắc là con út của tộc trưởng tộc đó với một tiểu thiếp. Từ nhỏ đã yếu đuối hay bệnh tật, cha hắc thấy thế thì không để ý tới hắc nữa, đối với ông ta thì ông ta chỉ cần những đứa con tài giỏi, mạnh mẽ mà thôi, có lẽ ông ta cũng sống mấy ngàn năm rồi nên con nhiều vô kể, mấy đứa bất tài không tu luyện được thì tầm trăm năm là chết nên lâu dần đã tập cho ông ta thói quen đó. Trong thời gian lớn lên nhàm chán và buồn tuổi không có sự yêu thương của cha, tính cách của hắc càng méo mó, đến năm 15 tuổi quá chán về cuộc đời mình, hắc bỏ nhà đi lang thang mà cũng chả ai quan tâm hắc. Bất ngờ lúc tuyệt vọng nhảy xuống vách núi thì lại rơi xuống một hồ nước và dưới đáy hồ nước gặp được một cái động.

Cái động ấy lại là động phủ ngày xưa của một tuyệt thế cường giả Cực Băng lão ma, tàn ác vô cùng, về già về đây để mà tọa hóa(chết), rồi để lại truyền thừa của mình cho người có duyên. Lấy được truyền thừa, công pháp, tài nguyên, kinh nghiệm.v.v.v.. hắc nhanh chóng cải mệnh, nâng cấp tư chất tu luyện của mình từ con số 0 thành một tuyệt thế thiên tài. Vì hận gia tộc lạnh nhạt với mình, hận người cha vô tâm, hắc không về nhà mà tiếp tục đi khắp nơi tu luyện, 600 năm sau hắc thành danh, mang theo thực lực cực mạnh quay trở về gia tộc và...tàn sát hết tất cả những người đã “bơ” mình ngày xưa kể cả cha hắc. Rồi ngông nghênh rời đi, tiếp đó 400 năm hắc đi gieo họa, làm ác khắp nơi, cưỡng hiếp con gái, chặn đường cướp của, giết người đoạt bảo.v.v.v không việc ác nào mà không dám làm. Đối với hắc thì lúc nhỏ hắc chỉ là một kẻ yếu đuối, mọi người khinh thường, ăn hiếp hắc được thì giờ hắc đã mạnh lên, có quyền khinh thường, ăn hiếp những người yếu hơn hắc. Mặc dù làm ác khắp nơi, hung danh vang tỏa cả thiên hạ nhưng vì ngại thực lực của hắc, chẳng ai dám quản những chuyện này, người bị hại tuy ôm hận trong người thế nhưng lại không dám hó hé chút nào.

Cuộc đời hắc trải qua rất nhiều thứ đặc sắc mà tôi chưa bao giờ được thấy, cảnh tượng hoa mỹ, hùng vĩ, người người bay đầy trời như thần tiên.v.v. Cả những kiến thức phi khoa học nữa nhưng mà...chúng thật sự tồn tại, thế nhưng lại không phải là thế giới của Hư Không chủ, thế giới Hư Không chủ là một vũ trụ huyền bí với hàng tỷ tỷ tinh cầu(hành tinh), mà thế giới của gã thanh niên áo đen chỉ có một bầu trời, không có vũ trụ, chỉ phân chia thế giới thành những nơi cao thấp khác nhau thôi. Theo tương quan lực lượng trong 2 ký ức thì gã thanh niên áo đen này yếu hơn Hư Không chủ không biết bao nhiêu lần, so sánh trên trục số thì hắc cứ như số 1 còn Hư Không chủ lại là ∞ (vô hạn). Chênh lệch là vô cùng, thế nhưng ở thế giới đó hắc cũng là một kẻ mạnh(không phải là mạnh nhất cũng không thuộc top mạnh nhất), hắc còn trẻ(so với những người ở thế giới đó) mới có hơn một ngàn tuổi, nếu tương lai tiêu dao thêm vạn năm nữa có lẽ đã như Cực Băng lão ma trở thành cự đầu trong thiên địa đó, top những người mạnh nhất. Đen đủi, xui xẻo, nhọ thế nào mà tùy tiện trên đường cưỡng gian một cô gái xinh đẹp thì trúng ngay là đệ tử đắc ý của của đại đệ tử của “Thiên Hoàng” Thanh Hoa Thiên.

Làm đại đệ tử của Thiên Hoàng, nổi giận lôi đình truy sát hắc cả chục năm không bỏ, từ Cực Hạn Thiên Phong tới Vô Tận Hắc Âm Hải, cho tới Địa Ngục Uyên(hố sâu địa ngục) không đáy cũng đuổi qua một hồi làm hắc cực kỳ bức bối, nhưng hắc không đánh lại người ta nên đành ngậm ngùi bỏ chạy mặc dù chạy rất kinh, lại không thoát... Đuổi tới Vùng Đất Loạn Không Gian ở cực Tây thiên địa thì vô ý thế nào 2 người lại phá vỡ không gian bay tới Trái Đất này, vũ trụ này. Vũ trụ này có không gian rất yếu đuối, hắc và người phụ nữ truy sát đều có thể phá vỡ không gian mà quay trở về thế giới của mình nhưng hắc không có ý định đó thế nên người phụ nữ kia cũng vậy, đối với hắc thì địa phương nào mà hắc và người phụ nữ kia càng xa lạ thì hắc càng an toàn hơn. Họ tới nơi này, sau đó liên tục vừa đánh vừa chạy từ Bắc Cực tới Nam Cực, rồi trong lúc bỏ chạy hắc cảm thấy có dao động Băng hệ nhỏ nhẹ ở chỗ tôi nên mới tới đây để hỏi tin tức, hắc là một cao thủ trong Băng hệ nên rất mẫn cảm với khí lạnh, tuy có cảm thấy khí tức Băng hệ của tôi có khác biệt khá nhiều với linh khí Băng hệ ở thế giới hắc nhưng cũng không lấy làm lạ, cho là có công pháp hay cách tu luyện đặc biệt thì luyện ra một loại linh khí đặc biệt thôi.

Tới đây gặp được tôi rồi thì mọi chuyện cũng như đã biết, tới lúc hắc thấy tôi có thể hấp thụ được chiêu thức hệ Băng của hắc, lại có vẻ ngoài nhợt nhạt xám trắng hắc liền cho rằng cơ thể tôi là Chí Ma Chí Băng Thánh Thể trong truyền thuyết của thế giới hắc, thế là hắc chơi trò đoạt xá(chiếm lấy thể xác). Để có một cơ thể mới hoàn mỹ hơn, tu luyện nhanh hơn, lại còn tránh được truy sát của Thanh Hoa Thiên,

một công mà N việc. Tiếc rằng vào trong thức hải(nôm na là ý thức linh hồn) của tôi thì hẳn nhận ra hẳn đã vào Hồn Giới, Hồn Giới thì chỉ có tuyệt đỉnh cao thủ Thiên Linh Cảnh(cảnh giới) mới có thể ngưng tụ, tùy theo công pháp thuộc tính mà người đó tu luyện sẽ hình thành mỗi Hồn Giới khác nhau, có người hình thành một khu rừng, có người thành biển, có người thành bầu trời, có người thành núi, có người lại thành một cái lục địa..v.v Nhưng trước giờ người mạnh nhất trong truyền thuyết của thế giới hẳn là Thanh cũng mới chỉ hình thành một thế giới có bầu trời, có mặt đất, có biển, có cây cối rừng rậm.v.v y hệt thế giới thật. Đằng này nhập vào tôi lại thấy cả một không gian vũ trụ hạo hân vô tận như thế(ở chỗ hẳn cái này không gọi là vũ trụ mà gọi là hư không vô tận vì nó thật sự vô tận và hư không, chả tồn tại một cái gì cả, cứ như thế giới vị diện mà hẳn sinh sống là duy nhất trong hư không đó).

Hẳn tưởng tôi là một chí tôn thời viễn cổ luân hồi sống lại thì sợ hãi lẫn vui mừng như đã thấy. Rồi lại chết bất ngờ trong một cái nơi eo ẹp, heo lánh như Trái Đất này, thật đáng thương, phải nói cái thế giới của hẳn tùy tiện một cái quốc gia nhỏ nào cũng lớn hơn Trái Đất nhiều. Cảm giác cuối cùng của hẳn trước khi chết là không thể tin được và không cam lòng.v.v. Điều này tôi hoàn toàn cảm nhận được cứ như mình trải qua vậy, nó lại cảnh tỉnh tôi thêm một lần nữa là không thể khinh thường bất cứ thứ gì trên đời này. Cũng như ký ức xa xưa kia, lần này tôi cũng chỉ để lại một chút kiến thức trong dòng thời gian nhằm chấn cả ngàn năm của hẳn thôi, tôi không lưu giữ lại nhân sinh của hẳn vì dễ làm biến đổi tính cách của mình. Cuối cùng thì mọi chuyện cũng xong, theo ký ức của tên áo đen thì đây là Hồn Giới của tôi, tức là thế giới trong linh hồn, hèn gì mà mọi suy nghĩ của tôi đều thành hiện thực, vì nơi đây vốn của tôi và tôi nắm quyền không chế hoàn toàn, còn nhiều thứ khác nhưng hiện tại có lẽ không cần phải kể thêm. Tôi cũng trong ký ức của gã áo đen mà biết được cách đưa ý thức ra ngoài cơ thể, vừa mở mắt ra thì thấy mình đang ở giữa...một ngọn núi bằng cao cả ngàn mét. WTF, nó hình thành lúc nào vậy trời. Thật sự muốn ngất, đã vội rồi mà còn bị cái này nữa, lẽ nào thằng kia tính đoạt lấy thân thể mình rồi nên dồn hết lực lượng tạo nên một cái núi bằng xung quanh để bảo vệ trong lúc hành sự, sau khi xong thì hấp thụ để nhanh lên lv? Đành ngâm ngùi vận hành > hấp thu cái đồng này.

=====

Ở đây trọ của tôi thì đang rất là xôm, chuyện là má tôi cũng lên đây rồi. Chờ tôi lâu quá thì ba tôi cũng không kiên nhẫn nữa, liền mạnh dạn qua chùa tìm kiếm Tuệ Linh. Gặp rồi nên cô bé biết đó là ba tôi, thấy là vòng tay lại chào ngay, mời vô trong nói chuyện, rồi sau đó về chờ má tôi lên, 2 ông bà tới nói ra chuyện cô bé là con gái ông bà, rồi cả nhà dẫn nhau đi kiểm tra ADN một chút rồi mới xác định. Mặc dù ban đầu con bé có hơi khó chấp nhận nhưng họ cũng vỗ về an ủi nhiều lắm, muốn xin nhà chùa cho cô bé về với gia đình nhưng mà cô bé bảo muốn chờ gặp tôi. Nhưng mà chờ cả tuần rồi chưa thấy thằng trời đánh kia về, ba tôi cũng bức lắm, nhưng mà có con bé ở đó nên mới không thể hiện ra ngoài thôi.

Chuối ngày vừa qua là những ngày mà thằng Cường cảm thấy áp lực nhất, vừa phải cứ nữa tiếng trả lời câu hỏi của ba má tôi một lần mà còn phải tập trung cố gắng để mà luyện > nữa. Nó biết tôi đi đâu thì cũng không cần phải lo lắng, thế nhưng lại không thể nói toạc ra là con bác nó éo bình thường, xe cán chưa chắc nó té nữa, sợ cái xe bị hỏng thôi, nên chỉ có một câu:“Chắc mai nó về” mà rên mãi. Cũng may là vài bữa nữa thằng Cường với thằng Hóa đã chuẩn bị hộp báo cho ra mắt gameroom rồi, cơ sở hạ tầng, thiết bị đã được tôi lắp trước khi tòa nhà hoàn thành trang trí, nó hé cho ba má tôi một chút, nghe được cái “thành tựu” của tôi thì ông bà cũng bớt lo, bớt giận....nhưng mà thâm mắng:“Nó mà về thì biết tay!”.

=====

Đã một tuần trôi qua, kể từ lúc Mỹ Hương về tới nhà. Mấy ngày nay thì lâu lâu băng quơ cô nàng lại nghĩ về chuyện đêm đó, tủm tỉm cười, đỏ cả mặt, sau đó lại nhảy lên giường nấp trong chăn. Uyên thấy thế thì đâm ra nghi ngờ, lại thêm tò mò, cô mò hỏi:

- Này, bé ba! Em có sao không thế?

Lúc này Mỹ Hương mới từ trong chăn thò đầu ra cười một cách tinh nghịch:

- Hihi, không có sao hết. Em bình thường mà.

- Xạo nè! Lừa chị hả cưng, nhìn mặt cưng mấy ngày nay hạnh phúc đến cười muốn tởm hàm kia, lại còn hay đỏ nữa. Có phải có xảy ra chuyện gì với anh chàng đó không? - Nháy mắt cười đầy ẩn ý.

- Êiiii! Cái này là không có nha! Em với anh ấy chưa làm gì hết. - Vội thanh minh.
  - Làm gì mà gấp thế, hai chỉ hỏi thôi mà? Không có thì thôi, mà giống có tạt giạt mình ghê! Nói đi, chị em với nhau mà, chị không kể bố mẹ đâu. - Bộ mặt “hãy tin tưởng ở chị”.
  - Hừ, một chị ghê! Em nói không có mà không tin! Không có gì thiệt đó, mà em nói nhỏ nè.
  - Nói đi! - Đưa tai lại gần.
  - Em biết bệnh của em rồi.
  - Hả? Cậu ta nói cho em biết? Đúng là không thể tin tưởng được. - Giận.
  - Không phải! Em biết trước anh ấy cơ, lúc mà chị nói chuyện với bác sĩ bên ngoài ấy. Nhưng mà không sao?
  - Sao lại không sao? - Trong lòng tự hỏi chẳng lẽ nó không biết tình trạng thật của mình.
  - Em hết bệnh rồi thì sẽ không sao đúng rồi. Anh ấy chữa cho em rồi, từ nay em không còn bệnh nữa.
  - Thật không? Em biết em bị gì không mà cậu ta có thể chữa được.
  - Aizz, chị không tin thì thôi! Người ta không thêm kể nữa. - Nói đến chữa bệnh, Mỹ Hương lại nhớ đến đêm đó, “Ui chào ơi! Sao mà mình cứ nghĩ đến nó miết vậy nè!”, đang đỏ mặt thì lại nghĩ tới sau đó anh Vũ nói chuyện với mình rất lạnh nhạt thờ ơ, lại nhớ tới bộ dạng đáng sợ xám ngoét của anh ấy nữa, mà cả tuần rồi cũng không thêm gọi mình.
- Nghĩ tới đây cô nàng lo quá, không biết giờ anh ấy ra sao rồi. Không được, mình phải gọi thử. Lấy điện thoại ra gọi liền luôn, dường như quên luôn sự tồn tại của chị gái đang há hốc mồm nhìn đứa em đang “bơ” mình. Thế nhưng đáp lại chỉ là tiếng của “chị tổng đài”, gọi lại vài lần vẫn thế, đang rầu thì đột nhiên nghĩ tới lý do chắc anh ấy hết pin, ảnh cũng hay như thế lắm. Đây chỉ là lý do cô nàng nghĩ ra an ủi mình thôi... Thực ra là do lớp băng dày như núi kia khiến tín hiệu không thể vào được....
- Này...có chuyện gì xảy ra à? - Uyên đưa tay quơ quơ trước mặt Mỹ Hương.
  - O..không ạ! Em chỉ chợt nhớ một chuyện thôi, hihi! Hay là giờ chị em mình đi ăn đi, lâu rồi mình chưa ăn chung. - Đánh trống lảng, Mỹ Hương không muốn nghĩ tới mấy vấn đề đau đầu này nữa.
  - Ủ được! Chị hai cũng đang đói, để chị gọi bố mẹ nữa nhé!
  - Oke luôn, hihi. - Để niềm vui gia đình lấp đầy những lo lắng vậy. (bạn nào thắc mắc thì cứ thử có gấu mà đang mận nong biết gấu có chuyện, bản thân gấu lại có vấn đề về sức khỏe, lại cả tuần không liên lạc được, lo lắng phải không?)
- Sau đó Uyên xuống nhà đề nghị với bố mẹ, 2 người thì mặc dù đang lo lắng cho con gái út nhưng nếu muốn đi ăn cả gia đình cho vui vẻ thì vẫn đi. Lấy ô-tô ra, đón con và vợ lên xe và ông Lâm chính là tài xế... Đi trên đường thì mẹ Mỹ Hương quay qua hỏi con gái út của mình:
- Nghe chị bảo hai con muốn gia đình mình đi ăn tối cho vui hả?
  - Dạ! Cũng đã lâu rồi gia đình mình chưa đi ăn chung với nhau.
  - Con bé này thật là... đã 18 tuổi đầu rồi mà còn không để cho bố mẹ hết lo.
  - Hihi! Bố mẹ đừng lo lắng quá, con cũng lớn rồi mà, tự biết lo cho mình!
  - Hừ! Con biết tự lo cho mình! Chưa thấy đâu mà chỉ làm bố mẹ lo lắng thôi, lần sau không được đi chơi qua đêm đó nghe chưa, nếu không bố sẽ cho con đi du học.
  - Dạ! - Nàng cúi đầu, tỏ vẻ vâng lời.
  - Ông đừng có nói quá, tôi thấy con nó cũng đầu lớn rồi mà. - Mẹ nàng bênh vực. Nhất thời làm không khí xung quanh trở nên vui vẻ.
  - Hừ, được rồi! Con nhớ lần sau dẫn thằng đó về cho bố mẹ xem nhé!

Mỹ Hương thì ngại ngùng đỏ mặt, thấy thế bà mẹ mới giải vây cho con:

- Ông này, về nhà mà nói!

- Thì ở đây cũng chỉ có nhà mình thôi chứ ai đâu nữa mà ngại.

- Dạ vâng ạ! - Cố lắm Mỹ Hương mới nói ra được một câu, tuy rằng khá là bình thường, đằng nào thì sau này cũng phải về ra mắt nhưng cô nàng da mặt mỏng hơn người thường rất nhiều, rất dễ ngượng, có lẽ do từ nhỏ được nuông chiều, yêu thương, cuộc sống lại sung sướng nên trở thành như vậy.

- Hahaha! Con gái ngoan q....

Đùng *Xoảng* *Rầm* Do mãi mê nhìn gương mặt ngại ngùng của con gái qua gương chiếu hậu và nhất thời vui vẻ cười to khiến cho ông Lâm không chú ý lái xe, đâm phải một chiếc container cỡ lớn đi ngược chiều. Cảnh tượng khá máu me, chiếc container chỉ bị móp nhẹ, còn xe của ông Lâm thì nát bét. Cả gia đình...đều ngay lập tức tử vong vì lực đâm quá mạnh của 2 chiếc xe ngược chiều cộng thêm chiếc container kia to hơn gấp 3 lần và chạy cũng rất nhanh.

Hình ảnh khủng khiếp ở trong chiếc ô-tô khiến người bình thường nào nếu mà nhìn thấy cũng đều ói ngay, thế nhưng quanh người Mỹ Hương tỏa ra một ánh sáng màu xanh lục tinh khiết và huyền ảo bao bọc lấy cô bé, làm mọi vết thương trên người nàng...lành rất nhanh(có lẽ chắc cũng có bạn thắc mắc sao Vũ ngày xưa chữa thì lâu như vậy mà Mỹ Hương rất nhanh, đơn giản vì cơ thể Vũ lúc đó là ở trạng thái 2 trở lên, thì nó sẽ cứng cáp và bền hơn nên chữa lâu hơn, Mỹ Hương thì mềm và mỏng hơn nên nhanh, giống như xây một bức tường vậy, tường mỏng thì nhanh chóng và dễ dàng hơn, nếu một bức tường dày và chắc chắn thì cần tốn nhiều thời gian và công sức hơn!).

Cô nàng mở mắt ra, thấy ngay cảnh tượng máu me, thấy bố mẹ và chị mình hình như không còn sức sống nữa, không biết tại sao Mỹ Hương lại có cảm nhận này nữa. Ánh sáng màu xanh lục vẫn đang bao bọc lấy cô nàng, làm sáng cả cái oto. Nàng cố gắng để cho người nhà tiếp xúc với ánh sáng xanh vì nàng biết chính nó đã cứu được nàng, thế nhưng nó chẳng có chuyển biến gì cả hay nói cách khác là hoàn toàn chẳng có tác dụng gì, đương nhiên cô nàng không biết, một khi chỉ có tác dụng tự động bảo vệ và chữa thương với chủ nhân của nó tức là người luyện ra nó, còn với người khác nó chẳng phản ứng gì cả, muốn có tác dụng thì người chủ phải điều khiển để truyền qua cho người kia, nhưng cô nàng lại không biết điều này, cũng không biết cách truyền mà có biết truyền cũng vô dụng vì...họ đã chết rồi. Nàng khóc trong hoảng loạn, cố gắng nắm tay người nhà như trong tư thế làm với tôi để truyền một khí nhưng không được.

- Oaa..oaa, bố mẹ dậy đi mà! Chị dậy đi mà, em không nên rủ mọi người đi ăn, huhuh....

Nàng dậy dựa trong tuyệt vọng, làm mọi thứ nhưng ngoài máu ra thì mọi thứ trong xe đều không chuyển động... Nàng không biết vì sao mà biết được họ đã chết, con người không thể cứu họ nữa. Lúc đó nàng lóe lên hi vọng, anh ấy có thể... thế là vội lấy chiếc điện thoại ra nhưng mà lại thấy nó đã nát bét. Lúc đó người dân đã bu đầy đường quanh tai nạn, cấp cứu và công an giao thông cũng đã đến, đội ngũ bác sĩ tới gần chiếc xe thì nghe tiếng gào khóc rất thương tâm, nhìn thảm trạng của chiếc xe họ thậm chí kinh ngạc, có người còn có sức khóc sao?

- Em gái ơi! Em mau lên xe đi, để tui anh mang gia đình em đi cấp cứu. - Một anh bác sĩ trẻ tới nơi thấy Mỹ Hương người đầy máu, kêu bố gọi mẹ, nên bảo cô nàng mau đi lên xe cấp cứu rồi họ chở gia đình nàng theo để cấp cứu luôn, cái đó tất nhiên nhưng họ biết tâm thần cô nàng bây giờ không ổn định, nói nhẹ nhàng vài câu để nhanh chóng đưa người bị nạn đi cấp cứu.

- Các người cút đi! Các người chẳng thể nào cứu họ, huhuhu! Oaaa...oaaa! - Đang rất tuyệt vọng, lại có người tới quấy rầy, không biết từ khi nào cô nàng có cái trực giác rằng người thường không thể cứu gia đình mình, thế nên cô không cho bọn họ đem người nhà đi, sợ họ bảo đã chết, đem đi mai táng thì hết cơ hội... cô cũng đã tin vào những chuyện huyền ảo...

Mấy anh bác sĩ ngơ ngác...đây là lần đầu tiên họ thấy một nạn nhân mà sau tai nạn thậm chí khóc mà con khỏe như thế, đã thế còn không cho cấp cứu. Mỹ Hương thì sau câu quát đó cũng đã tỉnh lại phần nào, nàng bỗng có cảm giác gần như là cả thế giới đã tan vỡ... nàng có trực giác rằng hình như lúc anh Vũ cứu mình cũng đã dùng hết thứ ánh sáng màu xanh ấm áp này rồi, mới khiến anh ấy trở nên lạnh lẽo như vậy. Thế nhưng anh ấy bảo sau này có thể khôi phục, khiến Mỹ Hương còn tồn tại một chút hi vọng nhỏ nhoi, nhưng

giờ lại không biết tìm anh ấy ở nơi nào, quan trọng nhất lại là làm sao mà bảo toàn họ nguyên vẹn thể này khỏi tay mấy cha bác sĩ...

- Này cô bé! Nếu có thể cứu được những người này sống lại, cô bé có thể làm mọi thứ không? - Bỗngưng trong đầu Mỹ Hương vang lên một âm thanh nhẹ nhàng, dễ nghe tiếng nói mà tựa như tiếng đàn.

- Có! Tôi có thể làm mọi thứ để cho họ sống lại. - Vô ý thức Mỹ Hương trả lời theo ước muốn cấp bách hiện giờ là cứu được gia đình.

- Vậy đi với ta! Người nhà cô sẽ sống lại. - Âm thanh đó lại vang lên.

- Người là ai? Mau cứu gia đình con đi. - Cô nàng không thấy ai xung quanh cả nên cứ tưởng là thần tiên hoặc ma quỷ xuất hiện. Nhưng mà giờ để có thể cứu gia đình mình thì thần tiên hay ma quỷ cô nàng đều không sợ.

- Được! Nhớ giữ lời, ta sẽ cho cô bé cảm thấy thật hạnh phúc khi quyết định như vậy. - Âm thanh dịu êm lại vang lên trong đầu.

Tức thì bốn người gia đình Mỹ Hương biến mất như chưa từng tồn tại, mấy anh bác sĩ định kêu công an giao thông phụ giúp ôm cô bé lên xe cấp cứu cùng với gia đình thì trở mất ra, 4 nạn nhân kia biến mất ngay trước mắt họ, chẳng lẽ gặp ma rồi...

=====

Ba tuần sau, tôi mới hấp thu được hết cái núi băng khổng lồ này bằng >. Thật không thể tin được, bây giờ nhìn người tôi...không giống người nữa rồi, cả người trắng bạch, không có một điểm nào màu khác, kể cả mái tóc cũng trắng bạch, đến môi cũng trắng bạch nốt, chỉ có mỗi con ngươi là màu đỏ. Nhìn cứ như một con búp bê vậy, cả người đổi sang style tông màu trắng bạch luôn trắng hơn cả trạng thái 2 đuôi nữa, không còn màu xám trắng như lúc trước nữa. Ngay bây giờ tôi cảm giác mình thật mạnh mẽ, mạnh hơn trước cả ngàn lần, giờ một ngón tay cũng có thể chọt xuyên một ngọn núi...

Nhưng bù lại...tôi gần như đã mất cơ hội trở lại như bình thường, vì mộc khí nếu chỉ hấp thụ ở trái đất này sẽ vĩnh viễn chẳng bao giờ cân bằng với băng khí... Làm sao bây giờ, chả lẽ bây giờ giả ma giả quỷ đi khắp nơi, ngọn núi băng cao 1000 mét vẫn còn đó, chỉ là... nó không còn lạnh nữa thôi, nó cứ như một viên pha lê khổng lồ vậy, băng này không giống như băng ở trái đất, rất là cứng, cứng hơn cả kim cương nữa, nhưng mà tôi muốn đi ra thì cũng dễ dàng. Nhưng mà chắc chắn rằng ngoài kia đang có hàng ngàn người hiếu kỳ với một quả núi băng tự nhiên mọc trong một khu rừng nguyên sinh, đảm bảo rằng cả thế giới đều tham quan nơi này, mình mà bỏ ra ngoài thì ở góc nào cũng bị phát hiện, rất phiền toái, giờ mạnh thì mạnh chứ tôi sợ bị cho là quái vật, xong bọn Anh Mỹ gì đó cho ăn mấy quả nguyên tử thì chết oan, giờ chả dám khinh thường ai.

Đành tìm tòi trong đồng ký ức của 2 thăng kia coi có biện pháp nào không, thường tôi đọc truyện tiên hiệp thì mấy cha tu luyện cũng hay có mấy cái công pháp biến đổi hình dạng lắm. Sau một tuần nữa tìm kiếm và sàng lọc, tôi quyết định chọn >... nó là một thuật pháp phụ trợ tổng ký ức của Hư Không chủ, cũng chả có gì lợi hại. Chỉ là phân chia linh hồn mình và chân khí của mình ra để mà tạo thêm một cái phân thân, phân thân này có ưu cũng có nhược. Nhược là nó không hề mạnh mẽ một chút nào, chỉ có năng lực tầm 1/1000 chủ nhân, yếu hơn rất nhiều so với các loại thuật pháp phân thân khác(các loại bình thường thì kém nhất cũng bằng 1/10 chủ nhân), và sau khi thi triển thì làm chủ nhân hao tổn thực lực rất lớn, nhưng mà ưu điểm của nó thì các loại kia tuyệt đối không theo kịp, đó là phân thân tồn tại độc lập và có suy nghĩ riêng của mình, tuy nhiên vẫn lệ thuộc và nghe lời chủ nhân hoàn toàn, ưu điểm nữa là nó không bị biến mất khi hết thời gian hiệu lực của thuật pháp như những phép khác(hay nói cách khác nó không có thời gian hiệu lực), ngay khi cả chủ nhân chết đi thì nó vẫn tồn tại và chủ nhân có thể một lần nữa đem linh hồn mình dung hợp với linh thần của phân thân để một lần nữa hồi sinh(omg, bá đạo chưa). Nói trắng ra đây là tạo ra một người mới ở Trái Đất mà không qua sinh đẻ, nhưng nếu ở thế giới thần thoại kia thì nó chỉ là một cái phân thân không có khả năng tu luyện linh hồn mà thôi.

Đánh giá một hồi thì tôi nhận ra mình chỉ có thể thể phân thân được một lần, phân thân xong thì mình lại yếu đi gấp trăm lần bây giờ. Không sao, so ra vẫn mạnh hơn trước đây 10 lần...quyết định thì phân ngay lập tức, quá trình rất là đau đớn, nhưng mà với > thì đau đớn chả là gì, chỉ hơi tê tê. Một ngày sau, ngay

bên cạnh tôi có một...“tôi” nữa, nhưng mà “tôi” này thì chỉ có hình dạng của Lam Vũ mà không thể chuyển trạng thái được. Thở phào, tôi nhìn vào phân thân của mình:

- Được rồi, có lẽ sau này anh bạn sẽ phải giúp tôi chăm sóc ba má rồi.

- Ừm. - Phân thân gặp đầu, vì đơn giản hai chúng tôi là một... nó cũng chả có ý kiến gì.

Tôi cầm lấy tay phân thân rồi phía sau mọc ra 2 cái đuôi trắng, sau đó biến mất..... Về tới nhà trọ thì thả cho phân thân đi vào...ăn chửi của ba má và hỏi thăm của con em mới nhận về, nó hỏi xem đây có phải sự thật không rồi hỏi về lần đầu chúng tôi gặp nhau, có cảm giác thân thiết bla..bla. Sau cơn la mắng thì gia đình lại trở nên ấm cúng, còn tôi “thật” thì như người qua đường đứng trên ngọn cây nhìn vào, cảm giác rất... à mà thôi cứ coi như là tâm trạng đặc biệt đi. Ngay ngày mai thì cái công ty của tôi và thằng Cường cũng mở ra, hợp báo rồi chơi thử rồi khuyến mãi đủ thứ, nhưng đã có thằng Hóa và thằng Cường thêm phân thân lo, tôi thì không dám xuất hiện, tiếp theo ba tôi biết tin này thì cười to, khen tôi có tiền đồ, giỏi giang, không uổng con ông ấy.v.v. Rồi bắt tôi phải về nhà cùng với gia đình(thêm cả đứa em mới), rồi về mà khoe với ông bà nội nữa cơ, đây là cuộc sống của người bình thường a, có gia đình, có mưu sinh, có ước mơ, có bạn bè, có những sự kỳ vọng, có thất vọng.v.v.v. Tôi thở dài, có lẽ mình không còn được trải nghiệm chúng nữa... rồi lặng nhìn mọi người vui vẻ bên nhau, rồi nhìn họ đi cũng chiếc xe khách để về lại quê nhà bên những người thân trong một đại gia đình, cái phân thân sẽ giúp tôi hoàn thành những mong muốn còn lại ở nơi đây. Sau đó, tôi lặng lẽ như một bóng ma xuất hiện trong phòng thằng Cường, giờ nhìn người nó có vẻ khá lạnh lùng, nhưng mà lại không nhợt nhạt như tôi, nó nhìn khá là tươi tắn, đúng là > thì nó không gây ảnh hưởng tới cơ thể như > mà cũng không bá đạo bằng > được.

- Mày... - Tự dưng có một con quái vật trắng toát 2 đuôi xuất hiện trong phòng mình khiến thằng Cường hơi “hãi”.

- Mày cái gì, tao đây. - Trả lời khá lạnh nhạt.

- Ủa? Mày về quê rồi mà?

- Đó không phải là tao, chỉ là một cái phân thân thôi. Từ này nó sẽ sống với mày, ráng mà hòa thuận, giúp đỡ nó và gia đình tao với nghe chưa.

- Á đù, phân thân luôn mày! Ghê, giống trong naruto à?

- Đại khái thế! Tóm lại không phải tao nhưng cũng là tao, cứ coi là tao là được. Thế nhé.

- Mày tính đi đâu à?

- Ừ đi tới nơi mà thằng Hóa sống. Nó đâu rồi?

- Nó đi chơi rồi, cả ngày không ở công ty mà cứ đi lang thang chọc phá người khác, cứ để cho nhân viên lông bông ở đó. Tao cũng chán quá nên về đây ngồi tu luyện cho đỡ nhàm.

- Haha, nôn nóng mạnh lên để chiếm được trái tim của bố người đẹp thì có, hahaha. - Một phút vui vẻ khó có được.

- Ừ, thì sao?

- Không sao cả! Chúc mày thành công, ráng mà kinh doanh đi, có tiền thì mới dễ dàng hơn được, có võ không là chưa đủ. Đây là kiến thức để tu sửa và chế tạo mấy không gian ảo trong ý thức con người, mày coi kỹ đi, sau này còn sửa chữa với tạo thêm. Sau này...gặp lại, tạm biệt mày, thằng cờ hó. - Từ cuối cùng tôi muốn gọi không phải là tên nó mà là cách mà chúng tôi đã gọi nhau như những thằng trẻ trâu thời học sinh, đó là một kỷ niệm khó đẹp nhất cuộc đời tôi, sau này cũng vậy, thời mà tôi vô tư ngây thơ nhất luôn là thời đẹp nhất....

Nói xong không đợi nó gào thêm gì nữa, tôi biến mất khỏi căn phòng. Tiếp đó tôi muốn gặp Mỹ Hương, người con gái của lòng tôi, đã hơn một tháng tôi chưa gặp được nàng. Tối nhà nàng thì không gặp một ai cả, chờ thêm 2 ngày trong nhà vẫn không thấy một ai về, tôi liền vô phòng của Mỹ Hương, căn phòng rất ngăn nắp và tràn ngập mùi hương của con gái, trang trí cũng đẹp nữa. Tôi bị gây chú ý bởi tờ giấy dán trên đầu cửa, không ngờ là bản cảm âm, giai điệu và cả lời của bài “Thần Thoại” nữa(Endless Love-the Myth). Xem ra em ấy rất thích nó, cuối bản nhạc còn có một dòng chữ rất đậm, rất cầu kỳ “CHỜ ANH NGÀN

NĂM”. Tôi không biết dòng này có nghĩa là gì, sau đó lại đi qua xem những thứ khác, cũng không có gì đặc biệt, cuối cùng tôi cũng muốn rời căn phòng thì ra tới cửa lại nhìn thấy bản nhạc “Thần Thoại”, tôi nhìn kỹ lại dòng chữ “CHỜ ANH NGÀN NĂM” ở góc bản nhạc, tôi thấy cảm xúc của dòng chữ này rất nhiều, nhưng lại không hiểu vì sao tôi lại cảm giác như vậy. Ngay lúc tôi định mở cửa để ra khỏi phòng thì lại nhìn thấy một dòng chữ cũng rất nhỏ ở cạnh “CHỜ ANH NGÀN NĂM”, rất nhỏ, người bình thường không thể nhìn thấy rõ được, trừ khi có kính lúp, tôi thì khác, tôi nhìn được nếu chú ý. Đó là 3 chữ:

- THANH HOA THIÊN.

Cái gì? Thanh Hoa Thiên, đây...đây không phải là.... Sau đó mặt tôi lạnh lại, biến mất khỏi căn nhà. Tôi mặc dù đã đoán đại khái chuyện gì xảy ra nhưng mà vẫn không biết vì sao nó lại xảy ra ở trên người Mỹ Hương, cô ấy có gì hơn người à? Chẳng có gì, ngoại trừ đáng yêu dễ thương, bảnh bèo một chút thì... à mà thôi. Có lẽ bây giờ là nên tìm thằng Hóa để tới Võ Lâm cảnh đã, chỉ có mạnh lên mới có thể nghĩ đến điều đó.

=====

Hai tháng sau trên đỉnh Everest, một thanh niên trắng toát từ trên xuống dưới và một thanh niên tóc đen đang đứng với nhau. Đôi khi người thanh niên trắng “cả cây” kia biến mất, sau đó lại xuất hiện lại, mặc dù anh ta vẫn đứng im một chỗ, đơn giản vì anh ta trắng như tuyết, gần như khó phân biệt được trong màn tuyết dày dạt này. Anh ta mở miệng hỏi thanh niên tóc đen:

- Ở chỗ này à?

- Ừ! Nhảy xuống.

- Tốt!

Nói xong cả hai người nhiều lời nữa mà nhảy xuống luôn từ đỉnh Everest.....

===== Hết =====

Cảm ơn các bạn đã theo dõi Kai trong thời gian qua, sẽ có phần 2 tiếp tục cho bộ truyện này, nếu các bạn quan tâm hãy vào FB: fb.com/kai2552.ms/ Để cập nhật tin tức mới nhất về truyện mới nghe :v cũng như để bàn luận với các bạn cho vui.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/toi-la-cuu-vi-ho-ly>